" mox, Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ· Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι: Inter Trojanos " etiam petauristæ sunt qui se in caput præcipites " dejicere sciant urinatorum more. Et Il. Σ. (604.) " δύω δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες " ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Sic Eur. Phœn. (1166.) " Ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων Πυκνοὺς κυ- " βιστητῆρας ἐκπεπνευκότας [ἐκνενευκότας, Pors.] Qui " e sublimi in caput deciderant et expirarant. Noun. " adjective pro Præcipiti usurpasse dicitur." ["Markl. Suppl. 692. Lobeck. Aj. p. 271. Valck. Phœn. p. 399. 742. Heyn. Hom. 7, 262. 264. 567." Schæf. Mss. Lycophr. 296.] " Apud Hes. reperio etiam " Κυβηστῆρας, expositum πηδητὰς, et ὀρχηστὰς ποι- " κίλους: NECNON Κυβησίνδα expositum ἐπὶ κεφα- " λήν. Quorum utrumque suspectum habeo: ac " pro illo quidem repono κυβιστητῆρας: quanquam " et ap. Etym. reperiam Κυβιστὴρ et Κυβιστὴς, ex- " posita ὁ κολυμβητὴς, Urinator: et derivata παρὰ " τὸ κύβος, pro hoc, κυβιστίνδα: accipiendo κυβι- " στίνδα παίζειν pro κυβιστᾷν, Dejicere se s. Saltare " in caput: ipso tamen exponente etiam φορεῖν ἐπὶ " νώτου ἢ κατὰ νώτου: quemadmodum et ap. J. Poll. " (9, 122.) reperio, τὴν ἐν κοτύλῃ παιδιὰν dictam " fuisse et ἱππάδαν et κυβήσινδαν." [Eust. Il. E. 306. " Κυβιστὴρ, Schol. Plat. p. 47. ubi Ed. Ruhnk. κυβιστὴς, Etym. M. v. Ἀρνευτὴρ, qui exscripsit Schol. Ven. ad Il. M. 385. sed in Cod. Ven. extat κυβιστὴρ, et in Scholiis Homeri minoribus. In Apollonii Lex. Hom. 264. habet Villois. κυβιστῆρι: sed Codex præfert κυβηστητῆρι, q. e. κυβιστητῆρι. Vide Heindorf. ad Plat. Phædr. 269." Bast. ad calcem Scap. Oxon. " Κυβιστὴς, Thom. M. 555. Brunck. Aristoph. 2, 53. Heyn. Hom. 6, 343. Κυβιστὴρ, ibid. 7, 264." Schæf. Mss. * Ἀποκυβιστάω, Athen. 332. * Ἐγκυβιστάω, Synes. Ep. 73. Man. Philes 5, 499. p. 180.] " Ἐκκυβιστάω, " Præceps in caput desilio, Eur." [" Suppl. 702. Artemid. 1, 68. Xen. Σ. 2, 11." Boiss. Mss. * Κατακυβιστάω, Eust. Od. A. p. 27, 51. Ælian. H. A. 5, 54. * " Ἐγκατακυβιστάω, Const. Manass. Amat. 6, 19." Boiss. Mss. * Ὑπερκυβιστάω, Polyb. 28, 6, 6. * Κυβιστιάω, Gl. Cernulo: leg. Cernuo.]

ΚΥΒΟΣ, ὁ, Tessera, Quiddam ex omni latere quadratum, certis quibusdam punctis distinctum, quo in alveolo luditur, βόλος ἐξάπλευρος, Eust. Quæ signif. frequentior est, et fortassis etiam prior. Plut. Cons. ad Apoll. Καὶ, ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων, πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα: Artax. (17.) de Parysatide cum Artaxerxe ludente, Εὐ δέ πως αὐτῇ καὶ τῶν κ. πεσόντων νικήσασα, Feliciter cadente alea: Probl. Τοὺς κ. προθέμενος, τὴν μὲν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, τὴν δὲ ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, βαλὼν ἐλείφθη, de quodam æduituo Herculis, qui alea cum Hercule certabat. Item infra ex Athen. Κύβους ἀεὶ μεταχειρίζεσθαι, Alea semper lusitare, Tesseras semper tractare s. in manibus habere. Herod. ap. Eust. Ἀυδοὶ τοὺς κύβους εὗρον καὶ τοὺς ἀστραγάλους καὶ τὴν σφαῖραν καὶ τἄλλα παίγνια, πλὴν πεσσῶν. Idem Eust. e Soph. de Palamede, ἐκεῖνος ἐφεῦρε Πεσσοὺς κύβους τε τερπνὸν ἀργίας ἄκος. Et ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον, Tesseram jacere s. mittere, Aleam jacere: quod metaphorice plerumque accipitur pro Periclitari, ut et Lat. Aleam jacere. Lucian. (1, 855.) Ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κ., Plut. Fabio, Ἀπειρίᾳ καὶ θρασύτητι τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναῤῥίψων κ., Idem Coriolano, Εἶτα ἐκπεσόντι μετὰ πολλὰς μάχας καὶ ἥττας, ὥσπερ ἔσχατον κ. ἀφιέντι, Tanquam ultimam experienti aleam. Liv. ea significatione dicit, In dubiam imperii servitiique aleam imus; Seneca, Ut æquiore animo adirent aleam; Prov. Aleam omnem jacere. Athen. 13. Δεδογμένον τὸ πρᾶγμα, ἀνεῤῥίφθω κύβος, Decreta res est, jacta esto alea. Plut. Cæsare (32.) de Cæsare Rubiconem transituro, 236. Καὶ τοῦτο δὴ τὸ κοινὸν τοῖς εἰς τύχας ἐμβαίνουσιν ἀπόρους καὶ τόλμας προοίμιον ὑπειπὼν, Ἀνεῤῥίφθω κύβος, ὥρμησε πρὸς τὴν διάβασιν. Sueton. eum tradit dixisse, Eatur quo deorum ostenta et inimicorum iniquitas vocat: jacta est alea. Item cum gen. rei, cujus alea initur, ap. Suid. κύβον ἀναῤῥίψαι πολέμου τοσούτου, Tanti belli aleam subire. Quo sensu accipi etiam potest, quod ex Epigr. citat, οὐδ' ὅτι ῥιπτῶ Πάντα κύβον κεφαλῆς πλὲν ὕπερθεν ἐμῆς: ut ῥιπτεῖν ὕπερθεν i. sit q. ἀναῤῥιπτεῖν. Simili metaph. accipitur tragicus ille Euripidis in Rheso versus (182.) qui in Prov. abiit, χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν, Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος. Et hic itidem Proverbialis e Tragicis, Αἰεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι: quasi sc. numen semper prosperum sit in tesseræ jactu, et quæ ejus periculo initur alea, feliciter semper cadat. Κύβος aliquando dicitur de Ipso lusu tesserarum, Theophyl. Epist. 13. Περὶ κ. καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου σχολὴν καταναλώσας, Plut. (7, 105.) Ἐν πεττοῖς καὶ κ. τὰ πολλὰ διημερεύειν. Ubi sicut πεττοὺς et κ. copulat, ita Cic. (de Sen.) Talos et tesseras: ut, Nobis senibus e lusionibus multis talos relinquant et tesseras. Idem, Quid enim est sors? idem propemodum quod micare, quod talos jacere, quod tesseras. Plut. ibid. Τὸν θεὸν προὐκαλεῖτο διαβαλέσθαι τοῖς κ. πρὸς αὐτὸν ὥσπερ ἐπὶ ῥητοῖς, Athen. 6. Τοὺς ἀποβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους καὶ τὴν τοιαύτην ἀκολασίαν. Ubi copulantur μέθαι καὶ κύβοι, ut a Cic., in moderatiore utriusque usu, alea et convivia, cum ait, Quantum alii tribuunt tempestivis conviviis, quantum denique aleæ, quantum pilæ. Idem Athen. 10. Ἀχρείου γεγονότος ὑπὸ οἰνοφλυγίας καὶ κύβων. || Κύβος dicitur non solum tessera, τὸ ἀναῤῥιπτούμενον, sed etiam ἡ ἐν αὐτῷ μονὰς, Eust. h. e. Unio tesseræ inscripta, Punctum in tessera, τὸ ἐν τῷ κύβῳ τρῆμα, Eust.: quo sensu accipi scribit hunc Eurip. versum, (Tel. Fr. 4.) Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα, Duo puncta et quatuor. Sic accipit etiam hoc ἐπὶ τῶν μηδὲν διὰ μέσου κινδυνευόντων Prov. Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους, dictum ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐν τοῖς πεσσοῖς ἀριθμοῦ, ὅς ἐστιν ἕξ, καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἤγουν τον κύβου, ὅπερ ἐστὶ μονάδος. Simili signif. e Plat. de LL. citat, Ἢ τρεῖς κ. βάλλοντες, h. e. τρεῖς μονάδας, ut ipse exp., Tria puncta, Martial. Hic mihi bisseno numeratur tessera puncto. Notandum vero eund. Eust. Proverbium illud, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους, alibi in prima signif. accipere pro Ipsis tesseris, dicentem antiquos tribus tesseris lusitare solitos, non duabus, ut tunc temporis moris erat. Sed priorem ejus expos. confirmat J. Poll. Ἰστέον ὅτι κύβος αὐτό τε τὸ βαλλόμενον ἂν εἴη, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ κοιλότητος σημεῖον, ὁ τύπος, ἡ γραμμὴ τὸ δηλοῦν τὸν ἀριθμὸν τῶν βληθέντων· καὶ μάλιστά γε ἥ τε μονὰς, ἡ ἐν αὐτοῖς ὄνος, καλεῖσθαι εἶχε κύβοι, καθάπερ καὶ ὁ παροιμιώδης λόγος προμηνύειν ἔοικε, Ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. || A quo cavo s. foramine videtur dictum cavum illud ὀσφύος, quod utrimque visitur. Athen. (399.) e Simaristi l. 3. Synonymorum, Ὀσφύος αἱ ἐκ πλαγίων σάρκες ἐπανεστηκυῖαι, ψόαι· τὰ δὲ ἑκατέρωθεν κοιλώματα, λέγουσι κύβους, γαλλίας. J. Poll. vero pro Dorsi vertebra accipit, ut infra dicetur. Nec multum absimili modo in VV. LL. κύβος esse dicitur αὐτὴ ἡ κοιλότης καὶ διαχώρησίς τινος σκεύους. || Κύβοι dicuntur etiam Panes quidam quadrati, Atheu. (114.) ex Heraclidis Opsartytico, Εἰδέναι ὅτι καὶ κύβοι, οὐχ οὓς ἀεὶ μεταχειρίζεσθε, ἄρτοι εἰσὶ τετράγωνοι, ἡδυσμένοι ἀνήθῳ καὶ τυρῷ καὶ ἐλαίῳ. || Κύβος dicitur etiam πᾶσα ψῆφος τετράγωνος, si Eust. credimus, πᾶν τετράγωνον, si Suidæ et Hesychio. || Est et Vocab. geometricum, Lat. Cubus, Gell. 1, 20. Græca quædam vocabula Latinis exprimens, qualia sunt Quadrata undique, quæ κύβους illi, nos Quadrantalia dicimus: κύβος enim est figura ex omni latere quadrata, quales sunt, inquit M. Varro, tesseræ quibus in alveolo luditur: e quo ipsæ quoque appellatæ κύβοι. Hæc ille. Ubi videtur primam signif. dare non tesseræ, sed cubo. Vitruv. in præf. l. 5. Cubus est corpus e sex lateribus æquali latitudine planitiarum perquadratum: is cum est jactus, quam in partem incubuit, dum est intactus, immotam habet stabilitatem: uti sunt etiam tesseræ, quas in alveolo ludentes jaciunt. Aristot. de Mundo, Ὥσπερ ἂν εἴ τις ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλινδρον, Plut. (9, 65.) Μιμήματα σφαιρῶν καὶ κ. καὶ δωδεκαέδρων. In quibus ll. non tam de figura ab omni latere quadrata dici videtur, quam etiam de corpore solido, in quo ejusmodi

figura conspicitur. Idem et Tessera dicitur, Macrob. Sat. 1, 5. Ut altitudo, quæ illi plano deerat, adjiciatur, fiatque tribus dimensionibus impletis corpus solidum, quod *στερεὸν* vocant, ad imitationem tesseræ, quæ Cubus vocatur. Sic etiam paulo ante, et 2, 2. || *Κύβος* dicitur etiam in numeris. Gell. l. c. In numeris etiam similiter *κύβος* dicitur, cum omne latus ejusd. numeri æqualiter in sese solvitur: sicut fit, cum ter terna ducuntur, atque idem ipse numerus triplicatur. Hujus numeri cubum Pythagoras vim habere lunaris circuli dixit, quod et luna orbem suum lustret septem et viginti diebus: qui numerus ternio, qui Græce dicitur *τριὰς*, tantundem efficiat in cubo. Hæc ille. Plut. (7, 159.) *Τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα πρῶτός ἐστι τετράγωνος, ἀπὸ περιττοῦ καὶ τελείου τῆς τριάδος, τὰ δ' ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος*: paulo post, *Τὰ μὲν ὀκτὼ, κύβος ἐστὶν ἀπὸ δυάδος, τὰ δ' ἐννέα, τετράγωνος ἀπὸ τριάδος.* || *Κύβοι* a quibusdam vocantur etiam Spinæ vertebræ ac præsertim colli, Gorr.: J. Poll. 2, (180.) de dorsi vertebris s. spondylis loquens, *Τοὺς δὲ σπονδύλους τούτους Ἀρριανὸς καὶ κύβους ὠνόμασεν, Αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο κύβοις ἐπιτέλλεται ἰξύς.* || Hes. *κύβον* a metallicis vocari scribit *τὸ τοῦ βόλου σχῆμα*: a Salaminiis vero *τὸ τοῦ ἱματίου σημεῖον*: a Taphiis vero *τὸ τρύβλιον*. Ceterum quod ad etymon attinet, sunt qui *κύβον* dictum velint *παρὰ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν*: Apollodorus vero ap. Suid., *ἀπὸ τῆς κουφότητος*. Eust. autem a *κύπτω*, ut *κύβος* sit quasi *ὁ κάτω κάρα, κατὰ τοὺς ἐπικύπτοντας, γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι ἀνακύψαντος τοῦ βῆτα αὐτῷ*: quod etymon verisimilius et simplicius est. [Æsch. S. c. Th. 420. "Kuster. Aristoph. 74. Thom. M. 556. Markl. Suppl. 330. Jacobs. Anth. 6, 72. 8, 90. Heyn. ad Apollod. 1159. Valck. Hipp. p. 242. Phœn. p. 419. Toup. Opusc. 1, 230. 267. 2, 239. ad Charit. 252. Ilgen. ad Hymn. 197. ad Herod. 48. K. *ῥίπτειν*, Jacobs. Anth. 8, 224. *Δύο κύβω καὶ τέτταρα*, Brunck. Aristoph. 1, 217. 3, 192. Kuster. 74. *Κῦβος*, Epigr. adesp. 454." Schæf. Mss. J. Poll. 9, 95. Plut. Thes. 35.]

Κυβοειδὴς, Tesseræ s. Cubi formam habens, Quadratus undique in modum tesseræ s. cubi. *Κυβοειδὲς ὀστοῦν*, inquit Gorr., Os cubicum: unum e quatuor tarsi ossibus, solum nomine donatum, cum reliqua tria careant nominibus. Id calci articulatur, ipsamque excipit, cum reliqua tria tarsi ossa scaphoeidei conjuncta sint. Sic dictum est quod cubo simile sit, verum lateribus omnibus est admodum inæqualibus et fere asperis, ut vix quicquam aliud quam latera sex habeat cum cubo communia. Sed et internum ejus latus geminum apparet. Est autem os *κυβοειδὲς*, ut et reliqua tarsi ossa, intus cavum, foris gibbum. [Schol. Soph. El. 723. Schol. Aristoph. A. 1096. Schol. Thuc. 6, 27. Strabo 16. p. 1073. * *Ἐπίκυβος*, Theodoret. Therap. 6. p. 94, 45. * *Κυβεπίκυβος*, ibid., *Τῶν ἀριθμῶν οἱ μέν εἰσιν ἄρτιοι, οἱ δὲ περιττοὶ, οἱ δὲ ἀρτιοπέριττοι, οἱ δὲ * περισσάρτιοι· καὶ οἱ μὲν κύβοι, οἱ δ' ἐπίκυβοι, οἱ δὲ κυβεπίκυβοι.* Vide plura ap. Schn. Lex. Suppl. * *Λιθόκυβος*, Const. Apost. 7, 25. Cf. Schleusner. Lex. V. T. v. *Κύβος*.] *Φιλόκυβος*, Aleæ studiosus, Qui tesseris ludere amat. [Aristoph. Σφ. 75. "Nom. propr. fictum, Aristæn. 1, 23." Boiss. Mss.]

Κυβικὸς, Cubicus, Vitruv.: *κυβικὸν σχῆμα*, Cubica figura, e Platonis Timæo, s. *κυβοειδής*. Et *κ. ἀριθμὸς* ex Aristot. Probl. Numerus cubicus; nam et in numeris cubus dicitur. [Plut. 8, 289.] *Κυβικῶς*, Cubice, h. e. In modum cubi, More cubi, Plut. (7, 593.) *Κινησαι σφαιρικῶς κύλινδρον, ἢ κ., ἢ λύραν αὐλητικῶς, ἢ σάλπιγγα κιθαριστικῶς.*

[* *Κυβινοπηλαμὺς*, Xenocr. 120. sed leg. *κύβων πηλαμύς*.]

[* "*Κυβεὼν*, Tzetz. Chil. 10, 559. 565." Elberling. Mss.]

[* "*Κυβᾷν*, vox susp. Hes. *πεττεύει* interpr. *διαπαίζει, μεταστρέφει, κυβᾷ*. Sed vide annon potius scripserit *διὰ κύβων παίζει*. *Κυβᾷν* alibi certe non occurrit. Pierson. ad Mœr. 318." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

"*Δυσκυβεῖν*, Infelicem esse in ludo tesserario, Infelici successu ludere tesseris. Vide *Δύσβολος*." [Athen. 666.] "*Εὐκυβεῖν*, Feliciter et prospero successu ludere tesseris. Vide *Δύσβολος*." ["Toup. Opusc. 1, 267. Emendd. 4, 459." Schæf. Mss.]

Κυβίζω, Cubum facio, In cubum formo, Plut. (10, 77.) dicens thynnos non solum optices, sed etiam arithmetices peritos esse, *Ἐπεὶ πάνυ χαίρουσι τῷ συντρέφεσθαι καὶ συναγελάζεσθαι μετ' ἀλλήλων, ἀεὶ τὸ πλῆθος τῷ σχήματι κυβίζουσι, καὶ στερεὸν ἐκ πάντων ποιοῦσιν, ἓξ ἴσοις ἐπιπέδοις περιεχόμενοι.* ["Heyn. ad Apollod. 1159." Schæf. Mss.]

Κυβεύω, Alea ludo s. lusito, Tesseris lusito, Plut. (6, 123.) *Πίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς· ἢ κυβεύεις, ἢ ὀρτυγοκοπεῖς.* Idem, *Αὖθις ἕτερος παρακαλεῖ κυβεύειν παρὰ πότον.* Idem Artax. (17.) *Γυνὴ δεινὴ κυβεύειν.* Dicitur etiam *κυβεύειν περί τινος*, Xen. Ἑλλ. 6, (3, 6.) *Οὐδέ γε τῶν κυβευτῶν οἵ τινες αὖ, ἐὰν ἕν τι ἀποτύχωσι, περὶ διπλασίων κυβεύουσι*, Plut. Artax. (17.) *Προὐκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι.* Et paulo post, diversa constr. *Ἐπὶ τούτοις ἐκύβευον.* Athen. 10. *Ὥστε καὶ κυβεύειν ἠξίωσαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν τῶν ἐλευθέρων.* || *Κυβεύω*, ut *κύβον ἀναῤῥίπτω*, Subeo s. Ineo aleam, Periclitor s. Periculum adeo, *παραλόγως τι πράττω καὶ ῥιψοκινδύνως*, Suid., sumta metaph. ab aleatoribus, qui aleæ fortunam experturi, dicunt *ἀνεῤῥίφθω κύβος*. Polyb. ap. Suid., *Οἱ μὲν ἀλογιστίαν καὶ μανίαν ἔφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ*, Vitæ aleam inire. ["Thom. M. 555. ad Charit. 409. Markl. Suppl. 330. Jacobs. Anth. 6, 89. 8, 90. ad Diod. S. 2, 142. Valck. Phœn. p. 419. Toup. Opusc. 1, 230. Ammon. 85." Schæf. Mss. Plato Protag. 94. Meleager 73. * "*Κύβευμα*, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 213. Theod. Hyrtac. ibid. 5, 735." Elberling. Mss.] *Κυβευτὴς*, Aleator, Qui alea ludit s. tesseris, Aristot. Eth. 4, 1. *Ὁ μέν τοι κ., καὶ ὁ λωποδύτης, καὶ ὁ λῃστὴς, τῶν ἀνελευθέρων εἰσί.* Aliud exemplum e Xen. habes in *Κυβεύω*. [Plut. 8, 450.] Ejusdem autem cum *Κυβευτὴς* signif. EST *Κύβης*: nam *κύβην* Hes. exp. *κυβευτήν*. [* *Ἀκύβευτος*, M. Anton. 1, 8. cf. ibi Gataker.] *Κυβευτικὸς*, Aleatorius, Ad aleatorem pertinens, Cic. Damna aleatoria, Gell. Ritus aleatorius. Et *κυβευτικὴ*, sub. substantivo *τέχνη*, Aleatoria ars. De *κυβευτικὴ* autem *διδασκαλία* vide in *Κυβεία*. || Tesserarum lusus peritus, Peritus aleator, Qui prospere aleam jacere novit, Plato de Rep. 2. (p. 241.) *Πεττευτικὸς δὲ ἢ κ. ἱκανῶς οὐδ' ἂν εἷς γένοιτο μὴ αὐτὸ τοῦτο ἐκ παιδὸς ἐπιτηδεύων*, Satis peritus talorum vel tesserarum evadat. ["*Κυβευτικώτερον ζῆν*, Aleatoris more victum quærere, Orig. c. Cels. 136.] *Κυβευτήριον*, Consessus aleatorius, VV. LL. Locus, ubi alea luditur, tesserarum lusui dicatus: quale Forum aleatorium ap. Suet. Lusimus per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus. Utitur Gr. illa voce Plut. [8, 456. * "*Κυβεύτρειον, τὸ*, J. Poll. 7, 203." Kall. Mss.] *Κυβεία, ἡ*, Lusus aleæ, tesserarum, Ipsa actio ludendi alea s. tesseris. Et generalius Alea. Xen. (Ἀπ. 1, 3, 2.) *Ἢ κυβείαν ἢ μάχην ἢ ἄλλο τι εὔχοιντο τῶν φανερῶς ἀδήλων.* Item ex Athen. 10. *Τὴν κ. παίζειν περὶ γυναικῶν*, De uxoribus aleam jacere, VV. LL. Ex Eod. habuimus paulo ante, *Κυβεύειν περὶ τῶν γυναικῶν.* || At ad Ephes. 4, (14.) *Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κ. τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης*, In alea hominum, i. e. Incertis illis casibus, quibus jactantur homines. Vet. Interpres ibi vertit Nequitia, Erasm. Versutia: ut referatur ad aleatorum astutias et fraudes, quia sequitur *ἐν πανουργίᾳ*: quo vocabulo, sc. *πανουργία*, Suid. quoque alterum exp. Clem. vero Alex. Str. 1. ad *ματαιοπονίαν*, Inanem laborem, refert: Epiphanius autem in Manich. vanas et ineptas subtilitates *κυβευτικὴν διδασκαλίαν* vocat. ["Ad Mœr. 308. 318. Thom. M. 556. Brunck. Soph. 3, 526. Aristoph. 2, 53." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T.] *Κυβεῖον, τὸ*, Locus, ubi alea s. tessera luditur, i. q. *κυβευτήριον* paulo ante, quod vide, s. *τόπος, εἰς ὃν συνίεσαν κυβεύσοντες*, Hes.: Æschin. (8.) *Οὐδὲ βελτιόνων διατριβῶν ἥψατο, ἀλλὰ διημέρευεν ἐν τῷ κ., οὗ ἡ τηλία τίθεται, καὶ τοὺς ἀλεκτρυόνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσι.* [* *Ἀποκυβεύω*, Diod. S. 17, 30. * *Ἐναποκυβεύω*, 16, 78.] *Διακυβεύω*, Alea ludo, i. q. *κυ-*

βεύω, Plut. Artax. (17.) Ἐκέλευσεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς περὶ εὐνούχου διακυβεῦσαι, de Parysatide, quæ cum esset δεινὴ κυβεύειν, Artaxerxem προύκαλεῖτο περὶ χιλίων δαρεικῶν κυβεῦσαι, καὶ κυβεύοντα περιεῖδε νικῆσαι. || Metaphorice, ut κυβεύω supra, pro Aleam adeo: unde διακυβεύσων in VV. LL. Periculum subiturus, aleamque jacturus. Sic Plut. (6, 486.) Κρεῖττον ἔνδειαν ὑπομεῖναι διακενῆς καὶ ἡσυχίαν, ἢ διακυβεῦσαι πρὸς λουτρὸν ὡσαμένους καὶ δεῖπνον. "Ἐκκυβεύειν, Jacere aleam: s. Jacta alea periclitari. "Polyb. Ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ παραβάλλεσθαι, Alea jacta periclitari, s. Aleæ se committere. Et alibi, (1, 87, 8.) Ὡς ἂν μέλλοντες ἐκκυβεύειν ὑπὲρ τῶν ὅλων. Et rursum, (2, 63, 2.) Ἐκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, Aleam universi certaminis subire. Bud." [Plut. Artax. 17.] Κατακυβεύω, In alea consumo et dissipo, Lys. (541.) Κατακυβεύσας τὰ ὄντα, Bud. Et κατακυβεύεσθαι, In alea consumi et dissipari, ut καθηδυπαθεῖσθαι, Bud. 1080. || Κατακυβεύεσθαι significat etiam In ludo aleæ superari et everti, Bud. ibid. ex Eust. [* Μετακυβεύω, Nicet. Chon. 363." Boiss. Mss.] Συγκυβεύω, Alea colludo, Alea s. Tesseris ludo cum aliquo, Plut. Artax. (17.) de Parysatide, Καὶ βασιλεῖ πρὸ τοῦ πολέμου πολλάκις συνεκύβευε. Ibid. verbo generaliori dicit συνέπαιζε: (8, 103.) Λάσου τοῦ Ἑρμιονέως μὴ βουλόμενον αὐτῷ συγκυβεύειν, δειλὸν ἀποκαλοῦντος. [* Συγκυβευτής, Æschin. 8, 41. 9, 6. Dio Cass. 450. 926.]

Κύβιον, τὸ, Pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa, Athen. (118.) Ἱκέσιος δ' ἐν δευτέρῳ περὶ Ὕλης, πηλαμύδας κύβια εἶναι φησι μεγάλα. Κυβίων δὲ μνημονεύει Ποσείδιππος ἐν Μεταφερομένῳ. Suid. autem κυβίοις exp. κλάδοις τοῖς δακτυλιαίοις, Ramis digitalibus, i. e. digiti crassitudinem æquantibus. [* Κυβιοσάκτης, i. q. ταριχέμπορος, Strabo 17. p. 1146. Sueton. Vespas. 19.]

[* Κυβείας, ὁ, Piscis, Opp. Ἁ. 1, 183.]

¶ Κύβιτον, τὸ ὠλέκρανον, Os cubiti, Hippocr., quod et ἀγκὼν dicitur. Diosc. autem τὸν κόνδυλον τοῦ βραχίονος sic nominari dixit, ut scribit Gal. At Bacchius, ut testatur Erot., exposuit κυβοειδὲς ὀστάριον καὶ τὴν πτέρνην, sed longe plures τὸν ἀγκώνα. Hæc Gorr. Frequentius dicitur de Nodo s. Tubere, quod in junctura brachii extat, quo aliquem pellimus, et cui innitimur: ut Virg. Inniti cubito. Ruf. Eph. de Appellation. Corp. hum. Μετὰ δὲ τὸν βραχίονα, ἀγκὼν τὸ σύμπαν ἄρθρον, καὶ τὸ ὀξὺ, ἐφ' οὗ κλινόμενοι στηριζόμεθα· οἱ δὲ ὠλέκρανον καλοῦσι, Δωριεῖς δὲ οἱ ἐν Σικελίᾳ κύβιτον. Similiter et J. Poll. cum ἀγκῶνα dixisset vocari etiam κύβωλον et κύβιτον ab Hippocr. de illo ipso κύβιτον, ait, Δοκεῖ δ' εἶναι Δωρικὸν τοὔνομα τῶν ἐν Σικελίᾳ Δωριέων. A quibus Lat. vocem Cubitus sumserunt: nisi forte illi a Latinis. Apud Hes. autem scribitur κυβιτὸν, accentu in ult., quod itidem ἀγκὼν ab eo exp.: ap. Etym. vero κύβητος et Suid. κύβητον, accentu in antep. et per η in penult. [Phot. Κύβηττον. Ἴωνες· τὸ ἄκρον τοῦ ἀγκῶνος· οὕτως Ἐπίχαρμος.] Κυβιτίζω, Cubito pello, Plaut. dicit, Cubitis depulsa de via. Ruf. Eph. post verba illa, quæ paulo ante ex eo citavi, Ἐπίχαρμος δὲ καὶ τὸ παίειν τῷ ἀγκῶνι, κυβιτίζειν ἔλεγε. Ead. verba ap. J. Poll. extant. At κύβητον et κύβος ejusd. esse originis, docet Etym. Κύβωλον, i. q. κύβιτον, J. Poll. (2, 142.) Ὀνομάζουσι δὲ τοῦτο (sc. τὸν ἀγκῶνα, s. τὸ κατὰ τὴν ἔξωθεν συμβολὴν τοῦ βραχίονος ὄγκωμα) καὶ κ. καὶ κύβιτον εἴποις ἂν ὡς Ἱπποκράτης. "Κύβλα, Hesychio "κῶλα, s. μεγάλα ὀστᾶ et ὠλέκρανα:" [leg. Κύβωλα. Huc pertinere videtur * Ἀμφικύβωτος, quod affert Schn. Lex. ex Hes. v. Πρόχοι.]

"ΚΥΓΧΡΑΜΟΣ, ὁ, Cyuchramus, Dux coturnicum, ap. Aristot. H. A. 8, 12. Plin. habet Cychramus, 10, 23. Hes. κιγκράμας. Κύχραμος quidam scribunt pro κύγχραμος." [In Aristot. l. c. Codd. dant * Κέχραμος, * Κέγχραμις, * Κέκρανος. Item Hesychio est * Κύγχρανος, εἶδος ὀρνέου.]

"ΚΥΔΑΡΟΣ, Hesychio est νεὼς εἶδος, ut et Etymologo πλοίου εἶδος: qui tamen κύδαρον habet. "Navis igitur s. Navigii species est." [Phot. Κύδαροι· πλοιάρια ἄττα· παρ' Ἀντιφανεῖ τὸ ὄνομα. * Κύδαλος, Κύδαρος, J. Poll. 1, 82. Cydarum, Gellio 10, 25.]

ΚΥΔΟΣ, τὸ, Gloria, Gloriosum nomen, Decus, εὔκλεια, Il. P. (251.) ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sicut a Cic. quoque Honor et Gloria copulantur. Il. X. (393.) Ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον: M. (407.) Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι: Ξ. (365.) ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται: Γ. (373.) εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος. Et ap. Plut. ex imitatione Homeri, Εἰς ἄστυ συνέτεινε δρόμῳ, μή τις κῦδος ἄροιτο, τὸν λόγον εἰς τὴν πόλιν ἐμβαλὼν, Ne quis sibi hoc decus s. hanc gloriam præriperet, Ne quis alius hanc gloriam et decus sibi pareret, Ne quis hanc gloriam auferret: Plin. Quam gloriam abstulere Neapolis, Capua. Il. (Δ. 95.) Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο, Trojanis gloriam et decus pepereris, Od. Δ. (275.) Δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, Il. E. (33.) Μάρνασθ', ὁππότέρῃσι [—οισι] πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξει: P. (630.) Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει: O. (491.) ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ: Ω. (110.) Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προϊάπτω [προτιάπτω:] Λ. (81.) Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. Sicut vero Virg. dicit, Astrorum decus, et nemorum Latonia custos; Horat. Decus equitum, Plaut. populi; Seneca, Orbis decus; Cic. Decus et ornamentum reip.: ita Il. (Ξ. 42.) Ὦ Νέστωρ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, Od. M. (184.) Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν, Νῆα κατάστησον. Quæ ita Cic. O decus Argolicum, quin puppim flectis, Ulysses? Ab Hes. exp. non solum δόξα, ἀριστεία, τιμὴ, sed etiam νίκη, ἀρετή. Quod vero ad etymon attinet, Eust. derivat a κύω τὸ φιλῶ: scribens dici equum κυδιᾷν s. κυδροῦσθαι qui sit φιλητός. Etym. autem a κύειν δέος. || Κῦδος adjective quoque a Suida exp. γαῦρος. || Αt Κύδος, Convitium, Maledictum, Probrum, λοιδορία, Eust. et Suid. qui hoc ἐπὶ τῶν συκοφαντησάντων citat Prov. Κύδου δίκην ὀφείλειν. Hesychio est κακολογία, λοιδορία: ap. quem in utraque signif. scribitur κύδος cum acuto, ap. Eust. vero et Suid. utrumque cum circumflexo. Sed ille, qui collegit Voces pro diverso Accentu diversam accipientes Signif., dicit κῦδος, τὸ, Gloria, προπερισπᾶσθαι: at κύδος, ὁ, Convitium, παροξύνεσθαι. Quæ scriptura verior est; nam κυδάζω inde derivatum, primam corripit. Apoll. Rh. Schol. scribit κύδος masc. gen. pro λοιδορία sumi ap. Syracusanos. Soph. autem Schol. (Aj. 722.) ἐπὶ ὕβρεως masc. genere accipi κύδος annotat. ["Κῦδος, Heyn. Hom. 5, 455. 6, 485. 7, 185. Musgr. Iph. A. 1530. Toup. Emendd. 2, 139. Conf. c. εὖχος, Heyn. Hom. 6, 331. K. διδόναι, 8, 440. Κύδος, Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss. * Κυδοσκόπος, Manetho 4, 35. ὥρα.]

[* Ἄκυδος, Hesychio ἄδοξος. Cf. Ἄκυλος.] "Ἔγκυδον, Idem exp. ἔνδοξον, Magna gloria præditum, "Celebrem, Clarum."

Ἐπικυδὴς, ὁ, ἡ, Gloriosus, i. q. ἔνδοξος, Isocr. Paneg. (38.) Ἀντιπάλων δὲ ὄντων ἡμῶν καὶ Λακεδαιμονίων, προσθέμενος τοῖς ἑτέροις, ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα τούτων ἐποίησε, Illustria et gloriosa facta dicit Cic. Idem, Idque reip. præclarum, fuisse tam multos, tum multo ipsis gloriosius est. Et, Nobis quidem egregium et ad immortalitatem memoriæ gloriosum. Polyb. (1, (39, 9.) p. 10. Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων περιπετειῶν συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα, Illustriora et gloriosiora. Nisi malimus ἐπικρατέστερα: cum Suid. ἐπικυδέστερος exponat ἐπικρατέστερος: s. potius cum Bud. Ut uberiores et existimatiores jam Carthaginensium partes essent. || Ἐπικυδέστερος, Honoratior, Existimatior, ἐντιμότερος. Apud Suid. Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλίναι στιβάδα. || Uberior, Majore fiducia præditus, Bud. ap. Polyb. 3. p. 59. Νομίσας ἐπικυδεστέρας εἶναι τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐλπίδας, [cf. 3, 67, 1.] 5, (69, 11.) p. 98. Ὁ δὲ Περιγένης ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι κατὰ τὴν ναυμαχίαν, Majore expectatione ac fiducia præditus in navali certamine, Bud. Idem Polyb. 16. Ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα, πολὺ

δὲ τοὺς περὶ τὸν Ἄτταλον ἐπικυδεστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, Ut neutram in partem inclinata esset victoria, Attalus tamen meliore niteretur in posterum spe, Bayf. Αϒ Ἐπικύδης, Nom. propr. [" Ἐπικυδέστερος, Toup. Opusc. 2, 200." Schæf. Mss.] Ἐπικυδεστέρως, Gloriosius, Honoratius, Meliore fortuna et successu, ut exp. in Polyb., (5, 23, 2.) Ἐξ οὗ συνέβη τὰς ἀρχὰς ἐ. ἀγωνίζεσθαι. Ἐρικυδής, Admodum gloriosus et celebris, Præclarus, Il. Γ. (65.) Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα: Ω. (802.) Εὖ συναγειράμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Hesiod. Θ. (988.) νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης. [* Μεγακυδής, Anal. 3, 184. Manetho 2, 150. * Περικυδής, Quint. Sm. 9, 65. 14, 395.] Προσκυδής, Gloriosus, Venerandus, VV. LL. [* Ὑποκυδής, Hes. et Harpocr. ex Euphorione. * Φιλοκυδής, Hom. Hymn. 2, 375. 478.]

Κυδήεις, Gloriosus, Epigr. [" Monum. Byz. 4. ad Charit. 341." Schæf. Mss. * Πολυκυδήεις, Apollin. Metaphr. p. 171. 250.] Κύδεος, Gloriosus, Cura dignus: si VV. LL. credimus. Sed pro Cura dignus, B scr. Κήδεος. [* Κύδιος, unde * Κυδίως, Tob. 1, 2. sec. Vat. cf. Schleusn. Lex. V. T.] Κύδιμος, Gloriosus, Gloria et decore præstans, Hesiod. (Θ. 938.) Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν. [Κυδίμα σελάνα, Synes. 316.] Κυδάλιμος, idem, Od. (P. 113.) υἱάσι κυδαλίμοισι, Filiis inclytis, ἐνδόξοις: Φ. (247.) μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ. [" Heyn. Hom. 6, 11. 636. Κυδαλίμη, Christod. Ecphr. 410." Schæf. Mss.] " Κυδύλιον, Hesychio ἔνδοξον, Inclytum: quod et κυδάλιμον."

Κυδίων, Gloriosior, Honorificentior, [Eur. Alc. 960. Andr. 640. " Heyn. Hom. 4, 384. 6, 631. Monthly Review, Aug. 1799. p. 441. Κύδιον, Melius, Wakef. Alc. 981. Valck. Phœn. p. 197." Schæf. Mss.] Κύδιστος, Gloriosissimus, Gloria et decore eminentissimus, Il. A. (122.) Ἀτρείδη κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων: ubi fuerunt qui a κύδος signif. ὕβρις, deducere voluerint, ut sit pro ἐφύβριστε: quos Eust. refellit, cum Homero κύδος in ea signif. ignotum sit: Ω. (308.) Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, C μέγιστε: Δ. (515.) Ὥρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη. Est autem κύδιστος a κύδος, ut κράτιστος a κράτος. [Æsch. Suppl. 14. " Heyn. Hom. 5, 677. Wolf. Prol. 212. ad Mœr. 135. Ruhnk. Ep. Cr. 289. * Κυδίστατος, 290." Schæf. Mss. * " Πολυκύδιστος, Agath. Epigr. 87." Boiss. Mss.] Ab Etym. vero ponuntur ETIAM Κυδότερος ET Κυδότατος, Gloriosior, Gloriosissimus, ἐνδοξότερος, ἐνδοξότατος, quæ regularia erunt, si a κῦδος adjective sumto pro γαῦρος deduci quis arbitretur. [* Κυδέστερος, Polyb. 3, 96, 7. vide nott.]

Κυδαίνω, Gloriosum reddo, Decoro, Illustro, Od. Π. (211.) Ῥῆιδιον δὲ θεοῖσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, Ἡμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτόν, ἠδὲ κακῶσαι, Plut. Coriol. (1.) Ἡ Ῥώμη μάλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκύδαινε πράξεις. || Gloriose nomino, Glorioso nomine orno, Laudo, Celebro, Extollo, ἐγκωμιάζω, Il. (Ψ. 793.) Ὣς φάτο, κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα: K. (68.) Πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον, Πάντας κυδαίνων. Hes. κυδαίνει exp. τιμᾷ, ἀξιοῖ, θαυμάζει, ἐγκωμιάζει: κύδηνεν, ἐδόξασεν, ἐμετεώρισε κατὰ διάνοιαν: κυδαίνεται, δοξάζεται, σεμνύνεται. [" Heyn. Hom. 5, 90. 6, 20. 534. 8, 15. 518. Lobeck. Aj. p. 333. Wakef. Eum. 575. ad Charit. 228. Toup. Opusc. 1, 401. Emendd. 2, 139. Dawes. M. Cr. 153." Schæf. Mss. * Ἀντικυδαίνω, Themist. 57. * Ἀποκυδαίνω, Hierocles ap. Stob. Serm. 82. * Ἐπικυδαίνω, Dio Cass. 802. * " Κατακυδαίνω, Anna C. 357." Elberling. Mss. * Περικυδαίνω, Orac. Sibyll. 3. p. 447. * " Κυδάνω, Heyn. Hom. 5, 320. 6, 534." Schæf. Mss. Il. Ξ. 73. * Προκυδάνω, Orph. Arg. 1230. τὴν τότ' ἐποικτείρουσα προκύδανε καὶ φάτο Κίρκη: sic emendat Hermannus quod vulgo legitur προσηύδανε: Cod. Voss. præfert * Προσκύδανε. Schneider. cum Dorvillio legit προσηύδα.] Κυδάω in VV. LL. Glorior; item Veneror, Admiror, Extollo: ut κυδαίνω. Et Κυδηθῆναι, Gloria et honore afficere in iisd. VV. LL. sed scr. potius Affici. Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, Gloria supereminens, Summa gloria insignis, ὑπεράρας τῇ δόξῃ, Hesiod. (Θ. 510.) Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ubi volunt esse sync. pro ὑπερκυδάναντα. Κυδιάω, Glorior, Gloriose me effero et jactito, Il. Φ. (519.) de concilio deorum dissoluto, Οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιώντες: B. (578.) ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν, Κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, Οὕνεκ' ἄριστος ἔην, i. e. γαυριῶν, ὑψαυχενῶν: Z. (509.) de equo, qui diu clausus stabulo, vincula rupit, et in campis saltu se effert, Κυδιόων, ὕψου δὲ κάρη ἔχει. Et cum dat., ap. Hesiod. Ἀ. (26.) ἦρχε δὲ τοῖσιν ἑὺς πάϊς Ἀλκαίοιο, Κυδιόων λαοῖσι, Glorians populis, quibus imperabat, Gloriose se efferens. [" Ilgen. Hymn. 572. Mitsch. H. in Cer. 249. Ruhnk. 170. et Ilgen. Κυδιόων, Jacobs. Anth. 7, 344. Heyn. Hom. 4, 110. 327. 5, 293." Schæf. Mss. Quint. Sm. 13, 418. * Ἐπικυδιάω, Apoll. Rh. 4, 383.]

" Κυδνὸς, exp. Gloriosus, Inclytus, Celebris: ut-" pote derivatum a κῦδος, q. e. Gloria. Ex Hesiodo " Θ. (328.) Διὸς κυδνὴ παράκοιτις. Et rursum Ἔργ. " (1, 255.) Κυδνή τ' αἰδοίη τε θεοῖς. Ubi tamen et " κεδνὴ scribitur: vel etiam κυδρή." [" Ruhnk. Ep. Cr. 83. Brunck. ad Poet. Gnom. 278. 329. Wolf. ad Hesiod. 98. Valck. ad Lesbon. 180. Græv. Lectt. Hes. 537." Schæf. Mss. " Alcman ap. Schol. Pind. Π. 4, 319." Wakef. Mss.]

Κυδρὸς, Gloriosus, Gloria et decore præstans, Decorus, Egregius, i. q. κύδιμος, Od. Λ. (579.) Λητὼ γὰρ ἤλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. [" Sic κ. πολίχνη ap. Athen. 116. ubi nil urget, ut κυδνὴ ex Epitome præferamus cum doctissimo Ruhnk. Ep. Cr. 83." Schw. Mss.] Item ap. Xen. Ἱππ. (10, 16.) Κυδρῷ μὲν τῷ σχήματι, ὑγροῖν δὲ τοῖν σκελοῖν γαυριώμενος: sicut Hom. quoque κυδιόων de equo dixit. Ion ap. Athen. (463.) Ὄντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος, Κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίεται, Gloriosius et magis strenue. [" Et Xenophanes ap. eund. Athen. 414." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 8, 205. Jacobs. Anth. 6, 316. 12, 304. Brunck. ad Poet. Gnom. 278. 329. Toup. Opusc. 2, 90. Wolf. ad Hesiod. 98. Græv. Lectt. Hes. 537." Schæf. Mss.] Κυδρόω, Gloriosum s. Clarum reddo, Gloria et decore illustro. At Κυδροῦμαι, Glorior, Gloriose me effero, i. q. κυδιάω, Eust. " Pass. κυδρούμενος pro κυδιόων, ap. Suid. Ἐν " ἐκείνῳ δ' οὖν τοῦ καιροῦ κυδρούμενον καὶ πομπεύοντα " ἁβρὸν καὶ θρυπτόμενον." [Ælian. H. A. 11, 31. Polyæn. 4, 3, 5. var. lect. * ἐκυδριοῦτο. * Κατακυδρόω, Nicet. Annal. 2, 3.]

¶ Κυδάζω, Convitior, Maledicta et probra ingero, λοιδορέω, ὑβρίζω, a κύδος signif. λοιδορία, ὕβρις, Epicharm. ap. Soph. Schol. Ἄμυκε μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. Et pass. ap. Soph. Aj. (721.) μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ, Convitiis et maledictis incessitur. Æsch. Iphigenia ap. Schol. Soph. οὗτοι γυναιξὶ κυδάζεσθαι. Κυδάζομαι active quoque accipitur pro κυδάζω. Apoll. Rh. 1, (1337.) ἢ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ, i. e. ἐλοιδόρησας. [" Sic Epicharmus Athenæi 236. τήνῳ κυδάζομαι, Hunc conviciis prosequor." Sch. Mss. " Brunck. Soph. 3, 518. Lobeck. Aj. p. 332." Schæf. Mss.] Κυδάσσω, i. q. κυδάζω: D unde κυδάσσει ap. Hes. λοιδορεῖ, ταράσσει. || Eid. κυδάττειν est ἐπιφωνεῖν. [" Lobeck. l. c." Schæf. Mss.]

Κυδάγχη, Convitium, Probrum: unde κυδάγχας Hes. exp. μάχας, λοιδορίας. Κυδάγχω, Convitiis et probris incesso: unde ap. Eund. κυδαγχόμενα, λοιδορούμενα.

" ΚΥΔΟΙΜΟΣ, ὁ, Suidæ τάραχος, θόρυβος, Turba, " Tumultus: itidemque Hesychio. Il. Σ. (535.) Ἐν " δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον: Λ. (164.) Ἔκ τ' ἀνδρο-" κτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Utitur hoc vo-" cabulo Athen. quoque 5. dicens, Τοιούτου οὖν κυδοι-" μου καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους. Volunt " derivari παρὰ τὸ κύειν δείματα vel οἴδματα." [" Ad Charit. 785. Heyn. Hom. 7, 542. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Pugna, Theocr. 22, 72." Schæf. Mss. * Κυδοιμοτόκος, Greg. Naz. 2, 179.] " Κυδοιμέω, Turbas ex-" cito, Tumultuor. Il. Λ. (324.) Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόν-" τε κυδοίμεον. I. e. ἐθορύβουν, inquit Suid., afferens " et partic. κυδοιμήσων." [Il. O. 136.]

"Κυδοιδοπᾷ, Hes. affert pro ταράσσει, κυκᾷ, θορυβεῖ, "Turbat, Miscet, Tumultuatur: ut et Schol. Aristoph. "κυδοιδοπᾷν exp. συνταράττειν, Conturbare, Confun-"dere, N. (616.) κοὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας Οὐδὲν ὀρθῶς, "ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾷν:" [vide Brunck.] "Sed indicat Schol. dupliciter scribi, vel per κ κυκοι-"δοπᾷν, παρὰ τὸ κυκᾷν," [et δάπος pro δοῦπος, Schn. Lex.] "vel per δ κυδοιδοπᾷν, παρὰ τὸν κυδοιμόν:" ["vel potius a κύδος: δαπος et δοπος sunt meræ terminationes." Ernesti. Aristoph. Εἰρ. 1152.]

ΚΥΕΩ, ET Κύω, In utero gesto, aut, cum sine adjectione ponitur, Uterum gesto s. fero, Sum gravida, prægnans. Exp. et Concipio; sed κυεῖν dicitur potius quæ jam concepit, quam quæ concipit. Apud Hes. est κυέει expositum ἐγκυμονεῖ, ἐγκύμων ἐστὶ, ἐν γαστρὶ ἔχει, κύει, γεννᾷ. Itidemque κυέουσαν habet, quod exp. κύουσαν, et ἔμβρυον ἐντὸς ἔχουσαν. Sumta autem esse illa e carmine manifestum est, cum contractionem passa non sint. Ad κυέουσαν quidem quod attinet, esse id puto, quod ap. Hom. extat Il. Ψ. (265.) ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν Ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν: ubi et Eust. exp. ἐγκυμονοῦσαν. Apud eund. Hom. legitur Il. T. (117.) Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὁ δ' ἕβδομος εἰστήκει μείς. Ἐκ δ' ἄρ ἄγε [δ' ἄγαγε] προφόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. Extat et κυήμεναι ap. eund. Eust. infin. poët. Ac certe Poëtarum potius esse videtur κυῶ, pro quo dicunt et κυέω absque contractione, licet alioqui κύημα et κύησις inde derivata, non rara sint ap. prosæ Scriptt. Sed nec nullus est του κυεῖν, itemque passivi κυεῖσθαι usus in prosa. Aristot. H. A. 7. Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον, Plato Symposio, Εἰσὶ γὰρ οὖν, ἔφη, οἳ καὶ ἐν ταῖς ψυχαῖς κυοῦσιν ἔτι μᾶλλον ἢ ἐν τοῖς σώμασιν, ἃ ψυχῇ προσήκει καὶ κυεῖν καὶ κυῆσαι. Idem vero τὸ κυεῖν faciens prius et τὸ τίκτειν καὶ γεννᾷν posterius, licet Hes. κυέει exp. etiam γεννᾷ, scribit, Ἀπτόμενος γάρ, οἶμαι, τοῦ καλοῦ καὶ ὁμιλῶν ἀυτῷ, ἃ πάλαι ἐκύει, τίκτει καὶ γεννᾷ. Pro eod. ἐγκύμονα εἶναι, item ἐν γαστρὶ ἔχειν dicit. Invenitur et pass. κυεῖσθαι, quod a Gaza redditur In utero gestari. Verum alicubi κυεῖσθαι aut κυούμενος habetur, ubi tamen non κυεῖν, sed κύειν: ut ap. Theophr. de fructu arboris loquentem, Ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν νέον καὶ τὸν ἕνον καρπόν· ἀφαιρουμένου γὰρ θατέρου μετὰ κύνα, καὶ ὁ ἕτερος φανερὸς εὐθὺς κυούμενος· κύει γὰρ ὥσπερ βότρυς ὁμοσχήμων. Sed hic Bud. suspicatur scr. κυεῖ: qui et in quodam l. Aristoph. scripsit in Comm. κυεῖ, alibi autem κύει: sc. in isto H. A. 5. Κυεῖ δὲ ἑξήκοντα καὶ μίαν, ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας. Apud Eund. de elephanto, Κύειν ἔτη δύο, Plin. Gestare in utero biennio. Ut autem metaph. usurpatur κυεῖσθαι, ita Cic. Gravidatam seminibus terram dixit. In nonnullis etiam II. κυεῖν quædam exempl. alia κύειν habent. ‖ Κυήσατο pro Peperit, Opp. K. 3, (22.) κυήσατο τοξεύτειρα Ἀρμενίη. In VV. LL. affertur ex Aristot. Gen. Anim. 4. Μέχρι τῶν κυουμένων ὑστέρα συμμύει, pro Usque ad partem uterus se comprimit. ["Heyn. Hom. 8, 445. 523. 9, 706. Jacobs. Anim. 274. Steph. Dial. 41. Heindorf. ad Plat. Theæt. 311. Ammon. 143. Valck. 86. Wakef. S. Cr. 1, 36. Plut. Mor. 1, 417. Pario, Paus. 3, 289. Concipio, ad Charit. 204." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 681. Nicander Θ. 239. Opp. Ἀ. 1, 520." Wakef. Mss.]

Κύημα, Quod in utero gestatur, Fœtus, Fœtura, Aristot., Πότερον ἐνυπάρχει ἡ ψυχὴ τῷ σπέρματι καὶ τῷ κ. ἢ οὔ· οὔτε γὰρ ὡς ἄψυχον θεῖη τις τὸ κύημα, καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐστερημένον ζωῆς: ubi annotat Bud. κύημα et in utero dici et in partu. Idem de Gen. Anim. 3. loquens de insectis, Σχεδὸν γὰρ ἔοικε τρόπον τινὰ σκωληκοτοκεῖν πρῶτον· τὸ γὰρ ἀτελέστατον κ. τὸ τοιοῦτον. Ex Eod., de Gen. Anim. 1., affertur κυήματα ἔχειν, ἴσχειν, pro Prægnantes esse s. Gravidas. Ad verbum, Fœtus habere. Plut. (6, 550.) K. ἄμορφα καὶ σαρκοειδῆ appellat, quas uno verbo Gr. μύλας, et Lat. itidem Molas vocant: Παιδίον μὲν γὰρ οὐδεμία ποτὲ γυνὴ λέγεται ποιῆσαι δίχα κοινωνίας ἀνδρός· τὰ δὲ ἄμορφα κ. καὶ σαρκοειδῆ καὶ σύστασιν ἐν ἑαυτοῖς ἐκ διαφθορᾶς λαμβάνοντα μύλας καλοῦσι Scribo autem διαφθορᾶς, ut habet mea Ed. p. 252. et ut scr. A est: non διαφορᾶς, ut habent ceteræ Edd. ["Wakef. S. Cr. 4, 88." Schæf. Mss.] "Κοίημα, Hesychio γέν-"νημα, Fœtus: quod et κύημα." Κῦμα pro κύημα, per crasin, Eur. Cercyone, οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου, Gravidam esse fœtu divinitus sato. [Æsch. Choeph. 126. Greg. Naz. de Cypr. "Wakef. Eum. 662. Musgr. Iph. T. 204. Jacobs. Anth. 7, 60. Valck. Diatr. 12. ad Eur. Alc. 640." Schæf. Mss.] HINC Ἀκύμων νηδὺς ap. Eur. (Andr. 158.) Fœtu carens s. Sterilis uterus. [Eur. ap. Stob. Phys. 242. γῆ.] Cui CONTR. Ἐγκύμων, Fœtum habens, Gravida, Prægnans; sed hoc passim usitatum est, cum contra rarus sit illius usus. Phocyl. (174.) Μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλοιο, Nonnus (Jo. 27, 28.) ἐγκύμονα γαστέρα δύνων. Dicitur et ἐγκύμων βοῦς. Item, ἐγκύμονα σπέρματα a Diosc. Et cum gen. ap. eund. Nonn. (Jo. 88, 2.) pro Refertus, Plenus, ἀμπλακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐλέγχω, Peccato gravem et refertum, et quasi gravidum. [Eur. Tro. 11.] A quo EST Ἐγκυμονέω, pro ἐγκύμων εἰμὶ, Gravida sum, B Fero uterum. Bud. exp. etiam Utero ingravesco, in Pand. ["Eust. 83, 27." Seager. Mss. * "Ἐγκυμόνησις, Const. Manass. Chron. p. 37." Boiss. Mss. Epiph. 1, 521. 1022.] AT Ἀρικύμων, Hippocrati (679, 4.) Mulier, quæ cito fit gravida, s. Prægnans, ἡ ταχέως ἐγκύμων γινομένη, Gal. Hes. exp. eod. sensu εὐσύλληπτος, ita enim eum scripsisse liquet, Quæ facile concipit. Quidam vero ἀρικύμων, reddiderunt etiam Fœcunda. [* "Ἐναρικύμων, mot suspect, voy. Hippocr. de Aer. Aq. et Loc. de mon Edit. 2, 81." Corai Mss. * Ἀρτικύμων, Hippocr. 262, 35. * Ἐρικύμων, Æsch. Ag. 121. al. * Ἐρικύματος: vide Blomf. nott. et Gloss. * Μεγαλοκύμων, i. q. ἐρικύμων, Aristot. Probl. 26, 17. * Πολυκύμων, Schol. Æsch. Ag. 121. exponens ἐρικύμων.] "Πολυκύματος, ap. Athen. "legitur, l. 7. (p. 301.) de thynno, Φωλεύει δὲ ὁ θύν-"νος, καίτοι πολυκύματος ὤν: pro πολυκυήματος, ut "opinor, Multo conceptu fœtus: nam præcedit "paulo ante, ἐως μὲν ἂν ἔχῃ μικρὰ τὰ κυήματα:" [πολυαίματος Schw. * πολυκύμαντος corrigit Corai.] C "Δίκυμα, Suidæ τὰ διδυμοτόκα πρόβατα, Oves quæ "gemellos pariunt s. pepererunt." Alius formæ est SUBST. Κυμὰς, ἄδος, ἡ, Gravida, Fœta: κυμάδας, ἐγκύους, Hes. "Κυμάϊθα, Capræ s. Vaccæ nomen "ap. Theocr. (4, 46.) ut putatur, Æolice pro κομαί-"θα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἰθὰς, i. e. ξανθὰς, ἔχειν." "Aliis tamen putantibus signif. h. v. et τὴν ἐγκύ-"μονα, Gravidam, Fœtam: quæ alioqui κυμὰς di-"citur." Dicitur ET Κύος pro κῦμα s. κύημα, quod κύος vide post Κύω.

Κύησις, Graviditas, Prægnatio, Gestatio uteri, Conceptus, Philo V. M. 3. Καὶ γεννηθεῖσαν ἄνευ κυήσεως, Plut., Τοῦτο δὲ ἀγόνοις πρὸς κύησιν ἀγαθὸν, Conceptum, Bud.: Gell. 16, 3. Et medici et philosophi illustres de tempore humani partus quæsiverunt, πόσος ὁ τῆς τῶν ἀνθρώπων κ. χρόνος. Et multa opinio est, eaque jam pro vero recepta, postquam mulieris uterus conceperit semen, gigni hominem, septimo rarenter, nunquam octavo, sæpe nono, sæpenumero decimo mense. ["Jacobs. Anth. 8, 181." D Schæf. Mss.] Κυητικὸς, Concipiendi vim habens; Genitalis, VV. LL. ["Clem. Alex. 225." Wakef. Mss. * Κυητήριος, Hippocr. 586.] "Ἀκυητήριον "φάρμακον, Hes. teste dicitur Quod adhibetur πρὸς "τὸ μὴ κυεῖν γυναῖκα, Ut mulier non concipiat. Infra "Ἀκυτήριον." [* "Θεοκυήτωρ, Quæ Deum concipit, Andr. Cret. 258. 265." Kall. Mss.]

Ἀποκυέω, q. d. Defœto, i. e. Fœtum depono, Pario, Lucian. (1, 315.) Τὴν Λητὼ ἐπὶ της Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι, Plut. in Homero (init.) Φοιτῶσα δ' ἐπὶ τοὺς πλυνοὺς ἀπεκύησε τὸν Ὁμήρον ἐπὶ τὸν ποταμόν. Exp. etiam Gigno, Progigno: Jacob. 1, (15.) Εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον. Quanquam in pluribus libris legitur ἀποκύει, ut sit a barytono ἀποκύω. Sic κυεῖν et κύειν dicitur. Pass. est Ἀποκυέομαι, Parior, In lucem edor; uno verbo Parior, si dici posset. Potest et Edor dici sine adjectione: unde ἀπεκυήθη ap. Herodian. (1, 14, 3.) Ζῶά τε παντοῖα μέρεσι σώματος ἀναρμόστοις ἀπεκυήθη, et partic. ἀποκυηθεὶς ap.

Plut. Lycurgo (3.) Ἀποκυηθεὶς ἔτυχε. || Abortivum facio, si verum est ἀποκυήσασα significare ap. Plut. Cum abortivum peperisset. ["Wakef. S. Cr. 5, 153. Casaub. Athen. 1, 6." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. N. T. "Method. 403. 418. Clem. Alex. 103. * Ἀποκύημα, Clemens Hom. 6, 4. Andr. Cr. 274." Kall. Mss.] Ἀποκύησις, Partus, Partio, Puerperium, Plut. [10, 25. 352. "Clem. Alex. 101. 189. 462." Kall. Mss. * Ἐναποκυέω, Basil. 2, 582. * Ἐγκυέω, unde * Ἐγκύησις, Theophr. C. Pl. 1, 6, 3. olim ἔγκυσις. * Ἐκκυέω, Anal. 2, 233. "Schol. Eur. Phœn. 674." Kall. Mss.] Ἐπικυέω, Superfœto, Super uterum concipio, Aristot. H. A. 7, (5.) Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον. Ἐπικύημα, q. d. Superfœtamentum, Id quod super uterum concipitur. Plin. Superfœtatum appellare non dubitavit. Aristot. Τὰ δὲ παλυτόκα ἐπικυΐσκεται διὰ τὸ τὰ πλείονα τοῦ ἑνὸς, εἶναι θάτερον θατέρου ἐπικύημα. [* "Ἐπικύησις, Clem. Alex. 223(=190.) * Συγκυέω, Porph. A. N. 76." Wakef. Mss.]

Κύω i. q. κυῶ, ut dictum est, In utero gesto etc. ut supra in Κυέω, ubi et aliquod habes exemplum usus τοῦ κύω. Aristot. Κύουσαι τὰ ἄῤῥενα, Quæ mares in utero gestant, Plut. Erot. Περίανδρος δὲ ὁ Ἀμπρακιωτῶν τύραννος ἠρώτα τὸν ἐρώμενον εἰ μήπω κύει· κἀκεῖνος παροξυνθεὶς ἀπέκτεινεν αὐτὸν, et, Τὸ δὲ πάντων ἀπιστότατον, ἐλαθε κύουσα λουομένη μετὰ τῶν γυναικῶν. Et pass. Κύομαι, In utero gestor, Aristot. Probl. Τὰ δὲ κυόμενα παιδία ἀσθενῆ γίνεται διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ ψύχους. Et κυσαμένη, Quæ concepit, Gravida facta, Hesiod. (Θ. 125.) Οὗς τέκε κυσσαμένη: (405.) Κυσσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι. Sunt porro qui Lat. vocem Cunæ ab hoc Κύω derivatam putent. || Sed metaph. etiam capitur κύω interdum, Xen. K. Π. 5, (4, 16.) Ἡ ψυχή μου διῆγε τοῦτο κύουσα, ἀρά ποτε ἔσται ἀποτίσασθαι, q. d. Gravidus erat animus meus hac cogitatione. ["Thom. M. 557. Wakef. Trach. 1002. S. Cr. 1, 36. Heyn. Hom. 5, 188. Ruhnk. Ep. Cr. 101. Valck. Diatr. 59. Gigno, Fischer. ad Palæph. p. 23. 26. Theogn. 39. Ammon. 85. Valck. ad 143. Quid proprie? ad Phœn. p. 81. De constr., Boiss. Philostr. 593. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 70. Κύειν ἀπό τινος, Heyn. Hom. 6, 646." Schæf. Mss. Ζηνὶ κυσαμένη, Asius Pausaniæ 2. p. 124. Kuhn.] Ἄκυτος, ἡ, Quæ non concipit, Sterilis, ἄτοκος et στερίφη, Hes. Vide Ἄκυθος. Ἀκυτήριον ex Hippocr. in Gyn. Medicamentum impedieus conceptus, φάρμακον * ἀσυλληπτικὸν, ἀτόκιον, ἄκυον. "Paulo ante Ἀκυητήριον." Cui contr. EST Κυτήριον, ET Ἐγκυτήριον, VV. LL. [* "Διακύω, Schneid. ad Aristot. H. A. 414." Schæf. Mss.] Ἐγκύω, i. q. κύω: unde ἐγκύουσα ap. Aristot. quæ et ἔγκυος, Gravida, Bud. Vide Κύος. ["Theon Soph. 16." Seager. Mss.] Ἔγκυσις, Partus, VV. LL. Scribitur tamen ἔγκυρσις in illis; sed non dubium est, quin ἔγκυσις scriptum reliquerit, quicunque primus hanc vocem illi inseruit, e quocunque eam scriptore sumserit: [cf. Ἐγκύησις.] "Ἐκκύω, Irrito. Hes. enim ἐκ- "κύεις exp. ἐρεθίζεις, ἐπισείεις:" [videtur leg. ἐκκινεῖς: sed cf. Κυνέω. Bast. in Ind. Scap. Oxon. affert ἐκκύω ex Himer. p. 262. * "Ἔκκυμα, Partus, Hes." Wakef. Mss.] Ὑποκύω, cujus usus exemplum non affertur; at vero ab Ὑποκύομαι est aor. 1. med. ὑποκυσσαμένη ap. Hom. aliquot locis: Il. Z. (25.) Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ· Ἡ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε, i. e. ὑπ' αὐτοῦ ἔγκυος γενομένη, Eust. Ab eo facta gravida. ["Heyn. Hom. 5, 188. 7, 55. Ruhnk. Ep. Cr. 110. ad Il. Υ. 225. Hesiod. Θ. 411." Schæf. Mss.] Ἐνυποκύω, Vicina partui sum, VV. LL. sine exemplo.

Κύος pro κύημα, Fœtus, Aristoph. [Fr. 278. J. Poll. 2, 6.] A quo κύος EST Κυοτοκία, Alex. Aphr. (Probl. 2. 68.) quod exp. Fœtus editio. Editur autem fœtus in partu. [* Κυοτροφία, Hippocr.] Κυοφορέω, i. q. κύω, ἐγκυμονῶ, Gravida sum, Uterum fero etc. Lucian. (1, 205.) Ἤν γὰρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. [Hippocr. 567. "Wakef. Trach. 325." Schæf. Mss.] Κυοφορία, Tempus, quo mulier fert uterum, Bud. ["Artemid. 18." Wakef. Mss. Clem. Alex. Cohort. p. 9. * Κυοφόρος, Theophyl. Ep. ap. Schn. Lex.] "Κοιοφόρος, Hesychio est ἔγκυος, ἐγ- "γαστρωμένη, Gravida, Uterum gerens, Prægnans: "qui et κοίημα attulerat pro γέννημα." Ἔγκυος, i. q. κυοφοροῦσα, κυοῦσα, ἐγκύμων, Gravida: quod et de cane dicitur, κύων ἔγκυος, VV. LL. ex Epigr. Item pro Plenus, Refertus, ex Iisd., εἴσιδε πῶλον Εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης. ["Dionys. H. 3, 1803. ad Charit. 730. Jacobs. Anth. 9, 44. 165. ad Meleagr. p. 4. Toup. Opusc. 1, 556. Fischer. Ind. Palæph., ad Diod. S. 1, 247. Cum accus., Müller. ad Tzetz. p. 973. Tzetz. Exeg. in Il. 138, 7. 139, 27. Schol. Eurip. p. 104. M." Schæf. Mss.] "Ἔγκυα, Hes. "exp. ἔγκυον: sed suspectum." AT Ἀνέγκυος in VV. LL. Inepta partui. Sequendo autem signif. τοῦ ἔγκυος, fuerit Quæ uterum non fert, Non gravida. ITEM Ἄκυον, quod vide cum Ἄκυτος. "Ἄκυνον, "Hesychio ἄτοκον: pro quo scr. potius ἄκυον." SED ET Κυθνὸν illud ipsum ἄκυον φάρμακον ap. Hes.: qui ET Πολύκυθνα affert pro πολύσπερμα, Semine abundantia: addens, κυθνὸν esse σπέρμα. Etym. autem vult ET Κύθος significare σπέρμα: unde ESSE Ἄκυθος ap. Callim. pro ἄγονος, Sterilis, H. in Apoll. (52.) οὐδ' ἀγάλακτοι [—λακτες] Οἶιες ["Οἶες,] οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι. Affert autem Etym. inter alias derivationes et istam, κύω, ἄκυτος, ἄκυθος. Sed non male fortasse ἄκυτοι ibi legeretur cum τ, cum ἄκυτος ab Hes. quoque in hac signif. agnoscatur. "Κυθώδεος, Hes. exp. δυσόσμου, Male "olentis: forsan a κύθος, q. e. σπέρμα: quoniam id "gravius olet."

Κυΐσκω, i. q. κύω: et Κυΐσκομαι quoque. Quorum exempla vide ap. Bud. Comm. 344. In Geop. de columba, Ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυΐσκει καὶ τίκτει, καὶ θάλπει καὶ ἐκτρέφει: pro his Varronis, Diebus quadragenis concipit et parit, et incubat, et educat. At pro his Aristot. (H. A. 6, 18.) Κυΐσκεται δὲ κύων ἐκ μιᾶς ὀχείας, Plin., Canes implentur uno coitu. ["Verbo κυΐσκεσθαι, Fœtum concipere, Gravidam fieri, utitur Herod. 2, 93. 4, 30." Schw. Mss. "Wakef. S. Cr. 5, 103. Dionys. H. 2, 649. ad Anton. Lib. 193. Verh., Toup. in Schol. Theocr. p. 211." Schæf. Mss. Vide Schn. Lex. Suppl.] Ἀνακυΐσκω, exp. Abortum infero, in Aristot. H. A. 6, (19.) Ἂν δὲ ὕδωρ γένηται μετὰ τὴν ὀχείαν, ἀνακυΐσκει. Ἀποκυΐσκω, i. q. ἀποκυέω, de quo dictum paulo ante fuit, Greg. Ἡ ψυχὴ γὰρ νοητή τις ὑπάρχουσα, νοημάτων ἀπείρων ἀποκυΐσκει πλῆθος. Pass. est Ἀποκυΐσκομαι: unde ἀποκυισκόμενος ap. Eund. Καὶ λόγος δὲ ὁμοίως ὁ πρὸς της ψυχῆς ἀποκυϊσκόμενος ἀῤῥενικὸν ἔχει τοὔνομα. ["Wakef. S. Cr. 5, 153. Heyn. ad Hesiod. p. 157." Schæf. Mss.] Ἐπικυΐσκω, i. q. Ἐπικυῶ, Bud. 345. ["Ad Herod. 251." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 223. Plut. 9, 296." Wakef. Mss. * Τεκνοκυΐσκω, Epiphan. 1, 1048.]

"Κυαίνων, Hesychio ἔγκυος ὤν, Gravidus, Ute- "rum ferens."

AT VERO Κύω aliam quoque signif. habet, sc. Osculor, Suavior. Frequens est ap. Hom. istud verbum in hac signif. Animadvertendum est autem, interdum ab eo corripi priorem syllabam in κύσαι, interdum produci, sed tum geminari σ, non in omnibus tamen exemplaribus. E Il., in quibus corripitur, sunt hi, Od. Π. (21.) Πάντα κύσεν περιφὺς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα, Il. Ω. (477.) ἄγχι δ' ἄρα στὰς Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἷας, Od. Ψ. (87.) Ἡ παρστᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα: Π. (190.) Ὣς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, Ε. (463.) κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν, Ξ. (279.) Καὶ κύσα γούναθ' ἑλών. Producitur autem cum aliis in Il., tum his, Od. Ω. (235.) Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα Εἰπεῖν: Π. (15.) Κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά: Il. Θ. (371.) Ἡ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου. Interim autem observandus est nobis cum ex his Il., tum ex aliis mos osculandi manus, item genua, necnon caput, et peculiariter etiam oculos. Manus certe osculationem habemus et in Apoll. Rh. (1, 313.) Καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν. Sic Aristoph. N. (81.) Κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δε-

ξιάν. Aristot. H. A. 6. Κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραὶ, Se osculantur mutuo columbæ. Ceterum putarunt quidam alteram verbi hujus κύω signif. hac esse posteriorem; sed cum nullum hujus rei testimonium afferatur, et Κυέω ap. Hom. alteram illam signif. habeat, huic Κυέω, cui series alphabetica priorem sedem tribuit, subjunxi κύω illi synonymum. [Aristoph. Ὄρν. 141. " Schneid. ad Aristot. H. A. 413. 414. Epigr. adesp. 82. ad Lucian. 2, 250. Heyn. Hom. 5, 188. Wakef. Alc. 182. Brunck. Apoll. Rh. 53. 104. 142. Κύσσε, Toup. Opusc. 1, 322. Addend. in Theocr. 401. Valck. ad x. Id. p. 158. ad Od. P. 39." Schæf. Mss. * Ἀμφικύω, Quint. Sm. 7, 328. Προσκύω, unde] " Πρόσκυσον, Suidæ προσκύνησον, " Adora," [Soph. Phil. 776. 1408. El. 1374. Aristoph. Ἱππ. 156. 640.]

¶ Κυνέω, i. q. κύω, Osculor, Suavior, Od. Φ. 224. Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Cui versui subjungitur hic, Ὡς δ' αὔτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσσε. || Pro σαίνω, ut exp. a Schol. Aristoph. Ἀ. (1209.) Τί με σὺ κυνεῖς; Δι. Τί με σὺ δάκνεις; || Pro προσκυνῶ, Adoro: ut in quodam Scolio, cujus auctor fertur Hybrias Cretensis, πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ, κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι, i. e., ut exp. Eust., προσκυνοῦσί με ὡς δεσπότην, καὶ προσφωνοῦσι μέγαν βασιλέα. [" Porson. Med. p. 81. Brunck. 1141. Wakef. Alc. 181. Scolion 22. Porson. in Toup. 4, 488. ubi et de ejus confusione cum κινέω, Musgr. Cycl. 171. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 70." Schæf. Mss. Κυνητίνδα, cf. Κινητίνδα. * Διακυνέω, unde διακύσασαι, Aristot. H. A. 6, 2.] " Ἐπικυνεῖν, Osculari."

Προσκυνέω, Adoro, Veneror, quam signif. et simplici κυνῶ dari aliquando, e proxime præcedente patet exemplo. Herod. 7, (136.) Ἀνάγκην σφι προσφερόντων προσκυνέειν βασιλῆα προσπίπτοντας. Ibid. negant Spartiatæ, sibi ἐν νόμῳ esse ἄνθρωπον προσκυνέειν. Aristoph. Πλ. (771.) Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Sic et ap. Plut. passim cum accus., et ap. Isocr. infra in Προκυλινδοῦμαι: qua constr. dixit et Chrys. Προσκυνήσας τὸν τοσούτων ἀγαθῶν δοτῆρα καὶ χορηγόν. At in N. T., ubi frequens est hujus verbi usus, jungitur interdum accus.; interdum, et quidem sæpius, dativo. || Venerabunde saluto, Bud. ex Eccl. Hist. p. 39. Δυνησόμεθα εἰρηνικοῖς γράμμασιν ἑαυτοὺς προσκυνεῖν. [Æsch. Prom. 935. Pers. 499. " Ad Anton. Lib. 241. Verh., ad Charit. 209. 304. 362. ad Cornel. Nep. 253. ad Mœr. 314. Herod. Philet. 445. et n., Valck. Oratt. 350. ad Xen. Eph. 167. ad Lucian. 1, 257. 387. Toup. Emendd. 2, 24. ad Herod. 23. 242. Zeun. ad Xen. K. Π. 382. Villois. ad Long. 217. Coray Theophr. 285." Schæf. Mss. * " Προσκυνητέος, Planud. Ovid. 11, 392." Boiss. Mss. " Athan. 2, 223. Orig. c. Cels. 245." Kall. Mss.] Προσκύνημα, ET Προσκύνησις, Adoratio, sonat tamen προσκύνημα potius q. d. Adoramentum, Plut. Alex. Ἀλλὰ τήν γε πρ. ἰσχυρῶς ἀπωσάμενος. Apud Eund., Ἀλλοκότους πρ. [Προσκύνημα, Gl. Veneratio: Προσκύνησις· Adoratio, Adveneratio. * " Προσκυνήσιμος, Adorabilis, Chrys. Hom. 139. T. 5. p. 877, 41. Σήμερον τοιγαροῦν προσκυνήσιμος ἡμέρα τοῦ τιμίου σταυροῦ καθέστηκε." Seager. Mss.] Προσκυνητὴς, Adorator, [Hes.] Προσκυνητὸς, q. d. Adorabilis, Adorandus, Adoratione dignus, Greg. [Gl. Venerandus. * Προσκυνητῶς, Epiph. 1, 966. * " Ἀπροσκύνητος, Non adorandus, Athan. 1, 519. 2, 36. Conc. Gent. 2, 57. * Πολυπροσκύνητος, Andr. Cret. 110. cf. 119. * Προσκυνητάριον, Descriptio locorum quos pii venerari solent, Montf. Palæogr. 441." Kall. Mss. * " Ἀντιπροσκυνέω, Eumath. 161." Boiss. Mss. Plut. 10, 596. * " Συμπροσκυνέω, Athan. 1, 462. 2, 188. Method. 444. Andr. Cret. 37." Kall. Mss. " Basil. Schol. in Greg. Naz. Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 88." Boiss. Mss. * Συμπροσκύνητος, Epiph. 1, 986.]

" Ἀκυντὸν, Hesychio est ἀπρόσιτον, Inaccessum."

" KYAP, Hesychio est τὸ τῆς ῥαφίδος τρῆμα, Foramen acus: et τὸ τῆς κώπης τοῦ μύλου, Foramen manubrii in mola trusatili. Hippocr. de Victu in Morbis acutis, Ὑποθεὶς τὸ ῥάμμα τῇ βελόνῃ τῇ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἄνω τάσιος τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διακεντήσας. Idem de Morb. 2. Ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐκ τοῦ ἑτέρου κύαρ ἔχουσαν. J. Poll. κύαρ vocari scribit etiam τὸ ἐντὸς τοῦ τρυπήματος τοῦ ὠτὸς, Interius auris foramen."

" ΚΥΣΟΣ, ὁ, Hesychio πυγὴ, Nates, Podex: item τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Pudendum muliebre. Eust. paroxytonως habet κύσος, synonymum ei faciens τὸ κύσθος. INDE Κυσοβάκχαρις, Hesychio ὁ τὸν κυσὸν μυρίζων, Qui nates sibi bacchari inungit: vel etiam Quæ sibi pudendum ungit bacchari. ET Κυσοδακνιᾷ, Eid. ψωριᾷ: cum potius de eo dicatur cui nates pruriunt, aut de ea cui pudendum." [* Κυσοδόχη, Alciphr. 3, 72. " Thom. M. 494." Schæf. Mss.] " ITEM Κυσολάκων hinc dictus Clinias, utpote τῷ κυσῷ λακωνίζων: verbo Λακωνίζειν usurpari solito pro τοῖς παιδικοῖς χρήσασθαι. Ita idem Hes. ex Aristarcho:" [Phot. ex Aristotele.] " NECNON Κυσολαμπὶς, Eod. teste dicitur ἡ περιλαμπομένη ταῖς νυξὶ κανθαρίς: quæ et πυγολαμπὶς, ex eo quod nates ei luceant. Latini Cicindelam et Noctilucam dicunt. ET Κυσολέσχης, ὁ, Qui nates semper et cunnos in ore habet, De rebus turpibus et cinædicis semper loquens. Eust. (746, 17.) eum κιναιδολόγον dici posse ait: generalius vero αἰσχορρήμονα, Turpiloquum. PRÆTEREA Κυσονίπτης, Natium s. Pudendorum lavator: Hesychio ὁ πύρνος, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος." [* Κυσονίπτρια, affertur e LXX. sed non agnoscit Schleusn. Lex. V. T. * " Κυσοτράπεζος, Toup. Opusc. 1, 322." Schæf. Mss.] " AT Κυσοχήνη, teste Eod., a nonnullis esse dicitur ἡ * εὐρυπρωκτία: ab aliis, εἶδος δεσμοῦ s. ξύλον ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο." [" Bergler. Alciphr. 450." Schæf. Mss.] " Ἐγκυσίχωλος, Hesychio est ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ κύσου χωλός: ut Etymologo quoque ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλὸς καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης: nam κύσον a Comicis nominari solere tradit etiam τὸν πρωκτὸν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη." [Apud Phot. Κυσινόχωλος καὶ Ἐγκυσινόχωλος· ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός. Κυσίας, Hesychio * πασχητίας.] " Κυσανίζει, Eid. est ὁμιλεῖ, Congreditur, Coit: forsan παρὰ τὸν κυσόν."

" ΚΥΣΘΟΣ, ὁ, idem ac ὁ κύσος, sic dictus διὰ τὴν ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χύσιν, inquit Eust. Itidem Etym. κύσθον dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὴν ὕησιν. Aristoph. Schol. χοῖρον dici scribit τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Muliebre pudendum: quod idem κύσθον nominari: Aristoph. dicente Ἀ. (781.) νῦν γε χοῖρος φαίνεται· Ἀτὰρ ἐκτραφεὶς γε, κύσθος ἔσται. ΜΕ. πέντ' ἐτῶν. Rursum Schol. ille scribit, sua ætate κύσθον dictum fuisse quia Laconibus olim κώθων, εἶδος ποτηρίου μονώτου, ὀστρακίνου. A superiore vero κύσθος dicta Κυσθοκορώνη Nympha quædam ap. Hes." [* " Κίσχος, Schweigh. in Cebet. Tab. 118. Ed 12°. Argen. 1806. Pro κίσχος, nihili voce, κύσθος posui." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

" Κύσσαρος, i. q. κυσὸς, Anus, Podex, Hippocr. de Nat. Infantium, (c. 4.) Καὶ ἐς τὸν κύσσαρον ὁδὸς γίνεται ἀπὸ τῆς κοιλίης καὶ ἐντέρων. Gal. (5, 340.) κύρσεον ex Hippocr. affert pro πρωκτόν."

" Κυσέρη, Hesychio πυθμὴν, χάσμα, Fundum, Hiatus."

" ΚΥΣΤΙΣ, εως, ἡ, Vesica, Aristoph. N. (405.) Ἐνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ, Ut vesicam inflat s. spiritu implet. Et κύστις χοιρεία, Vesica suilla ap. Gal. ad Glauc. (8, 386.) Apud Alex. Aphr. et Medicos non solum οὐροδόχος κύστις, Vesica quæ urinæ est receptaculum: sed etiam κύστις χοληδόχος, Vesica fellis, Folliculus quo fel continetur. Plerumque tamen de vesica urinæ dici solet sine ulla adjectione. Il. E. (66.) ἡ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή. Athen. 2. Ἔστι δὲ δριμὺς καὶ οὐρητικὸς, καὶ ἀδικεῖ νεφροὺς καὶ κύστιν. Suidæ est non solum ἡ οὐρήθρα, ἡ φύσα, ut et Hesychio: sed etiam τὸ ἐφήβαιον, τὸ ὑπογάστριον, ἡ κοιλία, Imus venter: forsan quoniam ibi sita est vesica. Exp. etiam Loculus et Pellicula cui aliquid includimus: ut illa ap. Satyricum" [Juv. 1, 85.] " vetulæ vesica beatæ:" [cf. 6, 64. " Est a κύω, quod proprie est Compre-

hendo, Complector, Concipio: unde κυτὶς, κύτος, κύσθος, Loca cava, quæ aliquid continent." Ernesti. "Κύστις, ad Anton. Lib. 278. Verh., Act. Traj. 1, 237. Valck. Phœn. p. 426. Toup. Opusc. 2, 100. Brunck. Soph. 3, 440. Aristoph. 1, 63. (Λ. 958.) Fr. 268. Matula, Villebr. ad Athen. 1, 162. Paris. Accus. κύστιδα, Jacobs. Anth. 10, 252." Schæf. Mss. Ἡ. κ. ὀφθαλμοῦ, Polemon Phys. 236. *Κύστη, i. q. κύστις, s. κύσθος, Aristoph. Λ. 958. Brunck. barbaram esse vocem contendit. "Thom. M. 533. Jacobs. Anth. 8, 6." Schæf. Mss.] "Κύστη, Hesychio est ἄρτος σπογγίτης, Panis spongites." "Ξενοκυσταπάτη affertur pro Alienæ vesicæ error," [Anal. 2. p. 2. not.] "Κύστιγγα Hippocr. vocavit "κύστιν μικράν, Parvam vesicam."

"Κύστιον, Hesychio τὸ ἁλικάκκαβον, Halicaccabum solanum: forsan ita dictum παρὰ τὴν κύστιν: nam, auctore Diosc. 4, 72. Τὸν καρπὸν ἔχει ἐν θυλακίοις περιφερέσιν ὅμοιον φύσσαις: unde et φυσαλίδα ipsum dixere nonnulli. Sane herbam Vesicariam appellant."

"ΚΥΤΟΣ, τὸ, vocab. generale est significans "Omne id quod cavum est: unde redditur Cavitas, "Cavus sinus, s. Sinuosa cavitas, Ventricosa cavitas, "s. Venter cavus." ["Athen. 87. Τὸ κ. τῆς κοιλίας, Cavitas alvi." Schw. Mss.] "Synes. de Insomniis, "Ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου. Athen. (206.) Μέσον τῆς "νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ, Medium navis ventrem, s. "ventricosum alveum. Sic ap. Aristot. et Plat. "Κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, Cava et inanis capitis "concha: ἡ τριχωτὴ sc., Quæ capillis tegitur: quæ "et absolute κύτος dicitur, teste J. Poll. At τὸ τῆς "ψυχῆς κύτος Cic. ap. Plat. vertit Animus. Corporis "etiam truncus κύτος nominatur: ut cum Aristot. H. "A. 1, 7. scribit, Τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος "vocari θώρακα. Sic Idem tertiam insectorum partem κύτος appellat, ventrem s. truncum corporis "cavum et pæne rotundum: reliquas duas, caput et "pedes s. brachia. Idem H. A. 5. ait araneos parere ἐν κύτει στρογγύλῳ, In cavo rotundo: s. sinu "cavo et rotundo. Apud Athen. (449.) Antiphanes "τὴν χύτραν vocat *κοιλοσώματον κύτος, quoniam corpus cavum est, rotundum et capax. Sic ap. eund. "Athen. (63.) Xenarchus, Πίμπλησι λοπάδος *στερνοσωματον κύτος, periphrastice pro λοπάδα: ea enim "concava est. Ab Hes. κύτος exp. σῶμα, ὄγκος, "Corpus, Moles: item χώρημα, βάθος, Capacitas, "Profunditas: itidemque a Suida." ["Thom. M. 557. Markl. Suppl. 1202. Musgr. ibid. Ion. 37. 1006. Wakef. 1357. Trach. 12. Eum. 27. Jacobs. Anth. 9, 200. Anim. 179. Eratosth. 3. Kuster. Aristoph. 9. 217. ad Lucian. 1, 321. 2, 95. Apollod. 230. Casaub. ad Athen. 65. 133. Gesner. Ind. Orph. Valck. Phœn. p. 218. Κυτος, Diatr. 85. 218. Anim. ad Ammon. 2. Callim. 253. Segaar. in Daniel. p. 22. Toup. Opusc. 1, 359. ad Diod. S. 1, 185. 189. Brunck. Trach. 12." Schæf. Mss. "Κύτη dicuntur Testudinum crustæ, Agatharchides p. 35. de chelonophagis, Τοῖς δὲ κύτεσι χρῶνται εἰς τὰς σκηνώσεις, quæ Diod. S. 3, 21. æmulatur: Τοῖς δὲ κύτεσιν οὖσι σκαφοειδέσι χρῶνται — πρὸς τὰς σκηνώσεις: ap. Eund. ibid. Αἱ χελῶναι εἰς τὴν ἀνὰ μέσον τῶν νήσων θάλατταν φοιτῶσαι κοιμῶνται μετέωροι τοῖς κύτεσι πρὸς τὸν ἥλιον: Idem c. 16. de alio Æthiopum genere, Τοὺς κόγκους συλλέγουσι — ὧν τὰ μὲν κύτη συντρίβουσι λίθους εὐμεγέθεις ἐμβάλλοντες." Brunck. Mss. Cassii Probl. 74. J. Poll. 2, 4. Τὸ μὲν σύμπαν ὀστοῦν κεφαλῆς καλεῖται κύτος: cf. Σκύτος. * "Μεγαλόκυτος, Etym. M." Wakef. Mss.] "Ἐγκυτὶ, Ad cutim usque. "Etym. enim dicit esse adverbium, significans το ἐν "χρῷ: ut ap. Archiloch. Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ "κεκαρμένος: i. e., inquit, πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι, "παρὰ τὸ κύτος, quod et σκύτος vocatur. Apud Hes. "ἐγκὶς et ἔγκτισις hoc significatu legitur." "Suid. "affert et VERB. Κυτόω, vel potius comp. hinc Περικυτόω, cum hoc exemplo, Βοείῳ δέρματι περικυτώσαντες: quod exp. τὸ κύτος περικαλύψαντες. Est "inde et NOMEN Κυτώδης, Cavus, Cavo sinu tumens: aliis Alveo tumens." [* "Κυτώεις, Heyn. Hom. 4, 329." Schæf. Mss. * "Κυτὼν, Recessus, Fundus, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252, 17." Seager. Mss.]

"Κύτταρος, ὁ, generale itidem vocabulum est ut "κύτος: atque adeo inde derivatum videri potest, "cum affinem admodum signif. habeat: et nonnunquam unico τ scriptum reperiatur. Primum itaque "ut κύτος dictum est significare Cavitatem, Cavum "sinum, Cavum alveolum, ita κύτταροι ab Æchæo "dicuntur τὰ τρήματα s. αἱ κατατρήσεις τῶν κηρίων, "Apum cellulæ cavæ in quibus favos et mella confingunt, teste Hes. ut et Suid. esse dicit τὰς σφηκῶν "κατατρήσεις, s. τὴν ἐν τοῖς κηρίοις τῶν μελιττῶν πυελίδα. Ita et Aristot. H. A. 5. κύτταρον vocat Loculamentum apum et vesparum." [Aristoph. Σφ. 1111.] "Deinde κύτταρος nominatur ἡ τῆς βαλάνου "πυελὶς, ὅπου ἐγκάθηται ἡ βάλανος, s. τῶν βαλάνων "τὰ ἀγγεῖα, ut iid. Lexicographi tradunt: h. e. "Conchulæ illæ quibus glandes insidunt: cavæ et "ipsæ, et utplurimum rotundæ. Similiter piceæ et "pinus nucamenta κύτταροι nominantur: τὰ τῆς πεύκης καὶ πίτυος προανθοῦντα στροβίλια, Hesychio: "Suidæ ἡ *προάνθησις τῆς πίτυος, ἥ τις ἐστὶν ὁ στάχυς "μικρὸς ἐκ μεγάλων πυρῶν, ξηραινόμενος δὲ *θυλακουται "καὶ ἀποπίπτει. In qua signif. legitur ap. Theophr. "H. Pl. 3, (3, 8.) Plin. Nucamenta appellat: 16, 10. "de pinu, picea, abiete, E ramis generum horum "panicularum modo nucamenta squamatim compacta dependent, præterquam larici. Et mox, In "picea nucamenta compressiora maribus sunt, ac "minus resina roscida. Suid. et τὸ τῆς ῥοᾶς *προεξάνθημα nominari κύτταρον ait:" [cf. Κύτινοι.] "Rursum Theophr. κυττάρους vocat Folliculos fabæ Ægyptiæ: H. Pl. 4, (8, 7.) Καὶ ἐν ἑκάστῳ τῶν κυττάρων κύαμος μικρὸν ὑπεραίρων αὐτοῦ. Pro quo Diosc. "2, 128. Φέρει φυσκία παραπλήσια θυλακίσκοις ἐν "οἷς κύαμος μικρὸς ὑπεραίρων τὸ πῶμα ὡς πομφόλυξ: appellans φυσκία et θυλακίσκους quæ Theophr. κυττάρους: item πῶμα quod Theophr. κωδίαν. "Denique κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur Fornix seu "Camera cœli: similis et ipsa τῷ κύτει. Aristoph. "Εἰρ. (199.) de diis, Φροῦδοι γάρ εἰσιν ἐχθὲς ἐξῳκισμένοι — πύῤῥω πάνυ Ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ "τὸν κύτταρον. Ejusd. Comici Schol., itidemque "Hes. et Suid., κυττάρους dici scribunt τοὺς πυθμένας "et τὰ κοῖλα ἄγγη, et τῶν αἰδοίων τὰς βαλάνους. "Alibi κύπαρος quoque scribi docui: sed haud scio "an tam bene quam hic κύτταρος." "Κυπάρους, "inquit idem Hes., vocabant τὰ κοῖλα ἀργεῖα καὶ χωρητικὰ, Vasa concava et capacia. Eam ob rem et "τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις, et τὰς τῶν αἰδοίων βαλάνους per metaph. κυπάρους appellant. Theophr. "autem *προάνθησίν τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον. Hæc ille. Supra κύτταρον: haud "scio an perperam, quoniam geminum τ ead. propemodum figura scriptum reperitur interdum qua "τὸ π, præsertim in manuscriptis Codd." ["Kuster. Aristoph. 220. Brunck. 2, 224." Schæf. Mss. Θ. 516. Ælian. H. A. 5, 11. Vide Phot.] "DIMIN. Κυτάριον, τὸ, Cellula, Alveolus. Aristot. de Gener. "Anim. l. 3. Ἐν τοῖς τοῦ κηρίου κυτταρίοις, In favorum cellulis." "Κίτταρα, esse dicuntur Nucamenta "callo squamatim compactilia: perperam pro κύτταροι. Apud Hes. et Κίττυλα, τὰ κελύφη τῶν "καρπῶν, Cortices fructuum." "Κύστεροι, Hesychio "ἀγγεῖα τῶν μελισσῶν, qui et κύτταροι, necnon *τυρίσκοι, Caseoli." "Κυρσερίδες, Eid. τὰ τῶν μελισσῶν "ἀγγεῖα, κυψελίδες."

"Κύταρον, Hesychio Ζωμήρυσις: forsan παρὰ τὸ "κύτος: nam cochlear conchæ simile."

"Κύτινοι, Cytini: flores mali Punici: τῆς ῥοιᾶς τὰ "πρῶτα ἐξανθήματα, Hesychio: ut et Gaza ap. "Theophr. C. Pl. 2, (9, 4.) Ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ "γινόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρὸν, vertit, Ne flores Punicæ in erectum formati humorem suscipiant. Plin. "Cytinos vocari scribit primum partum mali Punici "florere desiuentis: Celsus appellat Capitulum mali "Punici: Cæl. Aurel. Caducum mali Punici, Latine "Ampullagium s. Ambulacium dici addens. Ita "enim hic Chroniωn 4, 3. Decocto mali Punici, vel "ejus caduci, quod Græci κύτινον ῥοᾶς appellant,

" nos Ampullagium. Et 5, 2. Aut mali Punici foliis " viridibus, vel ejus caduco, quod Latini Ambulacium " vocant. INDE Κυτινώδης, Capitulo Punici mali " similis. Gaza Κυτινῶδες τοιοῦτον ἔχει ap. Theophr. " H. Pl. 4, [10, 3. κωδιῶδες Schn.] vertisse dicitur " Tale caput gerit. Porro videri possit nomen κύτινοι " derivatum esse παρὰ τὸ κύτος, quoniam κύτους for- " mam præfert."

" Κυτὶς, Cista: et Κυτίδιον, Cistula. Quod enim " Aristoph. Εἰρ. (665.) dicit, κίστην πλέαν, id Schol. " πλήρη κυτίδια: nam κυτίδας vocatas fuisse τὰς κίστας. " Proculdubio et hæc vox est παρὰ τὸ κύτος, quod " significat Cavitatem, vel Alveum cavum." [Corai. ad Heliod. 155.]

ΚΥΚΑΩ, Misceo, Miscellam facio; sed proprie de liquoribus dicitur, ut Circe κυκῶσα vel ἀνακυκῶσα φάρμακα, quod posterius habetur ap. Aristoph. (Πλ. 302.) de qua itidem dixerat Hom. Od. K. (234.) Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν Οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα, ἀνέμισγε δὲ σίτῳ Φάρμακα λύγρ': Il. Λ. (637.) Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν Οἴνῳ Πραμνείῳ, ubi Eust. annotat κύκησε esse verbum, a quo deducatur κυκεών: esse autem κύκησε sine adjectione, i. q. κυκεῶνα ἐποίησε, hancque esse propriam hujus verbi signif. Rursum Aristoph. Σφ. (1515.) Ἅλμην κύκα τούτοισι, Muriam misce istis. Sed et κυκᾷν τὸν βόρβορον, (Ἱππ. 866.) Atque ut κυκᾷν Hom. sine adjectione pro κυκεῶνα ποιεῖν, sic et κυκᾶσθαι pro κυκεῶνα ἐσθίειν, ex (Εἰρ. 1169.) affertur. Generalius pro Misceo, Confundo, Perturbo: unde ap. Hom. exp. etiam ταράττειν, κυκᾶσθαι, ταράττεσθαι: ap. quem extat et de mari, item ἐπὶ πτυρμοῦ ἵππων. Sic autem et Turbatis equis dixit Virg., i. e., ad verbum, κυκηθεῖσιν ἵπποις pro ταραχθεῖσιν. Legitur et τὴν βουλὴν κυκήσω ap. Aristoph. Ἱππ. (363.) quod Schol. exp. συνταράξω. Invenitur et Κυκεῖ ap. Hes. expositum ταράσσει, a THEM. Κυκέω. " Κυκῶν, ab " Hes. exp. non solum ταράσσων et ἀναζέων, sed " etiam θρηνῶν: afferente itidem κυκοῦντος pro θρη- " νοῦντος: forsan quoniam turbatis oculis erumpunt " lacrymæ." [Æsch. Pr. 993. Solon. Eleg. 1, 61. " Luzac. Exerc. 138. Jacobs. Anth. 6, 158. 8, 116. 9, 267. 12, 474. Marcus Arg. 33. Kuster. Aristoph. 123. 223. Heyn. Hom. 5, 171. 6, 146. Lobeck. Aj. p. 267. 351. Toup. Opusc. 1, 375. Paus. 1, 363. ubi v. Kuhn. et Sylb., Bergler. ad Alciphr. 37. Wyttenb. ad Plut. 1, 464. * Κυκώω, Jacobs. Anth. 6, 158. * Κύκαρος, ad Mœr. 331." Schæf. Mss. * Πολύκυκος, Porph. ad Il. B. 145. p. 232. Wassenb., Τὸ Ἰκάριον πέλαγος πολύκυκόν ἐστι καὶ ταραχῶδες. * Ποντοκύκη γυνή, Phrynichus Bekkeri p. 61.] Κυκεία, ET Κύκημα, Miscella, Permixtio, Confusio, Perturbatio. [Hes.] In VV. LL. ITIDEM Κυκητὴς, Perturbator. Sed alio sensu putatur vocare Epicurus Heraclitum κυκητὴν ap. Diog. L. [* Κύκησις, Symm. Ps. 63, 3.] AT Κυκησίτεφρος compos. pro ταράττων τὴν τέφραν, Miscens cinerem, s. Confundens: κονίας, Aristoph. (B. 711.) ap. Suid. Κυκήθρα, i. q. κυκεία. Hes. exp. ταραχή: a Suida autem additur συμφορὰ et * σκυθρωπότης. Κυκηθρον, a miscendo dictum est Rutrum, Rudis, Rudicula: ut Bud. accipit ap. Aristoph. Fortasse autem et Josephus ita usus est, A. J. (17, 5, 8.) Ὥρμησε μὲν καὶ παραχρῆμα αὐτὸν ἀνελεῖν, ὡς κύκηθρον μεγάλων γεγονότα πραγμάτων: cum alibi dixisset de eod. Ταράξαι μεγάλα πράγματα φύσιν ἔχοντα. At in VV. LL. κύκηθρος exp. Seditiosus et turbulentus homo, subjungiturque ille Josephi l. [Aristoph. Εἰρ. 654. Phrynichus Bekkeri p. 48.]

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, Miscellanea potio, Bud. Ejus autem varia erant genera; sed unum inter alia erat mel vino admixtum habens. Apud Hom. legitur et Κυκεῶ accus. per apoc. pro κυκεῶνα. ITEM Κυκειώ interjecto etiam ι, Il. Λ. (623.) Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκειῶ εὔπλόκαμος Ἑκαμήδη: paulo post, Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὤπλισσε κυκειῶ, ubi annotat Eust. videri κυκεῶνα constare cum ex aliis, tum e vino et caseo: et quamvis κυκεὼν videatur fuisse Quiddam medium inter esculenta et poculenta, fuisse tamen potius tanquam ζωμόν τινα ῥοφητόν: unde Homerum dicere illum bibi. " Κυκειῶ Hes. dici " scribit πόμα ἐκ πολλῶν βοτανῶν συγκείμενον φαρ- " μακίας, ποτὸν δηλητήριον." Traditur id sedandæ sitis vim habuisse: unde (Il. Λ. 641.) Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν. At vero κυκεῶνα Circes γοητείαις κατακερασθῆναι scribit Eust. Item κυκεὼν pro Potione a medico data, Bud. afferens Plat. de Rep. 3. (p. 305.) Κἂν εἰ τύχοιεν ἐν τῷ παραχρῆμα κυκεῶνα πιόντες. || Metaph. Cinnus, Miscella quarumvis rerum, Commixtio rerum dissidentium s. diversarum, Bud. afferens e Luciano (2, 771.) Καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῃστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἁπάντων τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο, Quis cinnus rerum in unum mundum coisse videatur. Apud Eund. (1, 554.) ita loquitur Heraclitus, Καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλά κως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, Confusionem, ut Idem vertit. Synes. quoque dixit, Ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεὼν, pro Omnia confusa et perturbata erant. Sed Idem κυκεῶνα, mari tribuit, sicut Hom. eam κυκᾶσθαι dicit, scribens, Ἡκόσμει τὰ πνεύματα, καὶ ἡ θάλασσα κυκεὼν ἐγεγόνει. [" Thom. M. 557. Coray Theophr. 177. Jacobs. Anth. Proleg. 55. Heyn. Hom. 4, 599. 6, 226. 624. 632. Gesner. Ind. Orph., Ruhnk. ad H. in Cer. 195. 208. 210. ad Anton. Lib. 162. Verh., Bergler. ad Alciphr. 37. Cinnus, Ruhnk. ad H. in Cer. 211. Κυκεῶ, κυκεῶνα, ad Mœr. 212. ad Thom. M. 98. Greg. Cor. 217. Wolf. Proleg. Hom. 33. Κυκειῶ, Valck. Anim. ad Ammon. 223." Schæf. Mss.]

[* Ἀμφικυκάω, Nicander Θ. 602.] Ἀνακυκάω, Misceo, Permisceo, i. q. κυκάω, nisi velimus præp. addere vehementiam significationi. Aristoph. Πλ. (302.) dicit Circen ἀνακυκῶσαν τὰ φάρμακα. Διακυκάω, Idem. In VV. LL. exp. Confundo, Perturbo. [Dem. 263.] Ἐγκυκάω, q. d. Misceo s. Confundo intra. [" Anna C. 9." Elberling. Mss. * " Ἐπικυκάω, Paus. 1, 363. ubi v. Kuhn." Schæf. Mss. * Κατακυκάω, " Eumath. 417." Boiss. Mss. Hippocr. 497, 15. * Προσκατακυκάω, ibid. 17.] Συγκυκάω, Commisceo, Permisceo, Aristoph. Πλ. (1107.) ὁ Ζεὺς — βούλεται Ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρύβλιον — ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν, Idem vero Ἀ. (531.) de Pericle dixit, Ἥστραπτεν, ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα: unde Cic. in Orat., Si Pericles tenui genere uteretur, nunquam ab Aristophane poeta fulgurare, tonare, permiscere Græciam dictus esset.

" Κυρκανᾷ, Hesychio κυκᾷ, ταράσσει, Miscet, Con- " fundit, Conturbat: ut et Suid. κυρκανᾷν exp. τα- " ράσσειν, κινεῖν, in h. l., Ἐμοὶ τοῦτο δοκεῖ ὄλεθρόν " τινα κυρκανᾷν ἀμωσγέπως. Scribitur et sine ῥ, ut " docet Etym.: ita tamen ut usus obtinuerit τὴν " μετὰ τοῦ ῥ γραφήν. Sic enim ille, Κυρκάνη, inquit, " ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος εἴρηται, παρὰ τοῖς παλαιοῖς· " παρὰ τὸ κυκῶ, τὸ ταράσσω, κυκάνη, καὶ πλεονασμῷ " τοῦ ῥ κυρκάνη. Et rursum, Κυκυνᾷ, ἀπὸ τοῦ κυκῶ τὸ " ταράσσω· ἐὰν δὲ Κυρκυνᾷ, πλεονασμῷ τοῦ ῥ. Ubi " etiam nota κυκυνᾷ et κυρκυνᾷ pro κυκανᾷ et κυρ- " κανᾷ." [Κυκανάω, Aristoph. Θ. 852. * " Συγκυρκανάω, i. q. συγκιρνάω, Epinicus Athenæi p. 432. vulgo συγκυρνανήσας." Schn. Lex. " Pro * Καυκαλόω, Aret. p. 64. Wiggan. reponit κυρκανάω." Schn. Lex. Suppl.]

ΚΥΜΑ, ατος, τὸ, Fluctus, Unda, Il. B. (209.) ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. Sed et alibi passim ap. eum, ac ceteros poëtas. Usus est autem hujus nominis et ap. prosæ scriptt. Lucian. (2, 57.) Συνδιοίσοντος ὑψηλὴν καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα, (1, 829.) Numerare fluctus, quod Proverbiale est: sicut et Πρὸς κύματα λαλεῖν, Fluctus alloqui. || Metaphorice dicit Plato pro Magna lue, de LL. 5. p. 250(=232.) Ἐὰν ἐπέλθῃ ποτὲ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμων φθορὰ, Si pestis et lues incidat in civitatem, Bud. Rursum κῦμα dixit Plato pro Risu, quo quis loquens, cum quid ridiculum ei exciderit, obruitur, de Rep. 5. Afferuntur ambo ll. ab eod. Bud. Comm. 342. Dici autem κῦμα quasi κύκημα, cum alii tradiderunt, tum Eust. Pro quo etymo fecit

et κυκᾶσθαι de mari dictum ab Hom. Latini a Gr. isto nomine deduxerunt Cymatilis, appellantes Cymatilem colorem, quem et Cærnleum. Hanc autem nominis hujus Cymatilis derivationem a κυμα expressit Ovid. Hic undas imitatur, habet quoque nomen ab undis. Quem versum videntur ignorasse aut ejus obliti fuisse, qui ap. Plaut. per Cymatilem vestem intellexerunt, quam vulgo dicimus De camelot ondé s. De camelot à ondes, q. d. Vestem undatam, undulatam. || Pro κύημα, Fœtus, Germen, vide Κύημα post Κυέω. || Et pro Cauliculo brassicæ vide in Κυμάτιον. [Galen. 6, 365. " Wakef. Eum. 54. 835. Stanl. ibid. Jacobs. Anth. 8, 86. 148. 7, 355. 407. 8, 56. 9, 431. 10, 194. 278. 11, 210. 305. Archiloch. 13. Huschk. Anal. 164. 200. Wakef. S. Cr. 4, 87. 89. Heyn. Hom. 4, 264. ad Apollod. 938. Valck. Phœn. p. 81. ad Herod. 595. Metaph., Phœn. p. 89. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 22. Jacobs. Anth. 12, 9. 110. Brassicæ cauliculus, Phryn. Ecl. 42. Casaub. ad Athen. 129. Conf. c. καῦμα, Jacobs. Anth. 11, 289. Κύματα μετρεῖν, Koppiers. Obss. 70." Schæf. Mss. Vide ad Æsch. Suppl. 15. * Κυματοαγὴς, Soph. Œd. C. 1243.] Κυματοειδὴς, Fluctuum s. Undarum speciem præ se ferens. Exp. et Undabundus, in VV. LL. " Contr. Κυματώδης, Fluctuosus. Aristot. " Probl. κυματωδέστεραι γαῖαι, Terræ s. Litora flu- " ctuosiora." [" Villois. ad Long. 216. ad Lucian. 1, 440. 828. T. H. ad Dial. p. 115." Schæf. Mss. Galen. 8, 33. * Κυματωδῶς, Gl. Undatim. * Κυματολήγη, Nom. propr., Hesiod. Θ. 253. " Wolf. p. 90. Valck. Anim. ad Ammon. 166." Schæf. Mss.] Κυματοπλὴξ, ῆγος, Fluctibus pulsatus s. Undis, Epigr. [" Archestr. Athenæi 300. λεπτὸς καὶ κ." Schw. Mss. Soph. Œd. C. 1241. Hippocr. 357, 47.] Et Κυματοπληγής: ἰχθῦς, Athen. 137. Undis agitati pisces, ubi de iis loquitur, qui in litoribus sunt apertis, non in sinibus conditi. [" Athen. 358. ubi quidem rectius, ut videtur, κυματοπλῆγες scribitur in Epitome, quod, monente Cas., adoptavi." Schw. Mss. Forma mendosa, Bast. Ep. Cr. 213. * " Κυματότροφος, Huschk. Anal. 116. Valck. Adoniaz. p. 233. Diatr. 202. * Κυματοφθόρος, 201. Huschk. Anal. 114." Schæf. Mss. " Fragm. Eur. ap. Hermog. 2, 254. Sturm." Seager. Mss.] Κυματοφορτίδες, αἱ, Conchæ, κόγχοι, Hes.

Κυματωγὴ, Litus summum, quod undis everberatur, Crepido litoris, vel generalius Litus. Bud. 342. affert ex Herod. [4, 196. 9, 100.] et Luciano (1, 174.) sed utrobique scribens κυματώγη cum accentu in penult. Volunt autem quidam Gramm. ita vocari, quia κύματα ἄγνυνται ad litus.

" Κυμοδόκη, et Κυμοθόη, marinarum Dearum s. " Nympharum nomina, teste Suida. Illa, sic vocata " dici potest vel quod excipiat fluctus, vel quod a flu- " ctibus excipiatur, et in iis degat: hæc, vel quod per " fluctus currat, vel quod fluctus cursu æquet." [Hesiod. Θ. 245. 252. * Κυμοθαλὴς, Orph. H. in Neptun. 5. * " Κυμόκτυπος, ad Lucian. 1, 426." Schæf. Mss. Simmias Hephæstionis 74. Gaisf. * Κυμοπόλεια, Hesiod. Θ. 819.] " Κυμόῤῥοον, Hes. dici tradit τὸν ὑπὸ τῶν " κυμάτων ῥοῦν. Κυμοτόμος, Suida teste a μηχανοποιοῖς " vocatur περὶ τὰς γεφύρας οἰκοδόμημα τρίγωνον, τὸ ὀξὺ " ἔχον ἔμπροσθεν ἐν τριγώνῳ σχήματι, ἐμβόλῳ νηὸς μα- " κρᾶς ἀπεικασμένον. Est igitur Machina triangulari for- " ma, anteriore trianguli parte acuta, assimilis rostro " navis longæ. Proculdubio autem columnis et sus- " tentaculis pontium præstruebatur, ad secandos " findendosque fluctus et alia, ne majore impetu in " ipsas pontium columnas impingerent." [* " Κυμοχαρὴς, Ruhnk. Ep. Cr. 280." Schæf. Mss.]

[* "Κυμαγὴς, Wakef. S. Cr. 1, 63." Schæf. Mss. * " Κυμαγωγία, Joseph. A. J. 15, 9, 6, leg. κυματωγὴ, non κυματώγη, vide Villois. ad Long. 216. Sic jam Schneiderus recte in Lex." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Κυματίας, Undosus, Undabundus: K. ὁ ποταμὸς ἐγένετο, Herod. (2, 111.) Fluvius undabundus factus est, Undis agitari cœpit fluvius [Æsch. Suppl. 555.] Κυματίη ex cod. Herod. pro Tempestas. [* Κυμα-

A τόεις, Opp. 'A. 1, 4. " Aristot. Pepl. 24." Schæf. Mss. * Κυματηρὸς, Gl. Fluctuosus.]

[* " Ἐγκύματος, Undosus, Secund. 25." Wakef. Mss.]

Κυματίζω, Undabundum reddo, Undis agito, Fluctus moveo, Fluctuare facio, ut κυματίζειν τὴν θάλασσαν: quod et κυμαίνειν dicitur a Luciano. Et pass. Κυματίζομαι, Undabundus reddor, Undis agitor &c. [" Hes. v. Σαρπηδών." Wakef. Mss. Aristot. H. A. 6, 25, 10. * Ἀποκυματίζω, Dionys. H. 2, 49. * Ἐκκυματίζω, Strabo 6. p. 435.] At Ἐπικυματίζω, pro ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι, Bud. ex J. Poll. 284. In VV. LL. exp. etiam Innato; et affertur e Philostr. Her. Ἐπικυματίζων αἴρεται, pro Undarum superficiem attingens extollitur. [Ælian. Epist. 18.] "Ὑποκυματίζειν, Subeffundi, VV. LL." [Philostr. Icon. 2, 17. p. 783.]

Κυματόω, i. q. κυματίζω. Et pass. Κυματοῦμαι, Fluctibus agitor, Fluctuo, Æstuo, Bud. in Thuc. 3. (89.) Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ἀπὸ τῆς τότε οὔσης γης, καὶ B κυματωθεῖσα ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι. Sic Lucian. (2, 127.) Ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα. Κυμάτωσις, Strabo (1. p. 142.) Fluctuatio, Æstuatio, Alicubi autem exp. et Fluctus. * " Ἀντικυματόω, Procop. de Ædif. 4, 8." Kall. Mss.] * Ἐπικυματόω, unde * Ἐπικυμάτωσις, M. Anton. 9. p. 276. * " Κατακυματόω, Eumath. 13. 230. 385." Boiss. Mss.]

Κυμάτιον, Parva unda, Parvus fluctus. Sed κυμάτιον sicut et κῦμα appellatur, ut quidem habent VV. LL., etiam Cauliculus, proprie brassicæ, qui prima germinatione producitur, quem Cymam Celsus, Plin. et Colum. vocant; et Cyma idem Colum. in suis versibus. || In columnis suprema pars epistylii, i. e. capitelli s. capituli Plinio, κυμάτιον a Vitruv. (3, 3.) nuncupatur. Hes. quoque κυμάτια tradit παρὰ τέκτοσι καὶ λιθοποιοῖς dici τὰς ὑπεροχὰς, Prominentias. Pro cujus signif. exemplo affertur Joseph. Antiq. J., Τραπέζης τὴν μὲν στεφάνην παλαισταίαν εἰργάσαντο, τὰ δὲ κ. στρεπτὰ, τὴν ἀναγλυφὴν ἔχοντα σχοινοειδῆ. Sed κυμάτια tradit Hes. significare etiam τὰ χείλη, διὰ τὸ κυμαίνειν. C [" Ad Mœr. 361. Casaub. ad Athen. 120." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. V. T., Clem. Alex. Strom. 6. p. 784. "Hero Geometra: * Εὐθυμετρικόν ἐστι πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον μετρούμενον, ὥσπερ ἐν ταῖς * σκουτλώσεσιν οἱ * στροφίολοι καὶ ἐν τοῖς ξυλικοῖς τὰ κυμάτια." Schn. Lex.]

[* " Κυματίτης, Const. Manass. Amat. 3, 37." Boiss. Mss.]

Alterum compositorum genus, sicut ab αἷμα hæc duo eorum genera habuisti.

Ἀκύμων, ονος, ὁ, ἡ, Non undosus, Fluctibus non agitatus, Tranquillus, Placidus, Lucian. (1, 326.) Ἡ γὰρ θάλασσα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο. || Et metaph. βίος, Tranquilla vita. || Ἀκύμων autem a κῦμα significante κύημα, vide in Κυέω. [Æsch. Ag. 575.] Βαθυκύμων, Profundas habens undas. Interdum et simpliciter pro Profundus. E Dionys. P. (56.) et Nonno. " Λειοκύμων θάλασσα, dicitur Pacatum s. " Stratum mare: cum non est veluti asperum flucti- " bus, sed tanquam complanatum. Lucian. (2, 107.) " Εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος καὶ λειοκύμων ἡ θά- " λασσα." [" Nicet. Eugen. 4, 2." Boiss. Mss.] " Apud Suid. Λειοκυμονοῦσιν αἱ νῆες cum utuntur " æquore pacato et tranquillo, silentibus ventis." [* Λευκοκύμων, Eur. Or. 993.] " Μεγαλοκύμων, In- " gentes fluctus excitans." [" Const. Manass. Chron. p. 96. * Μυριοκύμων, 76." Boiss. Mss. * " Περικύμων, Fluctibus undique allutus, Archestr. ap. Athen. 29. Λέσβου." Schw. Mss. Eur. Tro. 795.] Πολυκύμων, Undosus, Undis abundans, Fluctuosus. Suid. πολυκύμονος θαλάσσης, * πολυταράχου. [" Solon. Eleg. 1, 19. πόντος." Seager. Mss. * Στενοκύμων, Athen. 313.]

[* " Ἄκυμος, pro ἀκύμων, Eur. Herc. F. 689. cf. Barnes. ad Hipp. 1173. Aristot. Probl. 23, 4. Ἀκυμότερος, Suid." Kall. Mss.] Πολύκυμος, in VV. LL. i. q. πολυκύμων: sed nullum usus illius exemplum affertur. [" Wassenb. Præf. ad Hom. p. v." Schæf. Mss.]

Μετακύμιος, ὁ, ἡ, Post fluctus adveniens, Fluctibus succedens: unde exp. Tranquillus, μετὰ τὸ κῦμα

κατάστασιν παρέχων, Schol. Eur. Alc. (91.) Sed addit posse etiam dici μετακύμιον, ea forma, qua μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ τῶν δύο κυμάτων. Sic autem et Hes. exp. τὸ μεταξὺ τῶν κυμάτων, Quod est inter fluctus intervallum. [" Valck. Hipp. p. 311. ad Alcest. 91." Schæf. Mss. * " Μετακυμία, Euseb. P. E. 543." Wakef. Mss.] Hanc terminationem sequitur SUBSTANT. Τρικυμία, quod sonat q. d. Triundium, a tribus undis. Est enim τρικυμία proprie Trium undarum in unam collectio, ὅταν τρία κύματα εἰς ἓν συναφθῇ. A quibusdam redditur Trinus fluctus ad exprimendam vim Gr. vocis; sed Lat. dicitur Decumanus fluctus, quod fluctus decimus fieri maximus putetur. Unde Ovid. Met. Vastius insurgens decimæ ruit impetus undæ: Trist. 1, 2. Qui venit hinc fluctus, fluctus supereminet omnes, Posterior nono est undecimoque prior. Sed et Lucan. 5. de eo ita scribit, Hæc fatum decimus (dictu mirabile) fluctus Invalida cum puppe levat. Synes. Epist. ad Evoptium, vehementem tempestatem describens, Καὶ γὰρ δὴ καὶ ἐπεῖχον αἱ τρ., τοῦ πελάγους καὶ πρὸς ἑαυτὸ στασιάσαντος: quibus subjungit, Γίνεται δὲ τὸ τοιοῦτον, ὅταν μὴ τῷ λήξαντι πνεύματι καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ συναναπαύσηται κύματα· ἀλλ' ἰσχυον ἔχον τὸ ἐνδόσιμον τῆς κινήσεως, ὑπαντιάζῃ τῇ τοῦ πνεύματος ἐπικρατείᾳ καὶ ἀντεμβάλλῃ ταῖς ἐμβολαῖς, quæ verba ita redduntur a Bud. Comm. 875. Solet autem hujusmodi tempestas evenire, τρικυμία dicta, cum desinente vento, non item protinus considunt fluctus suapte vi exagitati ab imo maris: utique cum ipsum mare semel impetu a procella concepto, undabundique adeo motus suscitabulo, cum vento prævalente conflictatur, decumbentique vehementius flatui contrario incubitu sese opponit. Lucian. (1, 652.) Τὰς τρ., καὶ ζάλας, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις. Philo, Καὶ τὰς τρ. ὥσπερ μακρὸν τεῖχος ἀποτεινούσης τῆς θαλάττης. || Metaph. etiam, sicut κῦμα, ponitur interdum. Plato utrumque de risu dixit, quo loquentes obruuntur cum aliquid ridiculum eis excidit. Bud. 342. ubi etiam interpr. τρικυμίαν, Undabundam tempestatem et immanem. [" Theod. H. E. 4, 11." Mendham. Mss. " Musgr. Tro. 83. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2. Præf. p. xii. Bergler. Alciphr. p. 4. 18. Heyn. ad Virgil. 2, 23. Eurip. 3, 291. ad Lucian. 1, 285. ad Charit. 243. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 22. ad Herodian. 477." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 1051. et Blomf. Gloss.] " Δεκακυμία, Decumanus fluctus, i. e. magnus, ut " τρικυμία." [Lucian. 1, 653. * " Λεπτοκυμία, Hes. v. Φρίκα. * Πολυκυμία, Const. Manass. Chron. p. 127." Boiss. Mss. Πολυκυμία, * Τετρακυμία, Eust. Od. E. 294. p. 1537, 33.]

Προκυμαία, Moles opposita fluctibus: VV. LL. exp. Murus ædificatus ad repellendos fluctus; afferturque et πρόκυμα e Servio pro hac signif. Ab Ovid. sic describitur hujusmodi moles, Met. 11. adjacet undis Facta manu moles, quæ primas æquoris undas Frangit, et incursus quæ prædelassat aquarum. [Προκυμαία, ἡ, * Προκύμαια, τὰ, * Προκυμάτιον, * Προκυμία, * Προκλυμάτιον, Codd. et Edd. ap. Joseph. A. J. 15, 9, 6. B. J. 1, 21, 6.]

Κυμαίνω, Fluctuo, Æstuo: πόντος κυμαίνων, Od. Δ. (425.) Mare fluctuans, undabundum. Dicitur et Κυμαίνομαι a Plut. in Plat. Quæst. Idem (Anton. 66.) Μεγάλῳ πνεύματι κυμανθὲν τὸ πέλαγος τὴν μάχην ἐπέσχε, ubi reddi etiam potest Concitatum, Turbatum: ut vicissim κυμαίνειν τὴν θάλατταν active Lucian. (1, 306.) dixit pro Concitare mare, Turbare mare, ταράττειν. || Metaph., ut Fluctuo interdum, item Æstuo: Virg., magno curarum fluctuat æstu. Herodian. 1, (4, 1.) Κυμαίνουσαν οὖν ἔχων τοσαύταις φροντίσι τὴν ψυχήν. || Dicitur et acies κυμαίνειν, Fluctuare, Bud., ap. quem vide hujus signif. exempla p. 342. quibus adde hoc ex Arriano (2, 10, 4.) Ἤγεν βάδην, τοῦ μὴ διασπασθῆναί τι ἐν τῇ ξυντονωτέρᾳ πορείᾳ κυμῆναν τῆς φάλαγγος, ubi cum κυμῆναν partic. esse a κυμαίνω manifestissimum sit, ineptissimi quidam homines ex eorum numero, qui consarcinandis VV. LL. operam suam locarunt, nomen esse putarunt, cujus nomin. esset Κυμῆνα. [Æsch. S. c. Th. 449. " Heyn. Hom. 8, 160. Jacobs. Anth. 1, 50. 63. 7, 355. 407. 8, 40. 11, 281. Anim. 70. Boiss. Philostr. 405. Schneid. Anab. 65. et Ind. v. Ἐκκυμαίνω, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 69. Toup. Opusc. 1, 87. 2, 287." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 15. 15, 9. Pindarus Athenæi p. 564. Opp. Ἀ. 2, 281. 4, 676. Pind. Π. 4, 281.] " Αὐτικυμαίνεσθαι, Undabundum " per se esse, ut quidem volunt VV. LL." " Κύμαν- " σις, Fluctuatio." [Aristot. de Incessu Anim. c. 9.] Ἀκύμαντος, ὁ, ἡ, q. d. Influctuatus, ut dicitur Fluctuatus, ut ἀκύμαντον πέλαγος, Lucian., Influctuatum mare, Non concitatum, Cui moti non sunt fluctus, Sedatum, Tranquillum: (1, 300.) Ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος: (179.) Ἀ. καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος. Et ἀ. εὐπλοίᾳ, Jul. in Epigr.: ἀκυμάντοις ψαμάθοις, Eur. (Hipp. 235.) Metaphorice etiam de aliis dicitur pro Tranquillo s. Imperturbato: Synes. Διὰ πάσης ἡλικίας ἴλεων καὶ ἀ. τῆς ψυχῆς ἐτήρησα τὴν διάθεσιν. Sic et ἀκύμων supra eand. signif. habet propriam et metaphoricam. [" Wakef. Herc. F. 698. Valck. Hipp. p. 189. Adoniaz. p. 225." Schæf. Mss. * Ἀκύματος, Eur. Fragm. Inc. 208. Valck. ad Phœn. 216. * Ἀκύμαστος, Schol. Lycophr. 736. * Ἀκυμάντως, Phav. 46. " Cyrill. Alex. 266." Kall. Mss. * Δυσκύμαντος, Æsch. Ag. 662. * Εὐκύμαντος, Eust. Od. A. p. 22, 18. Bryennii Harmonica 364. * " Πολυκύμαντος, Anna C. 445." Elberling. Mss. " Hes. 1, 213. Ἀκύμονος· πολυκαμάτου, ἢ πολυκύμονος: πολυκυμάντου corrigi debebat, non πολυκυμάτου, Valck. Adoniaz. p. 225." Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 201.] " Ἀν- " τικυμαίνομαι, Undabundus jactor. VV. LL. e " Budæo: in qua tamen interpretatione non expri- " mitur vis præpositionis ἀντί." [Oribas. Coll. Cod. Ms. 9, 20. Ἀράσσει δὲ τὸν ἐν τῇ ἀγυιᾷ ἀέρα καὶ ἀντικυμαίνεται. Vide Schn. Lex. Suppl.] Διακυμαίνω Fluctuare facio, Concito, ea signif., qua dicitur Concitare mare: τὸν Ἀδρίαν, Lucian. [1, 327. " Toup. Emendd. 1, 132. * Διακύμαντος, Abresch. Lectt. Aristæn. 196." Schæf. Mss. * Ἐγκυμαίνω, Basil. 3, 315.] Ἐκκυμαίνω, Fluctuando exundo, Exundo. A Xen. autem metaph. dicitur acies ἐκκυμαίνειν, K. Ἀ. 1, (8, 12.) Ὡς δὲ ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος τὸ ἐπιλειπόμενον: ubi Bud. vertit Fluctuare. [" Ἐκκυμαίνομαι, Athen. 283. Ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκκυμανθεὶς, Ejectus." Schw. Mss. " Dionys. H. 4, 2132. Schneid. Anab. 65. * Ἐκκύμανσις, Wassenb. ad Hom. 143." Schæf. Mss. " Eust. 31, 45." Seager. Mss.]

Ἐπικυμαίνω, Fluctuando irruo. In VV. LL. ἐπικυμαίνω τῷ πεδίῳ, pro In campum confluo. [Plut. Alex. 33. * Περικυμαίνω, Orph. in Ocean. 3.] Προσκυμαίνω, Fluctuando alluo, s. Æstuando, Undis alluo. In VV. LL. exp. simpliciter Alluo, e Philostr. in Heroicis, [p. 735. * Ὑποκυμαίνω, V. Apoll. 3, 8.]

" ΚΥΚΝΟΣ, ὁ, Cycnus, Olor. Il. B. (459.) ὀρνί- " θων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ, Χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύ- " κνων δουλιχοδείρων. Hesiod. Ἀ. (316.) Κύκνοι ἀερ- " σιπόται μεγάλ' ἤπυον. Apud Athen. autem (393.) " Alex. Myndius dicit πολλοῖς κύκνοις τελευτῶσι πα- " ρακολουθήσας, οὐκ ἀκουσαι ᾠδόντων: feruntur enim " dulcissimum canere jamjam morituri: Paus. etiam " in Att. (30, 3.) scribente, esse κύκνῳ τῷ ὄρνιθι μου- " σικῆς δόξαν. Idem ibid. ait ferri Cycnum fuisse " regem Ligurum qui trans Padum supra Celticam " siti sunt, ἄνδρα μουσικόν: quem post mortem vo- " luntate Apollinis in cycnum avem mutatum. Alio- " qui fuit et alius Cycnus qui Herculi ἐμονομάχησε, " et alius qui Achilli: de quo Athen. (393.) tradit " eum τραφῆναι πρὸς τοῦ ὁμωνύμου ὄρνιθος. De ave " autem cycno vide Aristot. et Ælianum, necnon " Opp. in Ixeuticis. Proverbium vero Cycni canent " tacentibus graculis, vide ap. Erasm. in Chil. Adag. " || Κύκνος nominatur etiam εἶδος πλοίου, quoniam sc. " κύκνους ἔχει ἐντετυπωμένους ἐπὶ τῆς πρώρας: i. e. " quod in prora cycni effigiem gerat. Nicostrat. ap. " Athen. (474.) Ἡ ναῦς δὲ πότερον εἰκόσορος ἔστ' ἢ " κύκνος Ἢ κάνθαρος; Ubi etiam COMPOS. Κυκνοκάν- " θαρος ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκεραμευμένος." [" Κύ-

κνος, Wakef. Ion. 163. Musgr. 162. Bacch. 1362. Or. 1388. Herc. F. 110. Wakef. ibid. Jacobs. Anth. 6, 120. 7, 135. 8, 49. 144. 390. 10, 299. Ruhnk. Ep. Cr. 160. Alberti Peric. Cr. 92. Toup. Opusc. 2, 240. ad Callim. 1, 40. ad Charit. 372. An ἡ κ., Heyn. Hom. 7, 118." Schæf. Mss. Collyrii nomen, Alex. Trall. 2. p. 139. 153. * Κυκνόθρεπτος, Tzetz. ad Lycophr. 237. * Κυκνόμορφος, Æsch. Pr. 793. * Κύκνοψις, Anthol. Vat. 2. p. 415. * " Ὑπέρκυκνος, Theophyl. Simoc. Epist. 44. (* Ὑπερκύκνιος, exhibet Schn. Lex.) * Ὑπερκύκνειος, 22. Phys. p. 5. Planud. Ovid. Met. 11, 53. 12, 618." Boiss. Mss.] " Κύκνειος, Cycneus, Olorinus, ut κύκνειον μέλος. " Athen. (616.) e Chrysippo, Φιλοσκώπτης μέλλων ὑπὸ " τοῦ δημίου σφάττεσθαι εἶπε θέλειν ὥσπερ τὸ κύκνειον " ᾆσας ἀποθανεῖν· ἐπιτρέψαντος δ' ἐκείνου, ἔσκωψεν." [" Eur. Iph. T. 1104. Τὸ κ. ἐξηχεῖν, Ultima experiri, Ultimas preces fundere, Polyb. Exc. Leg. 114. (30, 4, 7.)" Seager. Mss. * Κυκνίας, Paus. 8, 17. ἀετός. * " Κυκνῖτις, Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss.] " Κύδνος, Hesychio κύκνος, Cycnus, Olor."

ΚΥΛΙΩ, ίσω, Volvo, Voluto: ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, at contra ὠθέω, Eust. Illud Latini Devolvere dicunt. Liv. Jumenta cum oneribus ruinæ modo devolvere; Devolutus mente præcipiti torrens. Vide Κυλίνδω. Metaph. autem dicitur alicui πῆμα κυλίεσθαι, Infortunium in caput alicujus veluti e præcipiti loco devolvi. Il. P. (98.) Ὀππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη, i. e. ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε, Superne a Deo immittitur. Non tantum vero κυλίειν dicimur, quæ ex alto devolvimus, sed etiam ea, quæ in planitie versamus: ex uno latere in alteram impellendo: ut ap. Cic. Sisyphus versat saxum. Item de jumentis in pulvere se volutantibus: vide Κυλίστρα. Item τόρνῳ κυλίεσθαι, Tornari, Torno circumagi et versari, infra in Κυλικίς. Dicitur etiam aliquis a fluctibus κυλίεσθαι, Volvi. Ælian. de echinis sævitiam maris præsagientibus, Ταῖς ἀκάνθαις ἀναιρουνται λιθίδια, καὶ ἔχουσιν ἕρμα, καὶ οὐ ῥᾳδίως κυλίονται. De quibus Plin. Correptis operiuntur lapillis, mobilitatem pondere stabilientes. Κυλίομαι, Versor: Cic. In munere aliquo s. In subselliis versari. Aristot. Polit. 6, 4. de βαναύσοις et ἀγοραίοις hominibus loquens, Διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι. [" Heyn. Hom. 6, 178. 7, 307. Jacobs. Anth. 6, 125. 435. 7, 175. Musgr. Iph. A. 971. Ion. 1453. Valck. Adoniaz. p. 251. Mœr. 51. et n., Eichst. de Dram. 149. ad Lucian. 1. p. xxxv. 390. Fischer. Anacr. 21. De quant., Brunck. Phil. 800." Schæf. Mss.] In VV. LL. ponitur ETIAM Κυλέω, Voluto, Verso, κυλινδέω: atque INDE Κύλησις, ἡ, Volutatio: ET Κυλητής, ὁ, Versator: quæ cum nec ap. Hes. nec Suid. nec Etym. nec Eust. nec alibi reperiam, suspecta mihi sunt. [* Κατακυλέω, Gl. Devolvo.] Κύλισμα, Volutabrum, Id ipsum, in quo quis volutatur: 2 Petri 2, (22.) Ὑς λουσαμένη εἰς κ. βορβόρου. [* Κυλισμός, Theod. Prov. 2, 18.] Κύλισις, Volutatio. Dicitur de athletis, qui ceromate inuncti, in pulvere se volutant, ut tactus lubricus non sit. Plut. (8, 529.) Οὔτε γὰρ δρόμον, οὔτε πυγμὴν ἐν παλαίστραις διαπονουσιν, ἀλλὰ πάλης καὶ παγκρατίου τὸ περὶ τὰς κ. Paulo ante eandem πάλην s. παλαίστραν dicit esse εἶδος ἀγωνίας, πηλοῦ καὶ κονίστρας καὶ κηρώματος δεόμενον. Pro κύλισις autem de athletis dicitur etiam κόνισις. Κυλίστρα, ἡ, Volutabrum, Locus in quo jumenta se volutant, i. q. κυλινδήθρα, ἀλινδήθρα, κονίστρα, J. Poll. de equis et vocabulis equestribus, Τὸ δὲ κυλίσαι καὶ ἁλίσαι ἐρεῖς, καὶ ἐξαλίσαι· καὶ τὸ χωρίον, ἁλίστρα, καὶ ἐξαλίστρα, καὶ κυλίστρα. [Xen. Ἱππ. 5, 3.] Κυλιστὸς, Versatus, Volutatus, Volvendo circumactus, contortus, Convolutus, Volubilis: ut κυλιστοὶ στέφανοι, forsan οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἀδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι, Eust.: quomodo et ἐκκυλίσιοι στέφανοι. Eubulus ap. Eund., κυκλούμενος ὥσπερ τις κυλιστὸς στέφανος. Ubi et videri possit exponendum Tortilis corolla, In orbem convoluta: sicut τόρνῳ κυλίεσθαι. [Athen. 678. Schn. Lex. Suppl.] Apud Athen. (49.) reperitur

A ETIAM Κυλιστὴς στέφανος, qui idem esse videtur, ac forsitan pro eo reponendum κυλιστός. Ex Alexide, Ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἀνταγωνιστῶν μέ τις Ἐδόκει στεφανοῦν, γυμνὸς προσελθὼν [ὡς ἐμὲ,] Στεφάνῳ Κυλιστῇ κοκκυμήλων. " Ἀκύλιστος, Qui non volvitur, Immo- " tus, Rigidus. Ctesibio Chalcidensi dicenti sibi " περιγεγονέναι ἐκ τῆς φιλοσοφίας τὸ ἀσυμβόλως δει- " πνεῖν, Timon, alludens ad Homericum versum, " Δειπνομανὲς, inquit, νεκροῦ ὄμματ' ἔχων, κραδίην τ' " ἀκύλιστον, ut refert Athen. l. 4." [p. 162. et Sext. Emp. adv. M. 9, 57.] " Αὐτοκύλιστος, Per se volu- " tus, Suapte natura volubilis." [Opp. Ἀ. 2, 604. * Εὐκύλιστος, Gl. Volubilis, Mathem. Vett. 245. * " Τρικύλιστος, Epicurus Diogenis L. 10, 5." Boiss. Mss. * Κυλιστικὸς, Schol. Pind. Ἰ. 4, 81.]

[* Ἀμφικυλίω, Pind. N. 8, 40. " Lobeck. Aj. p. 365. Heyn. Hom. 7, 193. Wakef. S. Cr. 3, 153." Schæf. Mss.] Ἀνακυλίω, Revolvo, Sursum volvo. Lucian. de Luctu, Λίθους ἀνακυλίοντες, VV. LL. [Sirach. 37, 3. * Ἀνακυλιοντούσιος, exp. Attrahipatri-
B monius, Alexis Athenæi 237.: Porson. Advers. scribit ἀνακυλίον τ' οὐσίας. * Ἀνακυλισμὸς, Dionys. Areop. de Cœl. Hierarch. 15, 9. * " Προσανακυλίομαι, Pseudo-Diog. Epist. 6. in Notit. Mss. 10, 244." Boiss. Mss. * " Συναναακυλίομαι, Diogen. Epist. 6. nova." Schn. Lex. Suppl.] Ἀποκυλίω, Devolvo, Revolvo, Volvendo amolior, Matth. 28, (2.) Προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον, Marc. 16, (3.) Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τὸν λίθον; Pass. Ἀποκυλίομαι, Devolvor. Unde Ἀποκεκύλισται ὁ λίθος, Marc. 16, (4.) Et, Λίθον ἀποκεκυλισμένον, Luc. 24, [2. Apollod. Bibl. 3, 14, 7. * Ἀποκύλισμα, Corpus ex alto loco devolutum, Longin. 40, 4. * Διακυλίω, Aristæn. 1, 10. 18, 30.] Ἐγκυλίω, Involvo, Devolvo in, Implico. Metaphorice plerumque capitur. Xen. (Ἀπ. 1, 2, 22.) Εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες [ἐκκ.,] Amoribus implicati, capti: Cic. Implicare se societate omnium, Implicari erroribus, maleficio. Greg. Naz. de Resurrectione, Καὶ εἰ μόνῃ ταῖς ἡδοναῖς ἐνεκυλίσθη ἡ ψυχὴ, μόνῃ δικαίως ἂν ἐκολάζετο, Si sola volutata et ver-
C sata esset in voluptatibus: s., Se involvisset voluptatibus, Plin. Otio se involvere; sed in bonam partem. [" Valck. Hipp. p. 248." Schæf. Mss. Clem. Alex. 843. μέθαις ἐγκυλιόμενοι. * Εκκύλισμα, Schol. Aristoph. N. 32. * Ἐπεγκυλίομαι, Clem. Alex. 877 =744. * Εἰσκυλίω, Aristoph. Θ. 658. 774. Callim. H. in Del. 33.] Ἐκκυλίω, Evolvo, Devolvo ex, Il. Ψ. (394.) Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, E curru excussus devolvebatur, Veluti e loco præcipiti devolutus excidebat, Apollon. Epigr. Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη, Excussus decidebat. Synes. Ep. 67. Ἐκκυλισθῆναι τῆς ἐκκλησίας ὠθουμένους προσέταξα, Exturbari; Ejici, ut devolvendo aliqua inutilia ejicimus. Dicitur etiam res aliqua ἐκκυλισθῆναι εἰς, pro Pervenisse in, et quasi devoluta esse. Plut. (8, 20.) Οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τοῦ διηγήματος ἐκκυλισθέντος ὥστε προδραμεῖν τὸν πλασάμενον τὴν φήμην, Cum rumor ille et res narrata jam in forum perlata esset, atque adeo illum ipsum, a quo conficta erat, prævenisset. [" Ruhnk. ad Xen.
D Mem. 219. (1, 2, 22.) ad Herod. 564. ad Charit. 787. Jacobs. Anth. 6, 435. 7, 175. 8, 15. 9, 193. 11, 90. 108. 12, 89." Schæf. Mss. Æsch. Pr. 87. Opp. Ἀ. 4, 20. Liban. 4, 987.] Ἐκκυλίσιοι στέφανοι, iidem qui κυλιστοί. Eust. cum de κυλιστοῖς στεφάνοις locutus esset, locumque supra citatum ex Eubulo adduxisset, subjungit, Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίσιοι φησι στέφανοι, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ ῥόδων· εἶεν δ' ἂν ἴσως οὗτοι οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἀδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι: [perperam pro * Ἐκκύλιστοι: cf. Ἐκκοιλιστός. Athen. 678. J. Poll. 7, 199. * Ἐπικυλίω, Arrian. 1, 5. Polyb. 3, 53, 4. " Ad Charit. 704. Jacobs. Anth. 6, 435." Schæf. Mss. Symm. Ps. 36, 5. * Ἐπικυλισμὸς, Prov. 2, 9. 5. 6.] Κατακυλίω, Devolvo, Deorsum volvo. Et Κατακυλίομαι, Devolvor, Devolutus decido, ut exp. ap. Xen. K. Π. 5, (3, 1.) p. 74. Καὶ ἧκον πολλοὶ μὲν αὐτῶν κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες, Qui ab equis devoluti cecidissent. Erit igitur i. q. ἐκκυλισθῆναι supra. [* Κατακυλιστὴς, The-

ophyl. 1, 533. * "Κατακύλιστος, Hes." Wakef. Mss. * Συγκατακυλίω, Dionys. H. 2, 38. * Μετακυλίω, unde * "Μετακυλιστος, * Εὐμετακύλιστος, Galen. 1, 33." Wakef. Mss. * Παρακυλίω, Schol. Aristoph. Εἰρ. 7.] "Περικυλίω, Circumvolvo, s. Circumvo- "luto, Volutim circumago. Aristoph. Εἰρ. 7. "Ὅλην, "(sc. ὀνίδα ὁ κάνθαρος,) ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν πο- "δοῖν. Ita enim scr. esse pro περικυκλίσας, e Schol. "etiam patet, exponente περιειλήσας, περιστρέψας: "alioqui περικυκλῆσας ponendum fuisset, a th. περι- "κυκλέω: quod diversam ab hoc signif. habet." [* Περικύλισις, Schol. Aristoph. Θ. 443.] Προκυλίω, Provolvo, Volvo ante. Et Προκυλίομαι, Volvor ante, i. q. προκυλινδοῦμαι. ["Dionys. H. 2, 1101. 3, 1594. coll. 1596.; ad 1631. ad Xen. Eph. 194. 225." Schæf. Mss. "Προκυλίσομαί σου, Ad genua tua provolvar, Appian. Exc. Leg. 2. T. 1. p. 36. Schw. Γυναῖκες προκυλιόμεναι ξοάνων, Dionys. Hal. A. R. 8, 39. Sed quod ap. Eund. 53. legitur υἱοῦ γόνασι προκυλίεσθαι, recte Sylb. monuit προκυλίεσθαι corrigendum videri." Schw. Mss.] Προκύλισις, e Plat. Supplicatio, qua sc. supplices alicujus genibus advolvimur. [* "Προκυλισμὸς, ad Dionys. H. 3, 1834.] Προσκυλίω, Advolvo, Matth. 27, (60.) Προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν, Advoluto saxo magno ad ostium monumenti, Marc. 15, (46.) Προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Similiter Aristoph. Σφ. (201.) Καὶ τῇ δοκῷ πρόσθες τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκύλιέ γ'. paulo ante, Ὥθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν. [Cf. Προκυλίω. * Προσκυλισμὸς, Dionys. H. 1, 565.] Συγκυλίω, Una voluto. Et συγκυλίομαι, Una volutor. Capitur etiam ea signif., qua συμμίσγεσθαι et μίσγεσθαι, Consuetudinem habere. Athen. de Laide, (588.) Ἡ δὲ προῖκα Διογένει τῷ κυνὶ συγκυλίεται. ["Diod. S. 1, 356. 2, 102. ad Mœr. 52." Schæf. Mss.]

¶ Κυλίνδω ET Κυλινδέω, Volvo, i. q. κυλίω, ex eoque derivatum, ut ἁλινδέω ex ἁλίω, Od. E. (296.) Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῦμα κυλίνδων: Virg. Æn. 3. Continuo venti volvunt mare, magnaque surgunt Æquora. Xen. (K. Ἀ. 4, 2, 2.) Ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτροχοὺς ἁμαξιαίους, Devolvebant: sicut Herod. Ὁλοιτρόχους μεγάλους κατὰ τοῦ λόφου κυλίοντες. Et κυλίνδομαι s. κυλινδοῦμαι, Volvor, Volutor. Od. Λ. (597.) Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. Sic Herodian. 1, (12, 18.) Οἱ δὲ ἵπποι κυλινδομένοις τοῖς λίθοις ἐπιβαίνοντες, ὠλίσθαινον, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο, Equi inter devolutos lapides fallente vestigio lapsabant. Il. Ξ. (410.) Χερμαδίῳ, τάρα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν, Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο: N. (141.) de saxo rotundo, torrentis impetu avulso, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἀνίκηται Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, Tunc non volvitur, seu volutatur. Κυλίνδομαι aliquando redditur commodius Voluto me, Il. X. (414.) de Priamo, qui ab amicis retinebatur, ne ad Achillem proficisceretur, Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον: Ω. (163.) de eod., ἀμφὶ δὲ πολλὴ Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος, Τήν ῥα κυλινδόμενος κατεμήσατο χερσὶν ἑῇσι: Od. Δ. (541.) K. (449.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην, Cum ad satietatem usque flevissem, et in pulvere me volutassem. Paulo ante dicit, Κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος. Lucian. (2, 927.) Οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ κυλινδοῦνται, [καλ.] Cic. In luto volutatum invenimus. || Infortunium etiam aliquod dicitur alicui κυλίνδεσθαι, ut et κυλίεσθαι supra, cum veluti e præcipiti loco in caput ejus devolvitur et immittitur. Od. B. (163.) de procis, Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται: Θ. (81.) τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πήματος ἀρχὴ Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς. Res etiam aliqua κυλίνδεσθαι dicitur, quæ in omnium ore versatur, et omnium sermonibus jactatur, Aristoph. Σφ. (492.) Ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται. Κυλινδεῖσθαι, ut et κυλίεσθαι, dicitur, qui in aliqua re versatur et assiduus est, Plut. (Pomp. 46.) de Pompeio loquens, qui se Clodio dediderat ut ejus auctoritate potentiaque uteretur, Παρ' ἀξίαν κυλινδούμενον ἐν ἀγορᾷ ἄγων καὶ περιφέρων ὁ Κλώδιος. Latini quoque ea siguif. In foro versari dicunt. ["Κυλινδω, Kuster. Aristoph. 115. Paus. 3, 189. Heyn. Hom. 6, 178. 7, 307. 388. Wakef. Ion. 1525. Jacobs. Anth. 6, 125. 8, 100. Proleg. 118. Musgr. Iph. A. 971. * Κυλινδαίνω, ad Charit. 228. (Max. Tyr. 20, 1.) Κυλινδέω, Heindorf. ad Plat. Theæt. 385. Jacobs. Anth. 9, 382. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 102. ad Dionys. H. 2, 833. 5, 265. Bast Lettre 174. Heyn. Hom. 6, 179. Zeun. ad Xen. K. Π. 53. Bergler. Alciphr. 95. 109. Act. Traj. 1, 231. ad Lucian. 1, 278." Schæf. Mss. Apollodorus Athenæi p. 280.] Κυλίνδησις, Volutatio, Plut. (Anton. 9.) de Antonio, Καὶ κυλινδήσεις ἐν γυναίοις, ut κυλινδεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ, Bud. [Plato Soph. 52.] Πολυκυλίνδητος, ὁ, ἡ, Multum volutatus, πολλαχοῦ κυλιόμενος, Hes. Κυλινδήθρα, Volutabrum, Locus in quo jumenta se volutant, i. q. κυλίστρα.

[* "Ἀμφικυλινδέω, Nicet. Eugen. 9, 238." Boiss. Mss.] Ἀποκυλινδέω, Devolvo, Volveudo amoveo, Volvendo amolior, i. q. ἀποκυλίω. "Ἀποκιλίνδω, "Devolvo, VV. LL. perperam pro ἀποκυλίνδω." ["Joseph. 1137." Wakef. Mss.] Διακυλινδέω, Pervolvo, In diversas partes volvo. Ἐγκυλινδέω, Involvo, Voluto in: ut ἐγκυλίω. Ἐγκυλίνδησις, Volutatio, Plut. Othone [2.] "Ἐκκυλίνδω, Evolvo. Et "Ἐκκυλινδέω, pro eod." [Aristoph. Εἰρ. 132. Soph. Œd. T. 831.] Ἐπικυλίνδω, s. Ἐπικυλινδέω, Volvo super, Devolvo in, Xen. Ἑλλ. 3, (5, 13.) Καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες, In eos devolvebant saxa. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδεσθαι alicui, cum in eum velut e præcipiti loco devolutum immittitur, aut cum eo obruitur. Plut. de Oraculo Pyth. (570.) in responso quodam Spartanis dato, Δηρὸν γὰρ μόχθοι σε κατασχήσουσιν ἄελπτοι, Φθισίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδομένον πολέμοιο. Eod. modo Hom. supra κυλίεσθαι et κυλίνδεσθαι dicit. ["Ad Charit. 704." Schæf. Mss.] Κατακυλίνδω, Devolvo, Deorsum volvo, ut κατακυλίω. [* Κατακυλινδέω, Dio Cass. 817.] Μετακυλινδέω, De loco in locum volvo, Volvendo transfero. Metaph. Aristoph. B. (534.) Ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας, Καὶ πολλὰ περιπεπλευκότος Μετακυλινδεῖν αὐτὸν αἰεὶ Πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον. Paulo post dicit μεταστρέφεσθαι [—φειν] pro μετακυλινδεῖν ἑαυτόν. Περικυλινδέω, Circumvolvo, Volvendo s. Volutando circumago, Plato [de LL. 893.] Προκυλινδοῦμαι, Provolvor ad pedes alicujus, more supplicis: Liv. Cum se mœsta turba ad pedes provolvisset, Flentes ad genua consulis provolvuntur; Tac. Genibus ejus provolutus Mithridates. Rursum ap. Liv. Advolutus genibus rabiem ejus temporis accusat. Sic Propert., Et Veneris magnæ volvitur ante pedes. Ea signif. dicit Dem. (450.) Οὗτος δ' ἐκείνου μὲν προὐκυλινδεῖτο, Isocr. Paneg. (41.) Προκυλινδούμενοι καὶ πάντα τρόπον μικρὸν φρονεῖν μελετῶντες· θνητὸν μὲν ἄνδρα προκυνοῦντες, καὶ δαίμονα προσαγορεύοντες. Sic προκυλινδεῖται τοῦ θηρεύοντος, Ad venatoris pedes provolvitur. Cic. Accidere ad genua alicui, alicujus, Horat. procidit Heu pervicaces ad pedes Achillei: unde et Suid. προκυλινδεῖσθαι exp. τὸ ἐπὶ γόνυ πεσόντα προσκυνεῖν. [Aristoph. Ὄρν. 501.] Majoris autem emphaseως gratia Hom. DICIT Προπροκυλίνδομαι pro προκυλίνδομαι, Il. X. (220.) Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ παθὼν ἑκάεργος Ἀπόλλων Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο, Od. P. (524.) Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πήματα πάσχων Προπροκυλινδόμενος. ["Athen. 332. * Προσκυλινδεῖται τῷ ὑγρῷ, Provolvit se versus aquam." Schw. Mss. Προκυλίνδομαι, Il. Ξ. 18. Arat. 188.] "Προκυλινδήματα, Autegressæ volutationes, "ap. Synes. de Insomn." [149.] Συγκυλινδέω, Una volvo. Συγκυλινδουμαι accipitur etiam eo modo, quo Cic. dicit, In domesticis germanitatis stupris volutatus. Et, In maximo squalore volutatus est. Xen. Σ. (8, 32.) Ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῶν ἀκρασίᾳ συγκυλινδουμένων. [* Συγκυλίνδομαι, Sext. Emp. 280.]

¶ Κύλινδρος, ὁ, Cylindrus. Lapis teres in modum columnæ, quo area coæquatur huc et illuc sæpius volutato. Virg. Georg. Area cum primis ingenti æquanda cylindro; Varro, Aream cylindro aut pavicula coæ-

quato; Vitruv. In palæstris cylindri exæquant ambulationes. Plut. (8, 718.) Ἡ σφαῖρα κινεῖσθαι σφαιρικῶς καὶ κυλινδρικῶς ὁ κύλινδρος ἀναγκάζεται κατὰ τὴν τοῦ σχήματος διαφοράν. Sic Chrysippus ap. Gell. 6, 2. de fato loquens, Lapidem cylindrum si per spatia terræ prona atque derupta jacias, causam quidem ei et initium præcipitantiæ feceris: mox tamen ille præceps volvitur, non quia tu id jam facis, sed quoniam ita sese modus ejus et formæ volubilitas habet. Apoll. Rh. 2, (594.) Ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλὸς, ubi annotat Schol. κυλινδρον esse κιονίσκον λίθινον στρογγύλον, ἑκατέραν βάσιν ἔχοντο ἐπίπεδον. Cylindri dicuntur etiam lapilli pretiosi in modum cylindrorum teretes et oblongi, Plin. 37, 5. de beryllis, Cylindros ex eis facere malunt quam gemmas, quoniam est summa commendatio in longitudine, Juv. Sat. 2. Tu nube, atque tace: donant arcana cylindros. [" Jacobs. Anth. 9, 382. 11, 167. Ἀνδρικὸς κ., Const. Manass. Chron. p. 83. Meurs." Schæf. Mss. Diog. L. 10, 26.] Κυλινδροειδὴς, Cylindri formam habens, [Plut. 9, 531. Eust. Il. Λ. p. 770. * Κυλινδροειδῶς, in Od. Θ. p. 320, 28.] Κυλινδρώδης, Cylindro similis, Cylindrum imitans, Theophr. H. Pl. 8, 5, (3.) de λόβοις seminum, Οἱ μὲν ἐπιπλατεῖς, ὥσπερ οἱ τοῦ φακοῦ καὶ τῆς ἀφάκης· οἱ δὲ κυλινδρώδεις μᾶλλον, ὡς οἱ τοῦ ὀρόβου. Unde Plin. 18, 12. Siliquæ rotundæ ciceri, ceteris leguminum longæ, et ad figuram seminis latæ: piso cylindraceæ. [* "Ἡμικύλινδρος, Jacobs. Anth. 7, 315." Schæf. Mss.] " Ἡμικυλίνδριον, Se-" micylindrus, ap. Porph. Quo pro Cervicali usos " fuisse Ægyptios tradunt." Κυλινδρικὸς, Qui cylindri est, Cylindraceus, [" Anna C. 291." Elberling. Mss.] Κυλινδρικῶς, In modum cylindri, More cylindri, Plut. vide Κυβικῶς. Κυλινδρόω, Cylindro æquo, calco, Theophr. H. Pl. 2, (4, 3.) Τὸ σέλινον ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρωθῇ, ἀναφύεσθαί φασιν οὐλον, Plin. 19, 8. Ab æquinoctio verno seritur apium, semine paululum in pila pulsato. Crispius sic putant fieri, aut si satum calcetur cylindro pedibusve: 17, 10. de cupresso, Seritur mense aprili, area æquata cylindris aut volgiolis, densum, terraque cribris supercernitur pollicis crassitudine. [* " Κυλινδρωτὸς, Nicander Athenæi p. 369." Boiss. Mss. * Ἐγκυλίδωτον εἰρίον, Hippocr. Γυναικ. 1. p. 623. Schneidero leg. videtur ἐγκυλινδωτὸν s. ἐγκυλίωτον, quæ vocabb. cum analogiæ minime consentiant, conjicere licet ἐγκυλίνδρωτον reponendum esse.] Ἐπικυλινδρόω, Cylindris in superficie æquo et complano. Accipitur pro simplici κυλινδρόω. Theophr. C. Pl. 5, (6, 7.) Τῷ δὲ σχήματι καὶ τῇ μορφῇ μεταβάλλει τὸ σέλινον, ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ ἐπικυλινδρωθῇ. Vide Κυλινδρόω.

¶ Καλινδέω, i. q. κυλινδέω, Volvo, Voluto. Et καλινδέομαι, Volvor, Volutor, Versor: ea signif., qua Versari pro Occupatum et assiduum esse in aliqua re accipitur; idque tam in malam, quam in bonam partem. Exempla e Xen. Isocr. Greg. et Synes. habes ap. Bud. 828. post Συγκυλινδοῦμαι. Quibus addo ex Isocr. ad Philipp. (34.) Λοιδορεῖσθαι τοῖς ἐπὶ τοῦ βήματος καλινδουμένοις: Cic. In subselliis et In foro versari. Et in Orat. c. Sophistas (11.) Οἱ περὶ τὰς ἕριδας καλινδούμενοι, ubi ὀνειδιστικῶς capitur, ut et ἀναστρέφεσθαι. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 102. ad Dionys. H. 2, 833. 5, 265. Heindorf. ad Plat. Theæt. 385. Bast Lettre 174. Xen. K. Π. p. 53. Zeun., Bergler. Alciphr. 95. 109. Wyttenb. Ep. Cr. 44. Toup. Opusc. 1, 476. Lucian. 1, 52. 277. D'Arnaud. Var. Conj. 207. * Καλίνδησις, Alciphr. 364. (3, 42.) * Καλινδήθρα, Bast Lettre 175." Schæf. Mss. Man. Philes 5, 95. p. 142.] Ἀνακαλινδοῦμαι, i. q. καλινδοῦμαι: ut ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, Bud. dixit pro Otio alto detineri: ad verbum Volutari in alto otio: sed Latinius, Versari in alto otio, Frui alto otio. Ἐγκαλινδέω, Volvo, Voluto in. Et ἐγκαλινδέομαι, Volutor in, Versor in, h. e. Assiduus et occupatus sum in, Chrys. Τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδεῖσθαι: ut Greg. dicit Οἱ περὶ τὸ σῶμα καλινδούμενοι, Nimium occupati et assidui circa curam corporis: i. e. οἱ μὴ πνευματικοί. Item in VV. LL. Ἐγκεκαλινδημένη πάνυ ἀκριβῶς, Culta summo studio. [Athen. 262. * Περικαλινδέω, unde] " Περικαλίνδησις, Circumvolutio, Plut." [9, 637.] Προκαλινδέω, Provolvo, Volvo ante: προκαλινδοῦμαι, Volvor ante, Provolvor, sc. pedibus, ad pedes, ut προκυλινδοῦμαι supra, quod vide. Greg. [" Synes. 182." Wakef. Mss.] " Συγκαλινδεῖσθαι, Simul volu-" tari," [Athen.]

" Καλίω, Volvo, κυλίω: ut Hes. quoque καλίομαι " exp. κυλίομαι."

ΚΥΛΙΞ, ικος, ἡ, Calix: παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τῷ κεραμεικῷ, εἴτε τῷ χαλκευτικῷ, Eust., et Athen. quoque infra in Κυλικηγορῶ: nam torno fieri calices solebant: ut et Theophr. (H. Pl. 5, 3, 2.) docet de terebintho loquens, Τορνεύεσθαι ἐξ αὐτῆς καὶ κύλικας Θηρικλείους. Unde Plin., Celebratur et Thericles nomine, calices e terebintho solitus facere torno. Polemon ap. Athen. (p. 436.) ἐκ χανδῆς ζωροποτῶν κύλικος. Apud Eund. 15. Καὶ κυλίκων ἕριδας διαλύετε καὶ κατάθεσθε. Ephippus ap. Eund. (65. 370.) Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας. Idem Athen. (480.) Ἐγένοντο δὲ ἐπίσημοι κύλικες αἵ τε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Et paulo post dicit esse quasdam φιαλώδεις κύλικας, οὐ κατὰ τόρνον, ἀλλ' ὥσπερ δακτυλῳ πεποιημένας, καὶ ἐχούσας ὦτα τέσσαρα, πυθμένα, εἰς πλάτος ἐκτεταμένον. Dicit et in patria sua fieri κεραμέας κύλικας, quæ βάπτονται εἰς τὸ δοκεῖν εἶναι ἀργυραῖ. Ibid. (p. 481.) Pherecrates dicit mulieribus esse βαθείας κύλικας, ὥσπερ ὀλκάδας Οἰναγωγοὺς, περιφερεῖς, λεπτὰς, μέσας γαστροείδας. Eod. libro (p. 495.) meminit etiam cujusdam πενταπλόου κύλικος. Sed et Dionys. Chalcûs ap. Eund. (443.) κυλίκων ἐρέτας dicit, Κἂν τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου, Συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται. Plut. Λαβὼν ψυχροῦ κύλικα. Idem, Μεγάλας κύλικας ἐκπίνειν. Lucian. (1, 170.) Μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ. Item, οἱ πρὸς ταῖς κύλιξι, Pocillatores s. Pincernæ, Qui calices ministrant. Herodian. 3, (5, 9.) Ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν ἢ τῶν ὀψοποιῶν ἢ τῶν πρὸς ταῖς κύλιξι, Aliquos ab epulis, aut a cyatho, Polit. ‖ Κύλικες est etiam Locus quidam in Illyrio, ut testatur Athen. (462.) ubi ET Κυλικρᾶνες, Populi, commemorantur, s. Κυλικρῆνες Ionice: ita nominati quoniam τοὺς ὤμους κεχαρασμένοι κύλικας ἦσαν. Vide et Hes. [" Κύλιξ, Jacobs. Anim. 310. Anth. 8, 84. Thom. M. 288. 342. 694. Toup. Opusc. 1, 533. 2, 242. Emendd. 1, 253. Subaud., Jacobs. Anth. 10, 210. Brunck. ad Poet. Gnom. 290. Bergler. Alciphr. 148. K. Ἀττικὴ, Jacobs. Anth. 7, 141. Ἐπὶ τῇ κ. λέγειν, Casaub. ad Athen. p. 7. Abresch. Lectt. Aristæn. 15. ad Lucian. 1, 436. Ἐφ' ἑκάστης κ., Plut. Alex. p. 56. Schm." Schæf. Mss. " Κύλικα ἔχειν dicitur, qui arbiter est bibendi, Plut. Dem. 25." Seager. Mss.] " Κύλη, ut innuit Athen. l. 11. " (p. 470.) est ἡ Θηρίκλειος κύλιξ, Thericleus calix: " ap. Alexim in Hesione, Ἤιτησε κύλην, καὶ λαβὼν " ἑξῆς πυκνὰς Ἕλκει:" [hodie legitur κύλικα. * Κυλικοφθορέω, Nicet. Aunal. 15, 4. * Κυλικοφόρος, Heliod. 7, 27. * " Κυλικοφορεῖον, Valck. Anim. ad Ammon. p. 2." Schæf. Mss.] Κυλικηγορέω, Inter calices s. scyphos loquor. Athen. (480.) de κύλιξ locutus, Ταῦτα δ' ἐστὶ κεράμεα ποτήρια, καὶ λέγεται ἀπὸ τοῦ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ· ἀφ' ὧν καλεῖται τὸ κυλικηγορεῖν, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικί τις ἀγορεύῃ: (461.) ubi Κυλικράνων mentio fit, Σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι: quæ verba Eust. citans aliter exp. sc. περὶ κυλίκων ἀγορεύσων, De poculis verba facturus, i. e. De compotationibus. [" Ad Lucian. 1, 437." Schæf. Mss.] Apud eund. Eust. EST Κυλικηγόρος, Qui inter scyphos verba facit, inter pocula fabulatur, vel, ut ipse exp., ὁ πρὸς κύλικα λαλῶν, s. ὁ ἐν τῷ συμπίνειν λάλος ὤν. Dicitur autem κυλικηγορέω et κυλικηγόρος, ut δημηγορέω et δημηγόρος. Κυλικήρυτος, Calice haustus, Tam exundans, ut calicibus hauriri queat: κυλικήρυτον αἷμα, ὡς τὸ κοτυλήρρυτον, οἷον πολύ, Hes. [* " Εὐκύλιξ, Toup. Emendd. 1, 301. Jacobs. Anth. 7, 140. * Εὐκύλικος, ibid. * Ἐγκυλίκη, Brunck. Ep. Cr. 297." Schæf. Mss.]

[* Κυλικώδης, Schol. Theocr. 2, 2.]

Κυλίκειος, ὁ, ἡ, Inter pocula dictus, factus: κυλί-

κεια ζητήματα, Quæstiones convivales s. quæ inter scyphos tractantur. J. Poll. postquam αἴνιγμα et γρίφον dixit συμποτικῶν esse, Τὰ δὲ ζητήματα ὠνομάζετο κυλίκεια. Θεοδέκτης δὲ ὁ σοφιστὴς εὐδοκιμήσας ἐν αὐτοῖς, ἐπεὶ καὶ μνημονικὸς ἦν, μνημόνια αὐτὰ ἐκάλεσε. Ἐπικυλίκειος, ὁ, ἡ, idem, Athen. (3.) Ἆρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων [—κίων] λόγων μεταδοῦναι; Sermonum illorum, quos inter scyphos contulistis. Diog. L. Arcesilao 201. Παραιτούμενος ἑκάστοτε τὰς ἐπικυλικείους ἐξηγήσεις: sed perperam vulg. Ed. habet ἐπικιλυκίας, et VV. LL. ἐπικυλιδίους. "Ἐπικυλίδιος, Inter pocula factus, dictus, Bud. "Diog. L. Arcesilao, Παραιτούμενον ἑκάστοτε τὰς "ἐπικυλιδίους ἐξηγήσεις. Sed vulg. Edd. quæ "meam præcesserunt, habent ἐπικυλικίας: iu mea "autem est ἐπικυλικείους, e vet. Codicum auctori-"tate. At ille ἐπικυλιδίους ibi legebat."

Κυλικεῖον, τὸ, Calicum repositorium, Locus reponendis calicibus destinatus, Athen. (460.) Πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων ὧν πλῆρές ἐστι τὸ κυλικεῖον τοδί· εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη. Et mox ex Eubulo Comico, Ἐν τῷ κυλικείῳ συντέτριφεν τὰ ποτήρια. Et Aristoph. Ὥσπερ κυλικείου τούθόνιον προπέπταται. Ibid. e Cratino. Et 12. (p. 534.) Προπιὼν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν ἐπὶ τῷ κυλικείῳ προκειμένων. Et 13. Ἑστηκυῖαν πρὸ τοῦ κυλικείου, καὶ δακρύουσαν, κιρνῶσάν τε βραδέως τὴν φιάλην. || Ipsum συμπόσιον, ut accipit Eust. in h. l. qui citatur ab Athen. (460.) e Cratino, μόλις Εἰς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην, i. e. εἰς τὸ συμπόσιον, quasi sc. πολιτογραφηθείς που. ["Aristoph. Fr. 226. ad Lucian. 2, 333. Valck. Anim. ad Ammon. p. 2. Toup. Emendd. 1, 359." Schæf. Mss.] Κυλίκιον, Parvus calix, Caliculus, ut Cato, Cels. et Plin. vocant. Athen. (420.) e Lycophr. κυλίκιον Ὑδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε, (498.) e Phileta, * Σκάλλιον, κυλίκιον μικρὸν, ᾧ σπένδουσιν Αἰολεῖς, (148.) de convivio Cleopatræ, Καὶ τὰ κυλίκια, καθὼς ταῖς στρωμναῖς ἐμεμέριστο, ἑκάστῳ φέρειν ἐπέτρεψε.

Κυλίσκιον, idem, J. Polluci ἡ μικρὰ κύλιξ [5, 93. 6, 98. 10, 66.] Aristoph. Ἀ. (459.) Κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. [Vere observat Toup. ad Suid. 2, 109. mali commatis esse vv. * κυλίσκη, κυλίσκιον, pro quibus Gr. sermo agnoscit κυλίχνη, κυλίχνιον. Noster Eq. 906. Ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι, καὶ φάρμακον δίδωμι: unde optimo jure hic reponi potuisset κυλίχνιον. Lectionem tamen prætuli, quam affirmant Athen. et Eust. Apud illum p. 479. sic citatur versus noster: Κοτυλίσκιον, τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον, ubi ultima vox genuinæ glossema est, quam servat alter ad Il. p. 1282. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παράγωγον κοτύλης κοτυλίσκη τε καὶ κοτυλίσκιον, οὗ μνεῖα παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν τῷ, Κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον." Brunck. * "Κυλίσκη, Dionys. H. 1, 284. Toup. Emendd. 4, 456. Opusc. 1, 236. et Ind. Κυλίσκιον, 237. Emendd. l. c. Kuster. Aristoph. 121." Schæf. Mss.]

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, Pyxis medicamentaria, Athen. (480.) postquam κύλιξ a κυλίω derivavit, Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὴν ἰατρικὴν πυξίδα καλοῦσι κ., διὰ τὸ τόρνῳ κεκυλίσθαι.

Κύλιχνος, ἡ, ET Κυλίχνη, ἡ, i. q. κυλικὶς, J. Poll. Ἡ γὰρ κύλιχνος πυξίς ἐστι: Hes. κυλίχνη, ἰατρικὴ πυξίς. || Accipitur etiam pro Calice s. φιάλη, Hes.: Seleucus ap. Athen. (430.) ubi de οἴνου κράσει sermo est, κυλίχναις μεγάλαις. Quæ verba (481.) in Κυλιχνίδες tribuit Alcæo. || Aristoph. vero in Tagenistis, κυλίχνας videtur dicere ἀγγεῖον * παροψοφόρον, J. Poll. (10, 88.) hæc ex eo verba citans, Τὸ δ' ἔτνος γ' ἐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν, καὶ τοῦτο παφλάζον. Sic Ovid. quoque Fast. 5. Calices vocat vasa, in quibus legumina et olera coquuntur: Stant calices, minor inde fabas, olus alter habebat. ["Jacobs. Anth. 7, 28. Porson. Med. p. 43. Aristoph. Fr. 268. Toup. Opusc. 1, 237. Emendd. 1, 358. 359." Schæf. Mss.] Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, pro eod. Idem Athen. (480.) Ἀχαῖος δὲ ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τοῦ κύλικας, παραγώγως κυλιχνίδας εἴρηκε: cujus hæc verba addit, Ἀλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δεῦρο μόνον φέρειν Κοινόν τε χρὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας. Similiter Gal. ap. Hippocr. κυλιχνίδα exp. σμικρὰν κύλικα, καὶ τὴν ἰατρικὴν πιθάκνην. [Κυγχνιδα pro eod. dedit H. Steph. in Ind.] Hes. vero scribit κυλιχνίδας aliis esse κύλικας, aliis κεράμεα ἀγγεῖα, aliis πυξίδας ἰατρικὰς, aliis λιβανωτρίδας. Κυλίχνιον, itidem Pyxis medicamentaria, et Caliculus, Aristoph. Ἱππ. (906.) Ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν τέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι, Schol. ἔκπωμα, ὃ νῦν λέγουσι πυξίδιον· ἔχουσι δὲ οἱ ἰατροὶ τὰ πυξίδια, ἐν οἷς προσβάλλουσι τὰ πάσματα. Pro Κυλιχνος vero et Κυλιχνὶς, dicitur ETIAM Κυλικνὶς ET Κυλίκνη, verso χ in κ. Etym. Κυλίχναι, λεκανίδες, καὶ τρύβλια, ἡ φιάλαι· λέγεται δὲ καὶ Κυλίκνη, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς κ, καὶ Κυλικνίδες παρὰ Ἀθηναίοις αἱ πυξίδες: quæ verba et in meo Lex. vet. habentur.

ΚΥΚΛΟΣ, ὁ, Orbis, Circus, Circulus, Cic. N. D. 2. Cumque duæ formæ præstantes sint, e solidis, globus, sic enim σφαῖραν interpretari placet, e planis autem, circulus aut orbis, qui κύκλος Græce dicitur: his duabus formis contingit solis, ut omnes earum partes inter se sint simillimæ. Plato Epist. 7. (p. 131.) Κ. ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντῃ, Quod ab extremis ad medium omni e parte æqualiter distat: quales sunt siderum orbes. Idem de sideribus, Τὸ μὲν μείζονα αὐτῶν, τὸ δὲ ἐλάττω κύκλον ἰόν, Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem, Cic. p. 26. mei Lex. Cic.: Aristot. de Mundo, Συνεχῆ δ' ἔχει ἀεὶ ταύτην τὴν τάξιν ὁ τοῦ Φαίνοντος ἅμα καὶ Κρόνου κύκλος, Phænonis orbis s. globus, ut Apuleius interpr. In Geop. Καὶ ἐρυθρὸς δὲ ὁ κύκλος αὐτῆς (τῆς σελήνης) φαινόμενος, ἢ πυρώδης, σημαίνει χειμῶνα, Plin. Si quartam lunam orbis rutilus cingit, ventos et imbres præmonebit. Plut. ex Herod. (6, 106.) Μὴ οὐ πλήρεος ἐόντος τοῦ κύκλου τὴν πανσέληνον ἔμενον. Arat. (511.) πολιοῖο γάλακτος — κύκλος, Lacteus orbis, Cic. p. 95. mei Lex. Idem alibi Lacteum circum dicit: sicut et in Somn. Scip. Erat autem in splendidissimo candore inter flammas circus elucens, quem vos, ut a Graiis accepistis, Orbem lacteum nuncupatis. Eund. vocat idem Cic. Circum candentem. Huc pertinet κύκλῳ φέρεσθαι, quod Cic. dicit, In orbem circumque ferri, de astrorum motu loquens. Plut. (7, 593.) Οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων: paulo post, Κύκλῳ ὑπ' ἀνάγκης φερομένων: quod et composita voce κυκλοφορεῖσθαι dicitur. Et κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, In orbem se circumagere. Æsch. (77.) Κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος. Item ἐν κύκλῳ θέειν, In orbem currere, redeundo sc. eo, unde excurreris, et in circum currendo, non recto gressu ad scopum tendendo. Lucian. (1, 812.) Οὐκ οἶδ' ὅπως καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν. Habent enim et cursus quidam suos orbes. Plut. de Orac. Pyth. Οὐ ποιοῦσα καμπὴν, οὐδὲ κύκλον, οὐδὲ διπλόην, οὐδὲ ἀμφιβολίαν, ἀλλὰ εὐθεῖα πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἰοῦσα. Ubi metaph. est. Et περιϊέναι κύκλῳ, ἐν κύκλῳ. Aristoph. Πλ. (679.) Περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ, In orbem omnes aras circumivit. Lucian. (1, 547.) Καὶ περίϊθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Qua signif. Latini dicunt Conficere orbem et circulum suum, et Exigere orbem suum, Absolvere orbem suum. Oratio quoque et periodi suos habent κύκλους. Demetr. Ἐνταῦθα τῆς περιόδου μὲν ὁ κύκλος ἐκλύεται. Sic Cic. Orationis orbis; Conficit orbem suum forma concinnitasque verborum; Cum circuitum et quasi orbem verborum conficere non possent; Quæ si in extremo breviora sunt, infringitur ille quasi verborum ambitus; Perfecto completoque verborum ambitu gaudent aures. Apud Dialecticos autem κύκλος dicitur Circularis argumentatio, et quæ in se ipsam redit, idem proponens et concludens, licet aliis verbis. Item ap. Hermog. figura quædam orationis, quam itidem Circulum appellant, cum periodus aut versus in idem verbum desinit, a quo incipit: (Il. K. 466.) Θῆκεν ἀνὰ μυρίκην, δέελον δ' ἐπὶ σῆμαρ' ἔθηκε. || Circuitus, Circus, ut dicitur Circus theatri, Thuc. 3, (74.) Ἐμπιπράσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς, Il. Σ. (503.) οἱ δὲ γέροντες Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, In circuitu judicii s. fori. Et ap. Eust. e Poëta quodam, Ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον. Et in nova Comœdia, ut

annotant VV. LL., pro Loco ubi vendebantur mancipia: sic dicto, quod in orbem et coronam circumsteterint vendentes, πέριξ, ἐν κύκλῳ. Qua fere signif. ap. Gell. quidam servos dicunt sub corona vendi. Huc pertinet, quod J. Poll. scribit 10. Ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο ὠνόμαζον κύκλον, ὡς Ἀλεξις ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν Γαλασίριδι. Πῇ δέ με ἄγεις ἐν τῷ κύκλῳ; Schol. Aristoph. dicit esse Circum quendam Athenis, ubi carnes venduntur, et in primis pisces. || Κύκλος, ut Lat. Orbis et Circulus, dicitur etiam Corona hominum s. Multitudo in orbem collecta, Eur. Andr. (1088.) ἐς δὲ συστάσεις Κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ. Liv. In omnibus circulis atque etiam in conviviis sunt, qui exercitus in Macedoniam ducant, Tacit. Per fora et circulos locuti sunt. Sic dicitur etiam κ. του στρατοπέδου, Multitudo, quæ castris in orbem collocatis continetur, Philo V. M. 3. Τὸ δὲ σηπόμενον τὸν κ. τοῦ στρατοπέδου δυσοδμίας πληροῖ, Castrorum orbem. Item κύκλον ποιεῖν, τάττειν, περιστησαι, Orbem facere, In orbem colligere, Thuc. 2, (83.) Ἐτάξαντο κύκλον τῶν νεῶν ποιήσαντες ὡς μέγιστον οἷοί τ' ἦσαν, Facto orbe navium: 3. Μετὰ ταῦτα κύκλον ταξαμένων αὐτῶν περιέπλεον, Orbem eis facientibus, In orbem se colligentibus. Xen. K. Π. 7, (5, 16.) Ὁ οὖν Κῦρος περιστησάμενος τῶν ξυστοφόρων Περσῶν κύκλον μέγαν. Qua signif. Lat. dicunt Corona cingere. Sopb. Aj. (723.) αὐτὸν ἐν κύκλῳ — ἀμφέστησαν, Eum Corona cinxerunt, Eum undique circumsteterunt. Herodian. 2, (13, 8.) Συνέχειν καὶ φρουρεῖν, φράξαντας ἐν κύκλῳ τοῖς ὅπλοις, Orbe facto in medio continere. Potest tamen et simplicius accipi ἐν κύκλῳ pro eo, quod dicitur adverbialiter κύκλῳ, sine præp. ἐν. De ejusmodi multitudine in orbem se colligente Cæsar dicit, Totis vero castris milites circulari, et dolere hostem e manibus mitti. Ead. signif. Sil. Spisso orbe circumdare, Sallust. Romani veteres novique, ob ea scientes belli, orbes facere, Cæsar, Cum illi orbe facto sese defenderent. || De retibus in orbem tensis, ut in venationibus fieri solet, cum cingunt indagine saltus, quemadmodum Virg. loquitur. Od. Δ. (791.) Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ Δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσι, Cum dolosis retibus eum in orbem ductis cinxerunt. || Circuitus et ambitus, quo civitas aliqua aut castra circumscripta sunt, Thuc. 2, (13.) Τοῦ τε γὰρ Φαληρικοῦ τείχους στάδιοι ἦσαν πέντε καὶ τριάκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεως, 6, (98.) p. 230. Ἵνα περ καθεζόμενοι ἐτείχισαν τὸν κύκλον διὰ τάχους: paulo post, Ἐτείχιζον τῶν Ἀθηναίων τὸ πρὸς βορέαν τοῦ κύκλου τεῖχος: paulo post, Κάτωθεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων. Sic Xen. Ἑλλ. 2. Μέγας ὁ κύκλος ὢν, πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι, Dem. (325.) Οὐχὶ τὸν κύκλον μόνον τοῦ Πειραιῶς, οὐδὲ τοῦ ἄστεος, Thuc. 3, (18.) Περιτειχίζουσι Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ, In circuitu, h. e. Circumcirca. || Item κύκλοι προσώπου ap. Hipp. τὰ μῆλα, Malæ; nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Soph. autem in Œd. T. (1270.) κύκλους vocat Ipsos oculos: ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων, Suorum orbium, Cam. [" Sic et sing. ὁ κύκλος Διός, Jovis oculus, 704." Schw. Mss.] || Κύκλοι dicuntur etiam Rotarum orbes; ac interdum synecdochice Ipsæ rotæ: [cf. Τετράκυκλος.] Pausanias ap. Eust. Ἀψὶς, ξύλινος κύκλος τροχοῦ· τὸ δὲ ἐπ' αὐτοῦ σιδηρουν, ἐπίσωτρον. Ὅμηρος δὲ τὸν μὲν τροχὸν ὅλον, κύκλον ὀνομάζει, τὴν δὲ ἀψῖδα, ἴτυν. (Il. Ψ. 339.) Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι Κύκλου ποιητοῖο. Vide et Κύκλα infra. || Κύκλοι, Orbes, Circuli, ut ii qui annulis similes sunt, s. lignei, s. ferrei, J. Poll. 1. Καὶ δι' ὧν οἱ κάλοι διείρονται, κίρκοι· τὸ γὰρ κρίκοι, ποιητικόν· ἴδιον δὲ τὸ κύκλοι, Circuli, per quos funes trajiciuntur. || Orbes, de solidis corporibus, planis tamen et orbicularibus: ut κύκλος κηροῦ, τυρου: sed frequentius pro eo τροχὸς dicitur. Item Orbes, super quibus carnes in mensa conciduntur, κύκλοι dicuntur: qui et πίνακες ac δίσκοι, ut et Lat. Disci, Quadræ a forma quadrata. J. Poll. 6. enumerans τεύχη ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, quibus in mensa utimur, Οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας. || Orbis s. Tabula orbicularis et rotunda, quæ tripodi imponitur, J. Poll. 10. περὶ τραπέζης καὶ τῶν ταύτης σκευῶν, Τὸ δὲ ἐπίθεμα τοῦ τρίποδος, κ. καὶ ὅλμον δεῖ καλεῖν. Cato quoque Orbem dicit operculum rotundum: Abacum unum, orbes æneos duos, mensas duas, scamna magna tria. Per metaplasmum autem plur. num. DICITUR Κύκλα pro κύκλοι, ut σταθμὰ et ζυγὰ a σταθμὸς et ζυγὸς, Il. E. (722.) Ἥβη δ' ἁμφ' ὀχέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα Χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέῳ ἄξονι ἀμφὶς, Æreos orbes: qui et τροχοὶ appellantur. Item Σ. (375.) de Vulcano tripodas fabricante, Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν, Aureos orbes, qui tripodibus subjicerentur. Vide et Ὑπόκυκλον. Item ap. Dionys. P., τριτάτης κύκλα σελήνης. Ceterum κύκλος a κυλίω derivari testantur Eust. et Etym. Nam quæ orbiculari rotunditate sunt, ea ut plurimum volubilia esse solent.

[" Κύκλος, Heyn. Hom. 7, 532. 802. 8, 427. Thom. M. 559. Wakef. Alc. 859. Trach. 129. Phil. 1354. S. Cr. 1, 86. Jacobs. Anth. 6, 192. 252. 8, 400. 9, 393. Exerc. 2, 164. ad Paus. 356. Kuster. Aristoph. 105. Boiss. Philostr. 296. Gesner. Ind. in Orph., Musgr. ad Eur. p. 207. Toup. Opusc. 1, 244. ad Herod. 163. ad Callim. 1, 164. Mœnia urbis, Brunck. Soph. 3, 531. Toup. Opusc. 2, 101. Wyttenb. Select. 95. Scutum, Eur. Phœn. 1391. Cyclus epicus, Kuster. Aristoph. 114. Wolf. Proleg. 127. Annulus, Wessel. Ep. ad Ven. 7. Κύκλος s. Κύκλοι erat Locus in foro, ubi σκεύη, Utensilia, venibant, Bentl. Epist. ad Hemsterh. p. 86. ubi v., ad Herodian. Philet. 442. Κύκλοι, Orbes rotarum, Jacobs. Anth. 10, 359. K. ἡλίου, 6, 195. 7, 106. 9, 393. Boiss. Philostr. 390. ὀφθαλμου, Brunck. Aristoph. 2, 219. Κύκλος τὰ ἀνθρώπινα, ad Herod. 98. Τὸν κ., Toup. Emendd. 1, 241. Ἀνὰ κύκλον, Brunck. Aristoph. 2, 190. Κύκλῳ, ad Charit. 716. Wakef. Alc. 859. Jacobs. Anth. 6, 179. Heindorf. ad Plat. Charm. 61. Valck. Diatr. 277. ad Herod. 288. ad Callim. 26. 258. ad Alcest. 850. Brunck. El. 9. Κύκλῳ πέριξ, Heind. ad Cic. de N. D. p. 159. Λέγειν τὰ κύκλῳ, Casaub. Athen. 1, 18. Ἐν κ., Markl. Iph. p. 212. Wakef. S. Cr. 4, 18. Jacobs. Anth. 6, 179. Κύκλα, Koen. ad Greg. Cor. 199. Munck. ad Anton. Lib. 40. 279. Verh., Heringa Obss. 59. ad Herod. 132. Porson. Med. p. 43. Brunck. Soph. 3, 481. Heyn. Hom. 5, 129. Bast Lettre 80. Anni, Leontius 23." Schæf. Mss. Τὰ κ. τῶν ὀφθαλμῶν ἐπῳδει, Hippocr. 1211. Κύκλου βάθος, Alta cœli convexa, Aristoph. "Ορν. 1715.]

Κυκλοβόρος, ὁ, (ἡ,) Circulator, Qui in circo declamitat, et inde quæstum facit, Aristoph. Ἱππ. (137). Ἅρπαξ, κεκράκτης, κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων. Et alibi, Ὤμην δ' ἐγὼ τὸν κυκλοβόρον κατιέναι. Sunt qui esse velint Atticæ torrentem quendam magno cum strepitu fluentem; ac inde κυκλοβόρους dici Ejusmodi nugatores, qui clamore et verborum strepitu aures obtundant. Alii autem dictum volunt Cleonem, ut qui κύκλον Athenis quæstui haberet, i. e. circumforensem: ut sit ad imitationem τῶν δημοβόρων βασιλέων. " Apud Eust. et Suid. proparoxytonως " κυκλόβορος, de flumine Atticæ." Κυκλοβορέω, Circulatorem ago, Circum quæstui habeo, vel Circulatoris modo aliquem clamoribus eneco, Aristoph. Ἀ. (379.) itidem de Cleone, Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον Διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου, Κἀκυκλοβόρει. Κυκλοδίωκτος, ὁ, ἡ, In orbem actus, currere coactus, Epigr. [Secundi 2.] Utitur et Gal. Therap. 5. [* " Κυκλοειδὴς, Iren. 96." Kall. Mss. Athen. 328. Plut. 10, 176. * "Κυκλοειδῶς, Acta Jun. Bacchi 92. Combef." Boiss. Mss. Contracte dicitur * Κυκλώδης, Anal. 3, 98. * Κυκλοέλικτος, Orph. H. 7, 11. * " Κυκλομάντιων, Valck. Anim. ad Ammon. 146. * Κυκλομόλιβδος, Jacobs. Anth. 8, 163. 11, 119." Schæf. Mss.] Κυκλοπαιδεία, Disciplina circularis. Vide Ἐγκύκλιος. [* Κυκλοπαιδία, Schn. Lex. * Κυκλοποιέω, ad Xen. K. Π. 7, 1, 19.] Κυκλοπορέω, Circumeo, Ambages in itinere sequor. Κυκλοπορεῖν, inquit Bud., est Non recta via iter facere, sed circuire. Strabo 6. Εἴ τις εὐθυπορούσας ἔχοι τὰς ὁδούς· νῦν δὲ διὰ σκολιᾶς καὶ ἑλώδους καὶ δρυμῶν κυκλοπορεῖν ἀνάγκη, ubi ei opp. εὐθυπορεῖν, cui synonymum est

εὐθυωρεῖν: ["Idem p. 448. * Κυκλοπορία, 147." Wakef. Mss. * Κυκλοπορεία, 795. 1127. * Κυκλορρῶξ, ῶγος, ὁ, ἡ, βότρυς, Eust. ad Dionys. P. v. 1083. ubi tamen leg. est πυκνορρῶγες, notante Coraio ad Strab. 15. p. 322. * Κυκλόστομος, Ælian. H. A. 13, 2. perperam pro λυκόστομος.] Κυκλοτερής, Orbicularis, Rotundus, Teres, quod et hinc dictum videri possit, Heniochus ap. Athen. (483.) Πιεῖν τις ἐγχείτω, λαβὼν πυριγενῆ, κυκλοτερῆ, Βραχύωτον, παχύστομον κώθωνα, Plato, Ἐκ μέσου πάντη πρὸς τὰς τελευτὰς ἴσον ἀπέχον καὶ κυκλοτερὲς αὐτὸ ἐτορνεύσατο, Cujus omnis extremitas paribus a medio radiis attingitur, idque ita tornavit, ut nihil effici possit rotundius, Cic. In quibus ll. proprie accipitur: si quidem dicamus esse comp. e τερέειν significante τορνοῦν. Dicitur vero generalius de iis, quæ ita rotunda sunt, ut si torno ad orbicularem rotunditatem exacta fuissent: quo sensu Hesiod. dicit Cyclopibus esse ὄμμα κυκλοτερὲς, [cf. Θ. 145.] Athen. (501.) de ἀμφιθέτῳ φιάλῃ loquens, Διονύσιος δ' ὁ Θρᾷξ τὴν στρογγύλην, τὴν ἀμφιθέουσαν, κυκλοτερῆ τῷ σχήματι. Hom. vero arcum tensum κυκλοτερῆ dicit; aliquo enim modo circulum repræsentat, vehementer intensus. Il. Δ. (124.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε, Λίγξε βιός. [Xen. Ἑλλ. 4, 5, 6. "Poëta ap. Etym. M. 544, 8." Wakef. Mss. * Κυκλοτερῶς, Plut. 9, 537. "Evagr. H. E. 4, 27." Boiss. Mss.] Κυκλοφορέω, In orbem ago. Et κυκλοφορέομαι, In orbem agor, feror, Cic. In orbem circumque fertur astrorum motus: pro quo supra κύκλῳ φέρεσθαι. Aristot. de Mundo, Καθάπερ τῆς ἐν τόρνῳ κυκλοφορουμένης σφαίρας, In tornando artifex solet forcipe materiam comprehensam reciproco volumine rotundare, Apul. Aliquanto post, Διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν κυκλοφορουμένην, Quod cursibus rapidis semper rotetur, Eod. interpr.: Opp. τῷ εὐθυφορεῖσθαι, Philop. in Procl. 69. [Plut. 9, 665. 751. * Κυκλοφόρητος, Paul. Sil. Ecphr. 453.] Κυκλοφορητικὸς, ET Κυκλοφορικὸς, Talis, qui in orbem circumque ferri queat, Orbicularis: κυκλοφορητικὴ κίνησις, Plut. (10, 176.) κυκλοφορικὴ ap. Dionys. Areop. Motus orbicularis. Bud. ["Κυκλοφορητικὸς, Jambl. Myst. 119." Wakef. Mss.] Κυκλοφορητικῶς, More eorum, quæ in orbem circumque feruntur, Athenag. in Apolog. (26.) K. κινούμενα, Quorum motus in orbem circumque fertur. [* Κυκλοφορικῶς, Plut. 9, 494. "Chrys. in Ep. ad Coloss. Serm. 5. T. 4. p. 117." Seager. Mss.] Κυκλοφορία, Rotatio, In orbem circumactio, In gyrum versio, Motus quo aliqua in orbem circumque feruntur, Aristot. Metaph. 9. Κύκλωψ, ωπος, ὁ, Cyclops: a rotundo orbiculatoque oculo, quem unum habebat, eumque in fronte positum, dictus. De quo cum alii multa, tum Hom., qui et Κυκλώπων, Populorum, meminit: Od. H. (206.) Κύκλωπές τε, καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων: I. (106.) Κυκλώπων ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων. Hi, ut Hesiod. Θ. (142.) scribit, τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν, Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ. Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἓεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Siciliæ autem populos fuisse fabulantur, Plin. 7, 2. Et 3, 8. Scopuli tres Cyclopum, Portus Ulyssis, Catana. Eust. Cyclopas ab Hom. aliisque poëtis eos Siciliæ populos nominatos fuisse scribit, qui postea Leontini. Barbaros autem et immanes fuisse ferunt, ac prædatores. Verum δριμέως καὶ ἠδέως quidam ἐπὶ ὄψεως dixit κύκλωψ κόρη, Eust.; est enim Rotunda oculi pupilla. ["Jacobs. Anth. 7, 357. 359. 8, 52. 348. 9, 49. ad Charit. 620. Musgr. Iph. A. 152. Palæph. p. lxvii. Fisch. Saltatio quædam, Brunck. Aristoph. 1, 249. * Κύκλοψ, Wakef. Phil. 142." Schæf. Mss. Σελήνη κύκλωψ, Parmenides ap. Clem. Alex. 5. p. 732.] Κυκλώπειος, Cyclopeus. Et Κυκλωπεία [et * Κυκλωπίη] πόλις, Cyclopea urbs, i. e. Mycenæ, Eur. Or. (954.) Iph. (A. 263.) et Herc. F. (15.) Item in Epigr. Κυκλωπεία dicitur illa urbs. Et κυκλώπειος δωρεὰ, Prov. ἐπὶ τῶν πρὸς καιρὸν μὲν ἀφιέντων, ὕστερον δὲ ἀπολλύντων τινὰ, Eust.: sumtum ex Hom. illo (Od. I. 369.) de Cyclope Ulyssem alloquente, Οὖτιν ἐγὼ πύματον ἔδομαι μετά οἷς ἑτάροισι, Τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τόδε τοι ξεινήϊον ἔσται: hoc enim ei hospitale donum tribuebat, quod ultimum ex omnibus comedere destinabat. Vide et Plut. Symp. 8, 8. At κυκλώπεια dicebantur, ut idem Eust. scribit, quædam in Nauplia σπήλαια καὶ λαβύρινθοι * οἰκοδομητοὶ a septem quibusdam Cyclopibus, qui ἐκ Λυκίας ἦσαν μετάπεμπτοι. Vide et Strab. 8. p. 161. Ald. Item Κυκλώπειον ὄρος quoddam in Libya, Etym. ["Epigr. adesp. 487. Wakef. Herc. F. 946. 1000. Barnes. El. 1158. Porson. Or. 954. Brunck. Soph. 3, 531. Toup. Opusc. 2, 101. Κυκλώπειος, * Κυκλώπιος, Markl. Iph. p. 37. Musgr. Herc. F. 15." Schæf. Mss.] Κυκλωπικὸς, Cyclopicus. Κυκλωπικῶς, Cyclopice, Cyclopum more, Aristot. Eth. 10, 9. Καὶ ᾗ ἕκαστος ὡς βουλεται, Κυκλωπικῶς Θεμιστεύων παίδων ἠδ' ἀλόχου. Κυκλωπὶς, Cyclopica: ἑστίαι, Epigr. [Eur. Iph. T. 845.] AT Κυκλώπιον, Albugo oculi, Totum illud, quod in oculo albicat. Aristot. λευκὸν vocat. Dicitur etiam σφενδόνη per metaph., quod non aliter pupillam quam pala annuli gemmam includat. Gorr. In VV. LL. dicitur esse Album, quod ambit pupillam oculi, citantibus ex Aristot. H. A. 4. Τὴν κόρην καὶ τὸ κυκλώπιον, Pupillam et portionis albidæ ambitionem. [* "Κυκλώπειον, Κυκλώπιον, ad Charit. 250." Schæf. Mss. * Κυκλώπιον, dimin., Eur. Cycl. 266. * Μισοκύκλωψ, Eust. Od. I. p. 375, 18.]

[* Ἀρτίκυκλος, ὁ, ἡ, Const. Manass. p. 7, 111. Meurs. * Αὐτόκυκλος, Themist. Or. 13. p. 165. * Δίκυκλος, Dio Cass. 868.] Ἔγκυκλος, In orbem factus, rediens, Circularis, i. q. ἐγκύκλιος. At ἔγκυκλον ab J. Poll. numeratur inter vestes muliebres, talisque ei esse videtur, qualia τὰ περίνησσα. Aristoph. (Θ. 261.) ap. Suid. Φέρ' ἔγκυκλον· τουτὶ λάμβαν' [λάβ'] ἀπὸ τῆς κλινίδος. Idem (Λ. 113.) ap. Eund., τοὔγκυκλον Τουτὶ καταθεῖσαν. At ἔγκυκλον quidem, esse ἱμάτιον, κροκωτὸν autem ἔνδυμα, manifestum esse idem Suid. annotat. Eust. quoque ἔγκυκλον s. Ἔκκυκλον scribit esse γυναικεῖον φόρημα, e Paus. subjungens, Ἔγκυκλον, περιπόρφυρον ἱμάτιον· καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα: quam ἐπιγονατίδα etiam a quibusdam appellari ex eod. Gramm. annotat, quoniam ad genua usque pertingat. [Cf. Κροκωτός. "Epigr. adesp. 420. Kuster. Aristoph. 217." Schæf. Mss. Matron Athenæi 137. πλακοῦς. * Ἐγκυκλοποσία, i. q. πόσις ἐν κύκλῳ, Schn. Lex. ἁμαρτύρως.] "Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, Tempus "quod firmis jugibusque orbibus volvitur, Nonn." [Jo. 104, 16. * Ἐπίκυκλος, Epicyclus, Jambl. Pyth. §. 31.] Εὔκυκλος, Pulcre orbiculatus, Bene rotundus. Il. N. (715.) Ξ. (428.) Ἀσπίδας εὐκύκλους i. e. περιφερεῖς. Et in VV. LL. εὔκυκλον δένδρον, Arbor fornicato ambitu pulcre orbiculata. Plato, Εὔκυκλον ἐποίει, Ad volubilitatem rotundavit, Cic. Bonos s. Pulcros orbes habens, Od. Z. (69.) ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον: pro quo paulo post, Οἱ μὲν ἄρ ἐκτὸς ἄμαξαν ἐύτροχον ἡμιονείην Ὅπλεον: nam κύκλοι et τροχοὶ synonymως dicuntur Orbes in rota currus, ut supra dictum fuit. ["Εὔκυλος, pro εὐκύλιστος, στρογγύλος, Tzetz. Chil. 3, 949. ubi in marg. corrigitur εὔκοιλος." Elberling. Mss. Forsan εὔκυκλος. * Εὐκύκλως, Orph. de Lapid. 45.] Ἡμίκυκλος, ὁ, Semicirculus, Hemicyclus, Vitruv. 5, 1. Tribunal est in ea æde hemicycli schematis, minore curvatura formatum. Ubi ambiguum est, an pro Semicirculo accipiat, an pro Cathedra s. Sella semicirculi figuram repræsentante, ut ap. Cic. Lælio, Domi in hemicyclo [hemicyclio Ern.] sedentem. [* "Ἡμίκυκλον, τὸ, ad Timæi Lex. 196." Schæf. Mss. * Ἡμικύκλιος, Schol. Apoll. Rh. 4, 1614. ubi Schæf.: "Heliod. 340. Cor. Πρὸς ἐλιγμὸν ἡμίκυκλον ἐκτραπέν. Genuinum hoc videtur Schneidero in Lex. Gr.: mihi mutandum in ἡμικύκλιον. Etiam in Phot. Lex. c. 256. subst. ἡμίκυκλον multum vereor ne mutari oporteat in ἡμικύκλιον. Obiter adde Lexicis * Ἡμικυκλοειδῶς, quo utitur Tzetzes ad Hesiod. p. 109. Heins.: ut dubitandum non sit, etiam * Ἡμικυκλοειδὴς in usu fuisse."] Ἡμικύκλιον, Semicirculus: ut et ἡμίκυκλος, Procl. de Sphæra. Ἡμικύκλια vocantur etiam Loca semicirculi figura ædificata, sicut et κύκλοι dicuntur Circi theatrorum et fori. Plut. Alcib. (17.) p. 63. Ὥστε πολλοὺς ἐν ταῖς παλαίστραις

καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις καθέζεσθαι: (8, 3.) Κἂν ἐν ἡμικυκλίῳ τινὶ καθεζόμενοι, κἂν περιπατοῦντες ἐν ταὐτῷ θεάσωνται προσφοιτῶντα. Cic. vero Semicirculum dicit hominum cœtum in semicirculum collectum: Cumque non habeant ingenuas e doctrina oblectationes, circulos aliquos et semicirculos consectari. [Jambl. V. P. 60. Kiessl., Gœrenz. ad Cic. de LL. 1, 13. " Grævius in Cic. de Amicit. c. 1. s. 2." Seager. Mss. * Ἡμικυκλικὸς, Schol. Apoll. Rh. l. c., Schol. Plat. Ruhnk. p. 82. βάσιν. * Ἡμικυκλιώδης, Strabo 13. p. 892. * Ἰσόκυκλος, Athen. 147. * " Ἀνισόκυκλος, Vitruv. 10, 1, 13." Kall. Mss. * Λαγαρόκυκλος, Eust. Od. Γ. p. 123, 38. Cf. Philostr. Icon. 1, 10. * Μεγάκυκλος, Tzetz. Posth. 763. * Μονόκυκλος, Lexx. Gr. ἀμαρτύρως. * Ὀλόκυκλος, Theoph. in Matth. p. 25. * " Ὀλοκυκλόω, Plenum orbem facio, Eust. Ism. 425." Wakef. Mss. * Παράκυκλος, J. Poll. 10, 53. * " Περίκυκλος, ὁ, Greg. Naz. Carm. 63. T. 2. p. 148. Ὅτε περίκυκλον ἐγείρει: sed suspectum est. * Περίκυκλος, ὁ, ἡ, i. q. ἔγκυκλος, Nonnus. Vide Wernick. ad Tryphiod. p. 85." Schn. Lex. Suppl. * Πολύκυκλος, Hes. 776. " Jo. Geom. H. 2, 71." Boiss. Mss.] Ὑπόκυκλος, Orbiculos s. Orbes subtus habens, Subtus rotundus, Aliquantum rotundus et orbiculatus, Od. Δ. (131.) Χρυσην τ' ἠλακάτην, τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὄπασσεν, Eust. περίτροχον, περιφόρητον τοῖς ὑποκάτω τροχίλοις, κυκλοτερῆ. At Ὑπόκυκλον, Orbis qui tripodi aut alii ejusmodi vasi supponitur. J. Poll. (10, 79.) cum dixisset τὸ τοῦ ὁλκαίου sive λουτηρίου, ἵνα ἀποπλύνεται τὰ ἐκπώματα, appellari posse ὑπόστασιν, subjungit, Ἴσως δὲ καὶ καθ' Ὅμηρον [Il. Σ. 375.] ὑπόκυκλον, εἰπόντα, Χρύσεα δέ σφ' ὑπόκυκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκε. Eust. vero ibi legit divisim ὑπὸ κύκλα, ut supra annotavi. [" Heyn. Hom. 7, 490." Schæf. Mss. * Χρυσεόκυκλος, Eur. Phœn. 181.]

Κυκλόεις, Orbiculatus, Rotundus: κ. θρόνος ἀγορᾶς, ap. Eust. e Soph. (Œd. T. 161.) nam ἀγορὰ suum quoque κύκλον habet. [" Ad Charit. 224." Schæf. Mss.]

Κυκλικὸς, Orbiculatus, Circularis, Rotundus: σχῆμα, Figura orbiculata et rotunda, qualis est orbis et circuli. Theophyl. Κυκλικὸν ἀπεργάζεται σχῆμα, καὶ τὸν οὐράνιον ἀπεικάζεται κόσμον. Demetr. Τῆς δὲ ῥητορικῆς περιόδου συνεστραμμένον τὸ εἶδος καὶ κ., καὶ δεόμενον στρογγύλου στόματος. Et κ. ἀστέρων περίοδος ap. Greg. Naz. Motus quo astra in orbem circumque feruntur, Cic.: Vitruv. 10, 1. de machina, Ea movetur ex arte circulorum rotundationibus, quam Græci κ. κίνησιν appellant. || Κυκλικοὶ, q. d. Circulatorii, Circulatores, Circumforanei, Triviales, Lucian. (2, 267.) Τῶν κ. αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων. Item κ. χοροὶ qui et κύκλιοι, Dithyrambici s. κατάτεχνοι, aut οἱ τὰ ἐγκύκλια διδάσκοντες. Aristoph. ap. Athen. (551.) de legatis quibusdam a poëtis tunc temporis missis ad eos, qui ap. inferos degebant, πρῶτα μὲν Σαννυρίων ἀπὸ τῶν τραγῳδῶν [τρυγ.] ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν Μέλιτος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλικῶν [κυκλίων] Κινησίας. At cum illo κυκλικοὶ αὐληταὶ videri potest convenire Cyclicus scriptor ap. Horat., accipiendo pro Poëta circumforaneo, qui carmina sua in circulo et corona recitare soleret. Sed afferuntur et aliæ vocis illius expp. [" Ad Lucian. 2, 284. Jacobs. Anth. 12, 436. Valck. Callim. 298. Poëtæ cyclici, Jacobs. Anth. 10, 268. Gierig. ad Ovid. 1, 2. K. ποίημα, Jacobs. Anth. 7, 252. K. χοροὶ, Kuster. Aristoph. 55. * Κυκλικῶς, Heyn. Hom. 5, 260." Schæf. Mss. Aristot. de Cœlo 1, 5. * " Ἀνακυκλικὸς, Leonid. Al. 33. Nicomedes Smyrn." Wakef. Mss.]

Κύκλιος, i. q. κυκλικὸς, Poll. Epigr. in poëtas, Τοὺς κυκλίους τούτους μισῶ,—λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων· Καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω, Hos cyclicos poëtas quorum versus in circulis canebantur, aut triviales et quasi circumforaneos, ut Philostr. quoque Ep. 13. dicit, Ἐν τῷ τῶν ἐποποιῶν κύκλῳ, et Athen. (277.) Ἔχαιρε δὲ Σοφοκλῆς τῷ ἐπικῷ κύκλῳ. Et κύκλιοι χοροὶ, in Axiocho (195.) Διατριβαὶ φιλοσόφων, καὶ θέατρα ποιητῶν, καὶ κύκλιοι χοροὶ, καὶ μουσικὰ ἀκούσματα, Aristoph. N. (333.) Κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, Æsch. (87.) Τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς ἐκ Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς κυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε, Plut. (10, 685.) ex Aristoph. de Philoxeno, Φησὶν ὅτι εἰς τοὺς κ. χοροὺς μέλη εἰσηνέγκατο: quos κ. χορούς Antipater et Euphronius tradunt στῆσαι πρῶτον Lasum Hermioneum, Hellanicus autem Arionem Methymnæum, Aristoph. Schol. [" K. χοροὶ proprie intelliguntur Circulares, Rotundi chori; opponuntur enim τετραγώνοις χ., Quadratis choris, Athen. 181. Et omnino κύκλιος est Orbicularis, Rotundus: qua notione κ. ἀσπίδα, Rotundum scutum, dixit Archestr. Athenæi 320." Schw. Mss.] Item κ. μέλη, Schol. Aristoph. (Ὄρν. 918.) quod ab eo tribus modis exp. [" Markl. Iph. p. 279. Musgr. Iph. T. 429. Hel. 1379. Jacobs. Anth. 7, 252. ad Callim. 1, 203. K. αὐλητὴς, ad Lucian. 2, 267. 284. Phryn. Ecl. 66. Kuster. Aristoph. 67. K. χορὸς, 55. 56. Fr. 231. Brunck. 3, 171. ad Phalar. 270. Phryn. Ecl. 66. Jacobs. Anth. 6, 252." Schæf. Mss. Xen. Œc. 8, 20. et n., cf. Æschin. Dial. 3, 20. Orat. c. Ctes. 625. Perizon. ad Ælian. 10, 6.] Κυκλιοδιδάσκαλος, Ejusmodi carminum magister. Cinesias dithyrambicus poeta ap. Aristoph. Ὄρν. (1403.) Τουτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον, i. e. διθυραμβοποιὸν, Schol. quoniam ii τὰ ἐγκύκλια διδάσκειν solebant. Supra quoque idem Aristoph. eund. poëtam ἀπὸ τῶν κυκλικῶν χορῶν una cum aliis legatum fuisse ad poëtas, qui ap. inferos degebant, scribit.

Ἀκύκλιος, ὁ, ἡ, Indoctus, ἀπαίδευτος, Hes. Qui orbem disciplinarum, h. e. τὴν ἐγκυκλοπαιδείαν, non confecit.

Ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ, Circularis, Rotundus, i. q. κύκλιος. Et ἐγκύκλιος παιδεία, quæ ET Ἐγκυκλοπαιδεία, Disciplinarum orbis, qui septem liberalium artium numero censeri solebat. Quint. 1, 10. tradens, oratori futuro necessariam esse plurium artium scientiam, Nunc de ceteris artibus, quibus instituendos, priusquam tradantur rhetori, pueros existimo, strictim subjungam, ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quam Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Inter quas artes numerat musicam et geometriam. Vitruv. encyclion disciplinam dicit 1, 1. Cum autem animadverterint omnes disciplinas inter se conjunctionem rerum et communicationem habere, fieri posse faciliter credetur, (sc. posse naturam tantum numerum doctrinarum perdiscere.) Encyclios enim disciplina, uti corpus unum, ex his membris est composita. Et in præfat. libri 6. de suis parentibus, Me arte erudiendum curaverunt, et ea, quæ non potest esse probata sine literatura encyclioque doctrinarum omnium disciplina. Athen. (184.) e Menecle et Androne, Ἀλεξανδρεῖς εἰσὶν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας: (1.) de Monio poëta, Ἀνὴρ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην παιδείαν οὐδενὸς δεύτερος, καὶ τὴν ἐγκύκλιον οὐ παρέργως ἐζηλωκώς: (588.) de Epicuro, Ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὤν. Et ap. Suid., Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι, τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδείαν: quæ, ut ipse annotat, διὰ πάσης ἐχώρει παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ καὶ παντὸς κινήματος. Greg. ἐγκύκλιον παίδευσιν dicit. Plut. Alex. (7.) p. 219. Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς. Quoniam vero hæc ἐγκύκλια a nonnullis etiam e vulgo discebantur, inde factum putatur, ut ἐγκύκλιος accipiatur pro Trivialis, Vulgaris, quemadmodum Quint. dicit Trivialis scientiæ magister. Aristot. Polit. 1. Ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας, qualem esse dicit τὴν ὀψοποιητικὴν, ut Cic. pro Rosc. Amer. Artes illas vulgares, coquos, pistores, lecticarios. Idem in 2. Οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, Ad vulgares operas et obvias. Et in Œc. 2. Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων, Reditus et fructus e domestica parsimonia et iis, quæ domi aluntur. Isocr. (Nic. 6.) Ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν ἑκάστην γιγνομένοις, Plut. (6, 164.) Ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεως. Rursum Aristot. de Cœlo 1. Ἐγκύκλια φιλοσοφήματα; Eth. 3. ἐγκυκλίους λόγους dicit, quos alibi ἐξωτερικούς: Meteor. 1. Περὶ κεραυνῶν πτώσεως καὶ τυφώνων καὶ πρηστήρων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων τούτων, De ceteris, quæ passim accidunt affectibus, cum hæc

ipsa corpora condensantur et concrescunt, Bud. 990. ubi fusius et prolixius hæc citantur. Ad hanc vocem respexisse creditur Horat. A. P. cum dixit, Publica materia privati juris erit, si Nec circa vilem patulumque moraberis orbem: h. e., si sententias persequaris non de medio nec e trivio sumtas, Non vulgares et omnibus patentes. Homines etiam ἐγκύκλιοι dicuntur, i. e., Vulgares, Isocr. Symm. (29.) Τούτων τῶν ἐγκυκλίων ταφὰς ποιεῖσθαι, h. e. τῶν τυχόντων ἀνθρώπων. Bud. Dicitur etiam aliquid alicui ἐγκύκλιον esse, quod illi quotidianum est et quasi vile. Eunap. ap. Suid., de Carino, Ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, sc. εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Erat enim Carinus, ut Fl. Vopis. scribit, homo omnium contaminatissimus, adulter, frequens corruptor juventutis. || In orbem rediens, Anniversarius, Annuus, ἐτήσιος, Suid. hæc subjungens exempla, Ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον ὃν ἂν' ἔτος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Item, Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο. Item, Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδοσις. Et ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ, inquit Bud., Magistratus qui sortito deferebantur, quasi in orbem redeuntes, vel quasi vulgares. Videntur hoc vocabulo significari ii magistratus, qui per certas annorum vices redeunt. [" Markl. Iph. p. 279. Musgr. Iph. T. 429. Wakef. Eum. 137. S. Cr. 4. tit., ad Lucian. 2, 267. Dionys. H. 1, 245. Segaar. in Daniel. p. 24. Plut. Mor. 1, 24. 170. Ammon. 35. Eran. Philo 165. ad Xen. Eph. 125. 127. Casaub. ad Athen. p. 4. Ἐγκύκλιον, τὸ, Dionys. H. 1, 629. Ἐγκύκλιον,—καὶ ἐν ἔθει ἦν, 4, 2077." Schæf. Mss. Strabo 1. p. 34, 8. Demosth. 792. * Ἐγκυκλίως, Stob. Ecl. Phys. 1, 51. 55. Aristot. Meteor. 1, 2. * Ἐγκύκλειος, Schol. Aristoph. Θ. 977. χορεία. * " Ἐπεγκύκλιος, i. q. ἐγκύκλιος, Soranus de Fasc. Charterii 12, 512." Schn. Lex. Suppl.] " Ἐπικύκλιος, sub. πλακοῦς, pro Quo- " dam placentæ genere, ex Athen. l. 14." [p. 646. Plut. 10, 699. cf. T. H. ad Lucian. 2, 437. * " Περικύκλιος, Hermes Pœmander p. 17." Boiss. Mss.]

[* " Κυκλιακὸς, Boeckh. in Plat. Min. p. 75." Schæf. Mss.]

Κυκλὰς, ἄδος, ἡ, Orbiculata, Rotunda: νῆσοι, Cyclades Insulæ. Isocr. Plut.: Plin. 4, 12. A promontorio Geresto circa Delum in orbem sitæ, unde et nomen traxere, Cyclades. Aliquanto post, Cyclades et Sporades ab oriente litoribus Icariis Asiæ, ab occidente Myrtois Atticæ, a septentrione Ægeo mari, a meridie Cretico et Carpathio inclusæ, per CC. M. in longitudinem jacent. Strabo 10. p. 211. Ἡ Δῆλος καὶ αἱ περὶ αὐτὴν Κυκλάδες, καὶ αἱ ταύταις προκείμεναι Σποράδες. Et p. seq., Ἔνδοξον δ' ἐποίησαν αὐτὴν αἱ περιοικίδες νῆσοι καλούμεναι Κυκλάδες.] [Nonn. Jo. 92, 6. 140, 1. 148, 28. " Brunck. Soph. 3, 416. Paul. Silent. Ambo 162. Archimel. 1. Toup. Opusc. 2, 42. Mitsch. H. in Cer. 138. Musgr. Bacch. 519. Alc. 450. ad Herod. 147. 386." Schæf. Mss. Athen. 209. Cyclas, vestis feminea, Juv. 6, 258.: Gloss. Κυκλὰς, ἡ περὶ τὴν χλανίαν [χλαῖναν ?] πορφύρα κύκλῳ· Limbus. * Περικυκλὰς, Orph. H. in Horas 5. * " Κυκλιὰς, Toup. Opusc. 2, 105. Jacobs. Anth. 8, 167." Schæf. Mss.]

[* Κυκλὶς, Syrus Ezech. 8, 16. al. Κιγκλίς. * " Κυκλίδιος, Jacobs. Anth. 8, 167." Schæf. Mss.] " Προ- " κυκλὶς, ap. Hes. ἡ προμνήστρια, Pronuba: sed susp."

Κύκλῳ, In orbem, et redeundo eo unde excurristi, Plato, ἡ κύκλῳ περιφορὰ, et ἡ κύκλῳ κίνησις, Motus quo aliqua in orbem circumque feruntur, Cic. Theophr. Κοινὴ μὲν δὴ πᾶσι φθορὰ τοῦ φλοιοῦ περιαιρεθέντος κύκλῳ, πλὴν εἰ ἄρα φελλοῦ, Plin. Cortice in orbem detracto necantur arbores, excepto subere. Item κύκλῳ πορεύομαι ap. Dem. (389.) Circumeo, Longis ambagibus circumagor, Ita progredior ut in orbem eam, et non recta ad scopum tendam: quod et κυκλοπορεῖν una voce. Huc referunt etiam κύκλῳ περιέλκειν, Arte quempiam circum agere, ut cum se putet aliquid egisse, nihil egerit, sed in idem recidat unde volebat extricari, Ludificari. Plato Charm. (p. 151.) Ὦ μιαρὲ, ἔφην ἐγὼ, πάλαι με περιέλκεις κύκλῳ, Me jamdudum per ambages circumducens ludificas: quod fit arte sophistica. Aliquando redditur commodius Circumcirca, In circuitu, Xen. K. Π. 7, (5, 4.) Τεθεάμεθα κύκλῳ μὲν τὴν πόλιν: (2, 7.) Εἵλοντό με πάντες οἱ κύκλῳ βασιλεῖς προστάτην τοῦ πολέμου. Item ex Aristot. τὰ κύκλῳ, Quæ circumstant, sunt extra, τὰ ἐκτός. Nonnunquam cum gen. construitur, et Circum s. Circa significat. Xen. (K. II. 4, 5, 3.) Κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου, Circum castra, Dem. τὰ κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς, Quæ circum Atticam sunt, in circuitu Atticæ, Quæ Atticam circumjacent. Aristot. de Mundo, Ἅλως φαίνεται κύκλῳ παντὸς ἄστρου, Area circum totum sidus se exhibet. [Vide Κύκλος.] " Περικύκλῳ, Circum, Circumcirca. Ex 4 Reg. 12," [5. et alibi. Plut. 9, 25.]

Κύκλωθεν, Undique, Ex omnibus circuli partibus: per hoc adv. Schol. Thuc. exp. πανταχόθεν (7, 84.) p. 262. Item pro In circuitu affert Bud. ex Aretha, sed scribit κύκλοθεν. [Theophr. H. Pl. 4, 6, 10. Lobeck. Phryn. 9. " Κυκλῶθεν, ad Charit. 306." Schæf. Mss.] Κυκλόσε, In orbem, Circumcirca, Circulatim, Il. Δ. (212.) περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι, Κυκλόσ' ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φώς: [P. 392.] Κυκληδὸν, In orbem, Instar circuli, Circumcirca, Eust. in Il. Λ. Περιβλέψας κυκληδὸν τὸ πλῆθος, [e Posidonio Athenæi 5. p. 212.]

Κυκλόω, Circumdo, Circo includo, Cingo; s. Circulo, Colum. Isque debebit ante circulari fossula, quæ repleatur lapidibus et calce, i. e., circumdari, cingi. Plut. (6, 612.) Ἀθρόοι πέριξ κυκλοῦντες, de delphinorum turba Arionem vehente. Greg. Στηλ. 2. Στρατοπέδῳ κυκλώσαντος τὴν Ἱερουσαλὴμ, λόγους τε ἀσεβεῖς καὶ βλασφήμους κατά τε τοῦ βασιλέως καὶ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἀπορρίψαντος, Exercitu circumdans et cingens Hierosolymam. Et κυκλόομαι, Circumdor, Circumvallor, Circumvenior. Thuc. 7, (81.) p. 262. Ἕως ἐνδιατρίβων κυκλοῦται ὑπ' αὐτῶν, 3. Δείσας μὴ κυκλωθῇ, Veritus ne circumveniretur. Sic Herodian. 3, (3, 12.) Φοβηθέντες μὴ κυκλωθεῖεν, Metuentes ne ab hoste circumvenirentur. Plut. de Sertorio loquens, Κυκλοῦσθαι γὰρ αὐτὸν οἰηθεὶς, καί τι μεγαληγορήσας, αὐτὸς ἐξαίφνης ἀνεφάνη περιεχόμενος κύκλῳ, ubi notat synonymos poni κυκλοῦσθαι et κύκλῳ περιέχεσθαι. Κυκλόομαι active quoque capitur pro κυκλόω, Circo includo, Circumdo, Cingo, Circumvenio, In medio concludo circumducta acie, [Herod. 3, 157. 8, 10.] Thuc. 7, (81.) p. 262. Οἱ ἱππεῖς τῶν Συρακουσίων ἐκυκλοῦντό τε ῥᾷον αὐτοὺς, δίχα δὴ ὄντας, καὶ ξυνῆγον ἐς ταυτό. E Xen. K. Π. 6, (3, 9.) Ἐβούλετο γὰρ ὅτι πλεῖστον ὑπερφαλαγγῆσαι τοῦ σοῦ στρατεύματος, ὡς τῷ περιττῷ κυκλωσόμενος. Καὶ ὁ Κῦρος εἶπεν, Ἀλλ' οὗτοι [οὗτοι] ἂν εἰδεῖεν εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν, At videant illi ne circumvenientes circumveniantur. Item, Ἐκυκλοῦντο αὐτοὺς ἐς μέσον, In medio illos concludebant. Rursum Thuc. 4, (127.) p. 162. Καὶ προσιόντος αὐτοῦ, ἐς αὐτὸ ἤδη τὸ ἄπορον της ὁδοῦ κυκλοῦνται ὡς ἀπολῃψόμενοι. Similiter Herodian. 4, (15, 12.) Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι οὐκέτι τὰς φάλαγγας ἐς βάθος συνίστασαν, εἰς μῆκος δ' ἐκτείνοντες, ἀεὶ τὸ κυκλούμενον ἐνεπόδιζον, Semper impediebant hostem circumvenire eos conantem. In quibus Il. Hostili more circumvenire signif. Interdum simpliciter pro Corona cingo, Circumeo, Ambio, Nonn. Χριστὸν ἐκυκλώσαντο, Philo de Mundo, Ὧν οὐδεμία δύναμις ἀποδρᾶσα κυκλοῦται καὶ ἐπιτίθεται παθῶν, μηδενὸς ἀποστατοῦντος μέρους, Atqui nullius earum incubitum mundus sentit foras se proripientis, mundumque ambientis, cum nulla pars mundi ab ejus compage desciscat, Bud. || In orbem colligo, cogo: qua signif. accepit Schol. Thuc., cum ap. eum 7, (81.) p. 262. Ξυνῆγον εἰς ταυτὸ, exp. ἐκύκλουν ἐς ὀλίγον χωρίον. Et κυκλοῦσθαι, Orbem facere, In orbem colligi, colligere se, Xen. K. Π. 6, (2, 6.) p. 94. Φαιδροί τε οἱ πολλοὶ οὐ πάνυ ἐφαίνοντο, ἐκυκλοῦντό τε, καὶ μεστὰ ἦν πάντα ἀλλήλους ἐρωτώντων καὶ διαλεγομένων. Unde Bud. existimat Cic. sumsisse cum in Bruto dicit, Videt oscitantem judicem, colloquentem cum altero, nonnunquam etiam circulantem, mittentem ad horas, quæsitorem ut dimittat rogantem. I. e., in circulo, seu cœtu hominum in orbem collectorum et inter se fabulantium, caput conferen-

tem, ut ipse exp. Vide et supra Κύκλον ποιεῖν, quod interpretatus sum Circulor, Orbem facio. || In orbem ago, Circumago, Athen. (479.) de κοτταβὶς loquens, Ἔδει γὰρ εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Item κυκλοῦν πόδα, pro στρέφειν, Circumagere et quasi Rotare pedem, Circumire: unde κυκλοῖς πόδα Schol. Eur. (Or. 624.) exp. στρέφεις. Sed in ipso textu non κυκλοῖς scribitur, verum κυκλεῖς: quæ sciptura melior esse videtur; nam Schol. Soph. ita distinguit inter κυκλόω et κυκλέω, ut κυκλέω sit στρεφω, at κυκλόω, περιλαμβάνω. || In orbem torqueo: ut κυκλουν τόξα ex Epigr. Arcum tendere et curvare; nam is tensus circulum aliquem facit: unde et supra Hom. arcum tensum vocat κυκλοτερῆ. [Æsch. S. c. Th. 123. Ag. 1006. "Thom. M. 558. Porson. Or. 624. Brunck. Aristoph. 2, 190. Boiss. Philostr. 417. Eur. Hec. 638. ad Charit. 316. Voss. Myth. Br. 1, 155. ad Diod. S. 1, 3. 268. 271. ad Callim. 1, 145. ad Herod. 623. 626. Musgr. Cycl. 461. Or. 1379. Act. pro pass., Brunck. ad Bacch. 1041. El. 1365. Med., Schneid. Anab. 115. Κυκλόομαι, Zeun. ad K. Π. 579. Κυκλώσομαι, pass., ad Dionys. H. 1, 483." Schæf. Mss. Meleager 82. Heliod. 3. p. 130. Arat. D. 79.] Κύκλωμα, Circumrotatio, Rotæ circumactio, Rotatus: κυκλωμ' Ἰξίονος, Eur. (Phœn. 1201.) ἡ ἐπὶ τοῦ τροχου μυθικὴ περιδίνησις, Eust. Nam rotæ alligatus circumagi a Poetis dicitur. Vide Λεύσιμος. [Bacch. 124. "Jacobs. Exerc. 1, 145. ad Diod. S. 1, 212." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Κύκλωσις, Ipsa actio circumdandi, cingendi et circumveniendi, vocab. militare, cum extensis cornibus hostem circumveniunt et in medio concludunt, Xen. Ἑλλ. 4, (2, 12.) Ἦγον ἐπὶ τοὺς ἐναντίους, τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες ἐς κύκλωσιν. Et paulo aute, Ὅπως μὴ λίαν βαθείας τὰς φάλαγγας ποιούμεναι αἱ πόλεις, κύκλωσιν τοῖς πολεμίοις παρέχοιεν. Plut. Alex. p. 221. Τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμενος, ἐκείνοις μὲν οὐ παρέσχε κύκλωσιν, αὐτὸς δὲ τῷ δεξιῷ τὸ εὐώνυμον ὑπερβαλὼν καὶ γενόμενος κατὰ κέρας, φυγὴν ἐποίησε τῶν καθ' αὐτὸν βαρβάρων. Item ap. Thuc. 4, (128.) p. 162. Ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, πρὶν καὶ τὴν πλείονα κ. σφῶν αὐτόσε προσμίξαι, de barbaris eum circumvenire in loco quodam invio et intercipere conantibus. ["Thom. M. 558." Schæf. Mss. Symm. Ps. 65, 11. * Κυκλωτὸς, Æsch. S. c. Th. 546. * "Ἀκύκλωτος, Tzetz. Chil. 8, 598. 793." Elberling. Mss. * Εὐκύκλωτος, Athen. 471. 472.]

[* Ἀμφικυκλόω, Æsch. Pers. 458.]

Ἀνακυκλόω, Circumcingo, vel simpliciter Cingo, Circumdo, pro κυκλῶ. || Revolvo, Damasc. Διὸ καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς προβαίνων, πάλιν ἀνακυκλοῦται καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἄρχεται, de hebdomade loquens, Bud. In VV. LL. Repeto, Inculco: confuso sc. hoc verbo cum ἀνακυκλεῖν, quod pro Repetere et Iterare usurpari docebo, e Bud. Itidemque ἀνακύκλωσις verbale in Iisd. perperam exp. Repetitio, quasi i. valeat q. ἀνακύκλησις. ["Jacobs. Anth. 9, 111." Schæf. Mss. * "Ἀνακύκλωμα, Secundi Sent. 6." Kall. Mss.] Ἀνακύκλωσις, Circumdatio, Herodian. (4, 2, 19.) Πᾶν τε τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀ. πυρριχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ. "Ἐπανακυκλόω, Revolvo vel Repeto. "Unde Ἐπανακύκλωσις, Revolutio. Apud Plat. in "Tim. (40.) Τὰς τῶν κύκλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυκλώ-"σεις, Cic. vertit, Orbium conversiones:" [ἐπανακυκλήσεις Ed. Bip. * Συνανακυκλόω, Schneidero suspecta forma. * Ἀποκυκλόω, Gl. Decircino.] "Δια-"κυκλόω, exp. Voluto: sed sine exemplo." Ἐγκυκλόω, Circo includo. Unde ἐγκυκλούμενος in VV. LL. Inclusus. || Circumago, VV. LL. [Plut. Marcello 6. Graccho 5. 6, 184. "Circumsono, Aristoph. Σφ. 395." Seager. Mss. "Heyn. Hom. 8, 70. Valck. Diatr. 50. ad Diod. S. 1, 202. 268." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 294. 330., 15. p. 1054. * Ἐγκύκλωσις, Strabo 2, 144. 506. * Ἐπικυκλόω, Eust. Erot. 326. * Κατεπικυκλόω, Leo Allat. p. 203.] Κατακυκλόω, Circumcludo, VV. LL. [LXX. Jud. 16, 2. * "Κατακύκλωμα, Etym. M., Hes., Suid. 3, 484." Wakef. Mss.] Περικυκλόω, Circumdo, Cingo, In circulum concludo,

A Et περικυκλόομαι itidem Circumdo, Cingo, Circumcludo, Circumvenio: ut κυκλόω et κυκλόομαι. [Schleusn. Lex. V. T. Xen. K. Ἀ. 6, 3, 7. Aristoph. Ὄρν. 345.] Περικύκλωσις, i. q. κύκλωσις, Thuc. 3. Φοβούμενοι τὸ πλῆθος καὶ τὴν περικύκλωσιν, Timentes ne circumvenirentur: ut supra, Δείσας μὴ κυκλωθῇ. Συγκυκλόω, Circumdo, VV. LL.

Κυκλέω, In orbem circumago, verto, Verso, Roto, στρέφω, Schol. Soph. e quo supra discrimen annotavi, quod inter κυκλόω et hoc κυκλέω constituit. Soph. Aj. (18.) Καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ Βάσιν κυκλοῦντ' Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ, Ad hominem inimicum gressum torquere, Cam. vel Circumire. Eur. Or. (624.) Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; ubi Schol. habet κυκλοῖς, ut supra annotavi. Et κυκλέομαι, Vertor, Circumagor, In orbem torqueor. Item active pro κυκλέω s. στρέφω, Schol. Soph. Aj. (351.) Ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα Φοινίας ὑπὸ ζάλης Ἀμφίδρομον κυκλεῖται, i. e. στρέφει. Posset tamen κυκλεῖται passive accipi si μ' pro μοι capiamus, non pro με. Neutraliter quoque capitur pro Circumagor, In orbem agor s. torqueor, Soph. Tr. (129.) Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ Πᾶσι κυκλοῦσ' οἷον ἄρκτου Στροφάδες κέλευθοι, i. e. κυκλοῦνται, Schol. || Veho rotis orbiculatis, Curru veho, ἐφ' ἁμάξης ἄγω, a κύκλα s. κύκλοι, i. e. οἱ τροχοὶ τοῦ ἅρματος, Orbes currus, vel Rotæ. Il. H. (332.) Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν, i. e. τροχοῖς ἀγάγωμεν, vel potius ἐφ' ἁμάξης κομίσομεν, Eust. nam (425.) de iis cadaveribus dicit, ὕδατι νίζοντες ἀπὸ βρότον αἱματόεντα, Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἁμαξάων ἐπάειραν. [Æsch. S. c. Th. 253. "Wakef. Herc. F. 979. S. Cr. 1, 86. Luzac. Exerc. 101. Jacobs. Anth. 9, 249. Porson. Or. 624. Brunck. Soph. 3, 426. Diod. S. 1, 3. 2, 302. Heyn. Hom. 5, 363. Lobeck. Aj. p. 351. Phryn. Ecl. 144. Thom. M. 558. Valck. Phœn. p. 96. Heringa Obss. 110. Toup. Opusc. 1, 533. 2, 25. Emendd. 2, 440. Eur. Phœn. 1133. ad Herod. 626. Wyttenb. ad Plut. 1, 464. Musgr. Cycl. 461. Or. 1379. Κυκλεῖν et κυκλοῦν, Müller. ad Tzetz. 736. K. πόδα, Brunck. Aristoph. 2, 190. * Κύκλησις, ad Herod. 163." Schæf. Mss. Plato Polit. 271.] Ἀνακυκλέω, Revolvo, Circumvolvo, κυκλέω. || Sæpe ad animum transfertur, Lucian. (3, 586.) Οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλῶν, i. e., ut Idem ait, ἐπὶ συννοίας τινὸς φροντίζων, Bud. || Ἀνακυκλεῖν, Iterare, Repetere, quasi in orbem circumagendo, Plut. Τοὺς αὐτοὺς ἀνακυκλῶν λόγους, Eund. sermonem repetens et iterans, Bud.: Greg. Πάλιν καὶ πολλάκις ἀνακυκλεῖς ἡμῖν τὸ ἄγραφον, Iterum nobis objicis et repetis, Bud. || Ἀνακυκλέομαι, Revolvor, Circumvolvor, Plut. Anton. (24.) Πολλὴν αὐτὸς ἄγων σχολὴν καὶ εἰρήνην ἀνεκυκλεῖτο τοῖς πάθεσιν εἰς τὸν συνήθη βίον, Revolvebatur: h. e. εἰς τὸν αὐτὸν βίον περιειστήκει, Bud.: Aristot. Eth. 1, (10.) Τὰς δὲ τύχας πολλάκις ἀνακυκλεῖσθαι περὶ τοὺς αὐτοὺς, i. e., inquit idem Bud., Versari, Mutari, et Revolvi. || Apud Hermog. ἀνακυκλουμένη ῥητορικὴ exp. Usitata et trita, Circulatoria. ["Wakef. Phil. 800. Georg. p. 68. Jacobs. Anth. 9, 111. Brunck. Aristoph. 3, 85. Kuster. 123. Ruhnk. Hist. Or. 74. Toup. Opusc. 2, 248. Brunck. ad Soph. Phil. 800. ad Eur. Or. 231. Lucian. 1, 32. Plut. Mor. 1, 422." Schæf. Mss. Philo 2. p. 245. Plut. 6, 405. "Ἀνακυκλέοντες ἐν πόλεσι, Hippocr. de Dec. Orn. 1." Corai. Mss.] Ἀνακύκλησις, Revolutio, Circumvolutio. || Resolutio, Iteratio. [Plut. Solone 4. * Ἀνταανακυκλέω, unde * "Ἀνταανακύκλησις, Const. Apost. 7, 36." Kall. Mss.] Ἐπανακυκλέω, Repeto, Itero, Dionys. Areop. de Eccl. Hier. Ταῦτα μὲν οὖν ἤδη πολλάκις εἰρημένα περιττόν ἐστι τοῖς αὐτοῖς ἀνακυκλεῖν λόγοις. Et alibi, Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ἐπανακυκλοῦντας. Bud. [Plato de Rep. 10. p. 617. * Ἐπανακύκλησις, vide Ἐπανακύκλωσις. * Συνανακυκλέω, Plato Polit. 271.] Ἐγκυκλέω, Circumvolvo, VV. LL. Polluci ἐγκυκλεῖν est Circumvoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sint, ut videre licet in verbis quæ mox ex eo ascribam. In h. autem l. Εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις κατελθεῖν, ἐγκυκλήθητι, Suid. exp. συστράφηθι. At Schol. Ari-

stoph. Σφ. (699.) οὐκ οἶδ' ὅποι ἐγκεκύκλησαι, exp. μεταβέβλησαι. [" Kuster. Aristoph. 121. 217. ad Timæi Lex. 119. Valck. Hipp. p. 248." Schæf. Mss.] Ἐγκύκλημα, ET Ἐγκύκληθρον, Pegma quoddam scenicum subjectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur, Eust. Τὸ ἐγκύκλημα, ὃ καὶ ἐγκύκληθρον λέγεται, μηχάνημα ἦν * ὑπότροχον, ὑφ' οὗ ἐδείκνυτο τὰ ἐν τῇ σκευῇ ἢ τῇ σκηνῇ. J. Poll. (4, 128.) ἐγκύκλημα esse dicit ἐπὶ ξύλων ὑψηλὸν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος· δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόρρητα πραχθέντα, καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ἐγκυκλεῖν. Scribitur tamen ibi non ἐγκύκλημα, sed ἐκκύκλημα, ut et in quodam l. præc. aliquanto tamen post ἐγκύκλημα, ut et ap. Eust. Apud Suid. vero perperam scribitur ἐγκύκληρα. || Ἐγκυκλήματα dicuntur etiam quæ supra ἐγκύκλια, Aristot. Œcon. 2. Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, Proventus e domestica parsimonia et dolore et iis, quæ domi aluntur: quæ ἐγκύκλια ibid. dicuntur. VV. LL. Vide Ἐγκύκλιος. [" Toup. Opusc. 1, 121. Brunck. Aristoph. 1, 90. Kuster. 54." Schæf. Mss.] AT Παρεγκύκλημα, quasi Circulatio, Figura dicendi, VV. LL. e Schol. Aristoph. [N. 18. 22. 132. 218. " Ἐγκύκλησις, Euseb. H. E. 3, 29." Wakef. Mss. * Ἐγκύκλητος, Epiph. 2, 106. * Ἐπεγκυκλέω, Aristides 2, 514.] Εἰσκυκλέω, Advolvo, Volvendo et rotando introduco, Introveho, Infero, εἰσφέρω, Aristoph. Σφ. (1474.) Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα Δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν, i. e. εἰσήνεγκεν. Hes. εἰσκυκλήσας exp. περιελθών. || 2 Macc. 2, (24.) Εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι θέλοντες, Aggredi volentes narrationes historiarum, i. e. Volentes legere et versari in historiis, VV. LL. [" Brunck. Aristoph. 1, 89. 120. 125. 2, 254. Kuster. 115. 217. ad Lucian. 2, 333. Toup. Emendd. 4, 485. ad Longin. 326. Opusc. 2, 26." Schæf. Mss. " Athen. 270. Θεασάμενος παντοδαπῶν ὀψων παρασκευὴν εἰσκυκλουμένην, Opsoniorum copiam videns inferri." Schw. Mss.] Εἰσκύκλημα dicebatur, Id ipsum, super quo ἐγκύκλημα iutroducebatur, J. Poll. (4, 128.) Ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. [Vide Brunck. ad Aristoph. Θ. 96. qui verba Pollucis sic corrigit: Ὅτε δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα, εἰσκυκλεῖν ὀνομάζεται.] Ἐπεισκυκλέω, Advolvo, ἐπεισφέρω, Attexo, Annecto, Basil. in Epist. ad Diod. de Dialogis Platonis loquens, Οὐδὲν δὲ ἐκ τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσι, Nihil autem amplius e personarum introductione attexit atque addit argumentis dialogorum. Greg. Στηλ. 1. Ταῦτα ἐπεισκυκλείσθω τοῖς θαυμαστοῖς τῆς θεολογίας ἀκροαταῖς, Attexantur, Bud. 1063. Suid. exp. ἐπισυνάπτω. [" Toup. ad Longin. 22, 4." Seager. Mss.] Ἐπεισκύκλησις, i. q. ἀνακύκλησις, Suid. Παρεισκυκλέω, Attexo, Annecto, Eust. de κυκλέω, locutus, Ἐξ οὗ παρὰ τοῖς ὕστερον παρεισκυκλεῖν λόγους, τὸ ὡς ἐκ περιόδου τινὸς κυκλικῶς παρεισάγειν, καὶ στρογγύλλειν τὸ φραζόμενον: vel τὸ πολλάκις περὶ τὸ αὐτὸ στρέφεσθαι καὶ οἷον * τροχοειδῶς εἱλεῖσθαι: [in Il. A. p. 6, 44. Athen. 661.] Ἐκκυκλέω, Evolvo, ἐκκαλύπτω, Hes.: VV. LL. interpr. Revolvo. Item ap. Suid. ἐκκυκλούμενος, ἐκκύκλημα ἔχων. [" Οὐ γὰρ ἐκκυκλεῖν χρὴ τὸ μυστήριον, Clem. Alex. Str. 1, 7. p. 320." Gataker. Mss. Plut. 6, 297. " Toup. Opusc. 2, 111." Schæf. Mss. Aristoph. Ἀ. 407. Philostr. 245.] Ἐκκύκλημα, ut ἐγκύκλημα supra, Machina lignea in theatro, qua circumacta ostendebatur spectatoribus quicquid secreti in scena ageretur. Apud J. Poll. utraque scriptura reperitur, ἐγκύκλημα et ἐκκύκλημα: sed cum ap. Eust. quoque ἐγκύκλημα habeatur, verior esse ea scriptura videtur. [Schol. Soph. Aj. 346. cf. Εἰσκύκλημα. " Toup. Opusc. 1, 121. Kuster. Aristoph. 54. 217." Schæf. Mss.] " Ἐπικυκλῆσαι, Involvere, VV. LL. addita " etiam Græca expos. ἐπεισαγαγεῖν," [Dionys. H. 2, 115. * Μετακυκλέω, Plato Epinom. p. 255. * Περικυκλέω, Alex. Trall. 8. p. 136. Aristoph. Εἰρ. 6. Brunck. dedit περικυλίω. * Προκυκλέω, Athen. 360. * Συγκυκλέω, Plato Polit. p. 29. laud. a Demetr. Phal. c. 5.]

[* Κυκλεύω, Gl. Circumeo, Lustro, Circuo, Ambio, Cernuo: Κυκλεύει· Circitat et Circat, Orbicula-

A tur, Obit. Clem. Alex. 320. " Ad Herod. 623. 626. (8, 16.)" Schæf. Mss. * Κυκλευτής, Gl. Circitor. " Nilus de 8 Vitiis. * Ἀνακυκλεύω, Appian. 2, 663." Kall. Mss. * Ἐγκυκλεύω, Epiph. 2, 58. * Περικυκλεύω, Gl. Circumeo, Circumdo, Perturbo, Illustro.]

[* " Κυκλίζω, Agatharc. de Mari Rubro, laud. in Meursii not. ad Hesych. Miles. p. 204." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀνακυκλίζω, unde * Ἀνακυκλισμός, Diod. S. 12, 36. p. 305, 28.]

[* " Κυκλίσκω, i. q. κυκλόω, Empedocles Fr. v. 316. Τῇ τε νόημα μάλιστα κυκλίσκεται ἀνθρώποισι: olim κικλήσκεται: sed suspectum est." Schn. Lex. Suppl.]

Κυκλάζω, Circumeo; nam κυκλάζει ab Hes. exp. κύκλῳ περιέρχεται.

Κυκλαίνω, Roto, Rotundo: κυκλαίνει, στρογγυλοῖ, Hes.

" Κύκλευον, Hesychio est εἶδος πόματος ἐξ εἰδῶν " συγκείμενον." [" T. H. ad Plutum p. 320." Schæf. Mss.]

B ¶ Κυκλίσκος, Orbiculus, i. q. τροχίσκος, Pastillus, Gorr. || Scalper excisorius cavus, sic dictus, quod ima sui parte ad circuli figuram accidit, Gorr.: de ejus autem usu Eund. consule. [Galen. 10, 150. Τῶν κοίλων ἐκκοπέων, οὓς καὶ κυκλίσκους ὀνομάζουσιν. Pro κυκλίσκος et * κυκλισκωτὸς ap. Paul. Ægin., Schn. Lex. legit * κοιλίσκος et * κοιλισκωτός.]

" Κυκλάμινος, ἡ, Cyclaminus: Herba e coronaria-" rum genere, de qua Diosc. 2, 194. capite seq. ex-" ponens et alteram ejus speciem, κισσάνθεμον s. κισ-" σόφυλλον dictam, quod habet folia hederæ similia. " Plin. et fem. gen. Cyclaminum vocat, et neutro: ut " et ap. Theophr. H. Pl. 7, 9. legitur τοῦ κυκλαμίνου. " Vide Plin. 21, 9. et 25, 9. ubi scribit Lat. vocari Tu-" ber terræ: forsan quoniam est radice ita lata ut " rapum videri possit. Ibidem et ipse geminas ejus " species describit: quarum secundam tradunt ab " Herbariorum vulgo appellari Signum B. Mariæ." [Theocr. 5, 123. * Κυκλαμὶς, ἡ, Orph. Arg. 915.]

C " ΚΥΛΛΟΣ, Hesychio χωλὸς, καμπύλος, Claudus, " Curvus. Utitur hoc vocab. Hippocr. de Artic. " (627.) dicens, Ἀναγκάζονται κατὰ τὸν κενεῶνα, ἢ " κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκὸς, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ " εἶναι. Et aliquanto post, Εἰ δέ οἱ χρέεσθαι ἠδύνα-" το ὥσπερ καὶ τῷ κυλλῷ. Et aliquanto ante, Κυλλόν " ἐστι τὸ οὖς καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου. Gal. Comm. in " hunc περὶ Ἄρθρων librum scribit, τοῦ κυλλοῦ nomine " quosdam significari velle ἅπασαν διαστροφὴν κώλου, " tribuentes et γενικόν τι σημαινόμενον: alios vero " τὴν τοιαύτην μόνην διαστροφὴν ἐν ᾗ πρὸς τὴν ἔσω " χώραν· ὅπερ εἰς τὸ τῆς στάσεως ἑδραῖον οὐ σμικρὰ συν-" τελεῖν. Idem Comm. 3. εἰς τὸ κατ' Ἰητρεῖον, scribit, " Τὰ μὲν ἔξω ῥέποντα, vocari βλαισά· τὰ δὲ ἔσω, ῥεβὰ " et κυλλὰ, quæ ita intorta sunt ut intro vergant et " inclinata sint: et τὴν διάρθρωσιν ὅλην καὶ ἔσω καὶ " ἔξω τὴν ῥοπὴν ἴσχειν πολλάκις, καὶ μάλιστα ἐν σκέλε-" σι κατὰ γόνυ καὶ κατὰ σφυρά." [Hippocr. 12, 406. " Ad Charit. 723. Jacobs. Anth. 9, 446. 10, 145. Wakef. S. Cr. 5, 32. Bruuck. Aristoph. 2, 190. Ku-D ster. 114. 195. Heyn. Hom. 7, 489." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 1379. Ἱππ. 1083. Schn. Lex. et Suppl.] " Κυλλοίπους, SIVE Κυλλοπόδης, ET Κυλλοπο-" δίων, dicitur Qui est κυλλὸς τοὺς πόδας, Cui crura " pedum introrsum curvata sunt, ideoque Claudus. " Quorum primum κυλλοίπους habes T. 4. c. 368. " Tertium ap. Hom. legitur: ut Il. Φ. (331.) in ora-" tione Junonis ad Vulcanum, Ὄρσεο κυλλοπόδιον " ἐμὸν τέκος. Ac ut idem Vulcanus absolute ἀμφι-" γυήεις a clauditate dicitur, ita et κυλλοποδίων. Il. " Σ. (371.) ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων." [Eust. 1599. " Ad Charit. 723. Heyn. Hom. 7, 489. 8, 176." Schæf. Mss. * Κυλλόπους, Athen. 338.] " Est " inde et VERB. Κυλλόω, significans Reddo κυλλόν: " INDEQUE" [* Κύλλωμα, Eust. Il. B. 217. ET] " Κύλλωσις, Ipsa actio reddendi κυλλόν. Hippocr. " de Artic. (827.) Τρόπος μὲν οὖν κυλλώσιος οὐχ εἷς, " ἀλλὰ πλείονες· τὰ πλεῖστα μὲν οὐκ ἐξηρθρηκότα " παντάπασιν, ἀλλὰ δι' ἔθος σχήματος ἔν τινι ἀπολήψει " τοῦ ποδὸς κεκυλλωμένα." [Galen. 8, 496. * Κυλλαί-

νω, Hes. e Soph. Phædra, Ἔσαινεν οὐρᾷ τῶτα κυλλαίνων κάτω, τὰ ὦτα καταβαλὼν, ὅπερ οἱ σαίνοντες κύνες ποιουσιν: cf. Lex. VV. Peregr. In Hippocr. de Artic. p. 628. pro κοιλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα Schn. Lex. reponit κυλλαινόμενοι: cf. Κυλλός. * "Κυλλάω, Nili Sent. 58. Κύλλα τὴν σάρκα ἀγαθοῖς πόνοις, videtur esse i. q. κύλλαινε s. σκύλλε." Schn. Lex. Suppl.]

"ΚΥΜΒΟΣ, ὁ, Hesychio κοῖλος μυχὸς, Cavus recessus: item κεραμίου πυθμὴν, Ollæ fundum. NEUTRUM Κύμβον simile quid significat. Ita enim dicitur τὸ ὀξύβαφον s. ἐμβάφιον, Acetabulum, h. e. Conchula s. Scutella qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes. Ita Schol. in Nicandr. Θ. (526.) κολούσας Σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο * τραπεζήεντος ἑλέσθαι. Quod κύμβον idem Schol. nominari ETIAM Κυμβίον ait, voce dimin. Alioqui κυμβίον dicitur Poculi quoddam genus a similitudine ejus navigii quod VOCATUR Κύμβη, a Lat. Cymba. Ita enim Lex. meum vetus, Κυμβία, τὰ κυφὰ ἐκπώματα, διὰ τὸ περιφερη εἶναι καὶ κυφά· καὶ Κύμβαι, πλοῖα περιφερῆ παρὰ Ῥωμαίοις. Et Suid. Κυμβίον, εἶδός τι ἐκπώματος ἐπίμηκες καὶ στενὸν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον τῷ πλοίῳ ὃ καλεῖται κυμβίον: ut et Didymus ap. Athen. l. 11. (p. 481.) esse ποτήριον ἐπίμηκες καὶ στενὸν, τῷ σχήματι παρόμοιον πλοίῳ. Ibid. Simaristus κυμβία esse ait τὰ κοῖλα ποτήρια καὶ μικρά: Dorotheus γένος ποτηρίων βαθέων καὶ ὀρθῶν, πυθμένα μὴ ἐχόντων, μηδὲ ὦτα: ut et Nicander Thyatirenus τὰ χωρὶς ὠτίων ποτήρια: Ptolemæus τὰ κυφά. Dionysius Samius κυμβίον appellavit quod Hom. κισσύβιον, scribens quod Ulysses πληρώσας κυμβίον ἀκράτου, ὤρεξε τῷ Κύκλωπι. Utitur porro hoc vocab. pro Vase potorio Philemon, dicens, Κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ' ὑμῖν ἄνω. Anaxandrides, κυμβία Ἐκάρωσεν ὑμᾶς. Chæremon [Ephippus] Οὐ κυμβίοισι πεπολέμηκ' Εὐριπίδης. Et Ephippus, Κυμβία τε παρέχοι μ' ἑστιῶν. Unde discimus solitos olim ἐπάγεσθαι κατὰ τὰς ἑστιάσεις κυμβία, καὶ τούτοις διαμάχεσθαι. Itaque recte Dem. (565.) Midiæ objicit quod ἐπὶ ζεύγους διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβῶν, tum sc. cum Sicyone transiret, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὠνόμασεν οὕτως ὥστε τοὺς παριόντας ἀκούειν: item quod ex Argura Eubœæ ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους εἶχε: Pocula non profectiones decentia, sed convivia. Porro notandum est, non semper paroxytonως scriptum reperiri κυμβίον, ut in Lex. meo vet., ap. Athen. et Dem. in ll. jam allatis, sed proparoxytonως etiam ap. Suid. in manuscripto quoque Cod. Verum Eust. aperte ait παροξύνεσθαι ut ἰσχίον, σχοινίον. Apud Eund. porro reperio non solum κυμβίον, sed ETIAM Κυμβαῖον. Nam p. 584. scribit τὸ ῥηθὲν κυμβαῖον ποτήριον alios scribere κυμβίον, dicentes, ipsum ἐοικέναι κατὰ σχῆμα πλοίῳ καλουμένῳ κύμβη, e quo forsitan et παρωνομάσθαι: videri autem ejusmodi navigium esse quam nonnulli κοινῶς appellant * ξυλοκουμβάραν, corrupto vocabulo e κύμβη: ut sit τὸ σκῶμμα ξυλοκύμβη, quod dicitur de mulieribus αἷς οὔτε κάλλος ἐπανθεῖ, οὔτε σύμμετρον μέγεθος. Apud Etym. scriptum ET Κυμβεῖον pro κυμβαῖον s. Κυμβίον: quod et ipse esse dicit εἶδος ποτηρίου παραπλήσιον τῷ σχήματι πλοίῳ ὃ καλεῖται κύμβη. Veruntamen Idem etiam κυμβίον habet sine diphthongo paroxytonως, κυμβία cum Lex. meo vet. esse dicens τὰ κυφὰ ἐκπώματα; sic dicta διὰ τὸ περιφερῆ εἶναι: nam κυφὸν, a quo ortum sit nomen hoc, significare τὸ κυρτοειδὲς καὶ περιφερές. Quin et κύμβα dictum ποτήριον quoddam, ut Athen. loco supra c., (482.) refert ex Apollodori Paphiis, quemadmodum et Hes. testatur κύμβας esse εἶδος ποτηρίων: proculdubio a similitudine navigii quod κύμβη s. κύμβα dicitur, Latinis Cymba. Ejus meminit Soph. in Andromeda, dicens Ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα. Suid. id κύμβιον vocat, ut et Hes. κυμβίον esse dicit non solum εἶδος ποτηρίου, sed etiam πλοίου. Nicander κύμβην, ut κύμβον, vocat τὸ τρυβλίον, Acetabulum s. Parvam scutellam conchæ similem aut naviculæ quæ

A "κύμβη et κυμβίον dicitur: Ἀ. 164. βαλὼν ἁλὸς ἐμπλέα "κύμβην. Venio nunc ad alias signiff. horum vocabulorum κύμβος, κυμβίον, κύμβη. Κύμβη igitur ab Hes. exp. etiam τὰ ἐμπολήματα. Κυμβία a Suida τὰ μαζία τῶν χρυσίων, in manuscripto etiam Cod. Κύμβας Hes. exp. etiam κοίλας καὶ περιφερεῖς, Cavas et rotundas: a nomine adject. κύμβος significante Cavus, Rotundus. Κύμβας idem esse dicit etiam ὄρνιθας, Aves: unde DERIVO Κυμβαντευτὰς quos Idem esse ait ὀρνιθευτὰς, Aucupes. Eid. Hes. κύμβη est non solum νεὼς εἶδος, et ὀξύβαφον, sed etiam πήρα, Pera. Κύμβη Suidæ est etiam ἡ κεφαλὴ, Caput: itidemque Eustathio et Etymologo: quæ supra κύβη sine μ. Ab hoc κύμβη, significante Caput, seu potius Superiorem capitis concham cavam et rotundam, est VERB. Κυμβητιᾷν, proprie significans τὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτειν, In caput dejicere: quod supra κυβὴβειν," [κυβητίζω,] "et κυβιστᾷν, a synonymo κύβη. Etym. Ab Eod. κύμβη, teste Eod., dicitur Κύμβαχος

B πίπτειν is qui ἐπὶ κεφαλὴν πίπτει, In caput cadit: velut Il. E. (585.) εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Ubi Eust. quoque κύμβαχος esse dicit i. q. ἐπὶ κεφαλὴν: videri enim τὸ κύμβης vocabulum dici non tantum ἐπὶ ὀστρακοδέρμων κύτους, quod est Concha: sed etiam ἐπὶ κεφαλῆς, κατά τινα γλῶσσαν: et hinc κυμβαῖον sive κυμβίον dici τὸ κεφαλοειδὲς ποτήριον. Alioqui κύμβαχος significat etiam τὸ κατ' ἄκρον τῆς περικεφαλαίας ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος, inquit idem Eust. et Etym., in exemplum afferentes h. l. Homeri ex Il. O. (535.) κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι. Sic vero et Hes. et Suid. κύμβαχος exp. non solum ἐπὶ κεφαλῆς, s. ἐπὶ κεφαλὴν, et ἄνω τοὺς πόδας ἔχων, verum etiam τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς περικεφαλαίας, Summæ galeæ pars, Vertex cassidis. Ab Etym. exp. etiam τὸ σκεπάζον τὴν κεφαλὴν, βρέγμα: itemque a Lex. meo vet., necnon τὸ δέρμα, et τὸ σκαμβόν: quod esse vult παρὰ τὸ κυφὸν, significans περιφερές. Verum et κύμβαλον hinc derivari possit,

C quoniam conchæ capitis simillimum: unde recte ab Æsch. vocatur etiam κοτύλη, in Edonis sc. dicente, ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττόβει: epitheto illo χαλκοδέτοις has κοτύλας distinguens a ceteris. Omnia autem hæc esse volunt παρὰ τὸ κυφὸς, quod est κυρτοειδὴς et περιφερής: ut et κύμβαλα Etym. dici vult quasi κύφαλα." ["Κύμβος, τὸ, Ruhnk. ad H. in Cer. 208. (Nicander. Ἀ. 129.) Κυμβίον, Huschk. Anal. 177. ad Lucian. 1, 439. 2, 333. Heyn. ad Apollod. 1145. T. H. ad Plutum p. 191. * Κύμβεθρον, ibid. Κύμβη, ad Charit. 768. Jacobs. Anth. 8, 274. Brunck. Soph. 3, 399. 518. Heyn. l. c. et 1167. ad Herod. 498. Wakef. S. Cr. 3, 188. Genus poculi rotundi, Porson. Med. p. 21. Κύμβαχος, Heyn. Hom. 5, 109. 6, 343. 7, 90. 202. ad Herod. 564. Valck. Phœn. p. 399." Schæf. Mss.] "Κύμβαδον, ἀκρότατον. Ita Hes. Supra vero ex "Homero κύμβαχον ἀκρότατον, et quæ sequuntur." [Κύμβη, Avis quædam, Empedocles Simplicii ad Aristot. Phys. p. 258. Ὡσαύτως θάμνοισι καὶ ἰχθύσιν

D * ὑδρομελάθροις Θηρσί τ' ὄρει μελέεσσιν ἰδὲ * πτεροβάμοσι κύμβαις.]

"Κύμβαλον, Cymbalum: ab Hes. exp. Baculus, ut et τύμπανον: necnon Genus instrumenti musici: ex ære sc.: unde a Latinis poëtis nonnunquam Æs dicitur et Æs sonorum. Xen. Ἱππ. (1, 3.) Ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὀπλή. Athen. 9. Ἐξάκουστος ἐγίνετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος καὶ κυμβάλων ἦχος, ἔτι τε τυμπάνων κτύπος μετὰ ᾠδῆς ἅμα γινόμενος. Apud Eund. 14. Τυπάνοισι καὶ βόμβοισι χαλκοκτύπων βρεμούσας κυμβάλων. Latini etiam Cymbala vocant, ac inter hos Cic., Neque collegæ tui cymbala ac crotala fugi." ["Ad Charit. 787. Musgr. Hel. 1363. Jacobs. Anth. 7, 248. 8, 127. 9, 146. Huschk. Anal. 110. Alciphr. 50. ubi v. Bergler., Toup. Opusc. 1, 291. ad Lucian. 1, 234. ad Herod. 316. ad Diod. S. 1, 152." Schæf. Mss. Κύμβαλον, καὶ τὸ ἄκρον τῆς περικεφαλαίας, Gl. Co-

num: (cf. Κύμβαχος:) Κυμβαλοκροῦσται· Æneatores. * "Κυμβάλιον, Umbilicus Veneris, alias κοτυληδών, vide not. ad Poet. vet. de Viribus Herbarum ap. Fabric. B. Gr. 3. p. 654." Kall. Mss. Diosc. 4, 92. * Κυμβατις, pro eod., Galen. 4, 282.] "INDE Κυμβαλικὸς τρόπος dicitur τῷ πελέκει κακουργῆσαι, ut est ap. Hes. ET Κυμβαλίζω, Cymbalum pulso. Lucian. (3, 147.) Ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο: quo fere modo Herodian. 5, (5, 18.) dicit, περιθέων τοῖς βωμοῖς κύμβαλα ἢ τύμπανα μετὰ χεῖρας φέρων. Utitur verbo hoc et Cassius Hemina ap. Non. dicens, Mulier cantabat tibiis Phrygiis, et altera cymbalissabat." INDE [* Κυμβαλισμὸς, Alciphr. 3, 66. ET] "Κυμβαλιστὴς, Cymbalista, Qui cymbalum pulsat. Apul. de Deo Socr. Barbaro strepitu cymbalistarum et tympanistarum." [Dio Cass. 435. * Κυμβαλίστρια, Schn. Lex. ἀμαρτύρως. * Κατακυμβαλίζω, Just. Mart. ad Græc. Cohort. 39.] "Ἀνακυμβαλιάζω, Cum sonitu evertor. Eust. enim scribit currus ab Hom. ἀνακυμβαλιάζειν dici cum κτυποῦσι καὶ κροτοῦσιν ἀνατρεπόμενοι: respiciens nimirum ad h. l. Il. Π. (379.) ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον: ubi iterum ἀνεκυμβαλίαζον exp. ἀνετρέποντο ἄνω, κάτω γενόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάλων: afferens tamen et alias expositiones, sc. ἀνεπήδων καὶ ἀνεκρότουν, metaphora sumta ἀπὸ τῶν * ἠχητικῶν κυμβάλων ἅπερ ἀναπηδᾷ ἐν τῷ προσκρούεσθαι ἀλλήλοις: vel etiam, πῇ μὲν προσηράσσοντο ἀλλήλοις, πῇ δὲ διίσταντο, μετὰ ἤχου, καθ' ὁμοιότητα κυμβάλων. Sed prior expositio magis consentanea videtur, et antiquior: nam Eod. teste, veteres Gramm. traduut, verbum hoc, cum sit βομβῶδες, habere ἔμφασιν τῆς μετὰ ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀνατροπῆς. Lucian. videtur accipere pro Collisi sonitum dabant, (1, 848.) Τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ του Ὁμήρου, —δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. Quibus subjungit, ἵπποι δ', ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνασχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες, Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον." [Legitur et * Ἀνεκυμβαχίαζον: vide Valck. ad Eur. Phœn. p. 399. Schn. Lex. citat e Nicet. Annal. 19, 3. Πρὸς γένος ἕτερον τὰ Ῥωμαίων ἀνακυμβαλισθήσεται πράγματα, ab * Ἀνακυμβαλίζω.]

"ΚΥΜΙΝΔΙΣ, εως, vel ιδος, ἡ, Avis est quam nonnulli interpr. Noctuam, apnd Hom. Il. Ξ. (291.) Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Plin. esse dicit Nocturnum accipitrem. Nocturnus accipiter, inquit 10, 8., Cymindis vocatur, rarus etiam in sylvis, interdiu minus cernens: bellum internecinum gerit cum aquila, cohærentesque sæpe prehenduntur. Non itaque assentiendum Suidæ a quo Κυμίνδιος et Κύμινδος esse dicitur ὁ ἀετὸς, Aquila." ["Koen. ad Greg. Cor. 38. Callim. 1, 469. Heyn. Hom. 6, 586." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Χαλκίς.] "Κίμυνδις, ap. Schol. Aristoph. ("Ορν. 262.) ex Hom. pro γλαῦξ, Noctua. Pro quo alii habent κύμινδις, trauspositis literis vocalibus."

"ΚΥΝΔΑΛΗ, inquit Hes., est παιδιά τις. Commentatores κυνδάλας esse aiunt σκυτάλας: alii vero τὰ γεωμετρούμενα σχήματα: perperam; κυνδάλους enim vocant τοὺς πασσάλους. Et Κυνδαλοπαίστην, τὸν * πασσαλιστὴν, Eum qui paxillis ludit. Apud J. Poll. hæc per ι scripta sunt in prima syllaba." ["Κυνδάλη, Κύνδαλος, (* Κυνδαλίζω,) * Κυνδαλισμὸς, Jacobs. Anth. 10, 157." Schæf. Mss. "Κυνδαλοπαίστης, * Κυνδαλοπαίκτης, ad Hesych. 2, 378, 19." Dahler. Mss.] "Κίνδαλοι, Clavi. J. Poll. enim (10, 188.) tradit κινδάλους quoque nominari τοὺς ἥλους: usus ejus hoc exemplum afferens ex τῇ τοῦ Νεὼ Ποίησει Philonis s. Apollodori, Κινδάλους γὰρ ἐχέτω ζυγὸν ἕκαστον. Idem 9, (120.) scribit κινδάλους appellatos fuisse τοὺς πασσάλους, Paxillos: UNDE Κινδαλισμὸς dicatur ἡ διὰ πατταλίων παιδιὰ, Lusus qui fit paxillis: quo oportebat aliquem non solum κατπῆξαι τὸν πάτταλον κατὰ γῆς διύγρου, sed etiam τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι, πλήξαντα τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ: unde et Proverbium extitisse, Ἥλῳ τὸν ἧλον, παττάλῳ τὸν πάτταλον. Inde et a Doriensium Poetarum nonnullis ὁ ὧδε παίζων, qui ita ludit, VOCATUR Κινδαλοπαίκτης, teste eod. J. Poll." [In Ed. nova Pollucis scribitur κύνδαλοι etc.]

"ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ, ἡ, Cupressus. Od. E. (64.) εὐώδης κυπάρισσος. Attici DICUNT Κυπάριττος: ut ap. Athen. (27.) Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσι. Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους τοὺς ἀκρέμονας." ["Schreber. ad Theocr. p. 347. Jacobs. Anim. 222. Anth. 9, 375." Schæf. Mss.] "INDE Κυπαριττοτρόφος, Cupressos alens s. nutriens. Athen. (402.) Βαῖν' ἐκ θαλάμων κυπαριττοτρόφων Ἔξω:" [hodie * Κυπαρισσόροφος.] "ET Κυπαρίσσινος, SIVE Κυπαρίττινος, Cupressinus, E Cupresso factus. Od. P. (340.) Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ. Et ap. Longin. (4, 6.) Plato volens dicere τὰς δέλτους, ait, Γράψαντες ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσι κυπαριττίνας μνήμας: proculdubio autem in cupressinis tabulis scribebant, quia cupressinum lignum est ἄσηπτον et vermibus non obnoxium. ITEM Κυπαρισσίας dicitur Tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ s. πίτυϊ ἀρτιφυεῖ, teste Diosc. 4, 165. Sic Plin. etiam 26, 9. de tithymalli generibus loquens, Quintum, inquit, cyparissian vocant propter foliorum similitudinem. Apud Hes. ET Κυπαρισσὴς, Urbs quædam." [* "Κυπαρίττιον, ad Charit. 352. Alciphr. 2, 227. * Κυπαρισσία, ad Paus. 363. 373. ad Diod. S. 2, 63." Schæf. Mss. * Κυπαρισσῶν, Gl. Cypressetum, "Strabo 16, 4. T. 6. p. 249." Boiss. Mss. * "Κυπαρισσήεις, ad Hesych. 1, 283, 4." Dahler. Mss. "Il. B. 593." Schæf. Mss.]

"ΚΥΠΕΙΡΟΣ, ἡ, Cyperus: Herba ex juncorum genere, Hermolao Juncus quadratus, Marcello Juncus angulosus. Diosc. alio nomine ἐρυσίσκηπτρον vocari tradit, prolixe describens 1, 4. Plin. quoque cyperum annumerat juncorum generi, 21, 17. Latine appellans Gladiolum: palustrem esse dicit, sed ceteris juncis duriorem, vixque spirantem: cap. 18. Ibid. ab eo memoratur ET Κυπειρὶς, Cyperis. Cyperus, inquit, juncus est angulosus, juxta terram candidus, cacumine niger piuguisque. Folia ima porraceis exiliora: radix olivæ nigræ similis, quam, cum oblonga est, Cyperida vocant. Et mox, Est et per se Indica herba, quæ Cyperis vocatur, zingiberis effigie: commanducata croci vim reddit. Meminit τῆς κυπειρίδος Nicand. etiam Ἀ. 591. Ἠὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος ἠὲ κυπείρου. Ubi Schol. κυπειρίδα esse innuit Cyperum feminam, cum annotat duo esse cyperi genera, ἀρσενικόν τε καὶ θῆλυ." ["Κύπειρος, * Κύπειρον, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 29. Schreber. p. 88. 205. Κύπειρον, * Κύπαιρον, (Dorice,) Heyn. Hom. 8, 182. (Il. Φ. 351.)" Schæf. Mss. Κύπειρον, Gl. Siler, "Od. Δ. 603. Athen. 66. * Κύπειρος, ὁ, Herod. 4, 71. de Cypero odorato." Schw. Mss. * Κυπειρίζω, Athen. 1, 6.] "Κυκερὶς, vocari dicitur Radix angulosi junci: perperam pro κυπειρίς."

ΚΥΠΤΩ, Pronus sum, Propendeo, Inclino me, caput, Sum capite obstipo, Demitto oculos. Unde homo dicitur ὀρθὸς esse, at cetera animalia κύπτειν, i. e., ut locutus est Ovid., Prona spectare terram. Od. Λ. 584. de Tantalo, Ὀσσάκι γὰρ κύψει ὁ, vel potius κύψειε, γέρων πιέειν μενεαίνων, Athen. 2. Καὶ κύψαντες χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον. Affertur ex Aristoph. Ἱππ. (1354.) κύπτειν de verecundo dictum, Οὗτος, τί κύπτεις; Additur tamen plerumque εἰς τὴν γῆν, vel κάτω, aut tale quid. Dem. (332.) Τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω, καὶ στένων καὶ κύπτων εἰς τὴν τῆν. Aristoph. autem dixit (Σφ. 279.) κύπτειν κάτω, itidemque Plut. π. Δυσωπίας. Præt. κέκυφα, a quo partic. κεκυφὼς, quod tamen signif. præsentis habet. Philo, Μήτε κεκυφότα εἰς τοὐδαφος, Non inclinantem caput in terram, Non demittentem oculos. Nonuus (Jo. 256, 24.) καὶ νῶτα κεκυφότα τείρετο Σί-

μων, Humeros incurvatos, VV. LL. || Activa signif. Pronum facio, Propendere facio: opp. τὸ ἀνορθοῦν, ap. Philonem. || Κύπτω, in VV. LL. habet et signif. verbi ἀνακύπτω, e Strab.; sed locus non profertur: nec certe proferri posse existimo, nisi sit corruptus. [" I. q. κυπτάζω, Corpore inclinato sedeo et in rem quandam perquirendam incumbo, Epicrates Comicus Athenæi 59." Schw. Mss. " Jacobs. Anim. 297. ad Diod. S. 2, 642. Argum. 2. Aristoph. Eq., Toup. Opusc. 1, 230. 258. 421. Plut. Mor. 1, 521. Ammon. 85. Valck. Anim. 130. Conf. c. κρύπτω, ad Charit. 556. Wakef. Herc. F. 1071. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 7, 42.; cum κόπτω, ad Charit. 243." Schæf. Mss. Aristoph. B. 1091. Ἐκκλ. 863. Philostr. 123.] " Κύψαι, Hesychio est ἀπάγξασθαι, Offocare, " Strangulare." [Phot. Κύψαι· ἀντὶ τοῦ ἀπάγξασθαι. Ἀρχίλοχος· Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην * ἀπέφλοσαν.] " Ὀρικυπτεῖν, Hesychio est τὸ ἀνατείνεσθαι καὶ ἐπ' " ἄκρων ἵστασθαι, Arrectum consistere in digitos, ut " Virg. loquitur. Infra ὀρκύπτειν ex Eod." ["Ωρκυπτον, Suid. Ὀρκύπτεσθαι, Photio ὑπερκύπτειν ἐπ' ὀνύχων ἱστάμενον.] Κυπτὸς, Inclinatus, Supplex, VV. LL. ex Æsch. [Choeph. 771. secundum Schol. Ven. Il. O. 207. hodie legitur κρυπτός. " Heyn. Hom. 7, 42." Schæf. Mss.] AT Κυπτάριον e Nicolao Alex. Curva et inflexa placentula. Pro quo existimo scr. κοπτάριον, de quo suo loco. [* " Κύπτης, Toup. Opusc. 1, 230. et Ind." Schæf. Mss. Κύπται, Hesychio κίναιδοι.] " Κύβδα, Inclinato capite, * κεκυφό- " τως. Utitur h. v. Aristoph. Ἱππ. (365.) Ibi enim " τῷ ἀλλαντοπώλῃ dicenti, Ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν " πρωκτὸν ἀντι φύσκης, respondet Cleon, Ἐγὼ δέ τ' " ἐξελῶ σε τῇ πυγῇ θύραζε κύβδα: pro κύπτοντα, tur- " pitudinem suam ostendens διὰ τοῦ σχήματος. Ve- " rum ET Κυβάλης dictus fuit quidam παρὰ τὸ κεκυ- " φέναι, quod etiam ipse inclinato capite muliebria " pateretur, et κατακύπτοι συχνῶς: quem et ἡμίανδρον " et ἡμιγύναικα et * σποδόρχην ἐβλασφήμουν, teste " Eust." [Κύβδα, Machon Athenæi 580. " Dawes. M. Cr. 484. Jacobs. Anth. 6, 178. Toup. Emendd. 4, 467. Opusc. 1, 230. 353. 421. in Schol. Theocr. p. 214. Pierson. ad Mœr. p. 6. Heringa Obss. 207. * Κύβδασος, * Κύβδαλος, * Κύβαμος, Toup. Opusc. 1, 231." Schæf. Mss. * Κυβδασὼ, Plato Athenæi 10. p. 119. Schw. * Κυπόω, Everto, Lycophr. 1442. δόμον.]

Ἀνακύπτω, Oculos et caput erigo, ut aves bibentes solent, Bud. respiciens, opinor, ad illum, aut illi similem, Aristot. l., H. A. 9, Ἀνακύπτει πίνων. Item Sursum aspicio, Suspicio: Ἀνακύπτειν etiam dicuntur, Qui cœlum suspiciunt, addit idem Bud., unde illa mirifica allegoria Luc. (13, 11.) mulieris contractæ et incurvæ, quæ statim manum JESU injectam sentiens, ἀνέκυψεν, autea annis duodeviginti semper συγκύπτουσα. Gaza vertit ἀνακύπτειν πρὸς τὸν ἥλιον, Faciem soli objicere. Apud Athen. ἀνακεκυφὼς, Erectus, Sursum tendens. || Existo, Emergo, Orior, Enascor, Chrys. de Sacerd. Ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, Ubi vero et ipse paulum emersi ex undis vitæ secularis. Proprie, ut opinor, quasi Caput immersum illis extuli. Idem ad Rom. 4. Εἶτα ἀπὸ τούτων ἀντίθεσιν ἑτέραν ἀνακύπτουσαν λύει, Orientem, Enascentem. Notanda est autem constr. alia h. in l. quam in proxime præcedente. || Spe erigor, animoque recreor, Xen. Œc. (11, 5.) Οὕτω δὴ ἐγὼ ἀνέκυψα, ἀκούσας κ. τ. λ. App. Ἐμφυλ. 5. Τοῦ μηδ' αὖθις ἀνακύψαι τὴν δημοκρατίαν, Ne unquam resp. caput erigere posset, et restitutionis spem haberet, Bud. ap. quem et alia exempla. [Plato de Rep. 7. p. 157. " Heyn. Hom. 8, 324. Coray Theophr. 303. ad Diod. S. 1, 612. Brunck. Aristoph. 3, 212. Athen. 25. Plut. de S. N. V. 82. Lesbon. 187. ad Lucian. 1, 196. ad Charit. 243. 307. 321. Active, T. H. ad Plutum p. 204. τῆς νόσου, Phot. Bibl. de Phryn." Schæf. Mss. Aristoph. Ὄρν. 147. B. 1068. * Διανακύπτω, Arist. de 70 Interprr. 237.] " Ἐπανακύπτω, in " VV. LL. idem esse dicitur quod ἐπανακυκλόω: " cum potius sonet Respecto, Aspecto, Suspecto." [" Marcus Eremita p. 80. * Προανακύπτω, Steph. Prax. 6." Boiss. Mss. * Προσανακύπτω, Osann. Anal. 98. * Συνανακύπτω, Themist. 223.] " Ἀνακυπτόω, " Subverto. Hes. enim ἀνακυπτῶσαι affert pro ἀνα- " τρέψαι, Subvertere, In dorsum reclinare et resu- " pinare. Qua signif. ap. Nicandr. sine τ legitur " ἀνακυπώσας, Θ. 705. de testudine marina, Τὴν δ' " ἀνακυπώσας, κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀράξαι Μαυλίδι " χαλκείῃ. Ita enim et Schol. hæc verba exp., ταύ- " την ὑπτίαν ποιήσας καὶ ἀναστρέψας ἐπὶ νῶτον, τὴν " κεφαλὴν αὐτῆς ὑπόκοψον χαλκῇ μαχαίρᾳ. Habet " vero hanc sine τ scripturam vet. etiam et Ms. Ni- " candri Codex." [Ἀνακυπόω, Lycophr. 137. θέμιν.]

[* " Ἀποκύπτω, Aristoph. A. 1003. Kuster. Aristoph. 239." Schæf. Mss.]

Διακύπτω, Caput exero per clathros, rimam, aut per tale quid, ad aspiciendum sc.; Aspicio capite exerto, quasi capite exerto. Bud. autem liberius exp. Transpicio, Perspicio per rimas s. clathros. Xen. (K. Π. 3, 3, 29.) διακύπτειν [διακόπτ.] πρὸς τὰς εἰσόδους, Chrys. Ἴθι δὴ καὶ διάκυψον εἰς τὰς δημοτελεῖς ἑορτάς. Alia exempla vide ap. Bud. Comm. 71. ["Ad Charit. 636=243. Wakef. S. Cr. 3, 172." Schæf. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 930.]

Ἐγκύπτω, Pronus incumbo, Propendens incumbo: cum dat. Unde ἐγκεκυφότες ap. Thuc. (4, 4.) Incurvi, Proni, Bud. Vide Ἐπικύπτω. [Plato de Rep. 2. p. 211. " Intueor, Curatius inspicio, Herod. 7, 152. Ἐγκύψαντες ἐς τὰ τῶν πέλας κακά. Ibi olim Ἐσκ. quod inde in Lexx. relatum est." Schw. Mss. " Jacobs. Anim. 297. Anth. 6, 383. 7, 308. Wakef. S. Cr. 4, 224. Kuster. Aristoph. 222. Bentl. ad Callim. 294. Heyn. Hom. 4, 497. Wessel. Diss. Herod. 122. Cognosco, legendo etc., Tzetz. Exeg. in Il. 51, 26. 52, 1." Schæf. Mss. * " Ἐγκύπη, Heliod. περὶ Καταρτισμῶν Διαφορᾶς, ap. Oribas. in Cod. Medic.: Μέσην ἔχει ἐγκύπην καὶ εἰς τὴν ἐγκ. ἔγκειται ἡ ῥίζα: nisi leg. ἐγκοπή." Schn. Lex. * " Παρεγκύπτω, Theod. Prodr. 214. * Προσεγκύπτω, 418." Elberling. Mss.]

Εἰσκύπτω, Exerto capite introspicio, Introspicio quasi exerto capite. At in VV. LL. simpliciter exp. Intueor. " Ἐσκύπτω, Pronus introspicio, Intueor capite inclinato:" [cf. Ἐγκύπτω. * " Ἐπεισκύπτω, Nicet. Eugen. 7, 295." Boiss. Mss. Athen. 668. e Soph.]

" Ἐκκύπτω, Prospicio: item Promineo, Foris ap- " pareo." [" Toup. Opusc. 1, 202." Schæf. Mss. Athen. 455. Ælian. H. A. 15, 21. τὴν κεφαλήν. * Διεκκύπτω, 2 Macc. 3, 19. Eust. Od. Ξ. 145. * Συνδιεκκύπτω, Il. P. 1153, 43.]

Ἐπικύπτω, sicut et ἐγκύπτω paulo ante, Pronus incumbo, Propendens incumbo. Frequens est autem partic. ἐπικεκυφὼς in signif. præsentis: ἐπικεκυφὼς, inquit Bud., dicitur Inclinatus et Incumbens, h. e. ἐπικεκλιμένος καὶ ἐνισχυριζόμενος, et συγκεκυφὼς: ut Incumbens studio et lectioni: i. e. ἔργον ποιούμενος καὶ προστετηκὼς, καὶ προσλιπαρῶν. Hæc Bud., quibus addo e Luciano 109(=1, 741.) Καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον. Sic Gall. Avoir toujours la tête sur les livres. [" Ad Lucian. 1, 286. 406." Schæf. Mss. * Ἐπίκυψις, Rufus 14. Hippocr. 1066.] " Ἐνεπικύπτω, " Inclinato capite intueor, s. Incumbo." [Schneidero dubiæ videtur auctoritatis, ut et] Συνεπικύπτω: unde συνεπικεκυφέναι, Simul incumbere, VV. LL.

Κατακύπτω, Decumbo, Deorsum aspicio, Bud. afferens e Luciano (1, 421.) Ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος. VV. LL. exp. etiam Inclino me deorsum, ubi vacat adv. Deorsum, item Demergor, et Immergor. Huic autem κατακύπτω opp. ἀνακύπτω. At συγκύπτω contra et ipsum pro κατακύπτω ponitur. [" Jacobs. Anth. 10, 58." Schæf. Mss.] " Ἀνακα- " τάκυπτος βίος, Humilis vita, Gell. e Menandro. " Ita VV. LL. sed non sine mendo."

Παρακύπτω, Inclinato vel Proclinato capite, in obliquum aspicio, VV. LL. e Plin. interpr., quemadmodum qui e fenestra transversis oculis vementes euntesque curiose observant. Quidam etiam interpr. Obiter et quasi prætereundo limis oculis aspicio. Παρακύπτειν, inquit Bud., Transversim aspicere, quasique limis oculis, vel in transitu, et quasi per

transennam. Basil. in quadam Epist. ad Greg. Παρακύψαι πρὸς τὸν βίον τῶν Χριστιανῶν, Inspicere paulisper vitam Christianorum, Aliquantulum explorare. Lucian. (1, 598.) Παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, Ad ista vestra aspicienda quasi per transitum, iucubui. Inde Prov. Ἐξ ὄνου παρακύψεως, de asino, qui cum ab agasone neglectim ageretur, in transitu caput in tabernam vel officinam inseruit, et vasa evertit. Quibus subjungit e Basil., Μή που καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παρακύψῃ, Ne foras caput exerat, et ad alios respiciat. Sed quidam pro Respiciat ad alios, maluerunt, Aspiciat alios oculo retorto. Pro qua signif. affertur et Aristoph. Εἰρ. (983.) ubi περὶ τῶν μοιχευομένων γυναικῶν scribit, Κἂν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς, Ἀναχωροῦσιν· Κἂν, ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν. Præcedit autem ibid. παρακλίνασαι Τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν: sed fortasse hic pro παρακύπτουσι verbum aliud reponendum fuerit. Affertur vero et e Dem. (46.) Καὶ παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον. || Mutata signif. præp. παρὰ, Inclinans me introspicio, Prono capite et propenso collo, accurate introspicio: vel brevius, Introspicio. Jacob. 1, 25. Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, Qui autem introspexerit in perfectam illam legem libertatis. Ita enim multo rectius redditur, quam Qui perspexerit in legem, cum vet. Interpr. Et bene ibi annotatur, sumtam esse metaph. ab iis, qui prono etiam corpore oculos admovent, ut rem omnem propius cognoscant. Sed hoc sciendum est, inveniri etiam Παρακύψας εἶδε, Luc. 24, 12. Jo. 20, 5. ubi παρακύψας reddi etiam potest Cum se inclinasset, incurvasset. Quidam tamen ibi quoque vertunt, Cum introspexisset. In eod. cap. Jo. v. 11. legitur, Παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον, ubi vet. Interpr. Inclinavit se et prospexit; cum potius dicere debuisset Introspexit. Παρακύπτειν εἴσω etiam dicitur, vacante εἴσω, sicut et in κύπτειν κάτω vacat κάτω. Greg. Naz. Εἴσω παρακύπτοντες. [" Lucian. 1, 84. Wakef. S. Cr. 3, 171. ad Charit. 307. Cattier. Gazoph. 83. Kuster. Aristoph. 210. 222. Jacobs. Anth. 11, 309. ad Diod. S. 2, 264." Schæf. Mss.] Παρκύπτω pro παρακύπτω, Theocr. [3, 7.] Παράκυψις, Introspectio. Aut Actio illa aspiciendi transversim, juxta priorem signif. verbi παρακύπτω, ut in Prov. Ἐξ ὄνου παρακύψεως, de quo in Παρακύπτω. [Fenestella, Symm. 3 Reg. 7, 4. * " Παρακυπτικὸς, adj. a παρακύπτω, Aspicio: unde θυρίδες παρακυπτικαὶ, Nov. Const. Zen. Imp." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] " Διαπαρα-
" κύπτω, Oblique aspicio per. At pro eo quod LXX.
" Interprr. 3 Reg. 6, (4.) Ἐποίησε τῷ οἴκῳ θυρίδας δια-
" παρακυπτομένας, Hebraici textus versio habet, Fe-
" cit templo fenestras obliquas. Ubi Complut. Ed.
" pro διαπαρακυπτομένας habet δεδικτυωμένας, Reti-
" culatas, Cancellatas." [" Videtur autem, ut ingenue fatear, lectio διαπαρακυπτομένας originem suam debere varietati lectionis. Secundum Hexapla enim Theod. et LXX. habent διακυπτομένας, ac Ed. Rom. παρακυπτομένας. Facile itaque fieri potuit, ut utraque lectio in διαπαρακυπτομένας coaluerit." Schleusn. Lex. V. T. * Συμπαρακύπτω, Lucian. 2, 782.]

Προκύπτω, Inclinans me prodeo s. Incurvans, simpliciter, Propendeo. Item, Procido: et Erumpo, ut ἔμβρυον a Plut. dicitur προκύπτειν e vulva. Ita Bud., qui etiam pro ἐξέχω, Promineo, ab Alex. Aphr. accipi tradit. At vero simpliciter Inclinare se, in Aristoph. exp., Σφ. (607.) καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυγάτηρ με Ἀπονίζῃ, καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ, καὶ προκύψασα [προσκ.] φιλήσῃ. || Prospicio, Foras prospecto, Bud. afferens e Basil. in quadam Epist. ad Liban., Γνώσῃ δὲ ὡς κρυερά τις αὕτη ἡ ἐπιστολὴ, καὶ τὸν πέμψαντα χαρακτηρίζει ἐμφωλεύοντα, καὶ μὴ δυνάμενον ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν. [Jambl. V. P. 166. Kiessl. " Valck. Phœn. p. 714. Hipp. p. 255. Bergler. Alciphr. 340. ad Diod. S. 1, 221. Wakef. S. Cr. 4, 44. Kuster. Aristoph. 191. Jacobs. Anth. 8, 362. * Προκύπτιον, 11, 33." Schæf. Mss. * Συμπροκύπτω, Synes. 17.]

Προσκύπτω, Inclino, me admovendo alii, q. d. Inclino me juxta aliquem. Προσκύψαι, inquit Bud., fere i. est q. συγκύψαι. Plato de Rep. 5. (init.) Ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, καὶ πρωτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν
A ἅττα προσκεκυφὼς, Ac seipsum protendens, ad auremque ejus se admovens, quædam ei dixit. Hæc Bud. quibus commode addideris Lucian. (1, 485.) qui addit πρὸς τὸ οὖς, ead. alioqui in re, Ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς. [" Mœr. 114. Valck. Phœn. p. 714." Schæf. Mss.]

Συγκύπτω, Simul inclinor, Pariter incumbo, Synes. Περὶ ἧς πολλὰ συγκεκύφαμεν, pro Una studuimus et commentati sumus, nos sc. simul inclinando et incurvando. Συγκύπτω, sicut et ὑποκύπτω, Deorsum aspicio: ut demissi spiritus homines solent. Greg. Διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχήν. || Pro κατακύπτω, Greg. de medico in ulcera despiciente, Ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη, ἵνα δῷ τὴν ὑγίειαν τοῖς κάμνουσι. || Coeo, et in unum contrahor: ut sc. in unum contrahi dicitur, quod distrahebatur et hiabat: cujus signif. exempla Bud. affert p. 71. || Coeo, in ea signif., a qua deducitur Coitio pro Conspiratione; nam εἰς ἓν συγκεκυφὸς Aristoph. Ἱππ. (854.) dixit de Conspiratione, Cam. [" Wyttenb. Select. 357. ad Herod. 240. 570. (7, 145.) Seidler. Dochm. 397. Græv.
B Lectt. Hes. 570. ad Dionys. H. 2, 1172. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 435. (6, 18.)" Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 3, 4, 19.] Συγκύπται in architectura, Capreoli, Vitruv. (4, 2.) i. e. Tigilla fastigiata, et in columellam suis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia, ne nutet aut vacillet, Turn. [* Εὐσύγκυπτος, Aret. 37. συνάρθρωσις.]

Ὑπερκύπτω, Caput profero ad prospiciendum, aut simpliciter Caput profero, Lucian. (2, 929.) Τοῦ στομίου ὑπερκύψαι. Cam. exp. Prospicio super id, quod directum aspectum prohibet. Affert autem e Plat. Euthyd. (init.) Ὑπερκύψας μέντοι κατεῖδον: ubi, inquit, significat se super alios prospectantem conspexisse. Bud. esse ait In pedes erigi et eminere super alios; ubi et exempla vide, p. 72. In VV. LL. Ὑπερκύπτον τοῦ ὕδατος φύλλον, Folium extra aquam eminens. [" Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. lxii. Toup. Opusc. 1, 519. 2, 128. Emendd. 2, 309. ad Charit. 298=556. Hom. Hymn. 100. Wagner. Alci-
C phr. 2, 227. Antiphil. 6. Heyn. Hom. 5, 5." Schæf. Mss. Heracl. Alleg. 61.]

Ὑποκύπτω, Caput summitto, inclino, ut fit ab iis, qui aliis parere non recusant: unde Bud. exp. ὑποκύπτειν, Summitti et dicto audientem esse, ap. Herod. (1, 130.) Basil.: Cam. itidem ex Herod. (6, 25.) affert, Τὰς μὲν ἐθελοντὴν τῶν πολίων ὑποκυψάσας, τὰς δὲ ἀνάγκῃ προσηγάγοντο, pro Ultro se summittentes. Et active ex Aristoph. Ἀ. (954.) ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, pro Summitte callum humerorum. || Bud. autem neutrali signif. pro Venerari etiam affert e Luciano (1, 59.) Πόρρωθεν ὑποκύψας. [" Ad Charit. 243. ad Diod. S. 1, 467. Kuster. Aristoph. 125." Schæf. Mss. Aristoph. Σφ. 555. Æsop. Fab. 234.]

¶ Κυφὸς, e κέκυφα præt. verbi κύπτω formatum, Incurvus, Gibbosus, Od. B. (16.) Ὅς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ἤδη, ubi annotat Eust. addi dat. γήραϊ: ad differentiam τοῦ γυρός: esse enim γυρὸν, Qui natura sit hujusmodi, (Od. T. 246.) Γυρὸς ἔην ὤμοισι. Pro illo autem γήραϊ κυφὸς facit hic Comici cujusdam
D versus, in quo senex quispiam dicit, Ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε, τέκτων οὐ σοφός. Dicitur tamen κυφὸς et sine ulla adjectione. [" Toup. Opusc. 1, 247. 258. 2, 241. Jacobs. Anth. 6, 383. 7, 47." Schæf. Mss.] Κυφότης, Curvitas, Incurvitas, [Hippocr. 387, 20. Athen. 482.] Ἐπίκυφος, Incurvus. [" Opp. Ἀ. 1, 342." Wakef. Mss. * Ἰθυκυφὴς s. * Ἰθύκυφος, Hippocr. 810. 842. * Πάγκυφος, Hes. J. Poll. 6, 162.] Ὑπόκυφος, " Subincurvus," Aliquantum incurvus. [" Schol. Lucian. D. D. 7, 4." Boiss. Mss.] Κυφαγωγὸς, ap. Xen. appellatur Equus proni vel cernui capitis, s. Cernuus, Bud. e Xen. (Ἱππ. 7, 10.) Ἡνιοχείτω δὲ, ἢν μὲν κυφαγωγότερος ᾖ ὁ ἵππος, ἀνωτέρω ταῖς χερσίν· ἢν δὲ μᾶλλον ἀνακεκυφὼς, κατωτέρω· οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα κοσμοίη τὸ σχῆμα. [* Κυφόνωτος, Antiphanes Athenæi 623.]

Κυφόω, Incurvo. Pass. κυφοῦσθαι, Incurvari. [Erot.] Κύφωμα, Gibbus, Hippocr. [340, 4. 362, 29.] Κύφωσις, Incurvatio, Gibbositas. Est Vitium in spina, inquit Gorr., cum ejus vertebræ loco motæ

sunt, et in posteriorem partem convertuntur. Sunt autem hæc tria vitia in spina, κύφωσις, λόρδωσις, σκολίωσις: quibus additur et σεῖσις. Gal. (5, 610.) scribit Hippocr. κυφοὺς solitum nominare Quos omnes κυρτοὺς appellant. Est autem κ., Vitium spinæ, quod a casu, ictu et tuberculis duris anteriorem thoracis partem distendentibus pulmonemque prementibus aliquando contingit, Gal. Comm. in Aphorism. quo scribit Hippocr. gibbos ex asthmate aut tussi factos, ante pubertatem mori. Ὀπισθοκύφωσις, Spinæ in posteriorem partem contorsio, quæ et simpliciter dicitur κύφωσις, Gorr. [* Περικυφόω, Lex. Apollonii p. 425.]

[* " Κύφω, Schol. Aristoph. Πλ. 476." Schæf. Mss. " I. q. κυφόω, Theod. et LXX. Job. 22, 19. κύφοντα ὀφθαλμοῖς. Sed sine dubio ibi est leg. κυφοῦντα ὀφθαλμοὺς s. ὀφθαλμοῖς." Schleusn. Lex. V. T., qui tamen * Συγκύφω, ap. Sir. 19, 23. pro sano retinet.]

Κυφαλέος, poet. pro κυφὸς, " Curvus, Incurvus, " κεκυρτωμένος, Suid. ex Epigr. ἐπεὶ τάχ' ἂν ἡ πολυ- B " καμπὴς Ἰξὺς κ' εἰς ἀιδαν ᾤχετο κυφαλέα." [" Jacobs. Anth. 6, 383. Toup. Opusc. 2, 240." Schæf. Mss.]

" Κῦφαι, Species quædam τῶν καρίδων ap. Aristot. " H. A. 4, 2. Gaza Gibbas interpr. Apud Suid. au- " tem ex Epigr. Καὶ κυφὰς καρῖδας."

Κύφος, τὸ, Gibbus, Hippocr. (807.) || Vas quoddam concavum, dictum et σκαφίδιον, i. e. Parva scapha, Etym. Hinc Κύφων, ωνος, ὁ, deduci putat, eoque significari κύρτωμα, sed hujus signif. exemplum nullum affertur: at pro Catasta, Numella, Collari, aliove Instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur, in plerisque ll. reperitur. Aristot. Polit. 5. Δεθῆναι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι, ubi quidam reddiderunt, Ligari ac cervices annulo ferreo includi. Verum Hes. non δεσμὸν σιδηροῦν, sed ξύλινον hoc vocab. significari tradit, item ξύλον * βασανιστικὸν, κολαστήριον, ᾧ κατέτεμνον τοὺς θανάτῳ κατακεκριμένους. Aristoph. Πλ. (476.) Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; Lucian. (1, 475.) Καὶ στρέβλαι, C καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. Hinc autem fit, ut κύφων vocetur etiam Qui sceleratus est s. maleficus, et qui Lat. dicitur etiam Furcifer: ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος dicitur κύφων, ut tradit Schol. Aristoph. in illum l. At Hes. scribit dici ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. Et Κυφωνισμὸς, de suppliciis, ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. || Sed Κύφων ab Eod. exp. etiam συνάγχη. Item Virga incurva. Quinetiam Quoddam genus χιτῶνος esse scribit." [Κύφωνες, Photio ἱμάτια γυναικεῖα· ἢ χιτῶνος εἶδος· οὕτως Ποσείδιππος.] " Etym. " κύφωνι affert pro τῷ κυρτώματι: quod exp. Cameræ, " Fornici, Loco testudinato s. incurvo. Alioqui et " pro Baculo incurvato ponitur. J. Pollux 1, (98.) " de partibus currus, scribit τῶν πλαγίων πλευρῶν " τὰς ἐπάνω ῥάβδους τὰς ἕως κάτω τεινούσας, appellari " κυφῶνας: at τὰς ὑπ' αὐτοὺς μέσας ῥάβδους ἕως τοῦ " τόνου, vocari * ὑποκυφώνια, vel κιλλόβαντας aut " * κολλορόβους. Dicitur esse Vestis etiam genus: " e Psello autem affertur pro Angina, κυνάγχη." [" T. H. ad Plutum p. 199. Mœr. 114. Valck. Anim. D ad Ammon. 44. ad Thom. M. 140. Toup. Emendd. 1, 326. Theogn. 1153. (ἀρότρου.)" Schæf. Mss. * Κυφώνιον, i. q. κῦφι, Alex. Trall. 1. p. 22=8. Vide Schn. Lex. Suppl.]

" Ὑφὸς pro κυφὸς, Gibbosus, Curvus."

" Ὕβωμα, Curvamen. Vox generalis est ap. Hip- " pocr., significans Omnem vertebrarum eversionem " præter naturam, ut scribit Gorr. e Galeno. At in " VV. LL. dicitur esse Gibbus vel Gibber: additur- " que tamen e Galeno, itidem esse Quamvis spinæ " verticulorum conversionem mutationemve præter " naturam. Ibid. Ὕβωσις, Affectus spinæ dorsi in- " curvatæ et fornicatæ, quo gibberes s. gibbosi " fiunt. Cui opp. λόρδωσις. Quidam autem λόρδω- " σιν esse in corpore adverso dixerunt, ὑβωσιν cervi- " cis, dorsi κύρτωσιν, ut ibid. annotatur. Sunt porro " illa Ὕβωμα et Ὕβωσις tanquam verbalia ab Ὑβοῦ- " σθαι, q. e. a nomine Ὑβὸς, Curvus, Inflexus. Item " Gibbosus, Cui spina incurvata est et fornicata. A " Apud Theocr. 5, (43.) habetur hic versus, Μὴ βά- " θιον κείνου" [τήνω] " πυγίσματος ὑβὲ ταφείης, ubi " Schol. annotat ὑβὸς esse a nomine κυφὸς, abjectione " literæ κ, et mutatione literæ φ in β." [Poeta ap. " Etym. M. ὑβὸν ἄροτρον.] " At vero Ὕβος paroxy- " tone subst. de Tubere in cameli dorso, e Gaza ap. " Aristot." [H. A. 2, 1. Serv. ad Georg. 1, 138. Koen. ad Greg. Cor. 285. Schæf.] " Pro adj. au- " tem ὑβὸς affertur etiam Ὑβιὸς, et Ὑβλιός: sed ex " his duobus alterum duntaxat habet Hes. qui ὑβλιὸν " esse dicit τὸν κυρτὸν, καμπύλον, γυρόν: additque, " οἱ δὲ ὑβὸς, κυρτὸς, ὑβριστής. Invenitur et verb. " Ὑβάζω, de incurvatione. Sed Suidas ὑβάζειν exp. " ἐμεῖν: quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρταίνειν " ἐοίκασιν."

" Ἡβὸς, pro κυρτὸς, affert Suid. ex Hippocr. Coo. " Id autem est Curvus, Inflexus, aliis Gibbosus."

¶ Κυπτάζω licet quandam habere videatur formam frequentativi a κύπτω, exp. tamen potius διατρίβω et χρονίζω: itidemque a Bud. Immoror, Cunctor, B Tempus tero, in Plat. de Rep. 5. (p. 44.) Τὸ δὲ σκυλεύειν τοὺς τελευτήσαντας, πρόφασιν μὲν ἔχει μὴ πρὸς τὸν μαχόμενον ἰέναι, ὥς τι τῶν δεόντων δρῶντας ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι. Affert vero et e Plut. Apophth. Ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα, μάχης ἀμελῶσι, ubi observa de re ead. dictum hoc verbum, de qua et ap. Plat. Videri autem possit his in ll. aliisque similibus κυπτάζειν esse non simpliciter Immorari, et Tempus terere, sed Immorari perscrutando, quod capite inclinato fieri solet. Verum generalius usurpatur: Aristoph. N. (509.) τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; Schol. διατρίβεις, στραγγεύῃ: quo verbo utitur idem Poeta alibi ead. in re: Εἰρ. (730.) ὡς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ κακοποιεῖν. [" Ammon. 85. Valck. Anim. 130. Toup. Opusc. 1, 231. Emendd. 1, 351. Plut. Mor. 1, 912. * Κατακυπτάζω, Toup. Add. in Theocr. p. 409." Schæf. Mss.]

ΚΥΠΕΛΛΟΝ, Poculi genus quoddam. A quibusdam exp. Cyathus. Il. A. (596.) Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. Quidam ap. Athen. C (482.) κύπελλα dicit esse ἐκπώματα similia σκύφοις. Ibid. legimus ita dictum hoc poculum ἀπὸ τῆς κυφότητος: unde etiam quidam scripserunt κύπελλον dictum quasi κύφελον. Eust. autem κύπελλον exponens ἐπὶ τὰ ἔσω κύπτον, factum ex aor. ἔκυπον tradit. Alii κύπελλον quasi χύπελλον dictum putarunt, ἀπὸ τοῦ χέειν πηλὸν, Vinum, a qua nominis πηλὸς signif. deducitur et κάπηλος. [Syracusanis Reliquiæ mazæ et panis, Athen. 483. Barker. ad Etym. M. 886-7. " Ad Charit. 718. Toup. Opusc. 2, 88. Subaud., Jacobs. Anth. 9, 485." Schæf. Mss.] Ab hoc est Κυπελλομάχος: εἰλαπίνη, Convivium poculis dimicans. [" Macedon. 19." Schæf. Mss. * Κυπελλοτόκος, Nonn. D. 47. p. 1026. * " Κυπελλοφόρος, Eust. 120, 37." Seager. Mss. " Procl. Epigr. 5, 1." Boiss. Mss. Greg. Naz. 2, 88. * Κυπελλοχάρων, Eust. Od. O. p. 567, 41.]

Ἀμφικύπελλον δέπας, Repandum vel Incurvum poculum, Undique introrsum propendens, Reflexum, Οἰονεὶ πανταχόθεν ἐπὶ τὰ ἔσω κεκυφὸς, Eust. Idem D ex Athen. (482.) exp. ἀμφίκυρτον, et e Parthenio addit, διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ * ὠτάρια: nam κυφὸν i. esse q. κυρτόν. Ex Aniceto autem subjungit, Cyprios ita vocare Binas aures habens poculum, i. e. binas ansas, ut exp. quidam. Etym. autem scribit de ἀμφικύπελλον quæ et ad simplex κύπελλον pertinent, sc. dici a κυφὸν, κύφελον et κύπελον: aut a χέω, χύπελον, in quod χεῖται, i. e. Infunditur, πηλὸς, Vinum: cujus etymologiæ alio meminit loco et Eust.: ubi et Aristotelis h. citat l., qui legitur H. A. 10, 40. Αἱ δὲ θυρίδες καὶ αἱ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν σχαδόνων, ἀμφίστομοι· περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο θυρίδες εἰσὶν, ὥσπερ ἡ τῶν ἀμφικυπέλλων, ἡ μὲν ἐντὸς, ἡ δὲ ἐκτός: exp. Cellæ autem et mellariæ et sobolariæ geminæ omnes sunt, uno enim eodemque intersepto duæ sibi junguntur cellæ, modo poculi gemini, Gaza. Vide Eust.: Hes. exp. περιφερὲς, Rotundum. " Ἀμφικύπελλον, " Hesychio est περιφερὲς ποτήριον, Poculum rotun- " dum: quale et τὸ ἄλεισον: ut Homeri quoque

" Scholiastæ ἀμφοτέρωθεν κοῖλον καὶ περιφερές: Eu-
" stathio autem, τὸ πανταχόθεν εἰς τὰ ἔσω κεκυφός:
" quemadmodum Athen. quoque l. 11. ἀμφικύπελλα
" nominata ait quasi ἀμφίκυρτα, ἀπὸ τῶν ὤτων, διὰ τὸ
" τοιαῦτα εἶναι τῇ κατασκευῇ: et Parthenius ap. Eust.
" διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια, καὶ παραπλήσια
" εἶναι πέλλαις συνηγμέναις μᾶλλον εἰς τὸ κυφώτερον.
" Quæ expos. magis conseutaneæ videntur quam
" aliæ aliorum, utpote ex ipso etymo petitæ. Ari-
" stot. pro δικύπελλον accipere videtur, cum H. A.
" 9, 40. scribit, Αἱ δὲ θυρίδες καὶ τοῦ μέλιτος καὶ τῶν
" σχαδόνων, ἀμφίστομοι· περὶ μίαν γὰρ βάσιν δύο
" θυρίδες εἰσὶν, ὥσπερ τῶν ἀμφικυπέλλων ἡ μὲν, ἐντὸς,
" ἡ δὲ, ἐκτός. Gaza certe ibi Geminum poculum
" interpretatus est. Utitur porro h. v. Hom. Od.
" Υ. (153.) Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. || Ἀμ-
" φικύπελλον, Aurium etiam rotnnditatem et circum
" vocasse Aristarchum, referunt VV. LL. ex Eust.
" Comm. in Il. A." ["Heyn. Hom. 4, 157. 8, 409. 486. ad Il. A. 584. Λ. 634." Schæf. Mss.]

[* Κυπελλὶς, Eust. Od. O. p. 567, 42.]

ΚΥΡΤΟΣ, Curvus, Incurvus, Gibbosus, Gibbus, Il. B. (217.) τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, Humeri gibbosi. Et in Epigr. dicit Nicarch. κυρτὸν, Cui sunt κυρτὼ ὤμω: Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑποσχόμενος Διόδωρον Σωκλῆς. Item, Convexus, opp. sc. Cavo: ut passim κυρτὸν opp. τῷ κοίλῳ. Aristot. Eth. 1, 13. Ἡ τῷ λόγῳ δύο ἐστὶν, ἀχώριστα πεφυκότα, καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κ. καὶ τὸ κοῖλον. Idem vero scribit Plut. his verbis, Τῆς γὰρ περιφεροῦς τὸ μέν ἐστι κοῖλον, κυρτὸν δὲ τὸ ἐκτός. Sic ap. Alex. Aphr. Probl. 1. Διὰ τί ἐπὶ τῶν εἰκόνων πόρρωθεν στήκοντες, τῶν χρωμάτων τὰ μὲν κοῖλα, τὰ δὲ κυρτὰ βλέπομεν; Synes. quoque de vento in contrarium flante loquens, dicit eum vela ἐκ κυρτῶν reddidisse κοῖλα. Potest verti et Gibbus in hujusmodi etiam Il. sicut Celsus dixit Jecur intrinsecus cavum, extrinsecus gibbum. Sciendum est autem et κῦμα, Fluctum, ab Hom. (Il. Δ. 426.) vocari κυρτὸν, quo putat Eust. exprimi τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου: unde Tumidum ibi reddi posse existimo, præsertim cum de fluctu itidem eo Lat. utantur. Ceterum hoc quoque κυρτὸς a κύπτω fieri vult Etym. ut a Κύπτω sit κυπτὸς, e quo κυπτὸς factum sit κυρπτὸς, deinde sublata litera π, remanserit κυρτός. Eust. autem ait vel a κύπτω vel a κρύπτω derivari. ["Jacobs. Anth. 6, 349. 11, 419. Lucill. 80. Epigr. adesp. 230. Ruhnk. Ep. Cr. 63. Toup. Opusc. 1, 257." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 581. Moschus 5, 5.] || Κύρτος, vel Κύρτη, ἡ, Nassa, Aliquod hujusmodi piscatorium instrumentum, Bud. e Luciano (1, 655.) Καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον. Plut. de Prud. Anim. Ἁλιευτικῷ κύρτῳ παραπλήσιον. Idem ibid., Οὗτοι δὲ καὶ τοῖς εἰς κύρτον ἐμπεσοῦσι τοὺς οὐρὰς παραδόντες. In VV. LL. exp. Sagena gibbosa. In Iisd. κύρτη ex Herod. (1, 191.) affertur pro Cavea: J. Poll. tamen (10, 160.) non Caveam ap. eum significare vult, sed Vas argenteum forma caveæ. || Κύρτη, Qualus, Fiscella: pro qua signif. affertur e Nicandro Ἀ. (546.) Χυλὸν ὑπὲρ λεπτῆς ὀθόνης ἢ σχοινίδι κύρτῃ Ἐκθλίψαντα πορεῖν. ["Κύρτος, Thom. M. 731. Jacobs. Anth. 8, 402. Bergler. ad Alciphr. p. 7. Timæi Lex. 170. 220. et n., Mœr. 311. 320. Toup. Opusc. 2, 60. 125. Κύρτη, Jacobs. l. c." Schæf. Mss.] Κυρτὶς in VV. LL. pro Qualo itidem, Fiscella, ex hoc ejusd. Nic. versu, (Ἀ. 493.) Ἄλλοτε δ' οἰνοβρῶτα βορὴν ἐν κυρτίδι θλίψαις. Bud. quoque κυρτίδα Qualum, s. Colum, aut Saccum vocari existimat. [Diosc. 4, 157. Parvum rete, Opp. Ἀ. 5, 600.] Κυρτίδιον, q. d. Quasillum: quo vocab. usi sunt et Interpretes Diosc. (1, 62.) sicut et nomine Fiscella. " Κυρτεὺς, Hesychio ἁλιεύς: nimirum is
" qui τῇ κύρτῃ piscatur." ["Opp. Ἀ. 3, 352. * Κυρτευτὴς, Idem, Epigr. in nota ad Euseb. H. E. 4, 15." Wakef. Mss. " Toup. Opusc. 2, 14. Jacobs. Anth. 9, 215." Schæf. Mss. * Κυρτεία s. * Κυρτία, Piscatura, quæ fit nassa, Ælian. H. A. 12, 43. * " Παλίγκυρτος, ὁ, Nassa piscatoria, idem fere ac simplex κύρτος, ἀγγεῖον ἁλιευτικὸν, Suid. e Polybio." Schw. Mss.]

[* " Κυρτοβατέω, Incurvus ambulo, Pseudo-Chrys.
A Serm. 34. T. 7. p. 342, 8." Seager. Mss. " Acta Jun. Bacchi 116. Combef." Boiss. Mss.] Κυρτοειδὴς, q. d. Incurvam formam habens. Sed peculiarem etiam signif. habet; nam sic dicitur, ut scribit Gorr., Auricula parte sui extrema, qua ab anteriore in posterius vertitur et quasi reflectitur. Κυραύχην, ενος, ὁ, ἡ, Incurvam cervicem habens. Quintil. 1, (3, 70.) Sed res tota magis Græcos decet, nobis minus succedit. Nec id fieri natura puto, sed alienis favemus; ideoque cum κυραύχενα mirati sumus, Incurvicervicum vix a risu defendimus.

Ἀμφίκυρτος, ὁ, ἡ, Utrimque incurvus, gibbosus, repandus. Hinc et ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, Luna, quasi Utrimque inflexa, vel, ut alii, Gibbosa, ad σελῆνην autem μηνοειδῆ, et διχοτόμον, et πεπληρωμένην Cleomedes ait recentiores addidisse ἀμφίκυρτον. Est autem luna ἀμφίκυρτος, ut ait Hermolaus, cum in solis triquetro semiambitur orbe. Secundum Martianum autem appellatur ἀμφίκυρτος, cum est dimidiata major. [Plut. 6, 596. 7, 500.] || Ἀμφίκυρτον, subst.
B Lignum quoddam ad gerenda onera, Suid. Vide Ἀμφίκοιλος. [* Ἀνάκυρτος, Gl. Repandus. * Δίκυρτος, Geopon. 16, 22, 4.] Ἔγκυρτος, Incurvus, i. q. κυρτός. ["Aristot. Physiog. 47." Kall. Mss.] At Ἐγκύρτια Suid. esse dicit τὰ ἐν τοῖς κύρτοις * ἐνυφάσματα. Platonem autem in Timæo (p. 405.) usum esse h. v. ἐπὶ τῆς φάρυγγος: [cf. Aristot. de Part. Anim. 3, 5.] Ἐπίκυρτος, Incurvus, i. q. κυρτός. ["Nonn. Jo. 6, 71. De luna, D. 38, 247." Wakef. Mss.] Ἐπικυρτόω, Incurvo ap. Hesiod. (Ἀ. 234.) ἐπικυρτώοντε κάρηνα. Et ap. Greg. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι, ut Lat. dicunt Cœli convexa, de Homine, Οὐρανὸς ὑρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος. [* " Κατάκυρτος, Theophr. 456. Heins., καὶ κατάκυρτα, sed leg. καὶ τὰ κυρτά." Schn. Lex. * Περίκυρτος, Sext. Emp. adv. Math. 7, 307.] Ὑπόκυρτος, Subincurvus, Aliquantum incurvus. ["Hes., Schol. Opp. Ἀ. 2, 309." Wakef. Mss.]

[* Κυρτότης, Strabo 1. p. 23. Aristot. Meteor. 4, 9.]

Κυρτόω, Curvo, Incurvo, Incurvum aut Convexum
C reddo. Unde Κυρτοῦμαι, Incurvor; Pandor, Bud. ap. Xen. (K. Π. 7, 5, 6.) Οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους πιεζόμενοι ἄνω κυρτοῦνται. Opp. K. 3, (273.) Ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, pro Incurvatur, Incurvatum eminet. Κύρτωμα, Quod est incurvatum, Gibbus Luciano. Κύρτωμα, Hippocr. (8, 631.) Prognost. appellavit οἴδημα, Tumorem omnem præter naturam, generali signif. ut Gal. Comm. 2. anuot. Gorr. Item καμάρα, Suid. In VV. LL. Locus testudinatus et incurvus qui Lat. Fornix. Κύρτωσις, Curvitas, Gibbositas, Gibberositas. Sic autem appellatur peculiari signif. Distortio spinæ dorsi in posteriorem partem. Hæc et ὀπισθοκύφωσις appellatur, vel simplici etiam nomine κύφωσις, Gal. Comm. 3. εἰς τὸ περὶ Ἄρθρων. Opposita huic contortio dicitur λόρδωσις, Spinæ vertebris in anteriorem partem conversis. ["Toup. Opusc. 1, 258." Schæf. Mss. * Ἀνακυρτόω, Eumath. 13. * Ἀποκυρτόω, Hippocr. 39. * Ἐγκυρτόω, unde * Ἐγκύρτωσις, Cassii Probl. 38. * Ἐκκυρτόω, Philostr. Icon. p. 883. * Κατακυρτόω, Eumath. 242.
D * " Κατακύρτωμα, τὸ, Hippocr. Progn. in Theophili de Fabrica Mustoxyd. p. 23. Τοὺς ἐκ τῶν ὑποχονδρίων πόνους καὶ κατακυρτώματα, signif. dubia." Schn. Lex. Suppl. * Περικυρτόω, Athen. 783. vide Ἀμφικύπελλον. * Ὑποκυρτόω, Gl. Obliquo, Hippocr. 875.]

[* Κυρτιάω, Manetho 4, 119. νῶτα κυρτιόωντας.]

[* " Κυρτίζω, Incurvor, Pseudo-Chrys. Serm. 67. T. 7. p. 440, 38." Seager. Mss.]

[* " Κυρταίνω, Suid. v. Ὑβός." Boiss. Mss.]

[* " Κύρτων, ὁ, i. q. κυρτὸς, Anal. 1, 187.]

" ΚΥΡΗΒΙΑ, τὰ, Hes., itidemque Suidæ, sunt
" τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα, h. e. Acera et glumæ
" hordei quæ decidunt dum aqua maceratur: vel
" etiam quæ decidunt cum αἱ κάγχρυς φρύγονται,
" hordeum torretur in clibano aut sole. A Suida
" exp. non solum τὰ ἄχυρα, sed etiam τὰ πίτυρα, et
" quidem τῶν πυρῶν: ut hoc vocabulo tam Hordei
" quam Tritici purgamenta intelligantur quæ tum de-
" cidunt dum vel aqua macerantur vel torrentur ad

" solem aut in furno. Hesychio sunt præterea κυάμων λέπυρα, Fabarum cortices: et τὰ τῶν κέγχρων ἄλφιτα, Farina e milio: de quo postremo ἐπέχω: " præsertim cum Gal. ejus signif. non meminerit. Is " enim cum κυρήβια exposuisset ἄχυρα, subjungit, " significare etiam τὰ πίτυρα, et τὰ τῶν κριθῶν ἀπο- " βράσματα. Gal. inquam ap. Hippocr., qui hoc " vocabulo utitur cum alibi tum libro 2 Γυναικείων, " dicens, Τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων διδόναι " δὶς τῆς ἡμέρας, ἐφ' ἑκατέρου ἡμικοτύλιον. Sic vero " et Alex. Aphrod. usus est hoc vocabulo pro Cor- " ticibus et folliculis hordei triticive quæ decidunt " dum ea semina torrentur, macerantur, aut vanno " post trituratione purgantur: in Problematis ni- " mirum quærens cur ἡ ἤλεκτρος λεγομένη μόνα τὰ " κυρήβια καὶ τὰ κάρφη συνανασπᾷ, κολλωμένη τούτοις. " Nec enim ibi assentior vel Gazæ, qui vertit Floc- " cos, nec Politiano, qui Folia arida interpr. Malim " Paleas: ut Plin. 37, 3. scribit succinum attritu " digitorum accepta caloris anima trahere in se " paleas:" [cf. Galen. 1, 93. Bas.] " Porro notan- " dum, vocabulum hoc et aliis modis scriptum " reperiri: ap. Erot. p. 33. Κηρύβια, expositum " itidem ἄχυρα et πίτυρα: ap. Poll. Κυρίβια, expo- " nentem τῶν πυρῶν τὰ φαυλότατα, Excrementa et " purgamenta tritici: ap. Hippocr. etiam κυβήρια, " 2 de Diæta, Κέγχρων χόνδροι, κυβήρια, ξηρὰ καὶ " στάσιμα. Sed has scripturas nullo modo probo, " maxime cum superiorem confirmet series alphabe- " tica quæ ap. Hes. et Suid. est, necnon ap. Gal. in " Lex. Hippocr." [" Κυρήβια, Kuster. Aristoph. 106. Locus ubi κ. venduntur, Toup. Opusc. 2, 213. * Κυρηβιοπώλης, ibid. Brunck. Aristoph. 3, 13. 170. (Ἱππ. 254.)" Schæf. Mss.] " Κηρύβια, proprie di- " cuntur τὰ ἀποβράσματα τῶν κυάμων, Folliculi faba- " rum qui decidunt dum coquuntur: seu, ut alii " interpr. Rejectamenta fabarum. Cratin. δασὺν ἔχων " τὸν πρωκτὸν ἅτε κηρύβι' ἐσθίων. Ita Etym. qui hoc " nomen * καθαρματῶδες esse ait. Erotian. κηρυβίων " ap. Hippocr. exp. ἀχύρων καὶ πιτύρων, Acerum et " furfurum: Atticam esse vocem annotans."

[* " Κυρβαίη μᾶζα, ap. Hom. in Iresione (6.) fuerit Maza s. Offa furfuribus conspersa, aut etiam furfuracea, quasi ἀπὸ τῶν κυρηβίων, quæ sunt τὰ πίτυρα, Furfures; ut πιτυρίτης et πιτυρίας ἄρτος, Panis furfuraceus: sed vox incerta." Ernesti.]

ΚΥΡΟΣ, τὸ, Auctoritas, s. potius Auctoritas plena. A Bud. tamen exp. simpliciter Auctoritas, item Firmamentum, Rata fides, Probatio: affert autem e Plat. Gorgia (p. 12.) Καὶ τὸ κ. αὐταῖς διὰ λόγων ἐστὶ, sc. ταῖς τέχναις, cum antea κύρωσιν pro eod. dixisset. Philo, Μηδὲ τὸ κ. ἐπιφημίσας τοῖς ἀκύροις, Auctoritatem male ratis, Firmamentum infirmis. Addit et e Soph. El. (918.) p. 121. meæ Edit. ἡ δὲ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, ubi vertit Ratam spem, Certum omen et pignus. At vero ap. Gal. τὸ κ. τῆς διδασκαλίας reddit, Caput, et Cardinem, Præcipuum munus et prævertendum. Item τὸ κ. τῆς θεραπείας, Præcipua functio et rata medicatio. Vide Comm. 42. Sciendum est autem in illo Soph. I. a Suida exponi ἐπιτυχίαν, ap. quem male scriptum est κακῶν pro καλῶν. || Edictum, VV. LL. in h. Dionis l., Τὸ δὲ κ. σὺν πᾶσι τοῖς πραχθεῖσιν ὑπὸ τοῦ Καίσαρος ἐκβεβαιοῦν. || Κυρος, ὁ, Cyrus, Persarum rex. Putatur autem qui primus ita dictus fuit, id nomen a sole accepisse; vocare enim κῦρον Persas τὸν ἥλιον, Solem, Plut. docet in Artax. [1. Æsch. Suppl. 396. " Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 14. Toup. Opusc. 2, 248. Zeun. ad Xen. K. Π. p. 10. Adj., Brunck. Soph. 3, 518." Schæf. Mss.]

Ἄκυρος, ὁ, ἡ, q. d. Auctoritatem non habens, Auctoritate privatus; Jus et potestatem non habens. Ἄκυρον redditur etiam Irritum, Dem. (700.) Ταῦτα ἄ. ποιεῖ, Hæc irrita facit, auctoritate privat, His jus et potestatem abrogat. Ἄ. λόγοι, Isocr. ad Phil. (5.) Ἄ. ποιεῖν τὴν συγγραφὴν, Dem. (1287.) est Syngraphain irritam facere et circumducere, Bud.: quod et ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφὴν dicitur. Sic διαθήκην ἄ. ποιῆσαι, Isocr. Ab Æschin. opp. ἄ. νόμος et κύριος, (59.) Εἴ τις ἀναγέγραπται νόμος ἐναντίος ἑτέρῳ νόμῳ, ᾗ ἄ. ἐν τοῖς κυρίοις. Lucian. (3, 172.) genitivo junxit, vocans ἡμέρας ἀ. τῶν ἐννόμων πράξεων, Non habentes jus et potestatem juridicarum actionum, jus et potestatem agendi quæ etc. || Item Ἄκυρον, Improprium, Quintil. 8, 2. [Cic. ad Div. 16, 17, 1.] || Ἄκυρος de persona dictum, Potestatem non habens, Jus et potestatem non habens. Cum gen., Dem. Ἄ. πάντων γενήσεσθε, Nullius rei imperium et potestatem habebitis, Bud. Κύριος ei opp. in hac quoque signif., ap. Eund. (437.) Ἐὰν ἐπιδείξητε ἀ. ὄντας ὑμῶν, νῦν γάρ φασιν εἶναι κύριοι. Et ἄκυρος τῶν ἑαυτοῦ, Cui est interdictum bonis. Plato, Ὁ δὲ ὄφλων, τοῦ λοιποῦ χρόνου ἄ. ἔστω τῶν ἑαυτοῦ, Suorum administrandorum potestate mulctatus sit, Bud. 47. Ἄ. τῶν προστιμημάτων, Qui mulctam dicere non potest. Idem alibi, [Dem. 732.] || Ἄ. καδίσκος, vide Κύριος. [Dem. 467. δωρεὰ, Incertum donum. " Aristot. Probl. 3, 4. p. 164. Eur. Herc. F. 698." Kall. Mss. " Jacobs. Anim. 300. Lucian. 3, 172. Abresch. Lectt. Aristæn. 316. Toup. Emendd. 1, 170." Schæf. Mss. Plato Theæt. §. 69.] " Hes. ἄκυρον exp. non " solum παλαιὸν, sed etiam ἄπειρον, μακρὰν: nam " κῦρος, inquit, est τέλος." [* " Ἀκύρως, Huschk. Anal. 85. Jacobs. Anth. 8, 284. Casaub. ad Athen. 100. * Ἀκυρολεξία, Markl. Suppl. 442." Schæf. Mss. * " Ἀκυρολέκτητος, Eust. Il. 431, 9." Wakef. Mss.] Ἀκυρολογία, Improprietas sermonis, Improprium genus loquendi. Unum e vitiis, quæ in sermone Gramm. notant. [" Valck. Præf. ad Ammon. xvi. xxiv." Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 132, 18.] Ἀκυρολογέω, Improprie loquor, Acyrologia utor, i. e. Improprio loquendi genere. [" Valck. Il. cc." Schæf. Mss. Phav. Lex. 46. * Ἀκυρολόγος, unde * Ἀκυρολόγως, Schol. Aristoph. Θ. 564.] " Ἀκυρία, pro " Improprietas, ex Hermog. affertur." " Ἀκυρόεντα " Hes. affert pro ἀνάρμοστα, ἄκυρα, Inconcinna, Im- " propria." Ἀκυρόω, q. d. Auctoritate privo, spolio, Irritum reddo, Abrogo, Antiquo. Διαγράφειν, inquit Bud., est ἀκυροῦν, Abrogare, Antiquare, Abolere, Inducere. Quod etiam Circumducere dicitur. [" Dionys. H. 2. p. 131." Boiss. Mss. " Kuster. Bibl. Chois. 83." Schæf. Mss.] " Ἀκύρωσις, Abrogatio " qua aliquid ἀκυροῦται," [Dionys. H. * Ἀκυρωσία, Gl. Abrogatio, Evacuatio, Irritum. * " Ἀκυρωτέον, Clem. Alex. 191." Kall. Mss. * Ἀκύρωτος, Eur. Ion. 801.]

[* Φιλόκυρος, Strabo 11. p. 787.]

Κυρόω, Auctoritatem do, Auctoritate mea comprobo, Ratum habeo, facio. Κυρούμαι, inquit Bud. 756., etiam ut Κυρῶ, dicitur pro Firmo, Constituo, Decerno, ubi etiam exempla affert e Plat.: VV. LL. annotant κυρῶσαι non tam significare Comprobare, quam Cum auctoritate decernere, Legitime rem transigere, ut demum ratum sit, quod actum fuerit. Subjungitnr tamen l. Herod., in quo simpliciter redditur verbo Confirmare: hic sc., Κυρώσειν ἀναβάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέταρτον μῆνα. Itidem ap. App. Κυρωθείσης δὲ τῆς γνώμης, Bayf. vertit. Approbata ab omnibus sententia. Apud Thuc. autem redditur Ratum habere, 8, (69.) p. 284. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία, οὐδενὸς ἀντειπόντος, ἀλλὰ κυρώσασα ταῦτα διελύθη. Et pass. κυροῦσθαι itidem Ratum haberi et institui, in Dem. Πρῶτον μὲν παρ' ὑμῖν ἐν τοῖς ὀμωμοκόσι παρ' οἷσπερ καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται. Sed et 2 ad Cor. 2, 8. Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, rectius redditur, Precor ut ratam faciatis in illum caritatem, quam Ut confirmetis, cum vet. Interprete. [Æsch. Pers. 227. 521. Choeph. 874. Eum. 584. 642. Suppl. 611. Polyb. 6, 13, 9. " Thom. M. 561. Abresch. Æsch. 2, 93. Plato Gorg. p. 17. 18. 19. Schweigh. Emendd. in Suid. 22. Steinbr. Mus. Crit. 1, 171. Ammon. 136. Wyttenb. Select. 419. Conf. c. κραίνω, Porson. Hec. p. 17. Ed. 2." Schæf. Mss. * Κυρωτέον, Gl. Sanciendum, " Euseb. H. E. 97." Kall. Mss.] Κύρωσις, Comprobatio, quæ fit auctoritate alicujus, Confirmatio et rata fides, ut ap. Plat. exp. Bud., quem vide p. 42. 756. [Thuc. 6, 103. " Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 14." Schæf. Mss.] " Κυρωτῆρες, Hesychio ἄρχοντες, Principes."

"Ἀποκυρόω, Abrogo, Auctoritate privo, Irritum "facio." [Τὸ κοινὸν ἀποκυρούτω ἄνδρα τὸν ἐγγραψοῦντα, Inscr. Dorica Gruteri p. 219. Gl. Abrogo: * Ἀποκύρωσις· Abrogatio.] Ἐπικυρόω, i. q. simplex κυρῶ: ut ἐπικυροῦν τὴν γνώμην ap. Polyb. (4, 24, 8.) quod et κυροῦν supra. Exp. tamen non simpliciter Approbare s. Comprobare eam sententiam, sed In eam sententiam decretum facere s. senatusconsultum. Et ἐπικυροῦν νόμον, sicut ἐπιψηφίζειν et ἐπιχειροτονεῖν, Ferre s. Rogare legem. [Dem. 200. 1430. 1444. "Thom. M. 361. ad Diod. S. 1, 674. ad Dionys. H. 1, 281. 2, 1020. Conf. c. ἀποκ., 3, 1325." Schæf. Mss.] "Ἐπικύρωσις, Confirmatio:" [cf. Ἐπίκρισις.] Συνεπικυρόω, Simul s. Una comprobo, Polyb. (6, 16, 2.) Ἂν μὴ συνεπικυρώσῃ τὸ προβεβουλευμένον ὁ δῆμος. Sed Bud. vertit, Nisi populus jusserit et sciverit, quod senatus ceusuit. Qui etiam scribit συνεπικυροῦν dici, cum major auctoritas vel potestas probat, quod minor censuit. "Κατακυρόω, Confirmo. In "auctionibus κατακυροῦν τὴν ὠνὴν est Licitatori rem "venalem addicere et adjudicare: ut ap. Joseph. "A. J. Καὶ ὡς αὔξοντι τὴν πρόσοδον, αὐτοῦ κατακυ-"ρουν τὴν ὠνήν. Hes. vero κατακυρωθεὶς affert pro "κατακριθείς." [Soph. Antig. 936. Eur. Or. 1011. * Παρακυρόω, Symm. Job. 40, 3. * Προκυρόω, Ep. ad Galat. 3, 17. "Const. Manass. Chron. p. 25." Boiss. Mss.] Προσκυρόω, Auctoritate mea comprobo, Ratum habeo, βεβαιόω, Hes. Item, Auctoritate mea adjudico quidpiam alicui. Et simpliciter pro Adjudico. Unde in Pand. Προσκυροῦσθαι τῷ δημοσίῳ τὰς αὐτῶν περιουσίας, pro Adjudicari publico, i. e. δημευθῆναι, Bud. ["Ad Diod. S. 2, 114." Schæf. Mss.] "Προσκύρωσις, Confirmatio: aliis Ad-"dictio." [Gl. Addictio. * "Συγκυρόω, Heyn. Hom. 4, 375. * Ὑποκυρόω, ad Dionys. H. 1, 281." Schæf. Mss.]

[* "Ἀποκυρετῶ, i. q. κυρόω, Inscr. Dorica Musei Veron. p. 14." Schn. Lex.]

Κύριος, unde Gall. Sire, i. e. κῦρος ἔχων, Auctoritatem habens s. obtinens in rem quampiam, A cujus auctoritate pendet aliquid. Sed κύριος τούτου brevius etiam exp. Dominus hujus rei: ut cum dicit Dem. (18.) Πόλεων καὶ τόπων κύριοι. Et Isæus p. 54. Τῆς γὰρ φανερᾶς οὐσίας οὐδένα κύριον ἔσεσθαι. Est κύριος, inquit Bud., Qui summam habet potestatem rei cujnscunque. Polyb. de Pol. Rom. Τιμῆς δὲ καὶ τιμωρίας κύριος ὁ δῆμος. Et κύριον ποιῆσαι, Dare auctoritatem et potestatem, ut idem Bud. e Dem. ubi ponitur sine adjectione. Affertur autem ex Eod. Κύριον ποιεῖν τῶν καιρῶν. Ceterum Κύριός εἰμι τούτου reddi etiam potest Penes me est potestas hujus rei, vel jus: Xen. Κύριον εἶναι τῆς καταλύσεως, [cf. Thuc. 4, 20.] Sed et cum infin. sæpe, Κύριος ἦν ἀποστέλλειν, Thuc. Penes eum erat jus mittendi. Plato Epist. Κύριος ἄνευ ἡμῶν μὴ γιγνέσθω ἀφελέσθαι. Interdum autem additur artic. τοῦ, Aristot. Eth. 3, 5. Κύριος γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι. Sed in Isæo p. 56. Ὡς οὐ κύριος ἦν τοῦδε ποιήσασθαι, reponendum videtur τοῦ τόδε ποιήσασθαι. VV. LL. exp. et alio modo nomen hoc, eod. tamen sensu: Κύριος ἔστω τῆς διανομῆς, Plato de LL. Suo arbitratu distribuat. Et, Κύριος κρίνειν εἰμὶ, ex Aristot. pro Possum pro meo arbitrio judicare. Ibid. e Plat. Epist. 7. (p. 142.) Ἀξιῶ μὴ κύριον ἡγεῖσθαί σε Δίωνος ἐμὲ, pro Ne me putes omnia ap. Diouem posse tanquam dominum. Alicubi vero Κύριός εἰμι τούτου, pro Hoc est muneris et curationis meæ, Bud. ap. Dem. Τούτου δὲ κυρία ἡ σύγκλητος: ubi etiam observa usum feminini generis, sicut in h. Ejusd. l., Τὴν βουλὴν ποιήσαντος τοῦ δήμου κυρίαν, Cum populus rem senatui permisisset. Κύριος item dicitur esse alicujus, Qui eum habet in potestate, ut ἐπίτροπος. Unde κύριοι vocabantur et Qui puellas aut feminas dabant nuptui, quia sc. earum erant aut tutores aut curatores: de qua signif. plura Bud. 43. 44. Et κύριος αὐτὸς ἑαυτοῦ, τῶν ἑαυτοῦ, Suæ tutelæ permissus, Qui sui juris est, liberam habet bonorum dispensationem, Bud., qui affert præterea e Dem. pro Liber, i. e. Vinculis solutus. Interdum et Qui jurisdictionem habet, ut Idem inquit: afferens tamen l. Dinarchi, in quo id non sine adjectione significat; legitur enim ibi, Κυρία βουλὴ δικάσαι περὶ τοῦ σώματος. || Sed sæpe etiam dicitur sine adjectione ut Herus, et interdum Dominus ac δεσπότης, Soph. Aj. (734.) Τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον. Sic κύριος καὶ οἰκοδεσπότης, et κυρία καὶ οἰκοδέσποινα, Plut. Et κυρίας καὶ βασιλίδας, Athen. Item neutro gen. Τὰ κύρια ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, Bud. e Dem. (424.) Capita civitatis, Qui summam reip. in manibus habent. || Auctoritatem habens, i. e Ratus: sicut ἄκυρος, Irritus. K. νόμος, Lex quæ vim et auctoritatem obtinet, et quæ non est abrogata. Bud. ex Æschine (5, 43.) Idem Bud. Τὰ διαιτηθέντα ἔστω κύρια, exp., Quod arbitri statuerint, id semel jus ratumque esto. Huc pertinet κύριον ποιεῖσθαι ap. Isocr. (Panath. 66.) opp. τῷ λύειν. Itidem vero κύριαι δόξαι Epicuri redditur Ratæ sententiæ; et a quibusdam etiam Firmæ sententiæ. Cic. autem per superl. Maxime ratæ. Isocr. præterea κ. κτήσεις vocasse videtur Bona, quorum firma est et quasi rata possessio. Item τὸ κ., Cujus judicium est ratum et non fallitur. Et κυριώτερον, Cujus fides est exploratior, et cui magis credimus. Bud. 43. ex Aristot. || Præcipuus, Antiquissimus, Aristid. Panath. Τὰ κ. τοῦ λόγου. Item, Τὰ κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, Gal. Principalia membra, quæ et καίρια. Bud. Affertur et, Κυριώτατος τόπος τῆς χώρας, e Plut. Locus præcipuus et principalis. Et κυριώτατον δικαστήριον, Potissimum, Augustissimum. At, Κυριώτατα πρὸς θάνατον νοσήματα, e Plat. Tim. quasi Præcipuis viribus præditi morbi.

Κύριον ἦμαρ, Eur. (Or. 1033.) Condictus dies, vide Κυρία quod sine adjectione ponitur, [Κύριον, τὸ, Hora fatalis, Æsch. Ag. 776.] || K. ἐκκλησία, Concio, in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, et ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη. Vide Suid. v. Ἐκκλησία. Et κ. καδίσκος, ἀμφορεὺς, in quo ἡ κ. ψῆφος ponebatur ut ἄκυρος, in quo ἡ ἄκυρος: de quibus lege Schol. Aristoph. Bud. Comm. 169. || Proprius, ut κύριον nomeu ap. Gramm. ad differentiam metaphorici, qua in signif. utitur et Demetr. Phal. Item κ. ὄνομα, sicut Lat. Nomen proprium. Herodian. 7, (5, 19.) Τῷ τε κ. αὐτοῦ ὀνόματι προσθέντες Ἀφρικανὸν, ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν, Aristid. Panath. Καὶ δὴ πρὸς αὐτὰ τὰ κ. τοῦ λόγου τρέψομαι, Jamjam ad ea veniam, quæ propria sunt orationis, Bud., qui tamen sibi in hac interpr. non constat, cum alibi τὰ κ. τοῦ λόγου vertat Quæ præcipua sunt. Et κ. ἀρετὴ, Propria virtus, pro ἡ κυρίως λεγομένη ἀρετὴ, Quæ proprie dicitur virtus, Bud. ex Aristot. Eth. 6. Et Eur. (Iph. A. 318.) Ὀυμὸς — μῦθος κυριώτερος λέγειν, Magis mihi proprium, Mihi magis proprie convenit dicere. Exp. etiam Meum est potius, Magis ad me pertinet.

Κυρία, subaud. ἡμέρα, Condictus dies s. Præstitutus. Interdum tamen et cum illo substantivo, Herod. (5, 50.) Ἡ κυρίη ἡμέρη τῆς ἀποκρίσιος. Item κ. ἡμέρα, vel κυρία sine adjectione, Dies vadimouii, quasi rata et fixa, ad quam qui non adfuerit, moram purgare nequit: unde τὴν κ. ἐγγράψαι, et τῆς κ. ἐνεστώσης, de quibus lege Bud. 41. Ubi et pro Die fati e Synes. profertur. Est et Dies comitiorum, eid. Bud. ex Etym. et Hes.

["Κύριος, ad Phalar. 333. Wakef. Trach. 1146. Eum. 127. Luzac. Exerc. 171. Kuster. Aristoph. 1. Brunck. Soph. 3, 518. ad Diod. S. 1, 177. 2, 128. 240. Boëckh. in Plat. Min. 110. Clark. ad Il. A. 338. Ammon. 39. 86. Eran. Philo 169. ad Charit. 242. ad Herod. 553. Abresch. Æsch. 2, 83. Præcipuus, ad Diod. S. 2, 453. De die, Eichst. de Dram. 147. ad Herod. 22. ad Charit. 304. 452. De deo, ad Diod. S. 1, 76. De corporis partibus, ad 1, 65. 170. Conf. c. καίριος, Boiss. Philostr. 613. Boëckh. l. c. Seq. in fin., Dionys. H. 2, 1191. De compar., Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 292. Τὸ κυριώτερον, Gramm., T. H. ad Lucian. 1, 221. Τὸ κυριώτατον τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ ψυχὴ, ad 1, 190. cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 123. Mor. 1, 18. 320. Κυρία δόξα, Bergler. Alciphr. 211. K. ἐκκλησία, Brunck. Aristoph. 3, 58. Kuster. 117. K. ὄνομα, Casaub. ad Athen. p. 5. Κύριον ποιεῖσθαι, Boiss. Philostr. 322. Κύριον, Dionys. H. 1, 174. Ἐν τῷ κ., Jacobs. Anth. 12, 167. Τὰ κ., ad Charit. 454. Æsch. Eum. 963. Κύριος, Maritus,

Brunck. Aristoph. 3, 42." Schæf. Mss. Κυριώτεραι κριταὶ περὶ τῶν τοιούτων, Plato Ep. 7. p. 137. * Κυρία, Domina, Epictet. 62. Αἱ γυναῖκες εὐθὺς ἀπὸ ιδ' ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν κυρίαι καλοῦνται.]

Κυρία, substantivum pro κυριότης, Dominium, Potestas, Polyb. (6, 15, 6.) Τοῦ γὰρ ἐξαποστεῖλαι στρατηγὸν ἕτερον, ἢ τὸν ὑπάρχοντα ποιεῖν ἐπίμονον, ἔχει τὴν κυρίαν ἡ σύγκλητος. Sic autem et alibi utitur. Tale est et hoc ap. Athen. [440. e Polyb.] Πρῶτον μὲν οὐκ ἔχει οἴνου κυρίαν ἡ γυνή, Materfamilias Romæ non habet vinum in potestate. ["Ad Charit. 242= 405." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 491. M. Anton. 8, 56." Kall. Mss.] "Κυρεία, Suidæ ἡ ἐξουσία, Pote-"stas: quæ et κυρία." ["Dionys. Areop. 166. 191. 240. Athan. 1, 274. 773. Andr. Cret. 23. 231." Kall. Mss. "Etymol. 427, 9. ad Charit. 405." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "At Κύρειος "θρόνος, possessive ὁ τοῦ Κύρου, ut et Κύρειον στρά-"τευμα, τὸ μετὰ Κύρου ἀναβεβηκὸς ἐπὶ Ἀρταξέρξην "τὸν ἀδελφόν, teste Suida." ["Κυρεῖος, ad Diod. S. 1, 665. Κυρεῖον στράτευμα, Acta Soc. Traj. 1, 81." Schæf. Mss.]

[* Κυριάρχης, Theod. Prodr. Ep. 8. * "Κυριαρχέω, Nicet. Eugen. 4, 32. 5, 186." Boiss. Mss.] Κυριαρχία, Dominationis principium et origo, Bud. e Dionys. Areop. [* "Κυριαρχικός, Dionys. Areop. 32." Kall. Mss.]

Αὐτοκύριος, q. d. Per se Dominus. In VV. LL. esse dicitur unum e Nominibus Spiritus sancti ap. Greg. Naz. [* "Αὐτοκυρίως, * Ἀντικυρίως, Pachym. ad Dionys. Areop. 481." Kall. Mss. * "Μισοκύριος, Osor Domini, Pseudo-Chrys. Serm. 65. T. 7. p. 432, 31." Seager. Mss.]

Κυριοκτόνος, ὁ, (ἡ,) Domini interfector. Sed κυριοκτόνοι Judæi ap. Theodorit. H. E. ["4, 22. p. 183. e Petro Alexandrino." Boiss. Mss.] Interfectores DOMINI, i. e. JESU CHRISTI. [* Κυριοκτονέω, Cyrill. ad Isaiam 8. p. 139.] Κυριοκτονία ap. Eund. Theodorit. DOMINI cædes, ab Judæis perpetrata.

[* Κυριόλεκτος, Jo. Geom. Tetrast. 457. * Κυριολέκτως, Olympiod. in Eccles. 4. p. 633.] "Κυριολε-"κτεῖν, ET Κυριολογεῖν, Proprie loqui, Propriis uti "verbis, s. Propriis vocabulis. Passive etiam nomen "s. vocabulum aliquod κυριολογεῖται pro Proprie "dicitur, Peculiariter usurpatur. Justin. Martyr, "Οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατόν, "Nullum nomen de Deo proprie et peculiariter dici "potest: ut et ap. Philon. V. M. Deus de se "loquens, ait, Οὐδὲν ὄνομα ἐπ' ἐμοῦ τοπαράπαν κυριο-"λογεῖται." ["Κυριολεκτέω, Heyn. Hom. 6, 149. Wolf. Proleg. 84." Schæf. Mss. "Orig. c. Cels. 19." Wakef. Mss. Eust. Od. A. p. 7, 41. * Κυριολεξία, Gl. Proprietas, "cf. Matth. ad Dionys. H. 6, 169. Oratt. Gr. Reisk." Boiss. Mss. "Heindorf. ad Plat. Phædr. 319." Schæf. Mss.] "INDE "Κυριολογία, Sermo s. Oratio propriis constans "verbis, s. Verba propria et genuina, Verba pecu-"liaria et nativa: cum sc. id significant in quod "primo denominata sunt: s. Proprietas dictionis, Pro-"prietas verborum. Longin. (28.) Οὕτως ἡ περίφρασις "πολλάκις συμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ." [* "Κυριο-"λογικός, Clem. Alex. 657." Wakef. Mss. * Συγκυριολογέω, Athan. 2, 221. Dial. 3. de Trin. 1, 2. p. 22. * "Κυριώνυμος, Domini nomen habens, s. Nomen conveniens et congruum habens, Pseudo-Chrys. Serm. 26. T. 7. p. 318, 24. Χρεώστης ἀπεφάνθην της προτέρας κυριωνύμου κυριακῆς." Seager. Mss. Pachym. Hist. 4, 9. * Κυριωνυμέω, Eust. Il. Z. p. 492, 19. * Κυριωνυμία, 516, 26. in Dionys. P. 144.]

"Ἀντικυρία, Potestas, ἐξουσία. Suidas enim hæc "verba affert, ἀντικυρίας σοι δεῖ: exponens ἐξουσίας."

"Μετακύριον, Hesychio φοινικόν."

Κυρίως, Cum auctoritate et potestate, Firmiter, Stabiliter, βεβαίως, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς, Hes. ‖ Proprie, eo sensu, quo dicitur aliquis loqui proprie. Unde κυριώτερον, Magis proprie, ap. Philon. Οὐ τὴν τραχεῖαν κακίας ὁδὸν, ἤ, κυριώτερον εἰπεῖν, ἀνοδίαν. Item πρώτως καὶ κ. dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν, at vero reliquæ καθ' ὁμοιότητα, ap. Aristot. At K. κατὰ τὸν θεσμὸν quid significet, docet Dem. [1094. Æsch. Ag. 186. Choeph. 783. Soph. Phil. 63. "Perspicue, Polyb. 8, 28, 7." Seager. Mss. "Wakef. Eum. 127. Proprie, Casaub. ad Athen. 119. Valck. Phœn. p. 22." Schæf. Mss.]

Κυριότης, ἡ, Dominium, ad Ephes. 1, 21. Ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κ., ad Col. 1, 16. Εἴτε θρόνοι, εἴτε κ., εἴτε ἀρχαὶ, εἴτε ἐξουσίαι. At vero Petrus 2 Epist. 2, (10.) Καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας, putatur vocare Senatorum aut Aliorum magistratuum collegium. ‖ Hesychio Dies, in qua peraguntur ea, de quibus inter aliquos convenerat. [* Πολυκυριότης, i. q. πολυκοιρανίη, Theophyl. ad Ep. 1. ad Cor. 8, 6. p. 226.]

Κυριεύω, Dominium obtineo, Dominor, Dominus sum, fio. Cum gen., Xen. (Ἀπ. 2, 6, 22.) Πάντων κυριεύειν, Omnibus dominari, Polyb. 2, (10, 5.) Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τεττάρων μὲν πλοίων ἐκυρίευσαν τετρηρικῶν, Domini fuerunt vel evaserunt quatuor quadriremium; Quatuor quadriremes in suam potestatem receperunt, Bayf. A Bud. exp. etiam Potior, Capio: e Polyb. (2, 11, 14.) Ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λέμβων εἴκοσι τῶν ἀποκομιζόντων τὴν ἐκ τῆς χώρας ὠφέλειαν, Potiti sunt, In potestatem suam redegerunt. In h. autem ejusd. Polyb. l. exponit Recuperare, Ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, κυριεύειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον. Affert et e Diog. L. 251. Οὐ μὴν ἐκυρίευσαν τοῦ σώματος αὐτοῦ, Corpus ejus in eorum potestatem non venit. [Aristot. Mirab. 97. 105. Diod. S. 16, 4. * Κυριεύων, Genus argumentationis sophisticæ, Plut. 6, 504. 8, 429. 10, 415. "Κυριεύοντες, Syllogismi species, Gell. N. A. 1, 2." Schæf. Mss. * Κυρίευσις, Melampod. de Palpitat. 475. 482. 491. * Ἀκυρίευτος, Œcum. ad Epist. ad Rom. 7.] Κατακυριεύω, Matth. 20, 25. Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, Dominantur in eas, ad exprimendam vim τοῦ κατὰ, potius quam Dominantur iis. Cicero, Dominatur in suos. [Schleusn. Lex. V. T. "Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. Eust. p. 43." Boiss. Mss. * Κατακυρίευσις, Athan. 2, 253.]

Κυριακὸς, Ad dominum pertinens. In VV. LL. Dominicus, Authenticus. Sed peculiariter, Ad DOMINUM pertinens, i. e. ad CHRISTUM: K. ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακὴ, sub. ἡμέρα, Novus Dominicus, Dies, qui post octavum festi Paschatis illucet, VV. LL. e Greg. Naz. [* Κυριακὸν, τὸ, Templum, Athanas. Vit. S. Anton. * Κυριακῶς, Eust. Il. A. p. 27, 4.]

"Κυριόω, i. esse dicitur q. κυρόω." [* "Κυριωτικός, Schol. Pind. Π. 2, 106." Wakef. Mss. "Confirmandi vim habens, Clem. Alex. 777. * Κυρωτικὸς usitatius est, cf. Sylb. in Ind. Clem. Alex." Kall. Mss.] "Ἀνακυρίωσις, ap. Hippocr. (27, 42.) interpr. Gra-"vitas atque auctoritas: qua signif. προσκύρησιν "etiam usurpasse Eund. tradunt. Medico certe in "Libello περὶ Εὐσχημοσύνης jubet, Ἐν τῇ εἰσόδῳ "μεμνῆσθαι καὶ καθέδρης καὶ καταστολῆς, περιστολῆς, "ἀνακυριώσεως, βραχυλογίης, ἀταρακτοποιησίης, προ-"σεδρίης, ἐπιμελείης, ἀντιλέξιος πρὸς τὰ ἀπαντώμενα: "nisi potius active accipienda ea vox pro Auctori-"tatis conciliatio."

"Προσκύρησις, exp. Auctoritas, ap. Hippocr. in "Παραγγελίαις, (1, 65. Lind.) ubi dicit τρίψιν ἐπικρα-"τίδων fugiendam esse διὰ προσκύρησιν ἀκέσιος: ut "sit Propter auctoritatem artis medicæ. In libro περὶ "Εὐσχημοσύνης accipiunt ἀνακυρίωσις pro eod." [Cf. Foes. Œcon. v. Προσκυρεῖν.]

[* "Κυρανὶς, ἰδος, ἡ, Regina, vide Fabric. B. Gr. 1. p. 62." Kall. Mss.]

Κυριάζω, Hes. exp. ἀποκακῶ. Ἀποκυριάζω, ἀποκακῶ, ἀποφεύγω, ἀποσκιρτῶ, Hes. In VV. LL. redditur Fugitivus sum a domino; sed nullum hujus signif. exemplum affertur. "Ἀνακυρτάσαι, Idem affert "pro ἀνασκιρτῆσαι, ἀναπηδῆσαι, Subsultare." [Leg. videtur ἀνακυριάσαι.]

ΚΥΡΩ, F. Æol. σω, Incido: πήματι κύρσαι, Hesiod., In calamitatem incidere, Ἔργ. (2, 309.) Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πήματι κύρσαι. Cum qua constr. Hom. usus est composito ἐπικύρσαι, ut infra docebo. "Κύρσαι Hesychio ἐπιτυχεῖν." Et ἔκυρσε

δόμῳ, pro Incidit in domum, ex Eur. Usus est autem Hom. et pass. voce Κύρομαι, Il. Ω. 530. Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, i. e. ἐντυγχάνει, Eust. || Sæpe autem Κύρω cum gen. pro Nanciscor, Eur. Med. (1360.) Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε. In Epigr. ἔκυρσα τάφου. || Κύρω pro προσκρούω, ap. Hom., sicut et comp. συγκύρω, in quo utriusque exemplum pro hac signif. afferetur. ["Brunck. Apoll. Rh. 72. Porson. Hec. p. 16. Ed. 2. Jacobs. Anim. 244. Anth. 12, 63. ad Charit. 755. Musgr. Hec. 215. Hel. 1369. Abresch. Æsch. 2, 127. Simonid. 49. 90. Ruhnk. et Ilgen. ad H. in Cer. 188. Clark. ad Il. A. 338. B. 43. Toup. Opusc. 2, 240. Valck. Hipp. p. 244. 292. Eurip. 3, 276. ad Phalar. 234. Sancio, Heyn. ad Apollod. 1060." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 363. Lycophr. 255. Æsch. Ag. 625. Nanciscor, cum accus., Opp. Ἁ. 1, 34. αὐλιν ἔκυρσαν.] Κύρμα, τὸ, Id, in quod aliquis incidit, quod aliquis nauciscitur, q. d. Gal. Une rencontre: ut κύρειν, Rencontrer. Sed ap. Hom. magis peculiari signif., pro Une bonne rencontre, Præda, in quam aliquis forte incidit: Od. E. (473.) Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι, Γ. (271.) Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ubi Eust. ait esse εὐτυχὲς εὕρημα, vel simpl. εὐτυχίαν, ad similitudinem τοῦ κατὰ συγκυρίαν. Sic autem et alibi, Od. O. (479.) ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι. Interdum vero tribuitur hominibus: Il. E. (488.) Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένησθε. Vide Ἐπικύρω. [Aristoph. Ὄρν. 430. "Heyn. Hom. 5, 97. 7, 335. Jacobs. Anth. 7, 143. Exerc. 2, 190. Act. Traj. 1, 237. Wakef. S. Cr. 1, 166." Schæf. Mss.] "Κρύμα, Hesychio εὕρημα: transpositis literis pro κύρμα. Affertur ex Æschylo etiam." "Ἄκυρμα, τὸ, i. q. ἀκύρημα, h. e. ἀτύχημα, ἀπότευγμα, Infortunium, illud nimirum proprie quo nihil acquiritur: ut Hes. quoque ἀκύρματα exp. ἀποτεύγματα. || Ex Athen. affertur pro Reliquiæ, Exuviæ armorum." Ἀντικύρω, Incido (in aliquem,) Nanciscor, Offendo, Soph. Phil. (545.) p. 404. Ἐπείπερ ἀντέκυρσα, i. e. ἐνέτυχον: [Œd. Col. 1680.] "Ἐγκύρω, ύρσω, et Ἐγκυρέω, ήσω, Incido, Incurro, i. q. ἐντυγχάνω. Hesiod. Ἔργ. (214.) Ἐγκύρσας ἄτησιν, Cum in infortunia s. incommoda incurrerit. Herod. (3, 77.) Ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις, Inciderunt in illos, Offenderunt illos. Ex Eod. (7, 208.) affertur ἐνεκύρησε ἀλογίῃς, pro Contemtui habuit, Neglexit. Utitur Arrianus quoque h. v., licet Ἰωνικωτέρῳ, 5, (23, 7.) Ἀμφὶ γὰρ τὴν δευτέραν φυλακὴν ἐκπίπτοντες ἐκ τοῦ τείχους οἱ πολλοὶ αὐτῶν, ἐνέκυρσαν ταῖς προφυλακαῖς τῶν ἱππέων." [* Ἐγκυρσεύω, Incido, Heracl. ap. Clem. Alex. Strom. 2. p. 432. Schneidero susp.] Ἐπικύρω, Incido, ἐντυγχάνω, sicut et simplex κύρω, Il. Γ. (23.) Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα, Πεινάων, Ut exultat famelicus leo, qui incidit in corpus ingens, Nactus corpus ingens. Qui usus verbi ἐπικύρω optime convenit cum usu verbalis κύρμα, cum sc. eo utitur Hom. ad signif. Prædam, in quam incidunt feræ, aves, pisces. || Interdum non ἐντυγχάνω, sed ἐπιτυγχάνω, κατευστοχῶ, Eust. in Il. Ψ. (820.) Τυδείδης δ' ἄρ ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κυρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. e. ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ὀξύτητι, Eust. Collimabat. Locum autem hic quoque habet Gall. Rencontrer. ["Archestr. Athenæi 163." Schw. Mss. * Παρακύρω, Quint. Sm. 11, 423. * Προσκύρω, unde προσέκυρσα, Soph. Œd. T. 1332.] Συγκύρω, q. d. Concido. Sed ap. Hom. pro προσκρούω, Eust. in Il. Ψ. (435.) Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι. Dixerat autem paulo ante, Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι, ἅρματι κύρσας. Ita enim hic ille enarrator, Κύρσε δὲ ἅρματι, inquit, et ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, signif. προσκροῦσαι, κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον, ἤγουν εἰς ἓν ἐλθόντα. At Schol. συγκρούσειαν, addens simile ei esse συντύχωσι. Latine certe Collidi rectius reddideris, quam Impingere, aut Offendere. ["Heyn. Hom. 8, 445. ad Eur. Andr. 1173. ad Phalar. 234. * Σύγκυρσις, Boiss. Philostr. 281." Schæf. Mss. Synes. 134.]

¶ Κυρέω, i. q. κύρω, Incido: a quo κυρῶ est comp. ἐπικυρήσας ap. Hesiod. Sed frequentius ap. Tragicos, itemque ap. Herod. pro Nanciscor, Consequor, dixit vero et Plato (2 Alcib. 4.) κεκυρηκὼς pro τετυχηκώς. Eur. (Iph. A. 1035.) Ἐσθλῶν κυρήσεις, Bona nanciscaris, consequaris: Phœn. (500.) Ἄ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι Δρᾷν, Si jus meum non consecutus fuero, obtinuero, i. e. μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου, Schol., quæ expositio multo melior est altera, quam idem Schol. affert, jungendo sc. ἃ cum μὴ κυρήσας, ut sit pro εἰς ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης, at vero ex Herod. (9, 116.) affertur κυρήσας δίκης, pro Qui pœnas dedit. Sic autem positum in malam partem citatur ex (7, 158.) Ἀτιμίης πρὸς ὑμέων κυρήσας, pro Cui contigit ignominia affici a vobis. || Contingo, Evenio: Συντυχία κρείσσων ἐκύρησε, quæ verba afferuntur ab Eust. p. 1363. fin. Et τάδ' εὖ κυρεῖ, Soph. (El. 799.) Feliciter hæc eveniunt, Hæc succedunt, ut alii interpr. || Sum, εἰμὶ, τυγχάνω: ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eur. (Alc. 954.) pro ἐχθρὸς ὢν τυγχάνει. Sic Soph. (Aj. 87.) μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων, i. e. τυγχάνεις ἔχων: (347.) ὡς ἔχων κυρεῖ, Schol. ὡς διάκειται. Invenitur et partic. κυρῶν, Phil. (544.) p. 404. Ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι. [Soph. El. 663. Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ; "Phryn. Ecl. 121. Thom. M. 561. 860. Markl. Iph. p. 322. Musgr. Iph. T. 759. Heracl. 375. Scoliou 6. Jacobs. Anth. 11, 357. Brunck. Apoll. Rh. 72. Aristoph. B. 1291. Porson. Med. p. 81. Timon Philias. 3. Diod. S. 2, 523. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 360. 701. ad Eur. Hec. 693. ad Soph. Phil. 371. Valck. Hipp. p. 244. ad Mosch. 371. ad Herod. 603. ad Phalar. 234. Clark. ad Il. A. 338. B. 43. ad Eurip. 3, 276. Porson. ad Hec. 219. Koen. ad Greg. Cor. 193. Ruhnk. ad H. in Cer. 188. Assequor, semper genitivo jungitur, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 76. Contingo, Eur. Hec. 215. 686. Cum accus., Brunck. ad 693. Sine ὤν, Æsch. Pers. 598. K. λέγων, Valck. ad Röv. p. xlv." Schæf. Mss.] "Κύρημα, τὸ, Suidæ ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἔρμαιον, Inventum fortuitum, In quod fortefortuna incidimus: dictum et κύρμα, παρὰ τὸ κυρεῖν." "Ἀκυρὴς, Hesychio, Etymologo, et Lex. meo vet. ἀτυχής: afferentibus itidem Ἀκυρήματα pro ἀτυχήματα. Dicuntur autem hæc παρὰ τὸ κυρεῖν: proprieque ἀκυρὴς est Qui nil acquirit, ideoque infortunatus: et ἀκύρημα, Infortunium illud." [* "Διακύρεσις, Damasc. ap. Wolf. Anecd. 3, 222." Kall. Mss. Ἐγκυρέω, vide Ἐγκύρω. * "Ἐγκύρησις, Sext. Emp. Pyrrh. 1, 37. 7, 85. 10, 299." Kall. Mss.] Ἐπικυρέω, i. q. ἐπικύρω, paulo ante expositum, Hesiod. (Ἔργ. 2, 373.) ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας, Cum forte incidisset in. "Προσκυρῆσαι, Hesychio est προσεγγίσαι, Appropinquare, Accedere." [In Photii Λέξ. Συναγ. Porson. male legitur: Προσκυροῖ· προσεγγίζει. Προσκυρέω, Accido, Æsch. Choëph. 11. Schleusn. Lex. V. T.] Συγκυρέω, Accido, Evenio, Herod. (9, 90.) Συνεκύρησε γενέσθαι, (8, 87.) Συνεκύρησε κατὰ τύχην παραπεσοῦσα, Polyb. 2. Στοχαζόμενος ἐκ τῶν κατὰ λόγον, ταύτῃ ποιήσασθαι τοὺς ὑπεναντίους τὴν εἰσβολὴν, ὃ καὶ συνεκύρησε, Quod et contigit. Idemque et alibi utitur. Synes. autem dixit in Epist. Χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταυτῷ συγκυρεῖ, pro Raro contingit, ut omnia eidem conveniant. Hæc autem dicit volens notum facere aliquem ei, cui scribebat, et signa dans e nomine et facie, ne falleret alius ejusd. artis ac nominis. || Τὰ συγκυροῦντα τῶν πόλεων, pro Quæ ad civitates pertinent, VV. LL. e Num. [35, 4. "Diod. S. 2, 420. Apoll. Dysc. 86. ad Herod. 659. 661. 710. ad Phalar. 234." Schæf. Mss.] Συγκύρημα, Quod forte evenit, Casus, Eust. in Il. Ω. (530.) de doliis, e quibus Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, scribit, Καὶ οὕτω μὲν οἱ Ὁμηρικοὶ πίθοι ὁ τῶν ἐσθλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν κιρνῶσι τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν, μίγμα οὖσαν καὶ σ. ἄλλοτε μὲν κακῶν, ἄλλοτε δὲ ἐσθλῶν, ubi aptissime reddi possit Gall. vocabulo Rencontre: præsertim cum et ipsum sit μέσον, et dicatur, Bonne rencontre, itidemque Mauvaise rencontre. Animadvertendum est autem usum esse Eust. hac voce propter Homericum κύρεται, quod supra exposui in Κύρω. Exp. vero συγκύρημα alia voce Gr. * συντύχημα. ["Dionys. H. 3, 1847. ad Lucian. 1, 408. Heyn. Hom. 5, 97." Schæf. Mss. * "Συγκύρησις, Polyb. 9, 12, 6. 32, 6,

5. Sext. Emp. 1, 141." Kall. Mss. " Ind. ad Timarion. Notit. Mss. 9, 188." Boiss. Mss.] Dicitur porro ET Συγκυρία ead. signif., sed a Συγκύρω barytono, Luc. 10, 31. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατεβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ: quæ verba quidam ita interpr. Forte autem sacerdos quidam descendit. Sed non libenter a vet. Interprete discesserim, vertente: Accidit autem, ut sacerdos quidam descenderet. Habet autem hic quoque locum vox illa Gall. Rencontre, siquidem apte hic dixerit Par rencontre: quod et multo est mollius quam Par fortune, quod illi Forte respondet. Posset autem alioqui ap. profanum scriptorem reddi κατὰ συγκυρίαν κατέβαινεν, Forte fortuna accidit ut etc. Vel, Casu quodam accidit ut. Si quam tamen et hic casus signif. subesse nomini συγκυρία existimemus, eam meminerimus opponi non divinæ providentiæ, sed iis, quæ certo consilio ab hominibus fiunt. Usus est porro Eust. hoc loquendi genere κατὰ συγκυρίαν in exponendis hisce verbis Homericis, (Il. Ψ. 428.) ἅρματι κύρσας, (435.) συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι: scribit enim κύρσαι ἅρματι et ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, esse προσκρούσαι κατά τινα σ. ὁμοῦ γενόμενον. ["Valck. ad Herod. 275." Schæf. Mss.]

"ΚΥΤΙΣΟΣ, ὁ, Cytisus: Herba alio nomine dicta "ἀρνόφυλλον, auctore Hes.: sine dubio quod ejus "folio gaudeant agni. Theocr. (10, 30.) Ἀ αἴξ τὸν "κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει. Unde Maro, lupus "ipse capellam, Florentem Cytisum sequitur lasciva "capella." ["Schreber. ad Theocr. p. 104. Toup. Emendd. 2, 98. Heyn. ad Virg. 1, 47. Phryn. Ecl. 40. Ruhnk. ad Vell. Paterc. p. 20." Schæf. Mss. Nicander Θ. 617. 944. * Κυτισηνόμος, Ἀ. 572.]

"ΚΥΤΜΙΔΕΣ, αἱ, e Luciano (2, 230. 258.) pro "Emplastri genere."

"ΚΥΨΕΛΗ, Hes. est πλεκτὸν ἀγγεῖον μελιτ- "τῶν, Alveare apum e vimine aut stramine plexum. "Plut. (8, 372.) Ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς "μιᾶς ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. Sic ap. Suid., Αἱ δὲ "μέλιτται ἐμπεφωλεύκεισαν, ὥσπερ ἐν κυψέλῃ, τῷ "φωλεῷ· τὸ μέλι δ' ἐλείβετο κατὰ τῶν κεφαλῶν. || Κυ- "ψέλη, Hesychio est etiam σιτηρὸν ἀγγεῖον: ut ap. "Aristoph. Εἰρ. (631.) εἴγε κάμοῦ, τὸν λίθον Ἐμβα- "λόντες, ἐξμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν. Ubi et "Schol. annotat esse εἶδος ἀγγείου ἢ μέτρου δεκτικὸν "πυρῶν ἢ κριθῶν, idque non solum πλεκτὸν, sed "etiam κεράμεον: quapropter Comicum dixisse αὐ- "τὴν κλασθῆναι λίθῳ: sic autem nominari διὰ τὸ κε- "κρύφθαι αὐτοῦ τὴν ἕλην: esse enim σκοτεινὸν, Ob- "scurum. Hes. κυψέλας dici scribit etiam τὰ κενὰ "σκήνη: item κυψέλην dici Partem quandam camini. "Idem κυψέλην nominari tradit et τοῦ ὠτὸς τὸ ἔγκοι- "λον, Cavum auris: ut et Suid. τὴν ὀπὴν τοῦ ὠτός. "Non tantum vero Interius auris foramen significat, "sed Sordes etiam quæ in eo colliguntur: ut Hes. "quoque κυψέλας et Κυψελίδας appellari docet τὸν "ἐν τοῖς ὠσὶν *ὑποσυνιστάμενον ῥύπον. In hac signif. "usurpavit vocem hanc Alex. Aphrod. in Probl.: "necnon Cassius in suis itidem Probl. Medicis, quæ- "rens διὰ τί αἱ κυψέλαι φύουσαι πικραὶ γλυκεῖαι γί- "νονται ἐπὶ τῶν ἀπολλυμένων, Cur aurium sordes, "cum sua natura existant amaræ, dulcescant in de- "functis: ut vicissim Alexander quærit διὰ τί τὸ "μέλι παλαιούμενον πικροῦται." ["Jacobs. Anth. 8, 206. ad Lucian. 2, 318. ad Herod. 421." Schæf. Mss. Κυψέλαι φρονημάτων, Phryn. Bekkeri p. 47.] "INDE Κυψελόβυστος dicitur vel Obstructus ταῖς "κυψέλαις, et sordibus aurium: vel Cui αἱ κυψέλαι, "Aurium foramina et auditorii meatus, obtburati "sunt. Lucian. (2, 318.) Σὺ δὲ κυψελόβυστα ἔοικας "ἔχειν ὦτα. A superiore vero Κυψέλη sunt DIMIN. "Κυψέλιον, ET Κυψελὶς, ίδος, ἡ: quorum utrumque "affertur ex Aristot. H. A. 9.: illud, pro Cista, "hoc, pro Alveus. Gaza posterius quoque κυψελὶς "interpr. Cistulam ap. eund. Aristot. de apodibus, "Τίκτουσιν ἐν κυψελίσιν ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, μα- "κραῖς, ὅσον εἴσδυσιν ἐχούσαις. Alioqui κυψελὶς di- "citur etiam ὁ ἐν τοῖς ὠσὶ ῥύπος, teste Schol. Ari- "stoph., Suida, Hes. Eo modo usurpavit Lucian. "(2, 319.) Σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε "ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελὶς, Quapropter "sordes aurium quibus obthurari solent, absint. "Sunt qui hæc gemino etiam λ scribant, sed minus "recte." [Κυψελλίδα παχεῖαν ἐν τοῖς ὠσὶν ἐντραφῆναι, Liban. 4, 144.] "Apud Hes. reperio et alia "huc pertinentia: NIMIRUM Κυψέλικες, expositum "*μελισσοφάτναι: ET Κύψελον, expositum κύβερτον "μελισσῶν, Coopertorium s. Alveare apum. AT "Κύψελος, Eid. est ὄρνις ποιὸς ὅμοιος χελιδόνι, Avis "quædam similis hirundini. Sic Aristot. H. A. 9, "30. Οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλους, ὅμοιοι "ταῖς χελιδόσιν εἰσί. Et Plin. 10, 39. Plurimum "volant quæ apodes, quia careant usu pedum: ab "aliis Cypseli appellantur, hirundinum specie. For- "san autem hæ aves nominantur κύψελοι quoniam ἐν "κυψέλαις s. κυψελίσι pariunt ἐκ πηλοῦ πεπλασμέναις, "teste Aristot. in l. paulo ante c.: sicuti olim Eetio- "nis filio ἀπὸ τῆς κυψέλης, ἐς ἣν κατεκέκρυπτο, ἐπωνυ- "μίην Κύψελος οὔνομα ἐτέθη, ut tradit Herod. 5, (92, "4.) p. 203. Istius Κυψέλου, patris Periandri, ne- "potes et posteri, patronymicῶς dicuntur Κυψελίδαι, "ab eod. Herod., necnon ab aliis." ["Κύψελος, ὁ ῥύπος τῶν ὠτίων, Tzetz. Chil. 8, 200." Elberling. Mss. "Κύψελος, Κύψελλος, Wessel. ad Herod. p. 8. * Ἐπικυψέλιος, Jacobs. Anth. 8, 206. * Κυψελλίζω, Valck. Oratt. 255. Bergler. Alciphr. 212. Theognis 874." Schæf. Mss. * "Κυψελίτης, Etym. M." Wakef. Mss.]

ΚΥΩΝ, κυνὸς, ὁ, ἡ, Canis, Il. O. (579.) ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ Βλημένω ἀΐξῃ, Od. (Υ. 14.) κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα, Il. P. (241.) Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς, Od. Σ. (86.) Μηδεά τ' ἐξερύσας δῴη κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. De cane vide Aristot., Ælian. Opp. Plin.: Ἡ κύων ἐπὶ φάτνης, Prov. ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλοις διδόντων, Eust. Et Hesychio Κύων ἐπὶ δεσμὰ, sicut et Βοῦς ἐπὶ δεσμὰ, Prov. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς εἰς κολάσεις ἐπιδιδόντων: item, Κύων παρ' ἑντέροισι, ap. Eund., ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων ἀπολαύειν τῶν παρακειμένων, s. ἐπὶ τῶν ἀχρήστων σφόδρα καὶ ἀνωφελῶν, Suid.: quoniam ingerere intestina difficulter canes solent. || Κύνες κωκυτοῦ, Canes inferi, i. e. Furiæ, Erinnyes, Aristoph. Et Il. Θ. (527.) Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφορήτους, Οὓς κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν. At de Cerbero, Il. Θ. (368.) κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο, quem Seneca Tartarium canem appellat. Sic Virg. stygiasque canes in luce superna Destituam. Horat. Infernas errare canes. || Κύων dicitur etiam, Qui impudens est, ἀναιδὴς, Hes. Qua signif. ap. Hom. κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κυνώπης, κυνόμυια: nam impudens animal canis est. Sic Terent. Ain' vero canis. Il. Φ. (481.) Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεὲς, ἀντὶ [ἀντί'] ἐμεῖο Στήσεσθαι [Στήσασθαι;] Ubi, ut et aliis in Il., gravis contumelia est. || Canis, Canicula, Sidus cæleste: Canis una cum Orione domino suo inter astra relatus. Eod. nomine vocatur Stella quædam splendida in ore canis, quæ oriens æstus incrementa secum afferre putatur. Unde ἐπὶ κυνὶ, ὑπὸ κύνα, Sub canicula, μετὰ κύνα, Post caniculam, æstatem mediam, Theophr. Ἡ οὐ φυλλοβολεῖ· φασὶ δὲ οὐ βλαστάνειν αὐτὴν ἅμα ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ μετὰ κύνα. Pro quibus Plin. Quercus una prospiciebatur nunquam folia dimittens, nec ante mediam æstatem germinans. Tibull. Æstivus canis; Virg. Æstifer canis. || Canis marinus, Hes. Itidem Virg. Canem marinum dicit; et Plin. caniculas inter pisces marinos numerat. Od. M. (95.) Αὐτοῦ δ' ἰχθυάα σκόπελον περιμαιμώσα Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴ ποτε [ποθι] μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. || Κύων dicebatur etiam Quo manus abstergebant et canibus deinde projiciebant devorandum, Eust. e Pausania, Ἀπομαγδαλιὰ, σταῖς ὃ ἔφερον ἐπὶ τὸ δεῖπνον, εἰς ὃ τᾶς χεῖρας ἀποματτόμενοι, εἶτα κυσὶν ἔβαλλον· διὸ κύνα, φησὶ, τὸ τοιοῦτον Διοσκορίδης προσαγορεύει. || Κύων dictus etiam in Ludo aleatorio Eust. Δηλοῖ δὲ ὁ κύων βόλος *ἀνταναίρεσίν τινα ψή-

φου· ἐν χώραις γάρ τισι διαγεγραμμέναις * πεττευτικῶς πολλῶν κειμένων ψήφων, ἃς ἐχρῆν ἀνταναιρεῖν, αἱ μὲν χῶραι πόλεις ἐλέγοντο νόμῳ κυβευτικῷ· κύνες δὲ, αἱ ἀλλήλαις ἀντεπιβουλεύουσαι ψῆφοι. Sic et Propert. Semper damnosi subsiluere canes. Pers. (3, 48.) quid dexter senio ferret Scire erat in votis, damnosa canicula quantum Raderet. August. ap. Suet. Inter cœnam lusimus γεροντικῶς et heri et hodie; talis enim jactatis, ut quisque caneiu aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem jecerat. || Scintilla e ferro candeute prosiliens, cum malleo pulsatur, ὁ ἐλαυνομένου τοῦ σιδήρου τοῦ ἀργοῦ ἐξαλλόμενος σπινθὴρ, Hes. || Membrum virile, Hes. [Aristoph. A. 158. et Schol.] Eust. autem [Od. P. 1821, 53.] de Muliebri pudendo dici scribit, idque manifestum esse e κύνειρα. Etym. vero esse dicit τὸ κάτω τῆς πόσθης συμπεφυκὸς τῷ δέρματι. Gorr. annotat esse Vinculum illud, quo membri virilis cuticula glandi colligatur: vocarique et κυνοδέσμιον, quasi Caninum vinculum. [Galen. 4, 358. Frænum præputii, Paul. Æg. 6, 54.] || Morbus quidam, Hes. Vide Κυνήποδες. || At κ. ξυλίνη dicitur Rubus canina, Eust. ex Athen. Χρησμὸν λαβών τις οἰκίζειν πόλιν, ἔνθα ὑπὸ ξυλίνης κυνὸς δηχθῇ, καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσβάτου, ἔκτισεν ἐκεῖ πόλιν. Ceterum Eust. derivat κύων a κύω, τὸ φιλῶ: nam animal est φιλοδέσποτον. Etym. vero et alia etyma enumerat. ["Heyn. Hom. 5, 468. 489. 507. 8, 241. Wakef. Herc. F. 419. Musgr. ibid. Wakef. 1277. Eum. 48. 131. Eur. El. 1342. Abresch. Æsch. 2, 24. Jacobs. Animadv. 200. 217. Anth. 8, 332. 9, 123. 124. 11, 420. Brunck. Soph. 3, 528. Aristoph. 1, 74. Canis cœlestis, Thom. M. 577. Huschk. Anal. 232. 304. Jacobs. Anth. 8, 60. 363. ad Diod. S. 1, 22. 31. 2, 402. Heyn. Hom. 6, 133. Aristot. H. A. 269. Schn., Toup. ad Longin. 316. Athen. 1. p. 36. Cynicus, Jacobs. Anth. 6, 384. 9, 339. 460. Antip. Sid. 80. 82. Antiphil. 14. Bentl. Opusc. 142. Toup. Opusc. 1, 199. Canis, Jactus in ludo aleatorio, Jacobs. Anth. 7, 138. Membrum virile, 9, 286. 10, 108. Huschk. Anal. 304. Canis marinus, Paus. 364 =1, 308. Toup. Emendd. 4, 505. Monstrum, Heyn. ad Apollod. 345. Avis, Anton. Lib. 100. Verb. Sphinx, Hydra Lernæa, Harpyiæ, Furiæ, Brunck. Œd. T. 391. El. 1388. Vocat., Brunck. Apoll. Rh. 142. Κύων, ἡ, Jacobs. Anth. 9, 437. Wakef. Georg. p. 37. T. H. ad Plutum p. 49. Brunck. Aristoph. 1, 285. Lectt. ad Anal. 103. Belin. ad Lucian. T. 6. p. cxxxi. Heyn. Hom. 6, 477. Schneid. ad Xen. Œc. p. 31. ad Mem. 3, 11, 8. Fischer. ad Palæph. 32. 162. K. ἅλιος, Jacobs. Anth. 8, 324. 9, 199. Germanicus Cæsar Epigr. K. ὀπωρινὸς, Wakef. S. Cr. 3. Add.: K. ξυλίνη, Casaub. ad Athen. 144. De Socratis jurejurando, νὴ τὸν κύνα, Plato Charm. 108. Fischer. ad Apol. p. 86. Heind. ad Gorg. 117. Μηδὲ κύνα δύνασθαι τρέφειν, Tzetz. Exeg. in Il. p. 37, 8. Ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷν, Kuster. Aristoph. 211. Κύνες Deorum ministri, ad Callim. 1, 189. ad Lucian. 1, 272. Jacobs. Anth. 8, 130. 10, 71. Brunck. Apoll. Rh. 69. Aristoph. 1, 210. Templorum custodes, T. H. ad Lucian. Dial. p. 96. De Furiis, Toup. Opusc. 1, 390. ad Eur. Bacch. 975. Κύνες Ἡφαίστου, Schneider. Peric. Cr. 89. ad Lucian. 1, 339. Κύνες Ἅιδου, Ruhnk. Ep. Cr. 93. I. q. Famulus, Minister Dei, item Custos, cf. Schneid. Peric. Cr. 88. Jacobs. Anth. 1, 18. Græci, præsertim poetæ, venaticos canes feminino genere efferunt, Brunck. Lectt. ad Anal. 101. 103. cf. ad Callim. 1, 71. 209." Schæf. Mss. Κύων, Clavus, Schol. Od. H. 91. I. q. ἀπομαγδαλιὰ, Diosc. Eust. 1857, 19. I. q. κυνικὸς σπασμὸς. Galen. 8, 41.]

[* Κυνόσαργες, Gymnasium Herculi sacrum et Populus in Attica, Phot.] Κυνόσβατος, ἡ, ET Κυνόσβατον, τὸ, Rubus caninus, Theophr. H. Pl. 3. c. ult. et 9, (8, 5.) Colum. 11, 4. Ea sint vastissimarum spinarum maximeque rubi et paliuri, et ejus, quam Græci vocant κυνόσβατον, nos Sentem canis appellamus: τὴν κυνόσβατον Pythia in quodam Oraculo ænigmatice vocavit ξυλίνην κύνα, Athen. (70.) et Eust. supra in Κύων. Ceterum fem. gen. κυνόσβατος agnoscit Eust., et ap. Athen. scribitur τὴν κ.: paulo post tamen ὁ κ.: Theophr. neutro genere τὸ κ. dicit. ["Smilax aspera, Diosc. Notha 472." Boiss. Mss.] Ead. planta vocatur ET Κυνόσπαστον, Plin. 24, 24. Cynosbaton, alii Cynospaston, alii Neurospaston vocant. Alia est a Cappari, quam Medici Cynosbaton appellarunt. Κυνοσουρὰ, Canis cauda, Ursa minor, Cynosura, Sidus cœleste. ["Fischer. ad Anacr. p. 13. * Κυνοσουρὶς, Manetho 2, 24. Valck. Diatr. 107. ad Callim. 1, 111. * Κυνοσουρεῖς, Koppiers. Obss. 98." Schæf. Mss.] AT Κυνόσουρα ὠὰ, Ova urina, Aristot. H. A. 6, 2. de ovis loquens, Τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ οὔρινα, γίνεται τοῦ θέρους μᾶλλον· ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐαρινὴν ὥραν φαίνονται, δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες. Unde Plin. 10, 60. de irritis ovis s. hypenemiis. Quidam et vento putant ea generari: qua de causa etiam Zephyria appellantur. Hæc autem vere tantum: urina fiunt incubatione derelicta, quæ alii Cynosura dixere. Apud Theophr. autem H. Pl. 1, 17. post illa verba, Ὧν ἐκλειπόντων, ἄγονα, καθάπερ τὰ ὠὰ, supplendum quidam scribunt τὰ κυνόσουρα, οὔρινα, ὑπηνέμια. "Κυνόσωρα affertur pro Nullius pretii: quæ et οὐδενόσωρα." [* Κυνόσουρα, Phot. φυλὴ Λακωνική· καὶ ἄκρα Μαραθῶνος.] Κυνόσσημα, vel Κυνὸς σῆμα, Monumentum canis, h. e. Hecubæ, Eur. (Hec. 1263.) {Et Plin. 4, 12. Cynossema appellatur Hecubæ tumulus, statio Achæorum. ["Ad Diod. S. 1, 572. 709." Schæf. Mss.] Idem ET Κυνόσημον a Suida dicitur, ap. quem vide et Κυνὸς σῆμα: quod rectius scribi videtur. Κυνοσσόοι, Qui canes agitant s. incitant, h. e. Venatores, θηρευταὶ, Hes. [Vocab. hoc Athenæo 160. e probabili conjectura restituit Schw. * "Κυνοσφανὴς, Brunck. Apoll. Rh. 134." Schæf. Mss.]

[* Κυνοβάλανος, Lucian. 2, 83. * Κυνοβάμων, Hes.] Κυνοβλώψ, ῶπος, ὁ, Cui est caninus aspectus, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, Hom. de impudente. [Hes. * "Κυνοβόρα, i. q. κυνῶν τροφὴ, Tzetz. Chil. 13, 280." Elberling. Mss. "Schol. Aristoph. Πλ. 293." Kall. Mss.] Κυνόγλωσσον, q. d. Canina lingua, Herba quædam foliis latifoliæ plantaginis, diversa tamen ab ea, quæ officinis Lingua canis vocatur, Gorr. || Plantago, quæ et ἀρνόγλωσσον, Diosc. ["Notha 445." Boiss. Mss.] Sed minor potius quam major intelligi debet, quod τῷ κυνογλώσσῳ proprie dicto similior sit quam major. Κυνόγλωσσος, idem piscis esse videtur Athenæo (288.) qui et βούγλωσσος, Ligulaca, VV. LL. [Cf. 308. * Κυνογνώμων, Nicetas Annal. 9, 17.] Κυνοδέσμιον, q. d. Caninum vinculum, quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur: quod et κύνα vocant, Gorr.: J. Poll. [2, 171.] "Apud "Hes. κυνοδέσμη, expositum δεσμὸς * ἀκροπαθείας." [Photio δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδουσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες, Phryn. Bekkeri p. 49. * Κυνόδεσμος, Longi Pastor. 2. p. 47. Schæf.] Κυνόδηκτος, A cane morsus: κυνόδηκτα, Canum morsus, generaliter; at vero λυσσόδηκτα, Canum rabidorum morsus. VV. LL. ["Geopon. 879." Wakef. Mss.] Κυνοδρομέω, Incitato cursu tanquam canis feror, ut Cam. exp. in Xen. Σ. (4, 63.) nisi forte, inquit, pro ἐκυνοδρομοῦμεν, leg. sit ἐκοινοδρομοῦμεν, Pariter incitati currebamus. Bud. scribit κυνοδρομεῖν ap. Xen. verbum esse ad venatorem pertinens, cum leporem clamore insectatur, canes incitans. "Vide et Κοι-"νοδρομέω." [* Κυνοδρομία, Callim. H. in Dian. 106. Hippocr. 367.] Κυνοειδὴς, ET Κυνώδης, Canis speciem referens, Qui est canino aspectu. Et κυνοειδέστερος, Aspectu s. Facie similior caninæ formæ. || Item κ. ὄρεξις ap. Medicos Caninus appetitus. || Κυνοειδὲς a quibusdam dicitur τὸ ψύλλιον, Gorr. [Κυνοειδὴς, Aristot. H. A. 1, 783. * "Κυνώδης, Greg. Naz. Carm. p. 14." Kall. Mss.] Κυνόζολον, Chamæleo niger a quibusdam appellatus, propter gravitatem odoris, Diosc. [Plin. 12, 18. * Κυνοθρασὴς, Æsch. Suppl. 766.] Κυνοκάρδαμον, quibusdam i. q. et κάρδαμον, Nasturtium, Diosc. ["Notha 446." Boiss. Mss.] Κυνόκαυμα, Caniculæ æstus. Eust. dicit τὴν πολλὴν ὁμιλίαν vocare κυνοκαύματα, τοὺς κυνὸς ἐπιτέλλοντος γινομέ-

νους καύσωνας. [Lobeck. Phryn. 304. Diosc. Notha 478. " Fabric. B. Gr. 2, 654." Wakef. Mss.] Κυνοκέφαλος, q. d. Caniceps, quo utitur Gaza, Caninum caput habens, Lucian. (1, 786.) Ἀλλά τινα σημεῖα καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους. Hi ipsi Ægyptii Annubin deum suum pingebant κυνοκέφαλον. || Sed et Populi quidam ab Herod., necnon ab aliis memorantur K. || Pro Impudente, sicut κυνοβλὼψ, et κύων, Aristoph. (Ἱππ. 416.) || Κυνοκέφαλον, quibusdam Anemone herba, VV. LL. Sed Hesychio EST Κυνοκεφάλαιον. AT Κυνοκεφάλιον Gorr. habet, dicens ψύλλιον a quibusdam ita vocatum. [" Diosc. Notha 467." Boiss. Mss. Κυνοκέφαλον, ἐν τοῖς δύο λλ λέγουσιν, οὕτως Ἀριστοφάνης, Phot. cf. Phryn. Bekkeri p. 49.] Κυνοκλόπος, Canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristoph. B. (605.) quod Cerberum furatus sit: Ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον. [* " Κυνοκομέω, Canes curo, Synes. 66." Wakef. Mss.] Κυνοκοπέω, Verbero tanquam canem, Aristoph. (Ἱππ. 289.) Κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον, vel Tanquam canina pelle te cædam. Vide Schol. et Suid., a quo etiam additur, dici hoc a coquo respiciente ad piscem, qui Canis appellatur. Κυνοκράμβη, q. d. Canina brassica. K., inquit Gorr., dicitur a quibusdam τὸ ἀπόκυνον: ut scribit Gal., sed Diosc. (4, 192.) κυνίαν alio nomine vocari scripsit. Κυνοκτόνον, q. d. Canum necatorium. Ita dictum Aconitum a quibusdam, Nicand. Ἀ., quod canes ipsum edentes necet. [" Diosc. Notha 468." Boiss. Mss. * Κυνοκτονία, Euseb. H. E. 9, 8.] Κυνοκυτὶς, Canina rosa, VV. LL. e Marc. Emp. Κυνολέσχης, Cui confabulationes sunt de rebus obscœnis. In VV. LL. Obscœnus sermone turpi. Κυνολογεῖν ibid. ex Athen., sed falso, cum legi debeat κοινολογεῖν. [" Imo recte ap. Athen. 23. legitur, Οὕτω τούτοις κυνολογήσασιν ἐδόθη πιεῖν. Est autem jocose fictum v. κυνολογεῖν, de Canicula disputare, ad imitationem verbi κοινολογεῖν. Sic συκολογεῖν, ἰχθυολογεῖν, De ficis, piscibus disputare." Schw. Mss.] Κυνόλοφα, Asperitates s. Aspera quædam post primam spinam dictam, Cam. ex J. Poll. [2, 180. * " Κυνόλυκος, i. q. κροκόττας, Codex Bavar. Photii in Ctesiæ Iudicis Cod. 72." Schn. Lex.] Κυνόλυσσος, ab Andrea Medico dictus, qui ab aliis ὑδρόφοβος, quod e rabie canina morbus ille contingat. Κυνόμαζον, quibusdam Chamæleo niger, Diosc. [" Notha 451." Boiss. Mss. * Κυνόμαλον, i. q. κοκκύμηλον, Hes.] Κυνομαχέω, Cum canibus s. Adversus canes pugno. [Hes.] Κυνομόριον nonnullis ἡ ὀροβάγχη, Diosc. [" Notha 446." Boiss. Mss.] Κυνόμορος, quibusdam τὸ ἀπόκυνον, quod et alio nomine κυνοκράμβη. Sic autem et Ruf. Eph. ænigmatice appellavit τὸν κυνόσβατον, Rubum caninum, Gal. κ. Τόπ. 1. (c. 1.) At VV. LL. habent κυνόμωρον. Κυνόμορφος, Canis formam habens. || Quibusdam κρόκος, Diosc. [" Notha 441." Boiss. Mss.] Κυνόμυια, Musca canina. Philo V. M., Ἡ δέ κ. τὴν ἀφ' ἑκατέρου τόλμαν προσειληφυῖα, δηκτικὸν καὶ ἐπίβουλον ζῶόν ἐστι. Ibid. dicit eam esse θρασυτάτην. Unde pro Impudente et Audace metaphorice accipitur tum alibi, tum in Epigr. || Herbæ nomen, quæ supra Κυνοειδές. [Lucian. 2, 749. " Heyn. Hom. 8, 192. 196. ad Il. Φ. 394. ad Diod. S. 1, 191. Jacobs. Anth. 9, 483. 11, 345." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] Ceterum pro κυνόμυια dicitur ET Κυνάμυια, verso o in α, ut ἀκράχολος pro ἀκρόχολος, Il. Φ. (394.) Τίπτ' αὖ, ὦ κυνάμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις; Sic enim Eust. legit, et in meo Ms. Hom. habetur. Frequentius tamen κυνόμυια reperiri annotat. Metaph. vero et ibi κυνάμυια dicitur ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα. [" Κυνάμυια scripsit etiam Athen. 157., eamque scripturam 126. e vet. membr. restitui." Schw. Mss. " Heyn. Hom. 8, 192. 196. Jacobs. Anth. 11, 345." Schæf. Mss. * " Κυνόξυλον, Diosc. Notha 451." Boiss. Mss. * Κυνοπένναι, οἱ, Tertullian. Apol. 8. vide Schn. Lex. * " Κυνόπληκτος, A cane percussus, Diosc." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.] Κυνοπρόσωπος, Qui canina facie est, vide Κριοπρόσωπος. [" Wessel. ad Diod. S. 1, 21. 97. Aristoph. Fr. 289." Schæf. Mss. Lucian. 1, 307. 2, 83. 652. 3, 533.] Κυνοραϊσταὶ, Muscæ caninæ, ut quidam volunt: Animalcula canes infestantia, τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωύφια, Gazæ ap. Aristot. Ricinum. ["Ενθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων, Od. P. 300. " Toup. Emendd. 1, 367." Schæf. Mss. Κυνοραισταὶ, Photio κρότωνες, οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα * ἐκπιπίζοντες.] " Attici " geminato ρ dicunt κυνορραϊσταὶ, teste Eust. παρὰ τὸ " τὰς κύνας ῥαῖσαι." Vide et Κρότων." [Æsop. Fab. 252.] Κυνόροδον, Rosa canina, e Theophr. H. Pl. 4, (4, 8.) Plin. 21, 5. Est et rubens lilium, quod Græci κρίνον vocant: alii florem ejus Cynorrhodon: 8, 41. A morsu vero (canis rabidi) unicum remedium Oraculo quodam nuper repertum, radix sylvestris rosæ, quæ Cynorrhodus appellatur. Ubi nota et scripturæ et generis diversitatem: alibi vero Cynorrhodum neutro genere dicit. || Κυνόρροδον, inquit Gorr., Species rosæ est, florem roseum ferentis, et spongiolas habens, quibus ὁ κυνόσβατος caret, atque ab eo distinguitur. Plin. auctor est florem lilii nascentis in Italia κυνόρροδον vocari: quod et Hippocr. accepit, cum rubentia cynorrhoda feminarum purgationibus commendat in vino. [Gl. Ligustrum. * " Κυνοσόφιον, Fabric. B. Gr. 1. p. 155. Ed. vet., ad Diod. S. 1, 572. 709." Schæf. Mss. * Κυνοσπάρακτος, Soph. Antig. 1198. * Κυνοσπὰς, Nonn. D. 46. p. 1198. * Κυνόστομον, Corai. ad Heronem Geometram: vide Schn. Lex. Suppl. v. Λιχάς. * Κυνοσφαγὴς, Lycophr. 77. * Κυνοτρόφος, Gl. Mangos. * Κυνοτροφικὸς, Clem. Alex. Strom. 1. p. 338. * " Κυνοφαγέω, Sext. Emp. P. 3, 225." Kall. Mss. * " Κυνοφόντης, Qui canem occidit. Unde * Κυνοφόντις, ἡ, Athen. 99. memorans K. ἑορτὴν, Canicidium festum ab Argivis celebrari solitum." Schw. Mss. * Κυνόφρων, Æsch. Choeph. 619. * " Κυνοχάλη, Diosc. Notha 462." Boiss. Mss.]

Κυνάγχη, ET Παρακυνάγχη, vide Συνάγχη post Ἄγχω. || Κυνάγχη, Collare canum, Epigr., VV. LL. [Rhiani Epigr. 8. al. * Κυνακτής. * " Κυναγχίτης, Diosc. Notha 453." Boiss. Mss.] Κυναγωγὸς, ὁ, (ἡ,) Canum ductor, Xen. (K. 9, 2.) Ἔχοντα τὸν κ., τὰς κύνας, καὶ τὰ ἀκόντια. [* " Κυναγωγὴ, Schol. Ven. B. ad Il. Θ. 93. si lectio sana, malim enim Κυναγωγία." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * " Κυναίγειρος, Thom. M. 425. Jacobs. Anth. 9, 110. 10, 193. Gronov. Thes. Antiq. 2, 55." Schæf. Mss.] Κυνακάνθη, Sentis canina, Aristot. H. A. 5, [19.] Κυναλώπηξ, Laconicus canis, vulpe et cane natus, Cæl. Rhod. 10, 41. et Erasm. Chil. Aristoph. (Ἱππ. 1067. 1073.) hac voce utitur in quemdam, qui caninam impudentiam cum vulpina vafritie conjunxerat. " Κυνάλωψ, qui- " busdam dicitur esse ὁ * κυνοφθόρος, aliis ὁ ἄδικος " κύων, ut est ap. Hes." Κυνάνθρωπος, ἡ, Morbus, qui et λυκάνθρωπος appellatur, s. λυκανθρωπία, Gorr. " Κυνεάγας, Hesychio est κυνόδων." Κυνηγὸς, Venator, Venatrix, a ductandis canibus, [" Phryn. Ecl. 190. Thom. M. 559. 561. Porson. Or. 26. Κυναγὸς, ibid. Phryn. l. c. Thom. M. 559. Markl. Suppl. 420. 888. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 83. Valck. Phœn. p. 8. 390. 397. Brunck. ad Æsch. Pr. 540." Schæf. Mss.] Κυνηγία, Venatio, Venatus, Soph. Aj. (36.) ἔβην Τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγίᾳ. [Polyb. 4, 8, 9. 8. 27, 4. " Ad Diod. S. 1, 202. 279. 352. 392." Schæf. Mss.] Κυνήγιον pro eod., Plut. Alex. (40.) p. 225. et alibi. [Κυνήγια, τὰ, Polyb. 10, 25, 4. " Toup. Opusc. 1, 245. ad Diod. S. 1, 352. 392." Schæf. Mss. * Κυνηγεῖον, Schol. Lycophr. 12.] Κυνηγέω, Venor, Athen. (539.) Λεοννάτῳ δὲ καὶ Μενελάῳ φιλοκυνήγοις οὖσιν, αὐλαῖαι ἑκατὸν σταδίων ἠκολούθουν, αἷς περιϊστάντες τὰς θήρας ἐκυνήγουν. Utitur et alibi. Plato autem in Epist. p. 122. dixit etiam pro Vestigo hominem. [" Fischer. ad Palæph. 33. ad Diod. S. 1, 211. 280. 2, 495. An in Homero? Heyn. Hom. 5, 11." Schæf. Mss. * Κυνηγητὴρ, Manetho 4, 337.] A QUO Κυνηγεσία ET Κυνηγέσιον, Venatio, Venatus, sicut κυνηγία et κυνήγιον a Κυνηγὸς, Xen. (K. 6, 11.) Ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον: (3, 11.) Τοὺς ἐπιθυμοῦντας κυνηγεσίων. Et ap. Plat. de LL., Κυνηγέσια ἐπιτηδεύειν. Sic Plut. Artax. Ἐν μὲν τοῖς κυνηγεσίοις. [Herod. 1, 36.] In-

venitur autem et alterum, sc. κυνηγεσία. Gal. Ὅσοι κυνηγεσίαν καὶ τὴν ἄλλην θήραν ἐξεῦρον, ubi observa obiter θήραν generale esse, sub quo comprehendatur κυνηγεσία. Legitur vero et ap. Xen. in plerisque ll. τοῦ Κυνηγετικοῦ, et nominatim in ejus principio, gen. plur. κυνηγεσιῶν a nom. sing. κυνηγεσία. [" Κυνηγέσια, τὰ, Luporum genus, Aristot. H. A. 8, 5." Seager. Mss. " Κυνηγεσία, ad Diod. S. 1, 279. Casaub. Athen. 1, 74. De omni venatione, Zosim. Epigr. 1. Κυνηγέσιον, ad Charit. 555. Jacobs. Anth. 7, 161. Anton. Lib. 256. Verh., Fischer. ad Palæph. 39. Wyttenb. Ep. Cr. 52. Valck. Hipp. p. 187. Casaub. l. c." Schæf. Mss. Euseb. H. E. 4, 15.] Κυνηγέτης, Venator. Cujus FEM. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, Venatrix, Od. I. (120.) Οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται, Xen. K. (6, 11.) Τὸν δὲ κυνηγέτην—ἐξιέναι ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον. Sed κυνηγέτιδι ἀγανέᾳ in Epigr. Venatorio jaculo. [" Κυνηγέτης, Musgr. Bacch. 1018. Valck. Phœn. p. 8. Phryn. Ecl. 190. Thom. M. 559. 561. Porson. Or. 26. Heyn. Hom. 5, 11. Κυναγέτης, Porson. l. c. Κυνηγέτις, Antip. S. 18. Jacobs. Anth. 7, 344. * Κυνηγετὴρ, ad Diod. S. 1, 280. * Κυνηγέτρια, Hœschel. ad Sirac. 290." Schæf. Mss.] " Κυ-" νηγετέω, affertur pro Venor: quod potius Κυνη-" γέω." [" Anton. Lib. 286. Verh., Palæph. 33. ad Diod. S. 1, 211. 280. ad Herod. 717. Wakef. Herc. F. 898. Κυναγετέω, Bruuck. ad Æsch. Pr. 540." Schæf. Mss. * Ἐκκυνηγετέω, Eur. Ion. 1422. Lycophr. 1025.] Κυνηγετικὸς, Ad venationem s. venatorem pertinens, Venatorius, Chion Epist. 2. Καὶ τἄλλα ἐπεμελήθη ὅπως μὴ πονηρά τις ἡμῖν ἡ ὁδὸς καὶ κ. γένοιτο, ἀλλὰ ὀχημάτων τε χάριν καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς, ἀβροτέρα, Ne iter esset venatorium, i. e. Quale venatorum esse solet. Venationis studiosus, Venationi deditus et aptus, Bud. ap. Athen.: Plut. quoque κυνηγετικοὺς et ἱππικοὺς dixit in Fabio, uno eodemque in l., Venationis et rei equestris studiosos. || Κυνηγετικὸς Xenophontis, subaud. Λόγος, Liber artem venandi tradens, de arte venandi. Ea forma, qua vocatur alius ejusd. scriptoris Liber Ἱππαρχικὸς, et alius Οἰκονομικός. Κυνηγετικῶς, q. d. Venatorie, Venatorum more, Venatoria arte. [" Tzetz. Exeg. in Il. 101, 27." Schæf. Mss. * " Κυνηγητικῶς, J. Poll. 5, 9." Kall. Mss.] Ceterum hoc in κυνηγέτης, potius in κυνηγὸς, quod illo prius est, animadverti debet, sonare quidem ad verbum Canum ductor, sicut et κυναγωγὸς, dicique κυνηγὸς ea forma, qua * νεκυηγὸς in Epigr., sed tamen usum obtinuisse, ut κυναγωγὸς de Eo dicatur peculiariter, qui illo ductandi canes officio fungitur; at κυνηγὸς, sicut et κυνηγέτης, generaliter de Venatore. Συγκυνηγὸς, q. d. Convenator, Venationis socius, Simul venans. [Metaph. Rivalis, Plut. 9, 4.] Pro quo ET Συγκυναγὸς, Eur. [Iph. T. 709. Hipp. 1093.] Συγκυνηγέω, Simul venor. [Palæph. p. 16.] Συγκυνηγέτης, i. q. συγκύνηγος. [Æschin. 90. Xen. K. 10, 3. * Συγκυνηγετέω, Schæf. Æsop. 119. Schol. Eur. Phœn. 153. Plut. 6, 366. 662. Alex. 41. Diod. S. 4. p. 167, 27. Athen. 588.] Φιλοκύνηγος, Venationis amans, Venationis studiosus. Plut. [Athen.] supra in Κυνηγέω. Potest etiam significare Venatorum amans, cum κυνηγὸς sit Venator. [" Plut. Parall. 310." Kall. Mss. * Φιλοκυνηγία, Stob. Ecl. Eth. 120. * Φιλοκυνηγέτης, Xen. K. 5, 14. J. Poll. 5, 9.] Κυνηλατέω, Canes agito, cieo, Venor, i. q. κυνηγέω et κυνηγετέω, Nicand. O. (19.) de scorpione, Τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἀπλανὲς αὖτως Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἑστήρικται. [* Κυνηλασία, Callim. H. in Dian. 217.] Κυνόδοντες, οἱ, Canini dentes. Sunt autem quatuor inter incisorios et molares singuli siti: duo superna in gena, et totidem in inferna, singulares radices sortiti. Hi a basi rotunda in acutissimum mucronem festigiati desinunt. Valent autem ad ea frangenda, quæ a primis dentibus incidi non possunt. Sic autem dicti sunt, quod sint canum dentibus quamsimillimi. In VV. LL. annotatur hos ab Aristot. poni eosd. cum γομφίοις. [Nicander Θ. 277. Ἀ. 453. κυνόδοντα, Θ. 231. κυνόδοντε, Ἀ. 282. κυνόδοντι. " Κυνόδους, Valck. Adoniaz. p. 368. ad Herod. 472. Κυνόδων, Wakef. Alc. 767. Jacobs. Anth. 11, 105." Schæf. Mss.

A * Κυνοπὶς, Photio ἀναιδής. * Κυνοπτικὸν, Collyrii nomen, Alex. Trall. 9. p. 165.] Κυνόρχιας, Canis testiculos referens. Κυνόρχιας, inquit Hes., βόλου ὄνομα, ut et κύων supra, κυνὸς τυφλοῦ, ἢ πόλεως. [* " Κυνοῦλκος, ὁ, Athenæo Nom. propr. Cyuici cujusdam, de quo v. Schw. Animadvv. T. 1. p. 15. Appellative autem eodem nomine utitur idem Athen. 156. intelligens Ductorem canum, Cynicorum ducem." Schw. Mss. Nicol. Damasc. 449=241. Cor.] Κυνοῦραι, Hesychio ἀστράγαλοι, Tali in ludo aleatorio, ut κύων et præcedens Κυνόρχιας itidem ad aleam pertinet. Κυνουρία ab Hes. esse dicitur ὅπου μετὰ χειμῶνος κῦμα ἐκβάλλει. [* Κύνουρα, τὰ, Rupes, Lycophr. 99. " Toup. Epist. de Syrac. 331." Schæf. Mss.] Κυνοῦχος, sub. ἱμὰς aut tale quid, Lorum, quo canis tenetur, ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμὸς, Suid. ex Epigr. || Saccus, Marsupium, Gramm. quidam ap. Eust. Κυνουχος, θυλάκιον, * μάρσιππον. Hes. quoque exp. μαρσίππιον, βαλλάντιον. Sed et J. Poll. 5. de instrumentis venatorum, Κυνοῦχος δὲ δέρμα μόσχειον, εἰς ὃ B ἐντίθενται τὸ δίκτυον, τῷ σχήματι πεποιημένον ὥσπερ τὰ συσπαστὰ βαλλάντια. [" Jacobs. Anth. 7, 73. 8, 24. 9, 148. Herod. Philet. 442. et n., Toup. Opusc. 1, 243. 422." Schæf. Mss. Xen. K. 2, 10. Affertur et * Κυνούχιον pro Marsupio, Schneidero tamen dubiæ videtur auctoritatis.] Κυνοφθαλμίζομαι, Caninis, i. e. Impudentibus, oculis aspicio: κυνοφθαλμίζεται, ἀναιδῶς ἐμβλέπει, Hes. [Synes. 128. Phryn. Bekkeri 48.] Διακυνοφθαλμίζομαι, Impudenter aspicio, In faciem procaciter resisto, VV. LL.: διακυνοφθαλμίζεται, διανεύει, ἀναιδῶς ἀνθίσταται, Hes. [* " Κυνυλαγμὸς, ad Il. Φ. 575. Heyn. Hom. 8, 220." Schæf. Mss.] Κυνώπης, Qui caninis, h. e. impudentibus, oculis est, Impudens, Il. A. (159.) Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα. [" Heyn. Hom. 7, 497. Κυνῶπες, Valck. Adoniaz. p. 361." Schæf. Mss.] Fem. EST Κυνῶπις, ιδος, ἡ, Impudens, Inverecunda, Od. Λ. (423.) de Clytæmnestra Cassandram occidente, ἡ δὲ κυνώπις Νοσφίσατ': Δ. (145.) Helena de se, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ Ἦλθον ["Ἤλθεθ'] ὑπὸ Τροίην: (Il. Γ. 180.) Δαὴρ δ' αὖ [αὖτ'] C ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος: Σ. (396.) Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος. Od. Θ. (319.) κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Inclusum habet hoc vocabulum ψόγον ὀφθαλμοῦ, ut contra κυανῶπις ἔπαινον. [" Valck. Callim. 230. Valck. Phœn. p. 168. Cosmas Monach." Schæf. Mss.] AT Κύνωψ, ωπος, ὁ, Herba σταχυώδης, Theophr. H. Pl. 7, (11, 2.) Plin. 21, 17. Aliud rursus spicatarum genus, e quo est cynops, alopecuros. In VV. LL. exp. Canaria; et e Gaza Oculus canis. Apud Theophr. autem perperam scribitur ἀχύνωψ.

Κύναιδος, Impudens ut canis, λίαν ἀναιδής, Hes. At Κίναιδος, Eid. est ἀσελγὴς, πόρνος. Lat. quoque Cinædum de puero meritorio dicunt, cum alii, tum Plaut. et Catull. Unde Ἀκίναιδος, Castus, Pudicus, ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, σώφρων, Suid. Apud Eund. est ET Κυναῖος, ὁ ἀναιδὴς, Impudens: itidem a κύων. " Κυνάδης, Hesychio ὁ ἀνελεύθερος, Illiberalis: qui " et Ποσειδῶνα Κυνάδην Athenis cultum fuisse tra-" dit."

D Κυνήποδες, Ossa in cruribus equorum inter ungulam et suram, Xen. Ἱππ. (1, 15.) Περὶ γεμὴν τῶν κάτωθεν ἀστραγάλων ἢ κνημῶν ἢ κυνηπόδων καὶ ὁπλῶν, τὰ αὐτὰ λέγομεν, ἅπερ περὶ τῶν ἔμπροσθεν: vide Μεσοκύνια. Vocantur et κύνες. UNDE Κυνοβάτης, Hippiatria (262.) de admissario asino, Τὰ μεσοκύνια μὴ λίαν ὑψηλὰ ἐχέτω, μηδὲ ταπεινὰ, μηδὲ κ. ἔστω: h. e. Talis nitatur, vel κυνήποδι. Hæc Bud. At Polluci adjective dicuntur κυνήποδες ἵπποι: qua tamen signif., non declarat.

" Ἀντικύων, Vulpes, ἀλώπηξ, Hes." [Barker. Ep. Crit. ad Boiss. 216.] Ἀπλοκύων, Cynicus simplici veste utens, Cognomen Antisthenis ap. Diog. L. 267. quem Neanthes scribit primum ἁπλῶσαι θοιμάτιον. [Plut. Bruto 34.] Ἀπόκυνον, Frutex folio hederæ, molliore tamen et minus longis viticulis, semine acuto, diviso, lanuginoso, gravi odore: canes et omnes quadrupedes necat in cibo datum. Hæc Plin. 24, 12. Idem κυνοκράμβη et κυνόμορος. Dicitur ET Κύναγχον. Diosc. 4, 81. Ἀπόκυνον, οἱ δὲ κύναγχον,

οἱ δὲ παρδαλιαγχὲς, οἱ δὲ κυνόμορον, οἱ δὲ κυνοκράμβην καλοῦσι. "Ἐκκυνοι, Hesychio teste est νόσημά τι "κυνῶν, Morbus quidam s. Vitium canum: cujus "Xen. meminit K. (7, 10.) p. 577. his verbis, Μὴ ἐν "κόσμῳ ἀεὶ τοῦτο ζητοῦσαι, τελευτῶσαι γίγνωνται ἔκ-"κυνοι· πονηρὸν μάθημα." [Cf. Kuhn. ad J. Poll. 5, 65. ubi et * Ἐκκυνέω, Xen. K. 3, 10. * Ἡμικύων, Strabo 1. p. 73. Brunck. ad Anal. 3, 235.] Μεσοκύνιον, Suffrago, Talus, Pedis cum tibia compago, Hippiatr. Διακόπτων τὰ μεσοκύνια. Opponuntur suffragines genibus anteriorum pedum, quia aversæ sunt; genua enim ante se flectunt quadrupedes, suffragines vero in aversum. Unde Hippiatria, Χρὴ τῷ ἱμάντι τῆς φορβέας δεσμεῖν, ἀπὸ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ἄγοντα τὸν δεσμὸν ἐπὶ τὰ μ. Sunt et in anterioribus pedibus, h. e. sub talis. Ibid. Διακόπτειν δεῖ τὰς ἐν τοῖς ἐμπροσθίοις μ. φλέβας, καὶ ἐᾷν ἀπορρυῆναι τὸ ἱκανόν. Bud. [* Μετακύνιον, Hippiatr. 894. Ed. Lind.] "Μυιάκυνα, Hesychio ἀναιδῆ, Impudentem: "quam et κυνάμυιαν." [* Παντοκύνη, ταραχώδης γυνή, Arcad. 102.] "Προκύων, Procyon, s. Antecanis: Sidus "ex eo appellatum quod ante majorem canem exoria-"tur, teste Hygino. Arat. Phæn. (450.) ipsum dicit "διδύμοις ὕπο καλὰ φαείνειν. E quo Ruf. Avie-"nus, Procyon geminorum subditus astro. Et Cic. "geminis est ille sub ipsis Antecanis, Graio Pro-"cyon qui nomine fertur. A Vitruv. 9, 7. Minu-"sculus canis vocatur, scribente itidem, Geminos "minusculus canis sequitur." "Προκυνεῖν canes di-"cuntur cum προυλακτοῦσι πρινὴ τὸ θηρίον ἀνευρεῖν, "teste Polluce (5, 65.) h. e. Cum latrant antequam "feram invenerint, Cum nondum inventa fera in la-"tratus erumpunt. SIC ET Πρόκυνες accipiendum "videtur in Epigr. (Anal. 2. p. 50.) ubi Grammatici "vocantur πικροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες: ut sit, Ini-"qui Callimachi reprehensores, qui nimirum prius "in latratus et reprehensiones erumpunt quam in-"venerint in eo quod reprehensione dignum sit. "Quidam interpr. Emissarii canes: item Antecur-"sores, πρόδρομοι. Hesychio vero προκυνεῖν est "ἐγχωρεῖν." [* Πρόσκυνες καὶ κόλακες, Athen. 259. Schn. Lex. v. Προκύων legit πρόκυνες. * Πρωτοκύων, Lucillii Epigr. 47.] "Ὑποκύων, Nomen Tra-"gœdiæ cujusdam Varronis." [* Φιλοκύων, Jambl. V. P. 173=426. Kiessl., Plato Lys. 230. "Φιλόκυνες, Ocell. Lucan. c. 4. fin." Kall. Mss. * Φιλόκυνος, Polemon Phys. 1, 6. p. 210. Adamant, 1, 5. p. 339. * Ψευδοκύων, Plut. Bruto 34.]

[* Κυνότερος, Lex. Apollonii 424.]

Κυνικὸς, Caninus, Xen. K. Π. 5, (2, 8.) Κυνικὸν καὶ θηριῶδες δοκεῖ εἶναι, Plut. (6, 504.) Τὸ κ. καὶ θηριῶδες τῶν ὀρέξεων κατέχειν. Item κ. σπασμὸς, Canina convulsio, Affectio musculorum maxillarium, per quam os, nasus, oculus, atque adeo dimidia faciei pars in obliquum torquetur, Gorr. e vett., addens hunc affectum nonnunquam dici Convulsionem, nonnunquam vero Paralysin; esse enim ejus duas causas, spasmum et paralysin: sed spasmum quidem, ejus partis, quæ apparet distorta: paralysin autem, partis oppositæ, quæ videtur naturalem habitum servare. Plura vide ap. Eund. Celsus 4, 2. dicit esse Morbum faciei, quo os cum motu quodam pervertitur, ideoque nihil aliud esse quam distensionem oris. || Κυνικοὶ dicebantur etiam Antisthenis et Diogenis Sectatores, a Κυνόσαργες, ut quidam ap. Diog. L. volunt, quoniam Antisthenes in eo Gymnasio disserebat; ipse vero in præfatione κυνικοὺς dictos tradit ἀπὸ τῶν σκωμμάτων. Eust. quoque cynicos scribit solitos φιλεῖν τοὺς ὀρθὰ πεπαιδευμένους, ὑποσαίνοντας καὶ οἷον κυνζωμένους εὐνοϊκώτερον, καὶ αὖ πάλιν καθυλακτεῖν τῶν ἑτέρως διακειμένων. Ipse autem Diogenes ap. Diog. L. rogatus quamobrem Κύων appelletur, respondit, Τοὺς μὲν διδόντας σαίνων, τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτῶν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνων. Item ap. Dem. Phaler. Πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κ. λόγου σαίνοντι ἅμα ἐοικέτω καὶ δάκνοντι. Rursum Eust. e vet. historia tradit κυνικοὺς fuisse κακολόγους καὶ βορροὺς καὶ ἀνεστίους καὶ ἀνοίκους. Vide et quæ ap. Athen. fere sub fin. libri 13. in Cynicos quidam dicit, ubi eos quod in cane pessimum est, imitari scribit, optimis neglectis, sc. τὸ λοίδορον καὶ παμφάγον τοῦ ζώου. Et κ. φιλοσοφία, Cynice, Auson. ["Κ. καύματα, Memnon p. 123. Orell. * Κυνικῶς, Holsten. ad Porphyr. p. 31." Schæf. Mss. "Cocch. Chirurg. p. 8. Κυνικώτερον, Schol. Soph. p. 10." Kall. Mss. * Παγκυνικὸς, Ælian. H. A. 14, 24.] AT Κυνικιόω, Canem irrito, VV. LL.

Κύνειος, Caninus. || Exp. etiam εὔζωνος, ἰσχυρὸς, φοβερὸς, χαλεπός: et κ. θάνατος, ex Aristoph. [Σφ. 898.] Κύνεος, Caninus, ut κύνειος. Dicitur etiam in malam partem pro Impudens, Proterve audax, Il. I. (372.) οὐδ' ἂν ἔμοιγε Τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι, Hesiod. Ἔργ. (1, 67.) de Pandora, Ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος Ἑρμείην ἤνωγε. ["Strato 77." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 641.]

Κυνέη, Canis fluvialis pellis, qua antiqui solebant caput tegere, δορὰ κυνὸς ποταμίου σκέπουσα τὰς κεφαλὰς τοῖς παλαιοῖς, Eust., dicens subaudiri δορὰ, ut in παρδαλέη, λεοντέη, λυκέη. Licet autem in usu esse desierit materia ejusmodi περικεφαλαιῶν ap. posteros, nomen tamen id non exolevit, sed de galea e quavis materia dicitur. Il. Γ. (316.) Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον: K. (257.) ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἐθηκεν Ταυρείην: Γ. (336.) Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν: K. (335.) Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτιδέην κυνέην: M. (384.) Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην. Pro κυνέη autem per contr. DICITUR Κυνῆ, proprie itidem Pellis canina: ut ἀρκτῆ, λεοντῆ, παρδαλῆ, μοσχῆ, J. Poll. Item et pro Galea, ut κυνέη. || Pileus, Galerus; nam Eust. scribit ap. antiquos reperiri ὡς κυνέη καλεῖται καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον σκιάδιον, ὅπερ Ἡσίοδος πῖλόν φησιν ἀσκητόν: quibus κυνείαις περικεφαλαίαις utebantur etiam contra imbres. Aristoph. Σφ. (443.) οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι Διφθερῶν κἀζωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα, Καὶ κυνᾶς. Et N. (267.) Strepsiades ad Socratem incantantem nubes βροντησικεραύνους: ut sublimes tollantur, Μήπω, μήπωγε, inquit, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ καταβρεχθῶ. Τὸ δὲ μὴ κυνῆν [κυνέην Br.] οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαίμον' ἔχοντα. Item ap. Hes. κυνῆ Βοιωτία: nam in Bœotia pulcriores κυνᾶς fieri solitas scribit, quas in agris gestarent. || At κυνέη Ἀΐδος dicitur Nubes densissima, unde κυνῆν Ἀΐδου δύναι et κυνέην φορεῖν, est τὸ ὑπὸ παχυτάτῳ νέφει γενέσθαι, Eust., qui Ἀΐδου κυνέην dicit esse τὸ τῆς κεφαλῆς ἀέριον κάλυμμα, δι' οὗ κρύπτεταί τις τὸ βλέπεσθαι ἢ ἐς τὸ πᾶν, ἢ κατὰ μόνον πρόσωπον, Il. E. (844.) Ἀθήνη Δὺν' Ἀΐδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὀβριμος Ἄρης. || Hesychio κυνῆ est non solum περικεφαλαία, πέτασος, πῖλος Ἀρκαδικὸς, sed etiam οἰκία. ["Markl. Suppl. 715. Jacobs. Anim. 316. Anth. 10, 133. Brunck. Soph. 3, 416. 502. Callim. 1, 491. Aristoph. Fr. 258. 272. Heyn. Hom. 4, 528. 6, 53. 71. Valck. Adoniaz. p. 344. ad Herodian. Philet. 446. ad Timæi Lex. 256. Voss Myth. Br. 1, 117. Toup. Opusc. 2, 42. Emendd. 2, 465. ad Lucian. 1, 282. ad Herod. 183. ad Diod. S. 1, 21. Ernest. ad Batrach. 418. Græv. Lectt. Hes. 574. Brunck. Œd. C. 313. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 76. Kuster. 55. Bentl. 322. Conf. c. κοινὴ, Porson. Hec. p. 35. Ed. 2. Κυνῆ Ἀΐδος, Brunck. Aristoph. 3, 73. Heyn. Hom. 5, 157. ad Apollod. 76. 301. Bibl. Crit. 2, 3. p. 14." Schæf. Mss.]

[* Κύνιος, Caninus, Alex. Trall. 9. p. 163.]

"Κυνώη, Hesychio ἀναιδεστάτη: a κυνῶος, Ca-"ninus, s. Canina impudentia præditus."

Κυνάριον, Catellus, Xen. K. Π. 8, (4, 9.) Ἤν ποτε βούλῃ αὐτὴν ὀρθὴν φιλῆσαι, προσάλλεσθαί σε δεήσει ὡς τὰ κ., Athen. (518.) K. Μελιταῖα. [Matth. 15, 26.] Κυνίδιον, itidem Catellus, Aristot. Ἐοίκασι τοῖς κ., ἃ τοὺς λίθους δάκνει, τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα, Plut. (8, 679.) Πεπλασμένον ἐκ τῶν ἀλεύρων κυνίδιον ἢ βοΐδιον. Idem dicit κ. Μελιταῖον, nt Athen. Κυνάρια Μελιταῖα. Κυνίσκος, Catellus. || Κυνίσκοι dicuntur etiam Pisces quidam, VV. LL. [Minutus Cynicus, Lucian. 1, 612.] In Iisd. ET Κυνίσκη, Catella, Parva canis, ex Aristoph. [B. 1360.]

Κυνηδὸν, Canum more, Ritu canino, Lucian. (1, 171.) Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος: est enim canis animal παμφάγον et βορὸν,

Athen. Item Aristoph. (N. 491.) κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι; Canino more comedam, Canina voracitate deglutiam? Pro eod. dici ETIAM Κυναδὸν, tradunt VV. LL. interpretantia Canine, Canum ritu.

Κυνίζω, Canem ago, Cynicen sector, Cynicam institutionem et disciplinam amplector, Diog. L. Zenone 364. Ψευδεῖ μὴ συγκαταθήσεσθαι μηδενὶ, κυνιεῖν τε αὐτόν· εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν, σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν: Cynicam sectam amplexurum, ut Interpr. vertit. At pro Cynicum ago aut etiam Canem ago, accipitur in hoc Apophthegmate Diogenis Cynici ad Aristippum cum Laide itidem rem habentem, verum non itidem gratis, Ὦ Ἀρίστιππε, κοινῇ συνοικεῖς πόρνῃ· ἢ κύνιζε γοῦν, ὡς ἐγὼ, ἢ πέπαυσο, [ap. Athen. 588. Lucian. 3, 363. "Clem. Alex. 353." Wakef. Mss. * "Κυνιστέον, Julianus Petav. fol. o. 1." Schæf. Mss.] Κυνισμὸς, Cynica institutio, Tac.; Vita Cynica s. e Cynicorum præceptis instituta. Diog. L. in Mened. 309. Ὅθεν καὶ τὸν κ. εἰρήκασι σύντομον ἐπ' ἀρετὰς ὁδόν. [Cf. Dion. Orat. 32. p. 677. * "Κυνιστὶ, Canino more, Veluti canis, Posidonius Athenæi 152. Χαμαὶ ὑποκαθήμενος, τὸ παραβληθὲν ὑπ' αὐτοῦ κυνιστὶ σιτεῖται." Schw. Mss. * "Συγκυνίζω, Crates Ep. 14. 16. in Notit. Mss. T. 2." Boiss. Mss.]

Κυνάω, i. q. κυνίζω, Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus sum, Lucian. (2, 384.) Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ, οὐ κυνᾷς; ἀπεκρίνατο, Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις. [Cf. Aristot. H. A. 6, 20.]

[* "Κυνῶ, Valck. Callim. 230. Adoniaz. p. 361. Phœn. p. 168. ad Xen. Eph. 239." Schæf. Mss.]

[* "Κυνῶτας, J. Poll. 7, 205." Kall. Mss.]

"Κυνίας, Hesychio πῖλος ἢ χείρ."

"Κυνίξεις, Hesychio ἀκροβολισμοὶ, Velitationes."

"Κυνίσφηλος, s., ut alii scribunt, Κυνίφηλος, Hesychio est ἀπατητικὸς, Deceptor, Impostor."

"Κυνελφεῖ, Hesychio κρύπτει, Occulit, Abscondit."

"Ἀνακυντεῖν, Hesychio est ῥέγχειν, Stertere, Ronchos edere."

Κύντερος, Impudentior, Protervior, Il. Θ. (483.) ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο, Od. Λ. (426.) Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς Ἥτις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάληται, Nihil crudelius nec canina magis impudentia et audaci protervia præditum. Et κύντερον ἔργον, quod Eust. exp. ἀναιδὲς, δεινὸν, θρασὺ, quasi κυνεώτερον, i. e. ἀναιδέστερον. Od. (Υ. 18.) Τέτλαθι δὴ, κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. ["Heyn. Hom. 5, 499. 6, 99. Ruhnk. ad H. in Cer. 90. Mitsch. 142." Schæf. Mss.] Κύντατος, Impudentissimus, Admodum protervus, Caninam impudentiam et audaciam superans. At Il. K. 503. Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι κύντατον ἔρδοι, ut Schol. legit, exponens δεινότατον, χαλεπώτατον, major exemplarium pars habet κύντερον, ut et in Ms. nostro Hom. legitur; eamque scripturam agnoscit Eust. quoque, dicens κύντερον signif. ἀναίδειαν ὁποίαν ἔχοι ἂν καὶ κύων, eo autem in l. accipi pro θρασὺ et δεινὸν ἔργον. Item in VV. LL. κύνταν' ἄλγη ex Eur. (Suppl. 807.) pro δεινότατα, χαλεπώτατα. [Nicand. Θ. 168. "Timon Phlias. 30. Κύντατον, Atrocissimum, H. in Cer. 306." Schæf. Mss. Phot. * Κυντερώτατα, καὶ * κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος Παρμενίσκῳ· Ἀπὸ τῶν ἐκείνου καὶ τὰ κυντατώτατα. Φερεκράτης Λήροις, — ἔπειτα (καὶ) ἕτερα Τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα· καὶ Αἰσχύλος.]

¶ Κυνὰς, ἄδος, ἡ, i. q. κύων supra, et ἀπομαγδαλιὰ, Mollior e pane pulpa, qua manus abstergebant, et postea canibus devorandam projiciebant, J. Poll. (6, 93.) Et Athen. 9. fere sub fin., Καὶ εὐώδεσι τὰς χεῖρας κατεχρίοντο, τὰς ἀπομαγδαλιὰς ἀτιμάσαντες, ἃς Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν κυνάδας, ex Epist. quadam Polemonis περὶ Ὀνομάτων ἀδοξων. || Hes. κυνάδα exp. etiam κυνόσβατον, Sentem canis, Rubum caninum: ἢ φυτὸν ὅπερ τὰς αἶγας νέμεσθαί φασι. Apud Theocr. autem 15, (19.) Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν, Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, Schol. κυνάδας dictum annotat οἷον κύνεια, τραχέα. Forsan Aspera instar sentis caninæ, || Κυνάδες, Dorice pro κοῦραι, Puellæ, Theocr. ut tradunt VV. LL. [Greg. Cor. s. 133. Plut. 7, 496. ἡμέραι. "Valck. Adoniaz. p. 312. 317. Bibl. Philol. 1, 232. Toup. Epist. de Syrac. 331." Schæf. Mss.]

¶ Κύναρος ἄκανθα, ET Κυνάρα ἄκανθα, Sentis canina, i. q. κυνόσβατος, ut Didymus arbitratur ap. Athen. (70.) διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν. Sopht. Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην. Hecatæus Milesius, Οὔρεα ὑψηλὰ καὶ δασέα ὕλησι· ἐπὶ δὲ τοῖσιν οὔρεσιν ἄκανθα κυνάρα: paulo post, Ἐν δὲ τοῖσιν οὔρεσι δένδρεα ἔνι ἄγρια, ἄκανθα κυνάρα, ἰτέα, μυρίκη. Athen. vero scribit κυνάραν, ἄκανθαν, et κάκτον pro eod. accipi posse, h. e. pro eo, quem Carduum Romani appellant. ["Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss.] Legitur et Κυνάρα sine adjectione, VEL Κινάρα, ap. Athen. (71.) quoque: qui et hæc affert e Ptolemæo Evergete, Πολλῆς δὲ ἐν τοῖς τόποις κινάρας φυομένης, οἵ τε συνακολουθοῦντες ἡμῖν στρατιῶται πάντες δρεπόμενοι συνεχρῶντο, καὶ ἡμῖν προσέφερον ψιλοῦντες των ἀκανθῶν. Colum. Horto, Hispida ponatur cinara, quæ dulcis Iaccho Potanti veniat, nec Phœbo grata canenti. Hæc modo purpureo surgit glomerata corymbo, Myrtiolo modo crine viret; deflexaque collo Nunc adoperta manet, nunc pinea vertice pungit, Nunc similis calatho, spinisque minantibus horret, Pallida nonnunquam tortos imitatur acanthos. Dicitur et κάκτος Σικελική a Theophr. et Athen.: quidam Carduum sativum appellant. Ejus pappi γήρεια nominantur, capitati fructus et edules ab Alex. Trall. ἀρτυτικὰ, et σπόνδυλοι a Gal., VV. LL. "Meminit ejus obiter et Diosc. 3, 10. scribens chamæleontem album ἀφιέναι ἐκ τοῦ μέσου ἄκανθαν ὁμοίαν ἐχίνῳ θαλασσίῳ ἢ κινάρᾳ. Et J. Poll. annotat Dorienses Poetas κινάραν vocare τὴν καλουμένην ἄκανθαν." [Galen. 6, 363. Καλοῦσι δ' αὐτὴν πάντες οἱ φεύγοντες τὸ σύνηθες οὐ διὰ τοῦ κ̄ καὶ τοῦ ῑ τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀνομάζοντες, ἀλλὰ διὰ τοῦ κ̄ καὶ τοῦ ν.] "Κιννάρα quidam scribunt pro κινάρα: sed perperam."

"ΚΩΒΙΟΣ, ὁ, Gobius s. Gobio: Piscis genus ap. Aristot. et Plin. ap. quem et Gobiones reperio et Cobiones. Simonides ap. Athen. (106.) Θύννοισι τευθὶς, κωβιοῖσι κωρίδες." [Vide Hist. Litter. Piscium p. 46.] "Inde DIMIN. Κωβίδιον ET Κωβιδάριον, Parvulus gobio, Gobiunculus. Athen. (284.) Ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. Idem (105.) ex Anaxandridis Lycurgo, Καὶ ψητταδίοις μετὰ κωβιδαρίων [κωθαρίων] καὶ σκινδαρίοις μετὰ κωβιδίων. Hinc ET Κωβῖτις dicta Quædam apuæ species. Athen. (284.) Ἑτέρα δ' ἐστὶν ἀφύη κωβῖτις λεγομένη· γίνεται δ' αὕτη ἐκ τῶν μικρῶν καὶ φαύλων τῶν ἐν τῇ ἄμμῳ διαγενομένων κωβιδίων. Et aliquanto post, ex Hicesio, Τῆς ἀφύης ἡ μὲν λευκὴ καὶ λίαν λεπτὴ καὶ ἀφρώδης, ἣν καλοῦσιν ἔνιοι καὶ κωβῖτιν. Aristot. κωβίτην nominat, masculino genere, forsan subaudito substantivo ἰχθύς: H. A. 6, 15. de apuis itidem, Ὁ μὲν καλούμενος κωβίτης, κωβιῶν τῶν σμικρῶν καὶ φαύλων, οἳ καταδύνουσιν εἰς τὴν γῆν. Denique a Κωβιὸς s. Κώβιος, est ADJECT. Κωβιώδης, Gobioni similis. Plut. (10, 80.) Μεγέθει καὶ σχήματι κωβιῶδες ἰχθύδιον."

"ΚΩΔΙΑ, ἡ, i. q. κώδεια: h. e. Caput papaveris. Frequenti in usu ap. Medicos, et inde medicamentum τὸ διὰ κωδιῶν ap. Eosd. celebre." [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 239. Διακωδείων et Διακωδίων, Medicamentum, Alex. Trall. 1. p. 12., 5. p. 80.] "Legitur et ap. Diosc. hoc vocab. cum alibi, tum 4, 64. et 65. Theophr. κωδίαν tribuit etiam fabæ Ægyptiæ: H. Pl. 4, (8, 7.) Ἐπὶ δὲ τῷ καυλῷ ἡ κωδία παρομοία σφηκίῳ περιφερεῖ. Et mox, Ἐπάνω δὲ τοῦ ὑδατος ἡ κωδία. Et aliquanto post, de Ægyptii loti floribus, Ταῦτα δ' ὅταν μὲν ὁ ἥλιος συμμύῃ, συγκαλύπτει τὴν κωδίαν· ἅμα δὲ τῇ ἀνατολῇ διοίγεται, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὑδατος γίνεται· τοῦτο δὲ ποιεῖ μέχρις ἂν ἡ κωδία ἐκτελεωθῇ, καὶ τὰ ἄνθη περιῤῥυῇ· τῆς δὲ κωδίας τὸ μέγεθος ἡλίκον μήκωνος τῆς μεγίστης· καὶ διέζωσται ταῖς κατατομαῖς τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ

" μήκωνι. Unde Plin. 13, 17. Loto fructus in capite, " papaveri similis incisuris. Et mox, Sole occidente " papavera ea, κωδίας sic vocat, comprimuntur et " integuntur foliis: ad ortum autem aperiuntur, do- " nec maturescant, flosque decidat. Nec vero tan- " tum Papavera appellat has κωδίας, sed etiam Ca- " pita. Pro iis enim quæ Theophr. paulo post " scribit, Τὰς δὲ κωδίας ταύτας οἱ Αἰγύπτιοι συνθέντες " εἰς τὸ αὐτὸ, σήπουσιν: Idem ibid. hæc, Incolæ " capita in acervis putrefaciunt. Sic Idem de faba " Ægyptia 18, 12. Simile caput papaveri, colore " roseo: in eo fabæ non supra tricenas. Eust. per " ν scribit κωδύας." [Vide Lex. VV. Peregr.] " ‖ Κω- " δία et Κωδὶς, Hesychio est κεφαλὴ χωρὶς σώματος, " Caput sine corpore: quod Homero κώδεια." [Κω- δία, Theoph. Protosp. 869. Aristoph. Fr. 226. Κωδὶς, Ruhnk. ad H. in Cer. 13. Græv. Lectt. Hes. 572." Schæf. Mss. Schn. Lex. affert ex Oribas. p. 39. Matth. τῆς μήκωνος ὁ κώδων.] " Κώδεια, ἡ, dicitur ἡ " τῆς μήκωνος κεφαλὴ, Caput papaveris, teste Etym. " Utitur vocabulo hoc et Hom. Il. Ξ. (499.) ὁ δὲ φῇ " κώδειαν ἀνασχών: sed κώδειαν appellans caput Ilio- " nei quod Peneleus hasta confixum tenebat. Signi- " ficat κώδεια et τὸ σφαιρίον, Globulum, teste eod. " Etym. Κώδη, eid. Etym. est ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, " Fructus papaveris." [Anecd. Bekk. 1, 274.] " Κνῶ- " δα affertur pro Caput papaveris."

ΚΩΔΩΝ, ωνος, ὁ, Tintinnabulum, Nola, Thuc. 4. fin. Τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος, Plut. Symp. 4. fin., de sacerdote Judaico, Κώδωνες δὲ πολλοὶ κατακρέμανται τῆς ἐσθῆτος, ὑποκομποῦντες ἐν τῷ βαδίζειν: sicut Exodi 28, (29.) de habitu et ornatu summi sacerdotis, Τὸ αὐτὸ εἶδος ῥοΐσκους χρυσοῦς, καὶ κώδωνας ἀνὰ μέσον τούτων περικύκλῳ, παρὰ ῥοΐσκον χρυσοῦν κώδωνα. ‖ Metaphorice autem pro Garrulo capitur, a nimium strepero et ingrato nolarum sonitu, ut et κρόταλον, Aristoph. Εἰρ. (1078.) ἡ κώδων ἀκαλανθής. ‖ Κώδων, ut Schol. Soph. annotat, signif. etiam τὸ τῆς σάλπιγγος πλατὺ, Latius tubæ orificium, [" nempe orificium exterius, qua exit spiritus," Schw. Mss.] fortasse quod tintinnabuli formam referat, synecdochice autem Ipsam tubam, Soph. Aj., init. Φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ, Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς. Ubi notandum fem. genere ab eo Poëta usurpari. Schol. autem Thuc. videtur et hic κώδωνα accipere pro Tintinnabulo; nam hunc locum citans, generis tantummodo diversitatem annotat, non item signif. Cum Soph. autem Schol. consentit Schol. Aristoph., qui exponens Εἰρ. (1242.) Μόλιβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον, (τῆς σάλπιγγος) ἐγχέας, ista annotat, Τὸν κώδωνα τῆς σάλπιγγος συμβουλεύει αὐτῷ πωμάσαι μολίβδῳ. [Cf. Athen. 185. ibique Casaub. Æsch. S. c. Th. 392. 405. De tintinnabulorum usu scripsit Barker. in Classical Journal T. 1. p. 809. " Jacobs. Anth. 7, 338. 8, 387. Musgr. Rhes. 383. Kuster. Aristoph. 71. ad Lucian. 1, 681. 690. Boiss. Philostr. 602. Lobeck. Aj. p. 223. Ruhnk. ad Longin. 256. Toup. 328. Græv. Lectt. Hes. 572. Brunck. Aj. 17. ad Diod. S. 1, 353. 362." Schæf. Mss. Cf. Κωδία. Thuc. 4, 135. Plut. Arato 7. Parthenii Narrat. 34. Hero Spirit. 1. p. 171. * Κωδωνόκροτος, Eur. Rhes. 383. κόμπος.] Κωδωνοφαλαρόπωλος, Qui nolas s. tintinnabula equorum phaleris et frænis adjicit; nam solitos quosdam equorum phaleris et frænis ejusmodi nolas affigere, Schol. Aristoph. annotat B. (963.) ubi Eurip. Æschyli sesquipedalia verba et monstrosa proponit, Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους. Κωδωνοφόρος, Tintinnabulum gestans, Qui nolam fert: ut is, qui in excubiis castra circumiens nolam ferebat, eamque pulsans explorabat an ii, quorum erat excubias agere, dormirent necne; ad nolæ enim pulsum respondere, et vigilantiæ suæ testimonium voce edere oportebat. Aliter autem Bud. accipit in Pandectis, loquens de νεκροφόροις, Hujusmodi, inquit, sunt ap. nos hodie vulturii illi codonophori, i. e. tintinnabula gestantes, quos Anteambulones atratos Lat. appellare possumus, et Ferales præcones: e quorum grege sunt funerum indictores: quorum omnium vota sunt eadem, quæ orci. Κω-

A δωνοφορέω, Tintinnabulum gesto, Nolam circumfero, Aristoph. Ὄρν. (841.) Φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεὶ, Κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ. Et κωδωνοφορέομαι, Tintinnabulo circumlato exploror, ut in excubiis, Aristoph. Ὄρν. (1158.) Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, Καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττεται κύκλῳ, Ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται· παντα- χῇ Φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι Ἐν τοῖσι πύρ- γοις: [cf. Phot. Lex. Strabo 15. p. 120. Sieb.]

Κωδωνίζω, Tinnio, Tintinnabulum aut Nolam pulso, Nolæ s. Tintinnabuli s. Tubæ sono exploro, δοκιμάζω τῷ τοῦ κώδωνος ψόφῳ: quo modo equi explorari solebant, an ejusmodi sonitum in bello ferre possent: sic etiam excubitores an vigilarent, nolæ pulsatæ sono, ad quem respondendum erat, cognoscebatur. Vasa etiam figulina et numi dicuntur κωδωνίζεσθαι, cum pulsata sonitu, quem edunt, explorantur, an sc. σαθρὸν ἠχῶσι. Anaxandrides ap. Athen. (638.) πρὸς τὸν Ἀργᾶν βούλομαι Κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνιούμενον, Ἵνα καὶ σὺ νικᾷς

B τοὺς σοφιστὰς, Nolæ sono explorans, ut equum, qui ad prælium eligitur. Aristoph. B. (78.) πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ' ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον Ἄνευ Σοφοκλέους, ὅ,τι ποιεῖ κωδωνίσω, ubi Schol. annotat metaphoram rectius ductam censeri ab equis aut vasis figulinis. Idem Aristoph. (722.) καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων, Καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι, καὶ κεκωδωνισμένοις, Probatis s. Sono exploratis. ["Toup. Opusc. 2, 189. * Κωδωνιστὸς, Brunck. Aristoph. 1, 152." Schæf. Mss.] Ἀκωδώνιστος, ὁ, ἡ, Qui exploratus non est, sumta metaph. ab equis, qui tintinnabulorum sonitu explorabantur, an bellicos strepitus intrepide ferre possent; vel a vasis, aut numis, quorum integritas tinnitu probatur. [Aristoph. Λ. 485.] " Ἀνα- " κωδώνισον, Hes. exp. ἀνάσεισον, nimirum veluti " Κώδωνα." [" Aristoph. ap. J. Poll. 10, 173." Kall. Mss.] Διακωδωνίζω, Exploro, ut κωδωνίζω supra, Dem. (393.) Ἐκεῖνος ἡμᾶς διεκωδώνισεν ἁπαντάς τινα τρόπον, ἑκάστῳ προσπέμπων ἰδίᾳ. Apud Lys. quoque διακωδωνισθέντες accipi pro διαπειραθέντες tradit

C Etym. dicens translatum esse ab equis; nam tintinnabulis solitos fuisse δοκιμάζειν τοὺς γενναίους ἵππους εἰ μὴ καταπλήσσονται τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θόρυβον, τοὺς κώδωνας ψοφοῦντες. Idem Etym. διακωδωνισθέντες exp. etiam διαφημισθέντες, dicens plerumque accipi ἐπὶ τῶν διαπαιζομένων. Quo fortassis pertinet quod Erasm. Chil. scribit, convitiis olim explorari solitos initiandos mysteriis, cujus consuetudinis vestigium adhuc servare Theologorum scholas. ["Euthym. Zig. 28. ubi vide Matth." Boiss. Mss. * " Ἐκκωδωνίζω, Magno cum strepitu in publicum jacto, Athen. 219." Schw. Mss.] " Περικωδωνίσαι, " Hesychio περιβομβῆσαι, Tintinnabulis circumso- " nare."

[* Κωδώνιον, Gl. Tintinnabulum.]

" ΚΩΚΥΩ, F. ύσω, Fleo, Ploro: vel Ejulo, Lamen- " tor. Il. T. (284.) Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε: Χ. " (407.) κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα." ["Ad Charit. 504. Alcæus Mess. 19. Villois. ad

D Long. 122. Heyn. Hom. 7, 668. 8, 331. ad Xen. Eph. 148. ad Lucian. 1, 241. De quant., Græf. ad Meleagr. p. 95." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 1222.] " Unde Κώκυμα, τὸ, Fletus, Ploratus, Ejulatus, La- " mentum. Soph. Aj. (321.) ἀψόφητος ὀξέων κωκυμά- " των Ὑπεστέναζε." [Æsch. Pers. 331.] " Et Κω- " κυτὸς, ὁ, pro eod. Il. X. (408.) ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ " τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Et aliquanto post, " Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου. Utitur " hoc verbo Agathias etiam, licet ποιητικωτέρῳ, ap. " Suid. Τούτων δὲ γεγονότων κωκυτὸς ἐπεῖχε μύριος, " οἰμωγαί τε ἠκούοντο θαμιναὶ, καὶ φθέγμα θρηνῶδες " καὶ διωλύγιον. ‖ Κωκυτὸς est etiam Unus e fluviis " illis tribus qui εἰς Ἀχέροντα ῥέουσιν, στυγὸς ὕδατος " ἀπορρῶξ, teste eod. Hom. Od. K. 514." [Jacobs. Anth. 6, 139. T. H. ad Lucian. 1, 177. Valck. Callim. p. 17. Heyn. ad Apollod. 1052." Schæf. Mss.] " Apud Hes. reperio et Κωκυτοιρεῖν, θρηνεῖν, sed non " sine mendi suspicione." [* Ὀξυκώκυτος, Soph. Antig. 1323. * Πολυκώκυτος, Theognis 238.] " Ἀνακωκύω,

"Lamenta et fletus edo. Exp. et Defleo, Deploro." [Soph. Antig. 429. 1240. Æsch. Pers. 468. Hippocr. 1280, 13. * Ἀποκωκύω, Æsch. Ag. 1551.] "Ἐπικω-"κύω, Allamentor, Allacrymor, Soph." [El. 286. 808.] "Utitur et Greg. Ἐπικωκύοντες τῷ πάθει." [* "Συνεπικωκύω, Anna C. 504." Elberling. Mss. * Κατακωκύω, Hes. Phot. * Περικωκύω, Quint. Sm. 3, 78. 1 4, 260. Opp. Ἀ. 4, 259.]

ΚΩΛΟΝ, τὸ, Membrum: specialiter autem Pes, Eust. Plerumque ea membra s. ii artus κῶλα vocantur, quæ Crura et Lacerti Latinis: ut videbis in Κώλυμα. Opp. K. 3, (506.) Βαιὸν ὕπερθε κάρη, βαιοὶ πόδες, οὐκ ἴσα κῶλα, Non æqualia crura s. paria. Aristot. H. A. 1, 15. Κώλου δὲ τὸ μὲν διφυὲς, βραχίων: paulo post, Κώλου δὲ διμερὲς ἄλλο σκέλος. Ubi Gaza vertit, Membri vero superioris bipartitam compactionem, brachium s. ulnam appellamus. Et, Membri inferioris bipartita compactio crus est. Idem Aristot., Τοῖς ζωοτόκοις τῶν τετραπόδων κάμπτεται τὰ μὲν πρόσθια κῶλα εἰς τὸ πρόσθεν, τὰ δὲ ὀπίσθια εἰς τοὐπίσθεν, Plin. Quæ animal generant, genua ante se flectunt, et suffraginum artus in aversum. Et ex Epigr. σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου, Brachia. Rursum de cruribus in quodam l. ap. Suid. Ἡ δὲ κάμηλος ὑφῆκε τὰ κῶλα καὶ ἑαυτὴν ἐκάθισεν εἰς τὰ στέρνα, ipse tamen exponit ὀστᾶ: sed rectius accipitur pro το ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης, J. Poll. Κῶλον, inquit Cam., quod Lat. Membrum, est quod constat ossibus, compagibus, musculis, arteriis, nervis, venis, amictum communis cutis tegmine, ut brachium, pes. Pedis tamen signif. multum habet. Eur. Phœn. (1406.) κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος Τίθησι: (1427.) Προβὰς δὲ κῶλον δεξιόν: Rheso (210.) Βάσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας, Καὶ κῶλα κώλοις, τετράπουν μιμήσομαι: Priores pedes manibus, posteriores suis pedibus repræsentaturum dicit, bestia ut credatur esse. Hæc ille. Eur. Schol. scribit κῶλα proprie dici τὰς ἁρμονίας τῶν μελῶν, Or. (1013.) de Pylade, ὀρθῶν νοσερὸν Κῶλον Ὀρέστου, Ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος: sed commodius pro Pede accipitur, ut Eust. accipi tradit. Et in Phœn. (1201.) Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ', ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος, Εἱλίσσετ', Manus et pedes; ac Schol. ibi κῶλα esse dicit τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. Pro Pede autem accipi Soph. Schol. annotat in Phil. (41.) πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἀνὴρ Κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν; [Galen. 7, 449. Κατὰ τὸ τῆς ὅλης χειρὸς κ.] || Habet et periodus sua κῶλα, Membra. Cic. de Claris Orat. Quinetiam comprehensio et ambitus ille verborum, si sic περίοδον appellari placet, erat ap. illum contractus et brevis, et in membra quædam, quæ κῶλα Græci vocant, dispertiebat orationem libentius: de Orat. ad Brutum, Prima sunt illa duo, quæ κόμματα Græci vocant, nos Incisa dicimus; deinde tertium, κῶλον illi, nos Membrum. Vide et Κόμμα. Rom. Aquila, κῶλον, Membrum, inquit, est Pars orationis e pluribus verbis, absolute aliquid significans, hoc modo, Etsi vereor, judices, ne turpe sit pro fortissimo viro dicere incipientem, timere. Demetr. de Elocutione scribit κῶλον Aristot. esse τὸ ἕτερον μέρος περιόδου. Ipse autem, Κῶλον, inquit, ἐστὶν ἤτοι ἁπλῆ περίοδος, ἢ συνθέτου περιόδου μέρος. Idem, Τὴν ἑρμηνείαν τὴν λογικὴν διαιρεῖ καὶ διακρίνει τὰ καλούμενα κῶλα, καθάπερ ἀναπαύοντα τὸν λόγον. Idem, Βούλεται μέντοι διάνοιαν ἀπαρτίζειν τὰ κῶλα ταῦτα, ποτὲ μὲν ὅλην διάνοιαν—ἐνίοτε δὲ μέρος ὅλης ὅλον. Item παρόμοια κῶλα ap. Eund., ut, Δωρητοί τ' ἐπέλοντο, παραῤῥητοί τ' ἐπέεσσι. || Habent etiam strophæ et antistrophæ et epodi sua κῶλα: i. e. Versus: ut ap. Tragicos, Comicos, et Lyricos, στροφὴ κώλων θ, aut ιθ, aut plurium vel pauciorum, quæ tot versibus constat: ubi κῶλον est simpliciter στίχος, non autem στίχος ὁ ἀπηρτισμένην ἔννοιαν ἔχων. || Κῶλα dicuntur etiam τὰ τῆς σφενδόνης ἑκάτερα μέρη, Suid., ex Epigr. afferens, Ῥινοῦ χερμαστῆρος ἐϋστροφα κῶλα τιταίνων. Apud Eund. sunt et ζεύγματος κῶλα: afferentem hæc ex anonymo Auctore verba, Συμβαίνει γὰρ τοὺς Σελευκεῖς κρατεῖν θατέρου τῶν κώλων τοῦ ζεύγματος. || Κῶλα J. Poll. (5, 27.) retibus etiam tribuit, dicens in iis κῶλον et τόνον idem esse. || Intestinum crassum, ordine a ventriculo quintum, inter cæcum et rectum medium, ut Gorr. inter alia tradit. Celsus 2, 17. interpr. Intestinum laxius, et alibi Plenius. Gell. 12, 5. Ubi ad ædes, in quibus ille ægrotus erat, pervenimus, videmus hominem doloribus cruciatibusque allabi, quod Græci κῶλον dicunt, et febri simul adrapida afflictari, gemitusque ex eo compressos erumpere, spiritusque et anhelitus e pectore ejus evadere, non dolorem magis indicantes quam pugnam adversus dolorem. Colon ap. Latinos appellant Celsus: item Scrib. Largus et Plin., qui etiam Alvum interpr., 11, 37. Media hæc (alvus) umbilico annexa in omnibus: in homine suillæ infima parte similis: a Græcis appellatur κῶλον, ubi dolorum magna causa est. Sic et J. Poll. κῶλον et τὴν κάτω κοιλίαν, s. νειαίρην, idem esse docet. Apsyrtus, Μονέντερον ἢ κῶλον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν σύνδεσμον τοῖς λοιποῖς ἐντέροις, ἀλλὰ κυλίεσθαι καθ' ἑαυτό. [* Κωλέντερον, Gl. Longao.] Ceterum in hac signif. scriptum reperitur ETIAM Κόλον, idque in libris manuscriptis, ut in quodam meo Lex. vet. Κόλον, ἐπί τινος ἐντέρου, παρὰ τὴν κοιλότητα. Præterea et J. Poll. cum hinc κολάζεσθαι derivet, κόλον scripsisse videtur: frequentius tamen tum ap. ipsum Poll., tum alibi scribitur κῶλον. "Κολεάζοντες, Hesychio sunt ὠθοῦντες, κω-"λύοντες, Pellentes, Prohibentes: item περαίνοντες, "Dividentes: in obscœna signif. UNDE Κολεασμὸς, "Eod. auctore dicitur τὸ περαίνεσθαι. Dicit autem "hæc πεποιῆσθαι ἀπὸ τοῦ κόλου, et κολεάζειν esse τὸ "καθιέναι εἰς τὸ κόλον. Eod. teste κολέαρχος quoque "est κακόσχολον ὄνομα. AT Κολέαμος, Eid. est μα-"ταιόφρων: qui supra κοάλεμος." "Κολοκορδόκολα, "Intestina, Omasa: ut vult Lascaris." "Κολοκά-"νοι, Hesychio sunt εὐμήκεις καὶ λεπτοὶ, Oblongi et "tenues s. graciles: qui et κολεκάνοι similiter posi-"tum fuisse scribit ἐπὶ μήκους σὺν λεπτότητι." "Κο-"λετράω, Aristoph. N. (552.) Τοῦτον δείλαιον κολε-"τρῶσ' ἀεί. Ubi Schol. et Hes. exp. καταπατοῦσι, "Proculcant: dicentes translatum esse ἀπὸ τῶν τὰς "ἐλαίας πατούντων. Id enim κολετρᾶν dici. Quos-"dam vero exp. ἐνάλλονται εἰς τὸ κόλον, quod signi-"ficet εἰς τὴν γαστέρα. Quibus addit Schol. Ari-"stoph. signif. etiam τύπτειν εἰς τὴν γαστέρα: nam "κόλον dici τὸ παχὺ ἔντερον, vel κατὰ κώλου τύπτειν." ["Κῶλον, Wakef. Eum. 377. 408. Jacobs. Anth. 8, 100. 188. 264. 410. 12, 106. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 228. Brunck. Aristoph. 1, 214. 232. 289. Kuster. 66. 74. Porson. Hec. p. 53. Ed. 2. Dionys. H. 5, 140. 156. Casaub. ad Athen. 132. Valck. Diatr. 101. 203. ad Callim. 1, 127. Phœn. p. 76. 106. 108. 112. 434. Demetr. Phal. §. 1. Eur. Hec. 1150. Musgr. Med. 1181. Pars orationis, Dionys. H. 5, 9. 111. 114. 116. Rutilius 159. Phot. Bibl. de Phrynicho, Valck. Adoniaz. p. 200." Schæf. Mss. "Κῶλον dicitur etiam Latus unumquodque alicujus figuræ, vel Unaquæque superficies solidi cujusdam corporis, v. gr. cubi, aut pyramidis, Herod. 4, 62. 108. item 2, 126. ubi κῶλον ἕκαστον ead. notione dicitur qua μέτωπον ἕκαστον c. 124. Unumquodque latus." Schw. Mss.]

[* "Κωλόβαθρον, * Κωλοβαθρίζω, * Κωλοβαθριστὴς, ad Hesych. 2, 98, 12. * Κωλοκοπέω, 396, 16." Dahler. Mss. * Κωλομετρία, Suid. v. Εὐγένιος.] Κωλοτομέω, Membra incido, Membris trunco. [Plut. 7, 785. Τῆμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα κωλοτομεῦσιν, i. e. θερίζουσιν, al. βωλ. * "Κωλόφασσα, Tzetz. Chil. 13, 276." Elberling. Mss.]

"Κωλίφιον, τὸ, fuisse dicitur Panis quo athletæ "utebantur: ex eo nominatus quod τὰ κῶλα, Mem-"bra artusque, redderet ἴφια, Valida et robusta. "Sed non nisi ex Juvenale (2, 53.) ejus exemplum "affertur, dicente, Luctantur paucæ, comedunt co-"liphia paucæ." [Martial. 7, 66. * "Κωλύφιον, Phryn. Ecl. 26." Schæf. Mss.]

Ἀκροκώλια, τὰ, Trunculi, Cels.: h. e. Extrema membrorum, Edulia e trunculis extremorum membrorum parata, ut sunt ὠτία, ῥύγχη, πόδες, χορδαὶ, χόλικες, Bud. Matron ap. Athen. (136.) Δάμνα μιν ζωμός τε μέλας ἀκροκώλιά θ' ἑφθά. Pherecr. ap. Eund. (269.) Σκελίδες δ' ὀλόκνημοι πλησίον τακερώταται Ἐπὶ πινακίσκοις, καὶ διέφθ' ἀκροκώλια, Ἥδιστον ἀτμίζοντα, καὶ χόλικες βοός. Et (95.) ex Anaxila, Ἀκροκώλι' ἐψεῖν

ἐστὶ, ῥύγχη, [καὶ] πόδας. Paulo post ubi de ἀκροκωλίοις sermo est, alia exempla profert ex Aristoph. et Pherecr. et Alexide et aliis, ubi etiam sing. ἀκροκώλιον. [Athen. 63.] Utitur et Aristot. Probl. s. 23. Quæst. 40. ubi Gaza vertit Trunculi. "Ἀκροκωλία, "ἡ, Extremitas membrorum, h. e. brachiorum: "ubi nimirum humeris inseruntur. Apud J. Poll. "l. 2. ἀκρωμία, ὤμον κεφαλὴ, ἐπωμὶς et ἀκροκωλία, "idem sunt, nimirum τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος." "Ἀκροκωδία, VV. LL. perperam pro ἀκροκωλία." Ἄκωλος, ὁ, ἡ, Membris truncus: specialiter autem Pedibus carens, ἄπους, Hes. [Paus. Attic. 22.] "Ἀνάκωλος χιτωνίσκος, ap. Plut. (7, 64.) Tunica brevis-"sima. Camerarius vero, Nomen, inquit, χιτωνίσκων "ἀνακώλων, legitur in Xenocrita Plutarchi, de puerili "tunica." [* "Ἀντίκωλος, Simonid. ap. Stob. Serm. 71." Kall. Mss. * Αὐτόκωλος, Anal. 1, 127.] Βραχύκωλος, Brevia membra habens, Brevibus membris constans. Apud Rhett. de periodo, in qua κῶλα sunt breviora. [Strabo 3. p. 256.] Βραχυκωλία, Membrorum brevitas, Cola brevia, Hermog. [* Δεκάκωλος, Schol. Aristoph. A. 1007. 1207.] Δίκωλος, Bimembris, Duo membra habens. Diosc. 2, 106. de bromo, Καρπὸν δὲ ἔχει ἐπ' ἄκρῳ ὥσπερ ἀκρίδια δίκωλα, In cacuminibus dependentes parvulas veluti locustas bipedes habet, Ruell. verba ea e Plin. mutuatus, qui tamen illud Bipedes non addit. Et δ. περίοδος ap. Rhett., Periodus duorum membrorum. [Lycophr. 636. Schol. Aristoph. 'A. 1212.] Ἰσόκωλος, In quo paria membra sunt: de periodo aliqua, aut aliquibus, cujus membra s. κῶλα paria s. æqualia sunt. Quintil. 9, 3. loquens de optimis homœoptotis, Et ut pæne similia sint verbis, et paribus cadant, et eod. modo desinant. Etiam ut sint, quod est quartum, membris æqualibus, quod ἰσόκωλον dicitur: Si quantum in agro locisque desertis audacia potest, tantum in foro atque judiciis impudentia valeret. [Athen. 187. Jambl. Pyth. §. 116. χορδαί.] Ἰσοκωλία, Membrorum æqualitas, Cum membra omnia æqualia et paria sunt, Membra æquata, ut quidam loquuntur. Hermog. Μακρόκωλος, Membra longa habens. Pro eo vero, quod Varro præcipit, Debent esse canes interuodiis articulorum longis, in Geoponicis reperitur, Τῶν κυνῶν ἐγκρίνουσι τοὺς μ. Item μ. περίοδοι καὶ βραχύκωλοι Aristot. Rhet. 3. Periodi, in quibus longiora et breviora membra sunt. [Strabo 3. p. 256.] Μακροκωλία, Longum membrum, Cum periodus aliqua longius membrum habet, Hermog. Μεγαλόκωλος, Grandiora membra habens, In quo articulorum internodia magna sunt. Aut, si de periodo dicatur, Quæ magnis membris s. κώλοις constat. [* Μελανόκωλος, Phav. 495.] Μεσόκωλον, Nom. ab Hippocr. usurpatum Epidem. 6. quod Gal. Mesenterium interpr., partis vocabulum pro toto accipiens. Sed proprie eo nomine videtur designari Pars ea mesenterii, quæ crassis intestinis continua est, ut quæ pertinet ad tenuia intestina. Posset, si usus ferret, μεσοντήστιον nuncupari. Et revera sicut duæ summæ sunt intestinorum differentiæ, tenuiorum et crassorum, ita bipartitum videtur mesenterium, ut in ejus loci Comm. Gal. ostendit. Hæc Gorr. Μονόκωλος, Uno artu porrectus, Gaza ap. Theophr. Item μ. περίοδος, Quæ unico membro absolvitur: quam Aristot. Rhet. 3. dicit esse ἀφελῆ. Plut. (6, 22.) Τὸν μ. λόγον πρῶτον μὲν ἀμουσίας οὐ μικρὸν ποιοῦμαι τεκμήριον, Unius membri orationem. Et metrum μ. ap. Poëtas, in quo cola unius modi sunt. ["Οἰκήματα μονόκωλα ap. Herod. 1, 179. Domunculas unius membri, i. e. Unius conclavis, intelligunt alii, Schweighæuserus vero, Domunculas unum continuum latus, unam continuam superficiem offerentes; collato usu τοῦ κῶλον ap. eund. Herod., de quo supra. Sed (de quo idem Schweigh. in Addendis ad Annot. ad Herod. monuit,) adj. μόνος in illius v. compositione non tam Unitatem et Continuitatem, quam Uniformitatem præsertim indicare videtur: ut οἰκήματα μ. dicantur Domunculæ simillimam cunctæ faciem, unius ejusdemque formæ frontem præferentes. Certe in Plutarchi l. c. ὁ μ. λόγος idem dicitur qui μονῳδὸς et οὐ ποικίλος. Parum commode H. Steph. Unius membri orationem interpr." Schw. Mss. * Μονοκώλως, Epiph. 1, 481. * Ὀκτάκωλος, Schol. Aristoph. 'A. 558. * Πολύκωλος, Dem. Phal. 252.] "Σύγκωλος, Solidus: ut in VV. LL. redditur, absque exemplo. Bud. autem affert e Xen. (K. 5, 30.) de "lepore, Σκελη τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐλαφρὰ, σύγκωλα, ubi "reddit, Compacta, e Philelpho." Τρίκωλος, Tria membra s. cola habens, Quint. 9, 3. de homœoptotis et homœoteleutis, E quibus fere sunt, non tamen ut ultimis semper consonent, quæ τρίκωλα dicunt, Vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia. Sed in quaternas quoque ac plures hæc ratio ire sententias potest. Ubi cum dicit In quaternas ire sententias potest, EXPRESSIT Τετράκωλος: nam τ. περίοδος dicitur Quæ quaternis constat membris quaternas sententias absolventibus. At metrum τ. appellatur Quatuor colis constans. [Τρίκωλον, τὸ, Trimembris oratio, Dionys. H. de Comp. VV. 108.] "Ὑποκώλια, Internodia," [Xen. K. 4, 1. 5, 10. 30. * Φθινόκωλος, Manetho 4, 500.]

[* Ἀκώλιστος, quasi a * Κωλίζω, Dionys. H. de Comp. VV. 340. περίοδος.]

Κωλικὸς, Colicus: ὀδύνη, ἄλγημα, Coli dolor s. intestini plenioris; utroque enim modo Lat. loquuntur. Et κ. διάθεσις, κωλικὸν πάθος, Coli affecti dolor: quem Colon etiam vocari a Plin. 26, 1. testantur VV. LL. Item κ. φάρμακον, Medicamentum ejus rei causa comparatum, Cels. 4, 14.; Medicamentum ad sedandum coli dolorem comparatum, siquidem præter sedationem doloris vix aliud in colicis affectibus præstari posse docet Gal. de Locis Aff. 6. (13, 607.) Et ἀντίδοτος κωλικὴ pro eod., quæ tamen ἀντίδοτοι κ. non tantum ad coli dolores, sed ad alios etiam morbos adhibentur, sedandi doloris causa: quo factum est, inquit Gal., ut antidotos omnes dolorem sedantes κωλικὰς veteres nuncuparint, appellatione sc. ab affectu, qui maximos dolores habet, deducta. Hæc inter alia Gorr. Item dicitur Qui coli dolori obnoxius est, Qui plenioris intestini morbo laborat, Colicus, ut Lat. quoque appellant. Diosc. Κορυδαλὸς βρωθεὶς ὀπτὸς κωλικοὺς ὠφελεῖ. Pro quibus Plin. Coli vitium sanatur ave galerita assa, in cibo sumta. Apud Diosc. tamen scribitur κοιλιακούς: sed perperam, si Pauli Ægin. et Aëtii Codd. fidem habemus. Rursum ap. P. Ægin. de coronopodio pro κωλικοὺς reponendum κοιλιακοὺς e Diosc. Aet. Plin. Κωλικεύομαι, Coli vitio laboro, Coli s. Intestini plenioris morbo conflictor, Alex. Trall. [164. Alex. Aphrod. Probl. 2, 73.] Pro κωλικὸς autem et κωλικεύομαι scribitur alicubi ETIAM Κολικὸς ET Κολικεύομαι, sicut supra quoque pro κῶλον scriptum reperiri κόλον, admonui: prior tamen scriptura frequentior est, et verior existimatur.

Κωλάριον, τὸ, Parvum colon; Imperfectus versiculus, VV. LL. Suid. cum citasset hæc verba, Ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε, subjungit, κ. παροιμιῶδες, ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινίφῃ ψύχους ὄντος. ["Aristoph. Fr. 257." Schæf. Mss.]

¶ Κωλεὸς, ὁ, ἡ, i. q. κῶλον, Gal., in cujus Lex. Hippocr. hæc verba habentur, Κωλεὸς, τὸ κῶλον ἐν τῷ τρώματι καὶ βέλτιον ἐξαιρέσιος. || VV. LL. exp. Perna, Suffrago, ut et κωλῆ et κωλήν. Athenis autem fem. gen. dici ἡ κωλεὸς, alibi autem masc. ὁ κωλεὸς, annotat Eust. ex Athen. (366.), ascribens h. ex Epicharmo l. Χορδαί τε, ἀδὺ, Καὶ μὰ Δία χ' ὦ κωλεός: qui citatur et ab Athen. init. libri 9. Scribiturque ap. eum ἀδὺ, Ναὶ pro ἀδὺ, Καί. Ibid. et alium ex eod. Comico profert. ["Phryn. Ecl. 27. Casaub. ad Athen. 132." Schæf. Mss. * "Κωλεὸν, Clem. Alex. Str. 3, 6. p. 535." Routh. Mss.]

Κωλεὰ, ἡ, ET Κωλῆ, per contr., i. q. κωλεός: seu, ut quidam ap. Hes. exp., σκέλος ὑὸς ὀπίσθιον. Eid. κωλεὰ est μέρος κρέατος, περσικῆς τὸ ἐδώδιμον, ἀγκαλὶς, δέσμη χόρτου. At Κωλῆ, Perna, s. Petaso, ut Cam. interpretari posse putat; itidem ut κωλεὸς et κωλεά: scribitur enim accentu in ultima ap. Hes.: ap. Athen. tamen κωλέα, dicentem ex eo contractum esse κωλῆ, ut συκῆ e συκέα, λεοντῆ e λεοντέα, Aristoph. δελφακίων ἀπαλῶν κωλαῖ Καὶ χαυμάτια πτερόεντα, Xenophanes Coloph. Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρί-

φου, σκέλος ἥραο πῖον Ταύρου, Xen. K. (5, 30.) Κωλῆν [al. κοίλην] σαρκώδη, λαγόνας ὑγράς. Alia exempla habes ap. Athen. 9. non longe ab init.: afferentem et hoc ex Aristoph. Pluto secundo, Οἴμοι δὲ κωλῆς, ἣν ἐγὼ κατήσθιον, Schol. τοῦ κώληκος λεγομένου: esse autem κωλᾶς, ita enim ibi leg. esse videtur pro κῶλα, τὰ ἐμπρόσθια μέρη τῶν ἱερείων, τὰς ἀγκύλας ὁστώδεις: Mercurio vero sacrum esse τὸν τῶν ζώων ἀλόγων βραχίονα. Apud eund. Aristoph. N. (989.) Τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων, VV. LL. interpr. Clypeum pedi prætendens: Schol. tamen ibi exp. τῶν αἰδοίων. ["Brunck. Aristoph. 1, 289. 2, 106. 109. 160. Kuster. 192. Fr. 238. 261. Lucian. 2, 331. Phryn. Ecl. 27. T. H. ad Plutum p. 329. 427. 465. Schneid. ad Caton. 214. Conf. c. κοιλία, T. H. ad Plutum p. 464." Schæf. Mss. Athen. 154. 367. Schleusn. Lex. V. T.]

Κωλὴν, ῆνος, ὁ, i. q. præcedentia, Perna, Petaso, ut Cam. interpretari posse putat, Athen. init. libri 9. Περιενεχθέντων κωλήνων, καί τινος εἰπόντος εἰ τακεροί εἰσι. Aliquanto post, Καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κωλῆν. Citat autem ibi duo exempla, alterum ex Eupolide, alterum ex Eur. Et 4. (p. 154.) e Posidonio de Celtarum Monomachia epulari, Παρατεθέντων κωλήνων τὸ μηρίον ὁ κράτιστος ἐλάμβανεν. Sunt qui κωλῆνας e Celso interpr. Petiolos. Hes. ἀκροκώλια. || Nom. proprium cujusdam στρατηγοῦ, ita nominati διὰ τὸ στερεὸς τὰ κῶλα γεγονέναι, Eust. [Aristot. H. A. 3, 7. " Phryn. Ecl. 26. Jacobs. Anth. 7, 123. Schneid. ad Caton. 214. T. H. ad Plutum p. 427. * Κώληξ, ibid." Schæf. Mss.]

Κωλία, ἰγνύα, γαστροκνημία, κνήμη, Hes. Ατ Κωλιὰς ἄκρα ap. Paus. Att. p. 1. Promontorium Colias: quod ita dictum Hes. scribit, quia ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐγκείμενον simile est ἀνθρώπου κώλῳ. Item κωλιὰς γῆ, Terra inde desumta, ut videtur. Athen. (482.) de cymbio loquens, Κρατῆρα ἵστασαν τοῖς θεοῖς οὐκ ἀργυροῦν, οὐδὲ λιθοκόλλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος γῆς. Unde κωλιάδος * κεραμῆες, ap. Suid. Et Κωλιὰς Ἀφροδίτη, quod ibi coleretur; vel, ut Eust. tradit, ἡ κῶλα ἐκλύουσα δεσμοῦ. Et κ. Ἀττική, Lepos Atticus, Venustas Attica in dicendo, Plut. (6, 153.) Μὴ βουλομένῳ πιεῖν ἀντίδοτον ἂν μὴ τὸ ἀγγεῖον ἐκ τῆς Ἀττικῆς κωλιάδος ᾖ κεκερασμένον. || Piscis nomen, Plin. 23, ult. Colias, s. parianus, sive saxitanus, a patria Bætica lacertorum minima. Gentile autem a Κωλιὰς EST Κωλιεὺς, Hes. ["Κωλιὰς, Jacobs. Anth. 7, 77. 141. Huschk. Anal. 289. Kuster. Aristoph. 192. Fac. ad Paus. 1, 6. Kuhn. 5. Wessel. Diss. Herod. 201. ad Herod. 416. Toup. Emendd. 1, 213. Plut. Mor. 1, 160. Bergler. Alciphr. 303." Schæf. Mss. * "Κωλῶτις dicitur Venus, Lycophr. 868." Kall. Mss.]

Κώληψ, ηπος, Suffrago, Sura, ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη, ut Eust. (1326, 51.) a veteribus exponi tradit: addens a nonnullis ἄνταν s. * ἄνζαν appellari, a κῶλον derivatum videri scribens, sed de genere dubitari. Il. Ψ. (726.) de Ulysse cum Ajace luctante, Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα, i. e. τῇ πτέρνῃ ἔβαλε τὴν ἰγνύην αὐτοῦ, Eust., dicens simile esse illi Comico, (Ἱππ. 272.) πρὸς τὸ σκέλος κυρηβάσαι. Suid. κώληπα esse dicit τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος. At Nicandri Schol. κώληπα exp. ἀστράγαλον, Θ. (424.) Ἤτοι ὅτ' ἐν κώληπος ἢ ἐν ποδὸς ἴχνεϊ τύψῃ, de dryino serpente. ["Jacobs. Anth. 7, 123. T. H. ad Plutum p. 428. * Κωλήπιον, ibid." Schæf. Mss. Colephium, Veget. Mulom. 5, 17, 5.]

Κώλυμα, i. q. κῶλον, h. e. τὸ ἐκ μηροῦ καὶ κνήμης, J. Poll. Κῶλα, inquit Gorr., dicuntur In homine longiora majoraque membra a thorace separata et quasi dependentia, ut brachia et pedes: verum J. Poll. κῶλον, quod et κώλυμα, inquit, vocatur, e femore tantum et crure constare scribit.

[* "Κωλὶς, ἡ ἄορνις γῆ, Tzetz. ad Lycophr. 867." Kall. Mss.]

ΚΩΛΥΩ, ύσω, Impedio, Prohibeo, Veto, opp. τῷ ἐπιτρέπω, κελεύω. Interdum cum solo accus. construitur, Plut. (6, 749.) de Catone, Ἔλεγε τοὺς δυναμένους κωλύειν τοὺς κακῶς ποιοῦντας, ἐὰν μὴ κωλύωσι, κατακελεύειν: interdum cum accus., qui tamen ali-

A quando omittitur, sed subaudiendus relinquitur, et cum ὥστε, aut cum infin. Thuc. Κωλύω ὥστε μὴ περιπλεῖν, Impedio s. Obsto, quominus circumnaviget. Idem 1. Κωλύειν ἡμᾶς ἐπὶ Κέρκυραν ἢ ἄλλοσε, εἴ ποι βουλόμεθα, πλεῖν. Dem. Πότερον φανῆναί τινα τῶν Ἑλλήνων τὸν ταῦτα κωλύσοντα ποιεῖν αὐτὸν, ἐχρῆν, ἢ μή. Pro quibus ap. Herenn. Utrum aliquem exoriri oportuit, qui ista prohiberet ac fieri non sineret, annon. Idem, Οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει, Nihil obstabit s. causæ erit, quominus perituri sint. Plato, Οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι. Et in VV. LL. Οὕτως οὐθὲν κωλύει ἔχειν ἐνίοις, Ita quosdam se habere nihil vetat. Plut. de Deo Socratis, Τί γὰρ κωλύει μηδενὸς καταφρονεῖν; Pro τί κωλύει autem Dem. eleganter dicit τί τὸ κωλύον; quid obstat, vetat? Item cum dat. instrumenti, Bud. 106. ex Isæo (150.) Μὴ διαμαρτυρίᾳ κωλύειν, ἀλλ' εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι, Lege recta agere, judicioque legitimo experiri, non etiam judicium contestatione morari. Et Κωλύομαι, Impedior, Prohibeor, Vetor, Herodian. 7, (10, 13.)

B Προελθεῖν τε τοῦ Καπετωλίου ἐβιάζοντο, ὑπὸ δὲ πλήθους ξύλων καὶ λίθων ἐκωλύθησαν, Thuc. 2, (64.) p. 68. Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇδε τῇ πόλει πρότερόν τε ἦν, νῦν τε μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ, Et ne nunc per vos impediantur s. abrogentur, cavete: 4, (14.) p. 126. Καὶ ἐν τούτῳ κεκωλύσθαι ἐδόκει ἕκαστος, ᾧ μή τινι καὶ αὐτὸς ἔργῳ παρῆν, quod ipsum iisd. prope verbis dicit 2, (8.) p. 51. Item cum infin. ap. Philon. de Mundo, Ἐπεὶ καὶ ἄκρον ἀποκοπείς τις δάκτυλον ζῆν οὐ κεκώλυται. Sic, Διὰ ταῦτα κωλύεσθαι πράττειν, Virg. Quippe vetor fatis. Et Cic. Prohibentur adire ad filios suos. Et diversa constr., Greg. Epitaph. Fratr. Ὑπ' ἀλλήλων εἰς τὸ πρωτεῖον ἐκωλύοντο: uterque utrique obstabat, quominus primas partes ferret s. prohibebat, Plaut. Nemo prohibet nec vetat, quin, Colum. Nihil prohibet, quominus. Et Cic. Prohibere ne fieret. Et cum dat. instrumenti ap. Thuc. (2, 37.) Ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείᾳ κεκώλυται. || Κωλύει accipitur etiam pro κωλύεται ap. Thuc. 1, (144.) p. 48. ut testatur Dionys. H. περὶ τῶν τοῦ

C Θουκυδ. Ἰδιωμ., hæc Thuc. verba, Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε, ita exponens, Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύεται ταῖς σπονδαῖς, οὔτε τόδε. || Inhibeo, Reprimo, Herodian. (3, 11, 6.) Καὶ πεῖσαι κωλύειν [κολούειν] τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλαζονείας, Minuere nimiam insolentiam, i. e. moderatiorem se præbere, Bud. Ubi exponi etiam posset κολάζειν, vel κολούειν. || Κωλύω cum gen. vel cum præp. ἀπὸ, i. q. ἀποκωλύω, Arceo, Chrys. Φόβος κωλύει πονηρευμάτων. Qua signif. Colum. Potione prohibere per triduum. Et Cæsar, A pugna prohibere. Item e Xen. (K. Π. 1, 3, 10.) κωλύω ἀπὸ σοῦ, Abs te arceo. Qua signif. Cic. dicit, A periculo remp. prohibere. Et Plaut. Prohibere a se vim. Idem Xen. K. Π. 3, (3, 24.) Αἰδοῦς ἐμπλῆσαι τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουσάντων, ἢ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύσαι: Cæs. A contumeliis militum convitiisque prohibet. ["Jacobs. Anth. 8, 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 195. Toup. Emendd. 2, 124. Opusc. 1, 391. ad Herod. 428. Soph. Phil. 1241. Alciphr. 378. 436. Dissuadeo, Schneid. Anab. 115. Crusius ad Sueton. p. 37.

D (in altero l. scr. videtur ἐκώλυε.) Conf. c. κυλίω, ad Diod. S. 2, 416.; cum κολάζω, ad Lucian. 2, 122.; cum κελεύω, Toup. Emendd. 2, 355. ad Diod. S. 1, 621. (Jortin's Tracts 2, 82.) De quant., Kuster. Aristoph. 1. De constr., Heind. ad Plat. Lys. 15. Seq. μὴ, Eur. Phœn. 1274. K. μὴ οὐ, Dionys. H. 1, 240. Cum participio, 3, 1364. 1369. Simon. Dial. p. 78. Cum infin., Thom. M. 163. Cattier. Gazoph. 85. K. κατά τινος, Toup. Opusc. 1, 507. Οὐδὲν κωλύει, Dionys. H. 5, 10. Τί οὖν ἐκώλυε, 120. Heind. ad Plat. Charm. 82. Τὸ κωλῦον, Dionys. H. 3, 1446. 4, 2246. Τὸ κωλῦσον, 1, 379. 393. (419.) 494. 3, 1424. 1425. 4, 2084. 2205. Τὸ κωλῦσαν, 3, 1822." Schæf. Mss.] " Κωλυτέον, Prohibendum," ["Clem. Alex. 253. 269. 462." Kall. Mss. * "Κεκωλυμένως, Sub prohibitione, Chrys. in Act. Apost. Serm. 55. T. 4. p. 917, 33." Seager. Mss.]

Κώλυμα, Impedimentum, Obstaculum, Id quo aliquid facere prohibemur, Lucian. (3, 141.) Καθά-

περ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. Interdum cum gen., vel infin. posito genitivi loco, Thuc. 4, (67.) p. 143. Κώλυμα οὖσα προσθεῖναι, i. e. κωλύουσα, Schol. (1, 16.) Κωλύματα μὴ αὐξηθῆναι, Quæ obstant et prohibent, quominus augescant. Herodian. 1, (17, 23.) Διὰ τὸ προλαμβανόμενον ὅπερ εἰώθασι βασιλεῖς ἑκάστοτε πρὸ πάσης τροφῆς λαμβάνειν, κώλυμα δηλητηρίων, Medicamento quo venena prohibeantur. Theophyl. Epist. 2. Μίλτος τὰ χείλη καὶ τὴν παρειὰν γράφουσα, κώλυμα φιλημάτων. Sic Chrys. Πενία ἐλεημοσύνης οὐ γίνεται κώλυμα. At κώλυμα θεῶν, s. θεῖον, Obstaculum a diis immissum, Thuc. 5, (30.) p. 175. Εἰρῆσθαι δ' ὅτι ἢν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ· φαίνεσθαι οὖν σφίσι κώλυμα θεῖον τοῦτο. [" Dionys. H. 3, 1760. Heyn. Hom. 6, 320." Schæf. Mss. " Ocell. Lucan. c. 4. p. 56. Ed. Commel." Kall. Mss.] Κωλύμη, i. q. κώλυμα, sed magis poeticum, Dionys. H., Thuc. 1, (92.) Οὐ δὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παραινέσει δῆθεν τῷ κοινῷ ἐπρεσβεύσαντο, Non quo prohiberent: 4, (63.) p. 141. 142. Ταῖς κ. ταύταις ἱκανῶς νομίσαντες εἰρχθῆναι, Hisce impedimentis s. obstaculis esse prohibiti. Herodian. 8, (8, 12.) Ἐκώλυε, φάσκων οὐκ ἐς κωλύμην οὐδ' ἐς ἀντίστασιν αὐτοὺς τῶν πραιτωριανῶν ἀφίξεσθαι, Ad prohibendos repellendosque prætorianos: 8, (1, 15.) Ἐς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως, Ad se transitu prohibendos: Cic. Exitu prohibere, Cæs. Itinere. [" Marcell. de V. Thuc. p. 8." Schæf. Mss.] Κώλυσις, Impeditio, Cic. Ipsa impediendi actio. || Impedimentum, Obstaculum, ut κώλυμα et κωλύμη. Item ἔργμα, φράγμα, Obex, VV. LL. [Plut. 6, 275. ubi Xyl. corrigit κόλασις: Plato Soph. 220. * Κωλυσιεργὸς, Jambl. Protr. 356. Kiessl. * Κωλυσιεργέω, Polyb. 6, 15, 5.] Κωλυσιεργία, Operis impedimentum et remora ap. Eudoxium, VV. LL. Κωλυτὴρ, Is qui impedit. Hes. esse dicit σημεῖόν τι ἐν θυτικῇ: forsan quo aliquid facere extispicum responsa vetant. [" Meurs. ad Apoll. Dysc. 44. Teuch." Schæf. Mss.] Κωλυτήριος, Impediendi vim habens. Item κωλυτηρία, quædam θυσία dicitur, Hes.: quæ tamen aut qualis ea sit, non addit. [Jambl. V. P. 296. Kiessl.] Ατ Κωλυτήριον, Impedimentum, Obstaculum, Id quod malum quodpiam arcet, Diosc. Δοκεῖ δὲ καὶ κ. εἶναι ἐν ὁδοιπορίαις παρατριμμάτων εἴ τις ῥάβδον αὐτῆς παρὰ χεῖρα κρατοίη, Plin., Virgam viticis, qui in manu habeant, negantur intertriginem sentire. || Exp. etiam Propugnaculum; nam eo hostis accessu probibetur. [" Ad Ammon. 149. Τὰ κ., Meurs. l. c." Schæf. Mss.] " Κωλυτὴς, i. q. κωλυτὴρ, " Qui prohibet et impedit," [Thuc. 3, 23.] Κωλυτικὸς, Prohibitorius, ut e Plin. exp.: Impediendi vim habens, Impediens, Prohibendi et arcendi vim habens: i. q. κωλυτήριος. Alex. Aphr. Φάρμακον κωλυτικὸν ἀνίας, Gal. ad Gl. 1., Κωλυτικὸν κενώσεως, i. e. κώλυμα κενώσεως, ut Herodian. dicit, κώλυμα δηλητηρίων. Item κ. αἴτιον, Causa impediens. [Xen. Ἀπ. 4, 5, 7.] Κωλυτὸς, Impeditus; Qui prohiberi potest, ex Epict. Ἀκώλυτος, ὁ, ἡ, Qui impeditus et prohibitus non est, Qui non impeditur et prohibetur, Minime impeditus, Lucian. (1, 129.) Εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχῃνὸς τοῦ πίθου καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος, Liber exitus, et qui nullis impedimentis probibetur, Herodian. 1, (13, 2.) Ῥᾳδία δὲ ἡ εἴσοδος αὐτῇ καὶ ἀκώλυτος, Nec accessu prohibebatur: 4, (10, 10.) Μιᾶς ἐξουσίας οὔσης, κοινὴν καὶ ἀ. ἀμφοτέροις τὴν ἀπόλαυσιν ἔσεσθαι, Communem utriusque usum minimeque impeditum, J. Poll. interpr. Et 1, (3, 3.) Ἐξουσίαν αὐτοκράτορα καὶ ἀ. || Christianis Qui non fungens muniis ecclesiasticis a consortio fungentium non prohibebatur. Alii tamen aliter exp. Hinc Gall. Acolyte: pro quo etiam Acolytre corrupte. [" Gell. N. A. 1, 2. Plut. Mor. 1, 540." Schæf. Mss.] Ἀκωλύτως, Sine impedimento, obstaculo, Nullo impediente, prohibente s. vetante, Plato Crat. Ἀσχέτως καὶ ἀ. ἀεὶ ῥέων. Herodian. 8, (2, 1.) Διέβησαν ἀ., μηδενὸς ἐμποδὼν γενομένου. Sic et 4, (11, 3.) Et 3, (12, 1.) Ἀ. εἰσῆλθε, Nullo prohibente: 1, (12, 15.) Μέχρι τῶν τῆς Ῥώμης πυλῶν ἀ. οἱ ἱππεῖς διώκοντες, Sine ullo impedimento persecuti usque ad urbis portas: 3, (11, 13.) Ὅτι δ' ἂν μέλλοις πράττειν, λανθάνων ἀ. ἐς τέλος ἄξεις, Nullo prohibente facile assequeris: 7, (7, 3.) Καὶ τὸ κρυπτὸν πρότερον διὰ φόβον μῖσος, ἀδεὲς καὶ αὐτεξούσιον γενόμενον, ἀ. ἐξεχεῖτο, Nullo prohibente. [" Wakef. S. Cr. 5, 114." Schæf. Mss.]

Ἀνακωλύω, Arceo, VV. LL. [* " Ἀνακώλευσις (sic,) Herodian. Epimer. Mss. p. 196." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀντικωλύω, Hippocr. 412, 36.] Ἀποκωλύω, Arceo, Prohibeo. Cum gen., Greg. Ἀποκωλύσαι ναμάτων, Ab aquis arcere s. prohibere. Aliquando sine casu pro simplici κωλύω: Plato de Rep. 2. (p. 238.) Ἀποκωλύει οὐδὲν, Nihil vetat, prohibet. Pro quo frequentius dicitur οὐδὲν κωλύει. [Xen. K. Π. 1, 3, 7. 10. 6, 3, 2. Ἑλλ. 7, 1, 14. * Ἀποκώλυσις, Ἱππ. 3, 11. " Prohibitio, Schol. Eur. Or. 1571." Kall. Mss.] Διακωλύω, Impedio, Prohibeo, Veto, ut κωλύω, Xen. Ἑλλ. 6, (2, 5.) Τὰ προσπλέοντα καὶ προαισθάνεσθαι καὶ διακωλύειν, Dem. (67.) Οὐχ ὅπως ἀντιπράξειν καὶ διακωλύσειν, ἀλλὰ καὶ συστρατεύσειν, ἂν αὐτὸς κελεύῃ, Plato de Rep. 2. (p. 240.) Τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα, Prohibebamus vetabamusque ne simul et agriculturam exercere aggrederetur: Apol. Socr. (19.) Διακωλύων πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι. Basil. (9, 96.) Διακωλύει τὴν σύμπτυξιν, Inhibet ne testas suas contrahat. Et in pass. ap. Plut. διεκωλύοντο πρὸς τὴν τόλμαν ὑπὸ τῆς τοῦ Σκεδάστου χρηστότητος, Scedasti improbitate prohibebantur. [" Cattier. Gazoph. 70. Kuster. Aristoph. 1. Diod. S. 2, 355. 495. 574. Plut. Mor. 1, 760. Cum gen., Diod. S. 2, 190. 463. et v. l. 474. Cum duobus accus., Heindorf. ad Plat. Lys. 15." Schæf. Mss. Clem. Alex. 206. * Διακωλυτέον, Plato de Rep. 401.] Διακώλυμα, Impedimentum, Obstaculum, Id ipsum quo prohibemur et vetamur facere aliquid, Plato [de LL. 7. p. 360.] Διακωλυτὴς, Qui vetat, est impedimento, prohibet et obstat, Plato, Δ. καὶ ἐπιτιμητὴς ἡγούμενος τῆς πρὸς αὐτὸν ὁμιλίας. [Herod. 6, 56.] Διακωλυτικὸς, Prohibitorius, Paul. JCus. [Plato Polit. 280. * Ἐγκωλύω, Hero Autom. ap. Schn. Lex.] Ἐπικωλύω, Impedio, Sum impedimento; Insuper impedio, prohibeo. [" Soph. Phil. 1242." Schæf. Mss. Thuc. 6, 17.] Ἐπικώλυσις, Impeditio, Xen. (Œc. 8, 4.) Ἔχοντες οὕτως ἐπικώλυσιν ἀλλήλοις, Sese ita mutuo impedientes et obturbantes: [hodie legitur ἐπικωλύσωσιν ἀλλήλους. * " Ἐπικωλυτὸς, Schwebel. ad Onos. 107." Schæf. Mss. * Ἀνεπικώλυτος, Joseph. A. J. 18, 6, 4. Schol. Aristoph. Ἱππ. 524. * Ἀνεπικωλύτως, Joseph. A. J. 16, 6, 5. 19, 5, 3. Diod. S. 17. p. 606, 40. 624, 28. Schol. Aristoph. Ἱππ. 378. N. 25.] Κατακωλύω, Prohibeo, Veto, Remoror, Detineo, Dem. (1247.) Ἀποστέλλω δὴ αὐτῷ, ὅτι οὐχ οἷός τ' εἴην οἴκαδε ἀφικέσθαι, ἵνα μὴ κατακωλύοιμι τοὺς πρέσβεις. Et sic alibi. Xen. (Œc. 12, 1.) Μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ἤδη βουλόμενον. Bud. Et in VV. LL. ex Aristoph. (Ἀ. 1088.) δειπνεῖν κατακωλύεις, Prandium remoraris. [Plut. Arato 5. * Προκώλυμα, Heliod. 9, 17. p. 372. * " Ὑποκώλυμα, Jo. Mal. 2, 43." Elberling. Mss.]

ΚΩΜΑ, τὸ, Somnus profundus; Sopor altus, Virg. Veternus. Hesiod. Θ. (798.) κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει: itidemque Nicand. Ἀ. (458.) ὀλοὸν κῶμα dixit. At vero Hom. μαλακὸν κῶμα vocat duobus in Il., ubi fortasse simplicius accipi potest pro Somno. Apoll. Rh. 2, (205.) ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. Volunt autem κῶμα alii dictum pro κοίμημα, alii esse a v. κῶ inusitato pro κεῖμαι, e quo esse et κώμη. Quidam et a κωμάζω deduxerunt. Etym. Eust. || Κῶμα, Vox est Medicis etiam usitata, et quidem qua ipse Hippocr. usus est. || Κῶμα, inquit Gorr., Marcor, Veternus. Est deficiens et imbecillis motus facultatis imaginatricis a frigido et humido magnam somni cupiditatem inducens. Apud Hippocr. duplex ejus differentia legitur, Gal.; unum enim somnolentum, alterum insomne statuit. Medici ἄγρυπνον κ. appellarunt hoc, phreniticis, alterum lethargicis proprium. Somnolentum dicitur, in quo æger profundo et diuturno somno premitur: insomne, in quo ægri vigiles manent, clausis tamen fere semper oculis, nisi excitentur. Tunc enim oculos attollunt, et tangentem respiciunt, libereque tum sentiunt, tum moventur; atque etiam desipiunt, quod ipsis variæ rerum imagines obversentur, quæ illorum mentes movent, et somnum abrumpunt. Verum e lecto surgere, et vi-

gilantium opera exercere nequeunt. Variæ, inquit Gal., fuerunt Interpretum Hippocratis sententiæ quid κῶμα ap. eum significaret: alii εἰς ὕπνον καταφορὰν, alii Somnum ipsum, alii somnolentam καταφορὰν interpretari sunt. Gal. init. Comm. 1. εἰς τὸ Προρρητικὸν, scripsit se in l. περὶ Κώματος pluribus testimoniis demonstrasse, Hippocr. καταφορὰν omnem κῶμα appellare. Fuerunt qui τὸ κ. veteribus ἀπὸ τοῦ κωμάζειν dictum fuisse scripserint, quod est Crapulæ et comessationibus indulgere, sive a communi utrorumque symptomate, nam tum ebriosi, tum qui comatis altera specie laborant, magna e parte vigilant, sive quod οἱ κωμάζοντες omnium facillime in eum morbum incurrunt: siquidem ex immodico vini potu in primis contrahitur. Quam, ut verisimile est, sententiam secutus Linacer, κῶμα vertit Marcorem; marcere enim torpere significat, atque languore et inertia teneri: præsertim cum Celsus de lethargo, In hoc, inquit, marcor et inexpugnabilis prope dormiendi necessitas. Erotian. exp. τὸν ὕπνον, καὶ οἷον κοίμημα, et κωματώδεις, τοὺς μετά τινος νωθρίας ἐν καταφορᾷ ὄντας. || Illecebra, θέλγμα, ut Schol. Pind. ap. eum (Π. 1, 21.) exp. ἰαίνει καρδίαν Κώματι. Existimo autem hanc signif. sumtam esse e dulcedine somni: unde etiam Dulcis somnus ap. Poetas, et Dulcis quies. ["Jacobs. Auth. 7, 193. Heyn. Hom. 6, 596. Toup. Ind. ad Add. sua in Theocr., Gesner. Ind. Orph." Schæf. Mss.] Κωματώδης, Quem tenet s. opprimit marcor, κῶμα dictus. Vide Κῶμα. [Hippocr. 67. 147. 1086. 1096. * Κωματίζομαι, 1213.]

Κωμαίνω, Dormito, Dormiturio, νυστάζω, Hes. Apud Eund. κωμαίνεσθαι, κείρασθαι, quod suspectum est. [Hippocr. 468, 52.]

"Κωμουσθαι, Alto sopore et veterno opprimi. "Unde κεκωμῶσθαι ap. Hippocr., quod Gal. exp. ἐν "κώματι εἶναι."

ΚΩΜΟΣ, ὁ, Compotatio convivalis, e qua aliquis tandem incidit in κῶμα, Somnum profundum. Nihil enim aptius ad expos. hujus vocis excerpi posse existimo e multis multorum Gramm. verbis. In primis autem VV. LL. exp. Festivitas in convivio, dicitque Bud. ita sumi a Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Sed, ut cetera omittam, Hilaritas ibi dicere malim quam Festivitas. Quidam et Convivium luxuriosum interpr. Nonnulli Convivium lascivum. Sed ego nullam commodiorem extare ap. Lat. vocem existimo exponendæ huic Græcæ, quam Comessatio, atque adeo hanc e Græca originem habere, non a Comedo, nec a κῶμαι, ut tradit Festus, e Gr. inquam voce, sive κῶμος, sive potius κωμάσαι, quod est a κῶμος, ad faciliorem formationem. Sic tamen ut Comessari primum inde dictum esse intelligam, a quo deinde sit verbale Comessatio. Fateor interim aliquid amplius videri significari voce κῶμος quam voce Comessatio: cum κῶμος Omne amatoriæ lasciviæ ac proterviæ genus comprehendat: aliquando vero generalius dicatur de illis, qui amatoria quadam lascivia proterviaque ac nequitia utuntur, aut brevius, de hominibus amatorie lascivientibus, seu caleant Baccho, quæ propria est signif., seu minus. Herodian. 3, (12, 23.) Τίς γὰρ εἰς ἑστίασιν ἢ κ. ὡπλισμένος ἔρχεται; Plut. (8, 355.) Μεθύοντας ἀπομιμούμενοι κώμῳ χρωμένους μετὰ γυναικῶν: Alex. (67.) p. 229. Κώμῳ χρώμενος διὰ τῆς Καρμανίας. Idem plurali numero usus est in Pol. Præc. Ἀπέστησε τῶν πότων καὶ τῶν κ. ἑαυτόν. Ut autem hic Plut. πότους et κ. copulavit, ita Paul. ad Rom. 13, (13.) κ. et μέθας. A Suida autem κ. hoc ipso nomine μέθη exp. Ceterum solitos in his κ. gestare coronas, interdum et faces, nonnunquam vero et αὐλητρίδας ac ὀρχηστρίδας secum ducere, patebit ex iis, quos subjungam ll. Aristoph. Πλ. (1040.) ΓΡ. Ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. ΧΡ. Φαίνεται· Στέφανον γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται. Xen. Σ. (2, 1.) Ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακούσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. || Interdum est Comessantium agmen, Comessabundorum hominum agmen, aut brevius etiam, Comessabundum agmen. Bud. autem ap. Athen. vertit Cœtum et comitatum Bacchicum, sic accipi dicens et a Dem. Sed et pro Impetu, qualis est comessabundi agminis, ex Eur. affertur. || Lascivia et protervia, qualis est comessabundorum, et magis etiam proprie amatorum juvenum comessabundorum: de qua signif. dictum est et supra. || Festum, quod magna cum hilaritate peragitur tanquam a comessabundis, Dionys. P. 93. Edit. patris mei, Οὐδ' οὕτω σύν παισὶ μελανδίνην ἀνὰ Γάγγην Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ, Eust. ἑορτήν κωμαστικήν. Ut autem hic a Dionys. vocatur ἑορτὴ κωμαστικὴ, sic Nonn. (Jo. 87, 12.) κῶμον ἑορτῆς appellavit Hilaritatem festi. Ceterum Diod. S. quoque dixit ἄγειν κῶμον ἐπινίκιον Διονύσῳ, ita scribens, ubi de incendio Persepoleos loquitur, Πάντες ἀνεπήδησαν ἐκ τοῦ πότου, καὶ τὸν ἐπινίκιον κῶμον ἄγειν τῷ Διονύσῳ παρήγγειλαν—καὶ γυναικῶν μουσουργῶν εἰς τὸν πότον παρειλημμένων, μετ' ᾠδῆς καὶ αὐλῶν προῆγεν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τὸν κῶμον. || Saltatio quædam in comessationibus usitata: peculiariter de Certo genere saltationis, sicut et ἡδύκωμος de alio. Interdum et generalius pro Saltatione. Sic quidam et in illo Dionysii l. quem modo protuli, κῶμον pro Saltatione acceperunt; sed alteram expos. malo. Jam vero et ap. Pind. Ὀ. 4, (13.) Οὐλυμπιονίκαν Δέκευ Χαρίτων ἕκα· Τι τόνδε Κῶμον, cum alii κῶμον pro ἐγκώμιον s. ἔπαινον accipiant simpliciter, Schol. quidam exp. τὸν μετὰ χορείας ἔπαινον. || Tibia comessationibus adhiberi solita ad ebrietatem. Sed hæc expositio manavit e quibusdam verbis, quæ ap. Suid. leguntur, haud tamen tanquam ejus, sed tanquam ex alio prolata, quæ non satis emendata esse videntur. Ceterum illi ὀρχήσεως et χορείας signif. affinis est ea, qua accipitur pro ἀσελγὲς ᾆσμα et πορνικὸν, s. συμποσιακὴ ᾠδή: de quibus signiff. lege Hes. || Deus præses hujusmodi comessationum, s. lasciviæ proterviæque comessabundorum hominum: cujus deipulcram descriptionem habes ap. Philostr. Imag. 3. cujus initium est, Ὁ δαίμων ὁ κῶμος, παρ' οὗ τὸ κωμάζειν τοῖς ἀνθρώποις, ἐφέστηκεν ἐν θαλάμου θύραις: paulo post, Καὶ ὁ κῶμος ἥκει, νέος παρὰ νέους, καὶ οὔπω ἔφηβος, ἐρυθρὸς ὑπὸ οἴνου, καὶ καθεύδων ὀρθὸς ὑπὸ τοῦ μεθύειν. || Κῶμος, sequendo illam expos., cui primum locum dedi, videri possit e κῶμα deduci; sed Eust. licet et ipse dicat κῶμον esse, δι' οὗ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα, alibi tamen ipsum a Κῶ derivat, sicut et κῶμα. Ego priorem illam derivationem sequi malui. ["Jacobs. Anth. 6, 63. 84. 8, 122. 9, 300. 10, 323. 12, 40. 335. Anim. 315. Wakef. Ion. 1216. Herc. F. 178. Alc. 350. Coray Theophr. 232. T. H. ad Plutum p. 380. Kuster. Aristoph. 2. Heindorf. ad Plat. Theæt. 390. Christod. Ecphr. 362. Markl. Suppl. 390. ad Charit. 7. 224. Valck. Phœn. p. 296. Voss Myth. Br. 1, 107. Toup. Opusc. 1, 406. ad Herod. 10. Lennep. ad Phal. 130. ad Homer. 5, 60. Musgr. Cycl. 39. Bergler. Alciphr. 376. Saltatio, ad Lucian. 2, 274." Schæf. Mss. Schm. Lex. * Κωμόπληξ, Schæf. ad Aristoph. Πλ. p. xxxii.]

[* Ἀείκωμος, Manetho 4, 301.] Ἐπίκωμος, ὁ, ἡ, Qui ad comessationes ventitat, Comessator, Bud. 1083. e Plut. (6, 488.) et Alciphr. [* Ἐπικώμαιος, Nomen Apollinis, Stob. 281, 20." Wakef. Mss. * Ἐπικώμιος, Pind. N. 6, 56. 8, 85. Π. 10, 9.] Ἡδύκωμος, q. d. Jucunda comessatio, Athenæo (618.) Genus saltationis, sicut et κῶμος, at Polluci Quoddam canticum, sicut et Hesychio: scribiturque ἡδυκῶμος ap. utrumque horum, cum ἡδύκωμος habeant non solum Athenæi exempl., sed et Eust. locum illum ex eo proferentis. "Δύκωμος ex J. Poll. 4. c. 14. "affertur pro Saltatione quadam: sed perperam ibi "ejus Codd. habent ἡ δύκωμος pro ἡδύκωμος, ut "Athen. l. 14." [* Ὀρθόκωμος Ἡρακλῆς· ἵδρυται Ἀθήνησιν. Phot.] Πολύκωμος, Comessationibus abundans, vel potius, Multarum comessationum auctor, de Baccho dictum in Epigr. [Anal. 2, 517. * Προκώμιον, Pind. N. 4, 17. ὕμνου. * Σύγκωμος, Eur. Bacch. 1171. Aristoph. Ἀ. 263. Athen. 482.] "Φιλόκωμος, Qui amat comessationes, Qui amat τὸν "κῶμον s. τοὺς κώμους. Legitur in Epigr." ["Meleagri 60. Jacobs. Anth. 7, 390. Huschk. Anal. 98.

Ruhnk. Ep. Cr. 74." Schæf. Mss.] "At Φιλοκώμων, "quod in VV. LL. exp. Dicax, perperam scriptum "est pro φιλοσκώμμων."

Κωμάζω, Comessor, Comessabundus venio, Lascivia et protervia utor, qualis est comessantium: κωμάζειν παρά τινι, Arrian. (7, 24, 8.) Comessari ap. aliquem. Xen. K. Π. 7, (5, 7.) Ἐπειδὴ ἑορτὴν τοιαύτην ἐν Βαβυλῶνι ἤκουσεν εἶναι, ἐν ᾗ πάντες Βαβυλώνιοι ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι, Athen. 8. Κωμάζουσιν οἱ κατὰ τὴν πολιν ἅπαντες, ἢ χορεύουσιν, 6. Καὶ γὰρ ὀρχούμενος καὶ κωμάζων, καὶ πᾶσαν ἀκολασίαν ὑπομένων, Lucian. (2, 810.) Ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ κατᾳδόμενος: (2, 928.) Οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ, τέκνον, ubi observa etiam pass. vocem. Bud. ait esse etiam Bacchari vinolentum, Lascivire, Temulentia proterva convitiari et obvios pulsare, atque ita accipi a Dem. 181. (433.) Ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσωπείου κωμάζει. Sic Hes. κωμάζει, ὑβρίζει μετὰ μέθης, addens etiam κῶμον ᾄδει. || Apud Hesiod. autem κώμαζον, quod est pro ἐκώμαζον, quidam interpr. simpliciter Tripudiabant, 'A. (281.) Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ. Sic autem ap. Lucian. de Salt. Κωμάσατε βέλτιον exp. ἄμεινον ὀρχήσασθε. Itidem vero κῶμος pro ὄρχησις, ut ante dictum est. || Κωμάζω pro Comessabundus venio, Comessabundus incesso: Liv. Temulento agmine comessabundus incessit. Venio cum lascivia et protervia, qualis est comessantium: cum præpp. ἐπὶ, πρὸς, παρὰ, Lucian. (1, 290.) Ἠκούσαμεν αὐτοῦ (τοῦ Πολυφήμου) ᾀδοντος ὁπότε ἐκώμασε πρώην ἐπί σε, Athen. 8. Ὑποπιόντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτὸν, Plut. (Anton. 26.) Καί τις λόγος ἐχώρει διὰ πάντων, ὡς ἡ Ἀφροδίτη κωμάζοι παρὰ τὸν Διόνυσον. || Sed in VV. LL. affertur etiam pro Accedo simpliciter ex Epigr. ἐκώμασας εἰς Ὄλυμπον, de Hercule. Item e Nonno (Jo. 223, 5.) Εἰς δόμον αὐχήεντος ἐκώμασεν ἡγεμονῆος. Et ex Hermog., Κωμάσας ἐπὶ τὸ δεσμωτήριον. Videtur tamen aliquid amplius his in ll. signif. "Κωμάσδω, "Dor. pro κωμάζω, Theocr. 3." "Κωμαδεῖν, Hesy-"chio ὀρχεῖσθαι: alioqui est ὀρχήσεσθαι, fut. 2. vel "aor. 2. a κωμάζω." ["Coray Theophr. 232. Huschk. Anal. 206. 212. Wakef. Herc. F. 178. Alc. 807. 843. Jacobs. Anth. 9, 205. 234. 240. 301. 12, 40. 112. ad Lucian. 2, 274. ad Charit. 224. 253. Musgr. ad Eurip. 193. Toup. Opusc. 2, 236. Koen. ad Greg. Cor. 19. Valck. ad Herod. 132. ad Diod. S. 1, 177. Musgr. Cycl. 39. Valck. Adoniaz. p. 289. Alciphr. 24. Fut., Epigr. adesp. 24. 25. et Jacobs. p. 300. Plut. Alex. 182. Schm. Κωμάξω, Valck. ad Röv. 66. Κωμάδδω, 77." Schæf. Mss. Schn. Lex. * Κωμασία, Clem. Alex. Strom. 5, 7. p. 567. "Schol. Pind. N. 2, 37." Boiss. Mss.] Κωμαστὴς, Comessator, Comessabundus, Plut. (6, 717.) Κωμαστῶν δέ τινων περιτυχόντων αὐτοῦ τῇ γυναικὶ καὶ πολλὰ πραξάντων ἀσελγῆ. Utuntur autem etiam Plato et Xen. (K. Π. 7, 5, 10.) Apud Aristoph. (N. 606.) κωμαστὴς Διόνυσος: cui opp. Greg. Naz. σωφρονιστήν. [* Κωμαστήριον, Synes. Dion. 173. * Κωμάστωρ, Manetho 4, 398. * Κωμαιστὸς, unde * Ἀκώμαστος, Liban. 4, 158.] Κωμαστικὸς, Ad comessationem pertinens, s. Ad comessatores: et q. d. Comessatorius, i. e. Qualis est comessantium: κωμαστικὴ ὄρχησις ap. J. Poll., ἑορτὴ ap. Eust. supra in Κῶμος. [Ælian. H. A. 9, 13. ᾠδή.] Item Κωμαστικῶς, Comessabunde, Comessantium modo: Liv. Modo comessantium aliquid agere. ["T. H. ad Plutum p. 398." Schæf. Mss.]

[* "Ἀντικωμάζω, Schol. Pind. Π. 9, 156." Boiss. Mss. * Ἐγκωμάζω, Gl. Comessor.] Εἰσκωμάζω, et Ἐπεισκωμάζω, Comessabunde et temulenter me infero, Impudenter et velut temulenter me infero, Bud. qui et Εἰσεκώμασεν ὁ ἄργυρος ap. Athen. (231.) vertit, Luxum adventu suo attulit argentum, quod impudenter in supellectilem irrepsit. Apud Eund. vide exemplum et bicomp. Ἐπεισκωμάζω, 1083. ["Me infero alios illudens, Plato Theæt. 184." Routh. Mss.: de Rep. 6. p. 102. Act. notione, Insuper introduco, Obtrudo, Polyarchus ap. Athen. 546. ubi vide Schw.] "Ἐκκωμάζω, ex Eur. (Andr. 604.) affertur pro Procax "excedo." Ἐπικωμάζω, unde Bud. 1082. ex Alciphr., Ἐπεκωμάσαμεν Δεξιμάχῳ, pro Vinolentæ et comessabundæ offendimus et obviæ factæ sumus Dexi-macho. Ibid. vero e Theodorito habes, Τίς γὰρ διά σε τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συλλόγοις οὐκ ἐπεκώμασε, pro Quisnam te stimulante non petulantissime in collegia piorum impetum fecit? Quis non debacchatus est in ordinem clericorum? [Athen. 603. Plato de LL. 12. p. 194. * Ἐπικωμασία, Gl. Comessatio: * Ἐπικωμαστής· Comessator. * Ἐπικωμαστικὸς, Argum. Theocr. 3. * Ἐπικωμαστικῶς, Gl. Comiter. * Συνεπικωμάζω, Athen. 534. * Κατακωμάζω, Eur. Phœn. 355. * Περικωμάζω, Aristoph. Σφ. 1020. * Προσκωμάζω, Philostr. Apoll. 4. p. 144. * Συγκωμάζω, Una salto, Lucian. 2, 274. Pind. Ὀ. 11, 16. Athen. 603. * Συγκωμαστής, Tzetz. Chil. 6. p. 116.]

Κώμαξ, Petulans, Nugator, φλύαρος, Eust.

[* Κωμὰς, Mysticum nomen Hecates, Psell. Introd. in Dogm. Chald. p. 110.]

"ΚΩΜΑΚΟΝ, Aromaticum quiddam, inquit Hes. "Meminit ejus Theophr. H. Pl. 9, 7. Fructum esse "dicens unguentis pretiosis permisceri solitum. "Sunt qui Caryophyllon esse velint. Sed notan-"dum, ap. hunc proparoxytonως, ap. illum oxyto-"nως scriptum esse."

ΚΩΜΗ, ἡ, Pagus, Vicus, Thuc. 3, (94.) Οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ, ubi ἀτειχίστους non addi ad differentiam quasi sint aliæ τετειχισμέναι, apparet ex h. Ejusd. l., l. 1. Καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον, ubi κατὰ κώμας reddi potest et per adverbium, sc. Pagatim. Aristot. Poet. (3.) Καὶ τῆς τραγῳδίας (ἀντιποιοῦνται) ἔνιοι τῶν ἐν Πελοποννήσῳ, ποιούμενοι τὰ ὀνόματα σημεῖον· οὗτοι μὲν γὰρ κώμας τοὺς περιοικίδας καλεῖν φασίν. Redditur etiam Villa, et a vet. Interpr. N. T. Castellum plerisque in ll. || Vicus, in urbe: de qua signif. dicam in Κωμήτης. || Κώμη a Κῶ, Cubo: quod constet e domibus, in quibus cubant animalia et homines quoque, quasi eorum κοιμητηρία. Eust. Etym. ["Thom. M. 561. Brunck. Aristoph. 2, 104. Schneid. Anab. 116. 117. Herodian. Philet. 449. 478. et n., Toup. Opusc. 1, 237. Vicus in orbe, ad Mœr. 252. Conf. c. χώρα, Wakef. S. Cr. 4, 29. cf. Boiss. Philostr. 419. A κῶ s. χῶ, Capio, Cattier. Gazoph. 22." Schæf. Mss. Hesiod. 'A. 18. Plato de LL. 10. p. 118. * Κωμάκτωρ, Gl. Coactor, Argentarius.] Κώμαρχος, vel Κωμάρχης, Pagi præfectus. Legitur autem hoc posterius ap. Xen. [K. 'A. 4, 5, 9. 18. * Κωμαρχίδης, Aristoph. Εἰρ. 1142. * Κωμάρχιος, Modus musicus, Plut. 10, 653.] Κωμόπολις, Pagus ad oppidi s. civitatis magnitudinem accedens. Bud. ap. Strab. exp. Pagus instar oppidi. Apud Marc. 1, 38. κωμοπόλεις dici putantur Quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam urbes, cum mœnibus careant; redditurque ibi a quibusdam Oppidula, a nonnullis Oppidula rusticana, Pagi oppidorum æmuli. Sunt et quibus interpretari Municipia placeat. Tale est quod vocamus Un bourg, Une bourgade, vel potius Un gros bourg, Une grosse bourgade. ["Casaub. ad Athen. 88." Schæf. Mss.]

"Ἀμφίσκωμοι, Hesychio οἱ περιοικοῦντες τὰς κώμας, "Circumvicini, Qui circumjacentes pagos inhabi-"tant." [* Μικρόκωμος, Basil. 3, 282. * "Πολύκωμος, Multos vicos habens, Athau. 2, 304." Kall. Mss.] "Ἀνεξικώμη, Hes. e Cratino pro ἧς οὐκ ἀνάσχοιτο "ὅλη κώμη." Κωμητικὸς, οῦ, ὁ, Paganus, Vicanus, Qui est in pago, e pago, Ad pagum pertinens: ἐκκλησίαι, Synes. Idem vero et κωμήτιδας ead. signif. appellavit. [Κωμητικοὶ, Gl. Vicani: Κωμητικά· Paganalia.] Κωμῆτης, Paganus, Pagum incolens. Item κωμῆται, Ejusd. pagi incolæ. || Κωμῆται in urbe, Ejusd. vici incolæ, s. Ejusd. viciniæ, Vicini: nam κώμη, sicut et Lat. Vicus, dicitur interdum in urbe de vicinia: de qua signif. lege Suid. Hoc exp. modo ap. Aristot. Polit. 1, 1. c. fin., et init. cap. 2. [Xen. K. 'A. 4, 5, 18. Aristoph. N. 965. "Wakef. Alc. 478. Jacobs. Anth. 7, 383. Callim. 1, 430. Toup. Opusc. 1, 237. Bentl. Opusc. 76." Schæf. Mss.] Et

FEM. Κωμῆτις, ιδος, ἡ, Pagana, Vicana. Et κωμήτιδες ἐκκλησίαι eædem, quæ et κωμητικαὶ, ut dictum fuit in Κωμητικός. || Vicina, sicut κωμήτης, Vicinus. [Aristoph. Λ. 5. * Κωμήτωρ, Steph. B. 498.] Κωμηδὸν, Pagatim, Vicatim. [" Diod. S. 1, 335." Schæf. Mss.] Κώμιον, q. d. Pagulus, Viculus, i. e. Parvus pagus, Plut. (9, 95.) Scribi autem κώμιον proparoxytone testatur et Eust. Κωμώδριον, aliud dimin., Suid. [v. Καλλίμαχος.] AT Κωμύδριον exp. μικρὰ καὶ εὐτελὴς πόα, i. e. Parva et vilis herba: fortasse tamen et in illo Suidæ l. ita scr. est. [" Schol. Isocr. 447. Cor." Boiss. Mss. " Vicula, Cyrill. Hier. 227." Wakef. Mss. * Κωμίσιον, aliud dimin., Schn. Lex.]

" Κατακωμᾷ, Hesychio καταγελᾷ, quod et καταμω-
" καται. Apud Pollucem quoque 6, 49. de risu
" synonyma hæc sunt, κατακωμᾶσθαι, κατειρωνεύε-
" σθαι, διασύρειν, κωμῳδεῖν, τωθάζειν: forsan ad ver-
" bum est Per vicos et pagos traducere ac deludere."
[" Misc. Obss. Nov. 1, 67." Boiss. Mss.]

[* "'Εγκωμαντευμένος, Villicus, Montf. Palæogr. 401." Kall. Mss.]

ΚΩΜΩΙΔΟΣ, q. d. ὁ κατὰ κώμας ᾄδων, Qui per pagos cantat carmina. Existimatur enim hæc Comœdiæ origo fuisse, quod Athenienses, cum per pagos adhuc dispersi degerent, si quando genio indulgere vellent, et τιμᾷν τὴν εὕρεσιν του οἴνου, ut loquitur Paus. ap. Eust., jocosa carmina, s. jocosas quasdam cantilenas et dicaces cantitarent, quibus se invicem insectarentur. Alii vero veteribus pagos incolentibus morem fuisse dicunt, generalius loquentes, non nominatis Atheniensibus, ut a quibus civibus passi iujuriam essent, noctu ad eam urbis partem, in qua ille habitabat, venientes, carmina quædam adversus eum cantitarent, ejus quidem nomen tacentes, sed de injuria, quam intulisset, expostulantes. Deinde cum hoc ad reprimendam insolentiam et proterviam opulentiorum utile esse judicarent, datam fuisse cuilibet licentiam cantandi in medio etiam foro hæc carmina. Postremo autem habuisse Poetas, qui impune hanc convitiandi, cuicunque vellent, artem factitarent, quos dictos fuisse κωμωδοὺς, respiciendo ad primam illam consuetudinem. Quæ tamen convitiandi libertas ademta illis postea fuit. Hæc autem pauca e multis, atque adeo propemodum infinitis, quæ a variis varie traduntur, delegi, ut verisimiliora: cum et ex iis, qui a κώμη nomen hoc deducunt, quidam paulo aliam hujus derivationis rationem reddant: ceteri vero partim a κῶμος s. κωμάζω, partim a κῶμα, quod prius esse constat quam κῶμος, deducant, ὅτι ἐν καιρῷ κώματος ᾖδον. Omnium vero ineptissima esse videtur deductio ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς κωμάζειν. Ceterum qui contentus his non erit, legat Aristot. Poet. Schol. Aristoph. Eust. Etym. et e Latinis Donatum. Ceterum Suid. postquam dixit κωμῳδίας appellari ὕβρεις, διασυρμοὺς, ἐμπαίγματα, subjungit, καὶ Κωμῳδὸς, ὁ ταῦτα ποιῶν. Ego vero κωμῳδὸν ap. Aristot. Plut. Herodian., Eum esse puto, qui et Lat. Comœdus, i. e. Comœdiæ actor, Comicus actor: quo etiam modo loquitur Fabius. Aristot. Eth. 4, 2. fin. Καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν, ἐν τῇ παρόδῳ πορφύραν εἰσφέρων, Plut. (8, 104.) Ἡ πολλοῦ κωμῳδὸς ἐωνημένος ἐπιτρίβει Μένανδρον, Aut comœdus magno emtus inscita actione perdit Menandrum, Erasm. Herodian. 5, (7, 14.) Ἡνιόχοις τε καὶ κωμῳδοῖς καὶ μίμων ὑποκριταῖς. Hinc etiam ὑποκρίνεσθαι dicuntur ap. Athen. κωμῳδοὶ, sicut et τραγῳδοί. Hoc porro animadvertendum est, me dedisse primum huic nomini κωμῳδὸς locum, respiciendo ad formationum seriem et quasi ἀκολουθίαν: quam sequendo κωμῳδὸς prius est quam κωμῳδία, cum alioqui ea signif., quam passim habet κωμῳδός, ut docui, ad κωμῳδία pertineat, atque adeo hanc vocem ad illius exp. assumere oporteat. Idem vero et in aliis nominibus usuvenit, quæ alioqui serie formationis s. derivationis præcedunt. [" Thom. M. 559. Huschk. Anal. 243. Ammon. 86. 138. Soph. Vit. p. ix. Br. 4. Valck. Phœn. p. 432. Diatr. 182." Schæf. Mss. Schn. Lex.] Κωμῳδία, Comœdia: quæ triplex commemoratur, ἡ ἀρχαία, et ἡ μέση, et ἡ νέα s. καινή. Horum autem trium generum mentio fit cum alibi, tum in iis quæ Scholiis in Aristoph. præfixa sunt. A Donato autem, in iis quæ præfixit suis in Terentium Commentariis, si modo is est qui illa iis præfixit, ἀρχαίας tantum et νέας κωμῳδίας fit mentio. Sic et Aristot. Eth. 4, 8. Ἴδοι δ' ἄν τις καὶ ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν. Ab Athen. contra multi μέσης κωμῳδίας enumerantur ποιηταί. Lucian. (2, 347.) Πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος: (2, 267.) Καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας. Sciendum est autem, quamvis vetus Comœdia potius quam ceteræ duæ, ad Satyram accederet, interdum tamen κωμῳδίαν sine adjectione tale quid significare, quale Latinis Satyra, aut Satyricum scriptum. Sed et Theophyl. σκώμματα et κωμῳδίαν copulavit. Quinetiam Suid. κωμῳδίας ait dici ὕβρεις, διασυρμοὺς, ἐμπαίγματα: itidemque Eust. tradit κωμῳδίαν veteres definiisse ψόγον, * περίσυρμα. Dicitur porro κωμῳδίαν ποιεῖν, sicut et κωμῳδίας ποιητής: Plut. Utrum Athen. in Bello etc. Ἐγγὺς οὖν, Μένανδρε, τὰ Διονύσια, καὶ σὺ τὴν κωμῳδίαν οὐ πεποίηκας; item κωμῳδίαν διδάσκειν. [" Ad Charit. 226." Schæf. Mss.] UNDE Κωμῳδοποιὸς ET Κωμῳδοποιητὴς, ITEM Κωμῳδοδιδάσκαλος, Comœdiæ scriptor, Comicus poeta, Plut. Σκωπτόμενος δὲ καὶ χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν κωμῳδοποιῶν. Legitur et in aliis plerisque cum ejus, tum aliorum ll.: κωμῳδοποιητὴς autem ap. J. Poll. invenio, 9, (11.) semip. 333. ubi ETIAM Κωμωποιητὴς illi subjungitur. At de κωμῳδοδιδάσκαλος lege Bud. 816. [" Κωμῳδοποιὸς, Thom. M. 563. Mœr. 240. et n., Ammon. 86. 138. Conf. c. κωμῳδὸς, Valck. Phœn. p. 432. Diatr. 182. Κωμῳδοποιητὴς, (Aristoph. Εἰρ. 733.) Mœr. l. c. * Κωμῳδιοποιὸς, ibid. Thom. M. l. c. Κωμῳδοδιδάσκαλος, ad Mœr. l. c. * Κωμῳδιδάσκαλος, T. H. ad Plutum p. 89." Schæf. Mss. * Κωμοδιδάσκαλος, Schn. Lex. Suppl. * " Κωμῳδιοδιδάσκαλος, Dio Chrys. 1, 74. 447." Wakef. Mss.] Inveniuntur autem et substantiva actionem ipsam significantia, HÆC, Κωμῳδοποιία ET Κωμῳδοδιδασκαλία. Plut. (7, 372.) Τῶν δὲ δραματοποιῶν τὴν μὲν κωμῳδοποιίαν οὕτως ἄσεμνον ἡγοῦντο καὶ φορτικὸν, ὥστε νόμος ἦν μηδένα ποιεῖν κωμῳδίας Ἀρεοπαγίτην. [Κωμῳδοδιδασκαλία, Aristoph. Ἱππ. 516. " Dawes. M. Cr. Præf. p. vii. * Κωμῳδοτραγῳδὸς, (Suid. 1, 52.) Toup. Opusc. 2, 160. 162. * Κωμῳδοτραγῳδία, ibid. Porson. Or. 856." Schæf. Mss. Harpocr. Lex. 7, 8. * Κωμῳδῶς, Æliani Fragm.] In usu est ETIAM Κωμῳδικὸς pro Comicus, Ad Comœdiam pertinens, aut Comœdiæ conveniens: κωμῳδικὰ ἔπη, Aristoph. (Σφ. 1047.) Comica carmina. At κωμῳδικὰ παίγνια, Demetr. Phal. Comœdiæ convenientia, Comœdiam decentia. Apud Eund. legitur et κωμῳδικώτερα. Eust. κωμῳδικὸν exp. etiam ψογερόν. Ut autem a κωμῳδία dicitur κωμῳδοποιὸς, etc. pro Κωμῳδιοποιὸς, quod et reperitur cum alibi, tum ap. Suid. nisi mendum subest, sic κωμῳδικὸς videri possit esse pro κωμῳδιακός. [" Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 5. T. H. ad Plutum p. 8. Conf. c. κομμωτικὸς, 399." Schæf. Mss. * Κωμῳδικῶς, Athen. 90. " Phryn. Bekkeri p. 66." Boiss. Mss. * Κωμῳδιακὸς, Schol. Aristoph. 'Α. 380.] SED et VERBUM Κωμῳδέω hinc originem habuit pro σκώπτω, Mordacibus dictis incesso, Mordeo, Noto, Taxo, Subsanno, Irrideo: ut sc. in vetere Comœdia fiebat. Athen. (544.) Κωμῳδῶν δὲ αὐτὸν Ἄλεξις: (344.) Λάμπωνα δὲ τὸν μάντιν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις κωμῳδοῦσι. Hermog. Ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν ὁ νόμος κωλύει. Et κωμῳδεῖσθαι, Aristoph. Σφ. (1026.) Idem Πλ. (557.) σκώπτειν et κωμῳδεῖν copulavit; eodemque modo Athen. dixit Κωμῳδεῖται καὶ σκώπτεται εἰς ὀψοφαγίαν. [" Ad Phalar. 368. Jacobs. Anth. 7, 149. ad Lucian. 2, 334. Ruhnk. ad Vell. Paterc. 26. ad Timæi Lex. 171. Toup. Opusc. 1, 368. Zeun. ad Xen. K. Π. 679. τὶ, Dionys. H. 5, 207. εἰς, ad Timæi Lex. 262. ἐπὶ, Toup. Opusc. 1, 422. 541." Schæf. Mss.] Κωμῳδημα, Quod dicitur mordendi causa s. notandi aut subsannandi. Bud. vero a Plat. (de LL. 7. p. 378.) κωμῳδήματα vocari ait quasi Cavillamenta, et παίγνια, dicique de Omni ludicra musica et ridicula. [* 'A-

κωμῳδητος, unde * Ἀκωμῳδήτως, Lucian. 2, 71.] "Ἀνακωμῳδέω, Comice decanto vel dico: vel etiam "Comice taxo." [Plut. 6, 34. * Ἀντικωμῳδέω, Schol. Eur. Med. 424. Plut. Flamin. 9.] Item COMP. Διακωμῳδέω ET Ἐπικωμῳδέω. Habet autem Διακωμῳδῶ eand. signif., quam Κωμῳδῶ, nisi quod præp. διὰ vehementiam aliquam addit. [Aristot. Poet. 37. Plato Gorg. 462.] Quod et de ἐπικωμῳδῶ dici fortasse potest. Nisi quis malit ἐπικωμῳδῶ esse Insuper irrideo, et quasi Irrisionem addo, Mordax aliquod dictum. Plato Apol. Socr. (19.) Ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο. [* Κατακωμῳδέω, Basil. Ms. in Greg. Naz. p. 45. "Tzetz. Chil. 6, 870." Elberling. Mss.] "Παρακωμῳδεῖν, Obiter perstrin-"gere et taxare: s. Aliquomodo taxare et perstrin-"gere, idque comico more. Basil. in Epist. ad Dio-"dor. Πλάτων δὲ τῇ ἐξουσίᾳ του λόγον ὁμοῦ μὲν τοῖς "δόγμασι μάχεται, ὁμοῦ δὲ καὶ παρακωμῳδεῖ τὰ πρό-"σωπα. Ita enim accipiendum esse, sequentia hæc "verba docent, Θρασυμάχου μὲν τὸ θρασὺ καὶ ἰταμὸν "διαβάλλων· Ἱππίου δὲ τὸ κοῦφον τῆς διανοίας καὶ "χαῦνον· καὶ Πρωταγόρου τὸ ἀλαζονικὸν καὶ ὑπέρογ-"κον." [Schol. Aristoph. Ὄρν. 843. Athen. 525. * Συγκωμῳδέω, Lucian. 210.] "Ὑποκωμῳδέω, Sub-"rideo more comico, Tacite mordeo dicterio comico "s. scommate." [Lucian. 2, 521.] At VERO Κωμῳδολειχῶν vocabulum esse videtur joco prolatum ab Aristoph., et ab eo fictum, sicut et alia pleraque. Habet autem formam participii a v. Κωμῳδολειχέω, quod sonat q. d. Comica lingo, pro Comica verba jacto, ea e Comicis suffurans, degustando eorum libros, et tanquam patinas lingens. Viderint tamen VV. DD. an aptiorem ejus loco invenire possint expos., cum nullam afferat Schol. nec Suidas, versum tamen ipsum proferens, Σφ. (1318.) Κωμῳδολειχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί. Κωμικὸς, Comicus, Ad Comœdiam s. Ad comœdiæ scriptorem pertinens, E Comœdia petitus: ut κωμικὴ σκηνὴ, ὑποθέσεις, χάρις, Athen. Item κ. ἀγρυπνία, Plut., qui dixit etiam κ. καὶ ἱλαρωτέροις πράγμασιν: quod omnino convenit cum h. Luciani l. (3, 154.) Ἱλαρῷ καὶ κ. προσώπῳ. Et κ. δορυφόρημα ap. eund. Lucian. (2, 5.) quod Proverbialiter dici annotat Erasm. in Prov. Doryphorematis ritu. Compar. Κωμικώτερος: Demetr. Phal. Αἱ δὲ (χάριτες) εὐτελεῖς μᾶλλον καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι. ‖ Comicus poeta, Comœdiæ scriptor, Plut. de Discern. Adul. Ἐπεὶ καὶ τοῖς κωμικοῖς πολλὰ πρὸς τὸ θέατρον αὐστηρὰ καὶ πολιτικὰ πεποίηται. Sic et Athen. passim. Existimo tamen alteram signif. nominis hujus κωμικὸς, sc. pro Ad comicum s. Ad Comœdiam pertinens etc., præcedere, usumque obtinuisse, ut brevitatis gratia diceretur κωμικὸς pro κωμῳδικός: quam meam conjecturam confirmare videtur syncope in κωμωποιητής: hoc enim, sicut et κωμῳδοποιητής, dici testatur J. Poll. ["Jacobs. Anth. 7, 52. T. H. ad Plutum 8. T. H. ad Lucian. 1, 221. K. λέξις, ad Plutum p. 98. Μέτρον κ., Heyn. ad Apollod. 1073. 1075. 1126. Κωμικὸς, Eupolis, T. H. ad Lucian. 1, 207." Schæf. Mss. * Κωμικῶς, Schol. Aristoph. Ἀ. 253. 258.] Κωμικεύομαι, pro Comice loquor, e Luciano [3, 610.]

ΈΓΚΩΜΙΟΝ, Dictum laudatorium, Laudatio, Laus, Plato Minoe (137.) postquam hæc de Minoe verba Homeri protulit, quæ sunt ex Od. T. (178.) ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστής, subjungit, Minoëm accepisse hoc ἐγκώμιον ab Hom. quale nullus heroum ab eo acceperit, et quidem paucis verbis comprehensum; dicit enim διὰ βραχέων εἰρημένον: et paulo post γέρας id appellat, Ideo autem hoc exemplum primum protuli, ut ostenderem vanam esse illam distinctionem, quæ cum ab aliis, tum ab Aphthonio annotatur inter ἐγκώμιον et ἔπαινον, in qua inter alia dicit ἔπαινον quidem ἐν βραχεῖ γίνεσθαι, at vero ἐγκώμιον κατὰ τέχνην ἐκφέρεσθαι. Affertur porro ex eod. Plat. ἐγκώμια ποιεῖν pro Laudare: sicut ex Aristoph. (N. 1205.) ἐγκώμιον ἄδειν εἰς τὸν υἱὸν, pro Canere carmen de laudibus filii. Legitur et ἐγκώμιον λέγειν, l. 4. Καὶ ἄλλο ἄλλου λέγων ἐγκώμιον. Apud Isocr. ἐγκωμίων τυγχάνειν et ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι, pro eod., in Panath. Dem. autem (300.) dixit, δεῖξαι ἐγκώμια, Καί τοι τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα, ἓν μὲν ἀνδρίας, ἕτερον δὲ, δικαιοσύνης, τρίτον δὲ σωφροσύνης: quod perinde est ac si diceret, Tria ostenderunt Thebani vobis inesse summa laude dignissima; Triplici laude ornati fuistis testimonio Thebanorum. Sicut autem hic dicit καθ' ὑμῶν, qui præpositionis κατὰ usus novus alioqui videri cuipiam possit, ita et (68.) Ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκ., ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ubi etiam observa non tam esse Laudem, quam Laudis materiam et argumentum, Id quo quis laudem meretur, laude dignus censetur. ‖ Interdum est Oratio scripta de laudibus alicujus: Ἐγκώμιον Ἡρακλέους, quod scripsit Matris, Athen. Et ap. Plut. (6, 814.) Antalcidas sophistæ cuidam recitare volenti suum ἐγκώμιον Ἡρακλέους, objecit, τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει; ITEM Ἐγκώμιος λόγος, i. q. ἐγκώμιον, Eust. At COMP. Φιλεγκώμιος, ὁ φιλῶν ἐγκώμια, Qui laudes amat, laudibus delectatur, laudari cupit. [Schol. Aristoph. Πλ. p. 261. Ed. Hemst.] ‖ Ἐγκώμιον dictum putant cum alii, tum Aphthonius, quod olim soleret ἐν κώμαις ᾄδεσθαι, i. e. τοῖς στενωποῖς, τοῖς ἀμφόδοις: nec plura de hac derivatione ap. quemquam invenio, præterquam ap. Etym.: sed quæ is addit, sunt plane etymo repugnantia: hinc sc. ἐγκώμιον nomen accepisse, quod qui ab opulentioribus aliquam injuriam acceperant, venientes εἰς κώμας i. e. εἰς ἄμφοδα, Lat. In trivia s. compita, multa adversus eos probra jactabant. Quod si et meæ conjecturæ s. derivationi locus hic super est, dixerim potius a κῶμος esse derivatum ἐγκώμιον, ut sit ita vocatum quasi ἐν κώμῳ λεγόμενον, quod sc. amator amicæ suæ decantaret. Facit autem pro hoc etymo et κῶμος in ea signif., quam ei dat. Pind. Ὀ. 4, (13.) sc. pro ὁ μετὰ χορείας ἔπαινος, s. simpliciter, ἐγκώμιον, ut antea docui. ["Herodian. 478. et n., Ammon. 139. Valck. ad Xen. Mem. 238. Thom. M. 561. Aristoph. Fr. 268. Ἐγκώμιος, Huschk. Anal. 33. Ruhnk. Ep. Cr. 84. Græv. Lectt. Hesiod. 547." Schæf. Mss. I. q. ἐγχώριος, Hesiod. Ἔργ. 1, 342. * "Ἐγκωμιολογικὸς, Proœm. Pind. Π. 12." Wakef. Mss.]

Ἐγκωμιάζω, Laudo, Laude afficio, ἐγκώμιον λέγω, Æsch. (75.) Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τάφον τῶν τετελευτηκότων, ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετὴν, Isocr. (Areop. 30.) Ἐγκεκωμίακα τὴν δημοκρατίαν, et, Τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας, in Evag. (3.) Ἀνδρὸς ἀρετὴν διὰ λόγων ἐγκωμιάζειν. Eademque constr. Plut. Lycurgo, Ἐγκωμιάζουσαι δι' ᾠδῆς τὴν ἀρετήν. Et pass. Ἐγκωμιασθεὶς ἐπ' ἀνδραγαθίαις, Isocr. Ceterum Xen. post ἐπαινεῖν addidit ἐγκωμιάζειν, tanquam majus aliquid significans, K. Π. 5, (3, 2.) Ὡς δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. ["Thom. M. 747. De constr., Plato Theæt. 282. Heind. ad Gorg. 227." Schæf. Mss. Ἐνεκωμίασεν, Gl. Insinuavit.] Ἐγκωμιαστὴς, Laudator, [Gl.] Ἐγκωμιαστικὸς, q. d. Laudativus, s. Laudatorius, Ad laudationem pertinens: ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα ex Hermog. pro Genere demonstrativo. Item ἐγκωμιαστικοὶ ap. Longin. (8, 3.) sicut et ἐπαινετικοὶ, Qui lubenter laudant, Laudationibus dediti, Ad laudationes propensi aut ad laudandum. ["Thom. M. 562." Schæf. Mss.] Ἐγκωμιαστικῶς, q. d. Laudative, Laudatorie, Eorum more, qui laudationem aliquam scribunt. ["Tzetz. Chil. 4, 471." Elberling. Mss. "J. Poll. 4, 26." Kall. Mss. "Heyn. Hom. 8, 57." Schæf. Mss. Socr. H. E. 3. p. 199.] At COMP. Ἀνεγκωμίαστος, Illaudatus, Nulla laude affectus, [Isocr. * Μεγαλεγκωμίαστος, Tzetz. Il. p. 17. * "Ἀνεγκωμιάζω, Aristid. 94. Schol." Wakef. Mss. * Ἐνεγκωμιάζω, Diod. S. 1. p. 46, 19.]

[* Ἐπικώμιος, i. q. ἐγκώμιος, Pind. Π. 10, 8. N. 6, 56. 8, 85. * Ἐπικωμιαστικῶς, i. q. ἐγκ., Schol. 8, 1.]

"ΚΩΜΥΣ, υθος, ἡ, Laurus quæ ante fores statui-"tur. Hes. enim κώμυθα dici scribit δάφνην ἣν "ἱστῶσι πρὸ τῶν πυλῶν: addens, significare etiam "δέσμην χόρτου, et τὰ κατ' ολίγον τῶν δραγμάτων: "quo modo et ap. Suid., Οἱ δὲ ξυνδήσαντες τὰς καλά-"μας καλωδίοις τε καὶ τολύπαις, κώμυθας πολλὰς ἀπειρ-

" γάσαντο. Itemque apud Theocr. 4, (18.) Καὶ μα-
" λακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι, Schol. exp.
" δέσμην, s. δεσμάτιον, Fasciculum. Legitur voca-
" bulum hoc ap. Theophr. quoque, sed in paulo
" alio significatu. Nam H. Pl. 4, (11, 1.) dicit τὸν
" χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κώμυσι: sub-
" jungens, κώμυθας vocari οὗ ἂν ᾖ συνηθροισμένος
" κάλαμος καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις: hoc autem
" fieri καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὔγειον ᾖ χωρίον.
" Plin. 16, 36. characiam arundinem nasci scribit in
" ripis expatiantis lacus." [" Toup. ad Schol. Theocr.
p. 212." Schæf. Mss.]

" ΚΩΝΟΣ, ὁ, Conus, Turbo, Meta: σχῆμα ap.
" Geometras et ceteros Mathematicos ἀπὸ πλατείας
" βάσεως εἰς ὀξὺ λῆγον. Aristot. in Probl., Τοῦ κώνου
" βάσις κύκλος ἐστί. Idem de Mundo, Εἴ τις ἐξ ἄγγους
" ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κῶνον καὶ κύλιν-
" δρον. Rursum in Probl. κῶνον esse dicit τὴν ἔκ-
" πτωσιν τῶν ὄψεων: quod aspectuum procidentia
" turbine s. cono agatur: unde et acies. Inde κῶνος
" dicitur quidquid tali est figura: ut metæ segetum
" in areis. Gal. in Lex. Hippocr. p. 61. scribit, ἐν
" ταῖς ἅλωσι, maxime ubi sunt loca ἐπόμβρια, solere
" erigi palum ligneum, et ἐπὶ τούτῳ συντίθεσθαι τοὺς
" καρποὺς κωνοειδῶς: inde struem illam κῶνον appel-
" lari: et hinc ἄλφιτα προκώνια dici τὰ πρὸ τῆς τοῦ
" κώνου στάσεως, h. e. ἐκ τῶν νέων ἔτι καὶ ἀπαλῶν
" κριθῶν: i. e. Fariuam e recenti adhuc hordeo ante-
" quam in metam compositum fuit. Itidem κῶνοι,
" ut et στρόμβοι et στρόβιλοι, dicuntur Turbines illi
" quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβηκες dicti.
" Necnon ὁ τῆς πίτυος καρπὸς, vel potius involucrum
" fructus, dicitur κῶνος, ut στρόβιλος, quoniam ead.
" est figura. Theophr. H. Pl. 3, (9, 5.) in discrimine
" τῆς πίτυος et τῆς πεύκης, scribit τὴν πίτυν τὸν κῶνον
" ἐλάττω φέρειν καὶ πεφρικότα μᾶλλον. Et aliquanto
" post, de abietis generibus, Ἐν δὲ τῷ κώνῳ τῷ μὲν
" τοῦ ἄρρενός ἐστι κάρυα ὀλίγα ἐπὶ τοῦ ἄκρου· τῷ δὲ τῆς
" θηλείας, ὅλως οὐδέν. Sic Diosc. tradit πιτυΐδας
" vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, τὸν
" εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. Et Mnesitheus ap. A-
" then. (57.) ὀστρακίδας nominari τῶν κώνων τοὺς πυ-
" ρῆνας, necuon ipsos τοὺς κώνους. Latini et Conum
" vocant et Nucem piueam: Græci Medici, recen-
" tiores præsertim, DIMINUTIVE Κωνάριον, inter quos
" Nicolaus Myrepsus." [Galen. 4, 501.] " Habet
" et ἡ περικεφαλαία suum κῶνον, quem Latini itidem
" Conum appellant. Maro, Et conum insignis galeæ
" cristasque comantes. Lucretius, Acumen coni.
" Hesychio vero κῶνοι sunt etiam οἱ θύρσοι, Thyrsi:
" qui ET κώνητες Eid." [Κῶνος, Barker. ad Etym.
M. 1098. 1112. " Aristoph. Fr. 269. Jacobs. Anth.
6, 349. 7, 105. Casaub. ad Athen. 116. Toup. O-
pusc. 1, 234. Emendd. 4, 456. ad Herod. 754. Pix
liquida, qua vasa fictilia veteres illiuebant, Casaub.
ad Athen. 21." Schæf. Mss. Schneid. ad Eclog.
Phys. 321. 322.] " Porro a κῶνος COMPOSITUM
" Κωνοειδὴς, ὁ, ἡ, Coni formam gereus, Qui coni
" specie est, Turbinatus. Herodian. 5, (3, 11.) Λί-
" θος μέγιστος κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα·
" κωνοειδὲς αὐτῷ σχῆμα." [Barker. ad Etym. M.
1107. " Suid. v. Ἀγνιεύς." Kall. Mss. * Κωνοτομέω,
Anal. 1, 478.] " Κωνοφόρος, Conum ferens, Conifer
" s. Coniger: ut Catullus dicit Conigeræ pinus: et
" Maro Coniferæ cyparissi. Apud Theophr. H. Pl.
" 3, (9, 4.) κωνοφόρος est Arbor quædam assimilis τῇ
" πίτυϊ, pinui. Hes. exp. * στροβιλοφόρον." [" Jacobs.
Anth. 7, 249." Schæf. Mss. * Κωνοφορέω, Lexx. Gr.
ἀμαρτύρως.] " " Ἄκωνος πῖλος, ap. Joseph. Pilus Co-
" num et fastigium non habens, Non fastigiatus in
" metam." " Πρόκωνα, s. Προκώνια ἄλφιτα, J. Poll.
" (6, 77.) nominari ait τὰ ἐξ * ἀφρύκτων κριθῶν, Ex
" hordeo non tosto: ut Gal. quoque Lex. Hippocr.
" προκώνια ἄλφιτα quosdam accipere scribit τὰ ἐκ
" τῶν * ἀφρύκτων κριθῶν μόνα, ipse exponens τὰ ἐκ τῶν
" νέων κριθῶν ἄλφιτα, Farina ex hordeo recenti nec-
" dum in conos composito: qua de re et in Κῶνος
" dictum fuit. Apud Etym. et in Lex. meo vet. qui-
" dam προκώνια esse dicunt τὰς * ἀφρύκτους κριθὰς, vel
" πυροὺς μέλιτι κεχρισμένους καὶ ἐν ἡλίῳ ὠπτημένους,
" quasi πυροκώνια: alii Genus thymiamatum: utrique
" minus apte." [Cf. Anecd. Bekkeri p. 294. Phot. et
Schn. Lex. * Κωνικὸς, Appian. Bell. Mithr. p. 18.
" Jacobs. Anth. 7, 327. * Κωνίον, Philodem. 18. (μα-
στῶν.)" Schæf. Mss.] " Κωνίαν, Gal. Lex. Hippocr.
" esse dicit οἶνον τὸν πισσίτην: cujus conficiendi ra-
" tionem vide ibid." [Barker. ad Etym. M. 1108.
* Κωνίτης οἶνος, 1111. * Κωνῖτις, ibid. Epigr. Rhiani
ap. Athen. 499. πίσσα, olim * κωπῖτις.] " Κώνα,
" Hesychio βέμβιξ, Turbo." [Barker. ad Etym. M.
1098.] " ET Κωνᾶν, Eid. περιδινεῖν, Circumagere:
" quod et βεμβηκίσαι. Idem aor. κωνῆσαι exp. non
" solum κύκλῳ περιενεγκεῖν, sed etiam πισσοκοπῆσαι:
" unde ap. Æsch. et Cratino in Cressis πισσοκόνητον
" μόρον dici ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς
" ἀποθάνωσι. Verum non modo habet κωνῆσαι per
" η, sed etiam κωνίσαι per ι, in utraque signif. Nam
" IN Πισσοκονήτῳ dicit Κωνίσαι esse τὸ περιαγαγεῖν,
" forsan a κῶνος: et in serie τοῦ κ cum ε, κεκώνισται
" exp. πεπίσσωται, κέκλυσται. Sed alteram scriptu-
" ram διὰ τοῦ η meliorem esse docet Etym. etiam,
" dicens κωνᾶν esse τὸ στρέφειν, et κωνῆσαι ap. Ari-
" stoph. in Tagenistis τὸ περιενεγκεῖν: a nomine
" κῶνος, quod est βέμβιξ. Proprie autem κωνῆσαι
" esse ait τὸ κέραμον πισσῶσαι." [Κωνάω, * Κωνέω,
Barker. ad Etym. M. 1098—1112. * Κώνησις, 1109.
Aristot. H. A. 9, 27, 3. * Ἀκώνητος, Barker. ad
Etym. M. 1106. 1109. * Ἀνακωνάω, 1106.] " Δια-
" κωνῆσαι, Hesychio est διακλαυσαι: pro quo forsan
" scr. διακαῦσαι, cum subjungat, ἀπὸ του κωνῆσαι,
" ὅπερ ἐστὶ πίσσῃ χρίσαι. Ut sit Pice oblitum ac-
" cendere vel deurere." [Barker. l. c. 1099. * Ἐκ-
κωνέω, 1104—5.] " Περικωνεω, Circumcirca illino.
" Aristoph. Σφ. (600.) Τὸν σπόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκά-
" νης τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ: i. e. διὰ κολακείαν τὰ
" ὑποδήματα ἡμῶν τῶν δικαστῶν ἀποψᾷ καὶ ἀλείφει,
" inquit Schol. qui metaphoram esse dicit a vasis:
" proprie enim περικωνῆσαι esse τὸ πισσῶσαι τὰ κερά-
" μια, Pice oblinere s. Picare vasa fictilia. Hes. quo-
" que περικωνῆσαι exp. σπογγίσαι et * περιπισσῶσαι,
" Laconicum esse verbum annotans." [Περικωνέω,
* Περικωνάω, Barker. ad Etym. M. 1098—1112. Κω-
νίζω, ibid. * " Κωνιστὸς, Casaub. ad Athen. 21."
Schæf. Mss. * Ἀκώνιστος, Geopon. 11, 20. Diosc.
1, 94. Barker. l. c. 1106. 1109. 1112. Ἀκούνιστος,
1106. 1112. * Διακωνίζω, 1099. 1106. * Κωνάζω,
1098—1112. (Schn. Lex. Suppl.) * Σκυφοκώνακτος,
1099—1106. Epicharmus Hesychii, ubi exp. τοῖς
σκύφοις περιφόρητος. * Κωνία, * Κωνιάω, Barker. l. c.
1109. 1110.]

" Κωνὶς, Hesychio ὑδρίσκη, Hydria, s. Parva hy-
" dria."

" Κώνειον, Cicuta: Planta venenata, de qua
" Diosc. 4, 79. et Plin. 25, 13. Unde et Nicander
" Ἀ. (186.) κωνείου βλαβόεν πῶμα, Cicutæ noxius
" s. exitialis potus. Etym. ita nominatum tradit
" διὰ τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι:
" nam τὸ στρέψαι antiquos dixisse κωνῆσαι." [" Ca-
saub. ad Athen. 139. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V.
51. ad Mœr. 197. * Κώνιον, Toup. Opusc. 2, 249.
Wakef. S. Cr. 3, 57. Κώνειον, Κώνιον, Jacobs. Anth.
7, 356. ad Diod. S. 1, 672. 2, 425." Schæf. Mss.
Barker. ad Etym. M. 1107. ubi et de * Κόνειον,
* Κόνιον, pro Κώνειον, Κώνιον.] " Κώνειον et κω-
" νείαν Hes. esse dicit etiam νάρθηκα, Ferulam.
" Inde Κωνειαζομέναις ap. Suid., κώνειον, q. e. θα-
" νάσιμον καὶ δηλητήριον φάρμακον, πινούσαις." [" Κω-
νειάζω, Cicuta hebeto, Orig. c. Cels. 7. p. 365."
Seager. Mss.]

" Ὁλοκωνῖτις, Galeno in Lex. Hippocr. est βοτάνη
" τις ἀγρία λαχανώδης, Olus quoddam sylvestre.
" Legitur ap. Hippocr. Γυναικ. l. 1." [" Apud Nili
Sent. 312. Orell., Monachorum est συλλέγειν τὰ
ὁλοκωνίτιδα, ubi conjicitur leg. * ὁλοκωνιτίδια." Schn.
Lex. Suppl.]

" ΚΩΝΩΨ, ωπος, ὁ, Culex: s. Culex vinarius, ut
" accipiunt ap. Aristot. H. A. 5. Ita sane ap.
" Plut. (8, 634.) dicit quidam, Τὸν δὲ ἀνθοσμίαν ἀπω-

" σάμενοι τουτονί καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνομεν " ἐκ πίθου κωνώπων χορῷ περιαδόμενον. In Epigr. " tamen (Meleagri 93.) et Ὀξυβόαι κώνωπες ἀναι- " δέες, αἵματος ἀνδρῶν Σίφωνες. Aristoph. Pluto fem. " genere dixit τὴν κώνωπα, teste Suida." [" Schol. Aristoph. Πλ. 538. Jacobs. Anth. 7, 357. 9, 251. Thom. M. 680. Munck. ad Anton. Lib. 90. 101. Verh., Pierson. Veris. 221. Toup. Opusc. 2. 173. Sylb. ad Paus. 58." Schæf. Mss. Schn. ad Eclog. Phys. 54.] " Κωνωποειδὴς, Culicis speciem gerens, " Culici similis: ut κωνωποειδῆ θηρία, ap. Theophr." [H. Pl. 3, 14, 1. Contr. * " Κωνωπώδης, Huschk. Anal. 262." Schæf. Mss. " Hes. v. Σκνὶψ, Schol. Aristoph. Σφ. 351." Boiss. Mss.] " Κωνωποθήρας, ὁ, " Hesychio ὄρνις ὁ κώνωπας θηρεύων, Avis quæ vena- " tur culices." [* " Κωνωποσφράντης, Alciphr. p. 80. * Κωνώπειος, Munck. ad Anton. Lib. 90. Verh." Schæf. Mss.] " Κωνωπεῖον, Conopeum: Velum " ad arcendos culices. Horat. Interque signa turpe " militaria Sol aspicit conopeum." [" Kœn. ad Greg. Cor. 242. Lex. Herod. 174. Wessel. ad p. 146. * Κωνώπιον, Toup. Opusc. 1, 438." Schæf. Mss. Gl. Culiculus, Geopon. 2, 5, 12.] " Affertur ET " Κωνωπεὼν ex Epigr. pro Genere instrumenti ad " arcendos culices." [" Jacobs. Anth. 11, 105. Paul. Sil. 66. Κωνωπὼν, Tzetz. Exeg. in Il. 93, 10. 12. 15." Schæf. Mss. * " Ἀκώνωπος, Jo. Malal. 1, 344." Kall. Mss.]

ΚΩΠΗ, ἡ, Remus, Od. I. 489. Ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπ' ἐκκακότητα φύγωμεν [—οιμεν]: qui versus habetur et Od. K. 129. Lat. Incumbere remis. Dicitur κώπη a Poetis aliis nominibus ἐρετμὸς, πλάτη, ἐλάτη. At κώπη usitatum est et ap. prosæ scriptt. Plut. Ἡ δὲ κώπη κέκλασται. Thuc. 2, (84.) Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν κλυδωνίῳ ἀναφέρειν. Quod autem ad etymon attinet, fuerit dicta κώπη, si Etym. fidem adhibeamus, quasi κόπη, a κοπεῖν, i. e. a tundenda aqua. Quæ etymologia mihi non displicet; sed κώπη significanti Manubrium, de qua signif. dicam infra, nequaquam convenire potest. || Κώπαι, Urbs Bœotiæ, vel ἀπὸ Κωπέως τινὸς ἥρωος, vel παρὰ τὰς κώπας, Eust. ITEM Κωπαΐς λίμνη, Quæ est circa urbem Κώπας dictam. [" Aristoph. Ἀ. 880. Kuster. 125. ad Lucian. 2, 331. Abresch. Add. ad Aristæn. 119." Schæf. Mss.] ET Κωπαΐδες dictæ ἐγχέλεις, prægrandes, Steph. B., Eust. Hes. [" J. Poll. 6, 63." Kall. Mss. " Κώπη, Jacobs. Anth. 11, 295. ad Diod. S. 1, 182. Valck. Phœn. p. 79. Τὰς κ. ἀναφέρειν, Villois. ad Long. 196. Κώπας ἐκφέρειν, ad Charit. 273. Χιλία κ., Boiss. Philostr. 281. 443." Schæf. Mss.]

Ἄκωπος, ὁ, ἡ, Remo carens: τὸν ἄ. ναύτην, Philipp. Epigr. [" Jacobs. Anth. 7, 353. 9, 172." Schæf. Mss.] Δίκωπος, ut δίκωπα σκαφίδια, Scaphæ parvæ, quæ duobus tantum remis aguntur. Bayf. e Strab. 1. Sic et ap. Eur. (Alc. 252.) σκάφος δίκωπον. Putat autem ET Δικωπία pro eod. dici a Luciano (1, 490.) Ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὤν, τὴν δ. ἕλκων, ἐρέττω μόνος, sed ego illi hac in exp. non assentior. [* Δικωπέω, Aristoph. Ἐκκλ. 1091.] Ἔγκωπον, Ea pars navis, in qua remi sunt collocati, Bayf. ap. Athen. [" In navi spatium inter remos interceptum, Athen. 204." Schw. Mss.] Εἰκοσάκωπος, Viginti remos habens: ναῦς, Navis, quæ viginti remis impellitur, i. q. εἰκοσήρετμος. [Etym. M. v. Εἰκοσόροιο.] Ἐπίκωπος, Remo admotam habens manum, Remigationi accinctus, Qui est in procinctu navigationis, qui ἐπήρετμος Homero, ὁ κωπηλάτης, Remex, Eust. Item ἐ. κέρκουρος, Athen. 65. (208.) Remigio instructus, Bud. [Aristoph. Ἀ. 231. * Εὔκωπος, Oppian. Ἁ. 5, 242. * Λιπόκωπος, Anal. 2, 53. * Μακρόκωπος, Etym. M. * Μελάγκωπος, Schol. Eur. Or. 819. * Μονόκωπος, Eur. Hel. 1139. Schol. Lycophr. 72.] Ὀρθιοκώποι, Qui se erigunt in ducendis remis, ut sc. fortius eos impellant: ὀρθιοκώπους Hes. exp. ἐξορθουμένους ἐν τῷ ἐρέσσειν ἐπιπόνους, ubi scribere malim ἐπιπόνως. Πολύκωπος, Multos remos habens, Eur. [Iph. T. 981. Soph. Tr. 658.] Πρόσκωπος, q. d. Qui est ad remum, s. juxta remum, Remex, Qui manum remo admovet, remum manu tractat, Thuc. 1, (10.) p. 4. fin. Τυξότας γὰρ πάντας πεποίηκε τοὺς προσκώπους, Lucian. (1. 490.) Ὅτι μηδεπώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ubi Bud. esse ait Nautam remis hærentem. Sed in illo Thuc. l. vocari προσκώπους annotat Bayf. quos et αὐτερέτας ac μαχίμους, sc. Remiges, qui etiam, cum opus erat, decertabant et propugnabant. [* Τριακοντάκωπος, Polyb. 22, 26, 13. * Φιλόκωπος, Schol. Od. Θ. 386.]

Κωπηλάτης, Qui remum impellit, ὁ κώπην ἐλαύνων, Remex, [Polyb. 34, 3, 8. Athen. 317. * " Ἀντικωπηλάτης, Fahse ad Æschyl. p. 113." Schæf. Mss. * " Κωπηλάτις, Theod. Prodr. 206. κώπη." Elberling. Mss. * Κωπήλατος, Hes.] Κωπηλατέω, Remigo, Lucian. (2, 102.) Ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν. [Eur. Cycl. 460.] Κωπηλασία, Remigatio. [" Etym. M. * Κωπηλατησία, * Κωπηλατικὸς, Hes. v. Ἄρρν." Wakef. Mss. * Διακωπηλατέω, Suid. 1, 578. Phav. 209.]

Κωπήρης, ut πλοῖον, Thuc. 4, (118.) p. 159. Navigium, quod remis agitur, actuarium. Sed Plut. (Anton. 66.) dixit etiam κωπήρει sine adjectione: (Alex. 63.) πορθμεῖα κωπήρη dixit q. d. Pontones actuarii, i. e. Qui remis incitarentur. Bayf. || Nauta remum tenens, Bud. 797. ex Alciphr. Itidem κωπήρης χεῖρ, VV. LL. ex Eur. (Tro. 161.) Manus remigans. [Æsch. Pers. 416. " Bergler. ad Alciphr. 13. Ammon. 98. ad Charit. 294." Schæf. Mss.]

[* Κωπέω, unde κεκώπηται ἡ ναῦς ap. Hes., item * Ἐκκωπέω, unde ἐκκεκώπηται, Eid. ἐξήρτυται, e Soph.]

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, Scalmus, i. e. Id cui alligantur remi. At, secundum quosdam, Id quo remus scalmo alligatur, QUOD Ἐπικωπητὴρ etiam vocatur, Suid. Eust. sicut et τροπωτὴρ, cujus J. Poll. (1, 92.) quoque meminit. Sed Hesychio κωπητὴρ significat Ipsum scalmum: et ita non est ᾧ ἐκδέδενται αἱ κῶπαι, sed ὅθεν ἐκδέδενται: si tamen vulgarem σκαλμοῦ signif. ille retinet, cum exp. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης. Idem certe ἐπικωπητὴρ exp. itidem nomine τροπωτήρ. Ceterum accipiendo κωπητὴρ pro Scalmo, non vacabit præp. in ἐπικωπητήρ: quippe cum vinculum superimponatur scalmo. [* Ἐπικωπαστὴρ, Idem, Hes. Etym. M.] AT VERO Κωπητήριον, VEL Κωπωτήριον, q. d. Remorum repositorium, Locus ad asservandos remos. VV. LL. exp. ex J. Poll. Locus in navi juxta remiges, ubi remi asservantur. J. Poll. tamen simpliciter hoc dicit, Καὶ τὸν τόπον δὲ τὸν πρὸς ταῖς κώπαις, κωπωτήρια καλοῦσιν, ubi etiam vereor ne potius κωπωτηρίαν scr. sit, ut dicatur κωπωτηρία in nomin., gen. feminino. [* Κωπωτὴρ, Agathias, l. 5.]

Κωπεὺς, έως, ὁ, Remex, Bud. e Synes. [Aristoph. Λ. 422.] AT Κώπεις, Hesychio Ligna apta ad conficiendos remos. Sed ap. Aristoph. Ἀ. (552.) est gen. κωπέων pro hac signif. [" Itaque rectius ap. Hes. κωπεῖς scribitur. Vide Albert. ad Hes. Valck. ad Herod. 5, 23. et Brunck. ad Aristoph. l. c." Schw. Mss.] Apud Suid. autem EST Κώπα ET Κώπεα pro Ornamento, quod collo circumponitur. AT Κώπαιον, cum αι, Superior pars remi, si Hesychio credimus, sicut inferior, πλάτη. [* Κωπαιώδης, Hes. v. Κωπήλατα.] Invenitur ET Κωπεὼν, ap. Theophr. (H. Pl. 5, 1, 7.) quod Gaza vertit Remum, Bud. Κωπίον, dimin. q. d. Remulus, Remus parvus, ex Aristoph. (B. 269.) Sed Κωπία dicta fuerunt etiam Ossa angustiora costarum: sicut πλάται, Quæ sunt latiora.

[* " Κωπεύω, Jacobs. Anim. 292. Anth. 8, 208." Schæf. Mss. Κεκώπευται στρατὸς ὁ ἐπὶ κώπης, Hes.]

¶ Κώπη, Manubrium, Capulus, λαβή, Od. Λ. 530. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, ubi putatur additus gen. ξίφεος ad differentiam, cum dicatur et κλειδὸς κώπη: item de Ea parte remi, qua prehenditur, Hes.: sed alibi utitur sine adjectione, sc. Il. A. 219. Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν. Sic ap. Soph. Phil. (1255.) p. 426. [* Αὐτόκωπος, ὁ, ἡ, Æsch. Choeph. 159.] Ἐλεφαντόκωπος, ut ξίφος, Eburneum capulum habens. [" Lobeck. Aj. p. 358. Villois. ad Long. 4. 15." Schæf. Mss. * Λιπόκωπος, Anal. 2,

53. Phanias 3. Cf. Lobeck. ad Aj. p. 358. conjicientem * Λιθόκωπος Tryphiod. 68. Passow. ad Musæum p. 203.] Πρόκωπος, ut πρόκωπος δεξιὰ, Dextra capulo admota. Sed et πρ. ξίφη, Enses, quorum capulis manus est admota. A Suida, quem vide, πρ. ξίφος exp. γυμνὸν, ut sit Nudus ensis, i. e. Districtus. Vide et Bud. 797. ex Herodiano, ap. quem (7, 5, 10.) pro πρόκωπον δεξιὰν suspicatur legi posse πρόσκωπον: in qua conjectura lubenter illi subscribo. [Lucian. 1, 323.]

Ἀκώπητος, ὁ, ἡ, Imparatus, ab utralibet signif. nominis κώπη, i. e. vel a κώπη, Remus, vel a κώπη, Capulus: ἀπαρασκεύαστον, inquit Hes., Imparatum, ἀπὸ τῶν νεῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας. Subjungit autem, ἢ ἄνοπλον, Inermem, κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.

Κωπήεις, Manubrium habens s. Capulum: ξίφος, Hom. non semel, τὸ λαβὴν ἔχον: sed suspicor Hom. intellexisse Ensem certum quoddam capuli genus habentem. Alioqui enim supervacaneum esset illud epith. ["Il. O. 713. Heyn. Hom. 7, 122. 195." Schæf. Mss.]

"Κῶπος, ὁ, in VV. LL. ὁ μεθ' ἡδονῆς παλμὸς, et "Monile."

"Κωπέτας, Hesychio σφονδύλους μεγάλους ἰχθύων."

"Κουπήϊον, Hesychio καμάρα ἡ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν γι-"νομένη, Camera s. Fornix curruum et rhedarum." [Schneidero videtur esse pro κωπήϊον.]

[* Κωπαῖοι· σφῆκες· οὕτως Ἀριστοφάνης, Phot.]

"ΚΩΡΥΚΟΣ, ὁ, Pera, Saccus coriaceus: ut in "quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam "ap. Athen. l. 6. dicunt se ἀντὶ κωρύκων παρέχειν "se τοῖς ἀθληταῖς. Utitur hoc vocabulo Hom. "quoque Od. E. (266.) Ibi enim Calypso Ulyssi "a se discedenti, ἐν δὲ καὶ ᾗϊα Κωρύκῳ, ἐν δέ οἱ "ὄψα τίθει μενοεικέα πολλά: appellaus κώρυκον "quem alibi δέρματα πυκνὰ, et δορυὸς ἐϋῤῥαφέας. "Exp. etiam Folliculus, sicut θυλάκιον. Theophr. "H. Pl. 3, 14, (1.) de ulmo, Ἐν τοῖς κωρύκοις τὸ κόμ-"μι καὶ θηρί' ἄττα κωνωποειδῆ φέρει. Ita enim repo-"nunt pro ταῖς κωρύκισι. Ego vero dico veterem "lectionem retinendam esse, et tantum accentu cor-"recto scribendum ταῖς κωρυκίσι. Nam ET Κωρυκὶς "dicitur pro κώρυκος, Eust. teste, qui hoc ejus exem-"plum affert ex Aristoph. Σπυρὶς οὐ μικρὰ καὶ κωρυ-"κὶς, ἣ καὶ τοὺς μάττοντας ἐγείρει, exponensque θυλά-"κιον, μάρσιππος. Capite sequenti (s. 4.) utitur "ADJECTIVO Κωρυκώδης, Peræ s. Folliculo similis, "de terebintho, Φέρει δὲ καὶ κωρυκώδη τινὰ κοῖλα, "καθάπερ ἡ πτελέα· ἐν οἷς θηρίδια ἐγγίνεται κωνωπο-"ειδῆ. Unde Plin. 13. de terebintho itidem, Fert "folliculos emittentes quædam animalia ceu culices. "Est ab eod. Κώρυκος ETIAM Κωρύκιον, Sacculus, "Folliculus. Suidæ θυλάκιον et * βουλγίδιον. ET "Κωρυκίδιον, τό: quod Hes. esse dicit δερμάτινον "κοίλωμα quod οἱ τοξεύοντες τῷ εὐωνύμῳ πήχει περι-"τιθέασιν. || Κώρυκος, Follis, dicitur esse et Pilæ "genus, magnum sc. et quo vento inflato ludi-"tur. INDE Κωρυκομαχία, Pugna s. Lusus qui "ejusmodi folle fit. Cæl. Aurel. Chroniωn l. ult., "c. ult. Tum volutatione in palæstra varia, quam "Græci κυλαδίαν atque κωρυκομαχίαν vocaverunt: "Ita enim quidam reponunt pro Celadian et Cho-"ricomachiam: sed illud κυλαδίαν non minus quam "hoc Celadian esse mendosum dico: κωρυκομαχίαν "autem probo, cum ap. Hippocr. quoque 2 de Diæ-"ta, reperiam, Κωρυκομαχίη καὶ χειρονομίη τὰ παρα-"πλήσια διαπρήσσεται, subaudi τῇ ἀκροχειρίζει: ut ἡ "ἀλίνδησις παραπλήσια τῇ πάλῃ." ["Κώρυκος, Thom. M. 457. Aristoph. Fr. 289. Koppiers. Obss. 41. ad Luciau. 2, 327. Κωρυκομαχία, ibid. Κωρυκὶς, Aristoph. Fr. 260. 289. Brunck. 3, 169." Schæf. Mss.]

"Κόρυκος, Hesychio θυλάκιον ἢ πήρα, Sacculus, "Marsupium: Suidæ ὁ θύλακος, Saccus, in exemplum "afferenti h. l. de Attila Hunnorum rege qui Me-"diolanum ceperat, Ὦ εἶδεν ἐν γραφῇ τοὺς Ῥωμαίων "βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῶν θρόνων καθημένους, Σκύθας δὲ "πρὸ τῶν αὐτοῦ ποδῶν, ἐκέλευσεν αὐτὸν μὲν ζωγραφεῖν "ἐπὶ θρόνου, τοὺς δὲ Ῥωμαίων βασιλεῖς κορύκους φέρειν "ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ χρυσὸν χέειν πρὸ τῶν ποδῶν αὐ-"τοῦ. In Hippiatr. legitur pro Testium sacculo s. "conceptaculo, i. e. Scroto. Apsyrtus, Ἐμπέσῃ τὰ "ἔντερα εἰς κόρυκον ἢ θυλάκην. Dicitur esse et Pilæ "genus quod e pellibus consui solet, ventoque in-"flatum brachialibus ligneis pelli. Martial. Follem "vocat, Plautus Follem pugilatorium." [* "Κόρυ-"κον, Aristoph. Fr. 236. Brunck. 3, 166. * Κορυκοβο-"λία, * Κορυκομαχία, ad Lucian. l. c." Schæf. Mss.]

"ΚΩΣ, nomen verbale παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι: "UNDE FIT Κῴδιον, et per CONTRACTIONEM Κῷ-"διον, ut στῷδιον e στοΐδιον. Significat autem προ-"βάτου δέρμα, Ovinum vellus, παρὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ κοι-"μᾶσθαι. Ita Etym., exemplum istius κὼς hoc af-"ferens e Nicochari Lemnia, ἐπλέομεν, ὦ κόρη, ἐπὶ "κώς. Ex hoc κὼς idem Etym. scribit FIERI Κῶας, "κατὰ πλεονασμὸν, sicut ex ὦς ὠτὸς fit ὦας. Hæc "ille, afferens et hujus κῶας hoc exemplum, Κῶας "ἄγειν κριοῖο μεμαῶτας. Idem ap. Hom. quoque "legitur, Od. T. (97.) Nam ibi Penelope jubente "φέρειν δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, Eurynome μάλ' "ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα Δίφρον ἐὔξεστον, καὶ ἐπ' "αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν." [Herod. 7, 193.] "Diminu-"tivo autem κώδιον utitur Aristoph., ὁ δὲ πλύνει κώ-"δια, Lavat vellera," [B. 1478. Ἱππ. 400. "Æschines Socr. Athenæi 220. ubi v. nott." Schw. Mss.] "Et Antigonus Carystius in Vita Menedemi, dicens, "in cœnaculo ipsius τοῦ μὲν θέρους fuisse ἡτοιμασμέ-"νον ψίαθον ἐφ' ἑκάστης κλίνης, τοῦ δὲ χειμῶνος κώ-"διον, Vellus, Pellem villosam, ea enim pro stragulo "utebantur. At κώδιον τοῦ βολβοῦ, quod e Theophr. "H. Pl. 6, (8, 1.) affertur pro Flos bulbi, non pos-"sum non suspectum habere." [* Κωδιοφόρος, Strabo 17. p. 1177.] "Κωδάριον, dimin. τοῦ κῶδιον ap. Ari-"stoph. B. (1203.) κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλά-"κιον." "Affertur porro et aliud thema, NIMIRUM "Κῶος, εος, τὸ, itidem pro Pellis ovina, Vellus, Stra-"gulum e pelle villosa. Ejus meminit Etym. quo-"que. Nam τὸ κῶας scribit μεταπλάττεσθαι εἰς τὸ "κῶος, ut τὸ ὕδας εἰς τὸ ὕδος. Inde fieri plur. κώεα "et κώεσι. Iis Homerus utitur, Od. P. (32.) Κώεα "καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι. Et Il. Υ. (142.) "ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν Ἕδραθεν. Et "Apoll. Rh. 1, (1090.) μαλακοῖς ἐπὶ κώεσιν οἰῶν." ["Κὼς, Porson. Med. p. 7. T. H. ad Plutum p. 57. Græv. Lectt. Hes. 572. Κώδιον, ibid. Schneid. Scr. R. R. 3, 269. Kuster. V. M. 105. Aristoph. 108. Κῶας, Græv. l. c. Ruhnk. ad H. in Cer. 196. Κῶος, ad Herodian. 459. Piers." Schæf. Mss.] "Κῶας, "Hesychio κώδιον, τάπης, Pellis ovina villosa, Vellus, "Tapes. Apoll. Rh. 1, (4.) Χρύσειον μετὰ κῶας, "quod alibi χρύσειον δέρος appellat. Sic Od. T. "(97.) φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ: (58.) ὅθ' "ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. Vide et Κώς. Rursum "Hes. κῶας exp. ὀφθαλμοὺς, Oculos: tanquam a "nominativo κώς."

"ΚΩΤΙΛΛΩ, Loquitor, Fabulor, Garrio. Hesiod. "Ἔργ. (1, 371.) Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξα-"πατάτω Αἰμύλα κωτίλλουσα. Apud Athen." [428. e Phocylide,] "Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοπο-"τάζειν. Et Theocr. 15, (87.) Παύσασθ', ὦ δύστανοι, "ἀνήνυτα κωτίλλοισαι. Exp. etiam Blandis et falla-"cibus verbis decipio." ["Theogn. 363. Soph. Antig. 756." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 58. Toup. Opusc. 1, 522." Schæf. Mss.] "INDE Κω-"τίλος, Loquax, Garrulus: item Blandus, Fallax: "ut ab Hes. quoque exp. non solum λάλος et τρανὴς, "sed etiam ἡδὺς, κολακευτικὸς, et ἀπατηλός. Ita in "Epigr. 3. Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα τὰ κωτίλα, Blanda "et fallacia. Et ap. Suid. κωτίλοις κέχρηται λόγοις φενα-"κίσαι πειρώμενος, Blandis verbis." ["Brunck. Soph. 3, 458. ad Anacr. 108. (97.) Dionys. H. 2, 1199. Toup. l. c. Valck. Adoniaz. p. 379. Jacobs. Anth. 8, 222. 12, 236. Κωτίλη, 11, 58." Schæf. Mss. * Πολυκώτιλος, Simonid. ap. Etym. M. 813. Eust. Od. Υ. 1875=710. cf. Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 201. * Κωτιλία, Gl. Ambitus, Adulatio: Κωτιλίαι· Blanditiæ.] "ITEM Κωτιλάδες hinc dicuntur, αἱ χελιδό-

" νες. Hirundines, utpote quæ garrulæ sint et loqua- " ces. Vide Κριαδέμεν." [Athen. 622. Eust. Od. P. p. 628, 6.]

" ΚΩΦΟΣ, Surdus, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος, Cui " auditus est vitiatus." [" Sic ap. Herod. Filius Crœsi, qui alibi κωφὸς, 1, 38. dicitur διεφθαρμένος τὴν ἀκοήν: sed ibi verba τὴν ἀκοὴν temere olim a librario assuta contendunt VV. DD.; κωφὸν enim ap. Herod. non Surdum signif., solummodo Mutum." Schw. Mss.] " Alex. Aphrod. in Problem. Διὰ τί οἱ ἐκ γε- " νετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; ut et ap. Greg. κωφὸς καὶ " ἄλαλος. Aliquando accipitur pro Fatuus, Stolidus, " Hebes: ἀναίσθητος, s. Absurdus: e consequente: " quod tales sint οἱ κωφοί. Soph. Aj. (911.) Ἐγὼ δ' " ὁ πάντα κωφός. Accipitur etiam pro Mutus: quo- " niam et τὸ ἄλαλον consequens τοῦ κωφοῦ. Apud " Etym., Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω: " nam ibi ille exp. τοῦ μὴ φθεγγομένου. Ita et κωφὸν " πρόσωπον in scenis dicitur Muta persona, Quæ nihil " loquitur. Et κωφὸς φρύνος, Nicandro Rubeta muta: " quam et ἄφθογγον appellat. Necnon κωφὸν κῦμα, " Fluctus mutus, Fluctus nullum edens strepitum, " Fluctus qui non exauditur, ap. Hom. Idem κωφὸν " accepit et pro Hebes, Invalidum, Inefficax: Il. Λ. " (390.) dicens, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος " οὐτιδανοῖο: ut et e Soph. (Œd. T. 290.) κωφὰ ἔπη " afferunt pro Frigida." [" Jacobs. Anim. 320. Exerc. 2, 10. Anth. 6, 350. 8, 59. 105. 154. 236. 263. 409. 9, 267. 269. 299. 330. 337. 10, 153. 195. 12, 30. 250. Huschk. Anal. 61. Glaucus 5. Porson. Or. 1279. Heyn. Hom. 6, 189. 8, 599. ad Diod. S. 1, 207. 219. 2, 242. Ilgen. ad Hymn. p. 385. ad Hom. 5, 38. ad Herod. 43. 369. Brunck. ad Œd. T. 290. Valck. Callim. 206. 208. Præf. ad Ammon. xx. ad Hipp. p. 174. Reiz. Præf. ad Herod. 23. Koppiers. Obss. 153. Toup. Opusc. 2, 70. Ammon. 86. Valck. Anim. 133. Eran. Philo 170. Bergler. Alciphr. 182. Leunep. ad Phal. 120. ad Charit. 252. Mutus, Surdus, Ernest. ad Hom. Hymn. p. 38. De telo, Wakef. Ion. 175. Porson. l. c. Heyn. Hom. 6, 189. 522. Brunck. ad Anacr. p. 126. De vento, Callim. 1, 441. De undis, Heyn. Hom. 6, 522. 651. ad Il. Ξ. 16. De personis scenicis, Lobeck. Aj. p. 393. K. πρόσωπον, Valck. Adoniaz. p. 210. K. γαῖα, Wakef. Phil. 946. K. δάκρυ, Musgr. ad Eurip. p. 193. K. λιμὴν, Wyttenb. Select. 415." Schæf. Mss. * Βαρύκωφος, unde * Βαρυκωφέω, Villoison. Anecd. Gr. 2, 81.] " Δύσ- " κωφος, Surdaster, Aurium gravitate laborans. " Suidæ ὁ ἐκ μέρους ἀκούων. Aristot. de Insomn. " Γίνονται δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ψόφων δύσκωφοι· " γίνονται καὶ ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ὀσμῶν δύσοδμοι." [" Suid. v. Ἄβρικτον. * Δυσκωφάω, Bekk. Anecd. 323." Boiss. Mss. * Δυσκωφέω, Anal. 1, 241. * Ἑτερόκωφος, Lobeck. Phryn. 137. " Valck. Anim. ad Ammon. 84." Schæf. Mss. Schneidero h. v., una cum * Ἑτεροκωφόω, dubiæ videtur fidei.] " Παράκωφος, " Aliquantum surdus, Surdaster: at ap. Athen. l. 10. " Οὐ μέν τοι παρακωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι, pro " Quod ægre et pæne surda aure audiatur." " Ὑπό- " κωφος, Aliquantum surdus, Surdaster. Item ὁ ἀκούων " καὶ μὴ προσποιούμενος, teste Suida. Item Ψυχὴ ὑπόκω- " φος, Animus iners, Obtusum ingenium, in VV. LL." " Κωφότης, ητος, ἡ, Surditas: cui Dem. (411.) oppo- " nit ἀκριβῆ αἴσθησιν. Κωφίας, ου, ὁ, Surdaster. " Hes. esse dicit Serpentis speciem qui et τυφλίας " nominatur, Latinis Cæcilia, a cæcitate." [Ælian. H. A. 8, 13.] " Κωφόω, Exurdo, Surdum reddo," [LXX. Ps. 38, 3. 13. * Κώφωμα, Hippocr. Epidem. 5, 52. Reinesii Epist. ad Nesteros p. 68.] " Κώ- " φωσις, Exurdatio: s. Surditas." [Alex. Trall. 3. p. 256. Hippocr. 149. K. οφθαλμῶν, Erotian. Pro * Ἐπικώφωσις, Hippocr. Præd. 141. leg. est ἐπὶ κω- φώσει: cf. Coac. 208. 334.] " Ἀποκωφόω, Exurdo, " h. e. Surdum reddo. Ita enim Valerius Max. " utitur eo verbo. Exp. etiam Mutum reddo." [" Pseudo-Chrys. Serm. 114. T. 5. p. 732, 15." Seager. Mss. * " Ἐγκωφόω, Amphiloch. p. 36." Kall. Mss.] " Est inde et aliud VERBUM, Κωφάω sc., " significans itidem Exurdo, Obsurdescere facio: " cujus pass. Κωφάομαι, Obsurdesco vel Obmu- " tesco. Vide Σιγάζω, T. 3, c. 780." [Opp. K. 3, 286. Clearchus Athenæi 516. Ὑπὸ ἀπαιδευσίας κε- κωφημένον.] " Ἀνακωφάω, Surdum reddo: quod " compos. verbo Valer. Max. vocat Exurdare. " Suid. enim ex Aristoph. affert ἀνακεκώφηκας pro " ἀνεπλήρωσας βοῆς, τὰς ἀκοὰς ἡμῶν κωφὰς εἰργάσω, " Exurdasti aures nostras: h. e., Clamoribus et vo- " ciferationibus tuis completæ aures nostræ obsur- " duerunt: ut Cic. loquitur." [Aristoph. Ἱππ. 312. ἐκκεκώφηκας, ubi Brunck.: ' Sic tres Codd. Suidas, si huc respexit, memoriæ falsus ἀνακεκώφηκας citavit, quod compositum Græcæ linguæ genio adversari censet summus Hemsterhusius ad Luciani Timon. p. 104.'] " Ἐκκωφάω, SIVE Ἐκκωφόω, Exurdo, " Surdum reddo. Priore usus est Aristoph. Ἱππ. " (312.) Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, " Clamoribus tuis exurdasti et obtudisti. Ab eod. " est præt. perf. pass. ἐκκεκωφέαται, Ion. pro ἐκκεκώ- " φηνται, ap. Etym. αἱ δ' ἐμὲ φρένες ἐκκεκωφέαται." [Damascius Photii p. 1070.] " Posteriore usus est " Lucian. (1, 104.) Καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ " οἱ παρηβηκότες, Aures tuæ exurdatæ sunt s. exur- " duerunt." [" Ἐκκωφόω, non solum Surdum, verum etiam Mutum reddo. Unde metaph. Eur. Or. 1279. ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη, Obmutuerunt gladii, i. e. acies eorum, τὸ στόμα, obtusa est. Et, Πρὸς τὸ κάλλος ἀποκεκωφωμένοι, Attoniti, Stupescentes, Muti admirantes celebrem Helenæ formam, Athen. 188." Schw. Mss.] " AT Ἐκκωφέω, neutrali- " ter ponitur pro ἐκκωφᾶσθαι s. ἐκκωφοῦσθαι, Exurde- " scere. Synes. Epist. 4. Οὔκουν ἔπειθον λέγων, ἀλλ' " ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, Sed exurdescebat ille scelera- " tus: i. e. Surda aure prætermittebat verba mea," " Item et alia VERBA, Κωφέω ET Κωφεύω, significan- " tia Surdeo, Surdus sum: item Sileo, Quiesco: " ut Hes. κωφεῦσαι exp. ἀναισθητῆσαι, σιωπῆσαι, " ἡσυχάσαι. Idem κωφεῖ, ut κωφᾷ, exp. etiam πηροῖ: " necnon κακουργεῖ, βλάπτει, κωλύει: afferens item " κωφῆσαι, pro κωλῦσαι." [" Κωφέω, Toup. Opusc. 2, 103. Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss.] " Sic " VERBALE Κώφησις Hes. exp. κώλυσις. Quemad- " modum vero κωφεῖ exp. etiam βλάπτει, ita adver- " bium POSITIVUM Κωφητέος exp. βλαπτέος. AT " Κῶφες, Idem νεκύσια κωφά." [Κωφεύω, LXX. Job. 13, 5. et alibi. * " Κωφίζω, Brunck. Soph. 3, 524." Schæf. Mss.]

Λ.

" Λ, Nota est undecimæ ap. Græcos literæ, quam " λάμβδα s. λάβδα appellant: ea est λεῖα, ideoque " ἡ γλῶττα ὀλισθαίνουσα ea interdum pro ρ utitur: " quo vitio οἱ τραυλίζοντες laborant, κόλαξ dicentes " pro κόραξ. Ead. affinitatem aliquam habet cum " τῷ ν. Unde Dores φίνατον dicunt et ἤνθον pro " φίλτατον et ἤλθον: et Attici λίτρον pro νίτρον: sic " in compositione πάλλευκον et παλίλλογον ac similia " pro πάνλευκον et παλίνλογον: ut et Latini Illustris " pro Inlustris, Collido pro Conlido. Atque adeo " notæ harum literarum admodum similes sunt: nam " τὸ λ est ν inversum: et vicissim. Est etiam Nu- B " meralis nota, significans triginta: ut λ', λα', et sic " deinceps: at acuti accentus apice præfixum tri- " ginta millia notat, hoc modo, ,λ." [" Λ et A conf., Markl. Iph. p. 371. ad Charit. 300. Koen. ad Greg. Cor. 332. Λ et Δ, 225. Wakef. Herc. F. 1104. ad Charit. 300. Λ et M, Jacobs. Anth. 6, 122. Λ et N, ad Charit. 680=235. Λ et P, Schweigh. Emendd. in Suid. 27. cf. Bernard. Reliq. 27. Koen. ad Greg. Cor. 124. Λ et X, Valck. Opusc. 2, 79." Schæf. Mss. * Λάβδωμα, Figura, formam habens τοῦ λ, Jambl. Arithm. p. 16.]

" ΛᾹ, particula per se nihil significans, sed in " compositione vim habens epitaticam, vehementio- " rem signif. reddens eorum quibus est præfixum: " ut λάγνος dictum volunt quasi λίαν γόνου ἔχων, " vel λίαν γυναικώδης, per sync.: λάμαχος pro λίαν " μάχιμος. Ita ζα, et α." [" Heyn. Hom. 4, 222. Cattier. Gazoph. 94. Brunck. Aristoph. 3, 85. C Ruhnk. Ep. Cr. 86." Schæf. Mss. Schn. Lex.]

ΛΑΑΣ, ὁ, Lapis, quam Lat. vocem ex illa Græca originem habere puto; Saxum. Gen. est λάαος, per crasin λᾶος. In plur. λάαες, Lapides, per crasin λᾶες: unde dat. λάεσσιν. De λᾶς autem monosyllabo dicam infra. Il. Δ. 521. Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν, Od. Λ. 597. de Sisyphi saxo, ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής: qua autem signif. mihi videatur uti his in Il. adjectivo ἀναιδὴς, suo docui loco. Il. B. 319. Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Od. Λ. 593. de Sisypho, Λᾶαν βαστάζοντα, 595. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Sed et Il. Γ. 12. Τόσσον τις τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Aliquis eatenus prospicit, quoad jaciat lapidem; q. d. Prospectus non est extra lapidis jactum; vel, ulterius quam ad lapidis jactum. Et dat. λάεσσι, de quo dictum modo fuit, 80. Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Quibus e Il. patet v. λᾶας interdum esse potius Lapis, interdum contra potius Saxum: ut cum λᾶαν D Sisyphi dicit; nam Lat. Poetæ Sisyphi lapidem vocant, potius quam Sisyphi saxum; itidemque Proverbialiter dicitur Sisyphi saxum volvere, potius quam lapidem. Hes. quoque λᾶας exp. λίθος, πέτρα, πέτρος. Ceterum quamvis Poëtarum sit potius hoc nomen, quam aliorum scriptorum, affertur tamen ex Aristot. de Gen. Anim. 1. Τοὺς λάας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς, ubi λάας redditur Pondera, pro Ponderosis saxis. || Λᾶαν Hes. vult et alia signif., de quibus eum consule. || Λᾶς quoque monosyll. per contractionem factum e λᾶας, idem significat, sc. Lapis, Saxum: unde λᾶϊ dat. ap. Nicandr. Θ. 18. Σκορπίος ἀπροϊδὴς, ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας. [" Λᾶας, Herodes 17. Heyn. Hom. 4, 452. ad Apollod. 95. Toup. Opusc. 2, 220. Λᾶς, Mnasalc. 17. De gen., Heyn. Hom. 6, 353. Λαὸς a λᾶς, λᾶος a λᾶας, Sylb. ad Paus. 193. Λᾶα, Epigr. adesp. 204. Jacobs. Anth. 9, 201. Brunck. ad Apoll. Rh. p. 157. Λάων, Il. M. 29. Λάεσι, Epigr. adesp. 370. 375. 697. Λάεσσι et λαοῖσι conf., Heyn. Hom. 6, 300. * Λάος, Schol. Soph. Œd. C. 195." Schæf. Mss.] Sed est præterea SIVE Λᾶς, SIVE Λᾱ, Nomen urbis Laconicæ, ita vocatæ, quod supra rupem altam sita sit: cujus ita meminit Lycophr. Καὶ Λᾶν περήσεις. Ab hac urbe Dioscuri fuerunt DICTI Λαπέρσαι, sc. διὰ τὸ πέρσαι Λᾶν, Quod Λᾶν evertissent. Hanc Eust. e veterum fide scribit et ἡ Λᾱ fem. et ὁ Λᾶς masc. gen. appellatam. Ambigi autem an ejus incolæ SINT Λαοὶ an Λᾶοι: ideoque ambigi quod dissentiant exemplaria. At Steph. B. habet duntaxat Λαοί. || Homero autem fuit DICTA Λάα per dialysin, Il. B. B (585.) Οἵ τε Λάαν εἶχον, ἠδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο, ubi animadverte α prius corripi, posterius produci, contra quam in λᾶας et λᾶαν significantibus Lapidem, Saxum. || Composita fiunt a Λᾶς contracto, non a Λᾶας integro. Legitur enim Λαξεύω, Λατόμος, Λατύπος, etc. Invenitur autem et Λαοτύπος in Epigr. (Anal. 3, 48.) sed metri causa: quo tamen modo dicitur et Λαοξόος. Ceterum de hoc monendum lectorem existimavi, cavendum esse ne composita quædam a Λαὸς, Populus, quæ ο amiserunt, quale est λαγέτας, confundat cum compp. a Λᾶς.

" Ληβόλε, Hesychio λιθοβόλε: forsan pro λαβόλε, " e λας. Exponit etiam pass. ἄξιε λιθασθῆναι: qui " et λεύσιμος. Affert ET Ληβολία pro δημοσία κο- " πρία, Forica, Publicum sterquilinium." [" Λαβόλος, Ληβόλος, ad Herod. 405. * Ληβόλιτον, Pierson. ad Mœr. 96." Schæf. Mss.]

Λαξεύω, quasi λᾶν s. λᾶς ξέω, Lapides scalpo, polio. Sed dicitur generalius de iis qui Lapicidæ C a Lat. vocantur, et aliis nominibus λατόμοι ac λατύποι: unde λαξεύω exp. etiam, Lapides incido. Interdum vero et pro Incido simpliciter, cum accus. λίθον: unde etiam ab ejus pass. λαξεύομαι est partic. λελαξευμένος, diciturque λελαξευμένος λίθος, Incisus lapis, aut etiam Operi aptatus. Sed a LXX. λελαξευμένος λίθος vocatus fuit Quadratus lapis, ut scribit Bud., Judith. (1, 2.) Καὶ ὠκοδόμησεν ἐπ' Ἐκβατάνων καὶ κύκλῳ τείχη ἐκ λίθων λελαξευμένων. [" Thom. M. 571. * Λάξευμα, Manetho 1, 307. * Λάξευσις, ad Diod. S. 1, 72." Schæf. Mss. " Schol. Theocr. 6, 18." Boiss. Mss.] Λαξευτὸς, i. q. λελαξευμένος: Luc. 23, 53. Καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν μνήματι λαξευτῷ, ubi redditur Monumento, quod erat e lapide excisum: a vet. autem Interpr. simpliciter In monumento exciso. Λαξευτὴς, Lapidum scalptor, Lapicida: qui et λαοξόος, et λατύπος, necnon λατόμος dicitur: itidem vero λιθοξόος, et λίθων ἐργάτης a Luciano. [" Thom. M. 571." Schæf. Mss. " Manetho 1, 77." Wakef. Mss.] Λαξευτήριον, q. d. Lapicidarium, Instrumentum fer- D reum, quo lapicidæ utuntur, λιθοτόμον σιδήριον, Hes. [Schleusner. Lex. V. T.] " Ἐκλαξεύω, Expolio, scal- " pendo sc. et radendo, more lapicidarum. Deuter. " 10, (3.) Ἐξελάξευσα τὰς δύο πλάκας τὰς λιθίνας ὥς- " περ καὶ πρότερον: paulo ante Dominus Mosi dixe- " rat, Λάξευσον σεαυτῷ δύο πλάκας λιθίνας ὥσπερ τὰς " πρώτας: jubens Mosen duas tabulas lapideas ex- " polire in quibus inscribere s. insculpere verba le- " gis." [* " Καταλαξεύω, Theod. Prodr. Amar. p. 113. Du Theil, ut fere conjecerat Gaulm., in cujus Edit. p. 433. est καταλασθεύσας." Elberling. Mss.] AT VERO Λαοξόος, ead. forma dictum, qua λιθοξόος, Lapidum scalptor, potius quam Lapicida. Hes. habet λαξόοι, exponens λιθουργοὶ et οἰκοδόμοι. At in VV. LL. λαοξόος legitur. [" Epigr. adesp. 719. ad Lucian. 1, 195. * Λαοξοϊκὸς, Toup. Opusc. 2, 241. Valck. Anim. ad Ammon. 207. Jacobs. Anth. 8, 165." Schæf. Mss. * " Λαοξικὸς (sic) διαβήτης, Schol. Ven. Il. B. 272. sed lege λαοξοϊκὸς, ut λιθοξοϊκὸς, vel λαξοϊκὸς, cf. Hes. v. Λαξόος: dicitur λαοξόος, ut κέ-

ραοξόος, Il. B. 334. cf. et Schow. ad Hes. v. Σταφύλη, ubi * Λαξοϊκός." Bast. in Ind. Scap. Oxon.: Cf. et Hes. v. Ὄρυξ. * Λαοξουργὸς, unde * " Λαοξουργέω, Buttm. Schol. Od. Ξ. 223." Elberling. Mss.]

Λατόμος, Lapicida. Λατόμος, ἀπὸ τοῦ τέμνειν, ut λατύπος ἀπὸ τοῦ τύπτειν, Eust. Apud quem etiam scribitur λατόμος, non λάτομος, ut habent VV. LL. et Hes.: J. Poll. Ἡ δὲ σφύρα τῶν λατόμων καλεῖται τύκος. [" Valck. Oratt. 380. Thom. M. 571." Schæf. Mss. Spanheim. de Usu Num. T. 2. p. 557.] Λατόμιον, Lapicidina, Bud. e Strab.: ap. quem tamen suspicatur scr. λατομεῖον. [Inscriptio Propontica ap. Walpole p. 463. Τὸ λατόμιον σὺν τῇ στήλῃ κατεσκεύασε.] Λατομία, pro eod., et quidem usitatius. Lat. quoque Latomia, aut etiam Latumia; sed frequentius plur. numero. Lucill. Ἦ ποίου σε μύλου κόψατο λατομιῶν; Plut. (7, 320.) Οἷος ἦν πάλιν αὖ Διονύσιος ὁ τὸν ποιητὴν Φιλόξενον εἰς τὰς λατομίας ἐμβαλῶν, q. l. affert et Erasm. in Prov. Εἰς λατομίας: sed debuit potius ille Prov. integrum scribere, Ἄπαγέ με εἰς τὰς λατομίας. Origo autem Proverbii esse putatur ab illo Philoxeno in latumias Syracusanas conjecto: de quo loqui creditur et Plato in fine Epist. 2. quæ est ad Dionys. Τὸν ἐκ τῶν λατομιῶν εὖ ἐποίησας ἀφείς: sed ibi quoddam vet. exempl. habet λιθοτομιῶν. Utebatur autem Dionysius Tyrannus latumiis illis pro Carcere, atque adeo Carceris nomen habebant, ut et Cic. testatur. Sed et Romæ carcerem fuisse hoc nomine, quidam annotant e Liv. [" Thom. M. 571. ad Diod. S. 1, 557. 2, 8. 410." Schæf. Mss. * Λατομικὸς, Diod. S. 105. " Phot. 727. * Λατομὶς, 729." Wakef. Mss.] Λατομέω, Lapides incido, E lapidibus extruo. [" Ad Diod. S. 1, 161. 361. Thom. M. 571. Callim. 1, 452." Schæf. Mss. * Λατόμημα, Diod. S. 3. p. 105, 32. * " Λατομητὸς, Saxo inciso formatus vel Excavatus, Origen. c. Cels. 2. p. 103." Seager. Mss. Strabo 765. * " Ἀλατόμητος, A lapicida non incisus, Pseudo-Chrys. Serm. 6. T. 7. p. 252." Seager. Mss. " Hermes ap. Clem. Alex. Str. 2, 9. Coteler. Monum. 1, 120. Theodor. in Dan. Or. 2." Kall. Mss.] Ἐκλατομέω, quod in VV. LL. affertur e Num. 21, (18.) Ὤρυξαν τὸ φρέαρ καὶ ἐξελατόμησαν, pro Puteum foderunt, et lapidibus construxerunt. At vero e Deut. 6, (11.) affertur Ἐξελατόμησας λάκκους, pro Fodisti.

Λατύπος, Lapicida. Sed proprie sonat Qui tundit s. percutit lapides, a v. τύπτειν, s. potius ejus aor. ἔτυπον. Exp. vero et λαοξόος. Usum autem esse nomine λατύπος Sophoclem testatur J. Poll.: addens ἐργαλεῖα horum λατύπων vocari ab Eod. λείας et γλαρίδας, si tamen ita scripsisse J. Poll. credimus. [Hippocr. 773.] At Λατύπη, ἡ, Quod e lapide abraditur, τὸ τῶν λίθων * ἀπόξεσμα, ut habet Eust., nisi quod plur. utitur, scribens τὰ τῶν λίθων ἀποξέσματα. Hes. autem dicit λίθου τὸ * ἀποπελέκημα. At Suid. exp. τὸ λεπτὸν τοῦ λίθου. In VV. LL. λατύπη, magis peculiari signif., Quod a lapidibus marmorarii abradunt. Plut. (9, 755.) Οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρουμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπην παραπάσσουσι, Sed et fabri ferrarii candenti liquescentique ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt, Turn. Item Terra figlina, Terra Cimolia, Gypsum, VV. LL. e Schol. Aristoph. Suidæ autem λατύπη est etiam λιθουργική, cujus tamen signif. nullum exemplum habetur. Bud. vero testatur præterea Plut. λατύπην inter χαλκέως instrumenta numerare. [Plut. 6, 593. " Lobeck. Aj. p. 281. ad Diod. S. 1, 72. * Λατυπικὸς, Jacobs. Anth. 7, 363. Λατυπικὴ, ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss.] Et VERB. Λατυπέω, Lapides incido. E Lycophr. autem (523.) affertur pro Muros e lapidibus extruo.

[* " Λαοτέκτων, Criuagor. 36. ad Callim. 2, 16. * Λαοτίνακτος, Bianor 4. * Λαοτόμος, ad Lucian. 1, 196. Paul. Silent. Ambo 87. 110." Schæf. Mss. Manetho 6, 146. * Λαότομος, 4, 325. * " Λαοτόρος, Paul. Silent. Ambo 140. 189. 234." Schæf. Mss. * Λαεργὴς, i. q. λάϊνος, Nicander Θ. 708. al. εὐεργὴς.]

Λάϊνος, Lapideus, Il. M. (177.) Πάντη γὰρ περὶ τεῖχος ὁρώρει θεσπιδαὲς πυρ Λάϊνον, nbi annotat Eust. si quis non per hyperbasin dicat τεῖχος λάϊνον, sed cum πῦρ proximo conjungat, θεσπιδαὲς πῦρ Λάϊνον, exponens τὸ μὴ ἀπὸ ὕλης * εὐεξάπτου, ἀλλ' ἐκ λίθων ἀποπαλλόμενον, ut λάϊνον quasi per epiphonema dicatur; duriusculum id esse et magis tragicum. At λάϊνον ἔννυσθαι χιτῶνα, Γ. (56.) Lapidibus obrui: ad verbum Lapideam induere tunicam, ἦ τέ κεν ἤδη Λάϊνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας, i. e. λιθόλευστος ἐγεγόνεις, ut Suid. exp.: ἐλιθάσθης ἄν, ut Eust. Idem dicitur et λάεσσι σκεπασθῆναι. [" Markl. Iph. p. 106. Musgr. El. 481. Jacobs. Anth. 6, 135. Porson. Phœn. 466. Heyn. Hom. 6, 305." Schæf. Mss.] Λαΐνεος, itidem Lapideus, Epigr. Item ap. Nonn. ἄγγεσι λαϊνέοις, Vasis lapideis, (Jo. 20, 15.) ὑγροχύτων ἀπὸ κόλπων Ἄγγεσι λαϊνέοις μετανάστιον ἤφυσεν ὕδωρ. Et paulo ante, Λαϊνέῳ κενεῶνι καθάρσιον ἔβλυεν ὕδωρ. Item (135, 18.) λαϊνέοισι βελέμνοις, Jaculis s. Telis lapideis, i. e. Lapidibus. [" Markl. Iph. p. 106. Brunck. Apoll. Rh. 239. Λαΐνεος στήλη, Epigr. adesp. 710." Schæf. Mss.] At " Λαῖνος, Hesychio est et ἡ * σιτοσπόρος γῆ, quæ etiam " λαῖον: et ὁ ἀριστερὸς, Sinister, qui etiam λαιός. " Affert etiam Λαινόχειρ pro * σκληρόχειρ, Qui dura " est manu, Duras habens manus."

Λάϊγξ, ιγγος, ἡ, Lapillus, Calculus, ψῆφος, μικρὰ ψῆφος, Od. Z. (94.) παρὰ θῖν' ἁλὸς, ᾗχι μάλιστα Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα, i. e., ut Eust. exp., τὰ σμικρὰ λιθάρια τὰ πρὸ τῶν χειλέων τοῦ ποταμοῦ. Od. E. (432.) πολύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο Πρὸς κοτυληδονόφιν πυκιναὶ λάϊγγες ἔχονται, Parvi lapilli adhærent, s. Parvi calculi. [" Apoll. Rh. 1, 402. (4, 1678.) Cattier. Gazoph. 37." Schæf. Mss.] " Εὐ- " λάϊγξ, ιγγος, E bonis pulcrisque structus lapidibus. Infra εὔλιθος synonymως." [Anal. 3. p. 92. " Julian. Æg. 52. Paul. Sil. 68. Jacobs. Anim. 132. Musgr. Tro. 540." Schæf. Mss. * " Λαλολαϊξία, Tzetz. Chil. 7, 255." Elberling. Mss.]

¶ Λεύω, εύσω, Lapido, Lapidibus obruo, appeto, Jactu lapidum incesso, i. q. λιθάζω, Philo de Mundo, Σφαττομένοις ἢ καὶ λευομένοις ἢ ἐμπιπραμένοις. Plin. pro Lapidari dicit Facta per populum lapidatione summoveri. Et λευσθεὶς ap. Hes. λιθοβοληθείς. Videtur autem dici λεύω quasi λαεύω. [" Dawes. M. Cr. 308. Musgr. El. 328." Schæf. Mss.] Λευσμὸς, ὁ, Lapidatio; Malorum cumulus, Schol. Æsch. (Eum. 189.) Herodiano σύστημα καὶ ἄθροισμα, VV. LL. Λεύσιμος, ὁ, ἡ, Lapidatorius, Lapidatus, Eur. Or. (50.) Εἰ χρὴ θανεῖν νῳ λευσίμῳ πετρώματι, Ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν, Mori per lapidationem congestis saxis. In Ejusd. Heraclidis (765.) λεύσιμον ἄλγος: ita enim vet. Cod., non Ἄργος. [Æsch. Ag. 1127. 1625.] " Λευσιμοδίκον, Hes. τῆς " λιθοβολήτου τιμωρίας: nisi potius scripsit λευσίμου " δίκης." [" Dawes. M. Cr. 308. Musgr. Heracl. 60. 765. Ion. 1236. Wakef. 1255." Schæf. Mss.] Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, Lapidator, λιθοβόλος, ut ap. Lycophr. (1187.) accipi testatur Etym. Sed et Hes. λευστῆρα exp. φονέα, λίθοις ἀναιροῦντα. Est autem vocab. criminosum, ut et Lapidator ap. Cic. pro Domo sua (5.) Percussor, lapidator, fori depopulator, obsessor curiæ. Exp. etiam Dignus qui lapidetur, lapidatione per populum facta summoveatur, ἄξιος καταλευσθῆναι, h. e. λιθοβοληθῆναι, Suid. citans hoc exemplum, Ὁ δὲ παλαμναῖος καὶ λευστὴρ ἐκεῖνος ᾔτησεν ἐπωνυμίαν λαβεῖν Εὐτυχής. Et ex Æliano (H. A. 5, 15.) Ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. [Æsch. S. c. Th. 205. Eur. Tro. 1039. " Wess. et Valck. ad Herod. 5, 67." Schw. Mss. " Dawes. M. Cr. 308. Valck. Callim. 238. ad Diod. S. 2, 563." Schæf. Mss.] Λευστὸς, Lapidatus; nam Hes. λευστὰ exp. λιθοβόλητα: item et ὁρατὰ, a λεύσσω. Καταλεύω, Lapidibus obruo, cooperio, i. q. καταλιθόω, καταλιθάζω, καταλιθοβολέω, Antiph. Ὥστε τὸν πρεσβευτὴν τοῦ Ξέρξου γῆν καὶ ὕδωρ αἰτήσαντα μικροῦ δεῖν καταλεύειν. Item e Plat. Epist. Κατέλευσαν βάλλοντες, Jactis lapidibus obruerunt. Utitur et Thuc. (1, 106.) et Dem. (362.) Et in pass. καταλευσθεὶς ex Herod. (1, 167.) Lapidibus obrutus, coopertus, Cic. " Καλεύειν, Hesychio est λιθοβο- " λεῖν, Lapidibus impetere: per sync. forsan pro " καταλεύειν: si tamen mendosum non est." [" Ka-

ταλεύω, Toup. Opusc. 1, 392. ad Herod. 689. ad Diod. S. 1, 611. 2, 628. Boiss. Philostr. 541. Conf. c. καταλύω, ad Diod. S. 2, 403. De hac pœna, Valck. Oratt. 378." Schæf. Mss.] Καταλεύσιμος, ὁ, ἡ, Dignus qui lapidibus cooperiatur, ἄξιος τοῦ καταλευσθῆναι, Suid. citans e Dinarchi Orat. c. Lycurgum. ["Valck. Callim. 237." Schæf. Mss.] "Καταλλεύσιμος, in VV. LL. affertur pro Dignus qui lapidetur: ET Καταλλεύω, pro Lapido: hæc tamen unico tantum λ scribi solent, nisi forte metrum geminationem eorum requirat."

"Ἀπολάω, In lapidem verto s. commuto: unde particip. ἀπολελασμένος, quod Hes. exp. ἀπολελιθωμένος. Quidam interpr. Lapido."

"Λάσος, ὁ, Lapis, qui et λᾶς. Hes. enim λάσων affert pro λίθων. Alioqui Λάσος est et Nom. propr."

"Λεάδα, Hesychio ἡ ἑξοχὴ τῶν πετρῶν, Rupium eminentia. At Λεδδὰ, Eid. ἡ ἑξοχὴ τῶν πτερνῶν."

[* Λεὺς * Καππώτας, Dor. pro λᾶς * καταπαύτης, Paus. 3, 22, 1. Γυθείου δὲ τρεῖς μάλιστα ἀπέχει σταδίους Ἀργὸς λίθος. Ὀρέστην λέγουσι καθεσθέντα ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας· διὰ τοῦτο ὁ λίθος ὠνομάσθη Λεὺς Καππώτας κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα: sic emendat Sylburgius: olim Ζεὺς K.]

ΛΑΒΡΟΣ, Nimium vorax, λίαν βορὸς, λίαν βαρύς: nam utroque modo exp. Eust. Plerumque accipitur pro Avidus et qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epigr. Μὴ φείσῃ, Διόδωρε, λάβρος δ' εἰς βάκχον ὁλισθὼν Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότει γόνατος. Et τὸ λ., ejusmodi aviditas hianti ore omnia devorandi, Plut. (8, 39.) Τὸ λ. τοῦτο, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ὀξύπεινον ἀνακρουστέον. Λάβρος tribuitur etiam rebus inanimatis. Opp. K. 3, (104.) οἷά τε πάτρης Περθομένης ὑπὸ δουρὶ, καὶ αἰθομένης πυρὶ λάβρῳ, Igni voraci s. rapido; nam et hæc igni a Lat. Poetis tribuuntur, ab Hom. aquis et ventis, Il. Φ. (270.) ποταμὸς δ' ὑπὸ γούναθ' ὁρώρει Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων: item λάβρος ὄμβρος, Impetuosus et vehemens. Apoll. Rh. 1, (540.) πέπληγον ἐρετμοῖς Πόντου λάβρον ὕδωρ. Item λαβρότερα ὕδατα, Vehementiora, Bud. ex Aristot. Meteor. II. B. (147.) de Zephyro, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ [—σει] ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος, ἐπαιγίζων, Od. O. (292.) Τοῖσι δὲ [Τοῖσιν δ'] ἵκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη Λάβρον, ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, Plut. Symp. 4. Λ. πνεῦμα κυβερνῆται πολλαῖς μηχαναῖς ὑποφεύγουσι, Ventum rapidum, impetuosum; nam exp. σφοδρὸς, ῥαγδαῖος. Item e Soph. (Aj. 1147.) λάβρον στόμα, pro θρασὺ, Procax. Aliter autem accipitur ap. Plut. (7, 790.) Χρυσῷ δ' αἰγλήεντι συνήρμοσεν ἀμφιδασείας Κόρσας, καὶ στόμα λάβρον ὀπισθοδέτοισιν ἱμᾶσι, quasi φορβιᾷ τινι καὶ περιστομίοις τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθειργνύων, ut ipse Plut. addit. ["Heyn. Hom. 4, 222. 7, 205. 8, 454. ad Eur. Suppl. 860. ad Charit. 760. Wakef. Herc. F. 863. Jacobs. Anth. 10, 73. 11, 146. Brunck. Apoll. Rh. 78. ad Diod. S. 2, 537. Ruhnk. Ep. Cr. 171. Wyttenb. Ep. Cr. 55. Theogn. 644. Bergler. Alciphr. 366. ad Herod. 624. Seq. infin., Dawes. M. Cr. 54. * Λαβροπόδης, * Λαβροπότης, Jacobs. Anth. 9, 59." Schæf. Mss.] Λαβροποτέω, Avido et hiante ore bibo, Epigr. ["Huschk. Anal. 247. Toup. Emendd. 1, 26." Schæf. Mss.] Λαβρόσσυτος, Impetuose ruens, Impetuoso cursu concitus, [Æsch. Pr. 602. "Ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Λαβροστομία, Procax os, Procacitas oris, Incontinentia oris, τὸ τοῦ στόματος ἀχάλινον καὶ ἀκρατὲς καὶ ἀπύλωτον, Aristoph. B. (838.) Hes. exp. ἡ * διάχρηστος λαλιά. Λαβροστομέω, Procax os habeo, Procaciter loquax sum, Æsch. (Pr. 327.) μηδ' ἄγαν λαβροστόμει. Idem et λαβράζειν. Λαβροφαγέω, Avido et hianti ore voro. ["Diog. L. 329." Wakef. Mss.] Λαβραγόρης, Procaciter loquax, Qui incontinentis oris est, ὁ λάβρος ἐν τῷ ἀγορεύειν, Eust. Il. Ψ. (478.) Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρὴ Λαβραγόρην ἔμεναι. Hes. λαβραγόρης exp. etiam προπετὴς ἐν τοῖς λόγοις, et ἄκαιρος ἐν τῷ δημηγορεῖν. [Plut. 6, 126. "Heyn. Hom. 8, 454. ad Diod. S. 2, 537. Montfauc. Bibl. Coisl. 501." Schæf. Mss.] Λαβραγορέω, Procaciter loquor, Præceps s. Incontinens sum in loquendo, ut λαβροστομέω. [Hes. Λαβρηγορέω, Schol. Hesiod. p. 114.] Λάβρως, Voraciter, Incontinenter, Confertim, Impetuose, Rapide, e Polyb. (4, 70, 7.) de torrente, [ubi al. λάβρος, Æsch. Pr. 1021. "Wakef. Herc. F. 863. ad Charit. 268. Bergler. Alciphr. 266." Schæf. Mss.] Λαβροσύνη, Voracitas, Incontinentia, Procacitas, [Opp. Ἁ. 5, 366. Tryphiod. 410. "Thom. M. 922. Jacobs. Anth. 7, 77." Schæf. Mss.] Λαβρότης, ἡ, idem, vide Λάβραξ. "Λαβροσιάων, Hes. "χορτασμῶν ἀκόσμων, quales et λαβροσύναι, Avidæ "vorationes quæ fiunt patulo s. hiante ore." [Anal. 1. p. 224.]

Λαβρεύομαι, Incontinens vel Præceps sum in loquendo, λάβρως καὶ οὐ μετὰ σκέψεως λαλῶ, Eust. in l. illo, quem in Λαβραγόρης ex Hom. protuli. Vett. autem Grammaticorum quidam λαβρεύειν exp. * προγλωσσεύειν, Eust. ["Heyn. Hom. 4, 222. 8, 452." Schæf. Mss.] Λαβρεία, Præcipitantia s. Incontinentia et Procacitas in loquendo, ut λαβροστομία, στομαργία. [Hes.]

Λαβράζω, Procax et incontinens sum in loquendo, i. q. λαβρεύομαι, Nicand. Ἁ. (159.) de iis qui coriandrum potarunt, Οἱ μὲν τ' ἀφροσύνῃ ἐμπληγέες, οἷά γε [τε] μάργοι Δήμια λαβράζουσι παραπλῆγες θ' ἅτε βάκχαι: sicut Paul. Ægin. quoque et Aet. scribunt coriandrum potum μανίαν ἐπιφέρειν ὁμοίαν τοῖς διὰ μέθην, eosque, qui id potarunt, λαλεῖν μετὰ αἰσχρολογίας. Schol. ibi exp. λάβρως φωνοῦσι: addens ex Hom. Il. Ψ. (474.) τί πάρος λαβρεύεαι; et ex Æsch. μὴ λαβροστόμει. Item in VV. LL. e Lycophr. λαβράζων, Alis strepens, καὶ ἠχῶν τοῖς πτεροῖς. Hesychio λαβράζει est λάβρος γίνεται, ἀκολασταίνει, προπετεύεται. ["Jacobs. Anth. 7, 139. Wakef. S. Cr. 3, 188." Schæf. Mss. * Λαβράκτης, ὁ, Loquax homo, Pratinas Athenæi 624.] Apud Hes. EXTAT Λαβρύσσω in ead. signif., qua λαβρεύομαι et λαβράζομαι: unde λαβρύσσει, λαβρεύει, item δειλαίνει. [* Λαβρόω, Lycophr. 705.]

¶ Λάβραξ, ακος, ὁ, Labrax, Piscis, qui ab Aristot. numeratur inter eos qui præda laniatuque vivunt, lato oris rictu, unde escam totam una cum hamo faucibus corripit. A quo Λάβραξ Μιλήσιος Proverbialiter in stolidum et avidum, ut pluribus tradit Erasm. in Chiliad. addens quosdam putare labracem esse, qui a Latinis Lupus. Alii autem id Lupi genus esse existimant, quod Varium Columella nomiuat. Dictum esse παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν tradit Etym. ex Opp. annotans esse ζῶον ἀδδηφάγον: sicut et Suid. παρὰ τὸ λάβρως καὶ ἀθρόως τό δέλεαρ καταπίνειν, διότι κέχηνεν αὐτοῦ τὸ στόμα. Sed et Athen. (310.) eum παρὰ τὴν λαβρότητα dictum tradit, et Eust. διὰ τὸ λίαν βορόν. Apud eund. Athen. Archestr. dicit, θεόπαιδα λάβρακα, et Aristoph. λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους. Lucian. (1, 359.) Ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας, Plut. (10, 67.) Ὁ δὲ λ. ὅταν περιπέσῃ τῷ ἀγκίστρῳ, βελουλκεῖ τῇ δεῦρο κάκεῖ παραλλάξει τῆς κεφαλῆς, ἀνευρύνων τὸ τραῦμα: unde et Aristoph. ap. Athen. scribit omnium piscium esse σοφώτατον. Meminit et Plin. sub fin. l. 32. cujusdam placentis cauda Labri, inter ea quæ ex Ovidio piscium nomina affert, quæ ap. neminem alium reperiuntur; sed fortassis in Ponto illi nascuntur, ubi id volumen supremis suis temporibus inchoavit. Apud Plaut. autem Labrax lenonis nomen est. ["Ad Lucian. 1, 656. Jacobs. Anth. 11, 89. Kuster. Aristoph. 107. Fr. 254." Schæf. Mss.] DIMIN. Λαβράκιον, Parvus labrax, Antiphan. ap. Athen. (662.) τὸ δὲ λαβράκιον Ὀπτὰν ὅλον.

Λαβρωνία, Poculum quoddam Persicum, ἐκπώματος Περσικοῦ εἶδος, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος, Athen. (484.) idque πλατὺ τῇ κατασκευῇ καὶ μέγα καὶ ἔχον ὦτα μεγάλα. Idem ibid. masc. gen. DICITUR Λαβρώνιος, substantive, et Λαβρώνιος ὄρνις. Profert autem ibi exempla e Menandro, Hipparcho, Diphilo. "Λαβρόνιον, Hesychio Species poculi ampli: quale "ἡ λαβρωνία."

[* Λάβρα, Phot. δημόσιος στενωπός· ἄμφοδος· ῥύμη, δι' ἧς οἱ λαοὶ ῥέουσιν. "Ad Charit. 226. Koen. ad Greg. Cor. 241." Schæf. Mss. Cf. Λαῦρα.]

¶ Λαῦρος, i. q. λάβρος: licet Eust. λάβρον esse ve-

lit λίαν βορὸν, at λαῦρον dictum a λᾶ epitatico et ῥέον, Valde fluens, ubi exp. λαβρότατον ὕδωρ ap. Hom. Alibi autem ab αὖρα quosdam deducere scribit, ut in λαῦρος ἄνεμος. In iis tamen ll. pleraque exempl. scriptum habent λάβρος, sicut et Il. Π. 384. Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πασα κελαινὴ βέβριθε χθὼν Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεὺς, pro λαυρότατον, Eust., meus Hom. Ms. habet λαβρότατον per β, sicut et supra λάβρον ὕδωρ tam ex eod. Hom., quam Apoll. Rh. et Aristot. In VV. LL. exp. Latus, μέγας, πολὺς, citantibus ex Herod. (1, 180.) λαῦραι πυλίδες: [mendose: locus est, Κατὰ δὲ ὧν ἑκάστην ὁδὸν ἐν τῇ αἱμασίῃ τῇ παρὰ τὸν ποταμὸν πυλίδες ἐπῆσαν, ὅσαιπερ αἱ λαῦραι, τοσαῦται ἀριθμόν. Literæ β et υ sæpissime permutantur: sic ἄβρα et αὖρα, de qua confusione alibi egimus. "Wakef. S. Cr. 3, 53. Jacobs. Anth. 11, 146. ad Diod. S. 2, 537. Thom. M. 183. Brunck. Apoll. Rh. 78." Schæf. Mss.] Λαύρως, Late, Abunde, VV. LL. Supra λάβρως. [* "Λαυρόσσυτος, ad Charit. 226." Schæf. Mss.] Λαυροστομέω, Procaciter et præcipitanter loquor, Pleno ore blatero, Æsch. (Pr. 327.) μηδ' ἄγαν λαυροστόμει: supra λαβροστόμει. [* Λαυραγόρης, Apollin. Metaphr. p. 290.] AT Λαῦρα, Vicus, Platea, ῥύμη, στενωπὸς, ὁδὸς, Hes. Suid. dictam volentes, quia δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι, sicut et Eust., exponens δημοσίαν ὁδόν: sed alibi e Rhet. Lex. λαῦρα exp. ἀμάρα, et λαῦραι, ῥύμαι, κῶμαι, στενωποὶ, ὑπόνομοι: ipse vero στενὴ ὁδὸς, ἄμφοδος. Dicta tamen λαῦρα videri possit quasi λαῦρα ὁδὸς, Lata via, sicut et πλατεῖα substantive a πλατύς: unde Lat. Platea. Od. X. (127.) Ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην: (136.) ἄγχι Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης. Mimnermus ap. Athen. (598.) Μακηδονίης πάσας κατενίσατο λαύρας, Athen. (540.) Τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαυραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει: et mox, Ἡ μὲν Σαμίων λαῦρα στενή τις ἦν ῥύμη, nam hoc ῥύμη a quibusdam additur, γυναικῶν. Ibid. quidam dicit se novisse ap. suos quoque Alexandrinos λαύραν τινὰ καλουμένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο. Eust. autem cum ex Athen. hæc verba attulisset, desumta e loco, quem paulo ante ascripsi, Λαῦραν ἀντεσκεύασε στενήν τινα οὖσαν καὶ πληθύουσαν τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν, subjungit, Εἶεν δ' ἂν τοιαῦται λαῦραι καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἔμβολοι. Idem Eust. locum illum ipsum Athenæi ita suis Comm. inseruit p. 1082. Παρὰ τοῖς Σαμίοις λαυραν ἀντεσκεύασε τῷ τῶν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ, ζηλώσας τὰ τῶν Λυδῶν μαλακά· ἦν δὲ ἡ τοιαύτη λαῦρα, στενή τις καὶ γυναικῶν δημιουργῶν πλήθουσα καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν: ubi Eust. tradit eum λαῦραν dicere στενήν τινα περιοχὴν, ἀκολούθως Ὁμήρῳ: at δημιουργοὺς γυναῖκας, vocasse λόγῳ σεμνότητος τὰς οἷον δημοτικὰς καὶ ἐργασίαν προϊσχομένας δημίαν s. δημοσίαν, Meretrices publicas: quæ ab aliis ET Σποδησιλαῦραι et πανδοσίαι et λεωφόροι. Alibi quoque e λαῦρα et σποδεῖσθαι comp. esse dicit σποδησιλαῦρα, i. e. πόρνη: παρὰ τὸ διατρίβειν ταπολλὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς: vel, ut antiqui exp., δημοσία συμπλέκεσθαι: nam σποδεῖσθαι dici etiam ἐπὶ μίξεως, QUÆ et χαμαιτύπη, μανιόκηπος, λύκαινα, ἀνασεισίφαλλος, μύζουρις, σατύρα, εἰλίπους, γεγωνοκώμη. Ex Eod. λαῦρα comp. esse DICIT Διάλαυρος, i. e. ὁ ἐν τῷ πέραν τῆς ἀμφόδου οἰκῶν καὶ οἷον ἀντίθυρος, cujus janua ex opposita vici ædificiorum serie nostræ e regione est. E Bud. autem Comm. in VV. LL. διάλαυρος οἰκία, Domus ampla, nullis aliis conjuncta: Lat. Insulam vocant. [Cf. Λαῦρος. "Λαῦρα, Valck. Anim. ad Ammon. 45." Schæf. Mss. "Cloaca, Aristoph. Εἰρ. 99." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 194. 9, 236. Ruhnk. Ep. Cr. 294. Mœr. 252. et n., ad Charit. 226. Toup. Opusc. 2, 248. Koen. ad Greg. Cor. 240. et Addend." Schæf. Mss. Corai. ad Plut. Crasso 4.] "Λαύρη, Ionice pro λαύρα: Hesychio ῥύμη στενὴ, "στενωπὸς, Vicus angustus, Angiportus: afferenti "ET Λαυροστάται, pro οἱ ἐν τοῖς μέσοις ζυγοὶ ὄντες "ἔν τισι στενωποῖς μὴ θεωρούμενοι: quales sunt "deteriores: cum οἱ χείρους soleant μέσοι ἵστα-"σθαι. Addit, quosdam exp. ἐπιτεταγμένοι πρῶ-"τοι καὶ ἔσχατοι." [Cratinus Photii et Pollucis 4, 106. "Thom. M. 796." Schæf. Mss.]

"ΛΑΓΑΝΟΝ, τὸ, Laganum: Placentæ genus e "simila et oleo recente, teste Hes. Meminit et A-"then. (110.) hoc ex Aristoph. exemplum afferens, "Λάγανα πέττεται." ["Mœr. 203. et n." Schæf. Mss. Isidorus 20, 1. Schol. ad Horat. Sat. 1, 6, 115. Athenæus Oribasii Collect. 1. c. 9. Laganum, Apicius 4, 2.: Phot. Λάγανα· τὰ * λαλάγγια· * πλακουντάρια ὡς * καπυρώδη.] "Inde DIMIN. Λαγάνιον, ap. "Athen. 14. (p. 648.) Suidas quoque esse dicit "* πλακουντάρια ὡς καπυρώδη, παρὰ τὸ λαγαρόν: affe-"rens h. l. ex 2 Reg. 6, (19.) de Davide qui arca "fœderis recepta sacrificabat, Γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι "καὶ νηπίοις διέδωκε κολλυρίδα ἄρτου καὶ ἐσχαρίτην, "καὶ λαγανιστὸν, καὶ μερίδα θύματος. Sed ibi scri-"ptum καὶ λάγανον ἀπὸ τηγάνου, pro illis postremis "ap. Suid. verbis. Vide Ἴτρια. Λάγανος autem, "in Λάγηνος." [* Λαγανίζω, Hippocr. 308, 14. vox suspecta.]

[* "ΛΑΓΓΟΣ, Koppiers. Obss. p. 19." Schæf. Mss.] "Λαγγάζει, Hesychio ὀκνεῖ, Pigratur. Mox "λαγγάσαι exp. περιφυγεῖν, ET Λαγγεύει, φεύγει." ["Koppiers. l. c. Ruhnk. Ep. Cr. 244. T. H. ad Plutum p. 332. Toup. Opusc. 1, 443. * Λαγγανεύω, ibid." Schæf. Mss.] "Λαγγανώμενος, Hesychio "περιϊστάμενος, στραγγευόμενος." ["T. H. l. c. * Λαγγαρὸς, Abresch. Æsch. 2, 29." Schæf. Mss.] "Λαγγαρεῖ Hesychio ἀποδιδράσκει, Aufugit." "Λα-"σκαρεῖ, Eid. διαφεύγει." "Λαγάσσαι, Eid. ἀφεῖναι, "Dimittere." [An pro λαγγάσαι?] "Λαγγὼν, Eid. "μετάβολος, ἔμπορος: qui et μαγγανευτής." [Gl. Cessator, Tricosus. "Toup. Opusc. 1, 443. * Λαγγώδης, ibid." Schæf. Mss. Hinc Lat. Langueo. Cf. Λαχανίζομαι.]

[* "Λόγγος, Koppiers. l. c." Schæf. Mss.] "Λογ-"γάζει, Hes. ὀκνεῖ, διατρίβει, Pigratur, Tempus te-"rit: afferens itidem λογγάσαι pro ἐνδιατρίψαι et "στραγγεύεσθαι, Prolongare tempus." [Phot. Λογγάσω· στραγγεύσομαι· ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγανεύσω λέγομεν· Αἰσχύλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπογεῖα δοῦσιν, τὰ * λογγάσια. "Toup. Opusc. 1, 443." Schæf. Mss. Aristophanes Phrynichi Bekk. p. 51. J. Poll. 9, 136. Φαῦλον τὸ λογγάζειν ἐν τοῖς κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου.] "Λογγασία, Hesychio sunt ἐξ ὧν τὰ πρυμνήσια δέουσι "τῶν νεῶν. Idem λογγασίην innuit esse νηὸς καὶ ἱστίου "ἔρεισμα." "Λογγὼν, ῶνος, ὁ, i. q. λογγασία, s. "λογγασίη. Vocantur λογγῶνες, οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων "τρητοὶ λίθοι, οὓς τρυπῶσιν ἵν' ἐξαρτῶσιν ἐξ αὐτῶν τὰ "σχοινία τῶν νεῶν, inquit Etym. et Lex. meum vet.: "sed addit ille, hosce λογγῶνας dictos fuisse etiam "λογγάσια. Sunt igitur Lapides in portu pertusi, "in eum finem ut per eorum foramina trajectis funi-"bus puppis religari queat: quem usum hodie an-"nuli in portubus præbent."

"Λόγγη, Hesychio τάφος, Sepulcrum, Bustum." ["Proprie Quies, ut opinor." Ernesti.] "Λογγεύειν, "Eid. βάπτειν, Tingere, Mergere." [An leg. θάπτειν, Sepelire?]

"ΛΑΓΗΝΟΣ, ὁ, ἡ, Lagena. Rhianus, Ἥμισυ μὲν "πίσσης Κωπίτιδος, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἥδε λάγηνος ἔχει. "Et in Epigr. ap. Suid. Κύπριδι κεῖσο λάγηνε: ubi "vocatur κασιγνήτη βακχείας κύλικος, δείπνων ὅπλον "ἑτοιμότατον, ὑγρόφθογγος, στεναύχην, necnon aliis "epithetis: unde satis constat Poculi genus fuisse. "Fuisse autem tale quod in itinere circumferri pos-"set, ut hodieque utimur vel coriaceis, vel vitreis, "vel stanneis aut e lamina ferrea confectis, patet ex "eo quod Athen. (422.) dicit, Demetrium Phale-"reum Crateti Cynico σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λά-"γηνον πέμψαι οἴνου. INDE Λαγηνοφορία, Lage-"narum s. Lagenæ gestatio. Plut. ap. Athen. (276.) "scribit, Alexandriæ λαγηνοφορίαν fuisse Festum "quoddam in quo ἐδείπνουν κατακλιθέντες ἐπὶ στιβά-"δων, καὶ ἐξ ἰδίας ἕκαστος λαγήνου παρ' αὐτῶν φέροντες "ἔπινον: [* Λαγυνοφόρια Schw.] "ET Λαγήναρχος, "Hesychio ὁ ἐξουσίαν ἔχων τοῦ οἴνου, Cui lagenarum "s. vini dispensandi cura commissa est. Sed no-

" tandum est, ubique fere scriptum reperiri λάγυνος
" per υ in secunda syllaba, non ap. Suid. tantum sua
" serie, sed ap. Athen. etiam et Eust.: ap. Hes.
" etiam per ι λαγίναρχος: ita tamen ut series ad-
" mittat τὴν διὰ τοῦ ἦτα γραφὴν: quare eam rejicien-
" dam non esse putavi, præsertim cum eam Latini
" quoque secuti sint, dicentes Lagena. Ad Athen.
" vero ut redeam, scribit is (499.) dicere quosdam
" λάγυνον esse Mensuræ nomen ap. Græcos, veluti
" χοᾶ et κοτύλην: capere autem cotylas Atticas duo-
" decim; et Patris eam mensuram esse τὴν λάγανον.
" Sed iis potius assentiendum qui poculi genus esse
" tradunt, non feminino solum, sed masculino etiam
" genere vocantes. Nicostrat. τῶν κατεσταμνισμένων
" Ἡμῖν λαγύνων πηλίκοι τίνες; Idem, Καὶ δυσχερὴς
" λάγυνος οὗτος πλησίον Ὀξους. Diphilus, Λάγυνον
" ἔχω κενὸν, θύλακον δὲ μεστόν. Sic Lynceus Samius,
" Εἰς τοὺς παρ' ἐμοὶ πότους, ἐν οἷς λάγυνος κατ' ἄνδρα
" κείμενος οἰνοχοεῖτο πρὸς ἡδονὴν, διδοὺς ἑκάστῳ ποτή-
" ριον. Feminino genere Rhianus supra dixit λάγυ-
" νον, ut et Aristot. in Thessalorum republica scribit
" Thessalos feminino genere dicere τὴν λάγυνον.
" DIMINUTIVO Λαγύνιον usus est Diphilus, dicens,
" λαγύνιον Ἔχον βαδίζειν εἰς τὰ γεύμαθ' ὑπὸ μάλης.
" Quibus in Il. nota etiam τὸ υ produci: corripi au-
" tem in Epigr. ubi quidam dicit, Ἐν λαγύνῳ πί-
" νουσα." ["Λάγυνος, ad Mœr. 56. 246. Jacobs. Anth. 7, 141. 8, 144. 9, 75.: Rhian. 11. et Jacobs., Marcus Arg. 18. 21. Epigr. adesp. 77. 98. Lucian. 2, 335. Burm. ad Phædr. 74. Mit., Toup. Opusc. 2, 242. 244. Λάγηνος, Λαγηνοφορία, Toup. in Schol. Theocr. 217." Schæf. Mss. *Μυστιλάγυνος, Anal. 2. p. 270. sed leg. μύστι, λάγυνε. *Λαγυνὶς, Plut. 8, 428. *Λαγυνίων, ὁ, Athen. 585.]

" ΛΑΓΝΗΣ, SIVE Λάγνος, ὁ, Hesychio κατα-
" φερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, περὶ πορνείαν ἐπτοημένος,
" Libidinosus, Lascivus, Salax: qualis in femineo
" genere μαχλὰς dicitur. Meminit Suid. quoque
" harum vocum, scribens λάγνης pro λάγνος dici, et
" significare πόρνος, αἰσχρὸς, κατωφερὴς πρὸς τὰ ἀφρο-
" δίσια, Scortator, Turpiter in venerem pronus. Me-
" minit Eust. quoque, scribens λάγνον dici videri
" vel quasi λάγονον, Admodum fœcundum seminis,
" vel quasi λάγυνον, Admodum mulierosum, itemque
" λάγνην quasi λαγύνην, particula λὰ utrobique ha-
" bente vim epitaticam et posita pro λίαν: Attice
" in superlativo dici λαγνίστατος pro λάγνιστος, ut
" κλεπτίστατος: synonymum esse οἰφῶλης, κήλων,
" τιτὰν, μάχλος." ["Λάγνης, Λάγνος, *Λαγνί-
" στερος, *Λαγνιαίτερος, Λαγνίστατος, Phryn. Ecl. 78." Schæf. Mss. Λαγνιαίτερος, Epiph. 1, 1053. *Λάγνη, ἡ, Schol. Apoll. Rh. 3, 541. *Λάγνις, Liban. 4. p. 615. Ælian. H. A. 12, 14. Eubulus ap. Etym. M. 1006. *Φιλόλαγνος, Hippocr. 479. *Λαγνικὸς, Clem. Alex. 225, 40. Oxon., Hœschel. ad Phrynich. 78.] "Λαγνεύειν, Libidinosum
" et salacem esse, Pronum esse ad res venereas.
" Hippocr. de Morbis Intern. utitur pro Rebus ve-
" nereis uti, Semen emittere, σπερματίζειν, dicens,
" Ἢν γὰρ μεθυσθῇ παρὰ καιρὸν, ἢ λαγνεύσῃ, ἢ ἄλλο τι
" ποιήσῃ μὴ ἐπιτήδειον. Sic etiam in l. de Genitura
" dicit hoc indicio esse quod in coitu ἀποκρίνεται τὸ
" ἰσχυρότατον quoniam ἐπὴν λαγνεύσωμεν, σμικρὸν
" οὕτω μεθέντες ἀσθενέες γινόμεθα. In eod. l. Οἱ δὲ
" εὐνοῦχοι διὰ ταῦτα οὐ λαγνεύουσιν ὅτι σφέων ἡ δίοδος
" ἀμαλδύνεται τῆς γονῆς. Et rursum, Ὅκοσοι δὲ παρ'
" οὓς τετμημένοι εἰσὶν, οὗτοι λαγνεύουσι μὲν καὶ ἀφίασιν,
" ὀλίγον δὲ καὶ ἀσθενὲς, καὶ ἄγονον." [Hippocr. 1149. Foes.] "Itidem VERBALIA Λάγνευμα ET Λαγνεία
" accipit pro Coitus s. Semen: de Natura Infant.
" Δίδυμα δὲ γίνονται ἀφ' ἑνὸς λαγνεύματος οὕτως.
" Eod. l., de viro, Ἢν λαγνεύῃ πολλὰ, εὐροώτερα γινό-
" μενα τὰ φλέβια μᾶλλον ἐπάγει τὴν λαγνείην: i. e.
" τὸ σπέρμα, ut paulo post loquitur. Paulo ante di-
" cit ἐν τῇ λαγνείῃ, In coitu, In seminis emissione:
" ut et in l. de Morbis Intern. Ἀπέχεσθαι λαγνείης
" καὶ οἰνοφλυγίης, Abstinere a coitu et temulentia.
" Aristot. quoque pro Genitura s. Semine usurpasse
" dicitur. Ex ejus enim Probl. affertur Τῇ λαγνείᾳ
" ὑπερβάλλει, pro Admodum genitali semine abundat.
" Alioqui λαγνεία accipitur et in malam partem pro
" Libidinositas, Salacitas, Libido immodica, Immo-
" derata rei venereæ appetentia. Philo V. M. 3. Οἰνο-
" φλυγίαι καὶ ὀψοφαγίαι καὶ λαγνεῖαι καὶ ἄλλοι ἀπλή-
" ρωτοι ἐπιθυμίαι. Sic Xen. (Ἀπ. 1, 6, 8.) Λαγνείᾳ
" δουλεύειν. Et Philo rursum l. 1. Τὰ μὲν σώματα
" λαγνείαις, τὰς δὲ ψυχὰς ἀσεβείᾳ τῶν χρωμένων διέ-
" φθειραν." [*Λαγνία, Gl. Luxuria, Ingluvies.]
" Ἀπολαχνεύω, In λαχνείαν absumo. Hes. enim
" ἀπολελάχνευται affert pro εἰς λαχνείαν ἀνάλωται."
[Reponendum γ pro χ. "Ἀπολαγνεύω, ad Thom. M. 55." Schæf. Mss.] "Καταλαγνευθεὶς, Hesychio εἰς
" ἡδονὰς κατενεχθείς." [*"Κατάλαγνος, Καταλα-
" γνεύω, Toup. in Schol. Theocr. 213." Schæf. Mss.
*Συλλαγνεύω, Hes. Schneidero susp.]

" Λαγὴς, Hesychio ὁ εἰς τὰ ἀφροδίσια καταφερής;
" qui Eid. λάγνης et λάγνος, Pronus in venerem, Li-
" bidinosus."

" Λέγνος, Hesychio ἄνανδρος, σῖτος ὁ μὴ ἀδρός."
["Λέγνος, i. q. λάγνος, Archilochus ap. Etym. M." Wakef. Mss.]

ΛΑΓΧΑΝΩ, Sortior, i. e. Sortes duco: ut κληροῦμαι. Isocr. Areop. (8.) Δημοτικωτέραν ἐνόμιζον ταύτην εἶναι τὴν κατάστασιν τῆς διὰ τοῦ λαγχάνειν γιγνομένης, ea, quæ fit τῇ κληρώσει, ut ibid. loquitur. || Frequentius accipitur pro Sortito accipio, obtineo, Sorte accipio, aufero, mihi obtingit: et tunc est ἀποτέλεσμα τοῦ κληροῦσθαι: atque κληροῦνται μὲν πολλοὶ, λαγχάνει δὲ εἷς ὁ ἐπιτυχὼν, Il. H. (171.) de ducibus Græcorum sortes mittentibus ad eligendum, qui cum Hectore certaret, Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅς κε λάχῃσι, i. e. κληρώσασθε s. κλήρους βάλετε τίς ἂν λάχῃ, Sortes ducite quisnam sortito obtineat, ut contra Hectorem prodeat. Et mox, ἢ Αἴαντα λαχεῖν ἢ Τυδέος υἱόν. Et Ψ. (352.) de iis, qui quadrigis certare volebant, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο· Πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου· μετὰ τόνδ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος — Τῷ δ' ἔπι Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν. Thuc. 8, (30.) p. 273. Ἐπὶ Χῖον λαχόντες ἔπλεον, Cum id sorte eis obtigisset. Et cum gen., Apollonides Epigr. Μητέρες ὡς ἀνίσου μοίρης λάχον. Item Xen. (Ἀπ. 3, 9, 10.) κλήρῳ λαχὼν, Sorte assecutus, Cum ei sorte obvenisset. Sic Aristoph. Ὄρν. (1022.) Ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο, τῷ κυάμῳ λαχὼν, Faba eam dignitatem sortitus. Nam fabis olim sortiri solebant, ut suo loco dictum est. Judices quoque et magistratus dicuntur λαγχάνειν, cum sortito creantur et designantur, s. cum sorte eis obvenit ejusmodi munus. Æschin. (54.) Οὐκ ἐκ τοῦ δικαιοτάτου τρόπου λαχόντες προεδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι· ἂν δέ τις τῶν ἄλλων βουλευτῶν ἄντως λάχῃ κληρούμενος προεδρεύειν: Inter ducendum sortes ei obveniat, ut sit præses. Λαγχάνει βουλεύειν, inquit Bud. 233., dicunt pro Creatur et designatur senator, et in curiam cooptatur; id enim sortito fiebat. Exemplum e Dem. addit. Eos autem βουλευτὰς, postquam erant designati, censuram subire oportebat, antequam jurejurando adigerentur in leges: ut patet e Lys. (869.) Ἀποφαίνειν, εἴ τις τινὰ οἶδε τῶν λαχόντων ἀνεπιτήδειον ὄντα βουλεύειν, Ex iis, quibus sorte obvenerat munus senatorium, s. e creatis et designatis senatoribus, Ex iis, qui in curiam cooptati erant. Rursus idem Bud. e Dem. (1313.) subjungit, Ἔλαχον ἱερεύς. Ex Eod. (1369.) Κατιδόντες Θεογένην λαχόντα βασιλέα, Designatum regem, h. e. regem sacrorum. Erat autem magistratus, qui præerat sacris Eleusiniis, et judicium habebat violatæ religionis, ut Romæ rex sacrorum, qui etiam Sacrificulus a Liv. dictus est. Plato, Τῷ γὰρ λαχόντι βασιλεῖ φασὶ τὰ σεμνότατα τῶν ἀρχαίων θυσιῶν ἀποδεδόσθαι. Eod. modo ap. Plut. Παρὰ πότον ποτὲ λαχὼν συμποσίαρχος. Qui vero λαχόντες dicuntur, iid. et ἀναδεδειγμένοι et ἀποδεδειγμένοι, Designati, Bud.: alibi e Dem. afferens, Τῶν κληρουμένων πρῶτος αἱρεῖσθαι ἔλαχον, Competitorum primum designatus sum. Ab Eod. λαχὼν exp. Cujus sors inter nominatos exiit: in h. l. Plat. Τῶν μὲν, ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν, τῶν δ' ὡς ἔμπειρος: quod imperitus sit is,

cujus sors inter nominatos exierit. || Λαγχάνειν δίκην, Dictare judicium, Litem intendere, Edere judicium et actionem: quod etiam Subscribere judicium dicitur, a more prisco deductum; sortes enim ab judicibus ducebantur, et quæ prima dica ex urna exierat, prima agebatur. Unde Virg. Nec vero hæ sine sorte datæ, sine judice sedes. Quæsitor Minos urnam movet. Cic. in Verrem, Deinde ceteras dicas omnes illo foro M. Posthumius quæstor sortitus est, hanc solam in illo conventu reperiere sortitus. Alibi, Advenit dies, quo die ex instituto dicas sortiturum edixerat. Verum litigator litem λαγχάνει, sortitur et sorte exeuntem in judicium deducit: prætor autem dicas sortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, h. e., sortibus missis et eductis controversiarum agendarum ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum. Hæc inter alia Bud. 22. 23. e Dem. ibi exempla proferens. Quibus addo ex eod. Dem. cum ejusd. Bud. interpr. Προὐκαλεσάμην αὐτὸν, καὶ ἐλαχον αὐτῷ δίκην αἰκίας, In judicium vocato intendere actionem injuriarum institi. Isocr. Τὰς δίκας ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἐγκλημάτων λαγχάνουσι. Interdum autem cum gen. construitur, ubi tamen accus. δίκην subaudiri videtur. Isæus (97.) Διὰ δὲ ταῦτα ἔδοξέ τε ἡμῖν λαχεῖν του κλήρου κατ' ἀγχιστείαν, καὶ ἐλάχομεν τὸ μέρος ἕκαστος, Ideo sortiri dicam cum eo, qui pro hærede aut possessore aut alias possidebat, pro sua quisque parte cœpimus, Bud. Idem, Λαχόντος κατὰ τὸν νόμον του κλήρου, Cum dicam sortitus bonorum possessionem legitimo jure peteret: ἔλαχε Νικοστράτου, Lege agere institit de Nicostrati hæreditate, Bud. 18. in Παρακαταβολή. Dem. (1173.) Ἔλαχε τοῦ ἡμικλήρου [—ρίου,] Egit in semissem petitionis hæreditatis, Bud. 114. in Ἐκποιεῖν. Aristides ap. Eund. Οὔκουν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τέ ἐστιν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν ἧς λάχοι τῆς γης, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι, Quo fit ut uni, si fieri potest, ipsi simus quibuscum nemo unde vi agere possit ob regionem, quam incolimus, non magis quam matris cujusque nomine experiri quisquam cum filio ipsius jure potest. Rursum Isæus, Ἐν ᾧ ἔλαχον τοῦ κλήρου λῆξιν οὗτοι. Idem, (15.) Λαχεῖν τὴν λῆξιν ἠξίωσεν, Hæreditatis petitione experiri, Bud. 233. ubi ET Εἰληγμένος. || Obtineo, Obvenit s. Obtingit mihi, Sorte divina obtingit, Nanciscor, Adipiscor, ut etiam Lat. Sortior, Il. Ω. (70.) τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς: paulo post, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ. Synes. Εἴ τινες εἶεν ἢ φύσεως λαχόντες, ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες, Bonam indolem sortiti, consecuti, adepti. Sic Thuc. 2, (44.) Οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσι—τελευτῆς. Philo de Mundo, Ἐξαιρέτου τῆς κατασκευῆς ἔλαχεν ἄνθρωπος, Eximiam constitutionem sortitus est, Donatus est constitutione; at λαγχάνειν τιμῆς, Honore affici. Item cum accus. ap. Hesiod. (Θ. 203.) τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε Μοῖραν. Soph. (Aj. 1058.) ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην: Inversa autem structura, et in malam partem. Theocr. 4, (40.) Αἴ αἴ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει [με λελόγχη,] pro ὃν ἐλελόγχειν s. εἴληχα. Plato in Tim. de Minerva, Ἣ τήνδε ἡμετέραν πόλιν ἔλαχε, Nostræ civitatis præsidium sortita est. Aristot. de Mundo, Τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχε: sicut Il. O. (192.) de Neptuno, Plutone, et Jove regnum Saturni dividentibus, Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι. Item ap. Dem. λαγχάνειν τριήρεις, τόπον. Res quoque aliqua λαγχάνειν dicitur, quæ sorte obtingit s. obvenit. Plato de LL. 5. (p. 242.) Ἐπονομάσαι καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, Nominatim dicare partes singulas singulis diis, ut sorte obtigerunt, Bud. 233. || Λαγχάνω transitive quoque capitur pro Participem reddo, Tribuo, Veluti sortem tribuo, ὥς λάχος δίδωμι, Eust. Il. X. (342.) ὄφρα πυρός με Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα: O. (349.) οὐδέ νυ τόνγε Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα: Ψ. (75.) spectrum Hectoris, οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις Νίσσομαι ἐξ ἀΐδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε, Si hoc veluti sortitus a vobis fuerim, ut me cremetis. "Λήχω, inus. thema, a quo λαγχάνω sua tempora "mutuatur, ut λαμβάνω a λήβω, unde præt. perf. "εἴληχα." "Λαχόην, Æolice pro λαχοίην: hoc au-

A "tem, Attice pro λάχοιμι, Etym."

["Λαγχάνω, Ruhnk. Ep. Cr. 152. Valck. Phœn. p. 24. 82. 444. 491. ad Phalar. p. xvi. Ruhnk. Ep. Cr. 152. Harles. ad Theocr. p. 275. Abresch. Lectt. Aristæn. 183. Musgr. ad Hippol. 80. Valck. p. 173. Toup. Opusc. 2, 61. (ubi de confus. cum λαμβάνω,) Ammon. 86. ad Callim. 1, 50. 161. Ilgen. ad Hymn. p. 454. ad Herod. 348. 535. 550. Thom. M. 564. 714. 745. Wakef. Eum. 718. Jacobs. Anim. 167. 222. Anth. 7, 155. 9, 252. 409. Phocyl. 4. Apollonid. 3. Boiss. Philostr. 450. Heyn. Hom. 5, 593. 8, 312. 371. 606. Dionys. H. 3, 1756. Conf. c. λαμβάνω, Brunck. Œd. C. 1337. Antig. 520. Aj. 825. Heyn. Hom. 5, 78. ad Dionys. H. 5, 161.; cum τυγχάνω, Brunck. ad Theogn. 913. ad Antig. 699. ad El. 364. Schneid. ad Xen. Hier. 247. Ἔλλαχε et ἔλλαβε conf., Schmied. ad Plut. Alex. 129. Λαχεῖν et λαβεῖν permutata, Valck. ad Theocr. p. 265. Phœn. p. 444. Hipp. p. 174. Wessel. ad Diod. S. 1, 11. Reiz. ad Aristot. Pol. p. 54. Wyttenb. ad Plut.

B 1, 324. 534. Porson. ad Hec. 41.:—'Λαβεῖν omnes, quantum sciam, Edd. et Mss. Melius tamen videtur (probat Wakef. Diatr. p. 9.) λαχεῖν. Λαχεῖν γέρας ap. Hom. reperitur Il. Δ. 49. Ω. 70. Poeta ap. Porph. de Abst. 2, 58. ὅστις ἐλπίζει θεοὺς Χαίρειν ἀπαρχαῖς καὶ γέρας λαχεῖν τόδε. Soph. Aj. 825. ΑΙΤΗΣΟΜΑΙ δέ σ' οὐ μακρὸν ΓΕΡΑΣ ΛΑΧΕΙΝ. Sic enim Aldus et Edd. vett. et Mss. meliores. Quod habet in margine Florentina secunda 1547, λαβεῖν, Triclinius recepit.' De constr., Koppiers. Obss. 69. Valck. Hipp. p. 322. Hermann. Metr. Pind. p. 351. Brunck. Œd. C. 450. ad Hippol. p. 390. Harles. ad Theocr. p. 269. ad Herod. 675. Seq. infin., 489. ad Mœr. 66. Mitsch. H. in Cer. 141. Cum gen., Antimachi Epigr., Apollonid. 17. Epigr. adesp. 121. Philostr. 192. Boiss. An nentrum sit, Brunck. Aristoph. 1, 248. ad Od. I. 160. Λαχεῖν, Sortitum esse, non Sorte obvenisse, Dawes. M. Cr. 125. Λέλογχα, Valck. ad Theocr. X. Id. p. 86. Diatr. 236. Dionys. H. 2, 837. Λελογχὼς, Heringa Obss. 271. Εἴληχα,

C λέλογχα, Thom. M. 322. ad Lucian. 3, 573. Huschk. Anal. 225. Antip. S. 93. Ἔλαχον, εἴληχα, λέλογχα, Valck. Hipp. p. 174. Εἴληχεν, Eur. Hipp. 80. Bergler. Alciphr. 384. Εἰληχὼς, Schol. Aristoph. Πλ. p. 82. 84. Hemst. Λελάχω, Heyn. Hom. 5, 323. 6, 144. 7, 63. Λελάχοι, Toup. Emendd. 2, 88. Greg. Cor. 202. 216. Ληχθῆναι, Demosth. 1265, 22. Λάξεσθαι, ad Herod. 569. Ὁ λαχὼν, Kuster. Aristoph. 15. Lucian. 2, 169. Τὸ λαχὸν, Res, Probl. Arithm. 7. Τὸ λαχὸν μέρος, τὸ λ., ad Timæi Lex. 173. Λ. φύσεως θείας, T. H. ad Lucian. 1, 173. Λαχεῖν δίκην, ad Mœr. 243. ad Timæi Lex. 173. Dionys. H. 1, 256. Κλήρῳ λαχεῖν, κληρούμενον λ., Casaub. ad Athen. 42. cf. Wessel. ad Herod. 240. Valck. 262. Ἔλαχε τειχοποιὸς, Æschines 424. Reisk." Schæf. Mss. * "Λελάχω, (præsens tempus,) Schol. Theocr. 1, 62." Boiss. Mss.]

Λαχμὸς, ὁ, Sors, κλῆρος, ut Soph. et Theocr. Scholl. exp., dicentes poëticum esse. Eust. ea signif. λαχεῖν exp. διὰ λαχμοῦ κτήσασθαι, Sortito obtinere. || Exp. etiam λακτισμὸς, Calcitratio, ap. Antimachum, (Fr. 64.) λαχμὸν δ' οὐ δείδιεν ἵππων, Etym. Sic vero et Hes. λαχμῶν exp. ἱππείων λακτισμῶν. || Pilorum densitas, ἡ ἐκ τῆς λάχνης * λασιότης, Eust. Od. I.

D (444.) Ὕστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε Λαχμῷ στεινόμενος, ubi Schol. exp. δασύτητι τῶν μαλλῶν: sicut Hes. quoque λαχμῷ στεινόμενος exp. τῇ δασύτητι καὶ τοῖς μαλλοῖς πεπυκνωμένος. Annotat tamen eo loco Eust. quosdam cum Herodiano malle scribere λάχνῳ, sicut Etym. quoque Seleucum scribere tradit, ut idem cum λάχνῃ. [Schol. Callim. H. in Jov. 80. "Schol. Theocr. 8, 30." Boiss. Mss. "Ad Timæi Lex. 209. Bergler. Alciphr. 341. Heyn. Hom. 4, 517." Schæf. Mss. * "Λαγμὸς, Buttm. Schol. Od. I. 335.: Schæf. præfert λαχμός." Elberling. Mss.] "Ληχμὸν, Hes. λῆξιν, Sortitionem," [Antimachi Fr. 62.] "Λαχμητήριον et Λαχμὸς Eust. derivat e λα-"χεῖν, Sortiri: sed non exp."

Λάξις, ἡ, Sortitio; nam Hes. λάξεων exp. κληρώσεων, λήξιων. || Sors, Distributio per sortes, Suid.

λάξιν ap. Herod. exp. μερισμὸν, κλῆρον, μίξιν: [imo λῆξιν scripserat Lexicographus, non μίξιν, Wess. et Schw. Var. Lectt. et Nott. ad Herod. 4, 21.] e cujus l. 4, (21.) in VV. LL. affertur, Λάξιν δευτέρην ἔχοντες Βουδῖνοι ὑπεροικέουσι τουτέων, Supra hos habitant, quæ secunda portio est, Budini. Etymologico autem λάξις est οἰκοδόμημα αἰμασιᾶς. [Vide Porti Lex. Ion. "Λᾶξις, Ruhnk. ad H. in Cer. 328. Ep. Cr. 129. Wessel. Diss. Herod. 105. Koen. ad Greg. Cor. 252. ad Phalar. 103. ad Callim. 1, 31. Ilgen. ad Hymn. 455." Schæf. Mss.]

Λάχος, τὸ, Sors, h. e. Id ipsum, quod sorte obtingit, quod sorte obvenit, Greg. σὸς γὰρ ἔγωγε Λάτρις, σὸν δὲ λάχος, σὺ δέ μοι Θεὸς οἶος ἄνωθε. A Theogn. (592.) quoque pro Fortuna et sorte hominis accipi testatur Bud. Et ap. Suid. e fabulis, Τοῦτο μὲν οὖν πρῶτον λάχος οἴσομαι. Item, Ἐν οἷς ἦν καὶ συὸς ἀγρίου μέγα λάχος. Hesychio quoque λάχος est κλῆρος, μέρος. [Xen. K. Ἀ. 5, 3, 10. 6, 3, 1. Mosch. 2, 4. "Brunck. ad Poet. Gnom. 293. Pierson. Veris. 203. ad Timæi Lex. 173. Bergler. Alciphr. 343. Æsch. Eum. 5. Wakef. 389. Brunck. Apoll. Rh. 48. 216. 235." Schæf. Mss.] At λάχον, τὸ, quod in VV. LL. affertur sine ullo Auctore, falsum sine dubio est. In iisd. VV. LL. habetur ET Λάχη, Sors. Hesychio λάχη est ἀποκλήρωσις, λῆξις: quo modo exposuit etiam λάξις. ["Musgr. Tro. 292." Schæf. Mss. Λαχὴ, Æsch. S. c. Th. 920. ubi exp. etiam Fossa, a λαχαίνω.] A λάχος ap. Suid. EST Πρόλαχος, ἡ πρώτη μερίς, Quod prius sorte obvenit, Prior sors. [Schn. Lex. affert * Λάχος, ὁ, e Sophoclis Clytæmnestra: Ὁδηγὸν ὅστις τὸν λάχον ζητεῖ, τυφλὸς, conferens quod Seneca habet: Cœca est temeritas, quæ petit casum ducem. Brunckius hunc versum non memorat.]

Λάχεσις, Lachesis, Una e Parcis: quam Aristot. de Mundo tradit τετάχθαι κατὰ τὸ μέλλον, quoniam εἰς πάντα ἡ κατὰ φύσιν μένει λῆξις. Ita vero dictam volunt, quoniam vitæ, quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest, et ἐπικληροῖ τῷ μὲν ἀγαθὸν, τῷ δὲ ἐναντίον. Vide Κλωθώ. [Sors, Herod. 9, 43. * "Λάχησις, Toup. Opusc. 2, 133." Schæf. Mss. "Schol. Lycophr. 1141." Wakef. Mss.]

[* Λαχίζω, unde * Λαχισμὸς, Gl. Sortitio.]

"Ἀμφιλήξαντες, Hes. exp. ἀμφισβητήσαντες, Inter "se contendentes et disceptantes: ab Ἀμφιλαγχάνω "mutuante sua tempora ab ἀμφιλήχω." [Hom. H. in Cer. 85. ἀμφὶ δὲ τιμὴν Ἔλλαχεν.]

Ἀντιλαγχάνω, Resortior: ἀντιλαγχάνειν δίκην, ad verbum Resortiri judicium. Ἀντιλαγχάνειν, inquit Bud., Vicissim litem intendere, Actori et victori vicissim quæstionem referre: quod juris studiosi hodie Reconvenire dicunt: ἀντιλαχεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας τὴν δίαιταν, inquit Idem, est Cum reus ab arbitris, qui judices erant, damnatus, resortiri dicam instituit ad majores judices per appellationem, ut arbitrium improbet. Sic ap. Dem. Idem Bud. annotat ἀντιλαγχάνειν ap. J. Poll. esse Reconvenire: quod appellationis instar habet, cum quis indicta causa damnatus fuerat. Idem ait esse Resortiri judicium, Referre quæstionem, ut qui provocavit, et qui e diverso convenit: citatque e Dem. (543.) Ἀλλὰ τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαχεῖν ἐξῆν αὐτῷ δήπου, καὶ πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καταστήσασθαι πρὸς ὅνπερ ἐξ ἀρχῆς ἦν ἡ δίκη. Vide ap. eund. Bud. ἀντιλαγχάνειν παραγραφὰς, Comm. 54. "Ἀντίληξις, ap. Athenienses "veluti παλινδικία erat hujusmodi, cum quispiam "in judicium vocatus non responderat, aut vadimo-"nium promissum deseruerat: aut cum per præco-"nem inclamatus, ad nomen non responderat, ere-"modicio damnabatur, ut hodie fit. Quod ἐρήμην "ἁλίσκεσθαι et ἁλῶναι dicitur, necnon αἱρεῖσθαι. "Huic porro sic causa lapso intra duos menses li-"cebat judicium illi resortiri secundum quem causa "indicta judicata fuerat: alioquin tantæ pecuniæ "damnabatur quantam pecuniæ summam in inten-"tione sua actor petendam censuerat: judiciumque "ex eo tempore in rem semel judicatam transisse "censebatur. Hæc Bud. Comm. postquam dixit "ἀντιλαγχάνειν esse Vicissim litem intendere, "Actori et victori quæstionem referre, quod juris "studiosi hodie Reconvenire dicunt."

Ἀπολαγχάνω, Sortior infeliciter, Sors mihi non obtigit, Spe sortis excido, quasique repulsam patior, Sorte vincor, Bud. e Plut. (6, 389.) Καθάπερ ἐν δημοκρατίᾳ κλῆρός ἐστι τῶν ἀρχῶν, καὶ δεῖ λαχόντα μὲν, ἄρχειν· ἀπολαχόντα δὲ, φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. || Pro simpl. λαγχάνω, contrariam signif. habet præcedenti: pro Sortior, Sortito accipio. Apud Aretham, inquit Bud., pro Sortior, i. e. Sorte mihi obtigit, Sortitus sum hoc munus. Herod. (4, 115.) Ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, pro Sortiti, simpliciter pro Adepti: ut et Sortitus a Latinis aliquando capitur simpliciter pro Adeptus s. Consecutus. || Accipitur et aliter secundum Suid., sc. pro διαλαγχάνω, i. e. διανέμομαι. Vide ipsum Suid. ["Toup. Opusc. 1, 48. Emendd. 1, 72. Eur. Ion. 621. Herc. F. 330. Aristoph. Fr. 269." Schæf. Mss. * Ἀπόληξις κριτῶν, Gl. Rejectio.]

Διαλαγχάνω, q. d. Sortior inter; nam διαλαγχάνειν aliqui dicuntur, qui inter se sortiuntur: ut διαλαχεῖν περὶ τῶν τέκνων. Item Sortito dividere, Sorte inter se dividere, aliquid partiri, ut διανέμεσθαι. Xen. K. Π. 7, (3, 1.) Καὶ διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν ὁποιπερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται, Sorte inter se vehiculorum curam partientes, de thesauris Cræsi, Bud. Sic et Plut. (7, 888.) loquens de Charicle et Antiocho Opuntiis, Ἔκπωμα διακόψαντες ἀργυροῦν, καὶ ἱμάτιον διατεμόντες, ἀπῆεσαν, ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινὸς κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. [Eur. Phœn. 68. "Valck. p. 24. Timæi Lex. 80. et n., ad Herod. 535. Musgr. Bacch. 1290." Schæf. Mss.] Διάληξις, Divisio s. Partitio, quæ sorte inter aliquos fit: διαλαγχάνειν μέν ἐστι, inquit Suid., τὸ διαιρεῖσθαι κλήρῳ· διάληξις δὲ, τὸ πρᾶγμα.

Ἐκλαγχάνω, Sortior. Unde ἐκλάχοι, Soph. (El. 760.) Sortiatur, VV. LL. ["Valck. Hipp. p. 174. 251. Brunck. Œd. C. 1337." Schæf. Mss.]

[* "Ἐλλαγχάνω, Tzetz. de Educ. Fil. 261. * ἐνλαχὼν, forte ἐλλαχών." Elberling. Mss.]

Ἐπιλαγχάνω, Super alio s. Post alium sorte obtineo, Post alium mihi sorte obtingit. Ut λαγχάνειν, inquit Bud. 233., ii dicuntur, qui sortito designantur, unde Sortiri pro Adipisci dicimus; sic οἱ ἐπιλαχόντες appellantur, Qui sortito sufficiuntur et sublegunturr: et ἐπιλαγχάνειν, Subsortiri, Assortiri, quasique Succenturiari: Ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι, ἑκάστῳ γὰρ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπιλαγχάνειν ἐνομίζετο, ἵν' ἐὰν ὁ προλαβὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένοιτο βουλευτὴς ἢ ἄλλος ἄρχων ἐπιλαχὼν, Unicuique enim allecto vel adoptato alterum sublegere moris erat et instituti, ut si is, cujus priore loco sors exierat, præteriretur, aut ei quid accideret, subsortito ille allectus pro eo, vel in senatu censendi locum, vel magistratum gerendi adipisceretur. Ibid. affert et alium ex Æschine locum, [p. 62. Reisk. ad Dem. 1331. "Zeun. ad Xen. K. Π. p. 3. Ἐπιλαχὼν, ad Lucian. 1, 397." Schæf. Mss.]

[* "Καταλαγχάνω, ad Charit. 594." Schæf. Mss.]

"Ἀντικαταλαχεῖν, Hesychio τὸ ἀντιλαχεῖν δίκην: ab "Ἀντικαταλαγχάνω, mutuatitium ex inus. th. ἀντικα-"ταλήχω." [* "Προκαταλαγχάνω, Schol. Pind. N. 3, 129." Wakef. Mss.]

Μεταλαγχάνω, Mutatis vicibus sortior, Mutata sorte obtineo, Præsenti sorte amissa et mutata, alia sorte obtineo, et quasi sortito muto. Philo de Mundo, Ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Sic Plut. (8, 315.) Ὅπως ἐκεῖ μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Basil. Πάντα γὰρ ταῦτα μεταλαγχάνει τοῦ εἶναι ἐν τούτῳ τῷ προστάγματι τοῦ θεοῦ. Hes. μεταλαγχάνειν exp. μεταλαμβάνειν, μετέχειν. || Exp. etiam Sero ad muneris functionem accedo, ὕστερον λαμβάνω: quomodo accipi potest in principio Gorgiæ Platonis, Πολέμου καὶ μάχης φασὶ χρῆναι οὕτω μεταλαγχάνειν: nam ibi Socrates respondens interrogat an, quod in communi Prov. est, Κατόπιν ἑορτῆς ἥκει καὶ ὑστερεῖ. ["Timæi Lex. 178. et n., ad Charit. 319. Markl. Suppl. 1077. ad Charit. 594. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 3." Schæf. Mss.]

"Ἀντιπεριλαχεῖν, ap. Hes. legitur, expositum

" ἀντιστρέφειν : pro quo ap. Etym. ἀντιπελαργεῖν."
[* Προλαγχάνω, Aristoph. Ἐκκλ. 1159.]
[* " Προσλαγχάνω δίκην, Litem intendo, Demosth. 884, 26." Seager. Mss.]
[* " Συλλαγχάνω, Wyttenb. Ep. Cr. 42. Συνειληχὼς, Valck. ad Chrys. 34. Toup. Opusc. 1, 397. Emendd. 2, 134." Schæf. Mss. Plato 6, 23. 24. Lucian. 2, 932. * Σύλληξις, Communis consortio, Jambl. de Myst. 5, 20. Distributio quasi per sortes, Plut. 7, 532. Plato de LL. 7. p. 384. M. Anton. 3, 11. * Ἐνσυλλαγχάνω, 6, 423.]
" ΛΟΓΧΗ, ἡ, Ionum idiomate dicitur λῆξις, μερὶς, " Sors, Portio : παρὰ τὸ λαγχάνειν, teste Etym. et " Hes. Cujus signif. hoc ille exemplum affert ex " Ione, ἐκ τῆς τέως λόγχης λόγχας ποιεῖν. Huc per- " tinet λόγχαι quod Hes. exp. ἀπολαύσεις, Frui- " tiones." [" Ad Herod. 535." Schæf. Mss.] " Εὔ- " λογχος exp. " Bonam sortem habens," [Plut. 7, 649.] " Possit signif. etiam Bonam s. pulcram ha- " bens lanceam." [* Εὐλογχέω, Felix sum, Hesych. * Λογχέω, i. q. λαγχάνω, Etym. M. 569, 34.] " || Alioqui λόγχη significat etiam Laucea, ut Festus " etiam testatur, Lancea, inquiens, a Græco dicta, " quam illi λόγχην vocant. Apud Aristot. de Poet. " Λόγχην φοροῦσι γηγενεῖς. Xen. Ἱππ. (12, 14.) Τὴν " λόγχην ἀφῇ. Chion in Epist. Οἱ Θρᾷκες, πρὶν εἰς " ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόντισαν τρεῖς λόγχας ἕκαστος. In " Epigr. Venabulum quoque λόγχη appellatur. J. " Poll. λόγχην esse dicit τὸ προῦχον σιδήριον τοῦ δό- " ρατος, quod et αἰχμὴ, ἐπιδορατὶς, Cuspis, Mucro : " unde πλατυλόγχους dici Quorum hastilia latis cuspi- " dibus præfixa sunt. Ita sane Xen. Ἑλλ. 7, (5, " 20.) Ἡκονῶντο λόγχας καὶ μαχαίρας. Et Aristoph. " Holcadibus, Λόγχαι δ' * ἑκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κά- " μαξ. At cum Lysimachus dicit se τῇ λόγχῃ ἅπτε- " σθαι τοῦ οὐρανοῦ, Cuspidem eum suo hastili intelli- " git." [" Λόγχη, proprie Spiculum hastæ, Herod. 7, 69. Αἰχμὰς εἶχον· ἐπὶ δὲ, κέρας δορκάδος ἐπῆν οξὺ πεποιημένον τρόπον λόγχης: 78. Εἶχον αἰχμὰς μικρὰς, λόγχαι δὲ ἐπῆσαν μεγάλαι. Nempe αἰχμὴ Tota hasta est, cujus Partes ἡ λόγχη et τὸ ξυστὸν, 1, 52. Proverbialiter dicitur Οὐκ ἐκ θύμβρας λόγχη γίνεται, E thymbra (satureia) non conficitur hasta, Athen. 187. 215." Schw. Mss. " Eur. Phœn. 445. Act. Trag. 1, 238. Toup. Opusc. 1, 335. Aristoph. Fr. 265. Musgr. Iph. T. 141. Hel. 1167. Sagitta, Wakef. Trach. 512. Brunck. ibid. Ensis, Musgr. ad Eur. p. 232. Cuspis, Idem ad Hippol. 221. omnino Wessel. ad Herod. 24. Herod. 541. 543. Soph. Trach. 856. Λόγχη ἀργυρᾶ, Valck. Oratt. 255." Schæf. Mss. * " Λογχοβολέω, Pseudo-Chrys. Serm. 11. T. 7. p. 269, 40." Seager. Mss. * Λογχοειδὴς, Diosc. 4, 146. * Λογχώδης, Dio Cass. 865. * Λογχοποιὸς, Eur. Bacch. 1205.] " Λογχοφόρος, Qui lanceam " fert," [Eur. Hec. 1205. Xen. K. Π. 2, 1, 2. Λογχηφόρος, Lobeck. Phryn. 636. Nicet. Annal. 2, 6. 6, 3.] " Δίλογχος, a Cratino in Θράτταις dicitur ἡ " Βένδις dea, vel quod duplices honores sortita sit, " cælestes nimirum et terrestres : λόγχαν enim vo- " cabant τοὺς κλήρους, Sortes: vel quoniam δύο λόγ- " χας φέρει, utpote κυνηγετικὴ οὖσα, quoniam ut ve- " natrix duas gestat lanceas : aliis ita nominatam vo- " lentibus quod duplex habeat lumen, suum proprium, " et quod a sole accipit : Lunam enim esse Βένδιν " καὶ Ἄρτεμιν putant. Ita Hes." [Æsch. Ag. 651. ἄτη.] * Ἐπίλογχος, Eur. Hipp. 221. βέλος, Præfixum cuspide telum. * Πλατυλόγχος, Strabo 17. p. 653. Sieb. * Χρυσόλογχος, Eur. Ion. 8. Aristoph. Θ. 324. * Χρυσεολόγχης, Synes. p. 18.] " Λογχήρης, Lancea- " tus, Eur." [Iph. A. 1067. * Λόγχιμος, Æsch. Ag. 411.] " Λογχαῖος, et Λογχήτης, s. Λογχίτης, Lan- " ceatus. Quorum illud, ap. Suid. legitur, expositum " ὁ μετὰ λόγχης : hoc, de satellite dicitur, Lanceario, " ut Sueton. vocat. FEMIN. Λογχῖτις, ιδος, ἡ, Lon- " chitis : Herbæ nomen est sic dictæ quoniam ἐν πε- " ρικαρπίοις σπέρμα ἔχει τρίγωνον, ὅμοιον λόγχῃ, ut " Diosc. tradit 3, 161. duas ejus species enumerans. " Vide et Plin. 25, 11. ubi inter alia, Lonchitis, in- " quit, non, ut plerique existimaverunt, eadem est quæ " Xiphion aut * Phasganion, quanquam cuspidi similis " semine." [" Limonium, Diosc. Notha 463. Asplenium, 460." Boiss. Mss.] " Est indidem VERBUM " Λογχοῦσθαι, significans Mucronatim in acutum " desinere," [Aristot. Nicom. 3, 1.] " UNDE Λογ- " χωτὸς, Mucronatus, Cuspidatus, Mucroni s. Cu- " spidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr. " Καὶ τὸ * δίθυρσον τοῦτο λογχωτόν." [Anal. 3. p. 44. " Bacchyl. Wakef. Georg. 143. Trach. 512. Wessel. ad Herod. 24. Eur. Bacch. 750. * Λογχεύω, Jacobs. Anth. 9, 228. Nicet. Annal. 14, 193." Schæf. Mss. * Λογχάριον, Athen. 176. * Λογχὶς, 670. * Λογχίδιον, Hes. 412. Phav. 341. * Λογχωτὸν, τὸ, Atramenti sutorii genus, Diosc. 5. c. 114.]

" ΛΑΓΩΝ, ὄνος, ἡ, Hes. est ὁ κενεὼν, Ilia, Lateris " cavitas laxior et exossis inter costas et coxendicem : " dicta, ut Athen. vult, παρὰ τὸ λαπαρὸν, ut Eust. " παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστῶδη πλευρά : Homero " vocata λαπάρα. Terræ etiam tribuitur, Nonn. χθόνιοι " λαγόνες, Terræ cavitates et hiatus : ut et ap. " Athen. (471.) de figulo, Ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύ- " νας βάθος. Hesychio quoque λαγόνες sunt σχίσμα- " τα γῆς. Affertur et Λαγωνόπονος, pro Iliorum " dolor : sed perperam ; pro eo enim scribendum " λαγόνων πόνος." [" Bentl. Opusc. 11. ad Charit. 217. 349. Jacobs. Anth. 9, 93. 12, 336. Erycius S. Callim. 1, 510. Dionys. H. 1, 205. 267. 482. 386. 4, 2112. Musgr. Iph. T. 298. Antip. S. 23. Alciphr. 328. Λαγόνεσι, Wessel. Diss. Herod. 151." Schæf. Mss. Plut. Arato 22. Πρός τινι λ. παλινσκίῳ τοῦ κρημνοῦ. Paul. Æg. 6, 97. Τὰ τῶν ἰσχίων ἢ λαγόνων ὀστᾶ.]
" ΛΑΓΑΡΟΣ, ὁ, a quibusdam exp. Arctus et " Gracilis : ab aliis Laxus, Vacuus, Non distentus " nec plenus ; multo rectius. Ita enim Hippocr. de " Corde, Ἀτὰρ ἥδε καὶ πάμπαν * εὐρυκοίλιος, καὶ λαγα- " ρωτέρη πολλῷ τῆς ἑτέρης. Themist. Or. 6. (p. 222.) " Τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαρᾶς καὶ * ὑποσόμφου μεστὴν " ἐποίησεν ἀγλαΐας. Athen. 3. Πολλῶν καὶ μεγάλων " ὄγκων εἰσενεχθέντων, μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ " γινόμεθα : opposito ibi nomine λαγαρὸς nomini ὀγ- " κώδης. Et ap. Suid. ex Epigr. Καὶ λαγαρὸν δειρῇ " δέρμα περικρέμαται. Ibid. λαγαρὸν * ποπάνευμα. " Ubi et ipse exp. ὑπόκενον, ut Eust. quoque κοιλό- " τητα hoc vocabulo significari ait qualis est τῶν λα- " γόνων. Et Gramm. λαγαρὸν versum vocant qui non " eodem, i. e. pleno, tenore incedit, sed in medio " laxior est et ὑπόκενος : eam ob rem et σφηκοειδὴς " dictus : qualis hic Homeri (Od. K. 60.) Βῆ δ' εἰς " Αἰόλου κλυτὰ δώματα. Vide et T. 2. c. 152. et 289." [" Jacobs. Anth. 9, 150. Toup. Opusc. 2, 58. 242. ad Il. E. 55. ad Diod. S. 1, 167. Λ. στίχος, Valck. ad Il. 22. p. 54. Clark. ad A. 342. Heyn. Hom. 4, 96. 383. 482. 5, 249." Schæf. Mss. * Λαγαροειδὴς, unde * Λαγαροειδῶς, Eust. Il. Γ. 172. * Λαγαρῶς, Philostr. Icon. 2. p. 213.] " Λαγαρότης, ἡ, Eju- " smodi laxitas et vacuitas, cum se. aliquid disten- " tum non est, sed inaniter laxum." [Eust. Od. Γ. p. 123, 38.] " ET Λαγαρόομαι, οῦμαι, Ita laxus et va- " cuus fio : aliis Extenuor, Contrahor. Fluvius " λαγαροῦσθαι dicitur cum excavatur et paulatim " subsidit, ut hyeme cum astringitur gelu, in Epigr. " ὀλισθὼν ἐς ποταμὸν ἤδη λαγαρούμενον," [Anal. 2. p. 231. * " Λαγάρωσις, Eust. Il. 1138, 3." Wakef. Mss.] " Λαγαρίζομαι accipiendum videtur pro La- " xus fio et exinanior, in Aristoph. Σφ. (674.) Οἱ δὲ " ξύμμαχοι ὡς ἤσθοντό γε τὸν μὲν σύρφακα τὸν ἄλλον " Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον" [λαγαρυζόμενον Br.] " καὶ τραγαλίζοντα τὸ μηδέν : ut sensus sit, eos gavi- " sos esse cum viderent τὸν τῶν δικαστικῶν ὄχλον καὶ " συρφετὸν, erat enim κηθάριον Fiscella quæ urnæ suf- " fragiorum veluti infundibulum superimponebatur, " non amplius tam tumido esse ventre, sed laxiorem " fieri et evacuari, nec quidquam habere quod rode- " ret : illa duo vocabula ἐκ κηθαρίου annectendo præ- " cedentibus. Schol. tamen cum sequentibus jungit, " λαγαριζόμενον exponi posse dicens vel λάγανα ἐσθί- " οντα vel ἀποξύοντα : ut sit ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἀγ- " γείων ἀποξύοντα : sed parum ad rem. Hes. λαγαρί- " ζεσθαι esse ait τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προ- " σάγειν πυκνὰ διαπείροντα τὴν χεῖρα. Ad meam expo-

"sitionem facit quod idem Hes. λαγαρίττεται affert "pro * μετριεύεται: nam qui modico victu utitur, is "itidem ἐξ ὀγκώδους fit λαγαρὸς sive λαπαρός." ["Jacobs. Anth. 9, 150. Valck. ad Rov. p. 76." Schæf. Mss. Phot. Λαγαριζόμενοι· σκαλεύοντες· τὰς λαγόνας τύπτοντες. * Λαγαρύζομαι, Suid.]

ΛΑΓΩΟΣ, ὁ, Lepus, Il. X. (310.) Ἁρπάζων ἢ ἄρν' ἁμαλὸν ἢ πτῶκα λαγωὸν, Od. P. (295.) Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωοὺς, Lucian. (2, 65.) Συσὶν ἀγρίοις καὶ λαγωοῖς καὶ ὑπογαστρίοις. Hunc Nicand. ('Α. 67.) periphrastice vocat δερκευνέα σκίνακα, quoniam inter dormiendum non connivet oculis. Synonymως autem πτῶξ dicitur, a timiditate: sicut a villositate pedum δασύπους, et a velocitate ap. Laced. ταχίνας. || Est etiam Sidus cæleste ap. Arat. (338.): Cic. ibi Leporem interpr. || Λ. θαλάσσιος, Lepus marinus, Plin. dicens esse animal venenatum, Plut. (10, 92.) Τὸν θαλάττιον λ., ὃς ἐστιν ἀνθρώπῳ θανάσιμος, κτείνουσιν αἱ τρίγλαι. Quod vero ad etymon attinet, sunt qui a λα, partic. epitatica, et οὖς derivatum velint; nam prælongas aures id animal sortitum est: alii autem a λάειν, i. e. βλέπειν: inde fortassis, unde et δερκευνὴς σκίναξ a Nicandro appellatur. Ceterum non tantum λαγωὸς dicitur, sed ETIAM Λαγὼς, ET Λαγός: imo Eust. ap. Hom. dubitari scribit an λαγωὸς derivetur a λαγὼς, pleonasmo literæ ο, an a λαγός. Verum Ionicum esse λαγὸς, Atticum autem λαγὼς, docet Eust. e Soph. afferens, γλαῦκες, ἰκτῖνες, λαγοί. Utitur autem hoc λαγὸς Plut. quoque (8, 665.) de Judæis, Καὶ τοῦ λαγοῦ φησί τις ἀπέχεσθαι τοὺς ἄνδρας, ὡς μυσαρὸν καὶ ἀκάθαρτον δυσχεραίνοντας τὸ ζῶον: paulo ante autem habetur λαγωοῦ. Idem (6, 722.) de Lysandro oppugnante Corinthum, Ὡς εἶδε λαγὼν ἐξαλλόμενον ἐκ τῆς τάφρου, Τοιούτους, ἔφη, φοβεῖσθε πολεμίους, ὧν οἱ λαγοὶ δι' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσιν; At λαγὼς frequentius est, ac præsertim ap. Xen. K. (8, 3.) Πολλὰ δὲ πλανᾶται ὁ λαγώς: (4, 5.) Τὰ ἴχνη τοῦ λαγώ. Dem. (314.) Λαγὼ βίον ἔζης. Plut. Τῷ βοῖ τὸν λαγὼ κυνηγετεῖν. Lucian. (3, 557.) Πολλοὶ λαγὼ, Multi lepores. Sic Eupol. ap. Eust. βατίδες καὶ λαγώ καὶ γυναῖκες εἰλίποδες. Athen. 9. (p. 400.) Τοσοῦτον πλῆθος γενέσθαι λαγῶν: 7. Λαγῶν κάλωπέκων. Epicrates ap. Athen. (570.) de aquilis, Ἐκ τῶν ὀρῶν πρόβατ' ἐσθίουσι καὶ λαγὼς, Μετέωρ' ἁναρπάζοντες. [Barker. ad Etym. M. 1088. "Λαγωὸς, Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 564. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 107. Villoison. ad Long. 260. Λαγὼς, Schol. ad Lucian. 1, 10. ad Herod. 251. Toup. Opusc. 2, 242. Aristoph. Fr. 238. Steph. Dial. 17. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 564. 861. Boiss. Philostr. 477. De Proverbio, Λαγὼ βίον ζῆν, ad Lucian. 1, 187. Beck. Bibl. Philol. 1, 110. ad Herod. 537. Λαγὼς περὶ τῶν κρεῶν, ibid. De leporum lascivia, Belin. ad Oppian. 1, 348. Λαγὼς, Avis, Anton. Lib. 140. Verh. (Artemid. 4, 58.) Λαγὼς, Λαγὸς, ad Mœr. 247. ad Herod. 251. Λαγὸς, 62. 251. 339. 537. Wessel. Diss. Herod. 141. Jacobs. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xi. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 564. Steph. Dial. 17. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 107. Villois. ad Long. 260. Brunck. Soph. 3, 519." Schæf. Mss. Accus. plur. λαγὸς, Hesiod. 'Α. 302. Attice * Λαγῶς, Arcad. 94. Etym. M. v. Ὀρφῶς.]

Λαγωβόλος, ὁ, ἡ, Lepores impetens: πτηνὰ, Epigr. Volucres, quæ lepores impetunt, ut aquilæ et falcones. AT Λαγωβόλον, Lignum, quo lepores fugientes petuntur, ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται, Schol. Theocr. 4, (49.) Αἴθ' ἡ μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω, 7, (128.) ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον ἀδὺ γελάξας—ὤπασε: quod paulo ante κορύνην appellat. [* "Λαγωοβόλον, Leonid. Tar. 12. Toup. Opusc. 1, 14." Schæf. Mss.] Λαγωβολία, Venatus leporum, quo sc. lepores figuntur, Callim. H. in Dianam, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται. AT Λαγωβολεῖον, Locus, ubi lepores figuntur, ἐν ᾧ τοὺς λαγωοὺς ἀγρεύουσι, Suid. Λαγώπους, οδος, ὁ, Pedes leporis habens, Plin. 10, 48. de avibus quibusdam Alpinis: Et præcipuo sapore lagopus; pedes leporino villo nomen ei hoc dedere. Idem Plin. 26, 8. Lagopodis herbæ meminit, quam alvum sistere scribit. Gorr. in segetibus nasci tradit, leporino pedi similem; alio nomine vocari λαγωοῦ κύμινον, Diosc. Λαγώπυρον, Hippocr. (878.) τὸν λαγώποδα herbam nominavit, quasi leporis triticum, furfuribus, cum inaruit, simillimam, folio parvo quasi oleagino, longiore tantum: cruentis vulneribus eam imponens. Gorr. Apud Hipp. de Ulceribus, fem. gen. dicitur ποίη ἡ λαγώπυρος, sicut et Lagopus Plinio fem. est. Apud Gal. autem Lex. Hipp. PRO Λάμπυρος, quod esse dicit τὴν * λαγονάτην καλουμένην βοτάνην, quidam reponunt λαγώπυρος. [* "Λαγωσφαγία, * Λαγοσφαγία, Jacobs. Anth. 11, 72." Schæf. Mss.] Λαγωτροφέω, Lepores alo. Eust. dicit Κάρπαθον λαγωτροφεῖν, contra quam Ithacam; sed illam suo malo: unde esse Prov. Ὁ Καρπάθιος τὸν λαγωὸν, sc. in suum exitium in Carpathum importavit. [* Λαγωτροφεῖον, * Λαγοτροφεῖον, Gl. Leporarium. * Λαγωφάγος, unde] Λαγωφαγία, Leporum esus, Leporum comestio, Epigr. Λαγώφθαλμοι, Quibus superior palpebra sursum reducta est, adeo ut oculum totum contegere non possit, sed per somnum apertus maneat, sicut et leporibus, Gorr. Unde autem id vitium accidat, ap. Eund. reperies. Quod si inferiori palpebræ contingat, ἐκτρόπιον appellatur. Vide et Cels. 7. [* "Λαγωόφθαλμος, Eust. Il. 734, 15." Wakef. Mss.] Λαγωφόνος, Lepores occidens: λ. ἀετὸς, Aquila leporaria, VV. LL.: Bud. dicit esse Aquilæ genus, quod et μελαναίετος, vocari autem Falconem. [Aristot. H. A. 1, 937. * Λαγωοφόνος, Opp. K. 1, 154. τρίαινα, pro quo Eutecnii Metaphrasis * λαγωφονεύτρια exhibet. * Λαγώχειλος, Galeni Introd. 3, 362. T. 1. Chart., Lobeck. Phryn. 692.]

Λαγοθήρας, Leporis venator, Aquilæ species, Hes., ead. forte, quæ λαγωφόνος Aristot. Sed videtur potius scr. λαγωθήρας, nisi sit a λαγός. [Anal. 1. p. 224. * Λαγοθηράω, * Λαγοθηρέω, * Λαγωθηράω, Brunck. ad Aristoph. Λ. 789. * Λαγοκτενέω, Anal. 3. p. 184. Schneidero leg. videtur * Λαγοκτονέω a * Λαγοκτόνος.]

[* "Λαγόνειρος, Animal, Diosc. Parab. 1. c. 57." Ind. Lex. Scap. Oxon.]

Λαγῷος, Leporinus: κρέα, Leporinæ carnes, Athen. (400.) Et λαγῷα absolute, subintellig. κρέα, (641.) de mensis secundis, Λ. καὶ κίχλαι κοινῇ μετὰ τῶν μελιπήκτων εἰσεφέρετο: (642.) Alexis de tragematis, Παρέχειν ἄμητας, καὶ λαγῷα, καὶ κίχλας. Item λαγῷαι τρίχες, Villi leporini, Plut. (6, 525.) Τὸ πῦρ ἐξάπτεται μὲν εὐχερῶς ἐν ἀχύροις καὶ θρυαλλίδι καὶ θριξὶ λαγῴαις. Quod vero ad scripturam attinet, Eust. ι subscribit, in aliis autem libris id non observatur. ["Toup. Opusc. 1, 37. Mœr. 247. et n., Heringa Obss. 206. Aristoph. Ἱππ. 1192. ad Lucian. 2, 28. 65. * Λαγωεῖος, Jacobs. Anth. 9, 358." Schæf. Mss. Opp. K. 1, 491. 519.] Pro eod. dicitur ET Λαγώνειος, si mendosum non est λαγώνεια ap. Hes., quod exp. λαγοῦ κρέα. [Lobeck. Phryn. 187. "Ad Mœr. 248." Schæf. Mss.] A λάγος autem EST Λάγειος, ut κρέα λάγεια, teste Eust. ["Mœr. 247. et n." Schæf. Mss. * Λάγινος, Leporinus, Æsch. Ag. 120. * Εὐλαγὴς, Orph. Arg. 165.]

Λαγώδιον, Lepusculus, a λαγὼς, ut καλώδιον a κάλως, Aristoph. ['Α. 520.] AT Λαγωδίας dicitur Otus avis, Athen. (390.) Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μύνδιος καὶ προσαγορεύεσθαί φησιν αὐτὸν λαγωδίαν. Dubium tamen ibi est, an potius sit a nomin. ἡ λαγωδία. [* "Λαγωδάριον, Lepusculus, Philo J. 1, 318." Wakef. Mss.]

Λαγίδης, Catulus leporis, ὁ τοῦ λαγωοῦ γόνος, ut πελαργίδης, ὁ τοῦ πελαργοῦ, et λυκίδης ὁ τοῦ λύκου, [imo * λαγιδεὺς, πελαργιδεὺς, λυκιδεὺς, vide Ἀηδονιδεύς. "Λαγίδης, Eust. 135, 32." Seager. Mss. Idem ad Dionys. P. p. 84. "Huschk. Anal. 102. Valck. Adoniaz. p. 402. Λαγιδεὺς, 401. ad Herod. 252. Huschk. Anal. 101." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47.] AT Λαγίδεος, Lepusculus, et λαγίδεος γεώρυχος, Cuniculus; nam id animal lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo 3. p. 62(=450.) Τῶν δ' ὀλεθρίων θηρίων σπάνις, πλὴν τῶν γεωρύχων λ., οὗς

ἔνιοι λεβηρίδας προσαγορεύουσι· λυμαίνονται γὰρ φυτὰ καὶ σπέρματα ῥιζοφαγοῦντες. [Nominativus est Λαγιδεύς: Λαγίδεος est vox nihili.]

Λάγιον, Lepusculus. [Xen. K. 5, 13. J. Poll. 5, 15. * Λαγίδιον, M. Anton. 10, 10.]

Λαγοῦσσαι, Insulæ quædam, a leporum abundantia denominatæ. Fieri autem λαγόεσσα a λαγὸς, et per crasin λαγοῦσσα, tradit Eust. simili forma dici annotans Πιθηκοῦσσαι, Φυκοῦσσαι, Λεπαδοῦσσαι, Ἰχνοῦσσαι, Πιτυοῦσσαι. Lagussarum insularum meminit Plin. 5, 31. In eod. cap. Lagusam insulam Glaucum versus amnem sitam esse scribit. Strabo quoque 10. p. 211. cujusdam Λαγούσας meminit. Athen. (30.) Λαγοῦσσαι νῆσοι ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς λαγῶν. Ceterum ap. Eust. Athen. Plin. gemino σ scribitur, ap. Strab. et eund. Plin. simplici.

" Λαγῶίνη, Hesychio ὄρνις ποιός." [Cf. Λαγώς.]

[* " Λαγίνης, Const. Manass. Chron. p. 9. Meurs." Schæf. Mss.]

" ΛΑΖΟΜΑΙ, Prehendo, Arripio, Corripio: verbum poeticum i. significans q. in prosa λαμβάνω. " Il. Θ. (389.) Ἐς δ' ὄχεα φλόγεα ποσὶ βήσετο, λάζετο " δ' ἔγχος, Arripiebat, s. Prehendebat, Capiebat: " B. (418.) Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαίην, " Dentibus terram corripiant, s. Mordicus terram " prehendant: i. e. cornant. Apud Eund., sermonem etiam aliquis λάζεται pro Excipit et veluti " prehendit, altero suæ orationi finem imponente: " Od. N. (254.) πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον." [" Valck. ad Theocr. x. Id. p. 154. 290. 321. Toup. Opusc. 2, 194. Scaliger ad Theocr. 8, 84. Porson. Med. p. 85. Heyn. Hom. 4, 272. 5, 72. 484. 6, 595. Λελάσθαι, 5, 155." Schæf. Mss. Ruhnk. ad Callim. p. 527. * Ἀναλάζομαι, Mosch. 2, 159.] " Ἀντιλάζομαι, Prehendo: aut etiam Ἀντιλάζυμαι, si " quidem sequamur Hes.: qui habet infin. ἀντιλάζυσθαι, quem exp. ἀντιλαβέσθαι. Affertur vero et ex " Eur. (Iph. A. 1109.) Τί δ' ἐστὶν, οὐ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται; Sed hic ἀντιλάζυται videtur eam verbi " ἀντιλαμβάνεσθαι signif. habere, qua pro Opitulari et Auxiliari ponitur. Quidam interpr. Quid " autem est quod tibi occasio temporis commodat?" [" Eur. Suppl. 363. Markl. Iph. p. 171. Porson. Or. 446. 743. Med. p. 85." Schæf. Mss.] " Προσλάζομαι, s. Προσλάζυμαι, Assumo: unde Προσλαζόμενα, Hesychio προσλαμβανόμενα: et Προσλαζύμεναι, προσλαμβανόμεναι," [Eur. Hec. 64.]

" Λαζύμεναι quoque ap. Hes. legitur, expositum " λαμβάνουσαι. Sic Hippocr. etiam utitur et verbo " λάζεσθαι et verbo λάζυσθαι, pro Accipere, Arripere, Concipere: Γυναικείων l. 1. Τὸ στόμα οὐκ " ὀρθόν ἐστι τῆς μήτρης, ἀλλ' ἰδνοῦται, καὶ οὐ λάζυται " τὴν γονήν. Ab Eod. in l. de LL. in Homine, σῶμα τὸ " ξηρότερον πεφυκὸς dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον " πονέειν, Morbos admittere: h. e., Morbis esse " obnoxium: ut vicissim αἱ νόσοι λάζονται, Corripiunt et invadunt. Eod. l., Ἀπὸ ῥήγματος πυρετὸς " οὐ λάζεται πλεῖον ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Et de " Morbis 2. Ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδύνη λάζεται ἐκ τῆς κοτίδος ἐς τὴν ῥάχιν." [" Eur. Phœn. 1654. ad Med. 1216. Porson. p. 85. Valck. Diatr. p. 110. Heyn. Hom. 5, 484. ad Charit. 735. Musgr. Rhes. 877. Herc. F. 945. Wakef. ibid. * Λαζύω, Λάζυμαι, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 154. 290. 321. Scaliger. ad 8, 84. Toup. Opusc. 2, 194. * Λάζω, ad Il. Ξ. 346." Schæf. Mss. Λάζω, τὸ λαμβάνω, Λαζύω, Λάζυμι, Λάζυμαι, Schol. Aristoph. Λ. 209.] " Itidem in compositione dicitur ET Ἀντιλάζυμαι ET Ἀντιλάζομαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, " Apprehendo, vel Capesso, Suscipio. Eur. (Iph. A. " 1109.) Τί δ' ἐστὶν, οὐ σοι καιρὸς ἀντιλάζυται; Or. " (446.) Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει." [Vide supra. * Ἀπολάζυμαι, Eur. Hel. 916.] " Ἐπιλάζυμαι, Prehendo, Comprehendo, Eur. (Andr. 249.) " ἐπιλάζυμαι στόμα, Contineo os:" [* Προλάζυμαι, Ion. 1027.]

" Λάζω autem, diversam habet signif. Hes. enim " λάζειν esse dicit ὑβρίζειν, Injuriosum et insolentem esse: forsitan pecudum more quæ nimia pa- A " buli ubertate lasciviunt: ut inde sit λὰξ et λακτίζειν." [Λάξαι τραπέζαν, Lycophr. 137. cf. Nicet. Annal. 10, 9.]

" ΛΑΙΛΑΨ, απος, ἡ, Turbo: Genus venti procellosi. Aristot. de Mundo (4, 15.) λαίλαπα et " στρόβιλον esse dicit πνεῦμα βίαιον καὶ εἰλούμενον " κάτωθεν ἄνω, Ventum violentum qui inferne sursum versus repente convolvitur. Turbinem et vorticem appellat Bud.: Hes. esse dicit ἀνέμου συστροφὴν μετὰ ὑετοῦ, Venti vorticem cum imbre. Il. M. " (375.) ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι: Δ. " (278.) νέφος Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλὴν, Multum turbinis procellosi. Idem " vento etiam λαίλαπα tribuit: h. e. συστροφὴν μετὰ " ὑετοῦ. Il. P. (57.) Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν " λαίλαπι πολλῇ Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσ' ἐπὶ " γαίῃ, Od. I. (68.) Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον βορέην " νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Itidem M. " (400.) de vento, ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucian. " quoque pro Turbine procelloso usurpavit, (1, 180.) " αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι. Apud Hes. legitur ET Λαιλάπεος, esseque dicitur ὅταν συννεφὴς καὶ ἀνεμώδης ὁ " ἀὴρ ᾖ: sed susp." [" Λαίλαψ, Wakef. Phil. 571. Jacobs. Anth. 6, 201. 8, 260. Heyn. Hom. 7, 302. 8, 16. Phryn. Ecl. 175. Thom. M. 564." Schæf. Mss. * " Λαιλαποειδὴς, Germanus Dormit. B. Mar. 108." Boiss. Mss. * Λαιλαπώδης, Hippocr. 942. " Casaub. ad Athen. 86. cf. Foes. Œcon. v. Λαίλαψ." Schæf. Mss. * Βαρυλαίλαψ, Anal. 2. p. 229. αὔρα. * Χρηματολαίλαψ, Ignat. Epist. ad Magn. 58. Const. Apost. p. 873. * Λαιλαπέω, Aqu. Ps. 57, 9. * Λαιλαπίζω, 49, 4.] " Λαλαμὶς, λαίλαψ: quidam * λαιμάτμησις " scribunt. Hes."

ΛΑΙΜΟΣ, Guttur, Gula, Jugulus, φάρυγξ, λάρυγξ, βρόγχος, Hes.: J. Poll. autem annotat ab Hom. στόμαχον vocari etiam λαιμὸν et λευκανίαν, nam gula ad stomachum usque pertinet, prope mentum incipiens. Il. N. (387.) ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ Λαιμὸν, ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε: T. (209.) οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις ἑταίρου τεθνειῶτος: Σ. (34.) Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Sicut Lucian. Senilem jugulum confodiam, Ovid. Jugulum mucrone resolvere, Cic. Jugulis intenta tela, Dare jugulum, et Petere. Aristoph. (Ὄρν. 1560.) λαιμοὺς τεμὼν, Qui jugulum resolvit ferro, ut Ovid. loquitur. Lucian. (2, 34.) Ἐνταμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμόν: (1, 55.) Διὰ λαιμοῦ καὶ δι' ἀφροδισίων. Theophyl. Ep. 17. Τὸν λ. τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. Rursum Lucian. (1, 76.) dicit τὸν μέγιστον ἀνθρώπου λ. longum esse quatuor digitos, loquens de gulosis quibusdam liguritoribus. At λ. κύτους pro Vase amplo et capaci afferunt VV. LL. ex Epigr. Eust. scribit λαιμὸς derivari a λάω, unde λαύω et ἀπολαύω, sc. διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου. [" Jacobs. Anth. 9, 188. 225. Heyn. Hom. 6, 443. Brunck. ad Bacch. 982. Musgr. ad Eur. p. 218. 518. Ilgen. Hymn. 401. Conf. c. δαίμων, Musgr. Hel. 1600. Ion. 1063. Wakef. 108. Eum. 805." Schæf. Mss. Eust. Il. 912. Bas.] " Λεμὸς, Hesychio φάρυγξ, " λάρυγξ: qui potius λαιμός." Λαιμοδακὴς, Gulam mordens, Epigr. [Anal. 2. p. 217.] Λαιμοπέδη, Canis collare, quod vocatur Millum, i. e. Cingulum circa collum e corio firmo cum clavulis capitatis, cui intra capita iusuitur pellis mollis, ne noceat collo duritia ferri, ut Varro describit 2, 9. Dicitur etiam Millus masc. gen. Vocatur autem λ., quod ex eo canis jugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis s. juguli. Apud Suid. Καὶ τὰν εὔρινον λαιμοπέδαν σκυλάκων. Ubi nisi εὐρίνων scr. sit, εὔρινος λ. dicta erit a ῥινὸς, τὸ δέρμα: fiunt enim hæc collaria e corio firmo, ut e Varr. didicimus. Λ., ut et δεραιοπέδη, Pedica s. Laqueus, quo aves capiuntur, Epigr. Nam gulam s. jugulum ea pedica constringit. [" Jacobs. Anth. 7, 94. 8, 25. Archias 7." Schæf. Mss. * Λαιμύρυτος, s. * Λαιμόῤῥυτος, Eur. Hel. 360.] Λαιμότμητος, ὁ, ἡ, Cui jugulus sectus est, Jugulatus; Capite truncatus, accipiendo partem pro toto. Eur. Phœn. (465.)

λαιμότμητον—κάρα Γοργοῦς. [Aristoph. Θ. 1054. " Musgr. El. 459. Porson. Hec. (210.) p. 16. Ed. 2." Schæf. Mss.] Λαιμότομος, ὁ, ἡ, idem, Eur. Hec. (209.) Μόσχον δειλαία δειλαίαν Εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο, λαιμότομόν τ' Ἀΐδᾳ Γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον. Nam ibi divisim quidam liber Ms. habet ἀπὸ λαιμότομον: sed cum præp. casui postponatur, acceutus retrahendus est. At vulg. Edd. scriptum habent ἀπολαιμότομον una voce. Ceterum pro illo λαιμότμητον κάρα, alibi (Iph. A. 776.) dicit Eur. λαιμότομον κεφαλήν. Quod si una voce SCRIBATUR Ἀπολαιμότομος, vacabit præp. ἀπὸ, et jungenda erit cum τομος a τέμνω, q. d. ὁ ἀπότομος τὸν λαιμόν. Cum vero accentus in penult. transfertur, tunc active capitur, et EST λαιμοτόμος s. Ἀπολαιμοτόμος, Jugulum abscindens. [" Λαιμότομος, Steinbr. Mus. Tur. 1, 171. Porson. ad Hec. 210. ad Charit. 341. Λαιμοτόμος, Toup. Opusc. 1, 463. Musgr. Cycl. 240. El. 459. Ariston 1. Λαιμότομος,——τόμος, Brunck. ad Eur. Hec. 207. Musgr. et Beck. ibid. Markl. Iph. p. 106. Musgr. Iph. T. 445." Schæf. Mss.] Λαιμοτομέω, Jugulum incido, Jugulo, Apoll. Rh. 2, (840.) λαιμοτόμησαν μῆλα, Plut. Othone (2.) de Tigellino, Ἐλαιμοτόμησεν ἑαυτὸν, Strabo 7. Ἡ δὲ ὑπερπετὴς τοῦ λέβητος, ἐλαιμοτόμει ἕκαστον τῶν αἰχμαλώτων. [" Const. Manass. Chron. p. 86." Boiss. Mss. * Λαιμοτόμητος, Porson. ad Hec. 210.: ' Brunckius e membr. σᾶς ἄπο, λαιμοτόμητόν τ', quod vereor ut sit Græcum, certe conflatum est e duabus lectionibus ab hæsitante librario, λαιμότομον et λαιμότμητον.'] Ἀπολαιμοτομέω, pro λαιμοτομέω, ut ἀπολαιμότομος pro λαιμότομος, citatur ex Eur. Hec. exponiturque ἀποτέμνω τὸν λαιμόν. [* Διαλαιμοτομέω, Mnesimachus Athenæi 403.] Λαιμητόμους κεφαλάς, Eur. (Iph. A. 776.) Capita, quibus juguli incisi sunt, jugulis incisis amputata. AT λαιμητόμος active pro Jugulum incidens: ξίφη, Epigr. [Philippi 13. * Λαιμαγχία, Cæl. Aur. Tard. 1, 5. perperam pro λιμ.] Λαίμαργος, Gulosus, Gulæ deditus, Vorax: λύκοι, Epigr. Hesychio est φάγος, ἄπληστος, ἐπὶ του φαγεῖν μανιώδης. [" Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schæf. Mss. * " Λαιμαργέω, Schol. Aristoph. N. 1201." Boiss. Mss. Porphyr. Abst. 1, 53. p. 90.] Λαιμαργία, Gulositas, Ingluvies, Voracitas: λ. ἡ περὶ τὴν τροφὴν, Vorandi aviditas, Gulæ insatiata libido. Item e Plat. de LL. λ. τῶν ἡδονῶν. Ead. autem subest huic uomini signif. Insaniæ, quæ in Γαστρίμαργος declarata fuit supra. [Plut. 6, 485. 10, 21. " Ad Timæi Lex. 183." Schæf. Mss. * " Λαιμαργότης, Voracitas, Philo J. 1, 686. * Λαιμάργως, Etym. M." Wakef. Mss. * Ἐπιλαιμαργέω, Clem. Alex. 63, 19. Pæd. 2. p. 171.]

[* Λαιμίζω, Lycophr. 326. * " Ἀπολαιμίζω, Nicet. Annal. 14, 2." Kall. Mss. * " Ὑπολαιμίζω, Zonaras Lex." Dahler. Mss.]

Λαιμάσσω, Insatiabili gulæ aviditate deglutio, ἀμέτρως ἐσθίω, Suid. [Aristoph. Ἐκκλ. 1178.] Pro eod. dicitur ETIAM Λαιμάω ET Λαιμάζω. Hes. enim λαιμάζουσιν, ἐσθίουσιν ἀμέτρως: λαιμᾷν, ἐσθίειν ἀμέτρως: λαιμάζειν exp. similiter ut λαιμᾷν. [" Ruhnk. Ep. Cr. 87." Schæf. Mss.] Λαιμώσσω, Gulæ ingerere et abligurire cupio; Famelicus sum, πεινάω, ut Nicandri Schol. exp. afferens h. Hippocr. l. Λαιμώσσει δέ σου τὸ χεῖλος ὡς Ἡρώδου. Sed et ap. Nicandr. Θ. 470. de cenchrena serpente, Οὔρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται ὀκρυόεντα, pro μαιμώσσων in quibusdam libris reperiri λαιμώσσων annotat. [" Schneid. ad Oppian. p. 431." Schæf. Mss. * Καταλαιμόω, Gl. Degulo.]

[* " Λαιμία, Gulositas, Horapoll. 148." Wakef. Mss.] AT VERO Λαῖμα Aristoph. Schol. et Suid. a λαιμὸς παραπεποιῆσθαι scribunt, atque adeo Euphronius in Aristoph. Ὄρν. (1559.) Σφάγι' ἔχων κάμηλον, Ἀμνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν Ὡς Ὀδυσσεὺς, πάλιν ἔβη· Κᾷτ' ἂν Πῆλθεν αὐτῷ κάτωθεν, Πρὸς τὸ λαῖμα τῆς καμήλου Χαιρεφῶν ἡ νυκτερὶς, exp. λαιμὸν, cum præcedat λαιμοὺς τεμών: alii autem αἷμα, afferentes e Menandro, Καὶ λαῖμα [λαιμὰ, Bentl.] βακχεύει λαβὼν τὰ χρήματα: quidam tamen ibi δέρμα scripserunt, quorum sententia improbatur. Nonnulli vero λαῖμα exposuerunt ὅρμημα, additque ibi Schol. suo quoque tempore quosdam Asiaticos λαῖμα dixisse ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων, idque magis convenire cum loco Menandri. [Phot. Λαῖμα· ἀπὸ τοῦ λαιμᾷν εἴρηται τὸ * βρένθυμα. Λαῖμα Suidæ est etiam ἱερὸν θῦμα, quocum conferri potest v.] " Λαῖγμα, Hesychio " περικεφαλαίας κόσμος. Mox tamen λαίγματα esse " dicit πέμματα, σπέρματα, ἱερὰ ἀπάργματα."

[* " Λάμος, unde Lat. Lama, i. e. Vorago, Schol. Horat. Epist. 1, 13, 10. Inde forsan * Λαμεὼν, ὁ, Herodianus Bastii ad Greg. Cor. 225.]

" ΛΑΙΟΣ, Sinister, Lævus: idem ac ἀριστερός. He- " rodian. (4, 2, 5.) Ἐν τῷ λαιῷ μέρει, A sinistra. He- " sychio est non solum ἀριστερὸς, sed etiam λαός: " quod poeticum fuerit." [" Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 795. Markl. Suppl. p. 165. Jacobs. Anim. 304. Anth. 9, 355. Λαιὰ χείρ, Epigr. adesp. 708." Schæf. Mss. * Λαιόπους, Sinistripes, Inc. Gen. 30, 75. vox suspecta, vide Schleusn. Lex. V. T.] "'Αμφίλαιος " affertur pro Utraque manu lævus: quo sensu alibi " ἀμφαρίστερος."

" Λαίδιον, Hesychio ἀριστερὸν, Sinistrum, quod et " λαιόν."

" Λαιδρὸς, Eid. ἀριστερὸς, Sinister: item λαμυρὸς, " ἀναιδὴς, θρασὺς, Impudens, Procax, Audax, iti- " demque Scholiastæ Nicandri Θ. (689.) σκύλακας " γαλέης ἢ μητέρα λαιδρήν: Ἀ. (576.) γερύνων λαι- " δροὺς δαμάσαιο τοκῆας." [" Ruhnk. Ep. Cr. 88. Valck. Adoniaz. p. 327. ad Charit. 755. Jacobs. Anth. 7, 393. 9, 287. 12, 132." Schæf. Mss.]

" Λαισήϊον, Clypeolus, Parmula: volunt esse ἀσπι- " δίσκιον θυρεοειδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων, unde " et nomen: vel ita κοῦφον ut etiam τῇ λαιᾷ com- " mode gestari queat et agitari. Il. E. (453.) et M. " (426.) Δηΐουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας Ἀσπί- " δας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα." [" Thom. M. 574. Jacobs. Anth. 6, 307. Heyn. Hom. 5, 92. 6, 346. 640. ad Herod. 547. ad Mœr. 251." Schæf. Mss.] " Λεσήϊα πτερόεντα, Hes. affert pro ἀσπι- " δίσκια τὰ κοῦφα: sed rectius per diphth. ῶ, λαισήϊα." " Λαισαινοφόρος, Hesychio ὁπλοφόρος. Forsan pro " λαισηϊοφόρος. AT Λαισὰς Eid. ἡ παχεῖα ἐξωμίς:" [et * Λαίσεα· μηλωτή.]

[* ΛΑΪΟΣ, Avis quædam, Aristot. H. A. 9, 19. Anton. Lib. 20. p. 124. Verh.]

" ΛΑΙΤΜΑ, exp. πέραμα, διάστημα, πλάτος, Tra- " jectus, Latitudo: s. Æquor. Od. E. (174.) σχεδίη " περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Idem sine gen. " θαλάσσης, subaudito tamen, H. (35.) Νηυσὶ θοῇσι " τοίγε πεποιθότες ὠκείῃσι, Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι." [" Wakef. Phil. 954. Leon. T. 88. Jacobs. Anth. 10, 279. Præf. ad Bion. et Mosch. p. xxi. Toup. Add. in Theocr. 397. Gesner. Ind. Orph. Valck. Anim. ad Ammon. 2." Schæf. Mss. Mare, Apoll. Rh. 1, 1299. Quod ad deductionem h. v., Schneidero referenda videtur ad λαιμὸς, τὸ κύτος. In Scapulæ Lexico sub v. Τέμνω est quærenda, ubi hæc insuper notantur:—' Silenus in Glossis λαῖτμα Mare esse tradidit, itidemque Irenæus. Dictum est autem quasi λαίτμημα. Nam cum universum distributum esset in partes duas, terram et mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.' Subtiliora tamen hæc sunt, quam quæ pro compertis habeantur. In medio igitur rem relinquimus.]

" ΛΑΙΦΟΣ, τὸ, ET Λαίφη, ἡ, Vestis s. Vestimen- " tum: et quidem e tenui stamine: λεπτὸν ἱμάτιον, " ῥάκος. Vestis attrita et lacera. Od. N. (399.) ἀμφὶ " δὲ λαῖφος Ἕσσω ὅκεν στυγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα: " Υ. (205.) κἀκεῖνον οἴω Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀν- " θρώπους ἀλάλησθαι. Feminino genere ap. Suid. " διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην: quod exp. χλαμύδα, " Chlamydem. || Neutrum λαῖφος significat non " solum ἱμάτιον, sed etiam ἄρμενον, ἱστίον, Velum. " Apud Plut. (6, 646.) Μέγα λαῖφος * ὑποστολίσας. " Sic Eur. Hec. (113.) Τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχε- " δίας Λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας: Or. (335.) Ἀνὰ " δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς Τινάξας δαίμων. Idem

" in Hec. (1072.) rursum dicit Λινόκροκον φάρος A
" στέλλων pro λαῖφος στέλλων, Velum contrahens.
" Apud Hes. reperio ET Λαίφια, ῥάκη, Panni laceri:
" pro quo forsan λαίφεα ipse scripsit." ["Λαίφη, Callim. 1, 528. Λαῖφος, Jacobs. Anth. 6, 279. 393. Automedon 11. Brunck. Apoll. Rh. 86. Ruhnk. Ep. Cr. 36. Ilgen. ad Hymn. 328. Musgr. Med. 524. Velum, Eur. Hec. 110. Musgr. ad v. 1081. Ἀνασπᾶν, κατερύειν λ., Apoll. Rh. 2, 924. 931." Schæf. Mss. * "Λέφος, τὸ, i. q. λαῖφος, Velum, Tzetz. Chil. 12, 416. 423." Elberling. Mss.]

" ΛΑΚΚΟΣ, ὁ, Fossa, Fovea, Plut. Polit. Præc.
"Ἔτυχον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀστράγαλον
" ἐκκόπτοντες. In Psalmis Davidicis λάκκος et τάφος
" ponuntur pro Morte et periculo: quoniam foveæ
" et fossæ fiunt vel in insidiis vel in morte. Dicit
" igitur David. (Ps. 27, 1.) Ὁμοιωθήσομαι τοῖς κατα-
" βαίνουσιν εἰς λάκκον. Et rursum (39, 2.) Ἀνήγαγέ
" με ἐκ λάκκου ταλαιπωρίας. Attici, inquit Suid., et B
" ceteri Græci, ὀρύγματα ὑπὸ τὴν γῆν ποιοῦντες εὐ-
" ρύχωρα καὶ στρογγύλα καὶ τετράγωνα, καὶ ταῦτα
" κονιῶντες, οἶνον ὑπεδέχοντο καὶ ἔλαιον εἰς αὐτὰ, καὶ
" ταῦτα λάκκους ἐκάλουν. Cic. dicit Cellam vinariam
" et oleariam: Ulpianus Cellam vini et olei. Quidam
" et Cisternam interpr.: necnon Lacum" [et Lacunam] " Latinorum hinc esse volunt nonnulli." ["Herod. 4, 195. Ἐσχέουσι τὴν πίσσαν ἐς λάκκον ὀρωρυγμένον ἀγχου τῆς λίμνης." Schw. Mss. " Ad Phalar. 268. Phryn. Ecl. 20. Wakef. S. Cr. 4, 10. ad Diod. S. 2, 351. Bast Lettre 123. Act. Traj. 1, 237. Toup. Add. in Theocr. 410. item Ind. ad hæc Add. v. Ἐπίλακκον, item Append. in Theocr. p. 11. ad Mœr. 105. ad Charit. 282. Thom. M. 157. ad Herod. 557." Schæf. Mss. Aristoph. Ἐκκλ. 155. Xen. K. Ἀ. 4, 2, 22. Demosth. 895. Jugulum, Hypatus de Part. Corp. Hum. 148. Σφαγὴ ὁ λάκκος τοῦ τραχήλου. Cf. Ἐπίλακκος.] " Λακκόπλουτος, E fossa
" ditatus, E cisterna dives factus. Callias Athe-
" niensis a Comicis Λακκόπλουτος dicitur διὰ τὸ περι-
" τυχεῖν χρυσῷ εἰς φρέαρ βεβλημένῳ, inquit Hes.
" Sic Suid. scribit Xerxe Salaminio prælio fugato,
" fugientibusque iis qui Athenas tenebant Persis,
" famulos Persæ cujusdam qui domi Calliæ ἐστά-
" θευεν, πολὺν χρυσὸν ἐμβαλεῖν εἰς λάκκον, In puteum
" s. cisternam subterraneam: id aurum Calliam,
" barbaris reditus spe prærepta, invenisse, et supra
" modum locupletatum, Λακκόπλουτον inde dictum
" fuisse." ["Jacobs. Anth. 9, 454. Kuster. Aristoph. 191. Bergler. ad Alciphr. 34. ad Lucian. 1, 388." Schæf. Mss. Aristid. 2, 295. * Λακκοποιὸς, Gl. Lacunarius.] " Λακκόπρωκτος, Qui podicem habet
" latum et profundum in modum λάκκου: ap. Ari-
" stoph. N. (1330.) cui synonymum facit εὐρύπρω-
" κτος." ["Pariter Cephisodorus Athenæi 689. ὦ λακκόπρωκτε. Inde * Λακκοπρωκτία, formavit Eupolis Comicus Athenæi 17." Schw. Mss. * Λακκόπυγος, s. * Λακόπυγος, Anal. 3. p. 159.] " Hes. ET Λακ-
" κοσκάπερδον dici scribit τὸν λακκόπρωκτον." [* Λακκοσκαπέρδαν, Phot.] " Apud Eund. reperio et alia D
" duo COMPOSITA, Λακκοσπέδα ET Λακκοσχέας.
" Is enim cum attulisset λακκοσπέδα τοῦ σκελετοῦ,
" subjungit, διαχαλασθέντος ὀσχέου, καὶ τῶν διδύμων
" κρεμασθέντων, vocatur λακκοσπέδα: Λακκοσχέας
" autem, Euphronius τοὺς διὰ παντὸς καθειμένον
" ἔχοντας αὐτό: dici vero ὄσχεον s. ὀσχέαν, τὸ ἀγ-
" γεῖον ὅπου οἱ δίδυμοι ἐμβέβληνται: qua de re vide
" et quæ ex J. Poll. attuli, T. 2. c. 977. Utitur vero
" vocab. λακκοσχέας Lucian. (2, 334.) Μῶν ἐκεῖνον
" φῆς Δίωνα τὸν καταπύγωνα καὶ λακκοσχέαν;" [Λακκοσχέων, Photio μαλακῶν. " Jacobs. Anth. 11, 310." Schæf. Mss. * Ἐπίλακκος, Schol. Theocr. 3, 54. Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν, Pars illa concava, quæ collo subjacet, Jugulum. " Toup. Add. in Theocr. p. 410. et in Ind. ad hæc Add., item Add. ad Append. p. 11. * Ἐπίλακος, in Schol. p. 212. coll. Corrig. ad calcem Vol. 2. Warton., Thom. M. 157." Schæf. Mss. * Προλάκκιον, Aristot. de Part. Anim. 3, 14. * Λακκώδης, Geopon. 3, 3, 11.] " Præterea a
" λάκκος DERIV. Λακκαῖος, Cisterninus: ut λακκαῖον
" ὕδωρ, Aqua cisternina, Aqua e cisterna s. fossa
" subterranea. Anaxilas (Athenæi 124.) Ὑδατός τε
" λακκαῖον παρ' ἐμοῦ τοντί γε σοι Γένοιθ' ὑπάρχειν.
" Et rursum, Ἴσως τὸ λακκαῖον γε ὕδωρ ἀπόλωλεν.
" At τοῦ λάκκου vocabulo usus est Apollodorus Ce-
" lous (Athenæi 125.) in hac signif., dicens, Ἀγω-
" νιῶσα τόν τε του λάκκου κάδον Λύσασα καὶ τὸν τοῦ
" φρέατος, εὐτρεπεῖς Τὰς ἰμονιὰς πεποίηκας: aperte
" distinguens λάκκον et φρέαρ. Ita ut sit Cisterna,
" Fossa subterranea in qua colligitur aqua et asser-
" vatur: dicente Aristoph. quoque Ἐκκλ. (154.) Ἐν
" τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν Ὕδατος. Affer-
" tur et VERB. Λακκίζω pro Fodio: sed sine exem-
" plo." ["Boiss. Philostr. 417." Schæf. Mss. * Λακκόω, Schleusn. Lex. V. T. * Λακκώμα, Phot. v. Λάκκος affert e Dem. c. Aphob. (845.) Τὰ λακκώματα ἀποσπάσας, sed perperam pro θυρώματα. * Ἐνλακκεύω, pro Monasterio concludo, e Nicetæ Annal. 8, B
3. affert Schn. Lex. v. Ἐνσηκάζω. Λακκαῖοι, * Λακκαρεῖς, Gl. Laccarii: * Λακκάριος· Laccarius. * "Λάκκιος, ad Charit. 282. * Λάκκιον, ad Diod. S. 1, 644." Schæf. Mss.]

ΛΑΛΕΩ, Loquor, Lucill. Epigr. μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, Ne loquare valde multa, Lucian. (2, 392.) Ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. Plut. (8, 2.) Λαλοῦντι μὲν πρὸς τοὺς οὐκ ἀκούοντας, μὴ ἀκούοντι δὲ τῶν λαλούντων: Lyc. Ἡ πρὸς τὸ λαλεῖν ἀκρασία κενὸν λόγον ποιεῖ καὶ ἀνόητον. Rursum Lucian. (1, 542.) de Pythagoricis, Ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδὲν, ubi opp. ἀφωνία et λαλεῖν, ut Lat. Loqui et Tacere: (1, 866.) Ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plus autem est λέγειν et διαλέγεσθαι: unde plerumque pro Temere et inconsiderate verba fundere ponitur, ac de ἀκριτομύθοις, ut Hom. appellat, dicitur: unde Eupolis ap. Plut. (Alcib. 13.) Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Sicut Sallust. de Catilina, Satis loquentiæ, sapientiæ parum. Item, Loquax magis quam C
facundus, Gell. 1, 15. Demetr. Phal. Ὁ γὰρ οὕτω διαλεγόμενος, ἐπιδεικνυμένῳ ἔοικε μᾶλλον, οὐ λαλοῦντι. Improprie autem Lucian. (2, 302.) Δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν: Tibull. digiti cum voce locuti. Et Simonides ap. Plut. Τὴν μὲν ζωγραφίαν, ποίησιν σιωπῶσαν προσαγορεύει· τὴν δὲ ποίησιν, ζωγραφίαν λαλοῦσαν. Et voce ac signif. pass. ap. Synes. Ep. 125. Καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς ἡμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν, In pace dici ista. ["Vide La Mothe le Vayer Œuvr. T. 6. P. 2. p. 284. Valck. ad Il. 22. p. 84. T. H. ad Lucian. 1, 218. 327. Ammon. 44. 87. Valck. Anim. 229. De arbore, Villois. ad Long. 50. Diversum a λέγω, Ruhnk. Hist. Cr. Oratt. Gr. p. 39. Spalding. ad Quint. 4, 365. ad Diod. S. 1, 595. Brunck. Aristoph. 3, 117. Sic Loqui et Dicere, Cicero Brut. §. 212. Λ. τινὰ, Clamando excito, T. H. ad Plutum p. 252. Medium pro act. non usurpatur, Valck. Oratt. 326. De pass., 327. Xen. Eph. 15. Λελάληκα, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 262." Schæf. Mss.] " Λάμμενον, Hes.
" λαλοῦντα: nisi forte λάλμενον." " Λαλητέος, Di- D
" cendus, Prædicandus, Epigr." [Thom. M. 566.] Λάλημα, Sermo, Loquacitas, ex Eur. (Andr. 937.) Dicitur etiam de Homine loquaci et garrulo, ut κρόταλον, Soph. Ant. (320.) Οἱ μ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, i. e. περίτριμμα τῆς ἀγορᾶς, πανοῦργος, Schol. ["Brunck. Antig. 320. 756. Musgr. Andr. 938." Schæf. Mss. * "Λάλησις, Bekk. Anecd. 438." Boiss. Mss. " Ad Hesych. 1, 1619, 4." Dahler. Mss.] Λαλητὸς, active, pro Loquendi facultatem habens, Qui loqui potest: ζῶον, Eust. i. e. λαλοῦν, de homine. Pro quo et λαλητικός. Ἀλάλητος, ὁ, ἡ, Ineffabilis, Qui loquendo aut etiam dicendo exprimi non potest, Ep. ad Rom. 8, (26.) Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις, Ipse Spiritus interpellat pro nobis suspiriis inenarrabilibus. [Vide Schleusn. Lex. N. T. " Jacobs. Anim. 118. Anth. 8, 225. Huschk. Anal. 150. Brunck. ad Poet. Gnom. 288." Schæf. Mss. * "Ἀλαλήτως, Amphil. 73. Athan. 1, 814. 2, 255. 569. * Αὐτολάλητος,

Timon Diogenis L. 9, 71." Boiss. Mss. * Ὁμολάλητος, vide Ἀλαλητός.] Λαλητικὸς, Loquax, Garrulus, ex Aristoph. (Ἱππ. 1381.) Vim habens loquendi, ut homo, Bud. e Damasc. Λαλητρὶς, ίδος, ἡ, Garrula, Loquax, Epigr. [" Jacobs. Anth. 11, 58." Schæf. Mss.] Λάληθρος, Garrulus, Loquax, Epigr. λάληθρον θῆλυ γένος, Garrulum genus femineum, VV. LL.: λάληθρον, λάλον, Hes. [" Epigr. adesp. 33. ad Lucian. 2, 298." Schæf. Mss.]

[* Ἀντιλαλέω, Gl. Obloquor, Symm. Ps. 138, 20.] Ἀπολαλέω, Effutio, Lucian. (1, 60.) Ἐν ᾧ (δείπνῳ) πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ ὧν οὐκ ἐχρῆν ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες ἀπίασιν; J. Poll. Ἀπειπεῖν, ἀπαγορεῦσαι, Ἰσαῖος δὲ ἀπειρηκὼς ἔφη, οἷον ἀπολελάληκώς. Διαλαλέω, Divulgo, Loquor, Confabulor, VV. LL. [Eur. Cycl. 174. " Ad Charit. 84. 504. Diod. S. 2, 497." Schæf. Mss. " Appian. B. C. 2, 725. Moschop. π. Σχ. 184." Boiss. Mss. * " Διαλάλησις, Colloquium, Schol. Pind. Ὀ. 7, 17. * Διαλαλία, Etym. M. 818, 28." Wakef. Mss. " Anna C. 234. Jo. Malal. 2, 102." Elberling. Mss. " Bondam. Specim. Animadv. 33. Toup. Opusc. 1, 579. 2. 302." Schæf. Mss. " Bandini Catal. Mss. Medic. 189-90." Boiss. Mss. Διαλαλιὰ (sic,) Gl. Interlocutio, Denunciatio.] Ἐκλαλέω, Eloquor, Loquendo effero. Et in malam partem, Effutio, Evulgo, Deblatero. Philo V. M. 1. Ὥσπερ μετανισταμένου τοῦ λογισμοῦ τὰ ὑποβαλλόμενα ἐξελάλει, Eloquebatur, Turn.: Dem. (16.) Τῶν ἀτοπωτάτων μέν τ' ἂν εἴη, εἰ ἃ νῦν, ἄνοιαν ὀφλισκάνων, ὅμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δυνηθεὶς μὴ πράξει. [" Wakef. S. Cr. 4, 6. Bergler. Alciphr. 183." Schæf. Mss. * Ἐκλάλησις, Gl. Eloquium, Greg. Naz. 2, 27.] Ἀνεκλάλητος, ὁ, ἡ, Qui loquendo efferri non potest, Ineffabilis, i. q. ἀλάλητος, ["Greg. Naz. Ep. 230. p. 915. νοῦν." Strong. Mss. * Ἀνεκλαλήτως, Athan. 1, 814. 2, 396. " Nicet. Eugen. 6, 525. * Δυσεκλάλητος, Diouys. H. 6, 179. Oratt. Gr. Reisk." Boiss. Mss. * Συνεκλαλέω, Eust. Il. Θ. p. 621. * Ἐπιλαλέω, Schol. Aristoph. O. 39. Symm. Ps. 122, 4. Dan. 8, 13.] Καταλαλέω, Deblatero, Denarro, Prodo, Bud. || Obloquor, Polyb. 3, (90, 6.) p. 57. Τὸν μὲν Φάβιον κατελάλει πρὸς πάντας ὡς ἀγεννῶς χρώμενον τοῖς πράγμασι, Bud. Item ap. Suid. Μὴ καταλάλει τὸν γειτνιῶντα. Idem Lat. Traducere dicunt, et Detrahere alicui. Diversa autem constr. 1 Petr. 2, (12.) Καταλαλοῦσιν ὑμῶν, Jacobi 4, (11.) Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, ἀδελφοί. || Loquacitate obruo, Vinco et obruo sermone, unde καταλελαλημένος, Loquacitate obrutus, ut καταβεβοημένος et κατεγλωττισμένος, Bud. [" Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Toup. Opusc. 2, 230. ad Diod. S. 1, 438. Thom. M. 566. * Καταλαλητέος, ibid." Schæf. Mss.] Προσκαταλαλέω, Objurgo, Bud. Exp. etiam Loquacitate obruo, obstrepo et obtundo, Schol. Aristoph. (Argum. Nub.) Πληγὰς λαβὼν βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς, Loquacitate vexatus, Insuper a loquaci puero increpitus, Loquacitate obrutus, Bud. Παραλαλέω, Nugor, Obloquor, VV. LL. At Gall. Parler, Loqui. [Menander Athenæi T. 1. p. 277. Schw. Εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις, Tum avia quædam nugatur. " Med., Dionys. H. 4, 2058." Schæf. Mss. * " Ἀντιπαραλαλέω, Theodoret. Quæst. 20. iu Gen." Kall. Mss.] Περιλαλέω, Garritu circumstrepo, Greg. de avibus, Καταφωνεῖ τὸ ἄλσος καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. Plerumque in malam partem, pro φλυαρῶ, περιττολογῶ, Blatero, Inaniter loquor. Aristoph. Ἐκκλ. (230.) Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα, Ne garriamus. Gal. Ἀρχιγένους οὐ διδάξαντος, ἀλλὰ περιλαλήσαντος τὰ πλεῖστα κατὰ τὸ περὶ Σφυγμῶν σύγγραμμα. Et in pass. e Greg. Naz. περιλαλεῖσθαι, Loquacitate undique obtundi. [" Περιλαλῆσαι τὰ κατὰ τὸν τόπον, Origen. in Matth. 14, 5." Routh. Mss. " Cattier. Gazoph. 86." Schæf. Mss. * Περιλάλημα, Schol. Aristoph. Θ. 138. * " Περιλαλητὴς, Kuster. Aristoph. 193. * Περιλάλητος, ὁ, ἡ, Valck. Anim. ad Ammon. 65. Diatr. 14. Aristoph. Fr. 256." Schæf. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 43. 102. Aristoph. ap. Diog. L. 2, 18." Boiss. Mss.] Ἀπερίλαλητος, Quem verbis non facile compescas, Qui garritu circumstrepente obtundi nequit, Locutuleius, Blatero, Aristoph. B. (837.) de Æschylo, αὐθαδόστομον, Ἔχοντ' ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, Ἀπερίλαλητον, κομποφακελορρήμονα. Q. J. Gell. 1, 15. citans, dicit his verbis denotari loquacitatem verborumque turbam magnitudine inani vastam. Sed perperam ibi scribitur περιλάλητον, sicut ET Περιλάλητον στόμα perperam in VV. LL. ex hoc ipso loco, Os futile. [* Προλαλέω, Gl. Præloquor, Proloquor, Præfor, Eust. Od. A. p. 8. " Garrio, Toup. Append. in Theocr. p. 25. ad Charit. 348. Aristoph. Fr. 289." Schæf. Mss.] Προσλαλέω, Alloquor, Colloquor, ut προσδιαλέγομαι, Lucian. (1, 57.) Αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Et alibi itidem. Sic Sapient. 13, (17.) Οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν, i. e. εἰκόνι, Bud. Et Act. 28, (20.) Ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι. [Athen. 408. " Jacobs. Anim. 222. Abresch. Lectt. Aristæn. 90. Valck. Hipp. p. 183." Schæf. Mss. * " Ἀντιπροσλαλέω, Theoph. Bulg. Ep. 1." Boiss. Mss.] Συλλαλέω, Colloquor, Marc. 9, (4.) Συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ, Luc. 4, (36.) Συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους, Matth. 17, (3.) Μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Sic Act. 25, (12.) Συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Et in pass. Συλλαλούμενοι καὶ συνακουόμενοι, Greg. 253. De quibus simul erat sermo, Bud. [Dionys. H. 10. p. 637. Polyb. 1, 43, 1. 4, 22, 8. * Συλλαλία, Gl. Colloquium. * Ὑπερλαλέω, Eust. Il. p. 2, 3. 771, 2. Philostr. Epist. 1, 10.] Ὑπολαλέω, Submurmuro, Mussito, " Obloquor," ψιθυρίζω, Hes. [" Eust. 91, 17." Seager. Mss.]

Λάλος, ὁ, ἡ, Qui loquitur, Vocalis, Lucian. (1, 543.) Ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι, ad Pythagoram, qui indicebat suis discipulis ἀφωνίην καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. Interdum Loquax, Loquaculus, Locutuleius, Blatero, Linguax, de homine stulta et immodica blaterante, et cujus lingua tam prodiga infrænisque est, ut fluat semper et æstuet colluvione verborum teterrima, quemadmodum Gell. 1, 15. interpr. Plut. (8, 461.) de amore, Λ. ποιεῖ τὸν σιωπηλόν: (8, 181.) Σώφρονας τοὺς πολίτας καὶ φιλεργοὺς ἐκ πολυγέλων καὶ λάλων κατασκευάσαντες. Et Athen. (449.) de podice, Οὗτος γὰρ αὐτός ἐστιν ἀγλωττος λάλος, Elinguis blatero. Alicubi autem Loquax, Garrulus. Epigr. λάλον γῆρας, Cic. Loquax senectus. In Iisd. λάλος ἠχὼ, et λάλος σειρήν. Item Plut. (8, 877.) de ære, Εὔφωνος καὶ λάλος: Mart. Garrula sistra. Et Lucian. (2, 298.) de Argo nave, Τὴν λάλον αὐτῆς τρόπιν: nam fatidica erat ea ratis, ut Val. Flacc. testatur. Rursum Plut. (6, 332.) Ἡ φιλία τανῦν ἰσχνόφωνος γέγονεν ἐν τῷ παρρησιάζεσθαι, καὶ τὸ κολακεῦον αὐτῆς λ. ἐστὶ, τὸ δὲ νουθετοῦν, ἄνανδον. At τὸ λ., Loquacitas, Plut. [" Jacobs. Anth. 6, 54. 99. 128. 11, 195. 222. 9, 47. Anim. 273. Thom. M. 565. ad Charit. 518. 529. 565. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀργὼ, Valck. Adoniaz. p. 379. Toup. Opusc. 1, 291. Emendd. 2, 62. Conf. c. ἄλλος, ad Lucian. 1, 490. ad Xen. Mem. 1, 2, 27. ad Diod. S. 2, 304.; cum κακὸς, Brunck. Lectt. ad Anal. 139. Λ. ὕδωρ, Anacreon 13, 7. Λαλίστερος, Valck. Adoniaz. p. 378. Λαλίστατος, Ruhnk. Ep. Cr. 135." Schæf. Mss. * Λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάτης, exp. Garrulus, importunus, cantici rhythmum prætergrediens, Pratinas ap. Athen. 617. κάλαμος. * Λαλοκαικαταρατογύναιξ, Aristoph. Θ. 1097.] Ἀείλαλος, ὁ, ἡ, Semper loquens. Exp. et Semper loquax, [" Meleager 95." Schæf. Mss.] Ἄλαλος, Qui fari s. loqui non potest, Infans, Mutus, Plut. (7, 723.) Δίκην νεὼς ἐπειγομένης, ἀλάλου καὶ κακοῦ πνεύματος οὖσα πλήρης, Mutuo et improbo spiritu abundans: de quodam afflatu fanatico loquens. Marc. 9, 25. Πνεῦμα ἄλαλον καὶ κωφόν: 7, (37.) Τοὺς ἀλάλους λαλεῖν. Alex. Aphr. Οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄ., Surdi et muti. [" Jacobs. Anth. 10, 52. Pierson. Veris. 170. Wakef. S. Cr. 2, 79." Schæf. Mss.] Ἀλαλία, Infantia, h. e. Cum quis mutus est et fari non potest. Exp. etiam πονηρία, ἀταξία, qua signif. e Soph. (ἐπὶ Ταινάρῳ Σατ.) affertur [ab Hes. "Toup. Opusc. 2, 102." Schæf. Mss. * Ἀλαλέομαι, Mutus sum, Aqu. Ps. 38, 3.] Ἀμφίλαλος, Circumquaque loquax,

Passim loquax, VV. LL. ex Aristoph. (B. 679.) citantia χείλεσιν ἀμφιλάλοις pro Inepte loquentibus. [* "Ἐξαλλαλαλέω, verbum fictitium, quod notat Magnifica, Snperba loquor. Dan. 11, 36. sec. Chis. Ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐξαλλαλαλήσει: ubi Theod. λαλεῖν ὑπέρογκα habet. Fortasse scr. divisim ἔξαλλα λαλήσει." Schleusn. Lex. V. T.] Εὔλαλος, Bene loquens, Facundus, Disertus, Loquaculus, Epigr. Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ, μέτρα φιλεῦσα, Εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε. ["Thom. M. 393. Huschk. Anal. 149. Jacobs. Anth. 8, 244. 9, 188. 288. 291. 11, 329. 12, 79. Gesner. Ind. Orph. v. Ἀργώ, Toup. Opusc. 2, 244. *Εὐλαλία, Jacobs. Anim. 317." Schæf. Mss.] Κατάλαλος, Maledicus, Obtrectator, Oblocutor, Qui alicui obloquitur et ei detrahit, ad Rom. (1, 30.) Ψιθυριστὰς, κ., θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, Susurrones, obtrectatores. Καταλαλιὰ, Obtrectatio, 1 Petr. 2, (1.) Φθόνους καὶ πάσας καταλαλιὰς, 2 Cor. 12, (20.) A Suida exp. ἡ εἴς τινας ὑπό τινων βλασφημία, ap. Apost. ["Thom. M. 566. Toup. Opusc. 2, 303." Schæf. Mss.] Ατ Καταλαλιᾷν, καταλγύνεσθαι, λυπεῖσθαι, Hes. [* Μεγαλόλαλος, Gl. Magniloquax.] Μογιλάλος, Qui ægre et difficulter loquitur, Cui impedita lingua est, Balbus, Aet. 8, 38. de ancyloglossis, Οἱ τοιοῦτοι δὲ μόγις διαλέγονται, διὸ καὶ μ. ὑπό τινων προσαγορεύονται. Μογιλάλοι, inquit Gorr., Qui difficulter ex aliquo linguæ morbo loquuntur, ut ii, quibus ab ulcere et cicatrice dura sub lingua relicta incurvatur et impeditur libera vocis prolatio. Dicuntur et ἀγκυλόγλωσσοι: nisi quod Aët. μ. videtur intelligere Eos tantummodo, qui ex aliqua affectione impedite loquuntur; ἀγκυλογλώσσους vero, tum hos, tum illos, qui ex utero et a natura id vitii habent. [Marc. 7, 32. LXX. Es. 35, 6. Gl. Atubus, Μογγιλάλος, Μογιλάλος, Hœschel. ad Maximi Mystagog. p. 4, 10. Μογγιλάλος, Etym. M. v. Βατταρίζειν, Cf. Μογγός. Μογιλάλος, * Μογολάλος, i. q. ἰσχνόφωνος, Anecd. Bekkeri. * Μογγιλαλέω, Theod. Prodr. Epigr. 53.] Μογιλαλία, Difficultas loquendi, Linguæ hæsitantia. [* Ὀλιγολαλέω, Lobeck. Phryn. 627.] Ὀξυλάλος, Acute loquens, Aristoph. [B. 815. "Lobeck. Aj. p. 443." Schæf. Mss.] Περίλαλος, Loquax, Dicax, Futilis, Bud. [Schol. Aristoph. Ὄρν. 195.] Πλαστολάλος, Ficta et falsa loquens, Falsiloquus, i. q. πλαστολόγος. [Gl. Fandi fictor.] Πολύλαλος, Multum loquens, Loquax, Locutuleius, Loquaculus, Garrulus, [Suid. 1, 50. Schol. Soph. Ant. 330. Symm. Job. 12, 2. * Πολυλαλέω, Schol. Aristoph. Θ. 400. 1082. * Πολυλάλητος, Eust. Il. A. p. 805, 30. Schol. Soph. Phil. 191. Theophyl. 3, 732.] "Πρόλαλος, Præceps in loquendo: ὁ προα-"λὴς ἐν τῷ λέγειν, Suidæ, hoc afferenti exemplum, "Καὶ τοῦτον κατεσίγασαν τηνάλλως πρόλαλόν τε καὶ "ἰταμὸν ὄντα. De Eo dicitur qui ante tempus lo-"quitur, vel temere et antequam præmeditatus sit "quid sit dicendum." [Manetho 5, 337. "Toup. Append. in Theocr. p. 25. * Προλαλιὰ, * Προσλαλιὰ, (Gl. Affatus,) Thom. M. 565." Schæf. Mss. * Φιλόλαλος, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 225. Diog. L. 1, 92. * "Φιλολαλία, Liban. Declam. pro Socrate 222. Mor." Boiss. Mss.]

Λάλις, poët. pro λάλος, εὔγλωττος, VV. LL.

Λάλιος, Garrulus, Loquaculus, Loquax, Epigr. λαλίην ἑταίρην, Amicam facundam, VV. LL. [Meleager 85. 94. 127.]

Λαλίστερος, Loquacior, compar. irreg. a λάλος, Aristoph. B. (91.) Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Λαλίστατος, Loquacissimus, Eur. Cycl. (315.) Eust. dicit λαλίστερος videri παρειλκύσθαι ἐκ τοῦ λάλιστος: at λάλιστος esse pro λαλίστατος, ut κλέπτιστος pro κλεπτίστατος. [Lucian. 2, 705.]

Λαλόεις, Loquax, i. q. λάλος. ["Wakef. S. Cr. 2, 145. Even. 13." Schæf. Mss.]

Λαλιὰ, Loquela, Sermo. Apud Suid. Ἦν δὲ ὁ Ἀρκεσίλαος ἐν τῇ λ. διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων, καὶ παῤῥησιαστὴς ἱκανῶς: quæ verba habentur ap. Diog. L. Arcesilao 197. Accipitur etiam in malam partem: sicut et Lat. Loquela, ut cum Cic. dicit Fallacem loquelam, unde et pro Loquacitate ponitur. Plut (8, 854.) Πολύφωνος ὁ οἶνός ἐστι, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος ἡγεμονικοῦ καταπίμπλησιν: secundum Horat. Fœcundi calices, quem non fecere disertum? (8, 860.) Τὸ δὲ ληρεῖν οὐδέν ἐστιν ἀλλ' ἢ λόγῳ κενῷ χρῆσθαι καὶ φλυαρῶδει· λαλιᾶς δ' ἀτάκτου καὶ φλυαρίας εἰς τὸ ἄκρατον ἐμπεσούσης, ὕβρις καὶ παροινία τέλος: (8, 579.) dicit μέθης σύμπτωμα esse πλεονασμοὺς λαλιᾶς. Item ap. Aristoph. N. (931.) λαλιὰν ἀσκῆσαι, B. (1069.) Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι, καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας. VV. LL. annotant, Genus declamationum, quod totum ad voluptatem et delectandos auditores comparatum est, Græcos λαλιὰν vel λαλιὰς vocasse. ["Heyn. Hom. 7, 804. 8, 693. Thom. M. 565. Jacobs. Anth. 6, 99. 128. 7, 140. 8, 244. Meleager 117. ad Lucian. 1, 166. 168. ad Mœr. 276. ad Xen. Eph. 217. In bonam partem, Ruhnk. Ep. Cr. 296." Schæf. Mss.]

[* Λάλη, Loquela, Lucian. 2, 337. Τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, * λαλησθιγάνη γίγνεται: "Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησθιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, Nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam affert. Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus λάλης θηγάνη, Coticula loquelæ, leg." J. M. G.]

¶ Λαλάζω, Vociferor: unde Hes. λάλαζε, βόα: λαλάξαντες, βοήσαντες: λαλάξαι, τὴν γλῶσσαν ἐξελεῖν. [Anacr. ap. Athen. 447. Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον Λάλαζε.] Λάλαξ, αγος, Clamor, Vociferatio, Sonitus, Tumultus, ut λαλαγή: unde Epigr. λαλάγων ἐφυπνιδίων: [lege λαλαγῶν.] ‖ Λάλαγες, Hesychio χλωροὶ βάτραχοι περὶ τὰς λίμνας, οὓς ἔνιοι κεμβέρους. Apud Lat. quoque Poetas rana Garrula et Loquax dicitur. Addit tamen, quosdam dicere λάλαγας· esse εἶδος ὀρνέου, Avis quoddam genus. "Λάσαγγες Hesychio "οἱ περὶ τὰς λίμνας χλωροὶ βάτραχοι, Virides palu-"dum ranæ, quæ supra λάλαγγες." Λαλαγὴ, Clamor, Vociferatio, ut Præcedens: κραυγή, Hes. ["Heyn. Hom. 7, 804. Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss.] Λαλαγέω, Clamo, Vociferor, Resono, et quasi loquentem imitor: Hes. λαλαγεῦσαι, λαλοῦσαι. Suid. autem λαλαγεῦσαν, ἐμμελῶς φωνοῦσαν, in Epigr. Τὰν δὲ πύρος λαλαγεῦσαν ἐν ἀλσεσιν ἀγρότιν ἀχὼ Πρὸς νόμον ἀμετέρας τρέψε λυροκτυπίας, ubi λαλαγεῦσαι ἠχὼ dicitur, ut supra quoque λάλος. Opp. de dentibus quoque λαλαγεῖν dicit, K. 3, (352.) τοῖον λαλαγεῦσιν [τοῖοι σελαγεῦσιν] ὀδόντες, Frendent, Crepant, Crepitant; nam id quoque de dentibus dicitur, ut supra in Κόμπος et Κομπέω annotatum fuit. ‖ Λαλαγεῦσαι, ἀθρόαι οὖσαι, Hes. ["Jacobs. Anth. 8, 240. 12, 428. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 121. Pierson. Veris. 174." Schæf. Mss.] Λαλάγημα, τὸ, Sonitus, Jubilum, ἀναφώνημα, ἤχημα, ut Suid. in h. l. exp. Ἰρήν σοι θαλάμην, ζωάγρια καὶ λαλάγημα Ἀντίθεμαι. ["Jacobs. Anth. 7, 375." Schæf. Mss.] Λαλαγήτης, Nugator, ματαιολόγος, Hes. Quibus addi potest ET Λάλλαι, qua voce Hes. vocari scribit τὰς παραθαλασσίους καὶ παραποταμίους ψῆφους, Calculos, qui sunt in litore maris aut ripis fluminum, quæ etiam κρόκαι et κροκάλαι, et λάϊγγες, ut supra dictum fuit. Forsan autem a strepitu s. sonitu, quem edunt hujusmodi lapilli, dum a maris fluctibus pulsantur, aut a pedibus supergredientium calcantur, ita denominati sunt. ["Toup. ap. Warton. ad Theocr. 2. p. 247. Valck. Adoniaz. p. 378." Schæf. Mss. Vide ad Id. 22, 37.] Λαλάκονις ap. Hes. ψηφώδης κόνις, Arena calculosa, Sabulum calculosum; quoniam fortassis cum calcatur, λαλεῖ s. λαλαγεῖ. ["Λαλλάκονις, * Λαλλακονία, Toup. l. c." Schæf. Mss.]

ΑΛΑΛΗ, Alala, Vox quædam ἄναρθρος, quæ a militibus ante pugnam editur: ἀλαλαγμὸς, ut exp. Eust.: quanquam ἀλαλαγμὸς distinguendum videtur, ut sit Vociferatio militum edentium hanc vocem ἀλαλὴ, s. potius Dorice ἀλαλά. ‖ Etym. exp., Ἀλάλη, scribo παροξυτόνως ut ibi habetur, Tumultus, et Inarticulata vox: ab ἄλα accus. nominis ἅλς, i. e. Mare: quod perpetuo strepitum edit: inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationem ἀλάλη: unde, inquit, ἀλαλάζω, et ἀλαλητός. Eust. (ad Il. Ξ. 393.) citat h. l., in quo ἀλαλὰ usurpatur, Κλῦθ', Ἀλαλὰ, πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον. Esse autem Do-

ricum ait, verso sc. η in α. Aptius tamen ἀλαλάζω ab ἀλαλὰ quam ab ἀλαλὴ formaremus: sed ἀλαλητὸς non item. Suid. acclamationem chori esse dicit ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιών. Reperio et ap. Plut. (7, 643.) e quodam Poeta [Pind.,] μανίαι τ' ἀλαλαί τ' [al. μανίαι τε ἄλλαι] ὀρινόμεναι * ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ. Sciendum est autem nostrates hodieque cum aliquos inter se committunt, et ad pugnam excitare volunt, clamare, La la la. Sed et Alarrue dicimus conflictum, s. potius primum in conflictu congressum. Quæ tamen vox et aliam originem habere videri possit. Cum vero λαλάζω et λαλαγὴ ceteraque, a λαλέω derivari existimentur, ἀλαλὴ autem et ἀλαλάζω vicinam signif. habeant, hæc illis subjungenda censui. ["Eur. Hel. 1360. Jacobs. Anim. 320. Porson. Phœn. 345. Valck. Phœn. p. 119. Brunck. ad Trach. 206. Aristoph. 2, 200. Kuster. 197." Schæf. Mss.]

'Αλαλητὸς, ὁ, Clamor militum dicentium ἀλαλὴ, juxta ea, quæ modo diximus. Unde et ἀλαλαγμὸς exp. ab Eust. Sed generaliter dicitur ἀλαλητὸς, Fremitus militum in pugna, Vociferatio militaris: ap. Hom. sæpe, Il. Π. (78.) οἱ δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχη νικῶντες 'Αχαιούς: Δ. (436.) Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺς [εὐρὺν] ὀρώρει. Hesiod. Θ. (686.) οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibusdam placuit, e quibus fuit Apollonius Gramm., α esse πλεοναστικὸν in hoc nomine, i. e. supervacaneum: deducentibus sc. a λαλέω. Aliis autem esse ᾱ pro πολὺ, ut sit ἀλαλητὸς quasi πολυλαλητός. Aliis pro ὁμοῦ, ut sit quasi ὁμολαλητός: utrisque itidem a λαλέω derivantibus hoc nomen. Sed ego ab ἀλαλὴ potius deduco. ["Teleclides Comicus Athenæi 268. ἦν ἀ., Strepitus erat. Quem locum citatum Steph. Thes. 4, 766. aliena prorsus ratione interpretatus est, Loqui non poterat." Schw. Mss. " Jacobs. Anth. 11, 387. Heyn. Hom. 4, 635. Valck. Phœn. p. 119." Schæf. Mss. Quint. Sm. 1, 311.] AT 'Αλάληα, Ligna fluvialia, VV. LL. Hesychio ξύλα ποταμοῦ, κλυστὰ, γομφώδη. [* 'Αλαλητὺς, Anal. 3, 184. et Brunck. " Jacobs. Anth. 9, 145. 11, 387." Schæf. Mss.]

" 'Αλάβητοι, Hesychio θόρυβοι, Tumultus, Stre-
" pitus: subjungenti mox diversa scriptura, 'Αλα-
" βυτῶ, θορυβῶ, Tumultuor, ubi malim scribere 'Α-
" λαβητῶ: nam υ in η vertendum est procul dubio.
" Supra ἀλαλητὸς pro hoc ἀλάβητος s. ἀλαβητός."

'Αλαλάζω, ξω, Clamo alala, Fremitum edo inter pugnandum, Clamorem lætum tollo in committendo prælio, Xen. 'Ελλ. 4, (3, 10.) 'Αλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Est autem proprie Clamorem tollo cum animi alacritate, ideo verti Clamorem lætum tollo, cum alii simpliciter reddant Clamorem tollo, et exultabunde, atque in signum victoriæ: unde ἀλαλάζει Hes. exp. * ἐπινικίως ἠχεῖ. Plut. Popl. Τοῖς μὲν ἀλαλάξαι πάρεστι μέγα καὶ θαρραλέον. Apud J. Poll. ἀλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον. Apud Arrian. autem (5, 10, 4.) legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ 'Ενυαλίῳ: ubi et notanda est vox pass. || Dicuntur autem ἀλαλάζειν non solum milites, sed generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Unde et ἀλαλάξατε Suid. exp. κροτήσατε, Plaudite. || Clamorem lætum tollo, ut modo dixi, propria signif. sonat: accipit vero interdum contrariam, pro Clamorem tristem tollo. Unde et Ululo exp., ut Marc. 5, (38.) item Hierem. 4, (8.) Et ut hominibus fiducia præditis et spe erectis ἀλαλάζειν tribuitur, ita et perterritis. Nonn. (Jo. 75, 17.) Ταρβαλέοι δ' ἀλαλάζον. || Tinnio, 1 ad Cor. 13, (1.) Γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam signif. quidam e Gr. Gramm. propriam esse putarunt, sc. pro Tinnire, sono sonum excipiente, ut fit in æneis lebetibus. Fortasse autem ideo hoc dixerunt, quod in ἀλαλάζω vox una λα statim ab altera λα excipitur. Sed hæc signif. si esset propria, falsa essent omnia, quæ de hujus vocis derivatione, ex auctoritate aliorum magis recepta tradidi. ["Valck. Phœn. p. 119. Diatr. 167. Musgr. ad Eur. p. 192. Bacch. 593. Alberti Peric. Cr. 93. Zeun. ad Xen. K. Π. 274. Schneid. Anab. 66. Brunck. Trach. 206. Soph. 3, 443. Wakef. Herc. F. 10. Musgr. ibid. El. 843. ad Diod. S. 2, 410." Schæf. Mss.] 'Αλαλαγμὸς, ὁ, VEL 'Αλάλαγμα, τὸ, Clamor lætus militum. Veget. et quidam recentiores Barritum vocant, alii Jubilationem, Cæsar Ululatum, B. G. 5. Tum vero suo more victoriam conclamant atque ululatum tollunt. || Victorialis hymnus, Suid. et Hes. Convenit alioqui expositio hujus vocis, quam affert Suid. cum l. Plut., quem attuli in 'Αλαλάζω. ["Valck. Phœn. p. 119. Alberti Peric. Cr. 93. ad Diod. S. 2, 410." Schæf. Mss. Eur. Cycl. 65. 594. Hel. 1365. Schol. Soph. Antig. 135. Callim. Fr. 310.] 'Αλαλαγὴ, Lætus clamor. Apud Soph. autem in Tr. (206.) p. 338. ἀλαλαγαῖς Schol. exp. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς. Ubi quædam exempl. habent ἀλαλαῖς, AB 'Αλαλή: sed Schol. priorem lectionem agnoscit. ["Brunck. ad Trach. l. c. Phœn. 345. Porson. ibid. Valck. p. 119. Musgr. ad Eur. p. 192." Schæf. Mss. * 'Αλαλάξιος, Nomen Martis, Cornut. c. 21.]

[* " 'Αμφαλαλάζω, Nonn. D. 40, 98." Kall. Mss.
* " 'Αναλαλάζω, Xen. K. 'Α. 4, 3, 14. Eur. Suppl.
719. Phœn. 1410. Plut. Bruto 15." Boiss. Mss.]
" 'Ανταλαλάζω, Vicissim s. Contra clamorem attollo,
" clamando sc. Alala. Vide 'Αλαλάζω." [Æsch. Pers.
388. * " 'Εναλαλάζω, Const. Manass. Chron. p.
121." Boiss. Mss. Schleusner. Lex. V. T.] " 'Επα-
" λαλάζω, Alala clamo ob, vel Lætus acclamo."
[Jambl. V. P. 394. * Συνεπαλαλάζω, Joseph. B. J.
4, 5, 1.] " Καταλαλάζειν, Hesychio κατεύχεσθαι, s.
" πολιτικῶς, nisi potius scripsit πολεμικῶς, βοᾷν."
[Aquila Ps. 146, 7. * Συναλαλάζω, Eur. Herc. F.
11. " Philostr. Her. 741. Ol. = 236." Boiss. Mss.
Polyb. 1, 34, 2. 2, 69, 7. * Συναλάλαγμα, Job. 39,
25. Kall. Mss.]

" ΛΑΜΥΡΟΣ, ὁ, s. Λάμυρος, utroque enim
" modo scriptum reperitur, exp. λάλος, εὔλαλος, στω-
" μύλος, εὐτράπελος, Disertus, Loquaculus, Facetus.
" In malam potius partem Impudenter loquax, Pro-
" caciter lepidus, Scurrilis. Significat etiam gene-
" ralius Procax, Impudens, Protervus, Modum exce-
" dens audacia. Apud Suid., βροτολοιγὸς ἔρως τὰ
" πυρίπνοα τόξα Βάλλει, καὶ λαμυραῖς ὄμμασι πυκνὰ
" γελᾷ. Et rursum, Ἐσβέσθη δὲ τὰ φίλτρα καὶ κυλί-
" κων αἱ λαμυραὶ προπόσεις. Plut. adversus Col. Θήρα
" μειρακίων λαμύρων καὶ προπετῶν. Et in Alcib. (2,
" 161.) Πολιτείαν δὲ τὴν 'Αλκιβιάδου τὴν ἄγαν λαμυ-
" ρὰν, καὶ τὸ μὴ καθαρεῦον ἀναγωγίας ἢ βωμολοχίας.
" Et ap. Athen., Γαστὴρ ἧς οὐ λαμυρώτερον οὐδὲν,
" Protervius, Impudentius s. Improbius: κύντερον,
" ut alibi: unde et λυγρὴν, οὐλομένην et κακοεργὸν
" Hom. eam appellat. Mare etiam et lacus vocant
" λαμυροὺς, a vastitate quasi impudente. Etym. enim
" λαμυρὰν dici τὴν θάλασσαν, velut ἤλιθα πολλήν.
" Itemque Synes. Ep. 148. Τὴν μεγάλην λίμνην τὴν
" λαμυράν." ["Timon Phlias. 30. Phryn. Ecl. 128.
Thom. M. 568. Jacobs. Anth. 6, 67. 89. 7, 393. 8,
222. 9, 431. 12, 236. Ruhnk. Ep. Cr. 87. 89."
Schæf. Mss. Wyttenb. ad Plut. 6, 508. Theocr. 25,
234. et Harles.] " Λαμυρῶς, Diserte, Lepide: s.
" Loquaciter, Scurriliter, Procaciter, Proterve. Xen.
" Σ. (8, 24.) Εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε·
" ὁ γὰρ οἶνος συνεπαίρει: ut et Hom. dicit Od. Ξ.
" (463.) οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύ-
" φρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί
" τ' ὀρχήσασθαι ἐνῆκεν. Et Horat. Fœcundi calices
" quem non fecere disertum? Est inde et SUBST.
" Λαμυρία, ἡ, Facundia, Lepores. Item Loquacitas:
" necnon Procacitas, Protervia, Impudentia: ut ab
" Etym. quoque exp. et στωμυλία, et ἀλόγιστος ἀν-
" δρεία, Inconsiderata virilitas, Temeritas. Plut.
" sane (6, 243.) Ἔγγιστα φαίνονται λαμυρίας καὶ θρα-
" σύτητος. Idem (8, 768.) scribit, si mulier nimium
" se ornet, et tandem τῆς περὶ τὸν κεστὸν ἅπτηται
" γοητείας, περιεργίαν τὸ χρῆμα καὶ λαμυρίαν μὴ πρέ-
" πουσαν γαμετῇ γεγονέναι. || Dicitur hoc vocabulo
" significari interdum et καθαρότης, Puritas, Limpi-
" ditas: quo modo Thuc. dixisse λαμυρὰν πηγὴν, pro
" καθαρὰν καὶ ἡδεῖαν, Fontem purum limpidumque et
" suavem. Sane affertur VERB. Λαμυρίζειν pro
" Purum et splendidum esse: quod tamen potius
" λαμπυρίζειν." [* " Λαμυρὶς, ad Lucian. 2, 324."

Schæf. Mss. *Λαμυρόω, Hes. v. Λαιθαρίζειν.] "Λευμυρία, affertur pro Loquacitas, Facetiæ: Jucunditas: necnon Puritas: itemque λευμυρὸν ὕδωρ pro Pura aqua: sed metuo ne perperam pro λαμυρία et λαμυρόν: nulla enim horum mentio ap. Græcos Lexicographos, sed illorum."

ΛΑΜΒΑΝΩ, Capio, Accipio. Tempora autem sua, excepto præt. imperf., sumit ab inus. Λήβω, et fut. a Λήβομαι: dicitur enim λήψομαι. Sed in præt. usurpatur εἴληφα Atticum, non λέληφα: itidemque in pass. εἴλημμαι. Frequens est et aor. 2. ἔλαβον, regulariter ille quidem formatus a Λήβω. Xen. K. Π. 3, (2, 13.) p. 45. Παρὰ δὲ τοῦ Ἰνδοῦ ἡδέως ἂν λάβοιμι (χρήματα) εἰ διδοίη. Apud Eund. λαβεῖν et δέξασθαι inveniuntur copulata, Τοὺς μέντοι λαβόντας καὶ δεξαμένους τὰ δῶρα, K. Π. 1, (4, 26.) p. 12. qui tamen l. omnino mihi suspectus est. Posset alioqui convincere frivolam esse distinctionem, quam inter λαμβάνειν et δέχεσθαι statuit Ammon.; sed alii multi, qui hic citantur, id possunt convincere. Aristot. Eth. 1. Εἰ αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν, διδόναι δὲ μή, Si ipse accipere quidem vult, at dare nequaquam, Thuc. 2, (97.) Λαμβάνειν μᾶλλον ἢ διδόναι. Isocr. autem verbo λαμβάνειν opposuit non διδόναι, sed ἀποτίνειν, c. Sophistas (7.) Πολὺ ἂν δικαιότερον ἀποτίνοιεν ἢ λαμβάνοιεν ἀργύριον, Multo justius pecuniam pendant quam accipiant. Sic μισθὸν λαμβάνειν cum ap. alios, tum ap. Lucian. (2, 563.) Ipsique μισθοφόροι dicuntur itidem λαμβάνειν ἀργύριον. Quo pertinet ap. Thuc. Δραχμὴν γὰρ ἡμέρας ἕκαστος ἐλάμβανε, [cf. 3, 17.] Dicitur et σπονδὰς λαμβάνειν καὶ δεξιὰν, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 12.) ut Lat. Accipere fœdus et fidem. Et (K. Ἀ. 4, 5.) πιστὰ δοὺς καὶ λαβὼν, Data acceptaque fide. Item ὠφέλειαν λαμβάνειν, ut Lat. Utilitatem capere et plur. quoque ὠφελείας λαμβάνειν e Plat. Et ap. Isocr. ἐπίδοσιν λαμβάνειν, Incrementum capere. At ὕψος λαμβάνειν e Thuc. (1, 91.) paulo durius fuerit ad verbum, Altitudinem capere, pro Altum fieri. || At vero λαμβάνειν τὴν θυγατέρα, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 7.) non simpliciter Accipere filiam, sed potius Accipere in uxorem, matrimonium. Invenitur autem et λ. γυναῖκα, quod brevius reddi possit verbo Ducere, sc. Ducere uxorem. || Alicubi vero aptius redditur Percipere, quam Accipere, Xen. (Ἀπ. 2, 7, 2.) Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, Nihil percipimus. Sic autem et illud paulo ante allatum ὠφέλειαν λαμβάνειν, verti etiam possit commode Utilitatem percipere. || Alicubi etiam potius verbo Sumere: ut quod e Dem. (229.) affertur λ. δίκην, Sumere pœnas. At vero λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας ap. Plat. Sumere vel Accipere in manus: licet illud frequentius hoc esse videatur. || Λαμβάνειν ἔργον, Suscipere aliquod opus, e Xen. || Οὐκ ἂν λάβοιμι ap. Aristoph. Non acceperim; sed Lat. Non meream. At Gallica Græcis ad verbum respondent, Je n'en prendrois pas grand' chose, Je n'en prendrois pas dix écus, Je n'en voudrois pas tenir. Aristoph. Σφ. (508.) ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα Ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἄν, οὐ με νῦν ἀποστερεῖς. Qua signif. dicitur itidem οὐκ ἂν δεξαίμην, ut apparet ex iis, quæ scripsi in Δέχομαι.

Λαμβάνειν ἐν νῷ, ad verbum accipere in mente, pro Animadvertere, Recordari, ut ap. Polyb. (2, 35, 6.) vertit Bud. 555. Tale est autem ap. Xen. (K. Π. 3, 3, 24.) λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις. Plautus certe verbo Accipere ita est usus cum ablativo Corde. Sunt vero et qui interpr. Complecti mente. Huc pertinet λαμβάνειν πρὸ ὀφθαλμῶν, ex eod. Polyb. (2, 35, 8.) ad verbum Accipere ante oculos, pro Ante oculos sibi ponere, oculos mentis, inquam: unde redditur et uno verbo Considerare. At ὄψει λαβόντες affertur pro Oculis conspicati. Λαμβάνειν alio etiam modo ad animum refertur: ut cum dicitur λαμβάνει με δέος, ἔλαβέ με δέος, Cepit me metus, Incessit me metus, i. e. animum meum. Utitur autem Plato illo λαμβάνει με δέος. Idem dixit in Epist. Ἀλλαι σε ἀπορίαι λήψονται, Aliæ dubitationes s. difficultates animum tuum incessent, Animo tuo suborientur.

A Hom. autem Il. A. (387.) Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβε, Atridem ira cepit, subiit. Xen. K. Π. 5, (5, 3.) p. 84. Ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, Mœstitia illum cepit, Incessit eum s. animum ejus, ut ap. Liv., Incessit mœstitia animos. At Herod. (1, 165.) Ἔλαβέ με πόθος, Incessit me cupido, vel animum meum: ut dixit idem Liv. Cupido incessit animos juvenum sciscitandi. Denique ut Lat. Nos oblivio capit, sic Gr. λήθη λαμβάνει. Ceterum ut dicitur δέος ἔλαβέ με, ita vicissim θάρσος ἔλαβέ με, Fiducia me cepit, Animum subiit. Sed convertuntur etiam verba interdum in hoc loquendi genere, legiturque et ἔλαβον θάρσος, ut in Θάρσος docui. Quo modo dicitur et ἔλαβον ἐλπίδα, s. λαμβάνω ἐλπίδα, aut ἐλπίδας, a Xen. et Isocr. Itidem vero ap. Lat. convertuntur quædam loquendi genera, quibus adhibetur verbum Capio: Cepit me metus, Cepi metum; Accepi metum, Terent.: Cepi dolorem ex ea re, Cepit me dolor, Invasit me dolor. Affertur autem et γέλως ἔλαβε e Dem. (1263.) pro Risus invasit. || Ceterum hoc verbo B Invadere redditur λαμβάνειν et cum aliis accus., qui a proxime præcedentibus omnino alioqui sunt diversi: ut cum dicitur λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, a Xen. (K. Ἀ. 3, 4, 5.) et λαμβάνειν πόλεις a Dem. Quibus tamen in ll. possimus et verbo Capere uti. Xen. Ἑλλ. 3, (1, 5.) Ἦν δὲ καὶ ἃς ἀσθενεῖς οὔσας καὶ κατὰ κράτος ὁ Θίμβρων ἐλάμβανε, Quasdam minus validas cepit vi. Et illud λαμβάνειν ἀρχὴν exponi etiam potest Assequi imperium: Isocr. ad Phil. (24.) Ὅτε τὴν ἀρχὴν τῆς θαλάττης ἐλαμβάνον. || Λαμβάνειν jungitur et aliis accus., cum quorum nonnullis locum habet itidem Capio, Accipio: cum nonnullis autem alio utendum est verbo: καιρὸν λαβεῖν, Occasionem capere, Polyb. 1. E quo Cam. affert etiam ἔννοιαν λαβεῖν pro Conjecturam capere: Ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων, Conjecturam capere totius de parte. Et ex (1, 31, 6.) Ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν, Gratiæ et beneficii loco accipere. At λαμβάνειν Idem interpr. Facere, cum accus. πεῖραν et διάπειραν: vertit enim Periculum facere. Possit C autem fortasse reddi et Documentum capere. Alicubi autem λαμβάνειν cum suo accus. redditur unico verbo Lat., ut αἵρεσιν λαμβάνειν, pro Eligere. Cujus tamen generis loquendi non recte exemplum affertur e Soph. Aj. (265.) p. 17. Πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις; cum hic accus. αἵρεσιν non cum λάβοις, sed cum νέμοι jungatur.

Λαμβάνειν pro Accipere, i. e. Pati, Bud. e Xen. Œc. (1, 8.) Ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἵππου) κακὸν [κακὰ] λαμβάνῃ, Malum patiatur. Ad verbum, Malum accipiat: Gall. Gardez de prendre mal: sicut et Noxam capere, Colum. Ideo autem subjungo hunc usum τοῦ λαμβάνω proxime præcedentibus, quod ut ibi animus, ita hic corpus dicatur λαμβάνειν. Ut autem λαμβάνειν est hic Pati, ita est Sustinere, in αἰτίαν λαμβάνειν: quod pro αἰτίαν ὑπέχειν e Thuc. (6, 60.) affertur, ac redditur etiam Incurrere in crimen. Ceterum Lat. quoque cum certis quibusdam accus. utuntur verbo Accipere pro Pati, ut cum dicunt Damnum vel Plagas accipere: D quod itidem, a Græcis, ac nominatim a Dem. dicitur πληγὰς λαμβάνειν: sicut et vicissim διδόναι, (1261.) Plagas accipere et inferre. Tale est autem et λαμβάνειν ὑπώπια, Aristoph. (Σφ. 1386.) Sed et πράγματα λαμβάνειν huc pertinet, Xen. A. (2, 10.) pro Molestia affici.

Λαμβάνειν videtur aliquando reddi posse et verbo Concipere: ut illud ἐν νῷ λαμβάνειν, de quo supra dictum fuit, potest fortasse reddi alicubi Mente s. Animo concipere. || Et mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνει, itidem Concipit, συλλαμβάνει.

Λαμβάνειν, Consequi, Assequi, Adipisci, Comparare, ut εὔνοιαν λαμβάνειν, e Thuc. Et δόξαν λαμβάνειν, ex Aphth. Gloriam consequi. Item δύναμιν λαμβάνειν, Plato Epist. (p. 90.) Ταύτην δ' αὖ τὴν δύναμιν Ἑρμείας μοι φαίνεται φύσει τε καὶ τέχνῃ δι' ἐμπειρίας εἰληφέναι. Item συγγνώμην λαμβάνειν, Dem. Veniam consequi, Venia donari. Et (321.) Ἄδειαν λαβόντες, Impunitatem adepti. || Habet vero et aliam verbi Comparare signif., sc. pro Emere: ut

quidem exp. ap. Aristoph. (B. 1236.) λαμβάνειν τι ὀβολοῦ, et (Εἰρ. 1263.) λαμβάνειν δραχμῆς.

Λαμβάνειν, Prehendere, Apprehendere, Corripere, Il. B. 261. Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν, ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω: Π. 762. Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει: (Γ. 369.) κόρυθος λάβεν: (Σ. 155.) ποδῶν λάβε, (Α. 407.) γούνων. Interdum autem et cum accus. aut expresso, aut subaudito. Sic pass. λαμβάνεσθαι in prosa. || Λαμβάνω, Deprehendo, Dem. (1367.) Τόν τε νόμον, ὃς οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν κ. τ. λ. Xen. (K. Π. 1, 6, 19.) Λαμβάνειν τοιαῦτα ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους. Apud quem tamen (ibid.) Λαμβάνειν ἀτάκτους τοὺς πολεμίους, redditur potius Adoriri, VV. LL. Non solum autem pro Deprehendo, sed et pro Teneo, Convinco, Damno: cujus signif. exempla Bud. affert p. 10. 555. e Dem. Quæ posterior signif. videtur et huic Herodiani convenire loco, 3, (13, 16.) Ἤδη γοῦν τινας καὶ λαβὼν ἐπὶ τοιαύταις ὑπηρεσίαις ὁ Σεβῆρος ἐκόλασε. At, Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, (Il. E. 83.) Cam. vertit Abstulit, ubi tamen Polit. utitur verbo Deprehendere. In quibusdam autem Il. vel Comprehendo, vel etiam Capio reddi potest: Prov. Εἵληφεν ἡ παγὶς τὸν μῦν.

Λαμβάνειν ap. Dialecticos Sumere quasi suo jure, i. e. tanquam firmum, vel per se probatum, quod vulgo Supponere et ponere: ita Bud., quem vide et Comm. 144. 197.

Λαμβάνειν cum quibusdam accus. redditur et passivo verbo, ut λ. αἰδώ τινα Soph. Aj. ad verbum accipere pudorem aliquem, pro Pudore aliquo affici, tangi. Sic πράγματα λαμβάνειν, pro Molestia affici, ut dictum est in Λαμβάνειν pro Accipere, i. e. Pati. Sed et illud αἰτίαν λαμβάνειν, quod ibid. habetur, reddi etiam potest Accusari, Insimulari. Itidem χώραν λαμβάνειν redditur passivo verbo Constitui a Cam. in Xen. K. Π. 4, (5, 14.) Ἃ δ' ἂν ἀσύντακτα ᾖ, ἀνάγκη ταῦτα ἀεὶ πράγματα παρέχειν, ἕως ἂν χώραν λάβῃ.

Λαμβάνειν ap. Thuc. observavi et in signif. verbi Accipere, qua dicitur Quo animo accipias; In bonam partem accipias, in malam, Quam in partem accipias: ubi et verbo Interpretari locus est. Fortasse autem huc pertinet et illud Polybii antea citatum, Ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ λαμβάνειν. || Quinetiam ita utitur Thuc. alicubi verbo λαβεῖν, ut Lat. suo Accipere cum dicunt Accipere pro Auribus accipere.

Λαμβάνομαι, Capior. Quod λαμβάνομαι tempora sua excepto præt. imperf. mutuatur a Λήβομαι, sicut sc. act. Λαμβάνω a Λήβω. Sed rarum est præsens itidemque præt. imperf. in signif. pass., cum contra ἐλήφθην pro Captus sum, et ab eo derivata, frequenti sint in usu. Itidemque præt. εἴλημμαι, et partic. εἰλημμένος. Aristot. Polit. 5. Λόγον τε ἀποδιδόντα τῶν λαμβανομένων καὶ δαπανωμένων. Et τὸ λαμβανόμενον ap. Dialecticos pro τὸ λῆμμα, s. πρότασις, Propositio, Bud. 144. 197. Et τὰ λαμβανόμενα ἄμεσα, ex Alex. Aphr. Itidemque participia ληφθεὶς et εἰλημμένος, Captus. Τὰ δεινότατ' ἐργαζόμενον ληφθῆναι, Dem. Sic αὐτόφωρος ληφθεὶς, Deprehensus, Manifestus, Bud. Aristoph. Πλ. (455.) Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω, ubi tamen est potius Deprehensi. Apud Dinarchum autem εἴληψαι, Convictus es, Καὶ οὐ δώσων δίκην ὑπὲρ ὧν εἴληψαι πεποιηκώς. || Λαμβάνεσθαι νόσῳ, Morbo corripi. Unde est περικεφαλαίᾳ λαμβάνεσθαι, Corripi eo dolore capitis, qui περικεφαλαία vocatur.

Λαμβάνομαι, frequentius est in signif. activa, poniturque interdum, sicut et de λαμβάνω dictum est, pro Prehendo, Apprehendo: Lucian. (2, 591.) Λαμβάνεται με [μου] ἐκ τῆς οὐρᾶς: in quo tamen loquendi genere potius omittitur præp. ἐκ, poniturque solus genitivus. Est autem multo crebrior aor. 2., et ejus partic. λαβόμενος: Ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. Plato de Rep. Cum vestem prehendisset: Charmide, Καί μου λαβόμενος τῆς χειρός. || Bud. autem non solum pro Prehendo et Corripio, sed et pro Nanciscor poni docet: Synes. Ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, Si otium nactus fuero. || Idem ap. Andoc. λαμβάνομαι τῶν ἱερῶν vertit, Aram tenui, Aræ adhæsi. Et pro Reprehendo, Increpo: ut addit idem Bud., qui tamen paulo post ap. Plat. λάβοιτ' ἄν σου exp. Te convincere posset atque corripere. At pro Reprehendere manifeste ponitur in h. l. Greg. scribentis Eudoxio, Λαμβάνονταί σου τινὲς, αἰσθάνομαι γὰρ ὡς φιλοκαλοῦντος.

"Λήβω, Suidæ i. q. λαμβάνω, Capio, Prehendo, "Accipio: activum, cum accus. construi dicit; pas- "sivum, cum gen. Sed parum usitatum est hoc "thema nisi in futuris et temporibus inde for- "matis."

["Λαμβάνω, Kuhn. ad Paus. p. 11. Fischer. Ind. Palæph. v. Ἁλίσκειν, Valck. Phœn. p. 288. 444. Hipp. p. 267. 270. Abresch. Lectt. Aristæn. 344. Æsch. 2, 20. 112. Toup. Opusc. 1, 476. Ammon. 87. Eran. Philo 170. Wakef. Ion. 1430. (Musgr. 1410.) S. Cr. 4, 30. Cattier. Gazoph. 79. Heyn. Hom. 5, 31. Thom. M. 257. Musgr. Suppl. 1115. ad Charit. 599. 601. 659. 664. Markl. Iph. p. 380. Deprehendo, ad Od. X. 179. Aufero, Steinbr. Mus. Tur. 1, 284. Conduco, Emo, Valck. Adoniaz. p. 239. ad Lucian. 1, 341. Vendo, Valck. Adoniaz. p. 241. Concipio, de femina, ad Herod. 208. Intelligo, Plato Theæt. 295. Conjicio, Arbitror, ad Diod. S. 2, 224. Plut. Alex. p. 18. Schm. Disco, p. 56. De nuptiis, Thom. M. 6. et n., ad Xen. Eph. 254. ad Herod. 419. Pro ὑπολαμβάνω, ad Diod. S. 1, 553. Conf. c. βάλλω, Fischer. ad Palæph. 77. Segaar. in Daniel. p. 16. Wassenb. ad Hom. 43. 88. Wessel. ad Herod. 44. 70. 93. 155. 202. Zeun. ad Xen. K. Π. 219. ad Charit. 318. ad Il. K. 328. Hutten. ad Plut. 8, 11. Wakef. S. Cr. 2, 122. 132. 3, 174. Brunck. ad Anacr. p. 128. ad Andr. p. 139. ad Œd. C. 475. Phil. 1429. ad Callim. 1, 214. ad Diod. S. 1, 66. 107. 321. ad Phalar. 273. Jacobs. Anth. 6, 59. 8, 115. Anim. 155. Markl. Iph. p. 267. 380. Wakef. Ion. 434. Herc. F. 300. 999. 1147. 1164. Phil. 679. Eum. 157. 559. Conf. c. λείπω, Fac. ad Paus. 1, 31. Valck. Diatr. 102. Koen. ad Greg. Cor. 212. ad Diod. S. 1, 97. ad Herod. 343. 401. 532. 575. ad Diod. S. 1, 138. 241. 313. 369. 376. Bergler. Alciphr. 439. Thom. M. 849. ad Charit. 605. ad Eur. Rhes. 74. Musgr. Hel. 418. Jacobs. Anim. 236. Boiss. Philostr. 504. 660. Heindorf. ad Plat. Lys. 46. De fut., Toup. Opusc. 2, 89. Kuster. V. M. 143. Heyn. Hom. 6. 477. De augm. præt., ad Charit. 569. Λαμβάνειν pro λαμβανέτω, Mœr. 242. et n. Cum gen., Il. Γ. 385. Valck. Hipp. p. 321. Diatr. 128. ad Charit. 307. Wakef. Phil. 81. 698. T. H. ad Plutum p. 412. Heyn. Hom. 4, 111. 136. 532. Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 51. A. τί ἔκ τινος, Palæph. 195.: τινὰ, Aliquem comitem sibi asciscere Beck. ad Eur. p. 208.: τινὰ χερὸς, Eur. Hec. 523. Musgr. Cycl. 432.: τινὰ, ἐπὶ γυναικὶ, Toup. Opusc. 1, 101. Emendd. 1, 155.: ἀπὸ, παρά τινος, ad Diod. S. 1, 298.: τὶ ἐπὶ τὰ χείρω, ἐπὶ τὸ μεῖζον, Steph. de Dionys. Imit. Thuc., ad Dionys. H. 1, 456.: τὶ περί τινος, Boeckh. in Plat. Min. 155.: πίστει καὶ ὁρκίοις, ad Herod. 235.: ὀργὴν, φόβον, Markl. Suppl. 1050.: γέλωτα, μωρίαν, Eur. Ion. 612.: κακὰ, Xen. Œc. 5, 8.: λόγῳ, Heindorf. ad Plat. Phædr. 250. λόγῳ, λόγον, Boeckh. in Plat. Min. 142.: τέχνῃ, Plato Phædr. 315. Heind.: εἰς —, Argum. Eur. Hec.: χαλεπῶς, ad Herod. 160. Λαβὼν, Pierson. Veris. 28. ad Charit. 447. Wakef. Georg. 105. prope abundans, Valck. Phœn. p. 175. ad Xen. Eph. 141. 201. Ἔνθεν λαβὼν, Toup. ad Longin. 350. ad Od. T. 471. Λαβὲ, Mœr. 193. et n., Koen. ad Greg. Cor. 50. ad Charit. 384. Λαβὲ, Λάβε, Heyn. Hom. 4, 111. Λάβεσκεν, Ruhnk. Ep. Cr. 115. Λελάβω, Græv. Lectt. Hes. 513. Λελάβηκε, λελάβημαι, Koen. ad Greg. Cor. 202. ad Herod. 217. 229. 676. Λαβεῖν γέρας, Porson. Hec. p. 6. Ed. 2. (cf. Λαγχάνω.) Λαβεῖν τοὔνομα ἔκ τινος, Bast Lettre 40. Λαμβάνομαι, de præmio, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 6. Med., Steph. Dial. 65. Porson. Or. p. 17. Cum gen., Phalar. 370. ad Charit. 659. Kuster. V. M. 35. Villois. ad Long. 172. Brunck. Aristoph. 2, 220. ad Lucian. 1, 679. ad Xen. Mem. 1, 7, 2. Cum accus., Markl. Iph. p. 405. sed v.

Musgr. ibid. 1386. Cum participio, ad Herod. 232. Λαμβάνεσθαι θεῷ, νόσῳ, ad Lucian. 1, 290. T. H. ad I. p. xxxii. Valck. Diatr. 148.: ἐν κακῷ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 259. Λαβέσθαι, passive, Aristot. H. A. 159. Schn. Λαβόμενος, ad Charit. 557. Λαβόμενός τινος, ad Diod. S. 1, 268. Positus re aliqua, non εἰλημμένος τινὸς, Bibl. Crit. 1, 4. p. 80. Villois. ad Long. 218. Εἰλημμένος, Paus. 3, 189. Ἐλήφθην, Mœr. 178. Ληψόμενος, Palæph. 108." Schæf. Mss. * Λαβέω, unde λελάβηκε, Herod. 4, 79. 8, 122. * Λάμβω, unde Ionica tempora λάμψομαι, ἐλάμφθην, etc.]

" Λεπτέος, Capiendus, Capessendus, Suscipien-
" dus, Xen. (Ἀπ. 1, 7, 2.) Ἔργον λεπτέον. Signif.
" etiam Sumendus."

Λῆμμα, τὸ, Res ea, quæ accipitur, Antigonus ap. Plut. (6, 694.) Θρασύλλου τοῦ κυνικοῦ δραχμὴν αἰτήσαντος αὐτὸν, Ἀλλ' οὐ βασιλικὸν, εἶπε, τὸ δόμα· τοῦ δ' εἰπόντος, Οὐκοῦν τάλαντον δός μοι, Ἀλλ' οὐ κυνικὸν, ἔφη, τὸ λῆμμα: ubi nota sibi opponi δόμα et λῆμμα. Item δωροδόκημα, Quod dono et munere datum accipitur, Munus, quo aliquis corrumpitur: unde Dem. (325.) Æschini probrose objicit quod sit ἐπὶ τὸ λῆμμα ῥέπων. Generalius pro Captura accipitur, i. e. pro Lucro et Emolumento, quod alicunde capitur, pro Reditu et Obventione, ut πόρος, πρόσοδος. Aristot. Polit. 6. Τὰ λήμματα γὰρ ζητοῦσιν οὐχ ἧττον ἢ τὴν τιμὴν, Dem. (523.) Τοῦτον εἱλόμην τὸν ἀγῶνα, ἀφ' οὗ μηδέν ἐστι λῆμμα λαβεῖν ἐμοί: (157.) Τὰ σφῶν αὐτῶν μικροῦ λήμματος πωλοῦντες. Isocr. Areop. Εἴ τι λῆμμα παραλελοίπασιν οἱ πρότερον ἄρχοντες, Si quid emolumenti et capturæ. Similiter ap. Plut. in Pericle, Θεωρικοῖς καὶ δικαστικοῖς λήμμασιν, ἄλλαις τε μισθοφοραῖς καὶ χορηγίαις συνδεκάσας τὸ πλῆθος, exp. Capturis ex ærario. || Λῆμμα, ut τὸ λαμβανόμενον, Sumtio, Cic. interp. προσλαμβανόμενα autem Assumta, et προσλήψεις Assumtiones, e quibus oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα, s. ἐπιφορὰ, Illatio et συμπέρασμα: quæ λήμματα Aristot. appellat etiam προτάσεις. Alex. Aphr. Ἐκ τῶν οἰκείων μὲν τῇ ἐπιστήμῃ λημμάτων, οὐκ ἀληθῶν δὲ, τὸν συλλογισμὸν ποιεῖται, Diog. L. Zenone, Λόγος δέ ἐστι τὸ ξυνεστηκὸς ἐκ λήμματος ἢ λημμάτων καὶ προσλήψεως καὶ ἐπιφορᾶς. Major autem propositio ap. Dialecticos λῆμμα plerumque κατ' ἐξοχὴν appellatur. Unde λημμάτιον, δίλημμα, μονολήμματος. || Velut Titulus et argumentum, ejus nempe, quod tractandum sumitur atque proponitur, VV. LL. citantia e Martiali, 14. Lemmata si quæris cur sint ascripta, docebo: Ut, si malueris, lemmata sola leges. Et alio loco, Vivida cum poscas epigrammata, mortua ponis Lemmata. [" Ad Charit. 557. Jacobs. Anim. 142. Anth. 7, 352. ad Lucian. 1, 263. 3, 563. Boiss. Philostr. 605. ad Mœr. 245. 342. 420. Toup. ad Longin. 325. 365. Opusc. 1, 561. Herodian. 470. Wessel. Diss. Herod. 92. 165. Ammon. 89. Valck. Anim. 141. Eran. Philo 170. ad Diod. S. 1, 170. ad Herod. 408. 433. 549. 721. Titulus, Heyn. ad Apollod. 640. 747. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 7. Ἄκρα λ., Circumstantiæ, Toup. ad Longin. 300." Schæf. Mss. Demosth. 1201.] Δίλημμα, τὸ, Dilemma, Argumentum ab utraque parte concludens adversarium, Serv. Concluditur enim utrocumque modo respondeat, sive affirmative s. negative. Complexio, Cic. i. e, in qua utrum concesseris, reprehenditur: ad hunc modum, Si improbus est, cur uteris? sin probus, cur accusas? Dicitur autem δ., quoniam duabus propositionibus, s. λήμμασι conjunctione aut copulatis in medium proferri solet: hoc modo, Aut bonus est aut malus. Vide et Bud. 197. Suidæ autem est τὸ διχῶς λαμβανόμενον φρόνημα. Διλήμματος, (ὁ, ἡ,) E dilemmate vel duobus lemmatis constans. Hermogeni διλήμματον i. est q. δίλημμα, Suidæ τὸ διχῶς νοούμενον. [Schol. Thuc. 3, 54. " Duas ansas habens, Etym. M. 699, 40." Wakef. Mss.] Μονολήμματος, Unico tantum lemmate constans: συλλογισμὸς, Syllogismus unius propositionis, ut enthymema: in quo, uno posito lemmate infertur conclusio. Alex. Top. I. Οὓς γὰρ οἱ περὶ Ἀντίπατρον μ. συλλογισμοὺς λέγουσιν, οὐκ εἰσὶ συλλογισμοὶ, ἀλλὰ ἐνδεῶς ἐρωτῶνται: quorum syllogismorum hoc affert exemplum, Ἀναπνεῖς· ζῇς ἄρα. Vide et Bud. 197. Λημμάτιον, Propositiuncula, Sumtiuncula: si dimin. hæc formari possint a Sumtio et Propositio, ut λημμάτιον a λῆμμα. Magent. in I. Aristot., qui περὶ Ἑρμηνείας inscribitur, Προσλάβωμεν τέσσαρά τινα λ. ἐξώθεν. Vide et Bud. 197. [* " Λημματικὸς, Wakef. S. Cr. 3, 31." Schæf. Mss. Hippocr. 22, 49. * Λημματίζω, i. q. λαμβάνω, Apollonii Syntaxis p. 101. Bekk., Λημματιζόμενα γενικὴν ἀπ' εὐθείας. * Λημματισμὸς, Nicet. Annal. 2, 5. et " ap. Fabric. B. Gr. 6, 405." Boiss. Mss.]

Λῆψις, Acceptio, cui ἀντίκειται δόσις, sicut et ap. Cic. Donatio et Acceptio; εἰσφορὰ et λῆψις, Illatio et sumtio, ut λαμβανόμενα et εἰσφερόμενα, λήμματα et εἰσφοραί. || Prehensio, Captio: si ea signif. Captionem dicere possumus, qua Capere s. Prehendere fugitivum, Capere urbem. Lucian. (2, 51.) Τὴν Δημοσθένους λ. καὶ τὴν Νικίου τελευτήν. Item de re inanimata, quæ fugere nos videtur, ap. Plut. (10, 7.) Τῶν μὲν ὠφελίμων λήψεις καὶ διώξεις, διακρούσεις δὲ καὶ φυγὰς τῶν ὀλεθρίων καὶ λυπηρῶν. Ubi nota ei opponi διακρούσεις. De urbibus autem, quæ capiuntur, aut hostibus, frequens ap. Thuc. est 4, (114.) p. 157. Τοὺς πράξαντας πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως: 5, (110.) p. 196. Δι' οὗ τῶν κρατούντων ἀπορώτερος ἡ λῆψις, ἢ τῶν λαθεῖν βουλομένων, ἡ σωτηρία: 7, (25.) p. 240. ἡ τοῦ Πλημμυρίου λ. [" Brunck. Soph. 3, 422. ad Mœr. 300. Impetus primus febris, Apoll. Dysc. 78. Timæi Lex. 154. ad Lucian. 1, 290." Schæf. Mss.] " Μικρολῃψία, Parva accipere. Vide Μικροδοσία."

[* Ληπτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. λήπτης, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ληπτὴς, Qui capit, prehendit. [Λήπτης, Schn. Lex.]

Ληπτικὸς, Ad capiendum s. accipiendum proclivis, Aristot. Eth. 4, 1. Πλουτεῖν δὲ οὐ ῥάδιον τὸν ἐλευθέριον, μήτε λ. ὄντα μήτε φυλακτικόν.

Ληπτὸς, Captus, Perceptus, Qui capi percipive potest, Epigr. τὰ ληπτὰ καὶ τὰ νοητά. [" Aristot. Probl. s. 10." Seager. Mss. " Agathias 70. Conf. c. ληπτέος, Boiss. Philostr. 469. Λ. θατέρᾳ, Wyttenb. Ep. Cr. 41." Schæf. Mss. * " Θατεράληπτος, Euseb. H. E. 3, 27. v. nott." Mendham. Mss.] Ἄληπτος, Qui captus non est, capi nequit, οὐχ ἁλωτὸς, Thuc. 1, (143.) Εἰ γὰρ ἦμεν νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; Qui minus capi et expugnari possent? (82.) Μὴ ἐς ἀπόνοιαν καταστήσαντες αὐτοὺς, ἀληπτοτέρους ἔχειν, Captu difficiliores, et minus expugnabiles. Schol. exp. ἀσχέτους. || Irreprehensibilis, Qui in nullo maleficio deprehendi potest, ἀκατηγόρητος, Schol. Thuc. 1, (37.) p. 14. Εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥσπερ φασὶν, ἀγαθοὶ, ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τόσῳ κ. τ. λ. || Incomprehensibilis, Qui percipi non potest, ἀκατάληπτος, Plut. (10, 600.) Λόγῳ δυσθεώρητος, αἰσθήσει δὲ ἄληπτός ἐστι. Ἀλήπτως, Ita ut capi s. comprehendi et percipi nequeat, More eorum, quæ capi aut percipi non possunt. Hesychio est ἀκαταγνώστως, quod videtur signif. Sine condemnatione. [* Ἀρτίληπτος, Appian. B. M. 246. * Αὐτόληπτος, Apollon. Lex. v. Αὐτάγρετα. * " Δίληπτος, Schol. Il. B. 642." Wakef. Mss.] Δύσληπτος, Captu difficilis, Quem capere difficile est, Lucian. (2, 909.) Δ. ὑπὸ λειότητος. || Qui comprehendi et percipi difficulter potest, Plut. de Def. Orac. Ἡ δ' ἀπὸ τῶν στοιχείων ἔφοδος, ἣν αὐτὸς ὑπηνίξατο, πάντῃ δ. ἐστι, Omnino intellectu difficilis est, Intellectu vix percipi potest. [" Jacobs. Anth. 9, 50." Schæf. Mss.] Εὔληπτος, Qui facile capi potest, Captu facilis, opp. præcedenti, Xen. Κ. Π. 1, (3, 7.) Ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. Item, Qui facile capi potest, ea signif., qua urbs capi dicitur, quæ expugnata est, i. e. εὐάλωτος, Thuc. 6, (85.) p. 225. Καίπερ νησιώτας ὄντας καὶ εὐλήπτους. [Jambl. Protr. 42. " Jacobs. Anth. 8, 84." Schæf. Mss.] Εὐλήπτως, Ita ut facile capi queat, Xen. (Κ. Π. 1, 3, 7.) Ἐνεδίδοναι τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα, ut εὔληπτον ἔκπωμα paulo ante: quod manibus capi et teneri facile potest. [* Παλιλληπτος, Apollon. Lex. 528. * Νεύληπτος, Appian. B. C. 2. p. 457. * Ὑστερόληπτος,

Suid. 3, 10. * Φιλόληπτος, J. Poll. 6, 167. Schneidero susp.]

[* Ἀμφιλαμβάνω, Amplector, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.]

Ἀναλαμβάνω, Resumo, Rursum capio, ad verbum: pro Recupero, Recipio, Reparo. Plut. Pompeio, Οὐ γὰρ ἀνέλπιστον ἐκ τούτων ἀναλαμβάνειν ἐκεῖνα. Xen. Ἑλλ. 3, (5, 8.) Τὴν ἀρχὴν, ἣν πρότερον ἐκέκτησθε, ἀναλαβεῖν. Plato addidit, πάλιν, Epist. 8. (init.) Βουλομένων ἀναλαβεῖν πάλιν τὴν ἀρχήν. Sic Dem. (42.) Κατερραθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε. Sic et Isocr. Symm. (2.) Καὶ τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν ἣν καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Capitur et pro Reparo alii jacturam suam, Rem, quam amisit, ei reparo, et eum recuperare facio, Plut. Lycurgo, Σόλωνα προεμένοις ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Affinis his signif. est, qua ponitur pro ἀνακτᾶσθαι, h. e. Rependere jacturam et damnum sarcire; nam cum damnum sarcitur, velut resumitur et recipitur, quod erat amissum, quam signif. ei dat Bud. ex Aristot. Τῇ δυνάμει γὰρ καὶ τῇ θερμότητι τῆς κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ στόματος. Fortasse non male et in h. l. idem significare dicemus, Ἀναλήψεσθαι τὸ παρὸν πταῖσμα ταῖς εἰς τὸ μέλλον ἀρεταῖς. Est et locus Dem., in quo existimo pro Sarcire accipi posse, ubi tamen Bud. pro Emendare intelligit, ut dicetur aliquanto post. || Resumo, i. e. Repeto, Itero, Revoco, quia quod repetitur, veluti resumitur: unde et in vernaculo sermone in certis quibusdam loquendi formulis Resumere pro Repetere usurpamus, ut ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, ap. Plat. de LL. Repetere memoria, quasi Resumere in memoriam. Isocr. autem dixit ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν διάνοιαν. Aristot. Probl. s. 18. Καὶ ἔστιν ὃ ἔδωκεν, πάλιν ἀναλαβεῖν. Interdum absolute ponitur pro Repeto, i. e. Iterum dico: Plato Apol. Socr. (3.) Ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τίς ἡ κατηγορία: Philebo, Μνήμην, ὡς ἔοικεν, ὅ,τι ποτέ ἐστι, πρότερον ἀναληπτέον: (Phædone 44.) Καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω, ἵνα μή τι διαφύγοι ἡμᾶς. Plut. Alcib. (10.) Καὶ μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος.

Ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, δύναμιν, Lat. Resumere vires, robur, Reficere suas vires. Vel, ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναμιν, Gal. Resumere pristinas vires, Recuperare s. Reparare pristinum robur. Apud Eund. legitur et ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν: unde existimo ἀναλαβόντας dici Ægrotos, qui convaluerunt, quasi ἀναλαβόντας τὴν δύναμιν, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναμιν, τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν: aut etiam, ἀναλαβόντας τὴν ὑγίειαν. Ita tamen subaudiuntur hæc ant aliqua hujusmodi post hoc verbum, ut illis omissis ex act. neutrum fiat, et aut absolute ponatur, aut neutrorum verborum constructionem accipiat. Sed de ἀναλαμβάνω neutraliter posito postea dicam: nunc de activo. Dicitur ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, Resumere vires suas; τὸ σῶμα ab Appiano, pro Reficere corpus, i. e. vires corporis. Invenitur etiam ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, quasi Resumere se, i. e. ἀναλαμβάνειν τὴν ἑαυτου ἰσχὺν, Resumere vires suas. Lat. Recolligere se, sese a morbo; nam interdum hæc duo posteriora vocabula ponuntur, interdum omittuntur: sicut et Græce nonnunquam dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν sine adjunctione ulla, interdum ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, ut Thuc. Item ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν ἐκ τῆς νόσου, vel ἐκ τῆς ν. sine accus. ἑαυτὸν, Gal. Ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς, Dem. (1364.) Ὡς γὰρ ἀνέστη τάχιστα ἐξ ἐκείνης τῆς ἀσθενείας ὁ Φράστωρ, καὶ ἀνέλαβεν αὐτόν. Usurpatur vero ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν etiam metaphorice, ut Lat. Colligere se. Isocr. Archid. (15.) Εἰ μὲν γὰρ μηδένες πώποτε τῶν δυστυχησάντων ἀνέλαβον ἑαυτοὺς, μηδ' ἐπεκράτησαν τῶν ἐχθρῶν, Vires recollegerunt, In gradum se reposuerunt, In integrum se restituerunt, vel in pristinum statum: Panath. Τὴν μὲν ἡμετέραν πόλιν ἐλάττοσιν ἔτεσιν ἀναλαβοῦσαν αὐτὴν ἢ κατεπολεμήθη. Idem alio loco pro eod. dicit ἀναλαμβάνειν ἑαυτοὺς, et καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν ἕξιν. Quo pertinet ἀναλαβεῖν τὴν ἐξ ἀρχῆς ἕξιν, quod dixi a Gal. interdum usurpari. Dem. (1049.) Ἐπειδὰν ἀναλάβω ἐμαυτὸν, pro Cum me ab hac inopia recepero et collegero. Idem Isocr. ad Phil. (8.) Ταῦτα ἀκούσας ὡς μὲν τὸ πρῶτον ἐξεπλάγην, καὶ πάλιν ὡς ἀναλαβὼν ἐμαυτὸν, ἀντεῖπον πρὸς ἕκαστον τῶν ῥηθέντων, παραλείψω. Ubi ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, quod Bud. prætermisit, non est Recolligere se, i. e. vires suas, Se in integrum restituere s. In gradum repouere; sed id plane, quod Cic. dicit Colligere se, hoc in loco, de Divin. 1. Eum primo perterritum somno surrexisse: dein cum se collegisset, idque visum pro nihilo habendum esse dixisset, recubuisse. Nec alium locum potuissem magis Isocratico illi respondentem invenire; nam ἐκπλήττεσθαι, quo utitur Isocr., scimus esse Perterreri, quod ponitur a Cic.: Plut. Camillo, Οὔπω καθεστηκότες, οὐδ' ἀνειληφότες αὐτούς. Ponitur vero et absolute ἀναλαμβάνειν, ut initio hujus tmematis docui, et quidem ap. Medicos præsertim. Gal. Καὶ τῶν οἴκων, ἐν οἷς ὁ ἀναλαμβάνων διαιτᾶται φροντιστέον, Qui recreatur et refocillatur, Qui se recolligit a morbo. || Dicitur vero et ipse medicus ἀναλαμβάνειν, Recreare et refocillare eum, qui morbo est conflictatus, Sanare. Sic Diosc. Ἀναλαβέσθαι τοὺς ἀσθενεῖς, Dem. Ἀριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Sic et imperator suum exercitum dicitur ἀναλαμβάνειν ap. Polyb. i. e. Recreare exercitum, Bud.; sed malim Reficere exercitum, cum Cæsare multis in ll. Apud eund. Polyb. (3, 60, 8.) Προσανειληφυίας ἤδη δυνάμεως, Cum jam se refecissent copiæ. Dicitur autem ἀναλαμβάνειν tam ipse medicus, quam is, cui medicina adhibetur, eod. fere modo, quo ἀναλαμβάνειν in alia signif. dicitur tam is, qui recuperat et recipit, quod amisit, quam is, qui ei id reparat et eum recuperare facit, sicut antea docui, in prima sc. de h. v. annotatione. Quod autem ponitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν active, et ἀναλαμβάνειν neutraliter, sine casu, pro Vires recuperare s. Sanitatem: id esse ejusmodi puto, quale ἀναλαμβάνειν cum accus., et ἀναλαμβάνειν sine casu pro Repeto, Iterum dico. Vide pass. ἀναλαμβάνομαι, et verbalia ἀνάληψις, ἀναληπτικός.

Ἀναλαμβάνω, Mecum assumo, recipio, Ad me recipio, Thuc. 5. Αὐτοὺς ἀναλαβὼν ἦγε. Et ἀναλαμβάνειν στρατιώτας, Plut. aliquot locis pro Recipere ad se. Bud. unum duntaxat ejus locum citat, in quo Colligere dispersos interpr. Ἀναλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, Xen. Ἑλλ. 6, (5, 9.) Assumere in currum: ἀναλαμβάνειν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν, Assumere quempiam in ædes suas, Athen. 13. Ἀναλαμβάνειν ἐν πόλει, Plut. Othone. Ἀναλαβεῖν, inquit Bud. Comm. 269., signif. etiam Domum admittere aliquem et penes se habere: vide illic exempla. Hes. ait ἀναλαμβάνειν ξένον esse δειπνίζειν, φιλοφρονεῖσθαι, Cœna excipere, Comiter tractare; solemus enim hospites domo horum gratia excipere. Plut. Φιλοφρόνως πάντας ἀνελάμβανε. Interdum vero additur dat., Plut. Cæsare, Μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, i. e., inquit Bud., Epulo et spectaculis excepit, accepit: Antonio, Πολλαῖς ἀνελάμβανε φιλοτιμίαις τὸν δῆμον, Multis liberalitatibus largitionibusque populum amplexa est. Id enim de iis dicitur, qui inire gratiam contendunt populariter; ut de Graccho, Ἄλλοις νόμοις ἀνελάμβανε τὸν δῆμον. Hactenus Bud. Exemplis autem ab eo cc. hæc commode adjunxerimus, ex eod. Plut. Pericle, Διανομαῖς χρημάτων τοὺς πολλοὺς ἀνελάμβανε: ibid. Ἐλαττούμενος δὲ πλούτῳ καὶ χρήμασιν, ἀφ' ὧν ἐκεῖνος ἀνελάμβανε τοὺς πένητας. Est autem notandum, pro eod. dixisse ἀναλαμβάνειν χρήμασιν et ἀναλαμβάνειν ἀπὸ χρημάτων, sc. pro Pecuniis demereri populum s. gratiam s. favorem populi, Pecuniis sibi populum conciliare, gratiam a populo inire vel ap. populum. Observandum est etiam quomodo v. ἀναλαμβάνειν paulatim ad hanc signif. perductum fuerit, ab ea sc. signif., si non fallor, qua pro Assumere secum, vel Secum aut Ad se recipere, usurpatur. || Ἀναλαμβάνειν etiam, inquit Bud., Filium abdicatum in domum recipere: quod patres post emendationem et satisfactionem faciebant Athenis. Idem alibi, Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, est Penes se asciscere puerum, et id ferme, quod Agnoscere filium dicitur. Dem.

(1364.) Ἐποιήσατο αὐτὸν [τὸν] παῖδα, καὶ ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν, Filium eum adoptavit, agnitumque suscepit ap. se. Dicitur et ἀναδέχεσθαι.

Ἀναλαμβάνω, Sumo, In manus sumo. || Suscipio. Polyb. (3, 9, 3.) Ἀναλαμβανόντων τὰς ἐκείνου βίβλους, In manus sumens. Et ἀναλαμβάνειν χλαμύδα, Plut. Chlamydem sumere et amicire. Bud. tamen Assumere vertit; sed Lat. Sumere vestem potius dicunt quam Assumere. Apud Suid. Κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα. Apud eund. autem Suid. repono ἀμπέχειν pro ἀνέχειν, ut non dicat ἀναλαμβάνειν accipi pro ἀνέχειν, sed pro ἀμπέχειν, cum subjungat illud κοσμίως ἀναλαμβάνειν τὴν ἐσθῆτα, ubi manifeste ἀναλαμβάνειν pro Amicire capitur. Sic ἀναλαβεῖν ὅπλα non solum pro Resumere arma, sed interdum simpliciter pro Sumere s. Capere arma. Ut autem Lat. interdum dicitur etiam Bellum sumere pro Suscipere, sic et a Græcis πόλεμον ἀναλαβεῖν. Sed ἀναλαβέσθαι κίνδυνον ap. Herod. 3. rectius interpretabimur Suscipere quam Sumere periculum, Δεῖ σε, γεγοννῖαν εὖ, κίνδυνον ἀναλαβέσθαι τὸν ἂν ὁ πατὴρ ὑποδύνειν κελεύοι. Lat. dicunt etiam Adire et Subire periculum, quod ad verbum respondet huic alteri loquendi formulæ κίνδυνον ὑποδύνειν. Bud. de v. ὑφίσταμαι loquens, Signif. etiam, inquit, Suscipio, i. e. Aggredior, ἀναιροῦμαι, ἀναλαμβάνω, Instituo et Incepto. Idem alibi ἀναλαμβάνειν esse ait Suscipere, Aggredi, Capessere.

Ἀναλαμβάνω, ad verbum Reprehendo, Reprendo, Retineo, Plut. de Antonio, qui jam vulneratus, per fenestram a Cleopatra sursum trahebatur, (Anton. 78.) Ἀλλὰ μόλις ἡ Κλεοπάτρα ταῖν χειροῖν ἐμπεφυκυῖα, καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανε, Funem retinebat, ne corpore degravante, deorsum rursus ferretur et recideret, Bud.

Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, quod etiam ὑπολαμβάνειν et ἀνέχειν dicitur, est Equum fræno sistere et coercere, Equum sistere, inhibere: quod cum fit frænos succutiendo, ἀνακρούειν dicitur. Ita Bud. ex J. Poll., ut opinor, hanc utriusque verbi signif. accipiens: 1, (205.) Ἐν δὲ ταῖς στροφαῖς οὐ δεῖ ἐξελαύνειν τὸν ἵππον, ἀλλὰ ἀναλαμβάνειν· ὅπερ καὶ ὑπολαμβάνειν καλεῖται, καὶ κατέχειν, καὶ ἠρεμίζειν, καὶ ἀνέχειν. Exemplum autem hujus signif. verbi ἀναλαμβάνειν ap. Plat. et Xen. habemus; nam sic ille de LL. 3. (p. 156.) Δεῖν φαίνεται ἔμοιγε οἷόν περ ἵππον, τὸν λόγον ἑκάστοτε ἀναλαμβάνειν. Apud Hunc autem περὶ Ἱππικῆς utrumque verbum usurpatum habemus: (3, 5.) Ἀφεθεὶς εἰς τάχος, ἀναλαμβάνεται ἐν τάχει, (7, 15.) Δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. Cum autem ἀναλαμβάνω verto Reprehendo, sic accipio Lat. hoc verbum, Cic. Revocat virtus vel potius reprehendit manu. Quæ prima ejus signif. ap. alios quoque primarios Auctt. reperitur. || Habet vero ἀναλαμβάνειν et alteram verbi Reprehendere signif., si Budæo credimus, ita scribenti, Ἀναλαμβάνειν est etiam ἐπιτιμᾷν καὶ σωφρονίζειν ἑαυτὸν, Reprehendere sese et emendare. Dem. (550.) Εἰ ποιήσας δεινὰ, νὴ Δία, καὶ πολλὰ, ἀδίκως τινὰ, ἀντὶ τοῦ ταῦτ' ἀναλαμβάνειν καὶ μεταγινώσκειν, ἔτι πολλῷ δεινότερα ὕστερον ἄλλα προσεξεργάζοιτο. Quanquam in h., quem citat, l., est autem ex Orat. c. Mid., ἀναλαμβάνειν non potest signif. Reprehendere s. Emendare sese: cum sit accus. ταῦτα, qui necessario fertur ad id verbum: adeo ut Reprehendere vel Emendare ea, si alterutro horum verborum utendum est, interpretandum sit; sed Emendare ea, malim: quia et ipsi Græci dicunt ἐπανορθοῦν interdum hoc in sensu, cum sc. improbas actiones excipiunt bonæ et honestæ. Videtur posse etiam accipi ἀναλαμβάνειν pro Sarcire. Soph. Phil. (1249.) τὴν ἁμαρτίαν Αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι.

Ἀναλαμβάνω, Colligo, Constringo, Plut. Probl. Hell. Ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμᾶσιν. Vide Ἀναλαμβανόμενος et Ἀνειλημμένος hac signif., ubi de pass. voce agetur. Ἀναπλέκω, inquit Bud., Redimio cæsariem, Colligo reticulo, h. e. ἀναλαμβάνω.

Ἀναλαμβάνω, usurpatur etiam in compositionibus Medicorum, cum res contusæ aliquo liquore coguntur, inquit Bud. Diosc. Ἀναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ, καὶ τροχίσκους ἀναπλάττων. Celsus 7. Cinis sarmentorum ex aceto vel aqua coactus iis mederi potest: ἀναλαμβανόμενος. Excipere etiam id Lat. dicitur, quia ἐκλαμβάνειν Græci, ut ἀναλαμβάνειν dicunt. Diosc. de pinu loquens, Ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καιομένων ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Hactenus Bud. Diosc. 3, 154. Ἀποτίθεσθαι δὲ δεῖ τὰ φύλλα καὶ τὰ ἄνθη, ἕκαστον αὐτῶν κόπτοντας ἰδίᾳ, καὶ ἀναλαμβάνοντας εἰς τροχίσκους, ubi quidam vertunt Digerentes in pastillos; alii, Conformantes in pastillos. Quam posteriorem interpr. fortasse confirmare possit aliquis ex eo, quod Diosc. alibi τροχίσκους ἀναπλάττειν dicit, ut in l. paulo ante c.: et ut illic habet τροχίσκους non præcedente præp. εἰς, ita et hic Codd. quidam ante τροχίσκους illam non habent. Verum alibi legitur ap. Eund. addita illa, ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους, 1, 134. i. e., secundum quosdam interpr., Conformatur in pastillos: secundum alios, Cogitur in pastillos.

Ἀναλαμβάνομαι sequitur activi significationes. Apud Lucian. Ἀναληφθεὶς υἱὸς, πρότερον ἀποκηρυττόμενος, In domum receptus filius, prius abdicatus: quemadmodum ἀνειλαμμένος εἰς τὸ γένος dicitur Qui est a patre agnitus, et domum deductus, Bud. Sciendum est autem hoc partic. alicubi activa signif. usurpari, secundum Ejusd. interpr.: siquidem ap. Lucian. (1, 206.) Τῇ μίτρᾳ ἀνειλημμένος τοὺς βοστρύχους vertit, Colligens et redimiens. Nisi forte Colligens et redimiens posuit pro Collectos et redimitos habens.

Ἀναλαβέσθαι aor. 2. med. pro ἀναλαβεῖν usurpatur, Herod. l. c. Κίνδυνον ἀναλαβέσθαι.

"Ἀναλελάφθαι, pro ἀναλελῆφθαι s. ἀνειλῆφθαι, "Ionicum est ap. Hes. ut et ap. Hippocr. ἀναλελαμ-"μένος pro ἀνειλημμένος."

["Ἀναλαμβάνω, Lennep. ad Phalar. 21. 30. 292. Thom. M. 773. ad Diod. S. 1, 438. 455. 688. 2, 96. 294. 295. 396. 400. 408. 524. 548. 561. Villois. ad Long. 239. 265. ad Charit. 605. 680. Wakef. Ion. 438. 1153. Phil. 1249. Georg. p. 12. Jacobs. Anim. 270. Cattier. Gazoph. 90. Boiss. Philostr. 404. Lobeck. Aj. p. 236. Plut. Mor. 1, 573. Athen. 1. p. 8. Kuhn. ad Paus. p. 11. Xen. K. Π. p. 69. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 71. Toup. Opusc. 1, 241. ad Longin. 387. 397. Valck. Phœn. p. 708. ad Xen. Eph. 175. 212. 230. 271. ad Lucian. 1, 240. 308. ad Herod. 177. 436. 614. 670. Segaar. in Daniel. p. 7. ad Corn. Nep. 25. Stav., Dionys. H. 1, 407. 504. 2, 644. 3, 1320. Corrigo, ad Diod. S. 1, 611. Brunck. Aristoph. 3, 171. Reparo, Diod. S. 1, 712. 2, 329. Dionys. H. 3, 1308. Disco, Diod. S. 1, 8. Cohibeo, 23. Vincio, Fischer. Ind. Palæph. et v. Ἀναδεῖσθαι. Macero, Madefacio, ad Xen. Eph. 158. De vestitu, Brunck. Aristoph. 2, 3. 244. Athen. 1. p. 33. Casaub. 69. De sermone, ad Charit. 557. Conf. c. παραλ., ad Diod. S. 2, 353. Fut., 274. Ἀναλ. πόλεμον, Dionys. H. 1, 315.: τὴν ψῆφον, 3, 1395.: ἵππον, Bœckh. in Plat. Min. 196.: ἑαυτὸν, ad Xen. Eph. 228. ad Charit. 26.: τὴν ἐσθῆτα, Atheu. p. 21. Schweigh. Emendd. in Suid. p. 5.: Dionys. H. 2, 710. Διηγήσομαι — μικρὰ τῶν ἔμπροσθεν γενομένων ἀναλαβών." Schæf. Mss. "Ἀναλαμβάνειν, Apprendre par cœur, Athen. p. 4. Dio Chrys. Or. 18." Corai. Mss.]

"Ἀναληπτέος, Assumendus," [Plato de LL. 9. p. 864. Ταῦτα εἰς μνήμην ἀναληπτέον.]

Ἀνάληψις, Resumtio, Recuperatio, Receptio, Plut. Popl. Ἀνάληψιν τῆς ἀρχῆς ἀπογνοὺς, Qui de recuperando imperio desperare cœpit, desperavit. || Repetitio: quæ frequentius ἐπανάληψις appellatur, etiam locum inter schemata orationis obtinens. || Virium refectio, recollectio, Recreatio, Convalescentia, Alex. Aphr. Ἐν ταῖς ἀ. ἀπορρέουσιν αἱ τρίχες. Suid. exp. ἀνάρρωσιν, Corroborationem: a Diosc. autem ἀνάληψις et ῥῶσις copulantur, Ἀ. καὶ ῥώσεως δεόμενοι. A Schol. Thuc. ἀνάληψις exp. θεραπεία, 5, (65.) Ὅτι διανοεῖται κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι· δηλῶν τῆς ἐξ Ἀργοῦς ἐπαιτίου ἀναχωρήσεως τὴν παροῦσαν ἄκαιρον προθυμίαν ἀνάληψιν βουλομένην εἶναι. Suid. autem h. l. (e Polyb. 3, 87, 1.) citat, in quo ἀ. et θεραπεία co-

pulantur, Σπουδὴν ἐποιεῖτο ὑπὲρ τῆς ἀ. καὶ θεραπείας τῶν ἀνδρῶν, οὐχ ἧττον δὲ καὶ τῶν ἵππων. || Ἀνάληψις, secundum Bud., sequitur signif. τοῦ ἀναλαμβάνω, cum pro Suscipio, Aggredior, Capesso, accipitur, in h. Basil. l. in Epist. quadam ad Eustathium, Προσδιατρίβων τῇ ἀ. τῶν μαθημάτων τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ μωρανθείσης σοφίας. Sed ut ἀναλαμβάνειν μαθήματα quis diceret Aggredi s. Capessere disciplinas, ita vix dici possit ἀνάληψις μαθημάτων, Aggressio disciplinarum, ac multo minus Capessio. Sunt igitur qui hic Perceptionem, sunt et qui Assumtionem vertant. Ut autem in illo Basilii, sic in h. Philonis l. usurpatur, Θεωρημάτων ἄληστος ἀνάληψις. || Ἀ. παιδός, i. fere q. Agnitio; cum sc. aliquis penes se puerum asciscebat, et quasi filium agnoscebat. Et ἀνάληψις CHRISTI dicitur Luc. 9, (51.) Ἐγένετο ἐν τῷ συμπληρουσθαι τὰς ἡμέρας τῆς ἀ. αὐτοῦ, Eo quod tum demum domum accersitus sit et evocatus a Patre CHRISTUS homo, cum maudatis Patris perfunctus est, Bud. Sed quidam et simplicius et melius interpr. Tempus, quo sursum reciperetur. [" Cattier. Gazoph. 66. ad Lucian. 1, 522." Schæf. Mss.] " Ἀνάλημψις, ἡ, Ion. pro ἀνάληψις, Assumtio: " h. e. Ea actio qua aliquid adducimus vel attra- " himus ad nos, astringendo ne elabatur. Hippocr. " in libro quem κατ' Ἰητρεῖον inscripsit, Δεῖ δὲ τά μὲν " ἀπεληλυθότα, ἐπαγαγεῖν, τὰ δὲ ἐπεληλυθότα, ἀπα- " γαγεῖν, ὑποδέσει, παρακολλήσει, ἀναλήμψει. Nisi " potius hic signif. Sursum versus et in altum du- " cendo." [* Ἀναλήψιμος, Gl. Receptitius.]

" Ἀναλημπτὴρ, ῆρος, ὁ, Amula s. Hamula: Va- " sculi genus ad aquam gestandam in sacrificiis, ap. " Joseph. A. J. (8, 3.) inter supellectilem et instru- " menta templi Solomonis: forsan ex eo nominatum " quod αὐτῷ ἀνελαμβάνετο τὸ ὕδωρ, Quod eo hauri- " retur et educeretur aqua: unde et ἀναληπτὴρ po- " tius scr. est." [Schleusn. Lex. V. T.] Ἀναληπτικός, Recuperatorius. || Refocillatorius, Recreatorius: unde ἀ. φάρμακα, Quæ recreandis defectis composita sunt, Bud. et ἀγωγὴ ἀναληπτική, Gal., Educatio et nutritio virium refocillatrix. Ἀναληπτικῶς, Refocillatorie, Apte ad refocillandum corpus morbo confectum: Διαιτᾶν ἀ. τὸν ἀσθενοῦντα ap. Gal. est Victum præscribere restituendis viribus, Bud.

Ἀνάλημμα, τὸ, ὕψωμα, Hes. Suid. quod quidam interpr. Edita structura. Exp. a Suida et στήριγμα, Firmamentum, Munimen; et ab Eod. subjungitur hoc exemplum, Κατανοήσας τὸ βάρος τῶν ἀ., καὶ ὡς ἀδύνατόν ἐστι σαλευσαι τὰ τείχη, ἐκ χειρὸς τὴν μάχην ἐποίησεν. Legitur Sirac. 50, (2.) Ἀ. ὑψηλὸν περιβόλου ἱεροῦ: et in (2) Paral. (22, 8.) Τὸ ἀ. τῆς πόλεως. Bud. ait ap. Joseph. pro Edito propugnaculo accipi: ap. Vitruv. autem esse verbum gnomonicum. Hes. vult ita nominari etiam Partem quandam jecoris. [" Ad Diod. S. 2, 215. 431. Dionys. H. 1, 584. Conf. c. ἀνάλωμα, ad 2, 783. ad Diod. S. 2, 431." Schæf. Mss.]

" Ἀνείληπτος dici a Græcis, non ἀνάληπτος, nec " ullum aliud ejusmodi, annotat Suidas: sed quor- " sum, ipse viderit." Δυσανάληπτος, Qui difficile refocillari s. recreari potest, [Julian. Or. 6. ἀρρωστία.] Ut Εὐανάληπτος, Qui facile refocillari potest, sequendo signif., quæ verbo ἀναλαμβάνω data est inter alias. At in VV. LL. δυσανάληπτον μάθημα ex Alcid. Difficilis conceptu disciplina. Et Εὐανάληπτος, e Xen. (K. 7, 5.) pro Facilis apprehensu: quæ suspecta sunt. [Εὐανάληπτος, Strabo 1. p. 44.]

[* " Ἀναλαβή, Procop. Reg. p. 250." Wakef. Mss. * Ἀνάλαβος, ὁ, Cassian. de Habitu Monachi 1, 6. p. 8. Gestant etiam resticulas duplices, laneo plexas subtegmine, quas Græci analaboys (ἀναλάβους,) nos vero Succinctoria, s. Redimicula, vel proprie Rebrachiatoria possumus appellare. Vide Jablonskii Voces Ægypt. p. 3.]

Ἐπαναλαμβάνω, Repeto, Itero, sicut et ἀναλαμβάνω, vacante præp. ἐπὶ, quæ alteri præpositioni, sc. τῇ ἀνὰ, præfigitur. Item pro Epilogum facio, Plut., Bud. 555. [" Ad Herod. 251. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 411. Heindorf. ad Plat. Phædr. 190. Theæt. 375." Schæf. Mss. * " Ἐπαναληπτέον, Const. Manass. Chron. p. 11." Boiss. Mss.] Ἐπανάληψις, Repetitio. Apud Rhett. Schema quoddam, cum sc. idem vocabulum ornatus causa repetitur, Bud. 556. ex Hermog.: vide item Rut. Lupum, necnon Fabium. Dem. Phal. dicit ἐπανάληψιν esse του αὐτοῦ συνδέσμου ἐπιφορὰν ἐν τοῖς διὰ μακροῦ ἐπιφερομένοις λόγοις. [" Zeun. ad Xen. K. Π. 688. ad Callim. 1, 45. ad Il. X. 127. Wolf. Prol. 260. Schol. Aristoph. Πλ. p. 22. Hemst., Heyn. Hom. 4, 415. 5, 216. 269. 334. 6, 292. 8, 89. 264. 482." Schæf. Mss. * Ἐπαναληπτικός, Gl. Iterativus. * Παραναλαμβάνω, Schleusner. Lex. V. T. * Προαναλαμβάνω, Schol. Pind. Ἰ. 1, 6. Athen. 45. Joseph. A. J. 16, 3, 4.] Προσαναλαμβάνω, Insuper assumo, aut simpliciter Assumo, aut etiam Sumo, Polyb. (6, 53, 7.) Οὗτοι προσαναλαμβάνουσιν ἐσθῆτας, ἐὰν μὲν ὕπατος ἢ στρατηγὸς ἢ γεγονὼς, περιπορφύρους, Sumunt, Turn. Προσαναλαμβάνω, inquit Bud. 72., non aliud signif. quam ipsum ἀναλαμβάνω, licet uberiorem habeat signif. [Neutraliter, Vires recipio, Reficior, Polyb. 3, 60, 8. " Ad Diod. S. 2, 110. 172. 203. 228. 318." Schæf. Mss. * Συναναλαμβάνω, Athen. 113. Aq. Exod. 9, 24.]

Ἀντιλαμβάνω, Vicissim accipio, ut ἀντιλαμβάνω χάριν, Vicissim beneficium accipio, Mihi retribuitur beneficium, Philo V. M. 2. Τὰς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσαί τε καὶ ἀντεκτίνουσαι. || Rem unam accipio loco alius, s. in locum alius, Philo, Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῶν ἐν αὐταῖς ἀντέλαβον ἄνδρας βελτίους τὰ πάντα, Greg. Ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ἡδονὴν, i. e. λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. At Thuc. sine gen. (1, 143.) Οἱ μὲν γὰρ οὐχ ἑξουσιν ἄλλην ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. Sed Idem usus est hoc verbo et pro Accipio s. Consequor mercedis aut præmii loco, s. potius uno verbo Promereor. || Pro ἀντιλαμβάνομαι, Percipio, Alex. Aphr. Probl. 2. Ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς παχυμερεστέρα βράδιον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει, Serius ictum percipit. || Ἀντιλαμβάνομαι, Prehendo, Apprehendo, Manum injicio, Synes. Ep. 109. Ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τριβωνίου, Plut. de Def. Orac. Οὐκ ἀφέντας ἐκεῖνον, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας τοῦτον ἀντιλαμβανόμενον ἡμῶν. || Apprehendo, metaphorice, inquit Bud. i. e. Percipio, Sentio, tam de iis quæ sensibus corporis, quam de iis quæ animo percipiuntur: ἀντιλαμβάνεσθαι τοῦ ἀλγήματος, Dolorem percipere, sentire, Sensu doloris affici; brevius, Dolore affici. Ἀντιλαμβάνομαι, ut scribit Bud., Percipio sensu corporis: ut a Basil. dicuntur oculi χρωμάτων ἢ σχημάτων ἀντιλαμβάνεσθαι, aures autem ψόφων τε καὶ φωνῶν. Alex. Aphr. Probl. Ἡ ψυχὴ πλέον ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὴν ἁπτικὴν αἴσθησιν: quæ exempla citat Bud. Comm. Ubi etiam ead. facit διανοεῖσθαι et τῷ νῷ ἀντιλαμβάνεσθαι, Apprehendere animo et percipere. || Capesso, Suscipio: ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, Capessere philosophiam. Sic Dem. (15.) Καὶ ἕως καιρός ἐστιν ἀντιλαμβάνεσθε τῶν πραγμάτων. Apud Plut. autem in Romulo, (8.) Ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων, interpr. Ad res capessendas incumbit. Isocr. Ἐρρωμένως ἀντιλαβώμεθα του πολεμεῖν. Citatur autem et ex 3 Reg. 9, (9.) Ἀντιλαμβάνεσθαι θεῶν ἀλλοτρίων, pro Suscipere vel Recipere deos alienos: in illo tamen Dem. l. quidam non exp., cum Bud. Capessite, sed Sustinete, Fulcite. Quæ signif. tribui possit Commodius fortasse huic quoque l. Act. 20, (35.) Ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων. Ubi tamen et Suspicere quidam interpr.: sicut Luc. 1, (54.) Ἀντελάβετο παιδὸς, Suscepit puerum. Sunt autem qui velint sumtam esse metaph. ab iis, qui manu porrecta prehendunt, retinent alioqui collapsuros: ut sit Prostratum quasi porrecta manu sublevare. Constat certe hoc verbum accipi et pro Opitulari, Ferre opem, Succurrere: ut in h. Basil. l. ap. Bud. Τῆς σπουδῆς ὑμῶν, ἣν ἔχετε πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος, Ad manum adjutricem porrigendam: quam signif. habent et συλλαμβάνεσθαι. Citatur vero in ead. aut simili signif. ἀντιλαμβάνεσθαι cum dat., ex argumento in librum Il. E. cum tamen emendata exempl. habeant συλλαμβάνεσθαι. Sed et cum accus. pro Fulcire, affertur e Plut. Fabio, Ἀντιλαμβανόμενος τὴν πόλιν καὶ ὑπερείδων. At pro Frui,

itidem cum accus. ex Eod. Αὐτὴ ἑαυτῆς ἀντιλαμβανομένη τἀγαθόν: si tamen locus hic mendo vacat. || Ἀντιλαμβάνομαι, exp. item Teneo, in Plat. Τοῦδε τοίνυν πάλιν ἀντιλαβώμεθα οὗπερ καὶ πρότερον. || Capitur vero et pro Vindico ap. Lucian.: et quod modo citavi, ἀντιλαμβάνεσθαι φιλοσοφίας, quidam non Capessere philosophiam, sed Vindicare, vertunt. Sic Plut. Pericle, Ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου quidam reddunt, Ægyptum sibi vindicans. Itidem ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς σωτηρίας, Salutem vindicare, exp.; sed mallem, Capessere ea quæ ad salutem pertinent. || Corripio, Reprehendo, i. e. ἐπιλαμβάνομαι, Plat. Gorgia, Ἐὰν δέ τῷ ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν, Bud. || Capio, i. e. Delecto, Persuadeo, Plato Phædone (38.) Θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται, Mihi hæret in animo, Me adducit, Bud. ["Jacobs. Anim. 231. Anth. 8, 185. 11, 46. 307. Musgr. Tro. 464. Wakef. Herc. F. 646. Cattier. Gazoph. 67. 87. Kuster. Aristoph. 70. Ἀντιλαμβάνομαι, Plut. Mor. 1, 42. Diod. S. 1, 192. 678. 695. ad Herod. 625. Brunck. Aj. 16. ad Lucian. 3, 572. Plato Hipp. 137. Heindorf. ad Plat. Theæt. 331." Schæf. Mss.] "Ἀντιληπτέον, Apprehendere oportet, vel Suscipere "oportet, s. capessere, &c. sequendo significationes "quæ verbo ἀντιλαμβάνεσθαι datæ fuerunt." [Dem. 13. Xen. Ἱππ. 8, 8. Aristoph. Εἰρ. 485.]

Ἀντίληψις, i. q. ἀντιλαβή, Apprehensio, Xen. de coma equina, (Ἱππ. 5, 7.) Ὅπως τῷ ἀναβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ. Metaphorice vero, itidem ut ἀντιλαβή, Ansa reprehensionis; nam ut Plato dicit Phædone (35.) τὰ λεχθέντα multas habere ἀντιλαβάς, sic Plut. Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις, Ubi tamen ἀντιλήψεις alii malunt interpretari Reprehensiones, ut Plato Hippia Maj. (p. 17.) Σχεδὸν γάρ τι ἔμπειρος εἰμὶ τῶν ἀντιλήψεων. Secundum Bud. autem exponi etiam potest Objectio disputantis cum altero, Plato Phædone (37.) Οὐ συγχωρῶ τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει, Plut. de Def. Orac. Ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας πρὸς τοὐναντίον. Hic vero operæ pretium fuerit observare, Plut. copulare ἀντιλήψεις καὶ ὑπονοίας, ut a Plat. copulantur in l. illo Phædonis ὑποψίαι et ἀντιλαβαί. [Difficultas, Plut. Alex. 18.] || Cum de sensibus dicitur, est Perceptio, Alex. Aphr. Probl. Καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρώων σωμάτων, Philo de Mundo, Συνεργὸν ὀφθαλμοῖς εἰς τὴν τῶν ὁρατῶν ἀντίληψιν. Est etiam Perceptio rei alicujus, quæ fit mente et intellectu, Fab. 7, 5. de qualitate loquens, Partem hanc vocant Hermagorei κατ' ἀντίληψιν, ad intellectum id nomen referentes. Latine, ad verbum translatum non invenio, Absolutam appellant. || Opitulatio, Auxilium, Basil. Ἐπεβοησάμεθα τὴν ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν. Itidem vero ap. Paul. ad Cor. 12, (20.) sunt qui ἀντιλήψεις hoc in sensu accipiant. Quidam et Sublevationes, alii Adminicula interpr. || Ἀντίληψις, Præmium, Merces. Bud. e Damasc. [Thuc. 2, 49. "Dionys. H. 5, 214. Plato Hipp. 137. Toup. Opusc. 1, 223. 2, 131. Wyttenb. Select. 367. ad Diod. S. 1, 36. Casaub. Athen. 1, 50." Schæf. Mss.] Ἀντιληπτικός, Perceptivus, Ad percipiendum aptus, Percipiendi vim habens, Facultate perceptrice præditus, Themist. de Anima 2. Αἴσθησις τοίνυν ἐστὶν ἡ ἀντιληπτικὴ τῶν αἰσθητῶν, Greg. de Homine, Οὐδὲ γὰρ ἡμῖν πολλαί τινές εἰσιν αἱ ἀντιλ. τῶν πραγμάτων δυνάμεις. [Plut. 6, 370. 10, 245. "Clem. Alex. Str. 6, 17. p. 690. Suid. v. Ἄγευστος. * Ἀντιληπτικῶς, Just. M. Dial. c. Tryph. 325." Kall. Mss.]

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, Opitulator, Auxiliator, ὑπερασπιστής, βοηθός, Hes. In usu est potissimum ap. LXX.

Ἀντιλαβή, Apprehensio, Thuc. (7, 65.) Ὅπως ἂν ἀπολισθάνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιβαλλομένη, Ut non habeat manus quod apprehensum retineat, sed in lubrico fallatur, Bud. || Metaph. Ansa reprehensionis, Argumentum reprehendeudi et contradicendi, Plato Phædone (35.) Πολλὰς γὰρ δὴ ἔτι (τὰ λεχθέντα) ἔχει ὑποψίας καὶ ἀντιλαβάς, εἴγε δή τις αὐτὰ μέλλοι ἱκανῶς διεξιέναι, Bud. Ead. metaph. Gall. A Donner prise sur soi, Avoir prise sur quelqu'un. || Ἀντιλαβαί, Sententiæ quædam breves, utpote singulæ singulis hemistichiis comprehensæ, ap. Tragicos. Ita fere Hes., cujus exemplar si mendosum non est in h. l., ἀντιλαβὰς aliquis fortasse suspicetur dictas hujusmodi breves sententias ex eo, quod una præbeat velut ansam alterius. ["Dionys. H. 5, 318." Schæf. Mss.] Ἀντιλαβεύς, έως, ὁ, Scuti fibula, Uncus fibulam scuti excipiens, ὁ πόρπαξ τῆς τοῦ ὁπλίτου ἀσπίδος, Hes.

[* Προσαντιλαμβάνω, Strabo 3. p. 233.] Συναντιλαμβάνομαι, q. d. Una capesso, suscipio, incumbo (in rem aliquam.) Accipitur autem pro Adjuvo, Opitulor, in N. T.: Luc. 10, 40. Εἰπὲ οὖν αὐτῇ, ἵνα μοι συναντιλάβηται, ubi vet. etiam Interpres recte, Ut me adjuvet. Apud Paul. autem ad Rom. 8, 26. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, itidem ille vertit Adjuvat infirmitatem nostram, legens sc. τῇ ἀσθενείᾳ, quam etiam lectionem e duobus nostris exempl. annotavi, cum B aptius esset Opitulatur infirmitati nostræ, Auxiliatur. Quidam autem interpr. Una sublevat infirmitatem nostram, infirmitates nostras: ut dicatur Spiritus συναντιλαμβάνεσθαι quasi Vicissim onus attollere ex altera parte. Itidemque in illo altero l., qui legitur Luc. 10. Ἵνα μοι συναντιλαμβάνηται, interpr. etiam, Una mecum manus admoveat (operi:) ut sit itidem metaph. sumta ab oneribus, quæ utrimque admotis manibus sublevantur. Sed hæc τοῦ συναντιλαμβάνομαι signif. nullo confirmatur exemplo. [Schleusner. Lex. N. T. "Toup. Opusc. 1, 279. T. H. ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 130. Theoph. Simoc. Ep. 59. Schol. Lucian. Icarom. 24." Boiss. Mss.] Συναντίληψις ap. Areth., Opitulatio, Auxilium. [* Συναντιλήπτωρ, Epiph. 1, 562.]

Ἀπολαμβάνω, Recipio, Recupero: τοῦτο παρὰ σοῦ, Æschin. Plato de Rep. 1. (p. 156.) Φίλοι δὲ ὦσιν ὅ, τε ἀπολαμβάνων καὶ ὁ ἀποδιδοὺς, Qui recipit et qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνω, item ἀνταπολαμβάνω pro eod., a Dem.: ad verbum Gratiam C recipio, pro Gratia mihi rependitur. Sic Æschin. (77.) Ἀπολάβετε παρ' αὐτοῦ τὸν λόγον, ad verbum Recipite ab eo rationem; sed rectius, Ille reddat vobis rationem. Nam sunt correlativa ἀπολαμβάνειν et ἀποδιδόναι, ut videmus in proxime præcedente Plat. l. Et dicunt Græci ἀποδιδόναι λόγον, eod. plane modo, quo Lat. Reddere rationem; sed non vicissim Lat. Recipere rationem, sicut Græci ἀπολαμβάνειν λόγον, sed Exigere rationem. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Λέξον μοι ὑπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, ubi ἀπολαβεῖν est Recipere, Recuperare. Isocr. quoque in Symm. ἀπολαμβάνειν, sicut et κομίζεσθαι, usurpat pro Recuperare. || Seorsum capio, Excipio, Excerpo, Plato Hippia Min. (p. 210.) Καὶ ἀπολαμβάνων ὃ ἂν ᾖ δυσχερέστατον τοῦ λόγου, τούτου ἔχῃ. Item Seorsum duco, Seduco: ut cum aliquem volumus a turba seducere, ut seorsum illum conveniamus. Gallicus sermo omnino genus hoc loquendi retinet; dicimus enim, Je l'ai pris à part, D et lui ai parlé, i. e. ad verbum, Seorsum accepi illum, et illi sum collocutus: Græce, ἀπέλαβον αὐτὸν, καὶ αὐτῷ διειλέχθην. Utitur autem Philostr. hac in signif. Marcus (7, 33.) usus est et ipse hoc modo, sed cum adjectione; ita enim scribit, Ἀπολαβόμενος αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν. || Intercludo, Intercipio, Cohibeo, Bud. [Thuc. 6, 22.] Aristot. Probl. s. 2. Ὡς δὲ ὑπὸ τῆς χειρὸς, οὕτω καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐστι ἀποληφθῆναι τὸ ὕδωρ ῥέον ὥσπερ ἐν τῇ κλεψύδρᾳ, καὶ πάλιν πρὸς τὴν κύστιν· ἀπολαμβάνει γὰρ ἐντός. Joseph. ap. Suid., Διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κτείνουσι. Idem, Τὸ γὰρ χωρίον ἀμφοτέροις ἤρεσε· τῷ μὲν, ὅτι ἀπολαβόντες εἰς αὐτὸ τοὺς Ῥωμαίους, ὑποσπόνδους ἀφῆκαν. Alius innominatus Scriptor ap. eund. Suid. ἀπολαβόντες usurpavit pro ἐναποκλείσαντες, ipso Suida teste, Οἱ δὲ τὴν στρατιὰν αὐλῶσι στενοῖς καὶ δυσεμβόλοις ἀπολαβόντες, ἐς διαλλαγὰς ἐλθεῖν αἰσχρὰς ἠνάγκασαν. Alia plurima e Diod. S. possent afferri exempla hujus generis; est enim illi familiare verbum hoc in simi-

libus rebus. Plut. Romulo (27.) Τὴν ἀναπνοὴν ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, Ejus respirationem interclusisse. || Ἀπολαμβάνω pro simpl. λαμβάνω, Capio, Accipio, Deprehendo: τοὺς ὅρκους, Dem. (234.) exp. Jusjurandum accipere. Apud Thuc. autem 5. Ἀπολαβεῖν μεμονωμένους, Se deprehensurum esse. || Ἀπολαμβάνω, teste Bud. Excipio, Prosequor, in Plut. Dione, Καὶ τοὺς ξένους ἀπελάμβανον μισθοῖς. Sed quid si ἀνελάμβανον ibi leg. sit? Ἀπολαμβάνομαι, Recipior, Recuperor. || Seorsum capior, Excerpor. || Frequentius autem pro Intercludor, Circumcludor, Intercipior, Xen. (Ἱππαρχ. 8, 13.) Ἀνάγκη τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν βραδυτάτων ἵππων ἁλίσκεσθαι,—τοὺς δὲ διὰ δυσχωρίας ἀπολαμβάνεσθαι, Aristot. Ἀπολαμβανόμενον γὰρ ἀθρόον τὸ ὑγρὸν, ὅταν ἀνεθῇ τὸ πνεῦμα, ἀθρόον ἐξέρχεται. Sic ἀπειλημμένος ἐν στενῷ ἰσθμῷ, Angustiis Isthmi circumclusus. Et ἀπολῃφθέντες πάντοθεν, Undique circumclusi, circumventi. Sic etiam ἀπειλημμένοι ἐν μέσῳ. Et per metaph., ἀπειλημμένος εἰς ἀπορίαν, In consilii inopiam inclusus: tanquam sc. in loci alicujus angustias. Lat. dicunt Redactus in angustias, ad consilii inopiam. || Deprehendor, Thuc. 6, (22.) Ἵνα, ἤν πον ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα, ἔχῃ ἡ στρατιὰ τὰ ἐπιτήδεια, Schol. κρατηθῶμεν. || Ἀπολαμβάνομαι in act. signif., et pro Apprehendo ap. Lucian. (1, 313.) Ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Sed fortasse pro ἀπείληπτο leg. est ἐπείληπτο: nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passive etiam usurpatur pro Apprehendo. ["Thom. M. 544. 804. ad Charit. 564. 599. 601. 653. 664. Wakef. S. Cr. 4, 29. Jacobs. Anth. 6, 157. Cattier. Gazoph. 69. Kuster. V. M. 134. ad Diod. S. 1, 462. 509. 542. 687. 731. 2, 94. 296. 348. 446. T. H. ad Plutum p. 326. Boiss. Philostr. 628. Schneid. Anab. 113. Abresch. Lectt. Aristæn. 83. ad Herod. 155. 172. 449. 670. 724. Koen. ad Greg. Cor. 213. ad Lucian. 1, 308. T. H. ad Dial. p. 81. Athen. 223. Intercludo, Diod. S. 1, 204. Quomodo differat a simplici, Schneid. ad Aristot. H. A. 439. Ἀπολαμβάνεσθαι ἐν κακῷ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 259. Ἀπολάμψεσθαι, ad Herod. 570. Ἀπολελαμμένος, 716." Schæf. Mss.] "Ἀπολελαμμένος, Ionice pro "ἀπειλημμένος s. ἀπολελημμένος, a th. ἀπολαμβάνω. "Frequens hoc particip. est ap. Hippocr., ap. quem "Bacchius ἀπολελαμμένοι exp. πλήρεις ὄντες, Epi-"cles autem itidem τροφῆς γέμοντες: sed et καθῃρη-"μένοι et ἀπειλημμένοι. Erotianus vero non uno "eodemque significatu ab eo usurpari tradit: nam "Γυναικείων libro 1. ubi dicit ἀπολελαμμέναι κοι-"λίαι, idem valere q. ἀπειλημμέναι καὶ ἐστεγνωμέναι: "at in libro de Articulis, cum de spondylo dicit "ἀπολελαμμένον, idem signif. q. ἀπειλημμένον καὶ "ἐσφηνωμένον. Gal. quoque ἀπολελαμμέναι κοι-"λίαι ap. eum exp. ἐπεχόμεναι, Astrictæ. Non solum "vero dicit κοιλίαι ἀπολελαμμέναι, ut et κοιλίης ἀπο-"λελαμμένης, Prorrh. 1. sed etiam κοιλίην ἀπολε-"λαμμένοι, itidem pro Astrictum habentes alvum. "Itidem vero οὔρων et διαχωρημάτων ἀπόληψιν dicit, "pro ἐπίσχεσιν, ut Gal. pluribus in ll. annotavit. "Idem Gal. ἀπολήψεις πνευμάτων ab Eod. vocari "scribit τὰς οἷον κατακλίσεις καὶ ἡσυχίας: et ἀπο-"λήψεις φλεβῶν, τὰς πληρώσεις τῶν φλεβῶν ὑπὸ πλή-"θους γινομένας, nimirum ὅταν * ὑπερπληρωθῶσι. Sed "notandum, eum ἀπόλημψις dicere Ionice, ut ἀνά-"λημψις, pro ἀπόληψις, et ἀνάληψις: ut in Coac. "Progn. Οὔρων ἀπολῆψιν ἐπώδυνον σημαίνει. At "ἀπολελαμέναι, quod ex eod. Hippocr. affert Hes. "pro κοιναὶ, suspectum est: nec admodum proba-"bilis est opinio eorum qui a λαὸς ipsum derivari "putant, ideoque interpr. Quasi in populum dis-"tributæ, vulgatæque."

Ἀπόληψις, Verbale nomen, Receptio, Recuperatio. || Exceptio, Excerptio. || Præterea Interclusio, Interceptio. Aristot., Τὴν δὲ ἀ. τί ἂν ἀλλοιότερον λέγοι τις ἢ καθάπερ ἐν τοῖς πυκνοτέροις; quod alibi ἐμπερίληψιν vocat, Bud. ["Ad Phalar. 218." Schæf. Mss. * Δυσαπόληπτον, Gl. Irreparabile.]

[* Ἀπολαβεῖον, τὸ, Mathem. Vett. p. 61.]

Ἀνταπολαμβάνω, Vicissim accipio, sicut et ἀντιλαμβάνω: nam ut dicitur ἀντιλαμβάνειν χάριν, sic et ἀνταπολαμβάνειν χάριν legitur ap. Dem. (471.) pro Vicissim accipere beneficium. ["Ælian. Epist. 8." Boiss. Mss.] Ἐναπολαμβάνω, Intercipio, Intercludo, Philo V. M. 3. Διότι καὶ τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον δίχα τέμνον τὸν ζωοφόρον ἐξ ἐναπολαμβάνει ζώδια, Intercludit, Turn. A Bud. exp. etiam ἐναποκλείω, Includo, 558. ["Ad Diod. S. 2, 91." Schæf. Mss.] Ἐναπόληψις etiam affertur e Theophr. [C. Pl. 2, 9, 3. et Fr. 3, 68.] pro Interclusio, Cohibitio, Conclusio, Bud. [* "Προαπολαμβάνω, Prælibo, Origen. c. Cels. 7. p. 334." Seager. Mss. Schleusn. Lex. V. T.] "Συναπολαμβάνω, Simul recipio," [Una accipio, Xen. K. Ἀ. 7, 7, 23.]

Διαλαμβάνω, Divisim et sigillatim accipio, Bud., afferens ex Aristot. de Part. Anim. 2. Τὰ μὲν οὖν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διείληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύτας· τὸ μὲν γάρ ἐστι μαλακὸν, τὸ δὲ ξηρὸν, τὸ δὲ γλίσχρον, τὸ δὲ κραυρον. Cujus signif., a qua alioqui incipiendum putavi, in Comment. suis non meminit, quod sciam; sed huc referri potest, vel debet potius, quod ibi affert e Dem. (918.) Οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ — διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους: ut sc. διελάμβανον τοὺς ἄρτους sit Sigillatim panes accipiebant, Singuli singulas partes accipiebant. Ipse tamen Bud. ibi, sc. p. 561. exp. Ad mensuram accipere. || Intercipio, Polyb. Ὁ δὲ διελαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, Vias obsedit, et intercepit transitus stationariis militibus, Bud. 561. || Non solum Intercipio interpr. Bud. 559. et Intersepio, Dispesco, sed etiam Dirimo, Diduco, Distinguo. Affertque cum alia, tum hæc e Plat. Symp. Τεκμαίρομαι δὲ καὶ ὡς κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σου, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, i. e., inquit, Dirimat, Disgreget, Diducat. Vide ibid. et alia significationum illarum exempla: quibus addi hoc potest ex Isocr., sc. pro Dirimo, Separo: (Paneg. 2.) Αἱ γὰρ πολιτεῖαι, δι' ὧν οἰκοῦσι τὰς πόλεις (οἱ Ἕλληνες,) οὕτω τοὺς πλείστους αὐτῶν διειλήφασι. Et ex Aristot. de Mirac. Περὶ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, Dirimentem, Disterminantem. Atque ut διέλαβε φυλακαῖς in illo Polyb. l. habetur, sic Aristot. verbo pass. utens dixit, Polit. 7. Δεῖ δὲ τὰ τείχη διειλῆφθαι φυλακτηρίοις καὶ πύργοις κατὰ τόπους ἐπικαίρους, ubi τείχη διειλῆφθαι πύργοις sunt etiam qui vertant Interjectis turribus munita esse. Ibid., π. τῆς οἰκουμένης, de Orbe terrarum, dixit, Διείληπται τοῖς ἔθνεσι, Discretus est, Distinctus, Divisus. || VV. LL. e Diosc. 3. Διειλημμένος γόνασι uno verbo Geniculatus, pro Geniculis distinctus, Interseptus, ut alii interpr. Huc pertinet διειλημμένοι λειμῶνες φυτοῖς, et διειλημμένος πολλαῖς ὁδοῖς λόγος ap. Lucian. Affertur et e Xen. (Ἀπ. 3, 10, 13.) Διειλημμένοι τὸ βάρος pro διειλημμένον ἔχοντες τὸ βάρος, Distinctum onus habentes s. divisum. || Pro Interpello, et velut Interrumpo, διακόπτω, profert Bud. Lex. ex Aristot. Probl. segm. 5. c. 1. Ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν ἡ ὁμοιότης τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ ἀναπαύει τὰ μέρη, ἀλλὰ συνεργάζεται πρὸς τὸ συνεχῆ εἶναι τὴν κίνησιν, Non interpellat motum ambulantis. || Διαλαμβάνω interdum contra pro Comprehendo, Complector, Bud. ex Aristot. de Mundo, Καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Sic autem uti et Plat. scribit. Et ap. Theophr. (H. Pl. 8, 1, 6.) Ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν διαλαβεῖν vertit In universum et collectim explicare, Summario tractu complecti. Vult etiam accipi pro Cogere, i. e. Congregare, in Aristot. Polit. 2. Εἰώθασι δὲ διαλαβόντες τὸν δῆμον καὶ τοὺς φίλους μοναρχίαν ποιεῖν καὶ στασιάζειν, ubi tamen aliter potius exponendum h. v. censuerim. Itidem pro Constringere, Coagmentare, e Basil. ad Eunomium affert. Jam vero et Occupare vertit, quæ signif. aliquam cum proxime præcedentibus affinitatem habet, in isto l., qui legitur ap. Suid. Ὁ δὲ διαλαβὼν τὰς ὁδοὺς ταῖς φυλακαῖς: cum tamen ipsemet Comm. 561. in plane similibus Polybii ll. vertat διαλαβεῖν Intercipere; sed videtur voluisse expositionem Suidæ interpretari, qui διαλαβὼν significare ait προκατασχών. Apud Herodian. tamen Polit. quoque διαλαμβάνειν reddidit verbo isto Occupare, sicut et verbo Comprehendere. || Pro διορίζω, vide Διειλημμένως. || Administro,

Rego, Bud. e Plat. Politico. || Διαλαμβάνω, ad animum refertur aliquando, s. potius sæpe; et signif. alicubi quidem Concipio, Concipio animo: cujus signif. exemplum Bud. affert ex Aristot., alicubi vero Dijudico, Existimo, Statuo, i. e. Censeo, Constituo: quibus accipi modis a Polyb. docet Bud. 561. Sed pro Constituo affert p. 560. Alibi autem annotat διαλαμβάνω non solum pro Existimo, sed et pro Suspicor, ex 2 Macc. 5, (11.) sicut et διάληψις pro Suspicio. Denique et pro Consilium agito, Consulto, ex eod. Polyb. At vero pro Discepto, Disputo, Tracto, Commentor: ut Lat. Discepto, quod ad verbum e Gr. ductum esse videtur, e Plat., Aristot., atque aliis habes p. 560. A Luciano certe ponitur et pro Dissero: a Synes. autem et pro Edissero, s. potius Expono, Explico, Percenseo, Περὶ τῶν ἐγκλημάτων, ἃ διείληφα. Quod vero attinet ad unam ex illis signiff., quarum exempla e solo Polyb. affert Bud. sc. eam, qua pro Consilium agito, Consulto, ponitur, videtur certe ea et in Philippi Epist. haberi, in his sc. verbis, quæ sunt illius clausula, Ὡς δὲ προϋπαρχόντων, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν εὐλάβειαν μᾶλλον ἤδη τοῖς πράγμασιν ἐπιτιθεμένων, καὶ καθόσον ἂν δύνησθε κακοποιούντων, ὑμᾶς ἀμνοῦμαι μετὰ τοῦ δικαίου, καὶ μάρτυρας τοὺς θεοὺς ποιησάμενος, διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ὑμᾶς: ut sit hic sensus, Consilium agitabo, inibo, de rebus vestris, i. e. quomodo me in vestris rebus gerere debeam, pro Erga vos: ut hodie Galliæ rex in re simili ita loqueretur, J'aviserai comment j'aurai à me porter envers vous, vel, Comment je me devrai porter. At qui διαλήψομαι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς vertit Jus meum a vobis consequi studebo, iujuriam huic verbo διαλήψομαι facit, atque adeo vim illi affert. "Διείληφα, Attice pro διαλέληφα. Διαλελαμ-"μένος, Ionice ap. Herod. et Hippocr. pro δια-"λελημμένος, s. διειλημμένος." ["Διαλαμβάνω, Schweigh. E. Ph. M. 2, 539. Jacobs. Anth. 9, 56. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 153. ad Diod. S. 1, 104. 161. 512. 2, 77. 295. 344. 398. 447. 456. ad Lucian. 2, 325. Dionys. H. 5, 116. 120. Heyn. Hom. 8, 167. ad Apollod. 648. Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 110. Abresch. Lectt. Aristæn. 155. Toup. Opusc. 1, 469. 2, 188. Fischer. Ind. Palæph., Greg. Cor. 3. ad Herod. 311. Comprehendo, Diod. S. 2, 175. Constituo, Diod. S. 2, 516. Narro, Bast Lettre 110. Matth. Anecd. 1, 4. Fischer. ad Palæph. 42. 107. Ornandi causa distinguo, ad Il. B. 496. Statuo, Censeo, Eur. El. 373. Diod. S. 1, 468. 470. 491. 569. 596. 2, 298. 350. 356. 389. Sic solum activum, ad 1, 675. Distinguo, Longus p. 3. Vill. Capio, Intelligo, Fischer. ad Palæph. 81. 157. Munio, Distinguo, etc., ad Diod. S. 1, 39. 212. Misceo, ad Xen. Eph. 158. Reputo, Existimo, Lucian. 1, 49. Diod. S. 1, 89. 105. 156. et Add., 162. 230. 257. 272. 285. Διειληφότες et δ' εἰλ. conf., ad Dionys. H. 1, 172." Schæf. Mss. "Sensu Tractandi, Versandi, Administrandi, pro διαχειρίζω, Lys. 520. Reisk." Strong. Mss. "Herod. 3, 117. Ποταμὸς διαλελαμμένος πενταχοῦ, Fluvius in quinque rivos distinctus. Cf. 1, 202. 5, 52." Schw. Mss. Aristoph. Ἱππ. 2, 6, 2. * "Διαληπτέον, Apollon. Dysc. de Pronom. 303. Bekk., Pertractandum, Exponendum est. Gramm. eo modo sæpe utuntur verbo διαλαμβάνω, ut in titulo Canon. Prosod. ap. Hermann. de Emend. Gr. Gr. 422. Draco p. 3." Spitzner de Versu Gr. Her. 192. Polyb. 6, 44, 1. "Artemid. 1, 2." Boiss. Mss. "Clem. Alex. Str. 2, 23." Kall. Mss.] Διειλημμένως, adv. e præt. διείλημμαι factum, pro Distincte, Divise, Divisim; Præcise, Præcisa formula, Xen. (Œc. 11, 25.) a διαλαμβάνω significante διορίζω, ut sit i. q. διωρισμένως. Bud. 561. "Διάλημμα, Hesychio διά-"στημα, Interstitium, Intervallum." Διάληψις, Interceptio, Intercapedo, Bud. 559. ex Aristot. Quod si itidem pro Intercapedine sumi dicamus in Polyb. (2, 33, 6.) Ῥωμαῖοι οὐκ ἐκ καταφορᾶς, ἀλλ' ἐκ διαλήψεως ὀρθαῖς χρώμενοι ταῖς μαχαίραις, non male fortasse reddemus hæc duo adverbiis Cæsim et Punctim. || Eid. Polyb., ut Bud. tradit, est Disceptatio et Ratiocinatio, quæ fit inter deliberandum de re aliqua. Et, Quod quis ex animi sui sententia faciendum sibi instituit; s. judicat sibi suscipiendum et inceptandum. Item Propositum, Consilium. Alicubi et Conatus, Inceptum. Sed quod ad illam Disceptationis signif. attinet, latius etiam patet ap. eund. Polyb. διάληψις: est enim non solum Disceptatio et Ratiocinatio, ac Disputatio; sed etiam Explicatio rei, quæ tractatur, Commentatio, ut scribentis commentarios. Harum autem omnium signiff. e Polyb. petita exempla vide ap. eund. Bud., partim p. 559. partim p. 560. Quinetiam p. 561. affert διάληψιν ποιεῖσθαι ex Eod. (22, 27, 1.) pro διαλαμβάνειν, Statuere, Censere. Et, Τὴν ἐναντίαν εἶχε διάληψιν, pro Contrarium habebat judicium, Contrariam habebat opinionem. ["Toup. Opusc. 2, 79. Fischer. Ind. Palæph., Diod. S. 1, 203. 2, 298. 574. 586. Matth. Anecd. 1, 11." Schæf. Mss. Hippocr. 802. Foes. * "Διάλαμψις, Æolice, Ἔχειν ἐν τᾷ καλλίστᾳ διαλάμψει τε καὶ ἀποδοχᾷ, Inscr. Cumana Caylus 11. pl. 56." Schn. Lex. * "Διάληπτος, Qui separatur, Myth. Scriptt. 330." Wakef. Mss. * "Ἀδιάληπτος, Secundi Sent. 5." Kall. Mss. * "Διαληπτικός, M. Anton. 10, 8. ἐπίστασιν." Gataker. Mss. * Διαλαβή, Dionys. Hal. Epit. 19, 12. * Ἀποδιαλαμβάνω, Creuzeri Initia Philos. ac Theol. e Plat. Fontibus ducta, 1, 194. * Προδιαλαμβάνω, Polyb. 2, 2, 10. 4, 14, 4. 9, 31, 2. Eust. Il. A. p. 98, 26. * Προδιάληψις, Ptolem. p. 8. * Συνδιαλαμβάνω, Una delibero, Polyb. 16, 25, 1. * "Συνδιάληψις, M. Anton. 1, 10. Ἐν τρόπῳ συνδιαλήψεως περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος." Gataker. Mss.]

Ἐκλαμβάνω, Percipio, Isocr. Epist. ad Ias. Liberos, Ἐλπίζουσι δὲ ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι. || E Philone autem affertur pro Recipio, s. potius Accipio, Mutuor, de Mundo, Οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκλαβόντες. || Excipio, ap. Medicos, Medicamenta contuso aliquo humore diluta colligo: quod et ἀναλαμβάνω. Bud. e Diosc. || Pro Excipio, i. e. Interpretor, Intelligo, Greg. Ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινὲς ἐξειλήφασιν, ἀντὶ θεοῦ τὰ τοῦ θεοῦ σέβοντες. Affert vero et alia exempla significationis hujus Bud. 563. Quibus addo e Plut. Pericle, in fine pag. secundæ a principio, Ed. Ald., Ἐκώλυε δ' οὐδὲν οἶμαι καὶ τὸν φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μάντιν, τοῦ μὲν, τὴν αἰτίαν, τοῦ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. Eod. sensu et Gall. dicimus, Vous le prenez bien, mal. ["Item Excipio, ea notione, qua alias v. ἐνδέχομαι ponitur, Lynceus Athenæi 129. Ἐκλαμβάνει πάλιν ζωρότερος ποτὸς, Iterum excipit nos, apponitur nobis, meracior potus." Schw. Mss. "Addisco, Polyb. 2, 39, 6. Ἐξέλαμψεν ἄταν, Ionice, Diog. L. Biante p. 32, 15. HSt." Seager. Mss. Jambl. V. P. 248. "Wakef. Phil. 1429. Brunck. Soph. 3, 405. Diod. S. 1, 39. 321. 2, 294. Heyn. Hom. 5, 428. 6, 337. Greg. Cor. 121. Tzetz. Exeg. in Il. p. 51, 20. 21. 54, 11. 15. 28. 55, 2. 4. 17. Valck. Hipp. p. 251. Brunck. Trach. 849. El. 382. Thom. M. 11. Hemst. in Raphel. 77. Conduco, Plut. Pelop. 25. ad Herod. 735. (9, 95.) Abresch. Lectt. Aristæn. 267. Colligo, Heind. ad Plat. Theæt. 366. Ἐκλ. λόγους, Eur. Ion. 1351. cf. 1624." Schæf. Mss.] "Ἐκλη-"πτέον, Excipiendum, Accipiendum, Intelligendum," ["Matth. Anecd. 1, 15. Schol. Soph. Aj. 143. Lobeck., Tzetz. ad Lycophr. p. 886." Schæf. Mss. "Chrys. in 1 ad Cor. Serm. 26. T. 3. p. 408, 42." Seager. Mss. * Ἔκλημμα, unde * Ἐκλημματισμός, ὁ, Bryennii Harmonica p. 480. Ὅταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δὶς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέσος βαρύτερος φθόγγος — παραλαμβάνηται: opp. Προλημματισμός.] Ἔκληψις, Perceptio, Exceptio, sequendo utramque verbi Excipio signif. datam τῷ ἐκλαμβάνω. [Diosc. 1, 81. Bryennii Harmonica p. 479. Ἔκληψις, ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις: opp. Πρόληψις: cf. Ἐκλημματισμός. * "Ἐκλήπτωρ, Ἔκληψις, Canon. 16. Cod. Eccles. African. e Suicerii Thes." Ind. Scap. Oxon. Ἐκλήπτωρ, Gl. Conductor, Exceptor: Ἐκλήμπτωρ Redemtor. * Ὑπεκλαμβάνω, Eur. Herc. F. 997.]

"Ἐλλαμβάνω, s. Ἐλλαμβάνομαι, Apprehendo: s. "Arripiens et apprehendens iuhæreo, Complector. "Diosc. 4, 184. de vite alba, Ἐμπλέκεται τοῖς παρα-

"κειμένοις θάμνοις ἐλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι, Quos "prope se nacta sit frutices, suis claviculis comple- "ctitur. Et cap. seq., de vite nigra, Ἐλλαμβάνεται "δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι. Cap. 182. de "clematide dicit, Περιελίττεται τοῖς δένδροις ὡς σμί- "λαξ." ["Joseph. 245, 42." Wakef. Mss.] "Ab "Eod. ἐλλαμβάνεσθαι est Ion. fut. med. ἐλλάμψε- "σθαι, ap. Herod. (1, 80.) Τῷ δή τοι καὶ ἐπεῖχε ἐλ- "λάμψεσθαι αὐτὸς, Quo et ipse Cyrus oppressum et "comprehensum se iri verebatur: de equitatu Crœsi. "Ion. est pro ἐλλήψεσθαι, ut alibi καταλαμφθεὶς pro "καταληφθείς. Cam. esse ait a them. λάμπτεσθαι, "quod Ionibus significet ἀποδέχεσθαι, Accipere." ["Ἐλλάμψεσθαι, Ion. et Poet. dictum ab Herod., pro comm. λαμπρὸν γενήσεσθαι, καὶ λαμπρὰν νίκην ἀπὸ τῶν πολεμίων ἀποίσειν, Clarum ac illustrem fore, Illustrem victoriam ab hostibus reportaturum: Τῷ καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι ὁ Λυδὸς, 1, 80. Quo etiam (equitatu) Lydus fretus sperabat se illustrem evasurum; vel, Se rem præclare gesturum: ἐλλάμψεσθαι autem est fut. 1. med. ab ἐλλάμπομαι, quod poet. est, non etiam solutæ orationis, pro comm. ἐλλαμπρύνεσθαι. H. Steph. in suo compendiosissimo Indicis Græci specimine totum h. l. si verba, si res ipsas spectes, non Latine versum, sed perversum, et corruptum, habet. Sic enim ille: ἐλλάμψεσθαι, pro ἐλλήψεσθαι, de equitatu Crœsi. Quo, inquit, et Cyrus oppressum iri se verebatur. Lector veritatis amans, nostram interpretationem cum ista conferat, Herodotumque consulat; videbit uter ad Herodoti mentem propius accesserit. Quod autem hic ἐλλάμπεσθαι dicitur, 6, 70. dilucidius aliis verbis explicatur, Ἔργοισι καὶ γνώμησι ἀπολαμπρύνεσθαι, Factis et consiliis illustrem esse, vel fieri. Ἔῃσι νηυσὶ οὐκ ἐλπίζοντες ἐλλάμψεσθαι, 8, 74. Valla: Quod nulla spes a classe affulgeret. Æ. P. Quod non sperarent se classe illustres fore, Quod nullum illustre facinus a se classis opera factum iri sperarent, Quod classe rem a se præclare gestum iri non sperarent." Porti Lex. Ion. * Διελλαμβάνω, Lucian. 3, 585.]

Ἐπιλαμβάνω, Insuper accipio, Assumo, Appian. Ἔθος γάρ τι Ῥωμαίοις τοὺς θεοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Hic enim ἐπιλαμβάνειν esse puto Insuper accipere, Assumere, i. e. προσλαμβάνειν: licet Bud. exponat simpliciter Accipere, tanquam sc. positum pro simpl. λαμβάνειν. || Extremum capio, sumo, opp. τῷ προλαμβάνω, Diosc. de Raphano, Δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσαν τῇ ἀναδόσει, Oportet eam accipere post ceteros cibos: q. d. λαμβάνειν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις σιτίοις, sed obiter observa λαμβάνειν in hoc composito signif. Comesse, sicut et Gall. Prendre interdum id sonat. || Excipio, eo sensu, quo dicitur ver excipere hyemem, autumnus æstatem. Unde exp. et Succedo. Basil. Libanio, Τάφους γὰρ τοὺς οἴκους κεκτήμεθα, μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ, Theophr. C. Pl. 3, (24, 4.) Ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρυσιβώσῃ. Sed rursus sine casu ap. Greg. Ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρὸς, Succedat, Sequatur, Bud. || Corripio, Invado, Manum injicio, Thuc. 2, (51.) de peste loquens, Δὶς γὰρ τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανε: quod exemplum adde iis, quæ afferuntur a Bud. 555. ubi exp. et Opprimo. || Occupo, Synes. Epist. 91. Πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναί μοι, πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. || Attingo, Thuc. 4, (133.) p. 164. Ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔννατον ἐκ μέσου. At Bud. pro hac signif. affert tantum exempla constructionis cum gen., ex Aristot. Sed ἐπέλαβε impersonaliter etiam poni ostendit a Paus. pro Contigit, sicut et κατέλαβε. || Retineo, Sisto, Greg. Τοῖς διὰ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, Digito admoto spiritum tibiæ retinentibus, Dem. (1103.) Σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Siste aquam fluentem. Interdum etiam Revoco, in ea signif., qua dicimus Revocare lectorem. Plato Phædro, Εὐ γὰρ οἶδα ὅτι Λυσίου λόγον ἀκούων ἐκεῖνος, οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων, ἐκέλευσέν οἱ λέγειν. Denique et pro Obstruo, Obturo, Aristoph. (Πλ. 703.) Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα. Sic Τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, Gal. Apud

A Aristot. autem ἐπιλαβὼν τὸν αὐλόν. || Ἐπιλαμβάνεσθαι, passiva signif. pro Extremum sumi, i. e. Comedi, vide Bud. 556. || Ἐπιλαμβάνεσθαι activa signif. Prehendere, Apprehendere, Comprehendere, [Thuc. 7, 65.] Ὅπως ἂν ἀπολισθαίνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Atque ut hic manus dicitur ἐπιλαμβάνεσθαι, sic dicimur ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρί: quo usus est et Dem. (533.) sed omittitur frequentius hic dat., qui est veluti casus instrumenti: potiusque additur gen. rei quam apprehendimus: unde dicitur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς, ad Hebr. 8, (9.) ex LXX. Sic Æschin. (75, 2.) Ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν. Et Lucian. (1, 835.) Ἐπειλημμένος τῆς χλανίδος. In alia autem Apprehendendi signif. 1 ad Tim. 6, 12. Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ubi fortasse reddi possit Capesse. Aliquando vero exp. Manum s. Manus injicio: ut exponi potest et in Act. 16, (19.) Ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, ubi etiam animadverte poni accusat. Cum manus injecissent in eos: quod est B significantius quam Cum prehendissent. Item pro Manus injicio, ea etiam signif., qua dicitur Manum injicere in bona alicujus. Unde et Vindico exp. Bud., in Plat. Μὴ ἔξεστω τοιούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. || Occupo, Plut. Othone, Ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν. || Ἐπιλαμβάνομαι, Prehensum retineo, simpliciter Retineo, e Luciano. || Ἐπιλαμβάνομαι, Deprehendo: ut quidem ap. Plut. Popl. Ἐπιλαβόμενος τῶν γραμμάτων, exp. Qui deprehendit literas. At Bud. interpr. Incautum opprimere et imparatum aggredi, quæ multo sunt significantiora quam Deprehendere hominem, et paulum etiam ab illo diversa, in isto Aristot. l. Ἐπιλαβόμενος γὰρ στασιαζόντων τῶν γνωρίμων ὁ δῆμος. || Reprehendo, Objurgo, Corripio, Emendo, Bud. 555. e Xen. Plat. Sed in his verbis, Ἐπελαμβάνετο γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, quæ sunt Demosthenis (406.) quidam non interpr. Reprehendebat, sed Remordebat. || Ἐπιλαμβάνομαι, Capto, Capesso: ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσιος, ex Herod. (3, 36.) pro Captare occasionem; τὸν C ἔργον, Capessere opus, VV. LL. Sic autem fortasse in illo l. 1 ad Timoth. Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, commode quis reddiderit Capesse vitam æternam, i. e. Capesse ea, quæ ad vitam æternam deducere possunt. In Iisd. affertur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, e Plut. Fab. pro Insaniæ illius occurrere; sed quidam interpr. Illius insaniam reprimere, et coercere. || Ἐπιλαμβάνομαι, pro Suscipio, e Sirac. 4, (12.) Ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. Item Assumo, ut redditur in Epist. ad Hebr. 2, 16. [Afflo, Instinguo, Inficio, Plato Crat. 15. ap. Fischer. Descr. Lectt. 1798. "Ἐπιλαμβάνω, Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 346—8. Zeun. ad Xen. K. Π. 54. Toup. Opusc. 1, 476. 2, 71. ad Herod. 143. 449. 674. Opprimo, Invado, Fac. ad Paus. 1, 309. Bergler. Alciphr. 9. (et sic in med.) De tempore, Boiss. Philostr. 620. De constr., Abresch. Lectt. Aristæn. 207. Auger Discours 2, 258. et Ind. Ἐπιλαμβάνειν τινά τινος, Arcere aliquem ab, Herod. 2, 87. An ἐπιλαβόντος? Dionys. H. 1, 106. Τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο D ἐπιλαβόντα ἄνδρα τῆς ἀρχῆς, Pans. 3, 45. Ἐπιλαβούσης νυκτὸς, Diod. S. 1, 465. 2, 46. 165. 409. 424. 456. 530. Ἐπιλαμβάνομαι, ad Lucian. 1, 272. 313. 424. 497. ad Herod. 155. 480. 491. ad Diod. S. 1, 192. 2, 260. 462. 628. Heindorf. ad Plat. Gorg. 77. Locella ad Marbod. 157. Musgr. Or. 920. Wakef. S. Cr. 4, 30. Culpo, Porson. Or. 912. Bast Lettre 68. Boiss. Philostr. 386. Prehendo, Toup. Opusc. 1, 383. T. H. ad Lucian. Dial. p. 81. Reprehendo, Toup. Opusc. 1, 47. Wolf. ad Hesiod. 79. Zeun. ad Xen. K. Π. 164. Seq. infin., Instituo, Fischer. ad Palæph. 36. et Ind. Cum gen., Schneid. ad Xen. K. Ἀ. 51. Heind. ad Plat. Gorg. 77. Ἐπειλημμένος, cum gen., active, Lucian. 1, 762. 835. 844. Diod. S. 2, 488." Schæf. Mss. Plato de LL. 6. p. 306. Ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, M. Anton. 1, 17. Τὴν αἴσθησιν ἐπιληφθεὶς, Sensibus captus, Plut. Flam. 16.]

Ἐπίληψις, Prehensio, Apprehensio; Invasio, Manus injectio, Vindicatio, Bud. in Plat. de LL. 12. (p. 204.) Ἐὰν δ' ἐν ἀλλοδημίᾳ κέκτηται, μηδεμίαν εἶναι

προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως. || Affertur autem et pro Morbo, qui ἐπιληψία dicitur, ex Aristot. Probl. ["Locella ad Marbod. 157." Schæf. Mss. Ionice Ἐπίλημψις, Hippocr. 216.] Ἐπιληψία, Invasio. Videtur enim hoc nomen, cum restringitur ad signif. morbi, qui et servato nomine Gr. dicitur Epilepsia, inclusam tamen simul Invasionis signif. habere; et quidem eo sensu, quo et Thuc. pestem dixit ἐπιλαμβάνειν, ut paulo ante docui, i. e. vel Invadere, vel Corripere: sed ab hoc non habemus itidem verbale, ita ut hujus morbi invasio, κατ' ἐξοχὴν, ut ita dicam, sic appelletur sine adjectione. Quanquam si quis malit ἐπιληψίαν appellatum eum morbum ab eo τοῦ ἐπιλαμβάνειν usu, quo ponitur pro Retinere, s. potius quo ponitur pro Sistere, non valde repugnarim: ut sc. ita vocetur a sistendis sensuum actionibus. Apud Gal. et alios multis in ll. de hoc morbo tractantes, nihil de hujus appellationis origine invenio: at vero Alex. Trall. postquam de iis, qui morbo isto correpti sunt, dixit, eos nec audire, nec videre, nec intelligere, sed omnium sensuum facultate destitutos jacere, nihil differentes a mortuis, subjungit, Διὰ τοῦτο καὶ ἐ. τὸ πάθος ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἐπιλανθάνεσθαι καὶ κρατεῖσθαι αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις: sed hic ego reponere non dubitarim ἐπιλαμβάνεσθαι pro ἐπιλανθάνεσθαι, ut sc. καὶ κρατεῖσθαι perinde sit ac si diceret τοῦτ' ἔστι κρατεῖσθαι. Ἐπιληψία, inquit Gorr., Comitialis morbus. Est Convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis et sensuum oblæsione. Eam molestæ rei sensus invehit et cerebro noxiæ tum quantitate tum qualitate. Quantitas quidem cerebro gravis est, ejusque vim expultricem excitat; consistitque in humore vel pituitoso vel melancholico, sed fere semper frigido, crasso et viscoso. Quem tamen non adeo multum esse oportet, ut penitus obstruat, vimque ipsius cerebri exuperet: alioqui non ἐπιληψίαν, sed ἀποπληξίαν potius pareret: sed quantitate mediocrem, ut ad ejus depulsionem, quam natura totius corporis concussu molitur, cerebro vires adhuc suppetant. Qualitas vero maligna et venenata, et virtuti animali infesta est, sive a veneno sumto, s. ab ulcere cacoëthe cerebri vel subjectarum partium, s. ab alia affectione, ut ventriculi cruditate, et largo meri potu, proficiscatur. Itaque ubi eorum aliquid in cerebro præter naturam fuerit, ipsum movendi sentiendique principium in sese recurrit et contrahitur, atque ita totius corporis convulsionem inducit: quinetiam eam a se amoliri contendit, crebra et inæquali cerebri totiusque corporis concussione. Apparent enim manifesto in eo morbo hæc duo symptomata, convulsio concussioque tanta, ut spumam etiam eliciat. Valido enim motu humor, qui in cerebro continetur, exagitatus, non aliter quam ovi candidam spumam creat. Et multis interjectis, Est enim hoc præcipuum inter ἀποπληξίαν et ἐπιληψίαν discrimen, quod et inter paralysin tremoremque esse animadvertitur. In hoc enim tremor epilepsiæ quodammodo similis est, sicut paralysis apoplexiæ. Ergo ut tremoris causa non est obstructio, sed superfluus tantum humor naturæ gravis, et gravitate duntaxat, non etiam obstructione, sicut in paralysi motum conatusque naturæ impedientes; ita in epilepsia judicare licet, humorem, qui copia sua cerebro nocet, non ea ratione epilepsiam aliaque ejus symptomata excitare, quod obstruat, sed tantum quod gravis et molestus cerebro existat; eoque fieri ut inde concitata facultas animalis in suum principium se recipiat, quo tota in ejus depulsionem postea incumbat, etc. Aliquanto post, Morbus hic universalis quidem, diuturnus est, ut qui a pueritia maxime incipiens, qua de causa, opinor, Hippocr. de Aere, Locis, et Aquis, πάθος παιδίων appellavit, fere semper consenescat: particularibus vero accessionibus, inter acutos, qui sine febre sunt, a Gal. numeratur. Eund. morbum veteres νόσον μεγάλην et ἡρακλείαν, necnon ἱερὰν vocarunt, iis nominibus ejus magnitudinem designantes. Lat. Comitialem dixerunt, quod in comitiis et hominum frequentia maxime invadat. Hactenus ille. Sed hujus appellationis, qua ἱερὰ νόσος dicebatur, afferuntur et aliæ rationes ab Aret., ut conjecturæ tamen: Alex. Trall. vero ἱερὰν νόσον nominatum fuisse scribit hunc morbum, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. HINC Ἐπίληπτος et Ἐπιληπτίζω, de quibus infra. || Retentio, Obstructio, Obthuratio; Budæo Retentio et Obthuratio, afferenti ex Aristot. Probl. s. 2, (1.) Ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν κλεψυδρῶν, ὅταν πλήρεις οὔσας ἐπιλάβῃ τις· ὅταν δὲ ἐξέλθῃ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον, πολὺς γίνεται ὁ ἱδρὼς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐ. ἀθροισθηναι κατὰ μικρόν: i. e., inquit, In retentione spiritus: Cum sistitur spiritus. Sed fortasse potius credendum est Aristot. scripsisse ἐπιλήψει. ["Boiss. Philostr. 443." Schæf. Mss.] Ἐπιλήψιμος, ὁ, ἡ, q. d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus. Cui opp. ἀνεπίληπτος. || Ἐπιλήψιμον, Quod reprehensionem meretur, Id, cujus causa reprehendendus est aliquis: ut exp. in isto Hermog. l., Καὶ μὴ ἐπιλήψιμον εἶναι τῷ λέγοντι. || Ineptum est autem et plane absurdum, quod in VV. LL. annotatur ex Eust., sc. ἐ. μέτρον, quasi Caducum et interceptum, vocari Versum, qui unam sui partem in fine servat, alteram proximo subjungit, ut in hoc Simonidis Epigr. Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-Γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος. Inepte inquam hoc annotatur in VV. LL. sc. hujusmodi carmina vocari ἐπιλήψιμα: cum enim Eust. dicit ἐπιλήψιμά ἐστι, non id intelligit, sed ea reprehensione esse digna, s. reprehensionem mereri. Præterea non dicit Eust., Versum, qui unam sui partem in fine servat, alteram proximo subjungit, sed Qui partem extremi vocabuli sibi servat, alteram sequenti largitur. Sed ipsa ejus verba subjungam, 984. Cum igitur dixisset, Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν, subjungit, Τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέν τι τῆς τελευταίας λέξεως τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν· ὅπερ φασὶ ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγρ. κ. τ. λ. Ubi Eust. minime de versibus caducis aut comitiali morbo laborantibus cogitasse, cuilibet, præterquam illi qui hoc in VV. LL. annotavit, manifestum fore puto. ["Niceph. Callist. H. E. 4, 31." Boiss. Mss. Max. Tyr. 471. I. q. ἐπίληπτος, Laborans epilepsia, Anecd. Bekk. 255.]

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ, itidem ut proxime præcedens ἐπιλήψιμος, Reprehensione dignus, Qui reprehendi potest, Reprehensioni obnoxius. ["Peculiari notione, ad Hesych. 1, 1363, 12." Dahler. Mss. Jambl. Protr. 336. "Ad Phalar. 342. Boiss. Philostr. 443. Locella ad Marbod. 157." Schæf. Mss. Deprehensus, Soph. Antig. 406. * Ἐπίλαμπτος hoc sensu legunt VV. DD. ap. Herod. 3, 96. Cf. Ἐπίλαμπος. * "Ἐπιλήπτως, Culpabiliter, Criminaliter, Origen. Philocal. c. 21. p. 60." Seager. Mss.] Sed COMP. Ἀνεπίληπτος usitatius, quod contr. signif. habet, sc. pro Qui reprehendi non potest, Reprehensioni non obnoxius, In quem non cadit reprehensio. Uno etiam verbo Irreprehensus, pro Irreprehensibilis. Dicitur et Inculpatus. Plut. Pericle, Ἀνδρὶ πάντῃ μὲν ἴσως οὐκ ἀ., φρόνημα δ' εὐγενὲς ἔχοντι καὶ ψυχὴν φιλότιμον, κ. τ. λ. Dicitur etiam ἀνεπίληπτος τὸν βίον, τοῖς τρόποις. Apud Thuc. autem 5, (17.) p. 170. fin. Κἂν αὐτὸς τοῖς ἐχθροῖς ἀνεπίληπτος εἶναι, Schol. μὴ παρέξων κατηγορίας ἀφορμὴν, Criminationis materiam non præbiturus. [Lucian. 3, 194.] "Ἀνέληπτον "καὶ ἀνέκλητον, τὸ ὑγιῶς καὶ ὀρθῶς ἔχον. Ita ap. "Hes.: sed perperam, opinor, pro ἀνεπίληπτον et "ἀνέγκλητον." Ἀνεπιλήπτως, Irreprehense, Inculpate, Citra reprehensionem, Ita ut quis reprehensionem non mereatur, Philo, Ἦν οὐ μόνον ἀ., ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἐπαινετῶς ἤρξε. [Xen. K. Ἀ. 7, 6, 26. * "Δυσεπίληπτος, Difficilis intellectu, Obscurus, Chrys. Hom. 63. T. 6. p. 652, 5. Πολλὴ δυσκολία ἐν τῇ παλαιᾷ διαθήκῃ, καὶ δυσεπίληπτα τὰ βιβλία." Seager. Mss. Schol. Eur. Hipp. 883. * Εὐεπίληπτος, Gl. Reprehensibilis.]

Ἐπίληπτος, Correptus a dæmone, Bud. e Greg. || Correptus epilepsia, Laborans epilepsia, i. e. comitiali morbo. Qui et Comitialis homo, Plin. Caducus autem Firmico, ut quidam annot. Aristot. Ἄνθρωπος τῶν ζώων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτον ἐν τῇ νεότητι γίνεται. [Theophr. Char. 16, 4. Schleusner. Lex. V. T. Ionice Ἐπίληπτος, Hippocr. 1291.] Ἐπιληπτίζω,

Comitiali morbo laboro, quo uti Plut. tradit Bud., locum tamen non afferens. Intellexisse autem puto de hoc, nisi et alibi usus sit, qui est in Quæst. Rom. (p. 165.) Ἀνθρώπων ὅσοις ἐπιληπτίζουσι, συμβαίνει φθέγγεσθαι, μηκασμῷ παραπλησίαν φωνὴν ἀφιᾶσι. Sed ET Ἐπιλήπτομαι pro eod. affertur ex 1 Reg. [21, 15. al. ἐπιληπτεύομαι. " Ἐπιλήπτομαι, * Ἐπιληπτεύομαι, Hœschel. ad Orig. c. Cels. 492." Schæf. Mss. " Ἐπιληπτεύομαι, Petri Alex. Can. 5. Routh. Mss. Nicet. Ann. 12, 5. * Ἐπιληπτόομαι, Alex. Trall. 1. p. 26.] Ἐπιληπτικὸς adj. Pertinens ad epilepsiam, s. comitialem morbum. Et Ἐπιληπτικὴ νόσος, vel ἐπιληπτικὸν νόσημα, Aristot. Comitialis morbus. Interdum vero dicitur pro ἐπίληπτος, Comitiali morbo laborans, Plut. [7, 780. 8, 223. 9, 129. Ionice Ἐπιλημπτικὸς, Hippocr. 190. 191. 1201. * Ἐπιληπτικῶς, 172.]

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ea forma, qua dicitur ἀντιλήπτωρ, Reprehensor, VV. LL. e Plut. Ἐπιλήπτορος πάντων, Reprehendentis omnia: [legitur ap. Timon. Phl. 28.]

[* Ἐπιλαβὴ, Æsch. Suppl. 447. Hippocr. 814.]

Ἀντεπιλαμβάνομαι, Vicissim prehendo, apprehendo, Contra nitens prehendo. VV. LL. exp. Contra nitens retineo; et affertur, Ἀντεπειλημμένοι τῆς ὄρνιθος, pro Manum utrimque in avem conjicientes, Manibus utrimque in avem conjectis. [Lucian. 3, 447. * Κατεπιλαμβάνω, 2 Reg. 15, 5.] Προσεπιλαμβάνω, et Προσεπιλαμβάνομαι, Insuper prehendo. At in VV. LL. Insuper assumo. [" Apud Herod. 5, 44. Προσεπιλαβέσθαι τινὶ τοῦ πολέμου, idem valet ac συνεπιλαβέσθαι, Sociam operam alicui navare in bello." Schw. Mss. " Diod. S. 2, 324. T. H. ad Lucian. 1, 196." Schæf. Mss.] Συνεπιλαμβάνομαι, q. d. Una prehendo, Simul capesso. Ponitur autem pro Adjuvo, Opitulor. Lucian. (1, 195.) Τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου: q. d. Esse mihi adjutricem operis, pro Adjuvare me in opere. Sic Herod. (5, 45.) Συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Συβαριτικοῦ, Thuc. 8. Ξυνεπιλαβέσθαι τῆς ὑπολοίπου Ἀθηναίων καταλύσεως, 1, (115.) Ξυνεπελαμβάνοντο sine casu. In VV. LL. e Plut. Camillo, Συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, pro Certamen simul aggrediuntur. Et Συνεπιλαμβάνεται παιδεύσεως, e Plat. Timæo, pro Disciplinam simul capessit; nam ibi a typographo omissam fuisse puto particulam Simul. ITEM Συνεπιλαμβάνω ap. Thuc. ead. signif. 2, (8.) Ἐρρωτό τε πᾶς καὶ ἰδιώτης καὶ πολίτης, εἴ τι δύναιτο καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ξύνεπιλαμβάνειν αὐτοῖς. [" Diod. S. 1, 678. 697. 709. 2, 110. 133. 154. 187. 356. 359. 367. 444. 480. 620. Thom. M. 816. ad Charit. 127. Bergler. Alciphr. 333. ad Herod. 393. Abresch. Lectt. Arist. 46. T. H. ad Lucian. 1, 424." Schæf. Mss.]

Καταλαμβάνω, Deprehendo, Offendo, Nanciscor, Xen. Σ. (2, 19.) in persona Socratis loquens, Οὐκ ἴστε ὅτι οὗτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον; Deprehendit, Offendit. Ita Bud., qui et e Themistio addit, Καὶ ὅπως κατείληφε τὸν ἑταῖρον, pro Nactus est s. offendit sodalem. || Comprehendo, Assequor: unde deductum κατάληψις, in hac signif. habebis infra e Thuc. Sed ponitur etiam metaphorice, sicut Lat. Comprehendo: unde et κατάληψις philosophica redditur Comprehensio. In quarum signif. ambiguitate ludens Lucian. (1, 568.) inducit skepticum philosophum dicentem illi, qui eum mercari volebat, se posse omnia facere præterquam δραπέτην μεταδιώκειν. Et interrogatum cur hoc minus præstare posset quam aliud quidlibet, respondentem, ὅτι οὐ καταλαμβάνω. Ubi alluditur ad καταληπτικὴν φαντασίαν, s. potius ad ἀκαταληψίαν, de quibus multa habes in libris Sexti Philosophi Pyrrhoniarum Hypotyposeων, Latinitate a me donatis. Dicitur autem et αἰσθήσει καταλαμβάνειν, Sensu comprehendere, percipere: quam signif. habet et pass. partic. ap. Philon. Καὶ δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένας. Redditur et verbo Complector, ut sc. dicitur Mente complecti aliquid. Item Assequor, Comperio, Compertum habeo, Bud. Quo pertinet Plato Apol. Socr. (7.) Ὡς ἐπαυτοφώρῳ καταληψόμενος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, quod exp., Ut me illis imperitiorem esse, manifesto comperturus. || Ut autem illam verbi Complector signif. habet v. καταλαμβάνω, sic et alteram interdum; atque adeo ponitur non solum pro Complector, i. sc. significans q. περιλαμβάνω, sed et pro Contego, Obduco: ut docet Bud. 561. e Theophr. || Occupo: qua in signif. Diodorus usus est et pass. partic. κατειλημμένων. Ut autem ap. Diod. S. reperitur pro Occupare, ea signif., qua dicuntur hostes occupare locum aliquem, ita et ap. Thuc. legimus pass. Κατειλημμένην τὴν πόλιν, Occupatam s. Captam urbem. Apud Plat. autem in Tim. Καταλαμβάνοντα καταλαμβάνεσθαι, Occupare et occupari, vel, Vincere et vinci celeritate, ut Cic. vertit. Bud. 561. 562. ubi exp. etiam Anteverto, sicut et προκαταλαμβάνω ac προλαμβάνω. || Accipitur vero et pro Assequor cursu, οὐκ ἀπολείπομαι, quæ signif. ejusd. generis est cum proxime præcedente, item pro Æquo: cujus signif. exemplum Bud. affert e Basil. || Καταλαμβάνω et pro Detineo, Occupo significante Detineo, accipi tradit Bud. in Aristot. Polit. 8. Ὅταν δ' ἀφ' ἥβης ἔτη τρία πρὸς τοῖς ἄλλοις μαθήμασι γένωνται, τότε ἁρμόττει καὶ τοῖς πόνοις καὶ ταῖς ἀναγκοφαγίαις καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν. Ita enim hæc vertit, Cum usque ad annum septimum decimum aliis disciplinis incubuerint, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus etc. || Invado, Corripio, Incesso, Herod. (3, 149.) Κατέλαβε νοῦσός μιν, Herodian. 1, (3, 1.) Διατρίβοντά τε ἐν Παίοσι νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει: (1, 14, 13.) Πολλῶν δὴ καὶ δεινῶν συνεχῶς κατειληφότων τὴν πόλιν. Quinetiam dixit Plut. Τὸν Ἀντώνιον ἀγγελίαι δύο καταλαμβάνουσιν, Duo nuntia eum invadunt, adoriuntur, q. d. Aures ejus percellunt. Passive etiam ap. Herodian. (2, 1, 12.) Πάντων τε ὕπνῳ κατειλημμένων, Omnibus somno correptis. Sed aliquando vel potius sæpe utendum est verbo Accidere, Contingere, ad exprimendum hoc verbum: Καταλαμβάνει με συμφορὰ, Plato, Accidit mihi calamitas, vel Evenit, nisi quis hic malit, Invadit me calamitas. Itidemque καταλαβοῦσα συμφορὴ, Herod. (4, 161.) Calamitas, quæ accidit. Possit vero Καταλαμβάνει με συμφορὰ, reddi etiam Accipio calamitatem, et καταλαβοῦσα συμφορὰ, Accepta calamitas. Et, Περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, Synes. De rebus, quæ tibi acciderunt. Thuc. autem dixit l. 1. Ἢν δέ γε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ, Si aliud bellum nobis accidat, Si bellum nobis oriatur. Fortasse autem et verbum Incessere aliquis locum habere hic existimet. Sic et 2, (18.) Καὶ αὐτῷ φρονρίῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐχρῶντο ὁπότε πόλεμος καταλάβοι. Frequenter vero τὸ κατειληφὸς, s. potius τὸ καταλαβόν sine accus., Quod accidit: et plur. τὰ καταλαβόντα, Quæ acciderunt. Herod. (9, 49.) Τὰ καταλαβόντα ἐσήμαινε. Sic τὸ κατειληφὸς πάθος, Herodian. 1, [12, 16.: 5, 5.] Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα: nam quod de ἐπέλαβε dicit, ad hoc quoque pertinere putandum est. Sed et impersonaliter ponitur κατέλαβε: sicut de ἐπέλαβε dictum fuit antea. Herod. (6, 38.) Κατέλαβε ἄπαιδα ἀποθανεῖν: (3, 118.) Ἕνα κατέλαβε ὑβρίσαντα τάδε ἀποθανεῖν. E Paus. autem exempla Bud. affert p. 556. ubi etiam admonet ita impersonaliter usurpari, ut tamen aliquod subjectum subintelligatur, ut εἱμαρμένη, χρεὼν, aliquid simile. Sed addo iis, quæ a Bud. dicuntur, interdum nominativum exprimi, ut Paus., Εἰ δὴ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον: qui nominativus cum hoc verbo subaudiri fortasse debet in aliquibus Herod. ll. At vero ap. Paus. apte subaudientur illa iis præsertim in ll., in quibus dicit Κατέλαβεν ἀποθανεῖν. Sunt autem frequentes ap. eum, qui et in hoc imitari voluit, ut opinor, Herod. Ita igitur in Atticis p. 21. Οὓς κατέλαβεν ἀποθανεῖν ἐναντία Λακεδαιμονίων καὶ Βοιωτῶν τεταγμένους: Lacon. p. 71. Τὴν δέ οἱ συνοικήσασαν ἀδελφὴν κατέλαβεν ἔτι πρότερον ἀποθανεῖν ἄπαιδα: alibi, Ὕστερον δὲ Ἐπωπέα κατέλαβεν ἀποθανεῖν ὑπὸ τοῦ τραύματος. Sed et συνέπεσεν ead. signif. dixisse Paus. animadverti, cum alibi, tum ead. illa p. 21. cum dat. Ὁπόσοις ἀποθανεῖν συνέπεσεν ἔν τε ναυμαχίαις καὶ ἐν μάχαις πεζαῖς. || Καταλαμβάνω præterea ut Evenio significat in præc. i. e. Accido, sic et pro Advenio in

nonnullis loquendi generibus ponitur: Herodian. (1, 15, 5.) Ἐπεὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι: (6, 4, 3.) Καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, Ubi dies illa advenit: (2, 9, 6.) Ἑσπέρας καταλαβούσης: (7, 2, 18.) Χειμῶνος ἤδη καταλαμβάνοντος, Cum hyems adveniret, i. e. instaret, ut Polit. vertit. || Fortasse autem et Pervenio alicubi reddi potest: Synes. Ἂν μὴ τάχιστα τὰς ἱερὰς Ἀθήνας καταλαβεῖν μοι γένηται. Nisi quis Occupare malit, ut sit metaph. sumta a militibus locum aliquem occupantibus: sicut et nostrates ludentes dicunt, Je vous irai prendre d'assaut. Nam quod quidam καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας interpr. Proficisci, nullo modo vim verbi Gr. exprimere videtur. Bud. tamen in l. simili Theodoriti καταλαβεῖν Τύρον vertit simpliciter Petere Tyrum: perinde ac si in illo Synes. l. καταλαβεῖν τὰς Ἀθήνας reddas Petere Athenas. Sed et καταλαβεῖν τὸν βασιλέα ap. eund. Theod. pro Adire regem. Qui verbi καταλαμβάνω usus cum accus. personæ exprimi posse videtur Gall. verbo Trouver; nam quemadmodum dicimus Trouver pro Offendere, Nancisci, quæ signifi datæ fuerunt primæ huic verbo, ita etiam diceremus καταλαβὼν τὸν βασιλέα, Etant venu trouver le roi, in altera hujus verbi signif. || Καταλαμβάνειν ut pro Contingere, i. e. Accidere, sic et in altera signif. verbi Contingere affertur e Greg. Τὰ ἄκρα τῇ θερμότητι καταλαμβάνειν. Sed possit fortassis et aliter hic reddi. || Includo, Intercludo: unde pass. κατειλημμένον, quod ex Aristot. affert Bud. 558. || Obstringo, Astringo, Obligo: καταλαμβάνω ὅρκῳ, ὅρκοις, Obstringo jurejurando. Thuc. 4, (89.) p. 149. Ὅρκοις τε Λακεδαιμονίων καταλαβὼν τὰ τέλη τοῖς μεγίστοις. Sed et pass. p. 3. Τοῖς Τυνδάρεω ὅρκοις κατειλημμένους. Affertur vero et in propria verbi Astringo signif. e Plut., Καταλαβόντες ἱμᾶσι. Sic autem et ἀναλαμβάνειν accipi dictum supra fuit. || Convinco: quæ signif. affinitatis aliquid cum præcedente habet; quem enim convincimus, eum velut obstrictum tenemus. Sic autem et simplex λαμβάνω pro Convinco accipi dictum fuit. Sed et Reum perago exp. a Bud. in h. Antiph. l. Τόν τε γὰρ διώκοντα οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται· τόν τε φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι, μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται. Alibi vero scribit accipi sæpe ab eod. Oratore pro Damnare, Punire; eumque alicubi opponere καταλαμβάνειν verbo ἀπολύειν. Affert vero et pass. ex Eod. Τὸν αἴτιον τῶν γενομένων καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου. || Pro simpl. λαμβάνω e Philoue de Mundo affertur, ubi dicit ἐπίδοσιν καταλαμβάνειν pro Incrementum capere. Sed eum λαμβάνειν scripsisse potius crediderim. || Καταλαμβάνομαι pass. signif. vide in quibusdam II. prolatis in Καταλαμβάνω. || Pro καταλαμβάνω interdum ponitur; itidemque præt. κατείλημμαι: unde, Κατειλημμένων τὴν πέτραν βαρβάρων, ap. Diod. S. pro κατειληφότων. Sed affert præterea Bud. ex Andoc. signif. act. pro Apprehendere, Πολλὰ ἱκετεύσας καὶ καταλαμβανόμενος γονάτων, ubi malim καταλαβόμενος.

[" Καταλαμβάνω, ad Charit. 563. 599. 601. 605. 665. Abresch. Æsch. 2, 42. Wakef. S. Cr. 4, 24. Kuster. Aristoph. 108. ad Lucian. 1, 56. 187. 273. 821. 2, 116. Dial. p. 93. ad Diod. S. 1, 66. 94. 139. 212. 219. 302. 398. 2, 37. 467. 485. 644. ad Herod. 44. 106. 381. 511. 691. 724. 740. Villois. ad Long. 106. Wyttenb. ad Plut. 1, 790. Heyn. ad Apollod. 829. Bergler. Alciphr. p. 5. Abresch. Lectt. Arist. 14. ad Xen. Eph. 227. Comperio, Dionys. H. 2, 950. Emo, ad Lucian. 1, 341. Coerceo, Wessel. ad Herod. 21. (1, 46.) De fibulis, Connecto, Schleusn. ad Phot. c. 23. De periculis et casibus inopinatis, ad Lucian. 1, 192. ad Herod. 285. De coarguendo, 312. Wessel. Diss. 203. I. q. ἐπέχω, Retineo, etc. Herod. 9, 2. Conf. c. περιλ., ad Diod. S. 2, 337. Καταλαμβάνει, pro συμβαίνει, Accidit, Fac. ad Paus. 1, 294. Bibl. Crit. 3, 2. p. 46. ad Herod. 328. 576. 643. 726. Καταλ. ὅρκοις τινα, 235. Dionys. H. 1, 481. 3, 1509.: σκήνην, θέαν, Valck. Adoniaz. p. 309. Τῆς νυκτὸς καταλαμβανούσης, Diod. S. 2, 467. Dionys. H. 2, 946. Plut. Alex. p. 60. Schm. Τὰ καταλαβόντα, Herod. 715. Καταλαβέσθαι τινὸς, Heyn. ad Apollod. 621. Κατειλημμένος, Qui occupavit, Diod. S. 2, 226. Med., Dionys. H. 1, 378. Act., med., ad Diod. S. 2, 18. 226. 454. 468." Schæf. Mss. * Καταλαβέω, unde Καταλελαβήκεε, Herod. 3, 42.] "Καταληπτέον, Occupandum." "Καταλαμπτέος, Ionice pro καταληπτέος, Comprehendendus. Herod. (3, 127.) Καταλαμπτέος ἐστὶ θανάτῳ, Comprehendendus est et tradendus morti. "SIC Καταλαμφθεὶς, ap. Eundem pro καταληφθεὶς, "Comprehensus: tanquam a th. καταλάμβω."

[* "Κατάλημμα, i. q. λῆμμα, Assumtum, Diog. L." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611.]

Κατάληψις, Deprehensio, Comprehensio: Thuc. 3. Ὡς δ' οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο ἐπανεχώρει, Cum non amplius in comprehensione videretur esse classis, i. e. Cum videret se non jam posse classem hostium comprehendere, aut etiam Assequi. || K. τοῦ ἱεροῦ, e Dem. (247.), pro Invasio templi; τῆς βασιλείας, ex Isocr. Adeptio regni. Affertur vero et e Theophr. C. Pl. 2. Πρὸς τὴν γεωργιῶν κ., pro Ut dominus agrum recipiat. || Sed multo est frequentius in metaph. signif., cum sc. de rebus dicitur, quæ sensibus corporis, s. potius mente comprehenduntur. A Cic. redditur non solum Comprehensio, et id quidem ad verbum, sed etiam Perceptio, Cognitio. Idem in Lucullo, Ad rerum igitur scientiam, vitæque constantiam aptissima cum sit mens hominis amplectitur maxime cognitionem, et κατάληψιν, quam, ut dixi, verbum e verbo exprimentes, comprehensionem dicemus, cum ipsam per se amat, etc. Ibid., Hoc quidem Zeno gestu faciebat; nam cum extensis digitis adversam manum osteuderat, visum, inquiebat, hujusmodi est: deinde cum paulum digitos constrinxerat, assensus hujusmodi: tum cum plane compresserat, pugnumque fecerat, compressionem illam esse dicebat: qua e similitudine etiam nomen ei rei, quod ante non fuerat, κατάληψιν imposuit. Hæc Cic. Quibus autem in ll. ab eo reddatur Perceptio, Cognitio, docebit te meum Cic. Lex. Fabius quoque καταλήψεις vertit Perceptiones, cum hanc τέχνης definitionem, τέχνην esse σύστημα ἐκ καταλήψεων ὁμολογουμένων καὶ ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, vertit Artem constare e perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem utilem vitæ. Nam Præceptionibus, quod hic quædam exempl. habent, mendosum esse manifestissimum est. Accedit vero et Ciceronis testimonium ita scribentis, ubi ad illam ipsam definitionem respicit: Ars vero quæ potest esse nisi quæ non ex una aut duabus, sed e multis animi perceptionibus constat? Item, Quid enim est, quod arte effici possit, nisi is, qui artem tractabit, multa perceperit? Philo de Mundo, Νοήσις, κατάληψις, εὐστοχία κ. τ. λ. Lucian. (1, 826.) Ἕξεις τινὰς καὶ σχέσεις, καὶ κ. καὶ φαντασίας. || Bud. vult accipi pro Deprehensione, i. e. Inventione, in h. Ptolemæi l., Φαίνεται δὲ καὶ αὐτὸς ἐνίοις μὴ μετὰ καταλήψεως ἀξιοπίστου συγκατατεθειμένος. || Musicorum vocabulum, pulsando chordas concentum explorantium, ut quidam annot. e Schol. Aristoph., qui in N. (318.) καὶ κροῦσιν καὶ κατάληψιν, scribit κατάληψιν solere musicos appellare ἐπειδὰν πλήξαντες τοῖς δάκτυλοις ἢ τῷ πλήκτρῳ τας χορδὰς καταλάβωσι καὶ ἀποτείνωσι τὸν φθόγγον. || Morbi nomen ap. Medicos: κ., inquit Gorr., Affectus est cerebri; provenit autem a vehementi refrigeratione cum quadam siccitate, et posteriora cerebri potius occupat, cum in caro anterior pars magis laboret: in apoplexia vero et morbo comitiali, utraque, Gal. de LL. Affect. 4. Manent autem per κατάληψιν palpebræ apertæ, quæ per carum clauduntur, servaturque secundum naturam spiratio. Hujus frigidus ac crassus aut omnino viscidus humor causa est: quanquam et stomachi vitio aliquando incidere possit. P. Ægin. 3, 6. scribit, affectum, quem Medici Galeno antiquiores κάτοχον appellarunt, eund. a recentioribus κατοχὴν et κατάληψιν postea vocatum esse. Dicitur ἀπὸ τοῦ καταλαμβάνειν, quod eo affectu detentus æger, repente in illo permanet habitu, in quo correptus est. Hæc

ille. In VV. LL. scribitur Medicis recentioribus vocari Congelationem, et esse Affectum inter phrenitidem ac lethargum: in quo subita fit detentio, mentis corporisque sensu motuque intercepto, remanente figura, in qua correptus æger fuerit, sive steterit, s. sederit, s. oculos clausos s. apertos habuerit. [K. et Κατάλαμψις, Jambl. V. P. 138. "Kuster. Aristoph. 56. Boiss. Philostr. 549. Ammon. 50. Eran. Philo 156." Schæf. Mss.] Καταλήψιμος, ὁ, ἡ, Ad deprehensionem damnationemque conducens et incitans, Bud. afferens ex Antiph. (700.) Εἰ δέ τις κοινὴν μὲν τὴν πρᾶξιν, κοινὴν δὲ τὴν ἀτυχίαν αὐτῶν ἡγούμενος εἶναι, μηδέν' ἀπολύσιμον μᾶλλον ἢ καταλήψιμον ἐκ τῶν λεγομένων γινώσκει αὐτῶν ὄντα κ. τ. λ. [" Valck. ad Herod. 312. 533." Schæf. Mss.] Ἀκαταληψία, q. d. Incomprehensibilitas: quæ vox ἀκαταληψία opp. τῇ καταλήψει s. facultati καταληπτικῇ. Dicitur enim ἀκαταληψία de eo, qui οὐ καταλαμβάνει, ut dicere solebant sceptici, quemadmodum videre est in multis Sexti Philosophi ll., in libris Pyrrhoniarum Hypotyposeων. Plut. (10, 612.) Ὅτι προστρίβεται Σωκράτει καὶ Πλάτωνι καὶ Παρμενίδῃ καὶ Ἡρακλείτῳ τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀ., οὐδὲν δεομένοις [—ος.] Sic autem et verbum ἀκαταληπτῶ pro οὐ καταλαμβάνω, ut docebo in Ἀκατάληπτος.

Καταληπτὸς, Qui comprehendi potest, Comprehensibilis, ut Cic. καταληπτὸν dixit Comprehensibile, Acad. Quæst. 1. Ed. 2. Visis non omnibus adjungebat fidem, sed iis solum, quæ propriam quandam haberent declarationem earum rerum, quæ viderentur. Id autem visum cum ipsum per se cerneretur, comprehensibile: (Feretis hæc? Nos vero, inquit; quonam enim modo καταληπτὸν diceres?) sed cum acceptum jam et approbatum esset, comprehensionem appellabat, similem iis rebus, quæ manu prehenderentur: e quo etiam nomen hoc duxerat. In quo Cic. l. obiter observa etiam, unde sit dicta κατάληψις, quam vertit Comprehensionem, sicut et alibi. Sed Eund. alicubi pro καταληπτὸς dixisse etiam Comprehensus, Perceptus, Cognitus, testatur Bud. qui itidem καταληπτὸς vertit Perceptus, in Greg. Θεὸς μέν ἐστι φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε νῷ καταληπτὸν, οὔτε λόγῳ ῥητόν. [Philostr. 148. Boiss., Diod. S. 2, 508. Bibl. Crit. 3, 2. p. 50. Valck. Hipp. p. 310. Locella ad Marbod. 158. ad Herod. 615." Schæf. Mss.] Hinc Ἀκατάληπτος bicomp. Incomprehensibilis, Qui comprehendi non potest, Qui percipi non potest. [" M. Anton. 5, 10. Παντάπασιν ἀκατάληπτα εἶναι." Gataker. Mss.] A quo Ἀκαταληπτέω, quod tamen pass. signif. non retinet, sed ponitur pro Non comprehendo; nam ἀκαταληπτῶ et οὐ καταλαμβάνω pro iisd. accipit Sext. Philosophus, scepticos ea in ore habere solitos fuisse docens. [Pyrrh. 1, 201. * Συνακαταληπτέω, Lobeck. Phryn. 574. * Ἀκαταλήπτως, Schol. Il. P. 75. "Origen. Philocal. p. 23. p. 79. * Δυσκατάληπτος, Comprehensu s. Intellectu difficilis, Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 6. T. 4. p. 462, 17." Seager. Mss. "Schol. Soph. Œd. T. 109." Boiss. Mss. "M. Anton. 5, 10." Gataker. Mss.] "Εὐκατάληπτος, Comprehensu s. "Perceptu facilis, Hermog." [Schol. Æsch. Pers. 464.] || Καταληπτὸν, Quod assequi s. obtinere possumus, obtineri potest, Thuc. 3, (11.) Εὐπρεπείᾳ τε λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτά, Res obtineri posse videbantur. || Et, Πένθος θεόθεν καταληπτὸν VV. LL. ex Eur. (Hipp. 1347.) Luctus divinitus acceptus. Videri certe posset hoc καταληπτὸν esse ab ea τοῦ καταλαμβάνειν signif., qua dicitur νόσος vel συμφορὰ quempiam καταλαμβάνειν: sed constituendum esset hic novum quoddam genus hypallages, ut esset pro καταληπτὸς θεόθεν πένθει: cum non dicatur πένθος καταλαμβάνεσθαι, sed aliquis πένθει καταλαμβάνεσθαι. Καταληπτικὸς, q. d. Comprehensivus, Comprehendendi facultate præditus, Greg. Naz. κ. ἑαυτοῦ, Qui seipsum comprehendere potest. Et καταληπτικὴ φαντασία ap. Philosophos. Lucian. (1, 560.) Οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ κ. φαντασίαν ἔχεις. Meminit et Epictetus τῆς κ. φαντασίας. Et Καταληπτικῶς, q. d. Comprehensive, Adhibendo καταληπτικὴν φαντασίαν. ["Clem. Alex. 378. 810." Wakef. Mss.] || Κ. τοῦ θορυβητικοῦ, Aristoph. Ἱππ. (1380.) pro προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι, Schol.

[* "Καταληπτὴρ, Hes. v. Μαχαιροδέτης." Wakef. Mss.]

[* Καταλαβὴ, Comprehensio, Plato 11, 291. Bip. * Καταλαβεὺς, i. q. πάσσαλος, Hes. Phot.]

[* Ἀντικαταλαμβάνω, Dio Cass. 36, 23.] Ἐγκαταλαμβάνω, Intus capio, comprehendo. A cujus pass. Ἐγκαταλαμβάνομαι dixit Æschin. ἐγκατελήφθησαν pro Intus capti fuerunt: (30, 9.) Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ὄλυνθος ἥλω, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολιτῶν. Sic etiam Dem. (388.) usus est. Herod. autem dixit, Ἐγκατειλημμένοι ἐντὸς τείχεος vacante præp., quæ est juncta verbo. || Interdum vero ἐγκαταλαμβάνομαι, Intercipior, Includor: Antiphon, Ἕνα δέ τινα τῶν νεωτέρων ὁρῶντα πατέρα πρεσβύτερον ὄντα, καὶ οὐ δυνάμενον ἀποχωρῆσαι, ἀλλ' ἐγκαταλαμβανόμενον, ἀράμενον φέρειν. Plut. (9, 732.) Ἀλλὰ πολλάκις ἐγκαταλαμβανόμενον ἀνθίσταται καὶ μάχεται. || Ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. 4, (19.) p. 128. ut alibi καταλαμβάνειν ὅρκοις, Obstringere s. Adigere jurejurando; sed hic addit κατ' ἀνάγκην. "Ἐγκατάληψις, Comprehensio. Moschop. Τέχνη ἐστὶ "σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι "τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ita Bud. Alii vero "simpliciter legunt καταλήψεων." [Thuc. 5, 72.] Ἐπικαταλαμβάνω, Occupo, Anteverto, Assequor, Bud. e Plat. Theophr. (H. Pl. 2, 6, 10.) Item, Opprimo, e Xen. (Ἑλλ. 2, 4, 4.) Vide Comm. 562. Sic pass. Ἐπικαταλαμβάνομαι, Occupor, Antevertor. Περικαταλαμβάνω, Undique deprehendo, comprehendo. A cujus pass. Περικαταλαμβάνομαι est ap. Aristot. de Mundo, Περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Apud Polyb. autem 16, (2, 8.) Φίλιππος δὲ περικαταλαμβανόμενος τοῖς καιροῖς, Bayf. vertit, At Philippus videns se rei occasione impeditum et repente oppressum. || Περικαταλαμβάνω, Theophr. H. Pl. 4, (2, 5.) in ead. signif., in qua et ἐπικαταλαμβάνειν, et de re ead. Καρπὸν δὲ φέρει πολὺν, καὶ πᾶσαν ὥραν πεπαίνει· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἔνον: C. Pl. 2, (8, 1.) Ξυμβαίνει δὲ δὴ τοῖς ὀψικάρποις ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πεπαίνεσθαι περικαταλαμβανομένοις τῇ ὥρᾳ. Quos ll. Bud. affert in suo Lex., non addita signif., cum tamen Comm. 562. ex eod. Auctore ἐπικαταλαμβάνειν afferat de re ead. dictum: quod certe multo aptius esse videtur, imo vero hoc, non item illud, habere hic locum existimo. ["M. Anton. 9, 8. Φεύγοντες περικαταλαμβάνονται." Gataker. Mss. "Planud. Ovid. Met. 8, 399." Boiss. Mss.] Περικατάληψις, Deprehensio s. Comprehensio, qua aliquem undique deprehendimus, comprehendimus. [Theophr. H. Pl. 7, 10, 3.] Περικατάληπτος, Undique comprehensus. [Plut. 10, 717. 722. 738.] Προκαταλαμβάνω, Anticipio, Anteverto, Occupo, Thuc. 3. Προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο, Theophr. H. Pl. 5. Εἰ μὴ προκαταλήψονται ἐν τάχει, Herodian. 1, (6, 8.) Μή τις ἐκεῖσε προκαταλάβοι τὴν βασίλειον ἑστίαν τῶν εὐπατριδῶν πλουσίων: 2, (10, 18.) Φθάσωμεν οὖν τὴν Ῥώμην προκαταλαβόντες ἔνθα ἡ βασιλειός ἐστιν ἑστία: (3, 1, 10.) Προκαταλαβεῖν τὸ Βυζάντιον, Byzantium præsidio occupare, Polit.: Thuc. dixit etiam προκαταλαμβάνειν aliquos, pro Occupare, i. e. Ante opprimere. E Greg. autem affertur, Εἰ δὲ προκαταλάβοις σεαυτὸν τῇ σφραγῖδι, pro Si te sigillo præmunieris; sed malim Anteverteudo præmunieris, Ad antevertendum, occupandum. Invenitur et pass. præt. significatione act., in hoc Metrodori loco, Προκατείλημμαί σε, ὦ τύχη, Cic. Occupavi te, fortuna, atque cepi, Lex. Cic. 141. [" Ad Charit. 563. ad Diod. S. 2, 291. 460. Heyn. ad Apollod. 829." Schæf. Mss.] Προκατάληψις, Occupatio, Præoccupatio, [Gl.] Anticipatio. || Est et Nomen schematis ap. Rhett., cum id, quod adversarius arrepturus est aut objecturus, præsumunt et prius dicunt. Latine, inquit Rufinus, Præceptio vel Anticipatio dici potest. [* "Προκατάληπτος, Heyn. ad Apollod. 829. 844." Schæf. Mss. Schol. Il. Σ. 486. * Προκαταληπτικὸς, Epiph. 1, 417. * Ἀντιπροκαταλαμβάνω, unde * "Ἀντιπροκαταλη-

πτέον, Aristot. Rhet. 19." Kall. Mss. *Προσκαταλαμβάνω, Dio Cass. 332, 87. Reim. * Συγκαταλαμβάνω, Thuc. 7, 27. Isocr. Ægin. 9. Diog. L. Pyrrh. 595.]

Μεταλαμβάνω, Cum alio accipio, capio, Partem capio, Particeps fio s. sum. Plane enim μετὰ cum hoc λαμβάνω ita sumitur, ut cum ἔχω, habentque ejusd. generis significationem: imo vero unum ex altero quodam modo sequitur; oportet enim prius λαμβάνειν quam ἔχειν. Sic autem habes expositam a me præp. μετὰ cum ἔχω, T. 1. p. 1348. ac fuit etiam in causa verbum illud μετέχω, cur huic signif. primum locum dederim, et quod hujus signif. sit frequens usus, cum alioqui hunc sibi vindicare videretur ea, cui secundum dabo. Sed hoc sciendum est, ita signif. Partem capio, ut simul etiam significet Particeps sum, et de eo dicatur potius, qui jam cepit partem, atque adeo pro illo ipso μετέχω ponatur: sæpe vero et præt. μετείληφα sic utuntur. De hoc quoque admoneo, interdum dici de eo etiam, qui mali alicujus fit particeps. Præterea interdum genitivo, interdum accusativo jungi. Quæ omnia e seqq. patebunt exemplis. Ac primum cum gen., Aristot. de Mundo, Τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, Utilitatis partem capere, i. e. participem fieri s. esse. Plato Epinomide (263.) Μεταλαβὼν φρονήσεως εἷς ὢν μιᾶς, Lucian. (1, 201.) Εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι. Uno autem eodemque in l. verbis μεταλαμβάνειν et μετέχειν eand. signif. dedit Rhetor quidam, Ἑκάστων δὲ τούτων τῶν τεχνῶν μεταλαμβάνουσιν ἄλλοι ἄλλος, ἀρίστων δὲ οἱ ἄριστοι· ὧν Γοργίας ἐστὶν ὁδε, καὶ μετέχει τῆς καλλίστης τῶν τεχνῶν. Ad alteram hujus verbi constr. venio, sc. cum accus. Ita igitur Isocr. Οὗτος οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε, ubi redditur etiam Consecutus est, Nactus est; atque adeo simpliciter etiam Accepit. Sic autem et ap. Theophr. H. Pl. 7. Ὅθεν τοὔνομα μετείληφεν. Ac profecto in iis, quæ subjungam, exemplis, in quibus additur μέρος, meminisse oportebit eorum, quæ in μετέχω dixi, sc. vim suam amittere præp. μετά. Plato Apol. Socr. (25.) Οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων: quo usus est verbo ead. in re Isocr. Οὐδεμίαν ψῆφον μετέλαβε. Dem. (311.) Τῷ δὲ προσκρουσαι, καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Quod autem nostra civitas, alioqui felix, in paucis inceptis offendit, nec omnia nobis ex animi sententia successerunt, in eo ego vero ratam quandam partem ad nosque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ, Bud. Quod si quis nolit vacare hic præp. μετὰ, dicat vacare μέρος: detracto enim hoc nomine idem manebit sensus: sic autem et in aliis plerisque ll. idem experieris. Ac idem in verbo μετέχω usuvenit; nam verbi gratia, in Aristoph. (Πλ. 226.) Ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος, si detraxeris μέρος, manebit idem sensus. Verum id minus commode fieri potest iis in ll., in quibus non simpliciter μέρος ponitur, sed additur illi aliquid, ut in illo altero paulo ante citato dicitur πέμπτον μέρος: quanquam et hic si esset additus articulus τὸ, omitti posset μέρος, et dici οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον τῶν ψήφων. Aptius tamen id fiet, ubi adjunctum erit πλεῖστον, aut tale quid: sicut rursum in verbo μετέχω, ex Isocr. Archid. (2.) Οἵπερ καὶ τῶν κινδύνων πλεῖστον μέρος μεθέξουσιν. Fateor tamen, detracto hoc nomine duriorem sermonem fore. Passive autem μεταλαμβάνεσθαι dicitur res aliqua, q. d. Participari, ab eo qui ejus fit particeps. Bud. autem vertit, Percipi, in Greg. Καλὸν μὲν, εὐκαίρως μεταλαμβανόμενον, Cum opportune percipitur. || At vero ex Herod. (4, 45.) μεταλαμβάνομαι affertur significatione activa, sc. pro Vindico, quæ signif. affinis est proxime præcedenti, Μεταλαμβάνομαι τούτου τοῦ ὀνόματος, Nomen hoc mihi vindico. Nullum alioqui affertur exemplum vocis pass. μεταλαμβάνομαι positæ pro activa μεταλαμβάνω in altera illa proxime præced. signif. || M., q. d. Post accipio. I. e., Unum capio post alterum, Uno relicto alterum capio: ut faciunt qui permutant s. commutant: unde fit ut μεταλαμβάνω generaliter ponatur pro Commuto, Permuto; atque ita dixit Thuc. 1, (120.) Τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, Bellum cum pace commutare, vel Pace commutare, sine præp.; nam et hoc modo loquuntur Lat. Esset tamen ad verbum, Bellum pro pace commutare. Sic autem dixit vicissim Herodian. 8, (2, 11.) Μετειληφυῖαν δὲ ἀντὶ πολέμων εἰρήνην βαθεῖαν. Ead. vero forma sermonis utens rursum Thuc. 6, (87.) scripsit, Ἀντὶ τοῦ ἀεὶ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀντεπιβουλεῦσαι ποτὲ ἐκ τοῦ ὁμοίου μεταλάβετε. Q. in l. Μεταλαμβάνω ἀντεπιβουλεῦσαι, nihil aliud esse quam ἀντεπιβουλεύω, annotant VV. LL., cum potius dicendum sit vacare præp. ἀντὶ in verbo ἀντεπιβουλεῦσαι. Ita locutus est et Isocr. Areop. (30.) Τάχ' οὖν ἄν τινες θαυμάσειαν, τί βουλόμενος, ἀντὶ τῆς πολιτείας τῆς οὕτω πολλὰ καὶ καλὰ διαπεπραγμένης ἑτέραν ὑμᾶς πείθω μεταλαβεῖν. Geometris, μεταλαμβανόμεναι γωνίαι, Quæ permutantur, Cam. Interdum vero μεταλαμβάνω reddendum est potius simplici verbo Muto: Polyb. (6, 25, 11.) Ἀγαθοὶ γὰρ, εἰ καί τινες ἕτεροι, μεταλαβεῖν ἐθῆ, καὶ ζηλῶσαι τὸ βέλτιον καὶ Ῥωμαῖοι. Sic Xen. K. Π. 4, (5, 2.) Καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. Usus est autem de vestibus itidem, quæ mutantur, Poeta quidam Comicus ap. Athen. 6. At in VV. LL. inepte redditur μεταλαβεῖν ἱμάτια in loco illo Xen. Assumere vestimenta. In illo autem Thuc. l., Τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, tolerari potest interpretatio τοῦ μεταλαμβάνειν pro Sumere, sicut et in ceteris ll., ubi construitur μεταλαμβάνειν cum ἀντί: quia μεταλαμβάνειν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης nihil est aliud, quam λαμβάνειν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης: verum ut his ll. elegantius adhibetur comp. quam simplex, ita etiam elegantior est altera illa interpr., quam attuli supra. Eust., scribens μεταλαμβάνειν signif. ἀλλάσσειν, affert hoc exemplum, Ἔχων τις δόρυ, μετέλαβε σπάθην. || Μεταλαμβάνειν, inquit Bud., est Cum alter alterius vestem vel instrumenta sumit, Plato de Rep. 4, 4. (355.) Τέκτων σκυτοτόμου ἐπιχειρῶν ἔργα ἐργάζεσθαι, ἢ σκυτοτόμος τέκτονος, ἢ τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες ἀλλήλων. At ego hic quoque verbum Commutare dico locum habere, ut sc. τὰ ὄργανα μεταλαμβάνοντες ἀλλήλων, reddamus Commutantes instrumenta inter se: Plaut. Capt. Itaque inter se commutant vestem et nomina. Hoc enim aptissime redditum iri puto Gr. hisce verbis, Τὰ ἱμάτια καὶ τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνουσιν ἀλλήλων. || Aliud pro alio sumo, Bud. afferens tamen exemplum e solo Gaza, ita scribente de ἐμαυτοῦ et ἑαυτοῦ pronominibus, Ἔνθα δὴ καὶ μεταλαμβάνειν ἔξεστιν ὄνομα ἰσοδυναμοῦν, οἷον τὸ ἴδιον ἢ οἰκεῖον. Possit vero hæc signif. et in quibusdam exemplis paulo ante cc. locum habere, ubi μεταλαμβάνειν expositum fuit Mutare; nam cum dicuntur Romani μεταλαβεῖν mores, intelliguntur alienos sumere pro suis, loco suorum. Sic et qui ἐσθῆτα μεταλαμβάνει, Vestem mutat, unam loco alterius accipit; simplicius, Una relicta alteram accipit, ut dictum fuit supra de verbi hujus signif. || Vicissim accipio, assumo, Bud. in Plat. Philebo, Μήπω τοίνυν μαλθακιζώμεθα· τὸν δὲ τοῦ νοῦ μεταλαβόντες αὖ βίον ἴδωμεν: i. e., inquit ille, Vicissim post vitam voluptariam assumamus vitam prudentiæ, et eam æstimemus. Sed alicubi μεταλαμβάνειν exp. etiam simpliciter Assumere: Plut., de Def. Orac. Κἀγὼ, δοκεῖ γὰρ οὕτως, ἔφην, ἀφέντας ἤδη τὸν περὶ χρηστηρίων λόγον ὡς τέλος ἔχοντα, μεταλαμβάνειν ἕτερον τοσοῦτον. Quod autem attinet ad illam signif., qua ponitur a Plat. pro Vicissim accipio, existimat Bud. eand. habere, aut certe significare Alium pro alio sumo, de qua etiam signif. dictum modo fuit, in isto ejusd. Plat. l., Διαναπαύσωμεν αὐτὸν, μεταλαβόντες αὐτοῦ τὸν συγγυμναστὴν τόνδε. || Transsumo, ut μετάληψις a Fabio redditur Transsumtio: quod nomen vide. || Intelligo per allegoriam. Bud. ex Eust. Τὸν Ὀδυσσέα μὲν εἰς φιλόσοφον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνουσι, τὴν δὲ ὑπὸ αὐτοῦ διοικουμένην Πηνελόπην, εἰς φιλοσοφίαν ἐκλαμβάνονται. ["Ammon. 118. Toup. Emendd. 1, 161. ad Lucian. 1, 48. Zeun. ad Xen. K. Π. 385. Wyttenb. Select. 435. P. Abresch. Paraphr. 411. ad Charit. 319. Diod. S. 1, 333. 391. 714. 723. 2, 196. 372. 429. Valck. Callim. 64. ad Herod. 683. ad Phalar. 273. Jacobs. Anim. 236. Luzac. Exerc. 138. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 184. 373. Marcell. de V. Thuc.

4. ad Dionys. H. 1, 32. 457. 2, 872. Heind. ad Plat. Theæt. 325. Plut. Antonio 14. Commuto, Dionys. H. 5, 66. Assumo, Schneid. ad Xen. Pol. 82. 83. Uno relicto, alterum capio, Dionys. H. 5, 159. Interpretor, Wolf. Proleg. Hom. 86. Conf. c. τυγχάνω, Heindorf. ad Plat. Phædr. 257. De constr., ad Diod. S. 1, 185. 333. ad Herod. 557. Μεταλαβὼν, Plut. Alex. 156. Schm. Μεταλ. πόλεις, Dionys. H. 3, 1621. * Μεταληπτέον, Brunck. Apoll. Rh. 50." Schæf. Mss. " Heliod. 1, 14." Boiss. Mss.

Μετάληψις, Participatio, Plato Parm. Οὐκοῦν ἤτοι ὅλου τοῦ εἴδους ἢ μέρους ἕκαστον τὸ μεταλαμβάνον, μεταλαμβάνει, ἢ ἄλλη τις ἂν μ. χωρὶς τούτων γένοιτο; || Commutatio, Permutatio, Aristot. Rhet. 1. Ἀντὶ μείζονος (κακοῦ) ἐλάττονος μετάληψιν, ubi tamen et simpliciter accipi potest pro Sumtione, s. Acceptione, ut μετάληψις sit pro simplici λῆψις, sicut in πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, posse μεταλαμβάνειν accipi et pro Sumere, dictum supra fuit. || Apud Rhett. Status quidam, quasi Transsumtio, Translatio, Transpositio; ita enim Fab. 3, 6. Et μετάληψιν, quam nos varie, Translativam, Transsumtivam, Transpositivam vocamus. A quibusdam exp. etiam Translativa causæ constitutio, Præscriptionis status, lis, Exceptio. Ab Hermog. μετάληψις esse dicitur, ὅταν ἡ ζήτησις ᾖ, εἰ δεῖ τὸν ἀγῶνα εἰσελθεῖν. || Apud Poetas Schema quoddam, quod itidem redditur Transsumtio ab eod. Fabio, ita scribente 8, 6. Superest ex iis, quæ aliter significant, μετάληψις, i. e. Transsumtio, quæ ex alio in aliud velut viam præstat. Tropus et rarissimus et maxime improprius: Græcis tamen frequentior, qui centaurum, Chirona, et νήσους θοὰς, ὀξείας dicunt: nos quis ferat, si Verrem, furem: aut Lælium, doctum nominemus? Est enim hæc in metalepsi natura, ut inter id, quod transfertur, sit medius quidam gradus, nihil ipse significans, sed præbens transitum. Hæc Fab. Huc autem pertinentia multa suppeditabit tibi Eust. 79. ubi μετάληψιν nihil aliud esse dicit quam μεταλλαγήν. Idem vero p. 1875. vult Iusciniam ab Hom. vocari κούρην Πανδαρέου per quandam metonymiam, s. μετάληψιν. Donatus in hæc Terentii verba, quæ in Andria leguntur, Act. 3. scena 2. Quasi tu dicas factum id consilio meo: Dicas, inquit, pro Credas; non enim dicimus nisi quod credimus. Ab eo quod sequitur, id quod præcedit: figura metalepsis, a posterioribus ad priora. || Apud Gramm., quæ alio nomine κλίσις, Schema quoddam, cujus usus est in constructione, cum casus, qui præcedit, suam ἀκολουθίαν non servat, sed in alium μεταλαμβάνεται aut μετακλίνεται. Cujus schematis exempla vide ap. Eust. 103. || Allegoria, ἀλληγορία, Eust. 79. e quo habuisti et supra μεταλαμβάνειν pro Allegorice significare. Sed Idem p. 691. μετάληψιν exp. etiam μετάφρασιν, sicut μεταφράζειν et μεταλαμβάνειν idem esse tradit. Et rursum in illa p. 79. μετάληψιν vocari tradit etiam τὴν τῶν λέξεων ἑρμηνείαν: unde ἀμετάληπτοι λέξεις dicuntur αἱ ἀνερμήνευτοι. [Plut. 9, 285.: Ἐκ μεταλήψεως τοῖς ξίφεσι χρῆσθαι, Permutatione sc. armorum facta, sumto post hastam gladio, Polyb. 2, 33, 4. " Ammon. 146. Musgr. Hel. 2. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 117. 172. Callim. 1, 550." Schæf. Mss.]

Μεταληπτὸς, Cujus participatio esse potest, Cujus particeps aliquis fieri potest. || Qui potest exponi, Cujus expositio afferri potest, s. ἑρμηνεία. CONTR. Ἀμετάληπτος, de quo in Μετάληψις proxime præcedente. [* Δυσμετάληπτος, Eust. 1937, 2.] Μεταληπτικὸς, q. d. Participativus, Participandi vim habens. At in VV. LL. pro Particeps affertur e Greg. || Apud Gramm. Pertinens ad figuram illam, quæ μετάληψις appellatur. [Aptus ad recipiendum, Plut. 9, 503. " Eust. 26, 31." Seager. Mss.] Μεταληπτικῶς, Per metalepsin. [" Schol. Aristoph. Πλ. p. 18. Hemst., Ruhnk. Ep. Cr. 278." Schæf. Mss.]

Ἀντιμεταλαμβάνω, Contra particeps fio, Vicissim particeps fio, Contra accipio, Philo de Mundo. [Persona deposita, aliam ejus loco assumo, Plut. 9, 139.] Ἀντιμετάληψις, q. d. Participatio, quæ vicissim fit. In VV. LL. Commutatio, Cum vices redduntur. Et ἀντιμεταλήψεσιν ἀλλήλων, Reddendis subinde vicibus. [Plut. 7, 826. * " Συμμεταλαμβάνω, M. Anton. 9, 39. Συμμεταλαμβάνουσα τῶν ἐν τῷ σαρκιδίῳ κινήσεων." Gataker. Mss. Joseph. A. J. 5, 9, 1.]

Παραλαμβάνω, Accipio quasi per manus traditum, ut qui accipit aliquid a majoribus sibi relictum, succedit alicui in imperio, dicitur id παραλαμβάνειν, Plato de Rep. 1. (p. 152.) Πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Interdum vero pro, Auditu s. Audiendo accipere a majoribus: quod et simpl. Accipere a majoribus dicitur, Fando accipere. Aristides Panath. Τὰς πράξεις μὴ παρελθεῖν, πλείους μὲν ἢ τὰς τῶν ἄλλων συμπάντων, μείζους δὲ ἁπασῶν οὔσας, ἃς παρειλήφαμεν. Tbuc. autem dixit ead. in re, λεγόμενα παρελάβομεν, 2, (102.) Τὰ μὲν οὖν περὶ Ἀλκμαίωνα, τοιαῦτα λεγόμενα παρελάβομεν. Sic autem et pass. παρειλημμένα, Auditu accepta, Tradita literarum monumentis, Prodita, Aristot. Sed additur frequentius præp. παρὰ cum suo gen., in utroque usu τοῦ παραλαμβάνω pro Accipio; diciturque etiam generaliter παραλαμβάνειν τι παρά τινος, Accipere aliquid a quopiam, quod sc. nobis tradit: ac tum videri possit otiosa, quæ adjuncta est verbo præpositio, Isocr. Trapezit. (4.) Τὰ χρήματα παρ' ἐμοῦ παραλαβεῖν. || Quod autem attinet ad παραλαμβάνειν ἀρχὴν, Accipere imperium, pro Succedere imperio, vel cum aliis hujusmodi accuss., frequens est ap. Historicos, Herodian. (7, 1, 2.) Ὁ δὲ Μαξιμῖνος παραλαβὼν τὴν ἀρχήν. Philo, Τρίτος μὲν ἦν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, Tertius ab Alexandro successor Ægyptum tenuit. Aliquando autem commode in similibus ll. redditur Excipio: Ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, Nox diei succedit, diem excipit; Liv. Nec tranquillior nox diem tam fœde actam excepit. Bud. 564. || Assumo, ea signif., qua dicitur Assumere aliquem, Herodian. 5, (8, 13.) Παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον, Plut. Symp. Sept. S. Κελεύει σε Περίανδρος, ἐφη, καὶ Θάλην παραλαβόντα τοῦτον. Idem in l. π. Ἀοργησ. addidit præp. ἐκ cum suo gen., Τοῦ δὲ Σωκράτους ἐκ παλαίστρας παραλαβόντος τὸν Εὐθύδημον. At vero ap. Matth. cum præp. εἰς, 4, 5. Τότε παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Itidem v. 8. Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν: quibus in ll. vet. Interpr. verbum illud retinuit; vertit enim Assumsit: alii interpr. Transfert. At ego malim Assumtum eum transfert, vel sumtum; Ducit secum. Sic autem alibi (27, 27.) Παραλαμβάνειν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ πραιτώριον, videtur commodius redditnm iri, Secum ducere, quam Abducere, Suscipere. [" Ad Charit. 569. Kuhn. ad Paus. p. 11. Bibl. Crit. 1, 3. p. 48. Abresch. Lectt. Aristæn. 63. 102. Toup. Opusc. 1, 392. ad Herod. 19. 577. ad Diod. S. 1, 261. 264. 2, 571. ad Phalar. 214. ad Dionys. H. 2, 985. De nuptiis, ad Xen. Eph. 254. Conf. c. περιλ., Brunck. Aristoph. 2, 67.; cum μεταλ., ad Diod. S. 2, 331.; cum παραλείπω, 407. Παραλαβὼν τὸν λόγον, 638. * Παραληπτέον, Jacobs. Anim. 271. Heyn. Hom. 5, 415." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 69, 15.] Παράληψις, Exceptio, in ea Accipiendi signif., quæ data fuit verbo παραλαμβάνω. Item παράληψις ἀρχῆς, Polyb. (2, 3, 1.) Acceptio imperii, ab eo sc., cui succedimus. Item Ipsa Assumendi actio, in ea signif. Assumendi, quam dedi verbo παραλαμβάνειν. [" Π. τῆς πόλεως, Abstractio, Ablatio urbis, et per metonym. Possessio, Polyb. 2, 46, 2." Schw. " Toup. ad Longin. 401." Schæf. Mss. * Παραληπτὸς, Plut. 10, 284. Plato Menon. 31. Ed. Ged. * " Ἀπαράληπτος, Jo. Malal. 1, 137." Elberling. Mss. * Εὐπαράληπτος, Eust. Il. I. p. 644. * Παραλήπτωρ, Stob. Phys. 932. * Ἀντιπαραλαμβάνω, Orig. c. Cels. 403. * " Διαπαραλαμβάνω, Germanus in Dormit. B. Mar. 104." Boiss. Mss. * Μεταπαραλαμβάνω, Pseudo-Origen. c. Marcion. 1. p. 37. 38. * " Προπαραλαμβάνω, Dio Cass. 582." Wakef. Mss.] Προσπαραλαμβάνω, Ultra accipio, assumo, Diosc. Præf. l. 1. Προσπαραληψόμεθα δὲ καὶ τὴν συνήθη καὶ σύμφυλον ὕλην, exp. Complectemur. Idem circa principium ejusd. Præf. Μετὰ τῆς ὀλιγότητος τῶν παραδοθέντων, καὶ τὴν ἀκρίβειαν προσπαραλαβοῦσι, ubi videtur posse exponi Qui adhibuerunt præterea. [" Thom. M. Add. ad 427." Schæf. Mss.

M. Anton. 7, 5. * Προσπαραληπτέον, Clem. Alex. Strom. 927.] Προσπαράληψις, q. d. Ipsa actio assumendi ultra s. insuper. [" Clem. Alex. 861." Wakef. Mss.] Et Figura ap. Gramm., ut scribit Diomedes, cum aliquid ad novissimam partem dictionis accedit: ut Admittier pro Admitti, Accingier pro Accingi. ΑΤ Παραγωγὴ est Eid. Cum ad ultimam simplicis dictionis clausulam, aut litera jungitur, aut syllaba: ut Hostis pro Hosti ap. Plaut.; et Potestur pro Potest. Ceterum in vulg. Ed. Diomedis ΕΣΤ Προπαράληψις: quod mendum servarunt VV. LL. Συμπαραλαμβάνω, Una excipio, assumo, Herodian. 2, (2, 2.) Συμπαραλαβόντες οὖν καὶ τῶν λοιπῶν ὅσοι παρῆσαν. [" Sic συμπαραληφθεὶς, Simul cum aliis ad convivium adhibitus, Athen. 157." Schw. Mss. " Ad Charit. 700." Schæf. Mss. * " Συμπαράληψις, Philo J. 104." Wakef. Mss.]

Περιλαμβάνω, Circumplector, Complector, Comprehendo, Plato Timæo, Σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὑτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα, Forma complexa in se reliquas omnes. At Cic. vertit Forma, qua una omnes reliquæ concluduntur, ut videbis p. 19. mei Cic. Lex. Vertit et Includere, p. 28. Et pass. e Theophr. Κατακρύπτεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως. [Herodian. 2, 2, 22.] || Amplector, Amplexor. ΥΝΔΕ Ἀντιπεριλαμβάνω, Vicissim amplexor. Xen. Σ. (9, 4.) Περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτήν· ἡ δ' αἰδουμένη μὲν ἐφίκει, ὅμως δὲ φιλικῶς ἀντιπεριελάμβανεν. || Περιλαμβάνω metaph. ut περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, Greg. Mente comprehendere, Percipere. ΥΝΔΕ Περιληπτὸς διανοίᾳ, νοήσει, Qui comprehendi potest, Comprehensus, Bud. ap. Plat. Νοήσει περιληπτόν. Apud quem et Cic. hanc vocem interpr. item in aliis, p. 12. 13. Cic. Lexici. [Plato Tim. p. 348.] ΚΟΝΤΡ. Ἀπερίληπτος διανοίᾳ, de Deo ap. Greg. aut sine adjectione, Qui mente comprehendi non potest. [" Περιλαμβάνω, Circumdo, Eulogius ap. Phot. Bibl. p. 760." Seager. Mss. " Valck. Adoniaz. p. 309. Phryn. Ecl. p. 2. Bibl. Crit. 2, 1. p. 95. ad Mœr. 224. Toup. ad Longin. 274. Wakef. S. Cr. 2, 122. ad Diod. S. 1, 257. 406. 419. 428. 452. 542. 598. 610. 2, 166. 222. 295. 429. Plut. Mor. 1, 590. coll. p. 597. Herod. 622. 668. Casaub. Athen. 1, 33. Brunck. Andr. 114. Musgr. Or. 328. ad Charit. 436. 664. Coray Theophr. 323. T. H. ad Plutum p. 326. 385. Boeckh. in Plat. Min. 155. Conf. c. παραλ., Brunck. Aristoph. 2, 49.; cum περιλείπω, ad Diod. S. 1, 684. 695. 2, 370.; cum περιβάλλω, 476. ad Dionys. H. 1, 237. Boiss. Philostr. 383. Περιλ. ταῖς ἐλπίσι, Diod. S. 2, 357. 361." Schæf. Mss.] " Περιειλημμένως, Hesychio περιεκτικῶς." Περίλημμα, τὸ, Quod comprehensum est, a nobis tenetur ipsum amplexis aut circumplexis. || VV. LL. Circumplexus, cum id significetur potius nomine περίληψις. [" Etym. M. 175, 7." Wakef. Mss.]

Περίληψις, Comprehensio, Circumplexus. [" Κατὰ π., Clem. Alex. 802." Wakef. Mss. " Figura dicendi, Tzetz. Exeg. in Il. p. 51, 3." Schæf. Mss.] Περιληπτὸς, Comprehensibilis, Qui comprehendi potest, Plut. Cam. Ὄχλος οὐ π. ἀριθμῷ, Turba, quæ numero comprehendi non potest, i.e. Turba innumerabilis. [" Περίληπτος (sic,) Locella ad Marbod. 158. Casaub. Athen. 1, 33. Plut. Mor. 1, 65." Schæf. Mss.] ΚΟΝΤΡ. Ἀπερίληπτος, Incomprehensibilis, Qui comprehendi non potest: ut si in illo Plat. l. dicas ἀπερίληπτος ἀριθμῷ, pro οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ. Item metaph. περιληπτὸς et ἀπερίληπτος, vide Περιλαμβάνω. || Ἀ. πρεσβεία, Legatio, quæ nullo vel tempore vel loco circumscripta est, quæ sc. est libera, et privatæ rei causa mandatur. Bud. [Nullis circumscriptus limitibus, Plut. Pompeio 25. ἐξουσία. * " Ἀπεριλήπτως, Andr. Cret. 19." Kall. Mss.] Δυσπερίληπτος, Qui difficile comprehendi potest. [Diod. S. p. 3. Athen. 549. * " Εὐπερίληπτος, Porph. 222." Wakef. Mss. " Bekk. Anecd. 848." Boiss. Mss. Περιληπτικὸς, q. d. Comprehensivus, Comprehendendi vim habens: ὄνομα, Gramm., quod vulgo Collectivum, ut δῆμος, πληθύς. [" Locella ad Marbod. 158. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1. 347." Schæf. Mss. * Περιληπτικῶς, Suid. 1, 734. " Summatim, Clem. Alex. 802." Wakef. Mss. * Περιληπτεύομαι, Schleusner. Lex. V. T.] Ἀντιπεριλαμβάνω, vide Περιλαμβάνω. " Ἐκπεριλαμβάνω, Undique " comprehendo et circumplector. Basil. in Hexaem. " Hom. 4. Καὶ ὁ ἀὴρ διῄρηται μὲν καὶ κατὰ μικρὰ, καὶ " ἀθρόως δὲ τὴν περίγειον ἐκπεριείληφε τόπον." [" Arrian. T. 164." Wakef. Mss.] Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. Intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω, ut Aristot. Ἑνὶ ὀνόματι ἐμπεριλαβόντες, Complexi. Et ἐμπεριλαμβάνεσθαι pass. quod et ἐναπολαμβάνεσθαι, Bud. 558. ex eod. Aristot. [" Origen. c. Cels. 4. p. 205." Seager. Mss. Dionys. H. de C. VV. 386.] " Ἐμπερίληψις, Complexus, quo aliquid intra nos " continemus. Budæo Interior coarctatio: ap. " Aristot. ubi improbans opinionem Empedoclis, " dicit, Ἄλογος δὲ καὶ ἡ πυρὸς ἐμπερίληψις: pro qua " dictione paulo post ἀπόληψιν dixisse ait." [Dionys. H. 2, 302. * Ἐμπεριληπτικὸς, Etym. M. 68, 53. * Προσπεριλαμβάνω, Schol. Soph. Ant. 32. Polyb. 3, 24, 1. 5, 32, 3. * Συμπεριλαμβάνω, Lucian. 2, 194. 3, 192. Demosth. 235. 239. 251. * Συμπεριληπτικὸς, Epiph. 1, 779.]

Προλαμβάνω, Anticipo, Occupo, Anteverto: Ἡ ὄψις προλαμβάνει τὴν ἀκοὴν, Visus auditui antevertit, auditum prævenit. Item cum gen. aliquando. Interdum vero pro Præcedo, Synes. Εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόρρησιν. Item προλαμβάνειν absolute, Præcedere, Priorem esse. Unde οἱ προλαβόντες, Antecessores, Majores. || Præsumo opinionem, Existimo, Plut. Et προλαμβανόμενον, Quod est per prolepsin animo conceptum, ap. Eund. Quarum omnium signiff. exempla vide ap. Bud. 563. " Προειληφὼς, Qui præcepit s. præoccupavit." [Dem. 28. 44. 234. 725. 970. 1085. 1439. " Thom. M. 893. Wakef. Trach. 810. S. Cr. 3, 156. Jacobs. Anim. 40. Anth. 10, 242. 12, 221. T. H. ad Plutum p. 416. ad Diod. S. 2, 154. 217. 330. 337. 409. 417. 483. Dionys. H. 5, 108. 191. Boiss. Philostr. 540. Huschk. Ep. in Propert. p. 80. ad Herodian. Philet. 452. Toup. ad Longin. 366. Opusc. 1, 502. 547. Emendd. 2, 350. Bergler. Alciphr. 216. Wyttenb. Select. 327. Moutfauc. Palæogr. 343. Προλαβὼν τὸν λόγον, Diod. S. 2, 638. Ὡς προὔλαβεν, Dionys. H. 4, 2118. 2176. interpr. Ut præviderat." Schæf. Mss. Hippocr. Epist. p. 1283.] Πρόλημμα, τὸ, Quod anticipatur, anticipando capitur. Exp. autem et Prærogativa, in Polyb. (17, 10, 3.) Πρ. τῷ Φιλίππῳ ποιῶν οὐδὲν, Prærogativam nullam dans Philippo. [* Προλημματίζω, Apollonii Synt. 1. p. 13. * Προλημματισμὸς, vide Ἐκλημματισμός.] Πρόληψις, Anticipatio, Occupatio. Peculiariter autem ita vocatur Figura quædam ap. Rhett., cum occupamus quod videtur obstare, Fab. Vide et Rut. Lupum. Vocatur et προκατάληψις, ut supra dictum fuit. || Anticipata opinio, Anticipatio, Prænotio, Antecepta animo rei quædam informatio, Cic. Alex. Aphr. de Fato, Τὸ μὲν γὰρ εἶναί τι τὴν εἱμαρμένην, ἱκανῶς ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνίστησι πρόληψις. Alia exempla vide ap. Bud. 563. Vide et illas Cic. interpr. in meo Lex. Cic. || Πρόληψις ap. Dialecticos Præsumtio, Cic. ut habes p. 175. Lex. Cic. || Πρόληψις ap. Gramm. Præmissio membri unius ad duo vel plura accommodandi. [" Brunck. Anal. 2. p. 73. Quid ap. Historiæ scriptt.? Zenn. ad Xen. Mem. 1, 1, 14. Bentl. Opusc. p. 17." Schæf. Mss. Cf. Cic. Acad. 2, 10. Nat. Deor. 1, 17. Photio γνῶσις. * Προληπτὸς, unde * Ἀπρόληπτος, Hierocl. 150.] Προληπτικὸς, q. d. Anticipativus, Ad anticipationem pertinens. [* Προληπτικῶς, Schol. Aristoph. Ὄρν. 35. Eust. Od. Ξ. p. 541, 18. Schol. Il. B. 541. * Προλαβὴ, J. Poll. 1, 136.]

Προσλαμβάνω, Accipio præterea, Assumo, Ascisco, Adjungo mihi, Xen. K. Ἀ. 7, (3, 6.) Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Synes. Τῇ τοῦ πατρὸς διαθήκῃ προσλαβὼν τὴν ἀπόφασιν, Plut. Fabio, Προσέλαβε διαβολὴν ἀπιστίας. Rursum Xen. Προσλαβὼν ἐξ τοὺς ἐπιτηδειοτάτους, Cum assumsisset. Dem. (20.) Τὴν γὰρ ἑκάστων ἄνοιαν ἀεὶ τῶν ἀγνοούντων αὐτὸν ἐξαπατῶν, καὶ προσλαμβάνων, οὕτως ἠυξήθη, ubi redditur Asciscens eos. || Act. 27, (34.) προσλα-

βεῖν, μεταλαβεῖν τροφῆς, pro eod., Sumere cibum. Ibid. (33.) Τεσσαρεσκαιδεκάτην σήμερον ἡμέραν προσδοκῶντες, ἄσιτοι διατελεῖτε, μηδὲν προσλαβόμενοι, ubi hyperbolicum dicendi genus esse putatur. || Προσλαμβάνομενα quæ sint ap. Dial. vide ap. Bud. 144. [" Προσλαμβάνω, ad Charit. 554. 669. Wakef. S. Cr. 4, 29. ad Lucian. 1, 836. Brunck. Aristoph. 3, 119. ad Diod. S. 1, 302. 2, 483. Bergler. Alciphr. 216. ad Herod. 392. 661. Adjuvo, ad Diod. S. 1, 654. Manum admoveo operi, Xen. K. 'A. (2, 3, 11.) p. 103. 104. Schn.: Med., ad Diod. S. 1, 718. Brunck. Aristoph. 1, 20. Προσλαμβάνομαί τινος, non activ., Prehendo aliquid, Toup. Opusc. 1, 105. Emendd. 1, 161. Προσλαμβανόμενος, de tono, ad Lucian. 1, 233." Schæf. Mss. Strabo 13. p. 871. Herod. 8, 90. Aristot. de Part. Anim. 3, 7. H. A. 6, 10, 8. *Προσληπτέον, Schol. Il. B. 230. 329. ad Aristoph. B. 254. Strabo 10. p. 693. 708. " Georgius Lapitha Poem. Mor. 690." Boiss. Mss.] Πρόσλημμα τὸ, Quod præterea est acceptum, Quod est assumtum. [Greg. Naz. Or. p. 671. Cæsarius Quæst. 9. p. 22.] Πρόσληψις, Assumtio, Ipsa actio Assumendi s. Asciscendi. Apud Greg. ἀνθυφαίρεσις ei opp. Apud Dialecticos quoque προσλήψεις sunt Assumtiones, e quibus oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα. Bud. 144. [Schleusner. Lex. N. T. " Toup. Opusc. 2, 119." Schæf. Mss. Cf. Cic. de Divin. 2, 53. *'Απρόσληπτος, Jo. Damasc. Orthod. Fid. 3, 6. p. 197. Apollonii Synt. p. 63. Bekk. " Eust. 52, 19." Seager. Mss.] Προσληπτικὸς, Assumtivus. At e Schol. Apoll. Rh. προσληπτικὸν pro κτητικὸν, Possessivum. [Προσληπτικῶς, Epiph. 1, 966. *'Απροσληπτικῶς, 955.]

Συλλαμβάνω, Comprehendo, Complector, Dem. πρὸς Λεπτ. Μίαν δ' ἢ συλλαβουσα τὰς ἄλλας ἔχει. Item pro Prehendo, Comprehendo, i. e. Manum injicio in aliquem, Isocr. Συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Et Συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, Isocr. (Paneg. 41.) et Lucian. (1, 384.) Comprehendere abducendum ad supplicium capitis. Apud Aristoph. exp. simpliciter Capere, Accipere, Πλ. (1079.) ξυλλαβὼν τὴν μείρακα. Invenitur et cum gen. præter accus., ut Lucian. (3, 162.) Τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνείληφας. Et pass. συλλαμβανόμενοι τοὺς νεανίσκους, e Plut. pro συλλαμβάνοντες. || Comprehendo, Percipio, Intelligo, Consequor cognitionem rei alicujus, Plato Polit. Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν, Plut. Συλλαβὼν τὸ χρηστήριον, Herod. 'Επεί τε συνέλαβε τὴν 'Ελλάδα γλῶσσαν. || Suscipio, cujus signif. exemplum e Plat. affert Bud. 567. ubi tamen ξυλλαβέσθαι malim secus exponere. || Concipio, de femina dictum, ap. Aristot. identidem de Gener. An. l. 1. || Συλλαμβάνω, et interdum etiam συλλαμβάνομαι, Adjuvo, Opitulor, Simul incumbo. Dicitur autem vel συλλαμβάνω σοι, sine alio casu, vel cum gen. sine dat.: quarum duarum constrr. exempla habes ap. Bud. 567., aut cum utroque: Philostr. Heroic. Συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου, Juvo te in certamine. Sic Aristoph. (Σφ. 734.) Ξυλλαμβάνει (σοι) τοῦ πράγματος. Nonnunquam cum dat. personæ et dat. rei velut instrumenti: Dem. (231.) Οἳ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν. Invenitur et συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. Et res ipsa etiam dicitur συλλαμβάνειν, pro Conferre, Utilitatem afferre. Xen. K. Π. 1, (6, 19.) Πάντα γὰρ ταῦτα εἰς τὸ φιλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων συλλαμβάνει. [" Heyn. Hom. 8, 133. Thom. M. 816. ad Charit. 604. 669. Musgr. Ion. 331. Wakef. Phil. 281. 577. Abresch. Lectt. Aristæn. 46. 330. Æsch. 2, 118. Cattier. Gazoph. 90. Jacobs. Anth. 8, 400. Diod. S. 1, 641. 2, 132. Villois. ad Long. 218. Brunck. Soph. 3, 466. Aristoph. Εἰρ. 416. 437. 450. Porson. Hec. p. xxxviii. Ed. 2. Boiss. Philostr. 278. 384. 505. Toup. Opusc. 1, 450. Valck. Diatr. 198. ad Herod. 30. 518. 569. Wyttenb. Select. 408. Adjuvo, ad Lucian. 1, 196. 3, 198. Xen. Mem. 2, 3, 18. Dionys. H. 2, 1095. Plut. de S. N. V. 55. ad Timæi Lex. 268. Toup. Emendd. 1, 162. Phalar. 34. Brunck. Phil. 281. Comprehendo, Villois. ad Long. 19. Concipio utero, ad Herod. 208. 'Εαυτὸν συλλαβεῖν, de gressu celeri, Brunck. Phil. 577. Συλλαβὼν ἔχω, Villois. ad Long. 274. Ὡς δηλῶσαι συλλαβόντι, Fac. ad Paus. 1, 412. Med., Argum. Aristoph. Acharn., ad Diod. S. 2, 288. 359. Heindorf. ad Plat. Phædr. 220. Act., med., ad Diod. S. 2, 456. Quid συνείληπται ap. Heyn. Hom. 6, 57. ?" Schæf. Mss. Isæus 245. *Συλληπτέον, Eur. Cycl. 470. Jambl. de Myst. 3, 27. p. 96.] " Σύλλημα, Collectio: σύλλημα " περὶ τὴν ὀσφύν, Circa lumbos astrictio, VV. LL. e " Marcello ap. Diosc. sed suspecta est illa scriptura." Σύλληψις, Comprehensio, Complexio. Et peculiariter pro Figura quadam ap. Gramm. de qua cum alii, tum Serv. ac Donat. || Prehensio, Comprehensio: ξύλληψιν ποιεῖσθαι, Thuc. (1, 134.) Comprehendere, Manus injicere. || Opitulatio, Auxilium, Plut. || Σύλληψις, Conceptus, de femina. [Plut. Romulo 12. "Thom. M. 816. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 88." Schæf. Mss. M. Anton. 1, 17.] 'Ασυλληψία, Diosc. q. d. Inconcipientia: de ea, quæ concipere nequit: [Aet. 16, 26.] QUÆ 'Ασύλληπτος dicitur ab eod. Diosc. [4, 19. Gl. Incomprehensus.] " Unde ADV. 'Ασυλλήπτως, More " τῶν ἀσυλλήπτων et eorum quæ comprehendi vel " comprehendere nequeunt aut retinere. Affertur " certe ἀσυλλήπτως ἔχει πρὸς τὸ, pro Cohærere non " potest cum." [*'Αρτισύλληπτος, Diosc. Parab. 2, 77.] Εὐσύλληπτος, Quæ facile concipit: Εὐσυλληπτότεραι τοῦ σπέρματος, Geop. [" Phorn. 79." Wakef. Mss.] " Συλληπτικὸς, Qui comprehendere " potest, s. complecti, Collectivus: ap. Grammaticos συλληπτικὰ nomina, quæ et περιληπτικὰ, Collectiva, Grammaticis Latinis: ut δῆμος, s. λαὸς, " ὄχλος, χορός." [" Heyn. Hom. 7, 364. 8, 655. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 347. *Συλληπτικῶς, ad Palæph. 170." Schæf. Mss. " Suid. v. Συνεκδοχικῶς, Acta Jun. Bacchi 190. Combef., Hesych. v. Συλλήβδην, Moschop. π. Σχ. 190." Boiss. Mss. Schol. Eur. Phœn. 147. ad Pind. Π. 4, 303. ad Apoll. Rh. 2, 756. " Συλληπτικώτερον, Eust. 5, 7." Seager. Mss.] AT VERO Συλλήπτωρ, ET Συλλήπτρια, Adjutor et Adjutrix, Bud. e Xen. ['Απ. 2, 1, 32. 2, 2, 12. " Συλλήπτωρ, Boiss. Philostr. 416." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1516.] Συλλήβδην, q. d. Comprehensim, In summa, Denique. Legitur et συλλήβδην εἰπεῖν ap. Plat. Ut in summa dicam. [Xen. Œc. 19, 14. " Diod. S. 1, 73. 2, 509. Marcell. de V. Thuc. 6." Schæf. Mss.] Σύλλαβος, Index libri, a comprehendendo, Bud. 567. e Cic. [Att. 4, 4. leg. *Σίλλυβος: v. Clav. Cic. Ernest. " Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13." Schæf. Mss.] Συλλαβὴ, Syllaba, quod literas comprehendat, Lucian. (1, 870.) Μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον. [" Fischer. Anim. ad Weller. Gr. Gr. 1, 221. Thom. M. 816. ad Lucian. 1, 297. 315. Σ. τέκνου, Porson. Or. 545. Πρὸ μιᾶς σ., T. H. ad Plutum p. 415." Schæf. Mss. " Epistola, Nicet. Eugen. 2, 195. 197. 238. 277." Boiss. Mss. Ἔχω στρόβους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων, Æsch. Suppl. 466. Βοᾷ δὲ χ' οὗτος γραμμάτων ἐν συλλαβαῖς, 474. *Συλλαβομαχέω, Philo 4. p. 164. P. *Συλλαβοπευσιλαλητὴς, Epigr. Hegesandri ap. Athen. 162. (et Anal. 3, 172.) exp. Syllabarum loquax rimator, al. *Συλλαβοπευσιλαβητής. *Αὐτοσύλλαβος, unde *Αὐτοσυλλάβως, Schol. Eur. Phœn. 694. *Βραχυσύλλαβος, Brevibus syllabis constans, Dionys. H. de C. VV. 218. Schæf. *Βραχυσυλλαβία, Callim. Epigr. 9. *Δεκασύλλαβος, Hephæst. 43." Kall. Mss.] Δισύλλαβος, Duabus constans syllabis, [Dionys. H. 2, 18. Schol. Soph. El. 720. * " Δισυλλάβως, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. Athen. 446. Schol. Aristoph. Εἰρ. 929. 1164. * " Δισυλλαβέω, Ind. ad Etym. M." Boiss. Mss. " Heracl. ap. Eust. Od. 9. p. 504." Kall. Mss. Apollon. Dysc. de Pronom. 373. Bekk. * " Δισυλλαβία, Ind. ad Etym. M. Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. Schol. Aristoph.. 'Ορν. 904. * " 'Υπερδισύλλαβος, Draco Ms. fol. 35." Bast. in Ind. Scap. Oxon., Steph. B. 260. " Arcad. Gramm. p. 65." Boiss. Mss. * " 'Εξασύλλαβος, Schol. Soph. Aj. 1174. Antig. 1256. 1302. Schol. Eur. Or. 316." Boiss. Mss. *'Ισοσύλλαβος, Plut. 8, 497. Eust. ad Dionys. P. p. 141. * " 'Ισοσυλλάβως, Steph. B. v. 'Αβαι, Eust. 1017. Herodian. Epimer. 168-9. *'Ισοσυλλαβέω, Syllabis paribus consto, Philem. Lex.

p. 24. Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. Eust. Il. p. 10, 49, 46, 19. * Ἰσοσυλλαβία, 677, 16. Greg. Cor. 439. * Μακροσύλλαβος, Dionys. H. 2, 302.] "Μεσοσυλλαβέω, Comprehendo s. Comple-"ctor medium: Alex. Aphr. Ὑπὸ τῆς παρατρίψεως "τῶν λίθων μεσοσυλλαβουμένου ἀέρος." ["Moschop. π. Σχ. 36." Boiss. Mss.] Μονοσύλλαβος, Una constans syllaba, ["Planud. Ms. Dial. de Gramm.; sensu peculiari, Demetr. Phal. 7. * Μονοσυλλάβως, Schol. Plat. 210. Ruhnk. Eust. 751, 55=652, 33. Schol. Aristoph. Πλ. 143." Boiss. Mss. * Μονοσυλλαβέω, Eust. Od. Ξ. p. 557, 51. * Ὀλιγοσύλλαβος, Idem Il. A. p. 770, 34. "Const. Manass. Chron. p. 100." Boiss. Mss. * Ὀλιγοσυλλαβία, Eust. Il. A. p. 19, 39. * "Πεντασύλλαβος, Schol. Eur. Or. 195." Boiss. Mss. Schol. Eur. Hec. 687. Schol. Aristoph. B. 899. Σφ. 413. 1003. 1441. * Πεντασυλλάβως, Eust. Il. A. p. 94, 10. 165, 21. in Dionys. P. 431. * Πεντασυλλαβία, 916. * Περιττοσύλλαβος, unde * "Περιττοσυλλάβως, Steph. B. v. Ἄβαι. Herodian. Epimer. 169." Boiss. Mss. Gazæ Introd. Gramm. 4. Etym. M. 129, 51. * "Περιττοσυλλαβέω, Syllaba abundo, Planud. Ms. Dial. de Gramm." Boiss. Mss. Etym. M. 131. * Περισσοσυλλάβως, Eust. ad Dionys. P. p. 141. Steph. B. 7. * Πολυσύλλαβος, Lucian. 1, 470. Dionys. H. 2, 18. 19. * Ποσοσύλλαβος, Phav. 208. * Ταυτοσυλλαβέω. Etym. M.] Τετρασύλλαβος, Quatuor constans syllabis, [unde * "Τετρασυλλάβως, Phrynichus Bekkeri p. 11. Phrynichus Ecl. 106. Eust. 1020, 22. Bekk. Anecd. 347. * Τετρασυλλαβέω, ibid." Boiss. Mss. * Τετρασυλλαβία, Idem in Il. A. p. 9, 26.] Τρισύλλαβος, Tribus constans syllabis, [unde * "Τρισυλλάβως, Steph. B. v. Ζῆλα, Eust. 1020, 22. Athen. 2, 50. Phrynichus Bekkeri p. 22." Boiss. Mss. Apollon. Dysc. de Pronom. 360. * Τρισυλλαβέω, Eust. Il. A. p. 71, 15. 102, 24. * "Τρισυλλαβία, Planud. Dial. Ms. de Gramm." Boiss. Mss. * "Συλλαβικός, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 254. 2, 277. * Συλλαβικῶς, ibid." Schæf. Mss.] Et VERB. Συλλαβίζω, Syllabas connecto: ut pueri docentur συλλαβίζειν ap. Lucian. [2, 737. 826. 3, 181. Plut. 7, 933. * Ἐπισυλλαμβάνω, unde] "Ἐπισύλληψις, Superfœ-"tatio." [* Περισυλλαμβάνω, unde * Περισυλληπτικός, Epiph. 2, 1.]

Ὑπολαμβάνω, Suscipio, ea signif., qua onus aliquod suscipere dicimur, cui bajulando humeros aut dorsum subjicimus, Herod. 1, (24.) de Arione, Τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον. Quæ verba Gell. 16, 19. ita interpr. Delphinum repente inter undas adnavisse, et dorso super fluctus edito vectasse. Gorgias ap. Plut. (6, 614.) eandem historiam narrans; dicit eum δελφῖνας ὑποδραμόντας ἀνενεγκεῖν. Sic et Excipere usurpatur. Sed Suid. ὑπολαμβάνω exp. et ἀνέχω, ἀναβαστάζω, in h. l. Εἶπη ἐς βαθύτερόν τι τοῦ ποταμοῦ ἐμπίπτοιεν, ἀνακουφίζειν ὑπολαμβάνοντας. || Ὑπολαμβάνειν, Excipere, ea signif., qua hostem excipere dicimur, non tam cum eum irruentem aperte, quam cum in insidiis incautum excipimus. Thuc. 8. de navibus, Ὑπολαβόντες πεπλανημένας ἔκοπτον, Dispersas excepere, ubi etiam possit exponi Intercipientes, Clam invadentes. || Item res aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur, quam excipit et cui succedit, Philo V. M. 1. Ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάττης ἄνεμος ἀποσκεδάννυσι τὰς ἀκρίδας, Succedens e mari ventus. Similiter ex Herod. in Erat. Ἡ δὲ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα, Navale prælium subsecutum et priora excipiens, Cam. Quibus addi potest ex Herodiano 8, (4, 4.) de ponte quodam, Ἔργον μέγα καὶ κάλλιστον ὑπὸ τῶν πάλαι βασιλέων γεγενημένον ἐκ τετραπέδων λίθων, πυλίσι κατ' ὀλιγον αὐξανομέναις ὑπειλημμένον. || Is etiam, qui alicujus sermonem excipit et ei respondet, ὑπολαμβάνειν dicitur: qua signif. Virg. Suscipit Anchises, atque ordine singula pandit, Liv. Sermonem eorum e servis unus excepit, qui jam ante id senserat agi, ubi signif. ἐκ διαδοχῆς ἀποκρίνεσθαι: at ὑποκρούειν est importunius, cum dicentem interpellamus et ei obstrepimus. Plut. (6, 604.) Ὑπολαβὼν δὲ ἐγὼ τοῦ Κλεοδήμου διαλιπόντος. Idem (7, 619.) Ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος, εἶπε, Suscipit iterum Ammonius, et ait. Sic Xen. (Ἀπ. 2, 1, 29.) A Ἡ κακία ὑπολαβοῦσα εἶπεν. Et Plato de Rep. 1. (p. 155.) Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Πολέμαρχος: (170.) Ταύτῃ ὑπολαμβάνεις, ᾗ ἂν κακουργήσαις μάλιστα τὸν λόγον, Hac sermone excipis. Non diversa signif., sed re tamen diversa, ap. Lucian. (3, 148.) capitur, Ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακιώδη ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον εὐθύς, Excipientes et occasionem inde arripientes. ["Apud Herod. 3, 146. Ὑπέλαβε τὸν λόγον non signif. Excepit sermonem et respondit, sed Admisit, Probavit. Similiter 1, 212. Ὑπόλαβε τὸν λόγον, Admitte, Accipe hanc conditionem quam tibi propono." Schw. Mss.] || Ὑπολαμβάνειν equum in cursu dicimur, cum eum retinemus et inhibemus, quod et ἀναλαμβάνειν, ut supra dictum est, Xen. (Ἱππ. 9, 5.) Ἢν δὲ εἰς τὸ θᾶττον ὁρμώμενον ὑπολαμβάνειν βούλει, οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν, Si impetum equi retinere ductu habenæ velis, Bud.: Ἱππ. (7, 14.) p. 551. Ἥδιον μὲν γὰρ οὕτως ἀναστρέφοιτο ὁ ἵππος, ἤδη πλήρης ὢν του εὐθέος, καὶ τό, τε ὀρθοδρομεῖν καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῷη B ἄν. Δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς, Inhibere et retrahere. || Ὑπολαμβάνειν μισθῷ dicimur militem, cum eum bonis salariis permulsum adversario surripimus et subtrahimus, aut etiam veluti præcipimus ne adversæ parti se adjungat, Thuc. 1, (143.) Μισθῷ μείζονι πειρῶντο ἡμῶν ὑπολαβεῖν τοὺς ξένους τῶν ναυτῶν: (121.) Δάνεισμα γὰρ ποιησάμενοι, ὑπολαβεῖν οἷοί τ' ἐσμὲν μισθῷ μείζονι τοὺς ξένους αὐτῶν ναυβάτας, Eis subtrahere et ab eis avertere: (68.) p. 22. Οὐ γὰρ ἂν Κερκύραν τε ὑπολαβόντες, βίᾳ ἡμῶν εἶχον, Occupatam et præceptam: q. in l. Bud. ὑπολαμβάνειν pro προλαμβάνειν accipi annotat. Item ὑπολαμβάνειν ὅπλα, Surripere et subtrahere, Thuc. (6, 58.) p. 216. Τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν, i. e. ὑφαρπάσαι, Schol. Quibus addunt ex Act. 1, (9.) de Christo, Βλεπόντων τῶν μαθητῶν ἐπήρθη, καὶ ὑπέλαβεν αὐτὸν νεφέλη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, Subduxit eum nubes oculis ipsorum. Alii autem malunt, Susceptum eum abstulit ab oculis eorum: et tunc ad primam signif. referetur. || Ὑπολαμβάνω, C Accipio, ea signif., qua dicimur aliquid accipere et interpretari in bonam partem. E Greg. Τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν ἐπὶ τὸ εὐσεβέστερον, pro Ignorantiam in bonam partem interpretari. || Ὑπολαμβάνειν ad animum quoque transfertur, et signif. Suspicari, Conjicere, Existimare, Putare, seu, ut Thuc. Schol. exp., λαμβάνειν ἐν τῷ νῷ, καὶ προσδέχεσθαι ὥστε πιστεῦσαι, Thuc. 6, (28.) p. 206. de Mercuriis mutilatis, Ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι, ἐμεγάλυνον: qui tamen l. similior ei est, quem e Luciano paulo ante citavi. Dem. pro Cor. Καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπείληφα· ἐγὼ νομίζω τὸν μὲν εὖ παθόντα δεῖν μεμνῆσθαι τὸν πάντα χρόνον, Ita existimo; nam præsentis loco præt. ibi capitur: (564.) Οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν οὐδενὸς ἐλάττονος τούτῳ, Litem huic non minoris æstimandam censeo. Aristot. Metaph. 3. Τοῦτο μὲν γὰρ τάχ' ἄν τις ὑπολάβοι τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν, Quippe id existimari potest id, quod est e principio petere, Bud. 143. Aristot. Rhet. 3. Εἰ μὴ ὑπολαμ- D βάνει Θρᾷκα εἶναι, οὐ δόξει ἀστεῖον εἶναι. In quibus Il. non incommode accipi potest pro Animo præsumere: Val. Max. Præsumsit animo ea re significari exitum suum. Vide et quæ Bud. 268. affert e Themist. Et in pass. ὑπειλημμένη δόξα, Opinio animo præsumta. Et Dem. (623.) Πολὺ τἀναντία ἢ προσῆκεν ὑπειλημμένον, de contraria opinione, Cam., qui ὑπολαμβάνειν interpr. non solum Suspicari, Arbitrari, sed etiam Expectare. ["Phalar. 81. 332. Thom. M. 866. 874. ad Diod. S. 2, 337. 370. 471. Boiss. Philostr. 430. 647. 661. Wyttenb. Ep. Cr. 54. Act. Traj. 1, 253. ad Charit. 269, 304. 312. ad Herod. 155. 401. 449. 675. ad Lucian. 1, 308. Brunck. Andr. 114. Paus. 3, 144. Adjuvo, Subvenio, ad Diod. S. 2, 597. Fingo, Dionys. H. 1, 452. Excipio orationem alicujus, Ind. Xen. Mem. Plut. de S. N. V. p. 2. Wyttenb. 19. Toup. ad Longin. 379. ad Charit. 557. Diod. S. 2, 612. ad Lucian. 2, 227. Boiss. Philostr. 386. Puto, Arbitror, Xen. Mem. 1, 1, 3. Cum inf., ad Diod. S. 2, 358. 365. 409. 629. Conf. c. ὑποβάλ-

λω, ad 2, 337. Ὑπολαβὼν pro προλ., Brunck. Aristoph. 3, 189. Ὑπείληφα, ad Lucian. 1, 261. Ὑπειλημμένος, Thom. M. Add. ad 908. Ὑπολαβὼν ἔφη, Schneid. Ind. ad Scriptt. R. R. 356. Plut. Mor. 1, 910. 929. * Ὑποληπτέον, Lucian. 3, 499. Dionys. H. 1, 77. 5, 212. Plato Theæt. 332." Schæf. Mss. "Man. Palæol. in Notit. Mss. 8, 352." Elberling. Mss. Polyb. 4, 42, 5. Diog. L. 633. Sext. Emp. 291. Plato Tim. 341.] Ὑπόλημμα, Id ipsum quod susceptum est, Conceptus, Plut. (6, 139.) Τοῖς μὲν οὖν ὄρνισι τὰς ὑπηνεμίους λοχείας καὶ ὠδῖνας ἀτελῶν τινῶν καὶ ἀψόχων ὑ. ἀρχὰς λέγουσιν εἶναι, postquam sc. dixerat τοῦ τεκεῖν prius esse τὸ συλλαβεῖν τι καὶ κατασχεῖν τῶν γονίμων. Ὑπόληψις, Responsio, qua loquentem aut canentem suscipimus, excipimus. Unde ἐξ ὑπολήψεως, Alternis, Ita ut alter alterum excipiat. Plato Hipparcho (4.) Ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διεξιέναι, Alternis recitare. Quod etiam Diog. L. 1. de eod. Solone tradit, Τὰ Ὁμήρου ἐξ ὑποβολῆς ἔγραψε ῥαψῳδεῖσθαι, οἷον ὅπου ὁ πρῶτος ἔληξεν, ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸν ἐχόμενον, Alternis cani, ita ut ubi unus desiisset, alter inde auspicaretur, Cam. || Suspicio, Lucian. (3, 131.) loquens de quodam grandes aures habente, et calumnias eis excipiente, Περὶ δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοιά μοι δοκεῖ καὶ Ὑπόληψις, Opinio, s. potius Animo concepta opinio, Animo præsumta opinio, Aristot. Polit. 8. Τὴν ὑπόληψιν, ἣν ἔχομεν περὶ τῶν θεῶν: Rhet. 3. Περὶ ὧν γὰρ μηδὲν ἴσμεν, ὅμως λαμβάνομεν ὑ. τινα. Herodian. (5, 3, 19.) Ἀντωνίνου υἱὸς τῇ φύσει, τῇ δὲ ὑ., ἄλλου, Antonini filius, quamvis alius esse putetur, Plut. ad Colot. Ὑπόληψιν ἐμποιεῖν καὶ δόξαν ἀνθρώποις ἀγραμμάτοις. Vide et quæ Bud. affert ex Alex. Aphr., et Themist., Comm. 189. 268. Dicitur etiam de Opinione, quæ de homine aliquo concipitur, i. e. Existimatio, Herodian. 7, (1, 14.) Ἔργοις τὴν δόξαν καὶ τὴν τῶν στρατιωτῶν ὑ. ἐπιστοῦτο, Opinionem militum de se conceptam: (10, 7.) Ἐν ὑπολήψει παρὰ τοῖς ὄχλοις φρενῶν τε καὶ ἀγχινοίας καὶ βίου σώφρονος, Ingenii prudentiæque opinionem vulgo de se præbuerat: 8, (3, 11.) Δοκοῦντες ἀσθενέστεροι καθεῖλον τοὺς ἐν ὑπολήψει ἀνδρείας μείζονος. Et circa finem, Διὰ τὸ ἔχειν ὑπολήψεις ἐμπειρίας πραγμάτων, Quod rerum peritus habebatur. Sic Phalar. Ὑ. τοῦ πρώτου χρόνου τὴν πρὸς Καμαριναίους προσαπολεῖς, Bonam de te opinionem, quam superioribus annis de te conceperunt. Item e Chrys. de Off. Ep. Τῆς γοῦν ὑ. ἔδει σε φροντίσαι τῆς σῆς, Rationem habere tuæ existimationis. ["Plut. Mor. 1, 19. Fabric. Bibl. Gr. 1, 356. Diod. S. 1, 273. Wolf. Proleg. 140. 153. Ἐξ ὑπολ., Simon. Dial. 33. Heyn. Hom. 8, 809." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 264. 294. Ὑπολ. χρηστὴ, Bona existimatio, Philo Jud. Colend. Par. p. 17.] Ὑποληπτὸς, De quo opinio concipitur, concipi potest, De quo opinio concepta est, Alex. Aphr. Εἴ τι ὑποληπτὸν, ἐπιστητόν. Idem, Ἡ γὰρ ὑπόληψις ὑποληπτοῦ. VV. LL. exp. Qui apprehendi et percipi potest. Εὐυπόληπτος, ὁ, ἡ, Qui facile cogi potest et congregari, VV. LL. [Aristot. de Sensu c. 2. * Ὑποληπτικὸς, Gl. Suspiciosus. M. Anton. 3, 9. * Ὑποληπτικῶς, Idem p. 213.] Προυπολαμβάνω, Prius existimo, animo concipio et præsumo. [* Προσυπολαμβάνω, Aristot. de Cœlo 4, 1. * Συνυπολαμβάνω, Geopon. 15, 3, 8.]

ΛΑΒΗ, ἡ, Prehensio. Plerumque dicitur de Ea, qua athleta adversarium prehendit, i. e. de nexu in lucta, s. de nexu luctæ, ut Quintil. loquitur. Alexander ap. Plut. (6, 685.) Οὐκ οἶδας ὅτι βελτίων οὐκ ἔστιν ἐν μάχῃ λαβὴ, πώγωνος; Adversarium melius prehendi non posse quam ipsa barba, ad Parmenionem mirantem cur omnibus ad prælium paratis, nihil reliquum esse diceret, nisi ξυρᾷν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. Plut. in Coriol. (2.) Ὥστε καὶ θεῖν ἐλαφρὸν εἶναι, καὶ βάρος ἔχειν ἐν λ. καὶ διαπάλαις πολέμου δυσεκβίαστον: (6, 707.) de Alcib. Ἔτι παῖς ὢν ἐλήφθη λαβὴν ἐν παλαίστρᾳ: Fabio, Ὥσπερ δεινὸς ἀθλητὴς λαβὴν ζητῶν, Quærens quo pacto hostem prehenderet: (6, 324.) Λαβὴν ζητῶν περιοδεύει τὸν βίον, de inimico loquens, qui omnes occasiones observat, quibus adversarium prehendere queat. Alii interpr. Ansam nocendi. Et metaph. (8, 621.) Αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις, κονιορτοῦ δέονται, ταῖς δὲ φιλικαῖς λ. ὁ οἶνος ἀφὴν ἐνδίδωσι, μιγνύμενος λόγῳ, ubi vicinam signif. habent λαβαὶ, Prehensiones, et ἐπιβολαὶ, Injectiones manuum. Huc pertinet λαβὴν ἐνδοῦναι, παρέχειν, Præbere adversario unde te prehendat. Plato de LL. Πάλιν τοίνυν ὥσπερ παλαιστὴς τὴν αὐτὴν λ. πάρεχε, Da mihi eand. facultatem tui rogitandi et percunctandi, Bud.: qui ap. Eund. in Phædro p. 270. Περὶ μὲν τούτου ἐς τὰς ὁμοίας λ. ἐλήλυθας, reddit, In eand. necessitatem. Aristoph. N. (551.) Οὗτοι δ', ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος, Τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ' ἀεὶ, Plut. Cor. 74. Ἐπεβούλευεν ἀνελεῖν εὐθὺς, ὡς εἰ νῦν διαφύγοι λαβὴν ἑτέραν οὐ παρέξοντα, Lucian. (1, 815.) Ἐπεί περ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ. || Morbo etiam tribuitur, et in primis febri, cum sc. hominem corripit, et veluti infestis manibus prehendit, Accessio febris: λαβὴ, inquit Gal. Lex. Hippocr., ἐπισημασία, μάλιστα δὲ ἡ ἐκ περιόδου. || In quibuslibet rebus id etiam dicitur, quo eas prehendimus, i. e. Ansa, Capulus, Manubrium, Plut. (8, 357.) Τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ἐπιβεβληκώς, Herodian. 8, (4, 26.) Κοίλοις σκεύεσιν ἐμβαλόντες λ. ἐπιμήκεις ἔχουσι, Manubria longiora. Sic Aristoph. Εἰρ. (1258.) λαβὰς ποιεῖν τοῖς κράνεσι, Ausas: Tibull. Ansaque compressos alligat arcta pedes, Schol. exp. ὠτάρια. Et λαβαὶ ἀμφίστομοι ap. Suid. τὰ ὦτα τοῦ κρατῆρος: cur autem ἀμφίστομοι dicantur, ap. eum vide. Sunt qui huc referant etiam λαβὴν παρέχειν et ἐνδοῦναι, ut Lat. dicimur Ansam præbere, dare; citentque e Plat. Οἷον λαβὴν ἀποδίδωσι, Ansam præbet. Quibus e Plut. (8, 890.) addi potest, Πάλιν ἐχώμεθα τοῦ φοίνικος, ἀμφιλαφεῖς τῷ λόγῳ ἀφὰς διδόντος: (7, 776.) Οὐχ οὕτως τὰ μαθήματα λαβὰς εἶναι φιλοσοφίας, ὡς τὰ πάθη τῶν νέων, αἰσχύνην, ἐπιθυμίαν, μετάνοιαν, ἡδονὴν, λύπην, φιλοτιμίαν: quorum sc. ἐμμελῆ καὶ σωτήριον ἀφὴν ἀπτόμενος ὁ λόγος καὶ ὁ νόμος, εἰς τὴν προσήκουσαν ὁδὸν ἀνυσίμως καθίστησι. Apud Diog. L. quoque Xenocr. dicit τὰ μαθήματα λαβὰς εἶναι φιλοσοφίας, Studio bonarum artium apprehendi philosophiam, Cam. || Suid. λαβαῖς exp. non solum ἐπαφαῖς, ἀφορμαῖς, sed etiam μέμψεσι. || Λάβη paroxytonως e Cyrillo affertur pro Excusatio. Αt Λάβης, Canis nomen, Aristoph. Σφ. (836.) παρὰ τὸ λαμβάνειν. || Λαβὴ, in hunc locum rejeci, et literis majusculis scripsi, non tam propter ipsum, quam propter illa quæ ab eo derivata sunt vv., quorum aliqua remotam signif. habent. ["Kuster. Aristoph. 113. Heind. ad Plat. Phædr. 216. (298.) Act. Traj. 1, 242. Bergler. Alciphr. 190. ad Lucian. 1, 290." Schæf. Mss. Aristoph. N. 547. Schol. Hom. Il. Ψ. 724. p. 500. Heyn., Ælian. H. A. 3, 23. I. q. λῆψις, Æsch. Suppl. 948. ἀργύρου.] "Λαβάργυρος, ὁ, Qui pecuniam "accipit, Qui nil nisi pecunia accepta facit. Apud "Athen. 9. (p. 406.) cum Ulpianus dixisset, Τίς δ' "αὕτη ἡ λιθίνη βαλλητὺς; οὐκ ἄν τι εἴποιμι, εἰ μὴ "παρ' ἑκάστου μισθὸν λαβών: subjicit Democritus, "Ἀλλ' ἔγωγε οὐκ ὢν λαβάργυρος ὡρολογητὴς, κατὰ "τὸν Τίμωνος πρόδειπνον, λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἡγήμονος."

[* Ἀστρολάβος, ὁ, Ptolemæi Almag. 5, 1. 7, 4. Vide Schn. Lex. Suppl. * "Ἀστρόλαβον, et * Ἀστρολαβικὸν ὄργανον, Astrolabium, Ptolem. l. 5. et Theon." Schn. Lex.] "Αὐτόλαβον, Hesychio est "ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον." Παντολάβος, Qui omnia accipit, s. potius ex omnibus accipit: Gall. Qui prend à toutes mains. Pantolabus, Horatio Nomen est Scurræ. ["Ad Horat. 395. Zeun." Schæf. Mss.]

Ἀλαβὴς, ὁ, ἡ, In quo nihil est, quod prehendi queat, Ansa s. Manubrio carens, Qui prehendi nequit. In VV. LL. ἀλαβὴς dicitur esse Piscis, qui manibus comprehendi non possit. [Hoc tamen in sensu scribitur * Ἀλάβης, s. Ἀλλάβης, ap. Athen. 312. in recensu Piscium Niloticorum, et ap. Strab. 17. p. 823. cf. Geopon. 20, 7. * Ἀλάβεια, Gl. Alabia.]

[* "Διλαβία, Montf. Palæogr. 405." Kall. Mss.]

Εὐλαβὴς, ὁ, ἡ, Bonam s. potius Commodam ansam habens, Bonas ansas, Cui est ansa, qua commode prehendi possit, Cui sunt ansæ etc. ὁ εἰς λαβὴν

ἐπιτήδειος, Suid. ut μάχαιρα. Hanc autem signif. alioqui rarissimam habet εὐλαβὴς in Luciano (1, 142.) Πενία δὲ εὐλαβὴς, καὶ μύρια τὰ ἄγκιστρα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα· ὁ δὲ πλοῦτος, δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν. || Εὐλαβὴς, in signif. multo magis usitata, Qui bene res capessit, i. e. Circumspecte, ὁ εὖ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβανόμενος, Suid. Etym. Quoniam autem qui bene res capessunt, i. e. circumspecte, solent etiam timide id facere, quo pertinere puto dictum illud Thuc. (2, 40.) Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. hinc factum esse credo, ut dicatur de Eo, qui timide ad agendam rem aliquam accedit, s. circumspecte simul et timide. Hæc sunt quæ mihi de hujus signif. origine in mentem nunc veniunt, et quæ lectorem probaturum, aut certe probabilia judicaturum spero. Fateor autem me alioqui in ea quondam fuisse opinione, ut putarem esse, qui εὖ λαμβάνει τὰ πράγματα, i. e. πράως καὶ οὐ χαλεπῶς, ut χαλεπῶς λαμβάνειν dicit Thuc. (6, 61.) quod est eorum hominum, quos verecundia timidos reddit; sed meas δευτέρας φροντίδας hic σοφωτέρας esse puto. Ceterum hanc sequendo deductionem, post verbum potius quam post verbale λαβὴ ponendum fuisset; sed propter illam priorem signif., in qua ejusd. est formæ, cujus ἀλαβὴς et ὀξυλαβὴς, locum ei hic delegi. Philo V. M. 1. Καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν ὑπεστέλλετο, Natura paulo timidior, Turn.: Plut. Pericle, Περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς, Ad dicendum timide accedebat, quod itidem de se scriptum reliquit Cic.: Fabio, Εὐλ. φαινόμενος καὶ δυσέλπιστος: Idem in Pericle dicit medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, Cautas voluptates quasdam aut jucunda quædam adhibere, ut intelligamus cautas, in quibus adhibendis cautione utimur. Non esse autem i. q. δειλὸς, patet ex Aristot., qui illud huic subjungit, dicens οἱ δειλοὶ καὶ εὐλαβεῖς: et e Dem. (405.) qui, cum Æschines eum vocasset ἄτολμον καὶ δειλὸν πρὸς ὄχλους, dicit se esse εὐλαβῆ, Se verecunde et circumspecte prodire in concionem, Bud.: Plut. de Pompeio cavente famam adulteri, Οὕτω δὲ πάνυ πόρρωθεν εὐλαβὴς ὢν πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ πεφυλαγμένος, ubi nota cum eo copulari πεφυλαγμένος, quod ad verbum est Cautus. Item εὐλαβὴς ἀπὸ, Levit. 15, (31.) Εὐλαβεῖς ποιήσεται τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, Faciet ut sibi caveant ab immunditiis. Et τὸ εὐλαβὲς, Timiditas circumspecta, Cautio, Herodian. 2, (8, 2.) Τῆς μὲν ἐμῆς γνώμης τὸ πρᾶον καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν τετολμημένων εὐλαβὲς, ἴσως ἐστὶν ἡμῖν πάλαι γνώριμον, Quanta in rebus majoribus agendis nostra cautio sit, Polit. || Apud Eccl. Scriptt. et in N. T. Circumspectus et cautus circa ea, quæ ad cultum divinum pertinent; ita enim exprimi posse existimo vim hujus vocabuli, ubi dicitur de eo, qui Lat. Religiosus, Pius, intelligendo de pietate erga Deum: Luc. 2, 25. de Simeone, Δίκαιος καὶ εὐλαβής. At Bud. ibi vertit Pie consideratus. Synes. Ep. 67. Καὶ ἄλλοις τοῖς εὐλαβεστάτοις ἐπισκόποις. ["Valck. Hipp. p. 306. 321. Musgr. Suppl. 652. Thom. M. 389. Cattier. Gazoph. p. 16. ad Lucian. 2, 332. Boeckh. ad Sim. p. xxv. Facilem ansam præbens, Lucian. 1, 99." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 3, 13. 6, 55. * "Εὐλαβοφανὴς, Didym. de Trin. 1, 209. 2, 8." Routh. Mss.] "Ἀνευλαβὴς, "Non timens s. verens, ideoque Irreverens, Irreli-"giosus: vel etiam Incautus, Incircumspectus. "Greg. Ὦ τῆς ἀνευλαβοῦς εὐλαβείας· εἰ δεῖ τοῦτο "εἰπεῖν· ὦ τῶν τοῦ πονηροῦ σοφισμάτων. Bud." [Aq. Es. 57, 11. * "Ἀνευλαβῶς, Euseb. H. E. 4, 15. Athan. 1, 692." Kall. Mss. "Ἀνευλάβεια, Incuria, Negligentia, Chrys. in Jo. Hom. 3. T. 2. p. 566, 43." Seager. Mss. * Πανευλαβὴς, unde * "Πανευλαβῶς, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 47. * Ὑπερευλαβὴς, Germanus Dormit. B. Mar. 110." Boiss. Mss. * Φιλευλαβὴς, Cyrill. in Jo. p. 201. * Ψευδευλαβὴς, unde * "Ψευδευλάβεια, Jo. Climac. Scala 262." Boiss. Mss.] Εὐλαβῶς, Timide, Caute: Εὐλαβῶς ἔχω τοῦ εἰπεῖν, Non audeo dicere, Vereor dicere. Apud Suid. Ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς εὐλαβῶς διακειμένους πρὸς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον, Qui non audebant bellum Romanis inferre, Timebant bellum inferre, Paulo timidiores erant ad inferendum bellum. Cam. ap. Polyb. (1, 18, 1.) Εὐλαβέστερον διακεῖσθαι exp. Cautius se gerere. Pro Religiose autem accipitur ap. Dem. c. Mid. Οὕτως εὐλαβῶς τῇ δικῇ, τοῖς νόμοις, ἅπαντα πράττειν ἀξιῶ. In ead. Orat. Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι. Synes. Ep. 143. Εὐαγῶς καὶ εὐλαβῶς φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος, Sancte et religiose. [* Εὐλαβεστέρως, Eur. Iph. T. 1375.]

Εὐλάβεια, Timiditas circumspecta, qua quis utitur ad res aggrediendas, s. in rebus agendis, Circumspectio, Cauta quædam circumspectio, Cautio. In Stoicis Definit. εὐλάβεια definitur εὔλογος ἔκκλισις. Unde Cic. A malis declinamus: quæ declinatio si cum ratione fiet, Cautio appelletur; quæ autem sine ratione, Metus. Plut. Camillo, Ἡ δ' εὐλ. καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον, Cautio. Sicut Eur. Phœn. (794.) εὐλάβεια χρησιμωτάτη θεῶν, Circumspectio salutare maxime numen est, Cam.: Aristot. Polit. 2. Εὐλαβείας ἂν δόξειεν εἶναι πολλῆς, Cavendum sit maxime, Greg. Naz. Εὐλαβείας ἄξιον μὴ, Cavendum ne. Item μετ' εὐλαβείας, Caute, Religiose, Plut. (8, 626.) Τὰς πολυχορδίας μετὰ πολλῆς οἱ μουσικοὶ κινοῦσιν εὐλαβείας, Cum magna cautione: de Def. Orac., Μετ' εὐλαβείας, Timide, Turn. Item εὐλάβειαν ποιεῖν, Cavere. Soph. (El. 1334.) εὐλάβειαν ποιητέον, Cavendum est: Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγὼ, In his rebus ut cauta et circumspecta essem propositum mihi fuit, i. e. Cauta fui. Cum vero additur gen., accipitur pro Cauta vitatio, Declinatio circumspecta, Plato de LL. Εὐλ. πληγῶν. Sic Aristot. Eth. 4. Ἐπιείκειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν αἰσχρῶν, Moderationem et evitationem turpitudinis, Cam. || Cauta et circumspecta consideratio, simpliciter Consideratio, ut Cam. in Soph. (Œd. C. 115.) ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν Ἔνεστιν ἡὐλάβεια τῶν ποιουμένων: quibus verbis significari dicit, Posse recte consuli quid agendum sit, re cognita. || Quamvis vero minus sit quam φόβος, ut docet Plut. de Virt. Mor. cum ait quosdam vitia extenuantes, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι vocare, et τὸ ἥδεσθαι, χαίρειν, et τοὺς φόβους, εὐλαβείας: ap. Herodian. tamen 5, (2, 5.) Εἰ δέ τινες ἔλαθον, δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, Polit. vertit Metu quiescentium. Religio, Pietas in Deum, Greg. Οὐκ εὐλαβείας σχῆμά τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος, Non talis qui religionis simulationem inanem indueret. Sic Plut. Camillo (21.) Τὴν του Ἀλβίνου πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, Pietatem in Deum, Religiosum Dei cultum. ["Titulus honoris, Jo. Chrys. Ep. ad Innocentium Papam ap. Pallad. V. Chrys. p. 10. Καὶ πρὸ τῶν γραμμάτων οἶμαι τῶν ἡμετέρων ἀκηκοέναι Εὐλάβειαν ὑμῶν τὴν παρανομίαν." Boiss. Mss. "Valck. Diatr. 96. Brunck. El. 994. Thom. M. 389. Markl. Suppl. 702. ad Diod. S. 2, 504. * Εὐλαβία, Theogn. 120." Schæf. Mss.] Εὐλαβέομαι, Caveo, Religio mihi est, Religiosum habeo, Religiose caveo ne, Plato Ep. Εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, Caveo ne incidam, de Rep. 6. (p. 116.) Εὐλαβεῖσθαι μήπη ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων: quæ suscipiens altera pars respondet, Εὐλαβησόμεθα κατὰ δύναμιν: ead. verba habentur et in Apol. Socr.: Dem. Ἔτι τοίνυν κἀκεῖνο ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδὲν ὧν ἰδίᾳ φυλάξαισθ' ἄν, τοῦτο δημοσίᾳ ποιοῦντες φανήσεσθε. Item cum infin. ap. Plat. Εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γείτονι διάφορον, Caveo ne, Aristot. Εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιεῖν, Caveo ne strepitum moveam. Item, εὐλαβοῦμαι περὶ, Cautus sum in, Caute versor in: Plato de LL., Εὐλαβεῖσθαι δεῖ περὶ τούτου, et, Εὐλαβοῦμαι περὶ τροφήν. || Timeo, Metuo, Vereor, φοβοῦμαι, Schol. Eur. Or. (738.) exp. Ἡὐλαβεῖθ' ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι, Plut. Pericle (7.) Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. in VV. LL. e Soph. (Œd. T. 616.) εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, Timeo ne cadam. At εὐλαβεῖσθαι Θεὸν, Deum revereri, e Plat. de LL. || Caute fugio, Religiose declino, simpliciter Fugio, Vito. Ex Isocr. Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσι, Fuge et aversare calumnias. E Plat. de Rep. 2. (p. 236.) Εὐλαβούμενοι πενίαν, ἢ πόλεμον, Fugientes paupertatem. Ex Aristot. Εὐλαβούμενοι τὰς

μνίας, κρύπτουσιν ἑαυτούς, Se abdunt metu muscarum. || Εὐλαβεῖσθαι, Religione teneri, Bud. ap. Æschin. Οὐ περὶ τούτων προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς. ["Ad Mœr. 144. Eur. Phœn. 1420. ubi v. Valck. p. 479. Ammon. 25. Diod. S. 1, 317. 2, 423. ad Lucian. 1, 462. Thom. M. 388. Brunck. Aristoph. 3, 127. Boeckh. ad Sim. p. xxv. Observo, Plut. Mor. 1, 507. Negatio post h. v. redundans, Bergler. Alciphr. 215. De augm., Phryn. Ecl. 202. Εὐλ. μὴ, seq. inf., Heind. ad Plat. Charm. 359." Schæf. Mss.] "Εὐλαβητέον, Cavendum. Eodem "modo construitur quo verbum. Interdum cum "accus., Gal. ad Glauc. Εὐλαβητέον τὰς ἅλλας "κενώσεις τὰς ἀθρόας. Et l. 2. ad Eund., Εὐλαβητέον "ἐστι το λείψανον αυτῶν γενέσθαι σκιρῶδες, Caven- "dum est ne reliquiæ transeant in scirrhum. Inter- "dum cum infin. εὐλαβητέον μίσγειν, Cavendum est "ne misceamus. || Timendum, Metuendum. Diosc. "7, 3. Εὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα." [Plut. 6, 260. * Εὐλάβημα, var. lect. ad Ælian. H. A. 5, 41. * Εὐλαβητικός, Plato de Fin. 289. Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 223. * Εὐλαβητάτιον, Gl. Verecundum.] "Διευλαβέομαι, Metuo, Caveo: ut Διευλα- "βοῦμαι κινεῖν, Movere vereor, Movere tempero, ut "Gaza vertit. Plato Epist. Διευλαβούμενος μὴ παθεῖν, "Cavens ne sibi accideret. Hes. quoque διευλα- "βοῦντο exp. ἐφοβοῦντο. Dicitur accipi etiam pro "Revereor, Colo. Cujus usus exemplum Plato "nobis suppeditat, tum alibi, tum de Rep. 9. Πᾶς "οὖν αἰδείσθω τὸν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον, ἔργῳ τε καὶ "ἔπει· τὸν δὲ προέχοντα εἴκοσιν ηλικίας ἔτεσιν ἄρρενα "ἢ θῆλυν, νομίζων ὃε πατέρα ἢ μητέρα, διευλαβεί- "σθω." [LXX. Deut. 28, 60. Job. 6, 16. * Διευ- λαβητέον, Plato de Rep. 7. p. 536.] "Ἐξευλαβέδ- "μαι, Vereor, Caveo, Eur. (Andr. 645.) Ἐξευλα- "βοῦνται μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν." ["Scriptor ap. Euseb. H. E. 146." Boiss. Mss. * Ἐπευλαβέομαι, 2 Macc. 14, 18. * Παρευλαβέομαι, Schol. Soph. Trach. 1. * Προευλαβέομαι, Dem. 798. * Ὑπερευ- λαβέομαι, Eunap. V. Soph. 67. * "Ὑπευλαβέομαι, Method. Conv. 86." Routh. Mss.]

[* Μεσολαβῆς, Æsch. Eum. 156.] Μεσολαβέω, Medium capio, prehendo, In medio cursu prehendo, Intercipio, Auteverto, Bud. dicens ap. Œcum. in Act. Ap. 29. cum accus. construi. Idem Bud. μεσολαβεῖν τὸν τῶν εἰπόντος λόγον interpr. Medium sermonem intercipere, Interfari. Et μεσολαβέομαι, In medio cursu intercipior. Apud Suid. Τον δὲ υἱὸν ἔπεισεν, εἰ τύχοι μεσολαβηθεὶς αὐτὸς ὑπὸ της πεπρω- μένης ἐξενεγκεῖν τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον, i. e. ut ipse exp., ἐν τω μεταξὺ συσχεθείς. In VV. LL. citantur ea verba e Diod. S. cum hac interpr. Si in medio fortunæ cursu fato præriperetur. Apud Philon. autem V. M. 1. init. Ἀφθονίαν παντοίων αγα- θῶν ἀνα πᾶν ἔτος χορηγοῦσιν, εἰ μήπου μεσολαβήση ἐν οργῇ Θεοῦ, Ubertatem omnis generis bonorum toto anno prolixe largiuntur, nisi Dei indignatio intercedat. Videtur vero aliter ibi legisse, sc. aut ἡ οργὴ Θεοῦ, vel εν οργῇ Θεός. [Polyb. 16, 34, 5. 18, 34, 3. 20, 9, 3. "Heyn. Hom. 8, 469. Ruhnk. ad Xen. Mem. 235. Alciphr. 204. ad Diod. S. 1, 6. 7. 404. 2, 81. 437. 496. Wakef. Eum. 157." Schæf. Mss. "Eust. 71, 17." Seager. Mss. Heliod. Chirurg. 158. * Μεσολάβησις, Lobeck. Phryn. 513. * Μεσολαβη- τοι, unde * "Ἀμεσολάβητος, Nicet. Paphl. 307. Nilus de 8 Vitiis 867." Kall. Mss.] Ατ Μεσόλαβον, τὸ, Vitruvio 9, 3. Instrumentum mathematicum, pro Astrolabio, nisi sit erratum, inquit Bud. [* Μεσολά- βιον legit Schn. Lex., simul tamen afferens v. * Me- solabus e Pappi Collect. Mathem. p. 7. 8., conferens etiam Reimeri Hist. Probl. de Cubi Duplicatione, Goett. 1798. p. 132. Ernesti hæc dedit in sua Lex. Hedericiana Edit., v. Μεσόγραφος:—' Μεσογράφους, Lineas medias vocant Mathematici, cum mesolabio instrumento anquirunt media proportionalia.']

Ὀξυλαβής, ὁ, ἡ, Celer ad prehensionem, Velociter prehendens, capiens, In captura aut in capienda præda celer, Aristot. H. A. 9, 34. de aquila pullos suos e nido exturbante, Φύσει γάρ ἐστι φθονερὸς καὶ ὀξύπεινος, ἔτι δὲ ὀξυλαβὴς· λαμβάνει δὲ μέγα οταν λάβῃ. Fortassis autem est potius a verbo hoc nomen, sicut et ευλαβής. Ὀξυλαβέω, Celeriter prehendo, capesso et aggredior; nam ὀξυλαβῆσαι, οξεως λαβε- σθαι πραγμάτων, Hes.

[* "Τηθολαβέω, Hes. v. Βλιμάζω. * Τιτθολαβέω, Aristæn. 2, 16." Boiss. Mss.]

Ἀμφιλαφής, ὁ, ἡ, quasi ἀμφιλαβής, mutatione mediæ β in aspiratam φ, sicut et ἀμφιλαβία ap. Cic. in quibusdam exempl. legi docebo infra, Amplus ita ut possit utrimque capi, i. e. ab utraque parte, s. potius utraque manu. Suid., Ἀμφιλαφὲς, οἷον ἀμφι- λαβές τι ον, εκατέρωθεν ληπτόν: paulo post, Καὶ ἀμ- φιλαφὴς, μεγάλη, οιον ἀμφιλαβὴς, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί: subjungit hoc exemplum, Οὐχ ἡμάρτανε δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας, Ampla substantia, Amplæ facultates. Sic ἀμφιλαφῆ κτή- ματα, Grandis pecunia. Et Herodian. (7, 12, 14.) Ἀμφιλαφὴ κτήματα, Ampla prædia; vel, ut Bud. vertit, Prædia exuberantia. Exp. ἀμφιλαφὲς et πολὺ, δαψιλὲς, ab Hes. Multum, Copiosum. Accipiendum autem Multum, ut Multa grandine ap. Virg., Multa herba ap. Horat. Exp. et πανταχόθεν πληρες ab eodem, i. e. Undique plenum: quod perinde est fere ac si dicas Exuberans: γῆ ἀμφιλαφής, Plut. (7, 13.) ἀμφιλαφὴς κόμη, Philostr. Her. Coma densa. Το γαστρὸς ἀμφιλαφὲς, ap. Lucian. (2, 457.) substantive, pro τὴν ἀμφιλάφειαν. || Dicitur ἀμφιλαφὴς et de persona, secundum quosdam. Fuerit igitur ἀμφιλα- φὴς ἀνὴρ, Amplus vir; nam et Amplus a Latinis tam personæ quam rei tribuitur. Exp. tamen a nonnul- lis, Egregius vir. || Tribuitur vero et rebus incorpo- reis ἀμφιλαφής, per metaph.: ut Lat. Amplus, Lu- cian. (3, 23.) Ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμ- ψεων τοῖς συκοφαντικοῖς, Amplæ occasiones. || Ἀμ- φιλαφὲς, Hes. exp. etiam κατάσκιον, Umbrosum: βοτανίον, Diosc. 2. Herbula, ut inquit Marcellus, foliosa tudique et proinde umbrosa. Sic ἀμφιλαφὴς dicitur arbor, ut opinor, copiosa, et densis foliis s. ramis, ideoque umbrosa: πλάτανοι, Epigr. sic ἀμφιλαφεῖ πλατανίστω, Hippocr. Interpretor autem δένδρον ἀμφιλαφὲς Arborem densam foliis s. ramis, ut et κόμη ap. Philostr. modo interpretabar, quod arbo- ribus quoque tribuatur coma: unde et ἀμφίκομον θάμνον Eust. ait dici ab Hom. quam prosæ scriptt. ἀμφιλαφὴ appellant. || Ἀμφιλαφὲς, Suidæ præterea ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον, Quod utrimque adju- vatur, Cui utrimque fertur auxilium. Crediderim autem bujus signif. causam esse, quod proprie ἀμφιλαφὲς est quasi Quod utraque manu prehendi- tur: solent autem sæpe manibus prehendi quos erigere, s. sublevare, quibusque lapsis succurrere volumus. "Vide Ἀμφίδυμος." ["Wakef. Trach. 12. Eum. 307. Jacobs. Anth. 9, 29. ad Meleagr. p. 6. ad Dionys. H. 5, 246. Boiss. Philostr. 604. Heind. ad Plat. Phædr. 198. ad Timæi Lex. 26. He- ringa Obss. 203. Toup. Opusc. 2, 40. Ilgen. Hymn. 198. Herod. 254. 293. 304. ad Callim. 1, 50. 267. Musgr. Or. 147. Epith. sylvæ, Valck. Adoniaz. p. 214." Schæf. Mss. Ἀμφιλαφὴς, Ἀμφιλαβὴς, Schæf. Meletem. Crit. 49. "Ἀμφιλαφὴς, de arbore, Herod. 3, 114. 4, 172. de tonitru, 4, 28. de copiosa nive, 50.: ἐλέφαντας, 3, 114." Schw. Mss. * "Ἀμφιλα- φῶς, Alciphr. 3, 60." Boiss. Mss. Plut. Eum. 6.] Ἀμφιλάφεια, Amplitudo, Copiositas, Exuberantia: Hes. ἀμφιλάφειαν, συγκρότησιν, ὠφέλειαν: Suid. ἀμ- φοτέρωθεν βοήθειαν, ut et ἀμφιλαφὲς ab eo explic- cari diximus ἀμφοτέρωθεν βοηθούμενον: cujus signif. causam aperire modo conati sumus. Ἀμφιλαβία legitur ap. Cic. ad Q. fratrem; sed quidam ἀμφιλα- φίαν ex aliis exempl. scripserunt, exponentes anci- pitem ansam: quam signif. habere potest ἀμφιλα- φία, quatenus dicitur quasi ἀμφιλαβία, ut ἀμφιλαφὴς quasi ἀμφιλαβὴς dici antea docui. Scribitur au- tem ἀμφιλάφεια ap. Suid. et Hes., non ἀμφιλαφία. ["Weller. Gr. Gr. p. 34." Schæf. Mss.]

Λάβιον, Manubrium, dimin. a λαβὴ, VV. LL. [Strabo 12. p. 814.]

Λαβία, ἴδος, ἡ, Ansa, Capulus, Manubrium: ἡ λ. τοῦ ξίφους ap. Schol. Homeri, exponentem κώπη. || Forceps, Es. 6, (6.) Καὶ ἐν τῃ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα

ὂν τῇ λαβίδι ἔλαβεν. Apud Joseph. in supellectili templi Solomonis, Λαβίδες καὶ ἅρπαγες, ubi Interpr. vertit Tenacula. || Fibula, Bud. e Polyb. (6, 23, 11.) Οὗ τὴν ἔνδεσιν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως πυκναῖς ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες. Λαβὶς, σκεῦος χρυσοχοϊκὸν, dubium qua signif. [Meleager 48.] Λαβίδιον, Forcipicula, Bud. ap. Diosc. At ῥινολαβὶς et σαρκολαβὶς cum suis substantivis reperies. [* Ἀκανθολαβὶς, Gl. Vulsella. * Λαβιδόω, Diosc. Parab. 1, 53.]

¶ Ἀλάβαστρον, τὸ, VEL Ἀλάβαστρος, ὁ, ἡ, Alabaster, Vasis unguentarii genus longitudine fastigiata, in pleniorem orbem desinens, ut discimus e Plinii verbis supra in Κροτάλιον cc., vel, forma turbinata, sine ansulis, ut alii describunt. Neque enim, ut quidam crediderunt, sic vocatur generaliter quodlibet vas unguentarium. Sic autem appellatur hoc vasis genus, vel, ut Methodius tradit ap. Etym., quasi οὗ λαβέσθαι, i. quod prehendere, propter lævorem sit impossibile: vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν, Quod ansas non habeat, sicut et Suid. dicit esse λήκυθον οὗ οὐκ ἔστι λαβέσθαι διὰ λειότητα: et ἄγγος μύρου μὴ ἔχον λαβὰς, λίθινον: item λίθινον μυροθήκην. Nam has etymologias, quarum posteriorem sequi malim, distinguendas censeo, non autem, cum vulgo in unam confundendas. Notandum est autem utramlibet etym. sequendo, esse pleonasmum literæ ρ. Plut. Alex. (20.) Ὡς δὲ εἶδε μενόλκια [μὲν ὅλκια] καὶ κρωσσοὺς καὶ πυέλους καὶ ἀλαβάστρους, Athen. (268.) Ἔπειτ' ἀλάβαστρος [—στος, Schw.] εὐθέως ἥξει μύρου Αὐτόματος, Matth. 26, (7.) Γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα βαρυτίμου, Marc. 14, (3.) Καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον. Latini quoque retinentes hanc vocem Gr., modo in masculino, modo in neutro genere usurpant. Cic. Acad. 2. Quibus etiam alabaster plenus unguenti putere videtur, Martial. 11, (9.) Quod Cosmi redolent alabastra focique deorum. Vide Ἀλαβαστροθήκη paulo post, et Ἀλαβαστρίτης. || Ἀλάβαστος absque ρ, ap. Hes.: Eust. (1161) quoque citat Ælium Dionys., qui scripserit ap. Menandr. sine ρ inveniri: et Athen. afferentem ex Alexide, οὐ γὰρ ἐμυρίζετο ἐξ ἀλαβάστου. Aristoph. (Ἀ. 1053.) ap. Suid. Ἐς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα. [Vide Brunck.] || Apud eund. Eust. Paus. scribit, Ἀλάβαστος, ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν ἀντὶ τοῦ ῥαφάνου, Quo utebantur in afficiendis supplicio adulteris, loco rhaphani. || Ἀλάβαστρον, Hes. exp. non solum μυροθήκη, sed etiam λίθος ψήφινος, in qua posteriori exp. videtur accipere pro ἀλαβαστρίτης: de qua voce paulo post: sicut et ap. Herodian. 3, (15, 16.) pro Lapide alabastrite accipitur, Τὸ σωμάτιον πυρὶ παραδόντες, τήν τε κόνιν σὺν ἀρώμασιν εἰς κάλπιν ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες, ἀπεκόμιζον εἰς τὴν Ῥώμην, In urnam e lapide alabastrite. ["Ἀλάβαστρον, Jacobs. Anth. 11, 92. Kuster. Aristoph. 126. Valck. Adoniaz. p. 396. Callim. 196, Ἀλάβαστρος, ibid. Wakef. S. Cr. 1, 157. ad Herod. 204. (3, 20.) Dionys. H. 3, 1332. Ἀλάβαστος, Thom. M. 30. Aristoph. Fr. 272." Schæf. Mss. Suid. 1, 97. * Ἀλάβαστον, Phav. 46. Ἀλάβαστος, ἡ, Schol. Plat. Ruhnk. 136. Phot. v. Λήκυθον.] Ἀλαβαστροειδὴς, Alabastri speciem referens, formam habens. UNDE Ἀλαβαστροειδῶς, In modum alabastri, Diosc. 4, (77.) Ἀ. στίλβει. Ἀλαβαστροθήκη, Alabastrorum repositorium, Vas in quo alabastra reponuntur, J. Poll. Οὗ δὲ ἔγκειται αἱ ἀλάβαστροι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀ. Ubi observa ἀλάβαστροι fem. genere eum enuntiare, cum tamen paulo ante dixisset τοὺς δὲ ἀλαβάστρους. Sed alio loco rursus fem. genus dat huic nomini, ut in proxime sequente annotatione videbitur. Aristoph. (Fr. 272.) ἀλαβαστροθήκας ἔχουσαν ἐκ μιᾶς τρεῖς. Ἀλαβαστοθήκη, sine ρ, ἡ θήκη τῶν ἀλαβάστων, Suid. e Dem. (415.) Vulgo autem μυροθήκην vocari scribit. ["Ad Thom. M. 31." Schæf. Mss. Anecd. Bekkeri 1, 206.] Ἀλαβαστροφόρος, Alabastriger, Alabastros ferens, J. Poll. (7, 33.) Τὸν τὰς ἀλαβάστρους φέροντα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἀλαβαστροφόρον. Ἀλαβάστριον, dimin., Parvus alabaster. Ephemus tamen ap. J. Poll. ἀλαβάστρια pro ἀλαβάστρους usurpat, λύε τὰ ἀλαβάστρια θᾶττον σὺ, καὶ τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μύρισον. [* Ἀλάβαστιον, Eubulus ap. Eund. 10, 120.] Ἀλαβαστρίτης, s. Ἀλαβαστίτης, ὁ, sub. λίθος, Alabastrites lapis, Marmoris genus, ita dicti, quod ex eo alabastra conficerentur; alio nomine ὄνυξ. Diosc. 5, (153.) Ἀ. λίθος, ὁ καλούμενος ὄνυξ, Plin. 36, 7. Onychem etiam tum in Arabiæ montibus, nec usquam alibi nasci putavere nostri veteres: paulo post, cap. seq. Hunc aliqui lapidem Alabastriten vocant, quem cavant ad vasa unguentaria, quoniam optime ea incorrupta servare dicitur: 37, 10. scribit Alabastriten gemmam nasci in Alabastro Ægypti, et in Syriæ Damasco, candore interstincto variis coloribus. Etym. autem e vitro etiam alabastros fieri solitos tradit. ["Strabo 865." Wakef. Mss.] Fem. EST Ἀλαβαστρῖτις, s. Ἀλαβαστῖτις: ut πέτρα, ead. quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. (206.) Πλίνθοις ταῖς ἀπὸ τῆς ἀ. προσαγορευομένης πέτρας.

"ΛΑΜΙΑ, s. Λαμία, Hes. est θηρίον, Bestia quædam. Plin. lamias a Græcis numerari ait in planorum piscium altero genere quod pro spina cartilaginem habet. Nicand. Colophonius ἐν ταῖς Γλώσσαις scribit τὸν καρχαρίαν, Piscem, vocari etiam λαμίαν et σκύλλαν. Sunt qui lamiam esse dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philostr. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Apud eum enim l. 4. Apollonius Menippi cujusdam sponsam esse dicit μίαν τῶν ἐμπουσῶν, ἃς λαμίας τε καὶ μορμολυκεῖα οἱ πολλοὶ ἡγοῦνται· ἐρᾷν δὲ ταύτας, καὶ ἀφροδισίων μὲν, σαρκῶν δὲ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, ἐρᾷν· καὶ πάλλειν τοῖς ἀφροδισίοις οὓς ἂν θέλωσι δαίσασθαι. Tandemque Apollonio instante, acriusque semper torquente τὸ φάσμα, fassa est ἔμπουσα εἶναι, καὶ πιαίνειν ἡδοναῖς τὸν Μένιππον εἰς βρῶσιν τοῦ σώματος: nam τὰ καλὰ καὶ νέα τῶν σωμάτων solere σιτεῖσθαι ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀκραιφνὲς τὸ αἷμα. Sic fere Apuleius lamias appellat duas sagas s. incantatrices. Duris Samius Libycorum 2. narrat Lamiam fuisse mulierem pulcram: cum Jupiter rem cum ea habuisset, ab Junone zelotypa adactam ad prolem necandam: ex hoc mœrore factam deformem, aliarum pueros rapuisse et interfecisse: eam, Junonis ob iram noctes diesque insomnes duxisse, ut eo majore esset in luctu: Jovis vero miseratione exemptiles tandem nactam oculos quos pro libito modo tollere, modo appouere posset: ab eod. obtinuisse ut in quam vellet se mutaret formam: testis Schol. Aristoph., qui Beli et Libyæ fuisse filiam ait. Item Diod. S. 20. p. 754. ex antiquis fabulis refert Lamiam fuisse reginam forma insignem, feris autem moribus infamem: eam, cum omnes ipsius liberi morerentur, aliæ autem mulieres prole fœcundæ essent, mœrore et invidia percitam, jussisse ex ulnis illarum infantes rapi et confestim occidi: ideo etiamnum mentionem mulieris illius esse formidabilem pueris, ut quæ devorare infantes perhibeatur: quo modo et Horat. Neu pransæ Lamiæ puerum vivum extrahat alvo: si quando ebria esset, licentiam permisisse omnibus faciendi quod liberet: ita ipsa non curiosius inquirente quid ageretur, famam fuisse eam oculos suos conjecisse εἰς μάρσιπον s. ἄρσιχον, temulentia ista versa in incuriam et cæcitatem. Eod. prope modo Plut. (8, 50.) scribit fabulam esse, τὴν Λαμίαν οἴκοι μὲν εὕδειν τυφλὴν, ἐν ἀγγείῳ τινὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσαν ἀποκειμένους· ἔξω δὲ προιοῦσαν περιτίθεσθαι καὶ βλέπειν. || Lamia fuit etiam Nomen tibicinæ cujusdam et meretricis: necnon urbis, a qua Λαμιακὸς πόλεμος ap. Diod. S. 18. Meminit et Paus. Att. (1, 3. 8, 4.) Lamiæ et Λαμιακοῦ τέλματος. Ejus incolæ, Λαμιεῖς vel Λαμιῶται, teste Steph." ["Λαμία, Brunck. Aristoph. 2, 9. ad Diod. S. 2, 435. Valck. Adoniaz. p. 346. ad Timæi Lex. 181. Λαμιακὸς, Diod. S. 2, 255. * Λάμεια, Λάμια, Bergler. ad Alciphr. 198." Schæf. Mss. Aristot. H. A. 5, 5. 9, 37. * Λαμιώδης, Hes. v. Λάμια. * Λάμνα, Piscis ingens, Oppian. Ἀ. 1, 370. 5, 36. 358. "Thom. M. 878. ad Mœr. 370." Schæf. Mss. Vide Schn. Hist. Liter. Pisc. 139. * Λάμια, τὰ,

χάσματα, Etym. M.] "Λάμβαι, Hesychio τὰ χάσμα-
"τα: et οἱ μόνοι τῶν ἀνθρώπων, et ἰχθῦς."

"ΛΑΜΙΟΣ, Hesychio πρίων vel πέλεκυς: et Nom.
"propr. Pauperis cujusdam ξυλοφόρου, qui et Λα-
"μίας, teste Schol. Aristoph." [Phot. Λάμιος· ἐκα-
λεῖτό τις Ἀθήνησιν, οὕτω καὶ Μνησίθεος.]

ΛΑΜΠΩ, ψω, Luceo, Splendeo, Fulgeo, Aristot. de Mundo, Κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται, Apulejo interpr. Quando nubecula patefecerit cœlum, ignescunt penetrales spiritus, emicatque lux clara, hoc dicitur coruscare. Aristoph. (N. 395.) λάμπων πυρὶ κεραυνὸς, Igni fulgens. Greg. Naz. Ὑπὲρ χιόνα λάμψαντες, Nive splendidiores, nitidiores. || Metaph. ap. Plat. Ep. 7. (p. 117.) Διὰ πάντων ἀνθρώπων λάμψασα δόξα. Sic Aristoph. Σφ. (62.) Οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν: quo fere modo Horat. dicit Imperio fulgens, Cic. Homo eo splendore, ea virtute. Et λάμπομαι pass. voce pro λάμπω, etiam Splendesco, Illucesco, Illuminor, Illustror, Il. Σ. (492.) δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων, Ut Fax fulgens ap. Tibull. Il. Υ. (46.) Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ: (156.) Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων: Latini quoque Arma fulgere dicunt, et Ferro splendenti lancea. Et Hesiod. Ἀ. (60.) Τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὡς πυρὸς αἰθομένοιο: ad imitationem Il. X. (134.) χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο ἢ ἠελίου ἀναδύντος [ἀνιόντος.] Aliquanto post (142.) Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον, Cic. Parad. Fulgentia ebore at auro tecta. Prosæ quoque scriptt. pass. utuntur tam pro Illustror et Fulgesco, quam pro Luceo, Fulgeo, Xen. K. Ἀ. 3, (1, 9.) Ἔδοξεν αὐτῷ, βροντῆς γενομένης, σκηπτὸς πεσεῖν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, καὶ ἐκ τούτου λάμπεσθαι πᾶσαν, ubi pass. capitur, sicut et ap. Aristot. de Mundo, Ἀὴρ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενος, Agitatione illustratus. Neutraliter vero Lucian. (2, 618.) Λύχνος τῷ πυρὶ λαμπόμενος: sicut et ap. Aristoph. B. (293.) de empusa, πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον, Igneo fulgore coruscat. Basil. Λίθοις λαμπόμενην, Gemmis fulgentem: ut alibi Μαρμάροις περιλαμπόμενοι, de ædibus splendidis. At metaph. ap. Greg. Ὦ βροντῶν ἀπὸ γῆς σὺ, καὶ οὐδὲ μικροῖς σπινθῆρσι τῆς ἀληθείας λαμπόμενε, Illuminate s. Illustrate. [Jacobs. Anth. 6, 55. 58. 283. Anim. 85. Musgr. Iph. A. 158. Wakef. Ion. 83. Musgr. 474. Villois. ad Long. 272. Heyn. Hom. 6, 460. Brunck. ad Æsch. Pers. 393. Musgr. ad Eur. p. 210. ad Charit. 266. 319. Valck. Diatr. 163. Wakef. S. Cr. 2, 146. Porti Lex. Herod. v. Ἑλλ. Active, Brunck. ad Aj. 40. Jacobs. Anth. 7, 378. 8, 199. Antip. Th. 13. Med., Epigr. adesp. 664." Schæf. Mss. Eur. Hel. 1142. Phœn. 234. Iph. T. 1155. Lycophr. 1091. Metaph., Soph. Œd. T. 187. Παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος. Λάμπεσκε, Theocr. 24, 19.]

Λάμψις, Splendor, Fulgor. Greg. Naz. Ὀδεύσομεν πρὸς τὴν λ. ["Ad Charit. 713." Schæf. Mss.]

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, Fax fulgens, Soph. Aj. (285.) ἡνίχ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκέτ' ἦθον, Faces vesperi coruscantes, i. e. Stellæ vespertinæ, Ignes et lucernæ vespertinæ; nam Schol. exp. ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἕσπεροι ἀστέρες· ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. Suidæ h. in l. sunt οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. Gal. quoque ap. Hippocr. de Morb. 2. λαμπτῆρα esse scribit Eum, quem vulgo φανὸν appellant: ap. Atticos autem et alios, ἐν ᾧ ξύλα κατεκαίετο παρέξοντα φῶς: quinetiam τὸν δᾷδον et τὸν λύχνον interdum λαμπτῆρα dici. Eustathio λαμπτῆρες sunt φανοὶ et λυχνίαι s. ἐσχάραι μετέωροι, ἐφ' ὧν δᾷδες ἀνημμέναι ἐτίθεντο: qua signif. accipitur Od. Σ. 306. Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν, Ὄφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν, Αὖα πάλαι,—Καὶ δᾴδας κατέμισγον. Ubi annotat Eust. λ. esse quas suo tempore rustici vocabant λυχνίας, ἐφ' ὧν δᾷδες κείμεναι ἐπὶ δόρπον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρά: vett. autem Grammaticis λαμπτῆρας esse ἐσχάρας μετεώρους ἢ χυτρόποδας, ἐφ' ὧν ἔκαιον. Apud Xen. accipitur pro Face s. Lychno aut Laterna, qua in navi utuntur, et sibi et sequentibus navigiis lucem præbentes: quales sunt et φανοὶ, qui in turribus suspenduntur ut navigantibus præluceant: Ἑλλ. 5, (1, 8.) p. 319. Ἐπηκολούθει κατὰ τὸν λ. ὑπολειπόμενος ὅπως μὴ φανερὸς εἴη. Pro Face accipitur et ap. Plut. (8, 19.) Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας Πρήσειεν ἄν τις, καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα, Πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες, Parva face Idæos colles facile aliquis combusserit: (9, 44.) de Gnathænio meretrice, Ἐφ' ἕσπερον δαίουσα λαμπτῆρος, σέλας ἐκδεχομένη. Similiter ap. Xen. quoque Σ. (5, 2.) accipitur pro Face s. Lychno convivis discedentibus prælucente. ["Ad Mœr. 245. ad Timæi Lex. 172. Toup. ad Longin. 363. Opusc. 2, 163. Ammon. 90. Valck. Anim. 139. 146. Diatr. 174. ad Herod. 606. Thom. M. 588. 883. ad Charit. 719. 749. Musgr. Rhes. 60. ad Diod. S. 2, 418. Lobeck. Aj. p. 262." Schæf. Mss. Λ. δέρμα τὸ κύκλῳ ἔχων, Laterna, Aristot. H. A. 4, 5. Phrynichus Bekkeri 50. * Λαμπτηροκλέπτης, Lucernalis fur, Lycophr. 846.] Λαμπτηροφόρος, ὁ, ἡ, Qui lampadem, facem, lucernam præfert, Athen. (148.) de Cleopatra, Πᾶσι δὲ λ. παῖδας Αἰθίοπας παρέστησε, Face prælucentes asseclas digredientibus repræsentavit. Bud. [* "Λαμπτηρουχέω, Const. Manass. Chron. p. 3." Boiss. Mss. * Λαμπτηρουχία, Æsch. Ag. 899.]

Ἀειλαμπὴς, Semper lucens, splendens et fulgens: φῶς, Greg. Naz. Ἀλαμπὴς, Splendoris et fulgoris expers, Non splendens, lucens, ὁ μὴ λάμπων. [Schæf. Meletem. Cr. ad Dionys. H. de Comp. VV. 137. Soph. Trach. 691. * Ἀλαμπία, Phot. Bibl. 238. * Αὐτολαμπὴς, Jo. Damasc. in Domin. 106. * Ἐριλαμπὴς, Orph. Fr. e Stob. 245. "Procl. H. in Mus. 30." Boiss. Mss. * Εὐλαμπὴς, Max. Tyr. 331. * "Καλλιλαμπὴς, Const. Manass. Chron. p. 4. * Λιθολαμπὴς, 97." Boiss. Mss. * Νεολαμπὴς, Manetho 4, 510. * Ὁλολαμπὴς, Schol. Il. A. 18. vide Eust. p. 29, 24. "Jo. Diac. in Bandini Anecd. 155. * Ὀμματολαμπὴς, Synes. H. 3, 272. 4. 217." Boiss. Mss. * Πολυλαμπὴς, Lucian. 2, 86. * Τριλαμπὴς, Greg. Naz. 1, 698. Cæsar. Q. 3. p. 14.]

Ἀναλάμπω, Reluceo, Resplendeo, Refulgeo, Fulgorem et splendorem edo s. emitto, Xen. K. Π. 5, (1, 8.) p. 69. Καὶ πυρὸς γάρ τοι ἐστι θίγοντα, μὴ εὐθὺς καίεσθαι, καὶ τὰ ξύλα οὐκ εὐθὺς ἀναλάμπει. Et metaph. Plut. (10, 54.) Ἄφνω γὰρ αὖθις ἧκε καὶ ἀνέλαμψε, Et iterum emicuit, subaudi Vox, de pica voces quaslibet imitante, quæ obmutuerat. "Wakef. Eum. 943. ad Charit. 215. D. R. ad Longin. 264. Toup. Opusc. 2, 75." Schæf. Mss. * "Ἀνάλαμψις, Ind. ad Leon. Diac. 2, 18." Boiss. Mss. * Ἐξαναλάμπω, Stob. 1, 53.] Ἀντιλάμπω, E contrario splendeo s. fulgeo, Splendorem s. Fulgorem reflecto, ut luna dicitur ἀντιλάμπειν, Greg. de sole et planetis loquens, Οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει, Bud. [Plut. 6, 149. 9, 642. "Valck. Diatr. 195." Schæf. Mss. * Ἀντίλαμψις, Plut. 9, 676.] Ἀπολάμπω, Emico, Effulgeo, Refulgeo, Resplendeo. Neutrum. Il. Z. (295.) Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Habetur autem hoc hemistichium et Od. O. (108.) Dionysius, Πῦρ ἀπέλαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Utitur etiam Lucian. verbo ἀπολάμπω, et alio geminatam habente præp., sc. Συναπολάμπω: (3, 194.) Συναπολάμπουσαν τῷ χρυσῷ. Ἀπολάμπω, Ejaculor, Emitto, act.: ἀπολάμπειν αὐγὴν, Lucian. Ejaculari splendorem, (3, 195.) Ἀλλὰ καὶ αὐγήν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρώννυσι τῷ ἐρυθήματι. Et statim post verbo ἀπαστράπτειν, quod alioqui neutrum est, itidem dat. accus. Ἀπολάμπομαι, pass., pro neutra ἀπολάμπω, ap. Hom. Hesiod.: nam ap. utrumque legitur hoc hemistichium, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή: ap. Il. Ξ. (183.) Hesiod. Θ. [583. "Musgr. Ion. 285. Heyn. Hom. 6, 433. ad Il. N. 341. ad Charit. 297. Ἀπολάμπει, impers. Heyn. Hom. 8, 305." Schæf. Mss.] Διαλάμπω, Persplendeo, Splendore et fulgore penetro, Aristoph. Πλ. (744.) Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, Donec dies illuxisset, fulgore suo penetrasset omnia. Item Splendeo inter, Interluceo, Interniteo, Isocr. Panath. Τῶν ἄλλων ἰδεῶν τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλάμπουσαν. Curt. Armorum internitentium fulgor. ["Ad

Charit. 680. Callim. 1. 469." Schæf. Mss. Aristot. Probl. 19, 46. * Διάλαμψις, Idem Meteor. 2, 571. 572.] Διαλαμπὴς, Splendens, Fulgens, Persplendens, Internitens. ["Etym. M. 109, 34." Wakef. Mss. "Ad Charit. 309=749." Schæf. Mss. * "Διαλαμπὰς Ἑρμῆς, Manetho 4, 230. * Διαλαμπὸς, Greg. Naz. 2, 132." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] "Ἐπιδιαλάμπω, Perluceo, Eluceo per, ut flamma "per rimam, Theophr. H. Pl. 9," [3, 2.] Εἰσλάμπω, Illuceo, Luceo in, de sole irradiante ap. Theophr. C. Pl. 2, [7, 4.] Ἐκλάμπω, Eluceo, Effulgeo, Emico, Plato de Rep. 4. p. 54(=337.) Βασανιοῦμεν, καὶ τάχα ἂν παράλληλα σκοποῦντες, καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων, ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Apnd Greg. Naz. cum dat. Ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, Affulgeat, Illuceat. Idem, Ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, Aliis lucem præbeamus, edamus. Et cum accus. rei ap. Eund. Ἐκλάμπει πρώτην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, Fulgendo edit. Ἐκλάμπειν dicitur etiam Cujus nominis splendor majore laude enitescit, Plut. de Cicer. Δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα. Item in pass. ἐκλάμπεσθαι, Illustrari, ap. Dionys. de angelis, Bud. ["Thom. M. 298. ad Charit. 713. Meleager 104. Huschk. Anal. 7. Wakef. S. Cr. 5, 153. D. R. ad Longin. 264." Schæf. Mss. * Ἐκλαμπάνω, falsa lectio pro ἐκλάμπω, Hippocr. 173.] Ἔκλαμψις, Fulgor, s. potius Fulgor emicans, Splendor enitescens. ["Schol. Od. Δ. 72. Etym. M." Wakef. Mss. * "Διεκλάμπω, Heliod. 2, 31. Andr. Cr. 177." Kall. Mss. * Συνεκλάμπω, Plut. 8, 481. 9, 649. "Basil. Schol. Greg. Naz. ap. Gaisf. Catal. Clark. p. 103. * Ὑπερεκλάμπω, Const. Man. Chron. p. 67." Boiss. Mss.] Ἐλλάμπω, Illuceo, Themist. 3 de Anima, loquens de intellectu composito ex actu et potentia, Οὗτος τοίνυν ὁ δυνάμει νοῦς, ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, πρωτον νοεῖ τὰ ἁπλᾶ: Plaut. tuo quæ capiti illuceat. || Transitive quoque ponitur pro Illustro, Illumino: ἐλλάμπομαι, Illuminor, Illustror. Themist. Ἢ ὁ μὲν ἐλλάμπων, εἷς· οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους; Apud Theologos quoque ἐλλάμπεσθαι signif. Divinitus doceri et illuminari; tenebris enim ignorantiæ mens humana offusa, cernere veritatem rerum divinarum nequit, nisi divinitus illuminetur: sicque homines pii divinitus ἐλλάμπονται, ut humanitus philosophi παιδεύονται, καὶ τὰ τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπίνης τελοῦνται: et hujusmodi divina doctrina et inspirata, ἔλλαμψις appellatur. Hæc inter alia Bud. 879. proferens ejus rei exempla e Dionys. Areop. et Greg. item locum e Basil. quo docet quomodo illa ἔλλαμψις fiat in hominibus. Construitur autem cum accus. rei, ut διδάσκομαι, μυοῦμαι, et τελοῦμαι. Dionys. Areop. Τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμπονται λόγους, Divinitus causas rerum percipiunt, et proprie comprehendunt, illustratione intellectus, omnium quæ sunt, causas et rationes. Et Greg. Ἐκεῖθεν ἐλλαμπομένας τὴν καθαρωτάτην ἔλλαμψιν. Idem alibi synonymus dicit, Τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως κατηυγάσθησαν. Item cum dat. instrumenti, siue accus. rei, Κἀκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος, e Basil. Et e Greg. Naz. Ἐλλάμπόμενοι τῇ τριάδι, Trinitate illustrati. || Ἐλλάμψασθαι, Illustrari, Rerum gerendarum splendore se illustrare, Magnificentiam suam ostentare, i. q. λαμπρύνεσθαι, Hermog. ap. Bud. 760. Ἐπὶ διαπρεπέσι τῶν ἔργων, ἐφ' οἷς ἐστι λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι. Herod. (8, 74.) Ἐλλάμψεσθαι οὐκ ἐλπίζοντες τῇσι νηυσὶ, ubi Valla male vertit, Cum nulla spes eis e classe effulgeret. [Cf. Ἐλλαμβάνω. "Wakef. Herc. F. 300. S. Cr. 5, 153. Valck. Diatr. 162." Schæf. Mss. Archiloch. Fr. 42.] Ἔλλαμψις, Splendor, Fulgor, Claritas; Illuminatio, Doctrina divina et inspirata, qua discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur et illustratur, quo præeunte res divinas percipiat, et in via a Deo præscripta ambulet: qui et φωτισμὸς dicitur. Vide Ἐλλάμπομαι. ["Heind. ad Plat. Phædr. 262." Schæf. Mss. Καὶ μέχρι τούτου τοῦ σώματος ἐλλάμψεις ποιοῦσι τῆς ἀλόγου ζωῆς, Auctor de Anima post Origenis Philocal. 648. * Ἐλλαμπτικὸς, Illuminandi vim habens, unde] "Ἐλλαμπτικῶς, Illuminative." Ἐπιλάμπω, Superfulgeo, Luceo s. Splendeo super aut post, Xen. (K. 8, 1.) de sole post nivem splendente. Metaph. autem dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, pro Appetente verno tempore, ἐπιγινομένου τοῦ ἔαρος: ap. Latinos autem Dies nocti illucere dicitur, itidem ἐπιλάμπειν et ἐπιγίνεσθαι. Accipitur etiam transitive pro Illustro, ut præcedens ἐλλάμπω. Apoll. Rh. (2, 164.) ἐπέλαμψε κολώνας, Illustravit lampade. || Ἐπιλάμπομαι, Desuper fulgeo, simpliciter Fulgeo, Splendeo, (920.) ἐπελάμπετο πήλυξ. ["Lentulus Gætul. 1. Ruhnk. Ep. Cr. 36. Musgr. ad Eur. p. 210. Ilgen. ad Hymn. 405. ad Charit. 302. ad Herod. 680." Schæf. Mss. Athen. 231. * "Ἐπίλαμψις, Illustratio, Irradiatio, Fulgor, Resplendentia, Chrys. in Esaiæ 4. T. 1. p. 1052, 20." Seager. Mss. * Ἐπίλαμψις, Schol. Ven. Il. Θ. 553. e lectione Codicis.] Ἐπίλαμπος, Illustris, Apparens, Evidens, Manifestus, καταφανὴς, ut Suid. ap. Herod. (3, 69.) accipit, e quo VV. LL. citant, Ἐ. ἀφάσσουσα, pro, In palpando deprehensa. ["Wessel. Diss. Herod. 149. spurium dicit, corrigitque * Ἐπίλαμπτος, (Ion. pro ἐπίληπτος,) de q. v. vide Koen. ad Greg. Cor. 252. Wessel. et Valck. ad Herod. p. 232. * Ἐπιλαμπὴς, Wakef. S. Cr. 4, 252." Schæf. Mss. Tzetz. Anteh. 215.] Καταλάμπω, Illustro, Illumino, Plut. Τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστώντων ἐπὶ ταῖς θύραις, Lucian. (1, 202.) Οὐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν αὐτοὺς, Illustrare ipsos, Lucere ipsis. Et καταλάμπομαι, Illuminor, Illustror, Greg. de Theol. Αἱ διὰ τὸ πλησίον εἶναι Θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖντο, ubi τρανοῦσθαι et καταλάμπεσθαι pro eod. accepit, Bud. Sed neutraliter potius in h. Alex. Aphr. l. accipitur pro Fulgeo, Ἔστι δὲ ὁρᾷν τῶν λεόντων καὶ τὴν κόρην καταλαμπομένην: quod et e Plut. habes infra in Ὑπολάμπω. In h. autem l., qui ex Aristide affertur, Κατέλαμπον κάμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, videtur esse Affulgebant, s. Apparebant, Conspiciebantur cameli auro et argento, quo onerati erant, fulgentes. ["Musgr. Tro. 1070. Wakef. S. Cr. 4, 239. ad Timæi Lex. 268. Musgr. ad Eur. p. 210. ad Charit. 261." Schæf. Mss. Plato de Rep. 6. p. 110. * Κατάλαμψις, Jambl. V. P. 54. * "Προκαταλάμπω, Schol. Il. Σ. 486." Wakef. Mss.] Παραλάμπω, A latere splendeo, Parum fulgeo. Παράλαμψις, Cicatrix in nigro oculi resplendens, eo quod aliquanto crassior sit ægide, ut Gorr. interpr. hæc verba Galeni in Lex. Hippocr. Ἡ ἐν τῷ μελανι τῶν οφθαλμῶν ἐπιλάμπουσα οὐλὴ, διὰ τό ἡσυχῆ παχυτέρα εἶναι τῆς αἰγίδος, [Prorrhet. 2.] Περιλάμπω, Circumfulgeo, Act. 26, (13.) Οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς, Paulus de seipso, de quo scribitur 9, (3.) Καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, Corusco fulgore circumfudit eum: estque περιαστράπτειν plus quam περιλάμπειν. Luc. 2, (9.) Δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum potius active pro Undique illustro, Splendore ac lumine circumfundo, Collustro, Greg. de Dei notione loquens, Πρὶν νοηθῆναι διαδιδράσκον, τοσαῦτα περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικὸν, ὅσα καὶ ὄψιν ἀστραπῆς, Tanto fulgore et lumine circumfusum menti nostræ. Et περιλάμπομαι, Undique illustror, Circumquaque illuminor, Lumine et fulgore circumfundor. Philo de Mundo, Ψυχῆς γὰρ ὄψις οὗτος (ὁ νοῦς) ταῖς οἰκείαις περιλαμπόμενος αὐγαῖς, Quippe qui animæ oculus sit, propriis ille quidem splendoribus circumfusus. Greg. Οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, Unum animo concipere nequeo, ut non trium splendore circumfundar. Aliud exemplum habes in Ἐλλάμπομαι. || Περιλάμπομαι interdum neutraliter etiam capi potest pro Circumfulgeo, Circumcirca s. Undique fulgeo et splendeo, Lucian. (3, 195.) Περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, Basil. Οἶκοι παντοδαποῖς μαρμάροις περιλαμπόμενοι, Circumlucentes, etiam passive Collustrati, Undique illustrati: ut illud in Eod., Ἡ χεὶρ περιαστραπτομένη ὑπὸ τῆς ἐπὶ δακτυλίου σφενδόνης. Alibi simplici verbo utens dicit λίθοις λαμπομένην. ["Ad Charit. 702. ad Diod. S. 1, 181. 238." Schæf. Mss.

Plut. 8, 233.] Περίλαμψις, Fulgor circumfusus, Greg. Περιλάμψεσι χρυσοῦ. Περιλαμπὴς, Undique splendore circumfusus, splendidus, Splendidus, Illustris, Admodum splendidus et illustris, Præclarus, Epigr. περιλαμπὴς χαίτη, Admodum fulgens et nitens: ut et Nitidi capilli ap. Horat. Et de rebus animi, ut Plut. Fabio (19.) de Claudio Marcello, Π. τὸ δραστήριον ἔχων καὶ γαῦρον. || At Περιλάμπης, Nom. proprium. ["Ad Charit. 309." Schæf. Mss.] Προλάμπω, Splendorem et lucem prodo, Fulgorem profero, Illuceo, Synes. Hymno quodam matutino, Πάλι φέγγος, πάλιν ἀὼς, Πάλιν ἡμέρα προλάμπει Μετὰ * νυκτίφοιτον ὄρφναν. ["Hierocles 278. Adamant. 317." Wakef. Mss. Προλάμπει, Gl. Præfulget, Antecellit. * Προσλάμπω, Effulgeo, Plut. 9, 63. 523. * Πρόσλαμψις, Epicurus Diogenis L. 709. Pisid. Opif. 346. Lobeck. Phryn. 352. * "Συλλάμπω, Nonn. Jo. 1, 6. * Σύλλαμψις, Plut. 9, 671." Wakef. Mss.] Ὑπερλάμπω, Præluceo, Præradio, Bud. i. e. Fulgore supero, Splendore antecello, Luce præsto, Super alios clarus et conspicuus sum. Exemplum habes in Ἀντιλάμπω. Et in pass. ὑπερλάμπεσθαι, pro ὑπερακτινοβολεῖσθαι et ἀμαυροῦσθαι, ex Annot. Bud. in Epist. Ὑπολάμπω, Subluceo, Subtus luceo, Aliquantum luceo, Plut. (8, 664.) ubi leonem συνοικειοῦσθαι τῷ ἡλίῳ docet κοιμᾶται δὲ ἀκαρὲς χρόνον, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθεύδοντος, Sublucent. Alex. Aphr. supra dicit ejus κόρην καταλάμπεσθαι. Item in pass. ex Apoll. Rh. (1, 1280.) ὑπολάμπεται, Subfulget. [* Ὑπόλαμψις, Hippocr. 1133.] Ὑπολαμπὴς, Sublucidus, Subfulgidus, Aliquantum fulgidus, Aliqua e parte splendidus, Hesiod. Ἀ. (142.) Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ Λαμπόμενον. Ubi nota eum electro tribuere τὸ ὑ., auro autem τὸ λάμπεσθαι: pallidior enim electri color est quam auri: quia electrum dicitur aurum, cui quinta argenti portio admista est, Plin.

Λάμπουρος, Lucentem caudam habens, Cujus cauda fulget, Canis nomen ap. Theocr. 8, (65.) Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τυ; canis, inquam, nomen, ut Schol. tradit, vel ἀπὸ του λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, aut πυρρὰν, Rufam, Rutilam: vel παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. Nam Λαμπουρὶς est Vulpes, ἀλώπηξ, cui canes quidam similes sunt. ["Valck. ad Rov. xviii." Schæf. Mss.] Hesychio quoque λάμπουρις et λάμπυρις est ἀλώπηξ. Et Λαμπουρὰ in VV. LL. Vulpis genus albicante cauda. || Λαμπουρὶς, sicut et Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, est etiam Lampyris, Noctiluca, Cicindela, Insecti genus. Plin. 11, 28. de pennis insectorum, et scarabæorum generibus, Lucent ignium modo noctu, laterum et clunium colore lampyrides, nunc pennarum hiatu refulgentes, nunc vero compressu obumbratæ, non ante matura pabula aut post desecta conspicuæ. Et 18, 26. Estque signum illius maturitatis (sc. hordei) et horum sationis commune, lucentes vespere per arva cicindelæ. Ita appellant rustici Stellantes volatus, Græci vero Lampyridas. Et initio cap. seq., Videsne ut fulgor igni similis alarum compressu tegatur, secumque lucem habeat et nocte? Aristot. H. A. 5, 19. appellat πυγολαμπάδας, quod respondet huic λαμπουρίς: nam πυγὴ et οὐρὰ synonyma sunt. At vero Hes. λαμπυρίδα esse dicit ζωΰφιον ἐκ φρυγάνων γινόμενον. Diversum autem a cicindela esse dicunt Nitedulam, i. e., ut Serv. exp., Musculum quendam a nitore cutis sic dictum. || Λαμπυρὶς, Nomen meretricis ap. Athen. (583.) ut et λαμπάς. [Λαμπουρὶς, Lycophr. 344. Λάμπουρος, 1393.] Λαμπυρίζω, Lampyridem refero, Cicindelæ instar luceo, Diosc. 5, 99. Στίμμι δὲ κράτιστόν ἐστι τὸ στιλπνότατον καὶ λαμπυρίζον. Plin. quoque in stibio, i. e. lapide spumæ candidæ nitentisque, non tamen translucentis, magis probari feminam ait, cum ea niteat, mas contra minus radiet. Pro Λαμπυρὸν autem quod ap. Hes. legitur, exponiturque εὔλαλον, εὐτράπελον, καταπληκτικὸν, ex Eust. et vet. meo Lex. reponendum λαμυρός: quæ scriptura ordini literario in Hes. Cod. non repugnat.

[* Λαμπαύρας, Sideris nomen, Procl. Paraphr. Ptolem. 1, 9. p. 33., dicti etiam * Λαμπαδίας, in Ptolemæi Tetrabiblo 1, 8.]

Λαμπὰς, άδος, ἡ, Lampas, Fax, Funale, i. q. δετὴ ap. Hom., ut testatur Athen. (701.) quo vocabulo significatur Fasciculus e festucis aut virgultis aridis compactus: quo accenso prælucemus alicui. Non tantum vero de iis dicitur facibus, sed etiam de funalibus et cereis, Plut. Probl. Rom. init. Πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν ἐν τοῖς γάμοις, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσι. Plut. Lyc. Πιόντες δὲ μετρίως, ἁπίασι δίχα λαμπάδος· οὐ γὰρ ἔξεστι πρὸς φῶς βαδίζειν οὔτε ταύτην οὔτε τὴν ἄλλην ὁδόν. Sic Plin. Redire a cœna prælucente funali: Aur. Vict. de Viris Illustr. (38.) Duillio concessum est ut prælucente funali et præcinente tibicine a cœna publice rediret. Athen. 14. de Bacchi comitibus, Νάρθηκας καὶ λαμπάδας φέρουσι. Solebant etiam in quodam certamine δρομαίῳ gestare faces, et qui eo certamine victor evaserat, Minervæ facem consecrabat, ut discimus e Plat. de Rep. 1. init., cujus verba vide in Λαμπάδιον, et e Paus. Att. (30, 2.) p. 23. ubi de hoc certamine hæc extant verba, Ἐν Ἀκαδημίᾳ δε ἐστι Προμηθέως βωμὸς, καὶ θέουσιν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν ἔχοντες καιομένας λαμπάδας· τὸ δὲ ἀγώνισμα, ὁμοῦ τῷ δρόμῳ φυλάξαι τὴν δᾷδα ἔτι καιομένην ἐστίν· ἀποσβεσθείσης δὲ οὐδὲν ἔτι τῆς νίκης τῷ πρώτῳ, δευτέρου δὲ ἀντ' αὐτοῦ μέτεστιν· εἰ δὲ μηδὲ τούτω καίοιτο, ὁ τρίτος ἐστὶν ὁ κρατῶν· εἰ δὲ καὶ πᾶσιν ἀποσβεσθείη, οὐδείς ἐστιν ὅτῳ καταλείπεται ἡ νίκη. Schol. autem Aristoph. scribit si fax extincta, ab eo qui primus excurrerat, projiceretur, secundo cursori id indicio fuisse, quo ut excurreret, moneretur; nam Aristoph. dicit ἀφιεμένην τὴν λαμπάδα ἐντεῦθεν (sc. e turri του Κεραμεικοῦ) θεῷ. In honorem autem Vulcani, ob repertum iguem, certamen id primum institutum fuisse, Ister ap. Suid. annotat. Item ap. Aristoph. Σφ. (1202.) λαμπάδα τρέχειν, hoc certamine contendere, ὡς ἢ κάπρον Ἐδιώκαθές ποτ' ἢ λαγὼν, ἢ λαμπάδα Ἕδραμες. Unde est Lampadem poscere et tradere, quæ Proverbialiter quoque usurpantur. Persius, Qui prior es, cur me in decursu lampada poscis? Lucr. Et quasi cursores vitai lampada tradunt: de parentibus, quos Plato de LL. 6. p. 267. scribit oportere γεννᾷν καὶ ἐκτρέφειν παῖδας, καθάπερ λαμπάδα τὸν βίον παραδιδόντας ἄλλοις ἐξ ἄλλων. Hes. vero λαμπάδα scribit vocari Ipsum Certamen, et Eum qui eo certamine victor evaserit, λαμπαδηφόρον nominari. Apud Latinos autem Lampas alias etiam habet signiff. || Λαμπὰς dicitur et in meteoris, Plin. 2, 26. cum docuisset emicare etiam faces, quæ nonnisi cum decidunt et transcurrunt, videantur, subjungit, Earum duo genera: λαμπάδας vocant plane faces: alterum βολίδας. Distant, quod faces vestigia longa faciunt, priore ardente parte: βολὶς vero perpetua ardens, longiorem tradit limitem. Aristot. de Mundo, Πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι φαντασμάτων ἰδέαι θεωροῦνται, λαμπάδες τε καλούμεναι καὶ δοκίδες καὶ πίθοι, καὶ βόθυνοι, κατὰ τὴν πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα ὧδε προσαγορευθεῖσαι. || Hesychio λαμπάδες sunt ἀστέρες τινὲς, ὀφθαλμοὶ, Oculi. || Tormentorum genus, VV. LL. e Cyrillo. || Λαμπὰς dicta est a quibusdam et ἡ λυχνὶς ἀγρία, Gorr. e Diosc. || Meretricis cujusdam cognomen ap. Athen. (583.) sicut λαμπυρὶς et λύχνος. ["Wakef. Ion. 1488. S. Cr. 4, 34. Jacobs. Anth. 8, 295. 11, 130. Thom. M. 566. Mœr. 245. et n., Valck. Phœn. 1261. p. 764. Ammon. 90. Valck. Anim. 146. ad Herod. 487. 664. De die, Valck. Phœn. p. 441. Genus tormenti, ad Diod. S. 2, 133. Λαμπάδα δραμεῖν, Jacobs. Anth. 7, 345. παραδοῦναι, Boeckh. in Plat. Min. 140." Schæf. Mss. Ἀκτὴ λαμπὰς, adj., Soph. Œd. C. 1048. * "Λαμπαδίας, Diog. L. 7, 152. et Plin. 2, 25. est falsa lectio pro λαμπάδας." Schn. Lex.] Λαμπαδαρχία, videtur esse Munus publicum, quo fungebatur is qui in illo solemni certamine cursoribus lampades suppeditabat et alios sumtus qui ad eos ludos requirebantur, Aristot. Polit. 5, 8. Λειτουργεῖν τὰς δαπανηρὰς μὲν, μὴ χρησίμους δὲ λειτουργίας, οἷον χορηγίας καὶ λ., καὶ ὅσαι ἄλλαι τοιαῦται: [Rhet. Alex. c. 30. * "Λαμπαδαρχέω, Inscr. Peyssonel. Observ. Histor. 284. Λαμπαδαρχήσαντα τῶν μεγάλων ἱερῶν." Schn. Lex.] Λαμπαδοῦχος, ὁ, ἡ, Facem tenens. Et metaph. ἡμέρα, Eur. (Iph. A. 1505.) Dies lucifera, quæ facem manu tenens omnibus prælucet. Sic

Virg. Postera cum prima lustrabat lampade terras Orta dies. Et de sole ap. Sil. rutilantem attollens lampada Titan. At λ. ἀγών, Certamen quo facem manu tenentes cursu contendebant. Λαμπαδουχέω, Facem manu teneo, Manu lampadem tenens cursu contendo, Schol. Aristoph. B. (1087.) exponens hæc verba, Λαμπάδα δ' οὐδεῖς οἷός τε φέρειν Ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνὶ, scribit solitos fuisse λαμπαδουχεῖν ἐν Ἡφαιστείοις καὶ Παναθηναίοις: Athenis autem fuisse Gymnasium, ἐν ᾧ ἐλαμπιδηφόρουν οἱ γυμνάζοντες: et τὸν τῆς λαμπάδος ἀγῶνα τρίτον Ἀθήνησιν ἀγαγέσθαι, Festo Promethei, Vulcani et Panathenæis. [* Λαμπαδουχία, Lycophr. 1179. "Pseudo-Chrys. Serm. 5. T. 7. p. 245, 27." Seager. Mss.] Λαμπαδηδρομία, Cursus in quo faces s. lampades accensæ manu gestabantur, certabaturque quis primus ad scopum perveniret non extincta lampade: Schol. Aristoph., Λ. γίνονται τρεῖς ἐν τῷ Κεραμεικῷ, Ἀθηνᾶς, Ἡφαίστου, Προμηθέως. ["Coray Theophr. 317. ad Diod. S. 2, 410. Jacobs. Anth. 12, 320." Schæf. Mss. Cf. Cic. ad Herenn. 4, 46. * Λαμπαδοδρόμια, τά, Anecd. Bekkeri 228. * Λαμπαδοδρομικός, Schol. Pind. Ὀ. 13, 56. ἀγών. * Λαμπαδηκόμος, Synes. Encom. Calv. p. 74. Lobeck. Phryn. 685. Λαμπαδηφόρος, Qui facem s. lampadem gestat. Et λ. δρομεῖς, Paus. Cursores qui facem manu gestantes cursu certant, ut supra dictum est. Hes. scribit λαμπαδηφόρον dici τὸν νικήσαντα τὴν λαμπάδα, Certamen illud quo lampades ferebantur. [Æsch. Ag. 320.] Λαμπαδηφορία, Lampadis gestatio, Certamen illud quo lampada gestantes cursu contendunt, Herod. 8, (98.) p. 123. loquens de cursoribus et equis per Persiam certis stationibus dispositis, per quos nuntii ad regem feruntur, et quorum ὁ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ, ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ, dicit ap. Græcos similem esse τὴν λαμπαδηφορίην, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελέουσι. ["Jacobs. Anth. 7, 345. 11, 360. Coray Theophr. 317." Schæf. Mss.] Λαμπαδηφορέω, Lampadem gesto, gestans cursu certo, i. q. λαμπαδουχέω. [Etym. M. * Ὑπολαμπὰς, Fenestra, Athen. 536. * Φιλολάμπαδος, Epith. Dianæ, Hesych. * Λαμπαδόεις, Orph. in Cerer. 11. * Λαμπαδικός, Schol. Lycophr. 734.] Λαμπάδιον, Parva lampas, Facula, Funale, Plato de Rep. 1. init. Λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις, ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις; ad eum qui dixerat, Οὐδ' ἴστε ὅτι λαμπὰς ἔσται πρὸς ἑσπέραν ἀφ' ἵππων τῇ θεῷ; Philo V. M. 3. de candelabro, Ἐπὶ δὲ πάντων (τῶν κλάδων) λαμπάδιά τε καὶ λύχνοι ἑπτά, Lampades et lucernæ. || Λαμπάδια dicuntur etiam Linamenta, quæ vulneribus induntur, Aristoph. Ἀ. (1176.) Ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε, Ἔργ' ['Ἐρι' Br.] οἰσυπηρὰ, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν. Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι, διαπηδῶν τάφρον: ubi Suid. scribit per λ. quosdam intelligere τὰ ἔμμοτα, quosdam ἐπιδέσμον speciem quandam, quosdam τὸν νάρθηκα τῶν ἰατρῶν τὸν * ναρθηκίζοντα τὸ σφυρὸν, quosdam τὸ λεπτὸν χειρίδιον: quarum expp. priores duæ sunt verisimiliores: et confirmantur hoc loco qui ap. eund. Suid. habetur, Τραϊανὸς ὁ βασιλεὺς τοὺς ἐν πολέμῳ τετρωμένους ἐθεράπευεν· ἐπιλειπόντων δὲ σφᾶς τῶν ἐπιδέσμων, οὐδὲ τῆς ἑαυτοῦ ἐσθῆτος ἐφείσατο, ἀλλ' εἰς τὰ λ. αὐτὴν κατέτεμε πᾶσαν. Aristoph. Schol. ait ὀθόνια a Medicis vocari etiam λυχνώματα, quæ ead. esse puto cum λαμπαδίοις. || Λαμπάδιον, ab J. Poll. 4. numeratur etiam inter personas comicas, quæ ἰδέαν τριχῶν ἔχει πλέγματος εἰς ὀξὺ ἀπολήγοντος: unde et denominatam scribit a crinium plexu in acutum desinente instar lampadis s. funalis. ["Phryn. Ecl. 129. Thom. M. 566. Kuster. Aristoph. 127. Lucret. 4, 1159. ad Timæi Lex. 173. Act. Traj. 1, 237. Tæuia, T. H. ad Plutum p. 436." Schæf. Mss. Dio Cass. 58. Athen. 529. Dicæarch. p. 16. Hudson., Τὸ τρίχωμα ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυφῆς, ὃ δὴ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λαμπάδιον. Pro Λαμπαδίῳ πυρὶ, ap. Heliod. 36., quod esset a * Λαμπάδιος, Schn. Lex. leg. suspicatur λαμπάδων. * Λαμπαδιοδρομέω, Schol. Aristoph. Σφ. 1198.] Λαμπαδεύομαι, Lampada fero, VV. LL. ap. Suid. citantem h. l., Ἀριστόγονος οὖν Διονυσίου μύστης λαμπαδεύεσθαι μέλλων, εἶτα μέν τοι τὰ δεξιὰ παρείθη μέρη. Ipse tamen Suid. huic loco nullam exp. apponit. ["Toup. Opusc. 1, 326. ad Diod. S. 2, 410." Schæf. Mss. * Μεταλαμπαδεύομαι, Clem. Alex. Strom. 2, 503.] Λαμπαδίζω, i. q. λαμπαδουχέω, λαμπαδηφορέω, Lampadem ferens curro, Aristoph. Schol. loquens de λαμπαδηφόροις cursoribus, Ὅταν οἱ πρῶτοι λαμπαδίζοντες ἀφεθῶσι, Iis qui primi lampadem ferunt, e carceribus emissis. Λαμπαδιστὴς, i. q. λαμπαδοῦχος, λαμπαδηφόρος: ut λ. ἀγῶνες, Schol. Aristoph. [Diog. L. 9, 62.]

¶ Λάμπος, ὁ, Auroræ equus quidam, a fulgore et splendore dictus, Od. Ψ. (246.) Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵτ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι. Hector quoque Il. Θ. (185.) ejusd. nominis equum habet, Ξάνθε τε, καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἴθον, Λάμπε τε δῖε. Sed et solis equorum alter DICITUR Λάμπων, alter autem Φαέθων, Schol. Soph. p. 40. || Λάμπων, Nom. proprium viri. ["Jacobs. Anth. 8, 60." Schæf. Mss.] Ipse quoque sol VOCATUR Λαμπίας, Hes.: Eidem tamen λαμπίας est etiam * λαμπεὺς, φῶς. [* "Λάμπις, Villois. ad Long. 244." Schæf. Mss. * Λάμπων, Photio κυβιστικὸς βόλος, οὕτως Εὔβουλος.]

¶ Λαμπηδών, όνος, ἡ, Scintilla, σπινθὴρ, λαμπυρὶς, Hes. ["Boiss. Philostr. 440. Valck. Phœn. p. 85. Diod. S. 1, 204. ad Mœr. 397." Schæf. Mss.] AT Λάμπη, ἡ, Crassior spuma vino innatans, a nitore et candore dicta, vel, ut Erot. exp., τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης ἐν τῷ ὀξει, ἔτι δὲ κολυμβάσιν ἐλάαις, οἷόν τι λίπος κολλῶδες: ap. quem scribitur non solum λάμπη, sed et λαμπὴ, accentu in ultimam translato. [Plut. 10, 424. Κώνωπες χαίρουσι λάμπῃ καὶ ὀξει· τὸν δὲ πότιμον καὶ χρηστὸν οἶνον φεύγουσιν. "Λαμπὴ, Lumen, Musgr. Suppl. 993. Wakef. Eum. 390." Schæf. Mss.] Λαμπώδης, In quo spuma innatat, ὁ ἔχων ἐφιστάμενα ὅμοια λάμπῃ, Erot. reprehendens Bacchium, qui λαμπῶδες acceperat pro λαμπρὸν καὶ καθαρόν. Sed ap. Erot. scribitur ETIAM Λαμπώδης: quam scripturam ipse quoque agnoscit, dicens Bacchium inserere μ, et legere λαμπώδης. ["Λαμπώδης, Splendidus, T. H. ad Plutum p. 119." Schæf. Mss.] Ab illo autem sive λάμπη s. λαμπὴ est ET Λαμπηρὸς in Lex. Hippocr. Galeni, Spumosus, Spumeus: Λαμπηρὰ, inquit, τὰ ἀφρώδη· λάμπει γὰρ ὁ ἀφρός. Ubi pro λάμπει repono λάμπη. In VV. LL. autem perperam scribitur λαμπτηρὸς pro λαμπηρός.

[* Λαμπάζω, i. q. λάμπω, Manetho 4, 318.]

[* Λαμπεύω, Pindarus ap. Clem. Alex. p. 586 = T. 3. p. 129. Heyn.]

¶ Λαμπετάω, Luceo, Splendeo, Fulgeo, i. q. λάμπω, Il. A. (104.) ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην. Apud Latinos quoque ignes et faces fulgere dicuntur. Alibi autem de Hectore irato et in pugnam ruente dicit ejus oculos πυρὶ δαίεσθαι, ut et hic de Agamemnone, qui Calchanti succensebat. ["Valck. Oratt. 330. ad Charit. 727. Heyn. Hom. 6, 460." Schæf. Mss.] AT Λαμπετίη, Solis filia, quæ ejus armenta cum Phaëthusa sorore in Sicilia pascere poetarum fabulis perhibetur, ut docet Eust. et Hom. [Od. M. 132.]

[* "Λαμπέτης, Etym. M." Wakef. Mss. * Λαμπέτις, Lucian. 3, 650. * Ἠριλαμπέτις, Maxim. de Electt. 103. * Καλλιλαμπέτης ἥλιος, Anacr. Prisciani 7. p. 730.]

[* Ἀλάμπετος, Soph. Œd. C. 1662. ubi v. Brunck., Marm. Oxon. p. 79. Oxf. "Anonym. Diog. L. 9, 16." Boiss. Mss. Lobeck. Phryn. 571. * Ἀπολάμπετος, Hom. H. in Lunam 5. ex Hermanni emend.]

ΛΑΜΠΡΟΣ, Splendidus, Fulgidus, Clarus: cui opp. ὁ ζοφερὸς, Plut. de Primo Frig. Il. (A. 605.) ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, Clarum solis lumen: X. (30.) de canicula, Λαμπρότατος μὲν ὄγ' ἐστὶ, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. Thuc. 7. Ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρά. Plut. Τὰς ὄψεις ἀπὸ τῶν ἄγαν λαμπρῶν τιτρωσκομένας ἀποστρέφοντες ταῖς ἀνθηραῖς καὶ ποώδεσι χροιαῖς παρηγορεῖν: sicut alibi (8, 124.) dicit Τὴν ὀφθαλμίαν πρὸς ἅπαν τὸ λαμπρὸν ἐκταράσσεσθαι. Et λ. ἐσθῆς, Vestis splendida et fulgida. Idem (6, 546.) Οἱ προσιόντες ἐλέφασιν ἐσθῆτα λαμπρὰν οὐ λαμβάνουσιν, οὐδὲ φοινικίδας, οἱ ταύροις: his enim coloribus illa animantia irritantur. || Splendidus et ma-

gnificus, Dem. c. Mid. Λ. καὶ πλούσιος. Item, Λ. καὶ φιλότιμος ἐν τούτοις, Phalar, Ὠρέχθην μοναρχίας ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, Splendidus et liberalis erga amicos. At λ. γάμοι, Splendidæ nuptiæ, Lautæ et opiparæ, Evangelus ap. Athen. (644.) τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς καὶ μηδενὶ Ἐλλιπὲς, λαμπροὺς γενέσθαι βουλόμεσθα τοὺς γάμους. At λ. ἵππος ap. Xen. Præclarus equus, Ἱππ. (11, 1.) Πομπικῷ καὶ μετεώρῳ καὶ λ. ἵππῳ. Item λ. λόγος ap. Hermog. Splendida et illustris oratio. Vide l. quem Bud. 760. ex eo Auctore affert in Λαμπρύνομαι. At λ. ἐλπίδες, Ampla spes; λ. ἐν ἐλπίσι, Qui amplam spem animo concepit, Cui luculenta spes affulsit. Plut. Artax. (30.) p. 309. Ἤδη μέν ἦν ταῖς ἐλπίσι λαμπρὸς, ὑπὸ τῆς Ἀτόσσης ἐπαιρόμενος. || Clarus, Illustris, de nominis fama, Præclarus, Isocr. ad Phil. Ἐξ ἀδοξων γενέσθαι λαμπρούς: Archid. (4.) Λ. καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστότερον: Xen. Ἑλλ. 5, (2, 19.) Ἦν τοῦ λαμπρόν τι ποιῆσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τοῦ ζῆν ἐραστής. || Clarus, ut dicitur Clara vox, i. e. Alta et elata: unde λαμπρόφωνος. Plut. (7, 52.) Λαμπρὸν ἀνωλόλυξε. Quo loquendi genere utitur et (9, 78.) || At λ. ἄνεμος, Ventus vehemens, Synes. Ep. 4. Ἔπειτα δὲ καὶ νότος συνεπιλαμβάνει λαμπρός: ["Herod. 4, 96. Polyb. 1, 44, 3. 60, 6." Schw. Mss. "Thom. M. 566. 574. ad Charit. 409. 483. 655. 698. 711. Markl. Suppl. 222. 610. Wakef. Trach. 379. 1173. S. Cr. 5, 72. Villois. ad Long. 297. Boiss. Philostr. 402. ad Lucian. 1, 168. Abresch. Add. ad Aristæn. 135. Toup. Opusc. 1, 186. Valck. Hipp. p. 267. Diatr. 76. Lennep. ad Phal. 87. 250. Vehemens, Musgr. Heracl. 281. El. 1039. Wakef. Trach. 953. Plut. Alex. p. 61. Schm. Clarus, Casaub. ad Athen. 78. Valck. ad Chrys. 36. Merus, Ruhnk. ad Xen. Mem. 228. De voce, Boiss. Philostr. 512. De fuga, Strabo 6, 344. Plut. 4, 283. Cor. De vento, ad Charit. 268. Lennep. ad Phal. 87. 206. Wyttenb. Select. 399. ad Herod. 593. De vestibus, ad Diod. S. 1, 101. Λαμπρόν, adverbial., Reiz. ad Aristot. Pol. p. 11. Λ. ζημία, Bergler. Alciphr. 356. Λ. τὸ φρόνημα, Act. Traj. 1, 237. Πρὶν ἡμέραν λαμπρὰν γενέσθαι, Dionys. H. 1, 489." Schæf. Mss. * "Λαμπρόβουλος, Hes." Wakef. Mss. * "Λαμπροειδὴς, Athan. 2, 363." Kall. Mss.] "Λαμπροφόρος, Splendidam s. Candi- "dam gerens vestem: λαμπρείμων. Suidæ Lucer- "nam gerens, λυχνοφορῶν, ex Aristoph." [Kuster. p. 239.] "UNDE Λαμπροφορία, Splendidæ vestis "gestatio. Greg. Λαμπροφορία καὶ φωταγωγία, Splen- "didæ vestis et luminis gestatio." ["Greg. Naz. Or. in Heron. init., Basil. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 2. P. 2. p. 133." Boiss. Mss. * Λαμπροφορέω, Athan. 2, 341. Phot. v. Λαμπροείμων.]

[* Διάλαμπρος, ὁ, ἡ, Demophili Sent. 25.] Ἔκλαμπρος, Lucidus, Fulgidus. [Heliod. Χρυσοπ. 103. ap. Fabr. B. Gr. 8, 121. Harl. "Ἔκλαμπρον γελᾷν, Effuse videre, Athen. 158." Schw. Mss. * Ἐπίλαμπρος, Artemid. 3, 61. "Schol. Arat. Phæn. 156." Boiss. Mss. * Εὔλαμπρος, J. Poll. 4, 189. * "Ἡμίλαμπρος, Schol. Arat. 91." Wakef. Mss. * "Κατάλαμπρος, Suid. v. Φεραυγής. * Πανύλαμπρος, Eudem. Lex. Ms. v. Πανανγές. * Περίλαμπρος, Const. Manass. Chron. p. 53. 72. 81. 92. 103." Boiss. Mss. * "Ὑπερπερίλαμπρος, Anna C. 181." Elberling. Mss.] Ὑπέρλαμπρος, Prælustris, Supramodum splendidus et illustris, clarus et fulgidus, Aristoph. N. (571.) de sole, ὑπερ-Λάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει Γῆς πέδον. Et ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, Supramodum clare voce ululare. Dem. (313.) Αὐτὸν φθέγγεσθαι οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον. [* Πανυπέρλαμπρος, Theophyl. 3, 650. "Jo. Diac. in Bandini Anecd. 399." Boiss. Mss.]

Λαμπρῶς, Splendide, Luculenter, Clare. || Splendide et magnifice, Xen. (K. Π. 2, 4, 1.) Βούλεται γάρ σε ὡς εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσελθεῖν, Strabo, Προσοδεύονται λ. ἀπὸ τῶν ἐρίων, Amplos et largos reditus percipiunt. || Clare, Aperte, Synes. Ep. 67. Ἀπεδείχθη λ. ἅπαντα τἀναντία, Demonstrata sunt clare omnia. || Aperte, Manifesto, φανερῶς, paulo alia signif., Thuc. 2. Ἐπειδὴ ἡ τροπὴ ἐγίνετο λ., Postquam aperte terga dabant, 8, (75.) Λ. ἤδη ἐς δημοκρατίαν βουλόμενος καταστῆσαι τὰ ἐν τῇ Σάμῳ: 2, (7.) Λελυμένων λ. τῶν σπονδῶν, Aperte planeque soluto fœdere, Synes. Ep. 3. (Πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο) λάθρα τῇ πόλει, ἔπειτα λ. τῇ πόλει. [Insolenter, Polyb. 4, 57, 10. "Ad Charit. 483. Markl. Suppl. 610. Wakef. S. Cr. 5, 69. ad Diod. S. 1, 593. 595. 2, 541. ad Herod. 198. Λ. μάχεσθαι, ad Xen. Mem. 3, 4, 11." Schæf. Mss. Plut. Flamin. 10. * "Λαμπροτέρως, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 154." Elberling. Mss.]

Λαμπρότης, ητος, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas, Plut. (8, 477.) Ἐκλύωσι τὴν ἄγαν λ. τοῦ φωτός. || Splendor nominis, Illustre nomen, Claritas, Isocr. Hel. Enc. (9.) Εἰδὼς τὰς λ. καὶ τὰς ἐπιφανείας οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐκ τῶν πολέμων καὶ τῶν ἀγώνων γιγνομένας: Archid. (43.) Αἱ γὰρ ἐπιφάνειαι καὶ λ. οὐκ ἐκ τῆς ἡσυχίας, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀγώνων γίνεσθαι φιλοῦσιν. || Apud Hermog. Orationis splendor, Splendidum dicendi genus, Splendida et illustris oratio; nam sic Cic. quoque appellat. ["Diod. S. 1, 255. 284." Schæf. Mss.]

Λαμπρύνω, Illustro, Splendorem affero, Lucidum et clarum reddo. Et Λαμπρύνομαι, Illustror, Lucidus et splendidus reddor. Xen. Λ. (11, 3.) de æreo clypeo, quem gestare Lacones solebant, Τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται, ubi nota opponi sibi mutuo λαμπρύνεσθαι et ῥυπαίνεσθαι. Pass. vox active quoque capitur, (13, 8.) Καὶ ὅπλα δὲ λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται, Ἑλλ. 7, (5, 20.) Πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας, καὶ ἐλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας. Λαμπρύνειν dicitur etiam de oculis, cum clariores redduntur, Aristoph. Πλ. (635.) ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, Claræ ejus pupillæ redditæ sunt, Claritas ejus oculis restituta est, i. e. ἀνέβλεψε, Visum recuperavit. || Λαμπρύνομαι, Illustror, Nobilitor, Clarus reddor, Theod. H. E. 4. Παντοδαπῇ μὲν λαμπρυνόμενος ἀρετῇ, πάσης δὲ τῆς Σκυθίας τὰς πόλεις ἀρχιερατικῶς ἰθύνειν πεπιστευμένος. || Λαμπρύνεται, Hesychio φαιδρύνεται, de sereniore et hilariore vultu, ut videtur. || Λαμπρύνω et λαμπρύνομαι, Magnifice me ostento, Xen. Ἱππ. (10, 1.) Ἦν τις βουληθῇ ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι, τοῦ μὲν ἕλκειν τε τὸ στόμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον, ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνειν οἴονται, ἀπέχεσθαι δεῖ, Si quis velit equo ad agitationem magnificam et speciosam uti, omnino ab eo, quod plerique faciunt in opinione præclaræ equitationis, abstinendum, os ut frænis laceremus, Cam. Quibus addi potest λαμπρυνομένων ap. Suid., quod exp. καυχωμένων καὶ νικώντων ἐν τοῖς ἅρμασι. || Magnificentiam ostento, Largitionis splendore me illustro, cujus signif. duo exempla ex Aristot. Eth. 4, (2.) habes ap. Bud. 760. || Idem Bud. ibid. in quodam Hermog. l. interpr. Ad alacritatem me compono, Magnifice gestio et loquor. Potest etiam reddi Splendida oratione exorno, Splendide verba facio, Magnifice et luculenter dissero, Plut. (9, 453.) Θουκυδίδης γοῦν ἀντιλέγοντα ποιῶν τῷ Κορινθίῳ τὸν Ἀθηναῖον ἐν Λακεδαίμονι, καὶ πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων καὶ περὶ τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Vide et quendam Hermog. l. in Ἐλλάμπομαι. [Æsch. Eum. 104. "Abresch. Æsch. 2, 10. T. H. ad Plutum p. 212. ad Dionys. H. 5, 77. Musgr. El. 1039. Act. Traj. 1, 237. Valck. Diatr. 196. ad Thom. M. 4. Λελαμπρυσμένος, Heyn. Hom. 5, 234. 7, 90. * Λάμπρυσμα, Lobeck. Aj. p. 358." Schæf. Mss. "Phryn. Σοφ. Προπαρ. 47." Boiss. Mss. * Λαμπρυντικὸς, Diosc. 2, 164.] Ἀπολαμπρύνω, Splendidum reddo, Splendescere facio, Illustro, Illustrem reddo. Pass. Ἀπολαμπρύνομαι, Splendidus reddor, Splendorem capio, Illustror. Ἀπολαμπρύνεται τοῖσι ἔργοισι, Herod. (1, 41.) Factis illustratur, illustris redditur. [* Διαλαμπρύνω, Athan. 2, 33.] Ἐκλαμπρύνω, Exclaro, ea signif. qua Vitruv. 1, 2. Quod ea cœli regio nec exclaratur neque obscuratur solis cursu; Illustro. || Ἐκλαμπρύνομαι, Claresco, Illustror, Illustrior et clarior evado, Nobilitor ex aliqua re, Synes. Ep. 110. Πρέπον ᾤήθη τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ, ἐν γήρᾳ στρατιωτικαῖς ἐκλαμπρύνεσθαι πράξεσιν.

|| Ἐκλαμπρύνομαι, Glorior, Gaza ap. Cic., sicut λαμπρύνομαι signif. Magnifice me ostento. [" Dionys. H. 1, 240." Schæf. Mss.] Ἐλλαμπρύνομαι, Splendesco, Claresco. || Magnificentiam ostento, Largitionis splendore me illustro, Phalar. (255.) Οὕνεκα ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισι. || In alacritatem me compono, Magnifice gestio et loquor, Splendida et illustri oratione me effero, Splendido et illustri dicendi genere utor, Bud. 760. 761. ubi ex Hermog. affert, Αἷς πεποιθὼς ὁ ῥήτωρ ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ. [" Euseb. P. E. 143." Wakef. Mss. * Ἐπιλαμπρύνω, Dionys. H. de C. VV. 166. Schol. Pind. Π. 8, 136. * " Συνεπιλαμπρύνω, Plut. 9, 175." Wakef. Mss. * " Καταλαμπρύνω, Schol. Pind. Ὀ. 3, 35. Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 46. Jo. Damasc. in Hist. Barlaam. p. 6. Cod. Par. 903." Boiss.] Ὑπερλαμπρύνομαι, Supramodum in alacritatem me compono, et magnifice gestio, Xen. de canibus, quæ vulgo vaniloquentia fallere dicuntur, (K. 3, 7.) Αἱ δὲ ἀσπαζόμεναι τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπερλαμπρυνόμεναι ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι, συνειδυῖαι ἑαυταῖς ὅτι ἐξαπατῶσι, Falsa vestigia consectantes, supramodum caudæ motu et assultibus alacres, Magnificam spem prædæ in eo loco jacentis supra modum pollicentes, Bud.

[* " Λαμπρεὺς, Aristoph. Fr. 219. Valck. Anim. ad Ammon. 47." Schæf. Mss. " Isæus 72. Πυῤῥὸς δὲ ὁ Λαμπρεὺς τῇ μὲν Ἀθηνᾷ ἔφη τὰ χρήματα ὑπὸ Νικοστράτου καθιερῶσθαι: ' Taylorum si audimus, rectius * Λαμπτρεὺς scribetur.' Reisk." Seager. Mss.]

ΛΑΞ, Calce, Calcibus, Extremo pede: λήγοντι μέρει του ποδὸς, Eust., a λήξω fut. verbi λῆγω derivans, ut ποὺς a παύσω fut. verbi παύω. Il. (Z. 65.) Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος: Π. 503. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων Ἐκ χροὸς εἵλκε δόρυ, 862. δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἵρυσε λὰξ προσβὰς, Apoll. Rh. 2, (220.) ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐριννὺς Λὰξ ἐπεβη, Calcibus in oculos iusiliit, (106.) Τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο, θοῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας Πλῆξε, Plut. (7, 793.) e quodam Poeta, βαῖνε λὰξ Ἐπὶ τραχήλου, βαῖνε καὶ πέλα χθονί. Usus hujus adverbii est etiam in prosa, Lucian. (2, 336.) Λὰξ πατήσας ᾤχετο, Synes. Ep. 104. Οὐδὲ πυξ ἐντενεῖν, οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινὶ, Neque calcibus incursurum esse. Et ap. Eust. e Comicis, λὰξ ἐμβῆναι, Calcibus insultare: quemadmodum dixit Hom. in Od. (P. 233.) λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσι. Rursum λὰξ πατῆσαι infra in Ἀπολακτίζω. Et λὰξ κινῆσαι πρός τινα, Calcibus petere, Lucian. (2, 600.) Ἐπεὶ δὲ ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκέτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ: pro quo ibid. dicit ἀπολακτίζειν. Λὰξ dicitur de Ea etiam plantæ parte, quæ in digitos desinit, Od. O. (44.) Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν Λὰξ ποδὶ κινήσας, Schol. τῷ μεγάλῳ δακτύλῳ τοῦ ποδὸς νύξας, τῷ πλατεῖ τοῦ ποδὸς, et Eust. τῷ ὑποκάτω μέρει τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων. Il. K. (157.) Τὸν παρστὰς ἀνέγειρε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Λὰξ ποδὶ κινήσας, ὄτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην, Ἔγρεο. Ceterum λὰξ prius esse quam λακτίζω, seu vera sit ea, quæ illi datur, etym., seu minus, verisimile mihi visum est; ponique κ pro ξ in λακτίζω, sicut et in Λακπατέω. Quid si vero λακτίζω quasi λακπατίζω dici putemus? [" Λὰξ, Jacobs. Anim. 318. Anth. 1, 49. 6, 129. 11, 139. 12, 232. Bianor 11. Marc. Arg. 23. Wakef. Eum. 110. 545. Heyn. Hom. 5, 115. 6, 33. Abresch. Æsch. 2, 83. Brunck. Antig. 1275. Soph. 3, 458. H. Steph. ad Æsch. p. 383. Theogn. 793. 825." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 1448. Vide Λάζω. * " Λάγδην, i. q. λὰξ, Jacobs. Anth. 6, 129. Brunck. Soph. 3, 458. ad Lucian. 2, 336. H. Steph. l. c." Schæf. Mss.] Λακπατέω, Calce premo, pulso, Planta pedis calco: unde λακπατῆσαι ap. Hes. λακτίσαι, καταπατῆσαι, ἀνατρέψαι. Apud Lucian. autem et Eust. divisis etiam vocibus reperitur λὰξ πατῆσαι. [" Jacobs. Anth. 6, 129." Schæf. Mss. Phot. Λακπατεῖν· Φερεκράτης Πετάλῃ, Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.] Λακπάτητος, s. Λαξπάτητος, ὁ, ἡ, Calce pressus, pulsatus, Planta pedis calcatus, Eust. de λὰξ ἐμβῆναι loquens, Ἐξ οὗ, inquit, παρὰ Σοφοκλεῖ (Ἀντ. 1275.) τὸ, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν· ὅ τινες λακπάτητον διὰ τοῦ κ. γράφουσι. Dicitur vero λαξπάτητος ut ἔξκλινος et ἔξπους, quæ Attica esse scribit Etym. Vide Λεωπάτητος. [" Jacobs. Anth. 6, 130." Schæf. Mss. * Λακτικὸς, Gl. Calceus. * Λακτικὴ, sc. τέχνη, opp. πυκτικὴ, Œnomaus Eusebii 5, 34. * " Λακτικῶς, Catal. Clarkii Gaisf. p. 40." Boiss. Mss.]

Λακτίζω, de cujus formatione vide quæ modo dixi in Λὰξ, Calco, Calce pulso, premo, Calcitro, Plut. (10, 147.) Οὔθασι συῶν ἐπιτόκων ἐναλλόμενοι καὶ λακτίζοντες, Pind. (Π. 2, 174.) ποτὶ κέντρον Λακτιζέμεν, Adversus stimulum calces, sc. jactare, ut Donat. ap. Terent. subaudit. Alex. Aphr. Probl. 2, 31. Τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει συνεχῶς τοὺς πόδας, ubi nota λακτίζειν τοὺς πόδας pro τοῖς ποσὶ, ut Hom. loquitur: et de brutis dici ut Lat. Calcitrare: item Calcibus cædere et verberare. Liv. Quorsum asinus cædit calcibus? Virg. Tollit se arrectum quadrupes et calcibus auras Verberat. Interdum cum accus. construitur et signif. Calce peto, contingo, Cædo s. Concido calcibus, Calcibus insulto, Calces incutio, Calce pulso, premo, verbero; sic enim Lat. loquuntur. Interdum vero præter accus. illum additur etiam dat. instrumenti, ubi et verbo Calco redditur. Od. Σ. (97.) de Iro ab Ulysse prostrato, Κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας, Λακτίζων ποσὶ γαῖαν: X. (86.) de Eurymacho ab Ulysse vulnerato et collabente, ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ, Θυμῷ ἀνιάζων, ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν Λακτίζων ἐτίναξε. Longin. Λακτίζοντες, καὶ κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι καὶ ὁπλαῖς. Demetr. Phaler. Οὐδὲ βαδίζοντες, ἀλλ' οἷον λακτίζοντες τὴν γῆν. Aristoph. N. (135.) Ἀμαθής γε, νὴ Δί', ὅστις οὕτωσὶ σφόδρα Ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας. Terent. quoque in Eun. dicit Calcibus insultare fores. Et λακτίζειν τὸ ἔδαφος, Solum calce ferire et supplodere, ut stomachantes pueri solent, Bud. e Chrys. Et λακτίζομαι, Calcibus petor, pulsor, verberor, ut supra. Lucian. (1, 128.) Πρὸς ἑνίων ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, Lucill. Λακτισθεὶς δ' ὡς εἶχε τὸ καίριον, Insultatus calcibus. Idem Lucian. Λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. Aliquando pro Calcor accipitur, Synes. Ep. 44. Ἀλλ' εἴ τις ἱματίοις αἴσθησις ἦν, τί ἂν οἴει πάσχειν αὐτὰ λακτιζόμενα καὶ νιτρούμενα καὶ πάντα τρόπον κναπτόμενα; Dum calcantur. Sed et in Luciani l. ἀτίμως λακτιζόμενος commodius potest reddi Calcatus et pedibus obtritus, more eorum, quæ despicantes abjicimus et conculcamus: sunt autem verba Pluti. [Æsch. Pr. 880. Ag. 391. 894. 1633. Pind. Ἰ. 4, 113. " Eur. Iph. T. 1396. Jacobs. Anth. 10, 63. Brunck. Aristoph. 2, 72. (Θ. 509.) Heringa Obss. 22. Λ. πρὸς κέντρα, Valck. Oratt. p. 381. * Λακτίσσω, Koen. ad Greg. Cor. 288. * Λακτιστέον, Musgr. Iph. T. 105. * Λάκτισμα, ad Charit. 258. Wakef. S. Cr. 2, 15." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1610. Lycophr. 835. 843.] " Λάκτιμα, Hesy-" chio, i. q. λάκτισμα, Ictus calce incussus." [* Λακτισμὸς, Schol. Aristoph. Λ. 799.] Λακτιστὴς, ὁ, Calcitro: Gell. (N. A. 4, 2.) Equus mordax et calcitro, Xen. [Ἀπ. 3, 3, 4.] Λακτιστικὸς, pro eod.: ζῶα, ὑποζύγια, Quæ calcibus verberare et cædere solent.

[* Ἀναλακτίζω, Oribas. 121. Ed. Mosquens. Clem. Alex. Strom. 7, 890.] Ἀντιλακτίζω, Recalcitro, Calcitrantem vicissim calcibus peto, Plut. (9, 737.) Καὶ γὰρ ὁ καπνὸς ἀέρος ἐστὶν εἶδος, καὶ ἡ κατὰ Πίνδαρον ἀέρος κνίσσ' ἀντιλακτίζουσα καπνῷ, Quippe cum fumus aëris species quædam sit, et ille etiam ap. Pind. aëris nidor recalcitrans fumo: [6, 33. Aristoph. Εἰρ. 613.] Ἀπολακτίζω, Calce ferio, repello, Lucian. (2, 601.) Ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἔπεται δρόμῳ ἐπ' αὐτοὺς, Calces in aversum a se jactans: asinus de se, Ἀεὶ γάρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες. Proprie est λακτιστικῶν jumentorum, sed et de homini-

bus dicitur. Plut. (Anton. 36.) Καὶ τέλος (ὁ ἔρως,) ὥσπερ φησὶν ὁ Πλάτων, τὸ δυσπειθὲς καὶ ἀκόλαστον τῆς ψυχης ὑποζύγιον, ἀπολακτίσας τὰ καλὰ καὶ σωτήρια. Dionys. Theologus in quadam Epist. Σὺ δὲ ἀντώθεις, καὶ μετὰ πολλῆς αἰδοῦς προσιόντα, θρασέως ἀπελάκτιζες. || Despicor, Sperno, tanquam calce repellens, Dionys. Areop.: Plaut., ἀπολακτίζω inimicos meos. Cic. Calcitrat, respuit, non putat tua dona esse tanti. Ubi Bud. itidem pro Despicari et quasi calce repellere accipi scribit. Sic dicitur λὰξ πατεῖσθαι quod contemnitur, ut docui in meis Animadvv. in Adagia Erasmi. [" Wakef. Eum. 141. * Ἀπολακτισμὸς, ibid. Porson. Med. p. 19." Schæf. Mss. Plut. 8, 57. Æsch. Suppl. 943. * Διαλακτίζω, Plut. 8, 569. Eur. Cycl. 174. Theocr. 24, 25. Symm. Ps. 67, 31.] Ἐκλακτίζω, Calces in sublime jacto, Calcibus auras verbero, Virg. Tollit se arrectum quadrupes et calcibus auras Verberat: Schol. Aristoph. Σφ., εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. Aristoph. dicit etiam ἐκλακτίζειν σκέλος, pro Jactare crus in altum, more eorum qui calcibus auras verberant: (1492.) Σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων Πρωκτὸς χάσκει, Crus in cœlum ejectans, Cam. Aliquanto post itidem dicit, ἄνω σκέλος Ἐκλακτισάτω τις: pro eo vero, quod dixerat σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων, ibid. dicit, Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. || Rejicio, calcibus impetendo, quod despicantium est, ut et ἀπολακτίζω, Theophyl. Ep. 13. Τοῦ Νικίου τεθαύμακα τῶν ἀλόγων ζώων ἔχοντος τὸν λογισμὸν ἀλογώτερον· ὑπάρχων γὰρ παῖς ἀνδρὸς σοφιστοῦ, τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας, περὶ δὲ κύβους καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου σχολὴν κατανάλωσας. Similiter Suid. quoque ἐκλελάκτικεν exp. ἀποβέβληκεν: item ἀπέφυγεν. [Hippocr. 839.] Ἐκλάκτισμα, τὸ, ET Ἐκλακτισμὸς, ὁ, Saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis, ut apparet ex Aristoph. ll. cc. J. Poll. 5, c. 14. de speciebus saltationum, Τὰ δὲ ἐκλ., γυναικῶν ἦν ὀρχήματα· ἔδει γὰρ ὑπὲρ τὸν ὦμον ἐκλακτίσαι. Unde Cam. dicit esse Saltationes muliebres, cum super humerum calces efferebantur. Et ap. Hes. ἐκλακτισμὸς, σχῆμα χορικὸν, ὀρχήσεως σύντονον. [* Καταλακτίζω, Gl. Inculco. * Περιλακτίζω, Clem. Alex. 478.]

Λάκτις, Stimulus, Scutica, VV. LL. || Tudicula, Pistillum, quo sc. ita materiam aliquam pinsant, ut fullones calcibus pannos calcant; nam ii λακτίζεσθαι quoque dicuntur: unde Etym. exp. τορύνη et σκυτάλη in hoc Callimachi versu, Λύθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνων [ἐτνῶν Ruhnk.] εὐεργέα λάκτιν. Nicandri quoque Schol. λάκτιν i. esse scribit q. ἀλετρίβανον Atticis, Pistillum salibus conterendis. || Rudicula, Spatha, Cochlear, quo aliquid in mortario aut olla miscetur et agitatur, τὸ κίνητρον, Schol. Nicandr. Θ. 108. ἔπειτα δὲ λάζεο τυκτὴν Εὐεργῆ λάκτιν, τὰ δὲ μυρία πάντα ταράσσειν Συμφύρδην. [" Ruhnk. Ep. Cr. 184. Toup. Opusc. 2, 287." Schæf. Mss.] " Λα-" κρὶς et Λάκτις, Hesychio κώπη, τορύνη."

ΛΑΟΣ, ὁ, Turba, Populus, Il. N. (833.) τῇ [τοί] δ' ἅμ' ἕποντο Ἠχῆ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν: Π. (129.) Δύσσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω: I. (116.) ἀντί νυ πολλῶν Λαῶν ἐστὶν ἀνήρ, ὅν τε Ζεὺς κηρὶ φιλήσῃ: X. (205.) Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι δῖος Ἀχιλλεύς. Synes. Ep. 57. Καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστώτων καὶ περιεστώτων λαῶν, Coram congregato et circumstante populo, turba et multitudine. Item Il. Λ. (675.) λαοὶ ἀγροιῶται. Aliquando additur nomen regionis aut urbis. Π. (368.) λεῖπε δὲ λαὸν Τρωϊκὸν, Populum Trojanum: O. (218.) Ὣς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαϊκὸν Ἐννοσίγαιος. Item cum pronomine σὸς vel ἐμὸς, vel ἑὸς, Od. X. (54.) σὺ δὲ φείδεο λαῶν Σῶν: Θ. (524.) Ὅστε ἐῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσι, sub. ἑῶν. Quidam λαὸς a λάας derivant, eo quod jactis in aversum lapidibus Deucalion et Pyrrha λαοὺς repararint. Atque hinc Virg., Unde homines nati, durum genus. Et Ovid. Metam. 1. post fabulam de humano genere, Deucalionis et Pyrrhæ precibus e saxis post terga jactatis reparato, Unde genus durum sumus experiensque laborum, Et documenta damus, qua simus origine nati. Item Pind. (O. 9, 68.) ap. Eust. ἄτερ Δ' εὐνᾶς ὁμόδαμον Κτη-

A σάσθαν λίθινον γόνον· Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν. Eust. vero et aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam * πολυανθρωποῦσαν, convocabat τὸν ὄχλον, et numerum notabat λάεσιν, Lapidibus, unoquoque unum jaciente. Affert tamen et aliam etym., derivans a λα epitatico et αὔειν i. e. φωνεῖν, quoniam πολύφωνος est ὁ λαός. [" Thom. M. 575. Jacobs. Anim. 59. Anth. 6, 217. Heyn. Hom. 4, 630. Clark. ad Il. A. 265. Diod. S. 1, 378. Multitudo, Græv. Lectt. Hes. 616. Λαοὶ, Homines, 613. Exercitus, Diod. S. 2, 496. 506. 511. Conf. c. ἄλλος, ad Paus. 308. ad Herod. 163. 317. Ilgen. Hymn. 609. ad Diod. S. 1, 66. 213. 242. 299. 318. 336. 399. De formis h. v., ad Herod. 391. De etym., Heyn. ad Apollod. 95. Λαοὶ ἀσπισταὶ, λ. ἀγροιῶται, Heyn. Hom. 4, 569." Schæf. Mss. * Λαοδογματικὸς, Polyb. 34, 5, 14. " Tyrwh. Strab. p. 8. 36." Schæf. Mss.] Λαοδογματικῶς, Ita ut vulgo s. populo videtur, E multitudinis opinione, VV. LL. [" Tyrwh. Strab. p. 8. (7. p. 488.)" Schæf. Mss. * Λαοειδὴς, unde]

B Λαώδης, Popularis, VV. LL. [" Plut. 3, 299. Cor." Schæf. Mss. " Muson. Ep. ad calc. Collect. Epistologr. Ald." Boiss. Mss. * Λαοηγησία, Just. Mart. 237, 32. Thirlb. * Λαοκρατοῦμαι, * Λαοκρατία, Menander Rhet. p. 94. * Λαομάκαιρα, Anon. H. in Virg. 12. * Λαομέδων, Nom. propr., Il. Υ. 237. * Λαομεδοντιάδης, O. 527. * " Λαομεδόντιος, Eur. Tro. 822." Schæf. Mss. * Λαοπαθὴς, Æsch. Pers. 950. lectio suspecta. * Λαοπλάνος, Joseph. A. J. 8, 8, 5. Suid. v. Ματρέας. " Saracenica Sylb. 66. Phot. Epist. 151. Ignat. Epist. p. 67. Voss." Boiss. Mss. * Λαοπόρος, Æsch. Pers. 113. * Λαοσεβὴς, Pind. Π. 5, 128.] Λαοσσόος, Populos servans, concitans. Priori significatione Apollo et Minerva dicuntur λαοσσόοι, ὡς λαοὺς σόοντες, h. e. σώζοντες: at Ἔρις dicitur λαοσσόος, ἢ σείουσα h. e. ἡ κινοῦσα καὶ παρορμῶσα εἰς πόλεμον: eod. sensu Ἄρης quoque λαοσσόος, dicitur ὁ λαοὺς παρορμῶν, διώκων, Eust., qui et Minervam hoc posteriori sensu λαοσσόον dici posse scribit, quippe quæ bellica dea sit. Od. X. (210.) οἰόμενος λαοσσόον

C ἔμμεν Ἀθήνην, Il. Υ. (48.) Ὤρτο δ' Ἔρις κρατερὴ λαοσσόος: P. (398.) οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ'. Tribuitur hominibus quoque, Od. O. (244.) Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηα, sc. ἔτικτε, ubi Eust. λαοὺς σόοντα, ἤτοι διώκοντα κατ' ἀνδρίαν, σώζοντα διὰ μαντικῆς. Hesiod. Ἀ. (37.) Ἀμφιτρύων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρως. [" Gesner. Ind. in Orph., Wakef. S. Cr. 3, 42. Græv. ad Hes. p. 596. Byzant. Mon. 1. Heyn. Hom. 6, 392. 642." Schæf. Mss. * " Λαοσυνάκτης, Leo Allat. de Templis 3." Kall. Mss.] Λαοτρόφος, Populum alens, nutriens. At Λαότροφος, Qui a populo alitur s. nutritur. Pro diversitate enim accentus signif. mutat. [Pind. Ὀ. 5, 8. 6, 102. * Λαοφθόρος, Theognis 779. * Λαοφόνος, Theocr. 17, 53.] Λαοφόρος, Populos ferens. Et λαοφόρος ὁδὸς, Via publica s. pervulgata: a crebra multitudine, quæ per eam commeat. Ead., et Regia, Prætoria, Consularis, Militaris, ut nonnulli scribunt: quoniam reges etc. magna cum frequentia et per latas vias tritissimasque iter facere solent. Il. O.

D (681.) de equite desultorio, Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει Λαοφόρον καθ' ὁδόν. In prosa λεωφόρος dicitur. [* Λαοχαρὴς, Anon. H. in Virg. 12.]

Ἀρχέλαος, Populi rector, Aristoph. || Nom. proprium. [Matth. 2, 22.] " Ἀρχέλας, ου, ὁ, Populi " princeps s. Præfectus: aut Rector populi: ὁ " ἄρχων τοῦ λαοῦ aut δημαγωγός. Aristoph. Ἱππ. " (164.) Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσῃ, simpli- " citer accipiens ἀρχέλας pro ἡγεμὼν s. ἔξαρχος, pro- " pter gen. τούτων, per quem intelligit quasdam τῶν " λαῶν στίχας. Hes. vero tradit ἀρχέλαν παρὰ τὴν " ἀρχὴν nominatum fuisse τὸν ἐπιστάτην τοῦ Λυκείου: " quosdam alios eo nomine intelligere τὸν ἄρχοντα " τοῦ ἐλαίου: quorum sententia mihi equidem parum " probatur." [" Brunck. Trach. fin. * Ἀρχέλεως, ibid. Huschk. Anal. 222." Schæf. Mss. * Πολύλαος, Phav. 615. * Πρωτεσίλαος, Lobeck, Phryn. 688. * " Φιλόλαος, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243." Boiss. Mss.]

[* Λαϊκὸς, Popularis, Aq. Symm. Ezech. 48, 15.

* Λαϊκόω, Profano, Aq. Ezech. 7, 21. Deut. 28, 30.]

[* Λαικάτη, ἡ, Inscr. ap. Taylor. ad Demosth. 227. Reisk.]

¶ Λεὼς, ὦ, Attice dicitur pro λαὸς, ut νεὼς pro ναὸς, Soph. (Aj. 565.) ἐνάλιος λεὼς, Populus marinus, Lucian. Harm. Ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω: Hermot. de scriptoribus fabulosis, Καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς. || Nom. proprium viri, UNDE Λεωκόριον, Suid. [Dem. 1258. 1259. "Λεὼς, Thom. M. 575. Musgr. Iph. T. 1386. Abresch. Æsch. 2, 89. Jacobs. Anim. 77. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 58. ad Dionys. H. 1, 173. Clark. ad Il. A. 265. Ammon. 148. Forma hæc, etiam in composs., sæpe obliterata, Valck. Diatr. 110. ad Herod. 306. 352. ad Charit. 314. De nominn. propr. cum λεὼς compos., Casaub. ad Athen. 1, 15. ad Herod. 584. 745. ad Diod. S. 1, 441. Poetice, Ruhnk. Ep. Cr. 256. Wessel. Prob. 80. Utitur h. v. Appianus, Crusius ad Sueton. 91. Λεὼς, Brunck. Aristoph. 3, 105. Nom. propr., ad Diod. S. 2, 171." Schæf. Mss.] Λεωβάτος, ἡ, Via publica et Vehicularis, a populi per eam commeantis frequentia. Hes. tamen simpliciter exp. ὁδὸς, ἰχθὺς σελαχώδης: [cf. Λειοβάτος.] "Λεωλογέω, Populum "percenseo. Phœnix Colophon. ap. Athen. (530.) "de Nino, Οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι." Λεωπάτητος, ὁ, ἡ, A populo calcatus, Prorsus conculcatus, a λεὼς significante παντελῶς, Creon ap. Soph. in Ant. (1273.) Θεὸς τότ' ἄρα τότε μέγα βάρος ἔχων Ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, Οἴμοι λεωπάτητον ἀντρέπων χαρὰν, Schol. τὴν μεγάλως καταπατουμένην, et τὴν μεθ' ὕβρεως ἀπωθουμένην. Scribitur tamen ibi et λακπάτητον contra quam metri leges ferant: quam scripturam Eust. quoque agnoscit, paulo ante in Λακπάτητος h. l. citans, et ille Schol. qui exp. τὴν χαρὰν λὰξ πατήσας. [* Λεωσφέτερος, Herod. 9, 33.] "Λεωτροφίδου λεπτότερος καὶ Θυμάν-"τιδος: proverbialiter de summe macris: fertur "enim Leotrophides fuisse admodum gracilis et "macilentus. Suid." Λεωφόρος, ὁ, ἡ, i. q. λαοφόρος paulo ante: λεωφόρος ὁδὸς, ead. quæ λαοφόρος Homero. Philo V. M. 1. Τὸ δὲ μεσαίτατον, ἐν ᾧ ἡ ῥῆξις ἐγένετο, ἀναξηρανθὲν, ὁδὸς εὐρεῖα καὶ λ. γίνεται, de mari in duas partes scisso, cujus medium resiccatum latam et militarem viam aperuerat, Turn. Herodian. 8, (5, 12.) Αἵ τε λ. ὁδοὶ καὶ ἁτραποὶ πασαι ἐφυλάττοντο ὡς μηδένα διαβαίνειν, Omnes viæ publicæ et calles. Aliquando autem omittitur subst. ὁδὸς, et subaudiendum relinquitur. Philo de Mundo, Ἐν ἀπείρῳ χρόνῳ ταῖς ἐπομβρίαις ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα πᾶσα λεωφόρος ἐγεγένητο, In tempore infinito imbris vi terra a fronte ad calcem ad viæ vehicularis æquabilitatem complanata. Herodian. 8, (8, 16.) Καταλιπόντες τὰ σώματα ἐῤῥιμμένα ἐπὶ τῆς λεωφόρου, In via publica: 3, (12, 25.) Τὸ σῶμα ῥίπτουσιν εἰς τὴν λ., ὡς ἂν πᾶσι φανερὸν γένοιτο. Et τῆς λ. ἐκτραπῆναι, A via militari divertere, Bud. At λ. ὁδοὺς μὴ στεῖχε symbolice Pythagoras dixit pro γνώμῃ πολλῶν μὴ ἀκολούθει, Eust. Cui et λ. γυναῖκες dicuntur Meretrices publicæ, quæ etiam δημιουργοὶ et σποδησιλαῦραι et πανδοσίαι, ut supra quoque in Σποδησιλαῦραι dictum fuit. Nominatim autem ex Anacr. affertur λεωφόρος dictum de muliere publice prostante. ["Callim. 1, 541. Musgr. Rhes. 881. Jacobs. Anth. 7, 252. 9, 362. Toup. Opusc. 2, 68. Valck. Diatr. 110. ad Diod. S. 1, 136." Schæf. Mss.] Λεωργὸς, ὁ, ap. Æsch. Pr. (4.) τόνδε πρὸς πέτραις Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι, Ἀδαμαντίναις πέδῃσιν, ubi Schol. varie exp. sc. τὸν ἔχοντα ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βουλεύματα: vel τὸν τοὺς λαοὺς ἐργασάμενον, nam finxisse homines creditur: vel τὸν τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχόντα διὰ τοῦ πυρὸς, quoniam ignis, quem diis surripuerat, usum hominibus ostendit: vel τὸν ἄξιον γενέσθαι ἔργον καὶ παρανάλωμα λάων, h. e. Lapidum. Suid. h. l. citans exp. τὸν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκοντα: item πάντολμον: quemadmodum Bud. quoque pro Audaci, Temerario, Præcipiti et Confidenti accipi tradit in Xen. Ἀπ. 1, (3, 9.) Νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἶναι καὶ λεωργότατον, quippe qui εἰς μαχαίρας ἐκυβίστα, et in ignes insiliebat. Hes. autem λεωργὸν exp. κακοῦργον, πανοῦργον, ἀνδροφόνον. Videndum autem, num deduci possit et a λεῶς, quod Gal. ap. Hippocr. accipi scribit pro παντελῶς, ἅπαν, et πανοῦργος ac λεωργὸς synonyma prorsus erunt. ["Archiloch. 17. Jacobs. Anth. 9, 373. Ruhnk. Ep. Cr. 88. Toup. Opusc. 1, 104. Emendd. 1, 159. T. H. ad Lucian. 1, 185." Schæf. Mss. Ἐκδικώτατοι καὶ λεωργότατοι, Ælian. H. A. 16, 5.] "Λιωργὸς, Hesy-"chio κακοῦργος." "Λεουργὸς, ap. J. Poll. 3, 28. sy-"nonymum est hisce, θρασὺς, πάντολμος, ῥιψοκίνδυνος, "et similibus: sed ait ipsum esse φορτικὸν, quamvis "a Xen. quoque usurpatum. Infra rectius λεωργός: "atque ita scriptum ap. eund. Xen." [Phot. Λεωργόν· ἐν τῷ ω̄, καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν (Ἀπ. 1, 3, 9.) θερμουργότατον καὶ λεωργότατον· Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ οῡ, λεουργόν.]

[* "Ληὼς, Ionice pro λαὸς, Herod. 5, 42." Schw. Mss.] "Λῆον Hes. exp. ἔθνη καὶ ὄχλον."

"Ἀμφιλέω, VV. LL. afferunt pro Administro, "ἀμφιέπω: sed viderint."

["ΛΑΠΙΘΗΣ, Jacobs. Anth. 7, 45. Λαπίθαι, Valck. Adoniaz. p. 412. * Λαπιθανὸς, Jacobs. Anth. 8, 169." Schæf. Mss. Cf. Λαπίζει.] "Ἐνλαπιθάζε-"σθαι, Hesychio μαχέσασθαι Λαπίθαις: item ἐνθυ-"μηθῆναι."

ΛΑΠΤΩ, ψω, Lambendo bibo, more canum, luporum et animantium τῶν καρχάρων, Eust.: Aristot. H. A. 8. Πίνει δὲ τῶν ζώων τὰ μὲν καρχαρόδοντα, λάπτοντα· τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες· ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπᾷ, οὔτε λάπτει, ἀλλὰ κάψει· καὶ τῶν ὀρνέων δὲ τὰ μὲν ἄλλα σπάσει. Unde Plin. 11, 73. In potu, quibus serrati dentes, lambunt: quibus continui dentes, sorbent, ut equi et boves: neutrum ursi, sed aquam quoque morsu vorant. Est autem verbum πεποιημένον, e genere eorum, quæ ὁρίζονται τὰ κατὰ μίμησιν ἐκφερόμενα πάθους ἢ πράγματος, sicut et σίζω, Demetr. Phal. II. Π. (160.) de lupis præda satiatis, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ Ἄκρον. Plut. de Solert. Anim. Οἱ δὲ τοὺς δασύποδας διώκοντες, sc. κύνες, ἐὰν μὲν αὐτοὶ κτείνωσιν, ἥδονται διασπῶντες, καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι προθύμως. Ælian. de Ægyptiis canibus, Οὐκ ἀθρόως, οὐδὲ ἀνέδην οὐδὲ ἐλευθέρως ἐκ τοῦ ποταμοῦ πίνουσιν, ἐπικύπτοντες ἅμα καὶ ὡς διψῶσι λάπτοντες· ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θηρία. Idem de iisd., Τὴν μὲν ὄχθην παραθεῖν, λάπτειν δὲ τῇ γλώσσῃ ὡς ἂν μή τι τῶν κάτωθεν ἀνερπύσαν εἶτα ἐξαρπάσειαν αὐτούς. Et Plin., Certum est canes juxta Nilum amnem currentes lambere, ne crocodilorum aviditati occasionem præbeant. || Λάψαι est etiam Plenis se proluere poculis, Confertim se ingurgitare mero, et ἀθρόως πιεῖν, Athen. (485.) ubi de λεπαστὴ sermo est, citans ex Aristoph. Τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν, ὦ "ναξ δέσποτα, quasi ἄθρουν ἐξέπιες. Item e Pherecr. ibid. τῶν θεατῶν δ' ὅστις διψῇ, λεπαστὴν λαψάμενος μεστὴν ἐχαρύβδισε: ubi observa etiam vocem mediam. || Λάπτειν, Evacuare, Exinanire, ἐκκενοῦν, ut multis in Il. Eust. tradit: item τὸ γίνεσθαι λαγαρόν τινα ἐκπεττομένης καὶ κενουμένης τῆς τροφῆς, ex Athen. hanc exp. afferens, qui (363.) εἰλαπίνη hinc derivat, λάπτειν esse dicens τὴν τροφὴν ἐκπέττειν, καὶ κενούμενον, λαγαρὸν γίνεσθαι. || Λάπτει, λαμβάνει, ap. Hippocr., Gorr. ex Erot. "Λαπῆναι, Hesychio λαπισθῆναι: a "λάπτω. Λάψων, Eod. auctore est * ὑποκοιλαίνων τὴν "γλῶσσαν, καὶ ἀναφέρων τὸ ὕδωρ μετά τινος ἤχου: "Suidas vero λάψοντες exp. ἐπιθυμητικῶς ἔχοντες τοῦ "πίνειν, Cupientes bibere: respiciens ad Il. Π. (161.) "de lupis, ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λά-"ψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Sed eo in l. "λάψοντες non præsentis, sed futuri temporis signif. "habet, formatum a th. λάπτω: quemadmodum "Hes. quoque λάψονται per fut. exp. τῷ ἄκρῳ τῆς "γλώσσης πίονται." ["T. H. ad Plutum p. 316. Brunck. Aristoph. 2, 69. Heyn. Hom. 6, 155. 7, 169. ad Apollod. 570. Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh., Toup. Opusc. 1, 250. 421. Koen. ad Greg. Cor. 247. Conf. c. δάπτω, Callim. 1, 529." Schæf. Mss.

Phot. * Λαπτόμενος· ἀπὸ τοῦ λάπτειν εἰρηται· ὁ * αἰσχρολοιχός. * Λάψις, Aristot. H. A. 8, 8, 1. * "Λάπτης, Hes." Wakef. Mss. * Λαπτὴρ, Hippocr. 546, 43. sed Foes. legit λαμπτήρ. * Λαπ-ικος, Eust. Od. A. p. 50, 14.] Ἀπολάπτω, Lambendo absorbeo, metaph. autem sumta est ab animalibus, quæ lambunt in potu. Capitur pro ἐκπινω, αποσπω, ἁφαρπάζω, Suid. ex Aristoph. N. (811.) Γνοὺς ἀπολάψεις ο, τι πλεῖστον δυνασαι Ταχέως. Si vero ἀπολέψεις scribatur, erit ab ἀπολέπω, Decortico, Corticem detraho. Ἐκλάπτω, Lambendo ebibo s. exorbeo, exhaurio, ut canes et animalia serratos deptes habentia, Aristoph. Εἰρ. (885.) Τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται, ubi usus est voce media: ut Pherecr. supra λαψάμενος dicit. ["A. 1229. Barker. ad Etym. M. 1094.]

"Λάπη, (s. Λαπῆ,) Pituita. Ex Hippocr. de Morbis, Ἐμέει σιαλα καὶ λάπην. Apud Athen. (132.) e Diphilo, Διὰ γαρ το πληθος των παρ' αὐτοῖς ἰχθύων Πάντες βλιχανόδεις εἰσι καὶ μεστοὶ λαπῆς."

"Λαψόρων, Hesychio τῷ χειρὶ ποτίζων s. ἀπτόμενος."

¶ Λαπάζω ET Λαπάσσω s. Λαπάττω, Evacuo, Inanio: λαφυττειν γὰρ καὶ λαπάζειν, τὸ ἐκκενοῦν καὶ αναλίσκειν, Athen. (362.) a λάπτειν, quod itidem pro εκκενουν accipitur. Dicitur plerumque de ventris evacuationibus s. alvi dejectionibus, Gal. Ἡ δὲ ευροια τοῖς μὲν δι' ἕδρας ἐκκριθήσεσθαι μέλλουσιν, υπο τε του μελικράτου γενήσεται καὶ τῶν ἐδεσμάτων οσα λαπάττει τὴν γαστέρα. Idem, Οὐκουν σαν ἤτοι κατὰ τὴν ἕδραν ἤ τι τῶν πλησίον μορίων ἀρχὴ φλεγμονῆς γίγνηται, γαστέρα λαπάζει, Nequaquam alvum ducet, i. e. κενώσει, Bud. Et λαπάζομαι s. λαπάττομαι, Evacuor, Aristot. Probl. s. 23. fin. Οἱ τροχαζόμενοι ἰσχυρὸν πονουσι πόνον καὶ ου λαπάττονται, Qui curriculo eunt, vehementer laborant, non tamen evacuantur: pro quo paulo ante dicit, Λιπαροὶ γίνονται οἱ νέοντες ἐν τῇ θαλάττῃ, Alvus eis lubrica fit. Erot. quoque λαπάσσουσαι exp. κενοῦται, μαλάσσουσαι, ap. Hippocr., videturque ei hæc vox a λάπαθον derivari; sed rectius alii λάπαθον hinc deducunt. Idem ap. Eund. ἐλάπαξεν exp. similiter ἐμάλαξεν. Et Gal. Lex. Hippocr. λαπαχθῆναι, inquit, κυρίως μὲν τὸ κενωθῆναι, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι. Primario igitur signif. Evacuo, Inanio: secundario, Mollio. Idem Gal. Comm. in Prognost. λαπάττειν τὴν γαστέρα exp. κενοῦν καὶ προστέλλειν τὰ τῆς γαστρος οἰδήματα, Gorr.: Hes. vero λαπάττων exp. μαλάσσων, λαγαρὸν ποιῶν. ["Λαπάζω, Heyn. Hom. 6, 207. Valck. Phœn. p. 213." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 47.] Λάπαγμα, το, Id ipsum quod evacuando educitur: λαπάγματα, λαγαρά, Hes. Λαπαγμὸς, ὁ, Evacuatio, Exinanitio: λαπαγμῶν, εκκενώσεων, Hes. Λάπαξις, idem, Aristot. Phys. 2. Εἰ ἐν Probl. s. 23. fin. Οἱ τῶν πόνων ποιεῖ λαπαξιν, ἀλλ' ὁ μὴ ποιῶν σύντηξιν, i. e. οἱ τῶν πόνων λαπάττει, Gal. [* Λάπαστικὸς, Xenocr. de Alim. ex Aquatil. c. 6. p. 455. Fabric.; Galen. de Potest. Simpl. 3. T. 2. p. 48. 22. 25.] * Ἐκλαπάζω, Æsch. S. c. Th. 462.] Ὑπολαπάζω, Subtus evacuo, Evacuando subduco, Aliquantum evacuo: υπολαπάζας, * ὑποκενώσας, Etym. [Ælian. H. A. 14, 14.]

Λάπαθος, ἡ, ET Λάπαθον, τὸ, Fossa, Terræ sulcus evacuando excavatus, Eust. Δημόκριτος τους βόθρους, ους οι κυνηγοὶ σκάπτοντες, ῥρυγανα καὶ κόνον ἐπ' αυτοῖς ἐπιβάλλουσιν, ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάθους καλεῖ, διὰ τὸ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. Suidæ autem neutro gen. λάπαθον est ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐνέδραν: et Hesychio quoque λάπαθαν, ὄρυγμα. Itidem in meo Lex. vet. scribitur Atticos λάπαθα vocare τὰ ὀρύγματα τῶν θηρίων: fortassis quoniam Χανθάνουσι τους θεωροῦντας: [cf. Phot.] ‖ Λάπαθος, et Λάπαθον, Lapathum, Herbæ nomen. Eust. Etym. et Lex. meum vet. habent fem. gen. λάπαθος, a λαπάσσειν derivantes, quoniam olus est, quod ventrem ἐκκενοῖ et ἀπαλύνει, ut ipsi scribunt. Apud Diosc. autem et alibi frequentius reperitur neutro gen. Λάπαθον, quod ipsum Diosc. quoque tradit μαλάσσειν τὴν κοιλίαν ἐίηθέν. Plin. 20, 21. locutus de lapatho sativo, Est autem et sylvestre, quod alii Oxalidem appellant, sativo proximum, foliis acutis, colore betæ candidæ, radice minima: nostri vero Rumicem: alii Lapathum Cantherinum. Est et alterum genus, FERE Ὀξυλάπαθον vocant: sativo item similius. et acutiora habet folia ac rubriora, non nisi in palustribus nascens. Sunt QUI Ὑδρολάπαθον tradunt in aqua natum. Est et ALIUD Ἱππολάπαθον, majus sativo, candidiusque ac spissius. Hæc Plin. Sub finem capitis scribit Solonem adjecisse Βουλάπαθον; radicis tantum altitudine differens. Igitur ὀξυλάπαθον dicitur, quod folia sativo habeat acutiora; ἱππολάπαθον, quod sativo majus sit; βουλάπαθον, quod radicis altitudine a sativo differat: atque ἵππος et βοῦς hoc in I. sunt epitaticæ, ut supra quoque docui. Vide et Diosc. 2, 140. 141. [* Λάπαθος, ὁ, Democritus Anecd. Bekkeri p. 374. Etym. M. v. Ἀλαπάζειν, Eust. ad Od. 160. * "Λαπαθοειδὴς, Diosc. Notha 447. * Ὀξυλάπαθος, Geopon. 2, 5, 4." Boiss. Mss. * Πετρολάπαθον, Diosc. Parab. 2, 47.] "Ἀλάπαθα, ab Atticis vocari Purgationes, dicunt VV. LL. procul dubio e Schol. Theocr. ap. quem tamen legitur, "Ἀλλάπαθα, παρ' Ἀττικοῖς τὰ κενώματα: subjungentem, λάπαθον quoque esse Herbam quandam "κενωτικήν. Annotat autem hæc in hoc hemistichium Id. 2, (85.) ἀλλά με τις καπύρα νόσος ἔλα-"λαξε." [Schol. Ven. Il. E. 166. Ἀθηναῖοι τὰ κενώματα ἀλάπαθα καλοῦσιν ἐκ μεταφορᾶς: Etym. Gud., Τὰ τῆς γῆς κενώματα ἀλ. καλουσιν.] "Λαπίθιον, Hesychio ὀρύγμα τὸ κενωτικόν: necnon Olus "sylvestre edule: quod et * λαπάθιον s. λάπαθον."

Λαπαρὸς, Vacuus, inanis. Dicitur aliquando de ventris inferioris vacuitate, et quasi jejunitate; citaturque ex Aristot. H. A. 8. Λαπαροὶ γίνονται, Ventre salubriter evacuantur. Similiter ex Ejusd. Probl. p. 83. Bud. affert Λαμπαρὸς, addens esse pro λαγαρὸς, nisi sit menda: ibi tamen non λαπαρὸς reperiri, sed λιπαρὸς: quærit enim ibi Aristot. Διὰ τι οἱ νέοντες ἐν τῇ θαλάττῃ λιπαροὶ γίνονται: pro quo λιπαροὶ γίνονται, paulo post dicit λαπάζονται: adeo ut ibi pro λιπαροὶ videatur legisse λαπαροὶ, a λαπάζω, quod Inanem et Evacuatum significat. Quæ vero corporis pars neutro gen. λαπαρὸν dicatur, e seqq. patebit, ubi de Λάπαρα dicetur. ‖ Tenuis, ἰσχνὸς, ὑπεσταλμένος, Hes.: ἀπαλὸς, Erotiano, Mollis, sicut ap. Hippocr. περὶ Ἀγμῶν (763.) capitur, cum ait, Προσκεφάλαιον λίνεον ἢ ἐρίνεον, μὴ σκληρὸν, λαπαρὸν, ubi exp. Laxum et molle: quemadmodum et Gorr. ex Hippocr. 6. Epidem. Ὀδύνην λαπαρὰν citans, interpr. Dolorem mollem et laxum, qui fit sine phlegmone et tensione. ["Heringa Obss. p. 8." Schæf. Mss.] AT Λαπάρη ET Λαπαρὸν dicitur Pars ea corporis, quæ posita est inter costas nothas et ossa quæ ad ilia pertinent. Ratio nominis est, quod inanis sit et desideat. Proprie enim τὸ λαπαρὸν significat Inane et vacuum, sicut λαπάζει Exinanire. Sed et omne quod desidit, Græci λαπαρὸν appellant, translato vocabulo ab eo quod communiter accidit. Siquidem omne quod vacuum est, necessario desidit. Gal. Comm. 2. εἰς τὸ Ἱητρεῖον, et similiter initio Comm. 2. εἰς το Προγνωστ. scribit eam partem omnino vacuam videri, si cum supernis infernisque partibus, utrisque osseis, conferatur. Idem vero Comm. 2. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν, annotat se de vocabulo τῆς λαπάρας dicere posse, adductum experimento Hippocratis, ac poetæ usu, tum ipso morbo, Eam signif. partem, quæ inter ossa pectoris, et quæ proprie appellatur ossa ilium, est interjecta. Attamen Idem Comm. 3. εἰς τὸ περὶ Ἀρθρων, ait, id quod inter ossa singularum costarum est, ab Hippocr. eo libro λαπαρὸν appellari, qua parte musculi sunt dicti μεσοπλεύριοι. Erot. autem, non quod inter costas medium est, sed ipsam costam, λαπάρην dictam fuisse ab Hippocr. scripto prodidit. Hæc Gorr. Apud Hom. autem Eust. i. esse annotat, q. κενεῶνα, nam κενὸς et λαπαρὸς synonyma sunt, uti dictum est, i. e. τον ὑπὸ τας πλευρὰς τοῦ σώματος τόπον λαπαχθέντα καὶ κενον οστῶν: Hes. autem τὰ παρὰ ταῖς πλευραῖς, et λαγόνας, vocari λαπάρας annot. Il. Γ. (359.) H. (253.) Ἀντικρὺ "παραι λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχει, Χ. (306.) Ἦ ἄρα φωνήσας εἰρύσατο φάσγανον ὀξὺ, Τό οι ὑπὸ λαπάρην τέτατο, μέγα τε, στιβαρόν τε. VV. LL. autem annotant e Comm. 2. Gal. εἰς τὸ περὶ Ἀγμῶν, non

solum ab eo λαπάρας collocari supra λαγόνας, dicique esse medias inter thoracis ossa, et quæ proprie λαγόνες vocantur; sed etiam esse Morbum, qui eam partem infestet, quæ inter thoracis et iliorum ossa subsidit. [Λαπάρα, "Heringa Obss. p. 8. Jacobs. Anth. 10, 209. Heyn. Hom. 4, 525. 5, 194. 6, 609." Schæf. Mss. Il. Z. 64. Herod. 2, 86.] A λαπαρὸς autem est ADV. Λαπαρῶς, quod Gal. Comm. in Epid. 3. exp. κενῶς: quoniam τὸ κενὸν ἐκ τοῦ λαπαροῦ σημαίνεται. [Hippocr. 1062. * Λαπαρόπης, 1137. * Ὑπολάπαρος, 988. 1133.] "Λαπάρας, Hes. κατωφερὴς "πρὸς τὰ ἀφροδίσια: qui et λάγνος."

Ἀλαπάζω, i. q. λαπάζω, Vacuo, κενῶ, Eust. dicens esse pleonasmum literæ α: sicut et in ἀλαλάζω pro λαλάζω, pleonasmum esse scribunt Gramm. Alibi autem annotat, ἀλαπάξαι proprie signif. ἐκκενῶσαι: at καταχρηστικῶς capi pro πορθῆσαι, ὡς ἐν ταῖς ἁλώσεσι κενουμένων τῶν πόλεων. Vide et Λαφύττειν, Λάφυρα. Plerumque pro Vastare et Diripere capitur, Il. (E. 166.) Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν, de Diomede, qui quosdam interfecerat, et Priamidas equis armisque spoliarat, Il. Ω. (245.) Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν. Deus quoque dicitur domum alicujus et fortunas ἀλαπάζειν, ut Od. P. (424.) ubi Ulysses ait sibi aliquando fuisse domum locupletem et familiam magnam, multaque alia quæ ad bene vivendum homini opulento necessaria sunt, subjungens, Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων: ubi itidem pro Diripuit, Spoliavit, capi potest, ut dicat Jovem omnia illa diripuisse; vel se omnibus iis spoliasse. Vinum quoque dicitur e pectore molestias ἀλαπάξαι, Eximere; nisi aliquis velit iu prima signif. capere pro Evacuare: aut metaph. esse a direptionibus et expoliationibus urbium. Panyasis ap. Athen. (37.) de vino, Πάσας δ' ἐκ κραδίας ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει Πινόμενος κατὰ μέτρον: [362. "Phryn. Ecl. 73. Jacobs. Anth. 6, 286. 11, 149. Heyn. Hom. 4, 266. 5, 33. 6, 207. Munck. ad Anton. Lib. 158. Verh. De quant., ad Mœr. 71. Conf. c. ἐξαλ., Heyn. Hom. 5, 554." Schæf. Mss.] Ἀλαπαδνὸς, Vastationibus et direptionibus expositus, Vastatu et direptu facilis, εὐπόρθητος, ἀσθενὴς, Eust. ab ἀλαπάζω, ut ὀλοφυδνὸς ab ὀλοφύζω, Il. Δ. (303.) Μηδέ τις ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθὼς Οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρώεσσι μάχεσθαι, Μηδ' ἀναχωρείτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε, ubi posset etiam accipi pro Expugnatu faciliores: E. (783.) de leonibus et apris, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν, B. (675.) de Nireo, Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην· παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός. ["Heyn. Hom. 4, 360. 5, 33. 497." Schæf. Mss. * Ἀλαπαδνοσύνη, Quint. Sm. 7, 12.] Ἐξαλαπάζω, Evacuo, Exinanio, ἐκκενόω: Od. Δ. (175.) Menelaus dicit se adeo amare Ulyssem, ut ei non recuset urbem habitandam dare in solo Argivo, et domum extruere, Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ Καὶ πᾶσι λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δέ οἱ [δ' ἐμοὶ] αὐτῷ: nec enim ullam suarum urbium ἐκπορθήσοι ἄν, at ἐκκενώσοι εἰς μετοικίαν, ut ibi annotat Eust. || Frequentius capitur pro Vasto et Diripio, Il. A. (128.) αἴ κέ ποθι Ζεὺς Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπαξαι. Sic Hesiod. Ἔργ. (1, 187.) ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.

ΛΑΦΥΣΣΩ s. Λαφύττω, Avide deglutio, * ῥαγδαίως καταπίνω, Eust. Il. Λ. (175.) P. (63.) de leone bovem ex armento prosternente, Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Bud. interpr. Devoro, Helluor, Consumo per luxum, in Lucian. (1, 128.) Πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος, ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης, πεπεδημένος. Agathias Schol. (74.) οὐ γὰρ ἔγωγε Βήσομ' ὑφ' ἡμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόμενος, Deglutiendus s. Devorandus. Apud Suid. duo habentur exempla, alterum de esculentis, alterum de poculentis. Ex Æliano, Οὗτοι οἱ ἀετοὶ λαφύξουσι τῶν ἐλεφάντων τὰ σπλάγχνα, de signis militaribus. Et aliunde, Οἱ δὲ Πέρσαι φρέασι περιτυχόντες λαφύττουσιν ἀπληστότερον, καὶ ἐς μέγα κακοῦ ἀποκλίνουσι. In priori l. exp. διασπαράξουσι, ἀφειδῶς θοινήσονται: in posteriori autem commodius reddetur, Hauriebant, Absorbebant: [cf. H. A. 4, 45.] Athen. (362.) de εἰλαπίνη loquens, quod itidem a λάπτω derivat, scribit λαφύττειν esse τὸ δαψιλῶς καὶ ἐπὶ πολὺ λαπάττειν καὶ ἐκκενοῦν: paulo ante vero λαφύττειν et λαπάζειν exp. ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν: addens, Poetas ἀλαπάζειν ab ead. origine derivatum accipere ἐπὶ τοῦ πορθεῖν: et τὰ διαρπαζόμενα κατὰ τὴν λάφυξιν, vocari λάφυρα. Eust. vero quodam in l. ab ἀφύσσειν deducit v. λαφύσσω, minus recte. Hes. λαφύξας exp. διασπαράξας, ἀφειδῶς θοινησάμενος: λαφύσσει, σπαράσσει, λάπτει, καταπίνει, μετὰ θυμοῦ ἐσθίει, σπεύδει. ["Heyn. Hom. 6, 155. Agathias 74. et Jacobs. Kuhn. ad Paus. 56. Ruhnk. Ep. Cr. 86. ad Timæi Lex. 27. (ubi et de * Λάφω, * Λαφύω, * Λάφυρος.) Toup. Opusc. 1, 223. 319. 582. 2, 131." Schæf. Mss. Quint. Sm. 10, 316. Heliod. 2, 19. p. 77. Philo 4. p. 236. Aret. 4, 3. Lycophr. 791.] "Λαυφθάζει, Hesychio σπεύδει, "Festinat. At Λαυφθάσσει, Eid. * λαύρως ἐσθίει, "Avide comedit: quod fere et λαφύσσει." Λαφυγμὸς, ὁ, Deglutitio, Helluatio, Aristoph. N. (50.) Ὄζων — μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυγμοῦ, Schol. της περὶ τὰ ἐδέσματα πολυτελείας, i. e. ἀσωτίας, et λαφυγμὸν ait dici τὸ ἀπλήστως ἐσθίειν, citans ex Eupol. Λαφύσσεται λαφυγμὸν ἀνδρεῖον πάνυ. [* Λάφυξις, Eust. Od. A. p. 50, 7.] Λάφυγξ, ὁ, Morsus, VV. LL. Λαφύκτης, ὁ, Liguritor, Helluo, ὁ ἐπὶ μέθη ἀναλίσκων πολλὰ, Eust. Et Athen. (485.) de λεπαστὴ loquens, Ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λ. καλοῦμεν. Λαφύστιος, ὁ, Helluo, Gulosus, Gurges, i. q. præcedens, Suid. λαίμαργος, Erat et Ζεὺς Λαφύστιος, cui Phrixus, cum in Colchos pervenisset, arietem, quo transfretarat, mactavit, Schol. Apoll. Rh. 2. Meminit et Paus. Att. (24, 2.) p. 17. ubi ab Orchomeniis ita appellari scribit. Λαφύστιον est etiam Mons Bœotiæ, a quo Bacchum Λαφύστιον appellatum esse tradit Etym. [Lycophr. 215. 321. Anal. 3, 238. * "Διαλαφύσσω, Theod. Hyrt. Epist. 1. et 2. (Notit. Mss. 5, 737.)" Boiss. Mss. * Συλλαφύσσω, Lycophr. 1267.]

¶ Λάφυρα, τὰ, Exuviæ, Spolia, τὰ ἐκ τῶν πολεμίων σκηνῶν καὶ πόλεων ἐκκενούμενα, Eust. etymologiam simul exprimens: addens tamen esse, qui velint compositum esse ἀπὸ τοῦ τῷ λαῷ φύρεσθαι. Idem alibi, Λαφύττειν, inquit, καὶ λαπάζειν, ὥσπερ καὶ ἀλαπάζειν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἀ, τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν ἐστίν· ὅθεν καὶ τὰ διαρπαζόμενα ἐν τῷ ἀλαπάζεσθαι, ἡγουν πορθεῖσθαι, πόλιν, λάφυρα λέγεται παρὰ τὴν λάφυξιν. Quod et Athen. confirmat (362.) afferens etymologiam vocabuli εἰλαπίνη. Volunt autem λάφυρα proprie esse Quæ vivo hosti detrahuntur, at σκῦλα Quæ mortuo. Soph. (Aj. 92.) καί σε παγχρύσοις ἐγὼ Στέψω λαφύροις, Plut. de Deo Socr. Ἑστίαι πλήρεις οὖσαι παντοδαπῶν λαφύρων, Coriol. (39.) Τὸν τάφον ὅπλοις καὶ λαφύροις κοσμήσαντες ὡς ἀριστέως καί στρατηγοῦ, Alex. Ἀποστέλλων πολλὰ τῶν λαφύρων Ὀλυμπιάδι καὶ Κλεοπάτρᾳ καὶ τοῖς φίλοις, Paus. Att. (27, 1.) Λάφυρα ἀπὸ Μήδων, Μασιστίου θώραξ, καὶ ἀκινάκης Μαρδονίου. ["Λ. et φάλαρα conf., ad Dionys. H. 4, 2092.: Thom. M. 743." Schæf. Mss. * Λάφυρον, sing., Polyb. 2, 62, 2. 17, 4, 8. * "Λαφυραι, αἱ, Manetho 1, 20. si lectio sana: v. Gronov. ad loc. p. 267." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Λαφυροπώλης, ὁ, Spoliorum venditor, Qui exuvias divendit, Xen. Λ. (13, 11.) Ἢν δὲ ληΐδα ἄγων (τις ἔλθῃ, τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει) πρὸς λαφυροπώλας: Ἑλλ. 4, (1, 11.) Ἵνα πολλὰ ἀπαγάγοι τὰ αἰχμάλωτα τοῖς λαφυροπώλαις. A Plut. λαφυροπώλης dicitur etiam Qui captivos vendit, Bud.: [6, 746. Ages. 9.] UNDE Λαφυροπωλέω, Spolia vendo. Construitur nonnunquam cum accus., et tunc exp. Spolia et exuvias alicui detractas vendo, Vendo ea quibus aliquem spoliavi; vel, ut Bud. interpr., Sub hasta divendo, Auctiouor. Diod. S. in Hist. Alex. Τοὺς δ' αἰχμαλώτους λαφυροπωλήσας, ἠθροισεν ἀργυρίου τάλαντα τετρακόσια, Polyb. 5, (24. 10.) Λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν, Athen. περὶ ἀσώτων loquens, Κατατρέχοντες τὸν ἀγρὸν, καὶ διαρπάζοντες τὴν οἰκίαν, λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα. ["Diod. S. 1, 684. 2, 132. 381."

Schæf. Mss. * Λαφυροπώλησις, Nicet. Annal. 21, 7.] Λαφυροπωλεῖον, Officina divendendis spoliis, Polyb. 4, (6, 3.) p. 65. a tergo, Ὥι λαφυροπωλείῳ χρησάμενοι, διηγον ἐν τούτῳ πρὸς τὰς ἁρπαγάς. Item in VV. LL. Λαφυροπώλιον, Forum vendendæ prædæ, ut ἀρτοπώλιον. [* Λαφυροπωλεία, Gl. Hastarium: * Λαφυραγωγός· Prædator. "Schol. Il. K. 460." Wakef. Mss. "Thom. M. 743. Heyn. Hom. 6, 92." Schæf. Mss.] Λαφυραγωγέω, Spolio, Prædor, Deprædor, Diripio, Plut. Galba (5.) Καὶ τὰ μὲν Γαλατῶν, ὅταν ὑποχείριοι γένωνται, λαφυραγωγήσεσθαι. Proprie autem est Spolia abduco. [Plut. 6, 18.] "Λαφυραγωγία affer- "tur pro Præda: cum potius signif. Manubiarum "portatiouem. Suidas tamen et ipse λείαν exp. "per λαφυραγωγίαν, Prædam, Manubias." ["Valck. ad Ammon. 88. Thom. M. 743." Schæf. Mss. Epiph. 1, 475. "Socr. H. E. 6, 6. Schol. Eur. Or. 1434. Phœn. 288." Kall. Mss. * Λαφυρέω, Judith 15, 13. al. * Λαφυρεύω. * Λαφρία, Prædatrix, Epith. Minervæ, quasi Λαφυρία, Lycophr. 356. "Jacobs. Anth. 7, 75. Toup. Opusc. 1, 526. Emendd. 2, 318." Schæf. Mss.]

ΕΙΛΑΠΙΝΗ, ἡ, Epulum, Convivium opiparum, Compotatio, a λάπτω s. λαπάζω, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρασκευὴν γινομένην καὶ δαπάνην· λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, Athen. (362.) ap. Æsch. et Eur. exponens εὐωχία. Eust. quoque a λάπτω derivat, διὰ τὸ * λαπτικὸν της τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δάπανον: addit tamen, antiquis Gramm. εἰλαπίνην esse εὐωχίαν πολυτελῆ, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἢ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. Secundum quos non derivatum erit a λάπτω, pleonasmo diphthongi ει, sed comp. ex εἴλη et πίνω: quæ tamen etymologia verisimilis non videtur, cum Hom. post εἰλαπινάζουσι addat πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. Idem exp. etiam θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπροτέραν: ut et Athen. paulo infra in Εἰλαπιναστής. Od. A. (225.) Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὁδ' ἔπλετο, τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γαμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί: Λ. (413.) ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, Il. K. (217.) Αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται: Ψ. (201.) Εἰλαπίνας [—νην] δαίνυντο. ["Heyn. Hom. 6, 42. Εἰλαπίνα, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 139." Schæf. Mss.] "Ἱλαπί- "νας, Hes. et Suid. afferunt pro θυσίας, ἑορτὰς, εὐω- "χίας." [* Εἰλαπινουργὸς, Manetho 1, 156. 4, 300. "Wakef. S. Cr. 3, 48." Schæf. Mss.] Εἰλαπινάζω, Epulor, Convivor, Od. B. (57.) P. (536.) Βοῦς ἱερεύσαντες καὶ ὗς [ὅς] πίονας αἶγας Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. Εἰλαπιναστὴς, ὁ, Conviva epuli particeps, σύνδειπνος ἢ παράσιτος, Eust. Il. P. (576.) μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής, Athen. (362.) Τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπροτέρας παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας, καὶ τοὺς τούτων μετέχοντας, εἰλαπίναστας. [* Συνειλαπινάζω, Noun. D. 11. p. 298., 20. p. 532.]

"ΛΑΡΚΟΣ, Hesychio ἀνθράκων φορμὸς, s. πλέγμα "φορμῷ ὅμοιον ἐν ᾧ ἄνθρακας φέρουσιν, ὀτὲ δὲ καὶ "ἰσχάδας, Corbis e vimine plexus quo carbones fe- "runt, interdum et caricas. Suid. paroxytonως ha- "bet λάρκος, dicens et ipse esse πλέγμα * κοφινῶδες ἢ "* ψιαθῶδες ἐν ᾧ φέρονται ἄνθρακες: dicente Ari- "stoph. 'A. (350.) Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι "συχνὴν Ὁ λάρκος ἐπετίλησεν" [ἐνετίλησεν] "ὥσπερ "σηπία, h. e., τῆς ἀπὸ ἀνθράκων σποδιᾶς ἀφῆκεν ὁ "λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας ὥσπερ σηπία τὸν θόλον: sepiæ "enim cum captantur, atramentum suum effundere "solent turbandæ aquæ causa ne conspiciantur ab "insidiatoribus. Exp. et generalius φορμὸς, κόφινος. ["Ad Lucian. 1, 370. Kuster. Aristoph. 120." Schæf. Mss. * "Λαρκοφορέω, ad Hesych. 2, 429, 3." Dahler. Mss. Dio Cass. 481. * Λαρκαγωγὸς, Eur. Autolyc. 30.] "Λαρκίδιον, Parvus corbis, Aristoph." ['A. 340. * Ἐπιλάρκισμα, τὸ λάρκον βύσμα, Etym. M.]

"ΛΑΡΝΑΞ, ακος, (ὁ,) ἡ, Capsa, Arca, Loculus, Con- "ditorium. Il. Σ. (413.) de Vulcano, ὅπλα τε πάντα "Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο τῆς ἐπονεῖτο: Ω. "(795.) de ossibus Hectoris, Καὶ τά γε χρυσείην "ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες. Πορφυρέοις πέπλοισι κα- "λύψαντες. Joseph. de Capt. Jud. Δύο λάρνακας ὡς "εἰς ἐκκομιδὴν νεκρῶν παρεσκευασμένη. Sic Thuc. "2, (34.) Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκφορὰ ἦ, λάρνακας κυπαρισσίνας "ἄγουσιν ἅμαξαι φυλῆς ἑκάστης μίαν, Cum efferen- "dum funus est, arcas e cupresso currus singula- "rum tribuum singulas ducunt. Plut. et Lucian. "Δευκαλίωνος λάρνακα dicunt quam Sacræ literæ "arcam Noæ, h. e. navigium arcæ modo structum:" [cf. Apollod. 1, 7, 2.] "Ovid. ratem Deucalionis "dicit Metamorphos. I. 1. A Suida quoque exp. "σορὸς, κιβωτὸς, Loculus, Arca, in h. l., Ἐς λάρνακας "μετὰ τῶν νεκρῶν δι' ἀγγέλων τινῶν, καὶ ἐς ἀῤῥίχους "ὀπώρας ἐχούσας, ἢ καλάμους ὀρνιθευτῶν τὰ γράμματα "ἐμβαλόντες." ["Jacobs. Anth. 6, 205. 222. 7, 123. 8, 409. Proleg. 73. Bianor 5. Wakef. Georg. 163. ad Diod. S. 2, 8. Epigr. adesp. 665. Lobeck. Aj. p. 346. ad Herod. 143. 259. ad Charit. 350. ad Anton. Lib. 10. 222. 223. Valck. Adoniaz. p. 333. ad Ammon. 82. Ruhnk. Ep. Cr. 292. Heyn. ad Apollod. 92. 292. Hom. 7, 502. 785. 8, 755. Meurs. ad Apollon. Dysc. 49. Teuch., Theocr. 7, 78. 15, 33. Λάρναξ, ὁ, Jacobs. Anth. 12, 233." Schæf. Mss. * Λαρνακόγνιος, Theocr. Fistula. * Λαρνακοειδὴς, unde * "Λαρνακοειδῶς, Nicet. Paphl. p. 44. in Martyrum Triadi edita a Combef. Paris. 1666." Boiss. Mss. * Λαρνακοφθόρος, s. * Λαρνακοφόρος, Lycophr. 234. * Λαρνάκιον, Capsula, Symm. 1 Sam. 6, 8.]

"ΛΑΡΟΣ, ὁ, Larus: s. Gavia. Aristot. H. A. 5, "9. Ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λάροι τίκτουσιν ἐν ταῖς περὶ "θάλασσαν πέτραις· ἀλλ' ὁ μὲν λάρος, τοῦ θέρους, ἡ δὲ "αἴθυια, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. Unde Plin. 10, 32. "Gaviæ in petris nidificant, mergi et in arboribus: "gaviæ æstate pariunt, mergi incipiente vere. Iti- "dem λάρος ὁ λευκὸς Gaza vertit Gavia alba: di- "cente et Apuleio Aurei asini 5. Avis peralba illa "gavia, quæ super fluctus marinos pinnis natat, de- "mergit sese propere ad Oceani profundum gre- "mium. Eand. sunt qui κέπφον esse velint et καύ- "ηκα. Verum cum avis hæc sit ἁρπακτικὴ καὶ ἀδδη- "φάγος, Rapax et vorax: ideo Λάρος κεχηνώς Prover- "bio dicitur ἐπὶ τῶν ἁρπακτικῶν καὶ κλεπτῶν, teste "Suida: ut et Aristoph. N. (591.) Κλέωνα τὸν λάρον "δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς, Cleonem larum s. ga- "viam: h. e. hominem avarum et rapacem s. fu- "racem." ["Et ap. Matronum Parodum, Athen. 134. est parasitus Chærephon πεινῶντι λάρῳ ὄρνιθι ἐοικώς." Schw. Mss.] "Sunt etiam qui homines "stupidos λάρους appellari dicant a stupiditate "ejus avis," ["quæ facile capi se patitur." Schw. Mss.] "quo sane modo κέπφους, ut supra docui:" ["Sic λάρους Fatuos homines dixit Lucian. Tim. 12. ubi v. T. H." Schw. Mss. "Jacobs. Anth. 7, 129. 410. 8, 327. Callim. 1, 484. Huschk. Anal. 126. T. H. ad Plutum p. 312. ad Lucian. 1, 362. 657. Kuster. Aristoph. 113. Munck. ad Anton. Lib. 45. 79. Verh., Heyn. Hom. 7, 374. 675. Λάρου βίον ζῆν, T. H. ad Lucian. 1, 188. 363. Valck. Callim. 270." Schæf. Mss. * Λαροειδὴς, Schol. Lycophr. 76. * Λαρὶς, ἡ, i. q. λάρος, Anal. 1, 240. "Toup. Opusc. 2, 60. ad Charit. 252. Jacobs. Anth. 7, 129. 137." Schæf. Mss.]

"ΛΑΡΥΓΞ, υγγος," [et υγος, Schw. ad Athen. 341.] "ὁ, Guttur: colli pars anterior, opposita τῷ "στομάχῳ. Ita enim Aristot. H. A. 1. Αὐχὴν δὲ, "τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος· καὶ τούτου τὸ "μὲν πρόσθιον μέρος, λάρυγξ· τὸ δὲ ὀπίσθιον, στόμαχος. "Gal. Comm. in Aphor. λάρυγγα vocari scribit τὴν "οἷον κεφαλὴν τῆς τραχείας ἀρτηρίας, Veluti caput et "ostium asperæ arteriæ: ut Gorr. quoque laryngem "esse dicit superiorem asperæ arteriæ partem, s. "principium asperæ arteriæ faucibus continuum, "tribus constans cartilaginibus, præcipuum vocis "instrumentum. Eam arteriæ partem nominari φά- "ρυγγα etiam, scribit Gal. 1 de Usu Partium, cum "tamen proprie, teste Eod., pharynx ante laryngem "consistat. J. Poll. quoque discrimen facit inter "λάρυγγα et φάρυγγα, scribens τὸν φάρυγγα esse

" στομάχου ἀρχὴν, ὡς βρόγχου λάρυγγα: et Thomas
" Magister φάρυγγα quidem esse τὴν τῆς φωνῆς διέξο-
" δον, λάρυγγα autem, τὴν τῶν σιτίων εἴσοδον, Eam
" partem per quam cibus in stomachum intrat: di-
" cente Aristoph. B. (575.) Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν
" ἐκτέμοιμί σου — ὦ τοὺς κόλικας κατήσθιες" [κατέσπα-
σας.] " Et mirum est, inquit, quod e voce φάρυγξ
" non facimus verbum, sed e voce λάρυγξ, sequens
" tamen signif. τοῦ φάρυγγος: nam λαρυγγίζειν dici-
" mus non τὸ ἐσθίειν, sed τὸ * εὐήχως λέγειν. Verun-
" tamen hoc discrimen perpetuum non est, cum
" Aristoph. λάρυγγα appellet non solum Cibi, sed
" etiam Vocis vehiculum s. meatum: Ἱππ. (1363.)
" Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον, E gutture
" τοῦ συνηγόρου suspenso Hyperbolo eum dejecturus
" in barathrum: pœna inflicta ei parti quæ maxime
" peccarat, gutturi sc. per quod causas deblaterarat.
" Recte itaque VERB. Λαρυγγίζειν significat τὸ πλα-
" τύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ'
" ἐπιτηδεύειν περιεργότερον τῷ λάρυγγι χρῆσθαι, teste
" Harpocr. s. Latius diducto gutture vociferari et
" clamitare. Dem. pro Corona, Ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ
" γεγηθῶς καὶ λαρυγγίζων, ᾤετο ἐμοῦ κατηγορεῖν.
" Lucian. (2, 348.) Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία,
" καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν
" ἀπέστω. Et ap. Suid. Οἱ δὲ κόρακες περιϊπτάμενοι
" ἄνω καὶ κάτω, θορυβούμενοι καὶ κεκραγότες μετὰ πολ-
" λῆς ἀσελγείας, οἷον οἱ κόρακες λαρυγγίζουσι: quod
" itidem exp. βοῶσι, Vociferantur, Clamitant. Ari-
" stoph. non neutraliter solum et absolute usurpat
" hoc verbum, sed active etiam cum accus. Illo
" modo (Ἱππ. 358.) λαρυγγιῶ καὶ Νικίαν ταράξω:
" hoc (ibid.) λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, quod Suid. exp.
" non tantum καταβοήσομαι τῶν ῥητόρων, Occlamabo
" oratoribus, verum etiam τὸν φάρυγγα ἐκτεμῶ καὶ
" κατασιγάσω τοὺς ῥήτορας, Præciso gutture faciam
" conticescere: quoniam τμηθέντος τοῦ λάρυγγος vo-
" cem emittere nemo potest." [" Kuster. Aristoph.
107. ad Plin. 261. Cort., Phryn. Ecl. 213. Thom. M.
571." Schæf. Mss.] " Inde VERBALE Λαρυγγισμὸς,
" Clamor et vociferatio quæ fit gutture latius didu-
" cto: vide in Κλωσμὸς s. Κλωγμός." [Plut. 6, 459.
* Λαρύγγισμα, Greg. Naz. 1. init., Theophyl. 3,
726.] " Reperio ET Λαρυγγιτὴς vel pro Vociferator,
" vel pro Vorator, Lurco: ap. Athen. (246.) in ser-
" mone de parasitis s. episitiis, e Pherecr. Comico,
" τοῦτον πανταχοῦ Ἄγω λαρυγγιτὴν ἐπὶ μισθῷ ξένον:
" Hes. sane λαρυγγίζω exp. etiam λάρυγγα θερα-
" πεύω." [In Athenæi l. c., Porson. Advers. 83.
reposuit * Λαρυγγικὸς e Cod. Ven.: Schw. conjicit
λαρυγγιζόμενον ad metrum fulciendum.] " Inveni-
" tur vero et aliud verbum a λάρυγξ derivatum, NI-
" MIRUM Λαρυγγιάω, i. prope significans quod
" λαρυγγίζω. Agathias Epigr. (69.) in medicos,
" κεῖτο κεκακωμένος ἐκ πυρετοῖο Καὶ περὶ λευκανίην
" βραγχὰ λαρυγγιόων, Raucum stertens in gutture,
" s. Raucos gutture ronchos edens. AT Λαρυγγὸς,
" Hesychio ματαιολόγος, Nugator." [" Phryn. Ecl.
22. 212. Thom. M. 129. 570. Wakef. S. Cr. 1, 29.
5, 143. Heringa Obss. 61. Herodian. Philet. 475. et
n." Schæf. Mss. * Λαρυγγοτομέω, Paul. Æg. 6, 33.
* Λαρυγγοτομία, ibid. * Λαρυγγόφωνος, Athen. 175.
* " Λαρυγγᾶς, Is. Porphyrog. in Allatii Excerptis
308." Boiss. Mss. Λαρυγγὸς, ὁ, i. q. λαβραγόρας, Is.
Porphyrog. Charact. Heroum in Rutgersii V. Lect.
3. p. 512.] " Λαρύζει, Hesychio βοᾷ, Clamat, Vo-
" ciferatur: ἀπὸ τοῦ λάρυγγος." [* Λαρύνω, Valck.
ad Ammon. 231. περιστερὰ λαρύνει.]

" ΛΑΣΑΝΟΝ, Chytropus. Hes. enim et Suid.
" λάσανα dici scribunt τοὺς χυτρόποδας: Suid. et μα-
" γειρεῖα ὅπου τῇ βουλῇ σκευάζεται μετὰ τὰς θυσίας
" κρέα: itemque Schol. Aristoph. Εἰρ. (893.) ἐνταῦθα
" γὰρ Πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτ' ἦν.
" Hes. λάσανα exp. etiam βάραθρα καὶ * ἀφοδευτηρίους
" δίφρους, Cloacas, Sellas familiares: h. e. Loca aut
" Vasa ad deponendum ventris onus: ut et J. Poll.
" 10, c. 9. λάσανα dici non solum ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀπο-
" πάτου, verum etiam ἐπὶ τοῦ τιθεμένου, qui alio no-
" mine δίφρος et διφρίσκος nominatur. Quibus verbis
" hæc subjungit exempla. Aristoph. Proagῶne, οἴ-
" μοι τὰ λάσανα γίνοιτό μοι. Pherecr. Crapatallis,
" Πρὸς τῇ κεφαλῇ μου λάσανα καταθεὶς πέρδεται. Idem
" et præcedentis signif. meminit eod. l. c. 24. scri-
" bens τὸν χυτρόποδα comperiri et λάσανα vocatum,
" ut e Diocle in Apibus, ἀπὸ λασάνων θερμὴν ἀφαι-
" ρήσω. Hes. λάσανα et τὰ ὀπίσθια τῶν μηρῶν, ἀπὸ
" τῆς δασύτητος: Schol. Aristoph. τοὺς δασεῖς μηρούς."
[" Aristoph. Fr. 264. Jacobs. Anth. 9, 21. Brunck.
Soph. 3, 509. ad Mœr. 250. Toup. Emendd. 1, 269.
Græv. Lect. Hes. 589." Schæf. Mss. Epict. Diss.
1, 19, 17. Hippocr. 888.] " INDE Λασανοφόρος,
" Qui lasanum hero suo introfert: ut ap. Horat.
" (Sat. 1, 6, 109.) pueri lasanum portantes œnopho-
" rumque. Eo vocab. utitur Plut. (6, 692.) Ibi enim
" Alexander Magnus, Ἑρμοδότου αὐτὸν ἐν τοῖς ὑπο-
" μνήμασιν ἡλίου παῖδα γράψαντος, respondit, Οὐ
" ταῦτά μοι σύνοιδεν ὁ λασανοφόρος." [" Ad Lucian.
1, 474." Schæf. Mss.]

" ΛΑΣΘΗ, Suidæ αἷμα, Sanguis: afferenti hæc
" exempla, Λέγουσι δὲ ὅτι οὐδὲ προσθέτους οὐδὲ ἐπά-
" κτους κόμας ἐκ τῆς ὕβρεως καὶ λάσθης ἐς τὴν χρείαν
" παρελάμβανεν, ἀλλὰ ἃς εἶχε συμφυεῖς ἀσκῶν καὶ ἐκ-
" τείνων. Et rursum, Οἱ δὲ Μεσσήνιοι σὺν λάσθῃ
" καὶ γέλωτι, ὥσπερ ἄθυρμα, τῶν Σπαρτιατῶν τὰ πρῶτα
" τοῦ Διὸς ἀναθήματα διέσπειραν. Sed ea expositio
" proculdubio, licet et in veteri Codice, mendosa est,
" ac suspicor reponendum χλεύασμα aut χλεύη aut
" tale quid: quemadmodum ab Hes. etiam exp.
" χλεύη et ολιγωρία, necnon αἰσχρολογία, αἰσχύνη:
" ut sit Illusio, Contemtus, Probra, Contumelia:
" exp. tamen et λήθη, Oblivio: afferens et λάσθας
" pro συμφοράς, Calamitates, quo significatu ap. A-
" then. (335.) in epitaphio Philænidis, Μή μ', ὦ μά-
" ταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων, Χλεύην τε ποίει
" καὶ γέλωτα καὶ λάσθην, Ne me ludibrio, risui et
" contemptui habeas." [" Ruhnk. Ep. Cr. 87. Wes-
sel. ad Herod. 64. 468. 603. (6, 67.) Jacobs. Anth.
6, 386. Wakef. Trach. 888." Schæf. Mss.] " Ac ut
" λάσθη exp. χλεύη, ολιγωρία, αἰσχρολογία: ITA
" Λάσθων, κακολογῶν, Maledictis incesseus: et Λά-
" σθαι, παίζειν, ὀλιγωρεῖν, λοιδορεῖν, Ludificari, Lu-
" dos facere, Despectui habere, Convitiis proscin-
" dere: et Λάσθω, χλευαζέτω, Irrideat, Illudat. Pro
" quo habet et Λασάσθω, exponens itidem χλευαζέ-
" τω. NECNON Λασθαίνειν affert pro κακολογεῖν,
" Maledictis impetere. Affert ET Λασθὸν pro αἰ-
" σχρὸν, Turpe, Probrosum. Porro quod ad λάσθω
" attinet et λάσθαι, videri queant per sync. posita
" pro λασάσθω et λάσασθαι, a th. λάσθω," [λάζω?]
" faciente f. 1. λάσω: si modo mendo carent."

" ΛΑΣΙΟΣ, ὁ, ἡ, Hirsutus, Hirtus, Hispidus, Se-
" tosus, Il. Ω. (125.) ὅϊς λάσιος μέγας. Philostr.
" Epist. 25. Φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, Leo
" hirtus et villosus. Et ap. Opp. K. (3, 171.) ursa
" hyemale frigus horret, Καὶ λασίη περ ἐοῦσα, Quan-
" tumvis hispida sit et setosa. Homo etiam λάσιος
" dicitur Qui hispidus est et pilosus. Aristoph. N.
" (347.) ἣν μὲν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων
" τούτων. Theophyl. Epist. 15. Νεανίας τὸ περιστέρ-
" νιον λάσιος. Id signum virilitatis et animositatis
" esse volunt: quin et animi cordati ac pectoris con-
" sulti: laudante Hippocr. etiam στῆθος τετράγωνον
" καὶ λάσιον. Inde ap. Hom. esse λάσιον κῆρ, pro
" Animosum cordatumque pectus, Virile et bene
" consultum pectus: quale ab eod. πυκνὸν dicitur.
" Il. Π. (553.) Ἀχαιοὺς Ὤρσε Μενοιτιάδαο Πατροκλῆος
" λάσιον κῆρ: (B. 851.) Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαι-
" μένεος λάσιον κῆρ. Sic ap. Athen. 15. Ὡς Ἀγα-
" θοκλῆος λάσιαι φρένες ἥλασαν ἔξω. Et (Il. A. 189.)
" λασίοις στήθεσσι. Terra etiam et locus aliquis
" λάσιος dicitur Qui herbidus est, arboribusque et
" fruticibus consitus: cui opp. ψιλὸς, æquipollet
" δασύς. Xen. Ἑλλ. 4, (2, 12.) Καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ
" χωρίον. Philo V. M. 1. Ἅπασα ἡ χώρα λάσιος.
" Sic in Epigr. λασίη ὄχθη. At Lucian. (1, 195.)
" Ἡ γῆ ὕλαις ἀνημέροις λάσιος. Sylvis agrestibus
" horrens et veluti hispida: ut Horat. Hispidi agri:
" et Stat. Saxa hirta dumis. Neutrum vero λάσιον

" Gal. ap. Hippocr. exp. σινδόνην, Sindonem s. " Linteum: forsitan villosum et veluti hirtum: ut " Hes. sane λάσιον ὕφος esse dicit τὸ δασύ, Hirtum " villis, Villosum. Vide Λάσσια." [" Jacobs. Anth. 7, 17. 196. 409. 8. 384. 9, 354. 10, 401. 11, 73. Huschk. Anal. 233. Wakef. S. Cr. 4, 44. Phil. 184. Mœr. 249. et n., Toup. Opusc. 2, 277. ad Luciau. 1, 291. De arboribus, sylva, Ruhnk. Ep. Cr. 148. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Morus Ind. Hellen., Wyttenb. Select. 407. Λ. ποῦς, Jacobs. Anth. 11, 386. Λ. κῆρ, 6, 155. 7, 245. Heyn. Hom. 4, 67. 388. 423. 7, 236." Schæf. Mss. Synes. 67. Opp. K. 1, 389. 3, 171. 272. 395. Apoll. Rh. 3, 581. 4, 1605. Callim. H. in Dian. 76. 192.] " Λανὸν κῆρ, Hesychio " σοφωτάτη ψυχή, Consultum pectus." [Leg. λάσιον. Vide Albertium.] " Λασιοκώφους Hes. vocari scribit " τοὺς κωφοὺς, Surdos: cum potius sonet Surdos e " nimia aurium hispiditate: ut a Suida λασιόκωφος " exp. λάσια τὰ ὦτα ἔχων ὡς συγκεκωφῶσθαι καὶ " ἀναισθητεῖν. Et Λασιόμαλον idem Hes. μῆλον τὸ " ἔχον χνοῦν, Malum lanuginosum, Malum lanugine " quadam hirtum." [* " Λασίμηλον, Λασιόμαλον, Jacobs. Anth. 8, 203." Schæf. Mss. * Λασιόστερνος, Anthol. 3, 352. * Λασιότριχος, Opp. K. 1, 474. * " Λασιοχαίτης, Herodian. Epimer. 166." Boiss. Mss.] " Λασιαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Hirtam et villosam cervicem ha- " bens: ap. Hom. Hymn. (in Merc. 224.) et Ari- " stoph." [B. 840. Soph. Antig. 357.] " Λασιουρ- " γίας, Hesychio ἱστουργίας, quæ et ταλασιουργίας, " et * δημοσιουργίας. Vide et Λάσσια." [Λάσιον, Λάσσιον, Λασιουργία, Barker. ad Etym. M. 1083. * Λασίως, Philostr. V. Soph. 2. p. 552. * " Λασιώδης, Nicet. Eugen. 6, 471." Boiss. Mss.] " Περιω- " τάλσιος, ap. Heracl. e Plat. legi dicitur pro ὁ περὶ " τὰ ὦτα λάσιος, Circum aures hirsutus." " Affertur " ET Λασίωνες pro Loca densa et arbustis hirta, s. " Tesqua: cujus expositionis vestigia et ap. Hes. " extant. Legitur vero id vocab. ap. Nicandr., sed " properispωmenωs, Θ. 28. ἢ ἀνὰ βήσσης Ἐσχατιὴν, " ὀθι πλεῖστα κινώπετα βόσκεται ὕλην, Δρυμοὺς καὶ λα- " σιῶνας: ubi Schol. quoque exp. δασεῖς τόπους καὶ " ὑλώδεις:" [ibid. 489. " Λασίων, ad Diod. S. 1, 652. 2, 63. * Λασιώνη, Jacobs. Anth. 8, 28." Schæf. Mss.]

" Λάσσια, J. Poll. 7, 16. vocata fuisse scribit τὰ " μαλλοὺς ἔχοντα χειρόμακτρα, Mantilia hirsuta, " Mantilia lanugine quadam hirta, ὡς ἀπὸ τῆς δα- " σύτητος: s. σινδόνια ἐπεστραμμένα, hæc afferens " exempla: nam Sapphonem Μελῶν 5, dicere ἀμφὶ " λάβροις λασσίοις εὐ ἐπύκασε. Et Theopomp. Comi- " cum in Ulyssibus, de ministro, λάσσιον ἐπιβεβλη- " μένος. Gal. in Lexico Hippocr. unico σ habet " λάσιον, expouens σινδόνην, Sindonem," [Photio λινοῦν περίζωμα,] " ut et ap. Hes. legitur Λάσιον " ὕφος, τὸ δασύ. Ita ut λάσιον dicatur pro λάσιον " ὕφασμα, Textum hirtum et villosum: indeque " λασιουργία, Ejusmodi hirti texti confectio."

[ΛΑΣΟΣ, Nom. propr., unde] " Λασίσματα, quod " Hes. dici scribit ὡς σοφιστοῦ τοῦ Λάσου καὶ πολυ- " πλόκου, ut sit Imitamenta Lasi, Astus et sophi- " smata qualibus Lasus utebatur: fertur enim hic " τοὺς ἐριστικοὺς εἰσηγήσασθαι λόγους, teste Suida."

ΛΑΤΡΙΣ, ὁ, ἡ, Servus, Famulus, Serva, Famula, Ancilla: μισθουργὸς, λεπτουργὸς, μίσθιος ἐργάτης, παιδίσκη ὑπηρετοῦσα, δούλη, Hes.: et λάτριες Eid. sunt δοῦλοι. Athen. (264.) diversa servorum nomina recensens, Εὐριπίδης δὲ ἐν Φρίξῳ λάτριας αὐτοὺς, (sc. τοὺς πενέστας, ὀνομάζει διὰ τούτων, Λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. Eust. ex Aristoph. Graum. λάτρις, ὁ ἐπιμίσθιος· ἀλλ' ὅμως ἐπὶ δούλων τέτακται· καὶ θῆτες, ὄντες ἐλεύθεροι, μισθου ὑπουργοῦσιν, ὡς καὶ Ἀπόλλων, sc. ap. Eur. in Prologo Alcestidis. Idem Eust. alibi annotat, λάτριν quibusdam esse simpliciter θεράποντα, quibusdam τὸν κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλόντα καὶ εἰς δουλείαν ἀπαχθέντα: adeo ut λάτρις tribus modis exponatur, Famulus, Servus in bello captus, Quem belli jure aliquis servum sibi comparavit, δουλος δορύκτητος s. αἰχμάλωτος: et Mercenarius, ut idem sit cum θής. Sicut vero in Eccles. Scriptt. legitur Θεοῦ δούλος, Servus; ita et λάτρις ap. Synes. Hymn. Γόνυ σοι κάμπτων, Ἴδε τοῦτο, λάτρις Πίπτω κατὰ γᾶς Ἱκέτας ἀλαός. Fem. gen. dicitur etiam Λάτρις, Serva, Famula, δούλη, παιδίσκη. Synes. Hymn. Οἶσι ψυχὰν Θωπευομέναν γᾶ λάτριν ἔχει: sicut alibi ejusd. anima dicit, Κατέβαν ἀπὸ σοῦ Χθονὶ θητεῦσαι· Ἀντὶ δὲ θήσσας γενόμαν δούλα. Apud Suid. habetur ETIAM Λάτρης, per η: λάτρης, inquit, λάτρου, θηλυκὸν δὲ λάτρις, θεράπαινα, δούλη: cujus tamen λάτρης nulla proferuntur exempla, nec ea scriptura vel ap. Athen. vel Hes. vel Etym. vel Eust. reperitur. Sed et ap. ipsum Suid. paulo post verba cit., hæc scribuntur, Λάτρις τὸ ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ι, εἰδωλολάτρης δὲ, διὰ του η ἐν συνθέσει. Præterea h. l. ap. Eund. Δείσας ἡμιγύναικα θεοῖς λάτριν, ὃς τά δ' ὄρεια Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους, quem subjungit post λάτρις in fem. gen. acceptum, ad masc. pertinet. [Λάτρις, Theognis 296. " Musgr. Tro. 424. Ion. 4. Jacobs. Anth. 8, 30. 129. 12, 468. Bianor 4. Ruhnk. Ep. Cr. 93. 160. (ad Callim. 527.) Pierson. Veris. 10. Toup. Opusc. 1, 452. Emendd. 2, 146. 213. Ammon. 71. Valck. Anim. 98. Diatr. 216. Eran. Philo 169. Λάτρης, Valck. Anim. ad Ammon. 99. Musgr. Ion. 4." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 1018. Οἰκεῖν λατρῶν ἄτερθεν. * " Ξυλολάτρης, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 125." Boiss. Mss. * Πυρσολάτρης, Epith. Persarum, Theod. Prodr. Ep. 59. * Σαρκολάτρης, Greg. Naz. Or. 51. p. 742. * Φθαρτολάτρης, Phot. Bibl. 180. * " Χριστολάτρης, Theod. Diac. Expugn. Cr. 72. * Χρυσολάτρης, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 177. τὸ χρυσόλατρες γένος. * Χρυσολάτρις, Isid. Pelus. 1, 152. * Ψευδολάτρης, Theod. Diac. Expugn. Cr. 73." Boiss. Mss. * Ψευδολατρεία, s. Ψευδολατρία, Cyrill. in Es. p. 515. 644.]

Λατρεύω, Servio, Famulor, Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Ἐγὼ μὲν κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην: erat enim αἰχμάλωτος. Plut. Probl. Gr. Κατέχειν παρ' ἑαυτῷ λατρεύσοντας, de quibusdam juvenibus ad Minoem ab Atheniensibus missis. Metaph. quoque capitur, Phocyl. (112.) Καιρῷ λατρεύειν, Isocr. Hel. Enc. (25.) Τοὺς δὲ τῷ κάλλει λατρεύοντας, φιλοκάλους καὶ φιλοπόνους νομίζομεν εἶναι, Lucian. (1, 54.) λατρεύειν τῇ ἡδονῇ. Item Serviliter colo, ut Bud. interpr. ap. Lucian. (1, 63.) de cœnipetis, Νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀπόνοιαν (τοὺς δυνάστας) ἄγουσι. Apud Eccles. autem Scriptt. accipitur pro Religiose colo, Damasc. 70. Οὐκ * ἀπροσκύνητον τὴν σάρκα λέγοντες· προσκυνεῖται γὰρ ἐν τῇ μιᾷ τοῦ λόγου ὑποστάσει· οὐ τῇ κτίσει λατρεύοντες. Idem p. 8. de Trinitate loquens, Μίαν βασιλείαν ἐν τρισὶ τελείαις ὑποστάσεσι γνωριζομένην τε καὶ προσκυνουμένην μιᾷ προσκυνήσει, πιστευομένην τε καὶ λατρευομένην ὑπὸ πάσης λογικῆς κτίσεως. Et λατρεύοντες, Cultores Dei ubique vocantur ab Apostolo in Ep. ad Hebr. (10, 2.) Bud. [" Markl. Iph. p. 367. Musgr. Iph. T. 1115. El. 130. Pierson. Veris. 10. Toup. Opusc. 2, 245. Valck. Anim. ad Ammon. 99. ad Lucian. 1, 250." Schæf. Mss. Solon. Eleg. 5.] Λάτρευμα, Servitium, Ministerium, Cultus, Epigr. [Soph. Tr. 357. " Eur. Tro. 1106. Musgr. Iph. T. 1275." Schæf. Mss.] Λατρευτὴς, Cultor, VV. LL. [* Λατρευτὸς, LXX. Exod. 12, 16. Num. 29, 7. * Λατρευτικὸς, Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18. p. 225. * " Λατρευτικῶς, Tzetz. Exeg. in Il. 33, 20. 35, 2. 36, 2. 7." Schæf. Mss.] Λατρεὺς, Apollo, item Neptunus, a servitio Laomedonti in extruendis muris impenso, VV. LL. Ita i. foret q. λάτρις, i. e. ἐπιμίσθιος. [Lycophr. 393.] Λατρεία, ἡ, Servitus, Plut. Symp. Ὥσπερ εἰ διαποροῖεν αἱ Δαναΐδες τίνα βίον βιώσονται, καὶ τὶ πράξουσιν ἀπαλλαγεῖσαι τῆς περὶ τὸν πίθον λατρείας καὶ πληρώσεως, Servitute implendi dolii. Et λ. ἀγενὴς, Lucian. (1, 712.) Servitus illiberalis et indigna. Sic Soph. (Aj. 503.) Οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσον ζῆλον τρέφει, quas servitutes, δουλείας. ‖ Cultus, Servitus religionis, August. de Civit. Dei 5, 15. Sic λ. τοῦ θεοῦ ap. Plat. Apol. Socr. [9. Æsch. Pr. 965. " Ad Charit. 405. Pierson. Veris. 10. Valck. Anim. ad Ammon. 99. Cum gen., Heindorf. ad Plat. Apol. p. x.

* Λατρία, ad Charit. 405. Wakef. Eum. 361." Schæf. Mss. * Κενολατρεια, Epiph. 1, 1055. * Συλλατρευω, Basil. Epist. 3, 182.]

Λάτρον, Merces, μισθὸς, Aristoph. Gramm. ap. Eust. et Suid. Hesychio autem μίσθιον. Unde derivatum volunt esse λάτρις: ut λάτρις sit ὁ μισθουργός. Videtur tamen contra λάτρον esse proprie Merces quæ servo datur. [" Callim. 1, 527. Musgr. Iph. T. 1275. Kuster. Bibl. Chois. 67. * Λάτριος, Manetho 1, 275. ad Charit. 756." Schæf. Mss. Pind. Ὀ. 10, 34. N. 4, 89. Maximus Καταρχ. 474. * " Ἐπιλάτριος, ad Charit. 755. ad Callim. 1, 127." Schæf. Mss.]

" ΛΑΤΥΣΣΕΙ, Hesychio πτερύσσεται, Alas ex-" passas quatit: item νήχεται, Nat, Natat: præterea " ταράσσει, τινάσσει, τύπτει, λακτίζει, Conturbat, " Quatit s. Quassat, Verberat, Calce impetit." [Opp. K. 2, 437. Ἀ. 1, 628. Schol. Apoll. Rh. 1, 1299. " Ruhnk. Ep. Cr. 86." Schæf. Mss.]

" ΛΑΥΡΕΙΟΝ, Suidæ τόπος Ἀττικὸς ποιων μέ-" ταλλα:" [Photio τόπος της Ἀττικῆς, εν ῳ τὰ ἀργύρεια ἦν μέταλλα.] " ut et Hes. λαύρεια esse dicit quæ " Athenis vocantur χρυσᾶ μέταλλα, Aurifodinæ. " Idem Hes. ET Λαυρον esse dicit μέταλλον ἀργύρου " ap. Athenienses, Argentifodinam: addens tamen " et δάφνην, Laurum. AT Λαυρις, Eid. κλῆρος, μερὶς, " Sors, Portio: quæ et καῦνος." [* " Λαύρειον, Λαύριον, Promontorium Atticæ, Paus. 1, 3. ibique Fac.: ad Herod. 569." Schæf. Mss.]

ΛΑΥΩ, Fruor: pro quo usus obtinuit comp. Ἀπολαύω. Eust. enim λαιμὸς a λάω deducit, unde sit λαύω et ἀπολαύω: sed nullum usus του λαύω exemplum affert, sicut nec alii, quod quidem sciam. Videtur autem potius λαυκανία a λαύω, et λαιμὸς a λάω derivare, sicut et rationi consentaneum est, siquidem hæc sunt ejus verba, Λαυκανία δε παράγεται, ὅθεν και ὁ λαιμός· ὡς γὰρ ἐκ τοῦ Λάω, λαμὸς και λαιμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ Λάω, λαύω, λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικὸς, φασὶ, τόπος. Sed quod attinet ad λάω, pro απολαύω, si Aristarcho subscribere volemus, Hom. eo usum esse dicemus Od. (T. 229. 230.) Ἀσπαίροντα λάων, et ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. Totus autem l. est hic, Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν, Ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες, Ὡς οἱ χρύσεοι οντες ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων, Αὐτὰρ ὃ ἐκφυγέειν μεμαὼς ἤσπαιρε πόδεσσι. Aristarchus, inquit idem Eust., λάων exp. απολαύων: e quo λαιμὸς et λαυκανία, atque adeo ipsum ἀπολαύειν, pleonasmo literæ υ. Unde et λάε νεβρὸν ἄγχων, i. e. ἀπέλανεν, ἔτρυφα. Sed aliæ duæ afferuntur harum vocum λάων et λάε expp. ab eod. Gramm. " Hesychius λάε νεβρὸν ἀπάγξας exp. ἐψό-" φησε, ἐφθέγγετο: et λαήμεναι, φθέγγεσθαι. Alii " λάειν esse dicunt Videre: unde ἀλαὸς, Qui non " videt, Cæcus: teste Suida: ut Hes. etiam λάετε " affert pro σκοπεῖτε, βλέπετε: et λᾷν pro ὁρᾷν." [Λάω, Video, Hom. H. in Merc. 360. Paul. Sil. Ecphr. 340. " Heyn. Hom. 6, 370. Fruor, Musgr. El. 565. Λαύω, ibid. Kuster. Bibl. Chois. 86. Brunck. Apoll. Rh. 141." Schæf. Mss.] " Λαύζει, Hes. affert " pro κρατεῖ: necnon pro ευφραίνει, δαίνυται, Ob-" lectat, Epulatur." " Λαῦσαι, Hesychio παριππευ-" σαι τοῖς δεσπόταις, Hero a latere adequitare. AT " Λαυστὴρ, Eid. μοχθηρὸς, Malus, Improbus: vel " οἴκου λαύρα."

Ἀπολαύω, Fruor, Commodum s. Fructum capio, Emolumentum, Isocr. c. Sophistas, Ἵν' οἱ αὐτῶν συμφορῶν κοινωνήσαντες, οὗτοι και τῶν ἀγαθῶν ἀπολαύσωσι, Ut qui calamitatum participes fuerunt, illis commodis quoque fruerentur: ad Demon. Ἀπήλανε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, Fruebatur bonis præsentibus. Chrys. in eod. loquendi genere passivo futuro est usus in libello de Precatione, Πόσων εἰκὸς ἀγαθῶν ἀπολαύσεσθαι τοὺς ἐν εὐχαῖς καὶ δεήσεσι πάντα τὸν βίον ἐσχολακότας; Et ἀπολαύειν σχολῆς, Otio frui, e Dem.: Æschin. (72.) Ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης υφ' υμῶν αὐτῳ ἐξουσίας. Alicubi ap. Isocr. ἀπολαύειν et ἀπέχεσθαι inter se opposita reperiuntur. Et pro Commodum s. Emolumentum percipio, Plut. Antonio, Ἀπέλαυσαν καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι, Hostes ex ejus ambitione commodum perceperunt; Ejus ambitio emolumento fuit hostibus. Lucian. (1, 71.) Ἀπολαύουσι τῆς σφετέρας ἀληθείας, Commodum e sua veritate percipiunt. || Sæpe genitivo additur accusativus, Plato de Rep. (1. p. 153.) Τι μέγιστον οἴει ἀγαθὸν ἀπολελαυκέναι τοῦ πολλὴν οὐσίαν κεκτῆσθαι; Aristoph. (Πλ. 236.) Ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ οὐδὲν αὐτοῦ. Isocr. Ὥστ' οὐδεὶς ἄν μοι δικαίως φθονήσειεν εἴ τι τῶν Θρασυλόχου πραγμάτων ἀγαθὸν ἀπολέλαυκα. Interdum dicitur καλόν τι, καλά τινος ἀπολαύω, Synes. Πλείω καλὰ τῆς Σιμωνίδου συνουσίας Ἱέρων ἀπήλαυσεν, ἢ Σιμωνίδης Ἱέρωνος. Aliquando ἀπολαύων τὶ τούτου, i. valet q. απολαύων τι ἀγαθὸν τούτου, Lucian. (1, 264.) Τι μὲν γὰρ συ ἀπολαύσειας τῶν ορῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; pro τί ἀγαθόν. Sic Aristoph. (N. 1231.) Τι γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος; Plut. Pericle (6.) Ταῦτα τῆς Ἀναξαγόρου συνουσίας ἀπέλαυσε Περικλης: Alcibiade, Τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτον εὐνοίας καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσε, q. d. Non parvo ei fuit adjumento ad gloriam. Simile est, Οὐκ ολίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα. Item Plut. Antonio, Φίλος εἶναι δοκῶν Ἀντωνίου, καὶ πολλὰ ἀπολελαυκέναι τῆς Καίσαρος φιλίας δι' αὐτόν. || Citatur etiam ἀπολαύω cum genit. præcedente ἐκ præpositione, ἀπολαύω τοῦτο ἀγαθὸν ἐκ τῶν κινδύνων. || Invenitur autem ἀπολαύω et cum accus. solo, ap. Theophr. C. Pl. 3. Ἀπολαύει τὴν προσαύξησιν, quod exp., Pabulo fruitur ad incrementa. || Ἀπολαύω, in malam partem, Sum particeps, Arrian. Philosophus, Θορύβου δὲ καὶ βοῆς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσετε. Et pro Damnum capio, junctum cum gen., et cum accus. κακὸν aut φλαῦρον, aut alio tale quiddam significante: Ἀπολαύειν τι κακὸν τῆς φλυαρίας, Isocr. Simile est, Ἀπολαύει τὸ σῶμα κακὰ τῆς ψυχης. Rursum Isocr. Symm. (28.) Δέδοικα μὴ πειρώμενος ὑμᾶς εὐεργετεῖν, αὐτὸς απολαύσω τι φλαῦρον, Quidpiam incommodi capiam: Æginetico (11.) Ἐν οἷς ἐκινδύνευσα μὲν, φλαῦρον δ' οὐδὲν ἀπέλαυσα. Interdum et sine illa adjunctione usurpatur in malam partem: Lucian. (1, 230.) Τοιαῦτα ἀπολαυσονται τῶν Διος ερώτων. Nisi quis malit h. in l. et aliis hujusmodi ironice positum intelligere, ut si quis dicat, Hos fructus percipient, pro Hæc damna accipient s. mala: eo sc. modo, quo dicitur corpus ante senectutem effœtum, esse fructus intemperantiæ. [" Thom. M. 840. ad Charit. 511. Musgr. Hel. 1525. Lucian. 1, 275. 326. 833. Aristoph. Fr. 275. Marcell. de V. Thuc. 5. Dionys. H. 1, 148. 232. 3, 1464. 4, 2024. Valck. Diatr. 246. Porson. in Toup. Emendd. 4, 476. Wakef. S. Cr. 2, 153. ad Herod. 589. Wyttenb. Ep. Cr. 20. Alberti Peric. Cr. 100. Toll. ad Apoll. 274. Toup. Opusc. 1, 434. ad Xen. Eph. 160. De constr., Plato Phædr. 280. ad Xen. Mem. 4, 5, 10. Lennep. ad Phal. 44. De augm., Reisk. ad Liban. 4, 860. Boeckh. in Plat. Min. 148. Æschin. 80. Reisk., Thom. M. 259. Conf. cum ἀπολαύνω, ad Dionys. H. 5, 112. Unde? Musgr. El. 565. Kuster. Bibl. Chois. 86. Capitur in deteriorem partem, Phalar. p. 30. Ἀπολελαυκέναι, Xen. Mem. 1, 6, 2. Ἀπολαύσομαι, ad Thom. M. 7. 97. Ἀπολαυσάμενος, Heindorf. ad Plat. Phædr. 210. Ἀπήλαυσα, Abresch. Add. ad Aristæn. 146. Οὔπω σοῦ τῶν δώρων ἀπήλαυσα, Achill. Tat. 33.: Lucian Dial. p. 118. Lehm. legam ἀπέλαυσας. ' Fut. ἀπολαύσειν nullum est: neque enim nisi forma media dicitur ἀπολαύσεσθαι: quanquam aoristus tamen activus ἀπέλαυσα passim reperiatur, medius vero ἀπελαυσάμην nusquam extet. Aristoph. Ὄρν. 177. Ἀπολαύσομαί τι γ', εἰ διαστραφήσομαι. Plut. 236. Ἀγαθον γὰρ ἀπέλαυσ οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε. Similiter a verbis ᾄδω, ἀκούω, usurpantur ἄσομαι, ἀκουσομαι, ᾖσα, ἤκουσα. At ᾄσω, ἀκούσω, non sunt nisi aoristi subjunctivi; ᾐσάμην autem et ἠκουσάμην plane nihili. Eandem et alia analogiam haud pauca sequuntur.' Dawes. M. Cr. Præf. p. iii. Futuro ᾄσομαι abstinere debebat Valck. ad Theocr. x. Id. p. 6. Fut. ᾄσῶ occurrit in Theocr. 1, 145." Schæf. Mss.] Ἀπόλαυ-

σμα, τὸ, Oblectamentum, Delectamentum, Eur. [Epist. 4, 38.] Ἀπόλαυσις, Fruitio, Usus, Commodum s. Fructus, quem e re aliqua percipimus, Isocr. Ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 33.) Σίτων καὶ ποτῶν ἀπόλαυσις, Alex. Aphr. Probl. 2. Ἐκ τῶν ἀχρείων ποιεῖται τὴν ἀ. τῆς οἰκείας τροφῆς, Dem. (1389.) Τῶν κατὰ βίον ἡδονῶν ἀπολαύσεις ὑπερεωραμένας. Sicut autem ibi dicitur ἀπολαύσεις τῶν ἡδονῶν, ita nonnunquam αἱ κατ' ἀπόλαυσιν ἡδοναί. || Quinetiam ἀπόλαυσις dicitur nonnunquam ipsa ἡδονή, Voluptas: Aristot. Top. 1. Πότερον κατ' ἀρετὴν ἢ κατ' ἀ. ἡδίων βίος. Nisi quis malit interpretari Oblectationem, Delectationem, ut sæpe vertitur. Bud. ap. Athen. ait poni etiam pro Voluptaria vita. || Ἀπόλαυσις, sicut et verbum ἀπολαύω, capitur in malam etiam partem. [" Ammon. 146. ad Charit. 325. ad Diod. S. 1, 423. (447.) Musgr. Herc. F. 1370." Schæf. Mss.] Ἀπολαυστὸς, ὁ, ἡ, Ad voluptatem pertinens s. Ad oblectationem, Voluptarius, Plut. (2, 614.) Εἰ μὲν ἀπολαυστὸν ὁ πλοῦτός ἐστι, τί σεμνύνῃ τῷ πολλὰ κεκτημένος ἀρκεῖσθαι μετρίοις; Bud. " Ἀναπόλαυστος, Cui frui da- " tum non est, Cui frui non licuit. Hesychio ἄγευ- " στος, Qui non gustavit. Exp. passive etiam Quo " frui non licet, Infructuosus." [Plut. 9, 297. 10, 545.] Ἀπολαυστικὸς, Voluptati deditus, Voluptarius, Basil. Εἰ ἀ. εἶ καὶ φιλήδονος, ἔχεις τὰ λόγια τοῦ θεοῦ γλυκύτερα ὄντα ὑπὲρ μέλι, Athen. (510.) Καίτοι Σοφοκλῆς γε ὁ ποιητὴς, τῶν ἀπολαυστικῶν γε εἰς ὤν. Apud Eund. 1. (p. 16.) βίος Phæacum dicitur ἀπολαυστικός. || Voluptatem afferens, Ad voluptatem pertinens, quo etiam sensu usurpatur Voluptarius, Athen. l. 14. Κατὰ μὲν τὴν γεῦσιν ἡδὺς καὶ ἀ. Apud Eund. præcepta Sardanapali et similium dicuntur ἀ. Sic disputationes voluptariæ, Disciplina voluptaria, Cic. [* " Ἀπολαυστικῶς, Aristot. Polit. 5, 10." Kall. Mss. Apoll. Lex. Hom. 520. * Ἐναπολαύω, Plut. 8, 726. 9, 279. Diod. S. 2. p. 609. * Ἐπαπολαύω, Eust. Il. A. 410. " Schol. Hippocr. Jurisj. Edit. Meibom." Boiss. Mss. Diod. S. 2. p. 609.] " Καταπολαύω, " Perfruor: aliis Nimium et plus quam par est fruor: " ut καταχρῶμαι est Abutor." [" Theoph. Bulg. in Latt. 274. Ming. Nectar. Hom. p. 10. Ed. Par. 1554." Boiss. Mss.] Παραπολαύω, Obiter fructum percipio, Greg. de Basilio loquens, Καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ κἀνταῦθα τῆς ἐκείνου φιλίας τι παραπέλαυσα, Si obiter hunc fructum percepi ab ejus amicitia, Bud. 651. ubi fusiorem exp. vide: necnon locum Synesii, in quo pro ἀπολαύω positum esse tradit. In VV. LL. exp. etiam In transcursu fruor, et præter destinatum institutum. || Capitur et in malam partem, sicut ἀπολαύω et συναπολαύω, pro Obiter damnum accipio, Lucian. (3, 130.) Καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς: [2, 251. * Προαπολαύω, Clem. Alex. Strom. 487. " Greg. Naz. Or. 11. p. 187." Strong. Mss. * Προσαπολαύω, Dionys. H. 1, 371. Plato Alcib. 2. s. 12. " Planud. Ms. Laud. Diomedis." Boiss. Mss.] Συναπολαύω, Simul fruor, Una cum alio fruor, q. d. Fruitionis sum particeps. Interdum in malam partem, sicut et ἀπολαύω: unde Gaza ap. Aristot. Probl. Συναπολαύει τῶν μερῶν vertit Partium vitia haurit. [Lucian. 3, 97. " Aristæn. 1, 3, 4." Boiss. Mss. * Ὑπεραπολαύω, Basil. 1, 112. Cf. Abresch. in add. ad Aristæn. 146.]

[* Διαλαύω, Aristoph. Ἱππ. 777. Ed. Kust., Brunck. tacite dedit ἀπολαύω.]

[* " Ἐπιλαύω, Anna C. 174. sic leg. puto pro edito ἐπιλαύνεον." Elberling. Mss.]

" ΛΑΥΚΑΝΙΑ, ἡ, Guttur, Gula: λαιμὸς, φάρυγξ, " seu τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος: παρὰ τὸ " λαύειν, q. e. ἀπολαύειν, quia e cibo potuque volu- " ptatem ea pars præ cæteris sentiat, ut tradunt " Grammatici. Il. Ω. (642.) Νῦν δ' ἤδη σίτου πασά- " μην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθέηκα, πάρος γέ " μεν οὔ τι πεπάσμην." [" Brunck. Apoll. Rh. 141. 220. Agathias 53. Jacobs. Anth. 11, 96. Ilgen. ad " Hymn. 401." Schæf. Mss.] " Λευκανία, ἡ, i. q. " λαυκανία, ut λεκάνη i. q. λακάνη, h. e. Guttur, " Gula, Il. X. (325.) ἦ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι " Λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. Et Epigr. " περὶ λευκανίην βραγχὰ λαρυγγιόων." [" Brunck. Il. cc. Jacobs. l. c. Heyn. Hom. 6, 443. 8, 307. 732." Schæf. Mss.] " Inde ADV. Λευκανίηνδε, Ad " gulam. Apollon. Rh. 2, (192.) λευκανίηνδε φορεύ- " μενος. Ubi Schol. annotat λευκανίην quosdam in- " terpretari τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος: Ameri- " am, λαιμὸν, βρόγχον. Et Λευκανόθεν, E gutture, " s. Ex imo gutture." [* Λευκανίηθεν, Opp. Ἁ. 1, 755.] " Alioqui Λευκανία, Regionis Italicæ nomen " est, quam Latini Lucaniam appellant: ejusque in- " colæ Λευκανοὶ, Lucani. Itidem Λεύκιον et Λεύ- " κολλον Græci dicunt quem Latini Lucium et Lu- " cullum: hi, a luce; illi, παρὰ τὸ λευκόν." [* Λαυχάνη, Hesychio γλῶττα.]

ΛΑΧΑΙΝΩ, Fodio, σκάπτω, Eust. ὀρύσσω, Hes. quod dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. Ubi enim fossæ ducuntur, terra hiat. [" Ad Charit. 755=246. Musgr. Herc. F. 946. Herel. Epist. ad Meusel. 30. Λαχήσας, Paul. Silent. Ambo 86." Schæf. Mss. Moschus 4, 96. τάφρον μεγάλην ἐλάχηνε, Apoll. Rh. 3, 222. κρῆναι, ἃς ἐλάχηνεν Ἥφαιστος.] Ἀμφιλαχαίνω, Circumcirca fodio, Od. Ω. (241.) Ἤτοι ὁ μὲν κάτ' ἔχων κεφαλὴν, φυτὸν ἀμφιλάχαινε. [* Διαλαχαίνω, Opp. Ἁ. 5, 264. ἀλκαίῃ βύθιον διὰ κῦμα λαχαίνων, Sulcans cauda undas.] Ἐκλαχαίνω, Effodio. [Tryphiod. 203. Merrick.]

" Λάχεια, Hesychio * εὔσκαφος καὶ εὔγειος: παρὰ τὸ " λαχαίνεσθαι, q. e. σκάπτεσθαι πυκνῶς, ut sit Fossu " facilis, Bonum habens solum. Od. I. (116.) Νῆσος " ἔπειτα λάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται. Ubi Schol. " quoque iisdem verbis exp.: alii Propr. esse nom. " volunt: nonnulli et ἐλάχεια scribunt, exponentes " σμικρὰ, Parva, ut in Ἐλαχὺς docui." [" Ruhnk. Ep. Cr. 14. Ilgen. ad Hymn. 257." Schæf. Mss.]

ΛΑΧΑΝΟΝ, τὸ, Olus, a λαχαίνω dictum παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι ἤτοι σκάπτεσθαι τὴν γῆν ἐπὶ φυτεύσει αὐτοῦ, Theophr. H. Pl. 7. Καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, Olera vocamus, quibus in cibo utimur, Athen. (70.) ἑψητὰ λάχανα: κνιστὰ λάχανα et συγκοπτὰ, Olera minutatim concisa: θερινὰ λάχανα, ap. Eund.: ἄγρια λάχανα, Olera agrestia, Aristoph. Πλ. (298.) || Λάχανα, quod e vimine connexum, currui ad sedendum imponitur, τὸ ἐπὶ τῆς ἀπήνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθέζονται, Hes. [" Pierson. Veris. 70. Toup. Opusc. 2, 51. Bernard. Reliq. 31. Λάχανα, τὰ, Locus ubi olera veneunt, Toup. Append. in Theocr. p. 28. Opusc. 2, 245. ad Mœr. 351. Λεπτὰ λ., ibid." Schæf. Mss. Aristoph. Λ. 557. et n. * Λαχανοειδὴς, Schol. Nicandri Ἁ. 570. * " Λαχανοθήκη, Olerum repositorium, vocab. ap. Athen. 11. p. 784. c. 27. Ed. Schw., pro quo fortasse * Λαγανοθήκη scriptum oportuerat." Schw. Mss. * " Λαχανοκομέω, Const. Manass. Chron. p. 90. Meurs. * Λαχανηλόγος, Leon. Tar. 56. Heringa Obss. 271." Schæf. Mss. * Λαχανόπτερος, Lucian. 2, 80.] Λαχανοπώλης, Olerum venditor. [J. Poll. 7, 196. Gl. Olerator.] Unde FEM. Λαχανοπῶλις γυνὴ, de matre Euripidis. [Aristoph. Λ. 457. B. 1501. Ἁ. 468. Σφ. 497.] Λαχανοπωλεῖον, Locus ubi olera venduntur, [Gl. Olitorium. * " Λαχανοπώλιον, Toup. Opusc. 2, 245." Schæf. Mss. * Λαχανοπωλία, Schol. Aristoph. Θ. 394. * Λαχανοπωλητὴρ, unde * Λαχανοπωλήτρια, Aristoph. Θ. 387. Phot. 516. " Hes. v. Σκάνδιξ." Boiss. Mss. * Λαχανοφαγία, Hippocr. 550, 54. * Λαχανηφαγία, Lobeck. Phrynich. 654. * " Λαχανηφόρος, Buttm. Schol. Od. H. 127." Elberling. Mss. " Eust. ap. Valck. ad Theocr. 1, 46." Boiss. Mss. Manetho 4, 258. * Λαχανωνυμία, Tzetz. Chil. 4, 558. p. 69. * Ἀλάχανος, Oleribus carens, Lexx. Gr. ἁμαρτύρως. * " Εὐλάχανος, Jacobs. Anth. 7, 113." Schæf. Mss. * Λεπτολάχανα, Pallad. Hist. Laus. 2." Boiss. Mss.] Λαχανώδης, Oleraceus: λαχανώδη, Oleracea, et quæ ex olerum genere sunt, Ipsa olera: κρόκοι, Diosc. Usum oleris præbentes, Bud. [Theophr. H. Pl. 1, 3, 4. * " Λαχανωδώδης, ad Mœr. 30." Schæf. Mss.] Λαχανηρὸς, i. q. præcedens, Theophr. H. Pl. 7. init. Ἐν ᾧ συμπεριλαμβάνονταί πως καὶ τὰ λ. καὶ τὸ σιτῶδες, καὶ πρῶτον περὶ

του λαχανῶδους λεκτέον, ubi synonyma sunt λαχανηρὰ et λαχανώδη: 1, 8. Λαχανικὸς, Ad olera pertinens: τὰ λ., Oleracea s. Olera, ut λαχανώδη et λαχανηρά. [Theophr. C. Pl. 3, 19, 1. * "Λαχάνιος, Jacobs. Anth. 11, 166. Λαχανία γῆ, Toup. Epist. de Syrac. 339. 345. * Λαχάνιον, Jacobs. Anim. 292." Schæf. Mss. "Olusculum, Diog. L. 2, 134." Boiss. Mss.] Λαχανιὰ, Locus oleribus consitus, VV. LL. ["Hes. v. Πρασιαί." Boiss. Mss.] Λαχανάριον, Olusculum, [Gl. Olerarium. * "Λαχανίδιον, Hes. v. Κιχωρία." Boiss. Mss. * Λαχανήτης, Schn. Lex.] Λαχανεύομαι, Esui sum oleris modo, Diosc. Τὰ δὲ πρόσφατα τῶν φύλλων λαχανεύεται εἰς προσοψήματα. Idem de atriplice, Λαχανεύεται δὲ ἐφθὸν τοῦτο τὸ λάχανον: de crithmo, Λαχανεύεται, ἐφθόν τε καὶ ὠμὸν ἐσθιόμενον, καὶ ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ, Estur crudum coctumve, Bud. e Plin. || Videtur etiam accipi pro Oleribus victito, Olera colligo, Oleris loco colligo, Luc. (2, 322.) Γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ των σκανδίκων καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς πριάμενος. [Strabo 5. p. 372. * Λαχάνευμα, Procl. Paraphr. Ptol. 2, 8. p. 118.] Λαχανεία, i. q. λαχανισμὸς, Olerum lectio s. collectio, Joseph. de Capt. Ὅσοι γοῦν λαχανειας ἕνεκεν ἢ φρυγανισμοῦ προεληλύθεσαν ἔξω πυλῶν, διέφθειρε: quod alibi dixit ἐπὶ λαχάνων καὶ φρυγάνων συλλογήν. [Κῆπος λαχανείας, Hortus oleribus consitus, LXX. Deut. 11, 10.] Λαχανίζομαι, Olera lego, λάχανα συλλέγω, ut ξυλίζομαι, φρυγανίζομαι, Suid. Erasm. Chil. [Sueton. Aug. 87. Et Betizare pro Languere, quod vulgo Lachanizare dicitur, ubi Casaub. affert e Glossario λαχανίζουσι, βαμβαίνουσι, Vacillant, sic corrigens vitiosum λεκανίζουσι. Ibid. legitur etiam Λακωνίζω, Titubo, similiter corrigendum.] Λαχανισμὸς, Olerum lectio s. collectio: λαχάνων συνάθροισις, Schol. Thuc. (3, 111.) Ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες. "Ἐκλαχανίσασθαι, Olus decerpere. Theophr. H. Pl. "7, 11, (3.) τὸ κιχώριον esse ait παραβλαστικὸν τῇ "ῥίζῃ, καὶ ἄλλως μακρόῤῥιζον, ideoque δυσώλεθρον: "nam ὅταν ἐκλαχανίσωνται, πάλιν τὴν ὑπόλοιπον ἀρ- "χὴν λαμβάνειν γενέσεως. Ubi Gaza, Decerpseriut "quæ ad usum cibarium capi soleant."

"ΛΑΧΝΗ, ἡ, Lanugo, Pili lanuginis modo mol- "les: ἀπαλὸν τρίχωμα. Od. Λ.)319.) πρὶν σφῶϊν "ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γέ- "νυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Il. K. (134.) οὔλη δ' ἐπενήνοθε "λάχνη: B. (219.) de Thersite, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε "λάχνη. Hesychio est δασεῖα τρίχωσις s. χαίτη, et "ἡ κροκὶς, ἡ ἐποῦσα τοῖς ἱματίοις τρίχωσις: item ὕλη, "δασύτης, derivanti παρὰ τὸ λάσιον. Eid., itemque "Suidæ, λάχνη est ὁ ἀφρὸς τῆς θαλάσσης, Spuma ma- "ris: quæ et ἁλὸς ἄχνη. Nicand. λάχνην vocavit "etiam Pellem lanugine hirtam, Pellem hirsutam "pilis mollioribus, Θ. (690.) ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀ- "γρεύσεις πρόσπαιον, ἀποσκύλαιο δὲ λάχνην: de fele. "Ibi enim Schol. exp. δέρμα, verba illa ἀποσκύλαιο "λάχνην, interpretans ἐκδείρας. Idem et herbarum "comas λάχνην appellavit, Ἀ. (410.) περὶ δ' αἴνυσο "λάχνην Πηγάνου, Folia cum flore: scholiaste tamen "florem tantum intelligente." ["Munck. ad Anton. Lib. 69. Verh., Valck. Adoniaz. p. 409. Diatr. 159. Ruhnk. Ep. Cr. 150. Jacobs. Anim. 158. 208. Anth. 9, 163. 321. Brunck. Apoll. Rh. 195. (4, 1531.)" Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 4, 167. 380.] "Λαχναῖος, ET "Λαχνήεις, Lanuginosus, Villosus, Pilosus, Hirsutus, "Hispidus. Quorum prius in Epigr. (Anal. 2, 105.) "secundum Il. B. (743.) φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας: "ubi Schol. quoque exp. δασεῖς, * βαθύτριχας, seu, ut "Hesiod. (Ἔργ. 2, 131.) loquitur, τῶν λάχνῃ δέρμα "κατάσκιον, Quorum pellis villosa lanugine operta "est. Rursum Il. Σ. (415.) Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ "στήθεα λαχνήεντα: appellans στήθεα λαχνήεντα "quæ alibi λάσια, Hirsuta, Pilis hirta: ut Hes. quo- "que λαχνήεντα exp. τετριχωμένα, τριχώδη, δασέα, "Pilosa, Hispida. Idem Hom. et ὄροφον λαχνήεντα "vocat Tectum foliis et frondibus hirtum, ut quod "conficitur e frondibus et arundinibus: Il. Ω. "(451.) καθύπερθεν ἔρεψαν Λαχνήεντ' ὄροφον λειμω- "νόθεν ἀμήσαντες." [* Λαχνώδης, Eur. Cycl. 539.] "Dicitur ET Λάχνος pro λαχνήεις, quod est δασὺς, "ut tradit Suid.: qua de re et in Λαχμός." ["Jacobs. Anth. 7, 9." Schæf. Mss.] "Denique a λάχνη "est VERBUM Λαχνοῦται, significans τριχοῦται, δα- "σύνεται, Pilosus fit et hispidus, teste Hes., ap. "quem et præt. pass. λελάχνωσαι pro δασὺς εἶ, Hir- "tus es, s. Factus es hispidus et pilosus." [Strato Ep. 20. Solon. El. 14, 6. * "Λάχνωσις, Hippocr. p. 44. post Philon. de Septen." Boiss. Mss. Theol. Arithm. p. 42.]

"ΛΕΒΗΡΙΣ, ίδος, ἡ, Exuviæ, Pellis deposita: "Hesychio τὸ λέπος τοῦ κυάμου, Cortex fabæ, Pelli- "cula fabæ detracta: item τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας ὃ "ἀποδύεται, Seniuni serpentis quod exuit: Plinio "Membrana s. Senectus anguium, l. 29. c. 5.: An- "guina vernatio, l. 30. c. 3.: Vernatio annua, alibi: "item simpliciter Senectus et Vernatio, l. 7. c. 30. "et l. 29. c. 6.: Pellis exuviæ, alibi: ut et Exuviæ "Virgilio in Georgicis. Statius Senium et squallen- "tes annos vocat, Lucretius Vestem: hic, l. 3. ve- "stemque relinquere ut anguis Gauderet. Et 4. cum "lubrica serpens Exuit in spinis vestem. Ille, Theb. "4. seu lubricus alta Anguis humo verni blanda ad "spiramina solis Erigitur liber senio et squallentibus "annis: nam, inquit Lactant. Grammat., deposita "pelle dicuntur serpentes in juventutem redire: id "autem ætatis senium deponere, cum comederint "herbam quæ Marathron dicitur: quemadmodum et "Nicand. Θ. (31.) scribit serpentem, Τῆμος ὅτ' αὐα- "λέων φολίδων [φολάδων] ἀπεδύσατο γῆρας, Μῶλυν "ἐπιστείχειν, et ὄμμασιν ἀμβλώσσειν: quapropter "φεύγοντα τὸν φωλεὸν, quærere μαράθρου ὄρπηκα: "quem βοσκηθέντα reddere ipsum ὠκύν τε καὶ αὐ- "γήεντα, e tardo et segni celerem et agilem, e "cæcutiente acri præditum visu. Ubi nota eum "γῆρας vocare hanc τὴν λεβηρίδα, quæ et σύφαρ ap- "pellatur a Lycophr.: τῆς λεβηρίδος autem vocabulo "utitur Joseph. Antiq. Jud., de cingulo summi Pon- "tificis, Ζώνη διακένως ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν "ὄφεως, Zona ita texta ut cava et inanis sit ut exu- "vium serpentis. Ubi ut τῇ λεβηρίδι ὄφεως tribuitur "τὸ διάκενον, ita Proverbio dicitur Κενώτερος λεβηρί- "δος, Inanior serpentis senio: velut ap. Athen. 8. "Πάντας γὰρ ἐπιστομίζειν πειρώμενος, οὐδενὸς μὲν "ἀμαθίαν κατέγνως, σαυτὸν δ' ἀποφαίνεις κενώτερον "λεβηρίδος. Apud Suid. et alia Proverbia, nimirum "Γυμνότερος ὑπέρου καὶ λεβηρίδος: de admodum nudo "et paupere: necnon Τυφλότερος λεβηρίδος, de pror- "sus cæco. Gal. quoque in Lex. Hippocr. λεβηρίδα "dici scribit τὸ τοῦ ὀφεως γῆρας: ab aliis vero exponi "κόγχην κενήν: forsitan respiciens ad h. l. Γυναικ. "l. 1. Ἢν δὲ ἔτι ἐνέχηται τὸ χωρίον, λεβηρίδος ὅσον "ὀβολὸν τρίβειν ἐν οἴνῳ, καὶ πίσαι." [Alciphr. Ep. 3, 19. Schn. ad Eclog. Phys. 33. Strabo 3. p. 385. "Jacobs. Anth. 7, 220. T. H. ad Plutum p. 252. Aristoph. Fr. 219. 284. Valck. Diatr. 135." Schæf. Mss. Phot. Λεβερίς· τὸ γῆρας ὁ ἀποδύεται ὁ ὄφις. Λεβηρίς· ὄρνεόν τι δυσοιώνιστον. * "Λεβηριδωτὸς, Theod. Prodr. Ep. in Lazer. Misc. 1, 64=Notit. Mss. 6, 542." Boiss. Mss.]

"ΛΕΒΙΑΣ, ου, ὁ, Lebias: Piscis, alio nomine di- "ctus ἤπατος, ὅμοιος φάγρῳ, μονήρης, καρχαρόδους "καὶ σαρκοφάγος, Athen. 7." [p. 301. ex Aristotele.] "AT Λέβια Hesychio τὰ λεπίδας ἔχοντα, Squamige- "ra s. Squamata: necnon ἰχθῦς λιμναῖοι, Pisces la- "custres." "Λεβιανὸς, ὁ, Lebianus: Piscis. Do- "rion in l. de Piscibus, τὸν λεπτῖνον nominat Λε- "βιανὸν, addens esse qui dicant eum esse τὸν αὐτὸν "τῷ δελκανῷ. Testis Athen. l. 3." [p. 118. ubi etiam affertur * Λέβιος, ex Aristoph.]

"ΛΕΓΝΟΝ, Fimbria quæ assuitur extremæ vestis "oræ, τὰ περὶ τὰς ᾤας τῶν ἱματίων: s. Ipsæ vestimen- "torum extremitates et oræ: unde Hippocr. λέγνα "per metaph. vocat τὰ ἄκρα τοῦ στομίου τῆς μήτρας, "Extremitates orificii matricis, quæ et ἀμφίδια ap- "pellat, teste Gal. in Lex. Hippocr. in quo et ὀσχίῳ "affert pro τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ

" ἐπαναστάσει." [" Toup. Opusc. 2, 234. Valck. Hipp. p. 223." Schæf. Mss.] " Λίγνα, J. Poll. (7, " 62.) esse dicit τὰ ἐν τῷ ἱματίῳ ἑκατέρου μέρους, ab ea " sc. parte qua non est ἡ ᾠα, i. e. a parte interiore." " Apud Callim. Schol. reperio ETIAM Λέγναι. Nam " cum λεγνωτὸν exposuisset τὸ ἔχον ὠαν, h. e. τὸ " ἔχον τὸ ἀπολῆγον του ἱματίου, subjungit, Λέγναι " enim dicuntur αἱ ᾠαι, τὰ λώματα, οἱ κρόσσοι, quos " Hom. θυσάνους appellat. Item ap. Hes. reperio Λέ- " γνα, τὸ ἔσχατον: et Λέγνη, τὸ παρυφαινόμενον ἱμα- " τίῳ τῷ ἄκρῳ, ᾠα. Apud eund. Hes. extant et hæc DE- " RIVATA, Λεγνώδεις, expositum ποικίλας, Varias, Va- " riegatas: Περιλεγνὲς, expos. * περιποίκιλον: ET Λε- " γνῶσαι expositum itidem ποικίλαι, Variare, Varie- " gare. At VERBALE Λεγνωτὸς, ut paulo ante docui, " a Schol. Callim. redditur ὁ ἔχων ᾠαν, Fimbriatus, In- " stitam habens: qui et κροσσωτὸς, s. θυσανωτός. Utitur " autem eo vocab. Callim. initio Hymni in Dianam, " ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτόν." " Λι- " γνωτὸς, Pingui similis; ap. Nicandr. enim in Θ. " (726.) de asterio phalangio, τοῦ δ' ἐπὶ νώτῳ Λιγνω- " ταὶ στίλβουσι διαυγέες ἐν χροῖ ῥάβδοι, Schol. exp. " λιπώδη." [Schneider. e Codd. correxit λεγνωταί: Eutecnii quoque Paraphr. habet ποικίλαι γραμμαί: Glossa Goett. λεπταὶ, ποικίλαι. Vide plura in Schneideri Animadv. et Cur. Post.]

ΛΕΓΩ, ξω, λέλεχα, pro quo usurpatur potius aor. 1. ἔλεξα, Lego, i. e. Colligo, Il. Ψ. 239. Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν, Schol. ἀναλέγωμεν. At Il. Ω. 793. voce passiva utitur ead. in re, Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι ἑταροί τε. Sic autem et alibi λέγεσθαι usurpat, ubi Eust. συνάγειν exp. ‖ Interdum vero λέγω accipi putatur ab Hom. pro Deligo, Lego, non Colligo, i. e. ἐκλέγω s. ἐπιλέγω, aut ἐπιλέγομαι, affertque Hes. quoddam λέγοντες, quod vult significare vel ἐκλέγοντες, vel συνάγοντες: cui synonymum addit et συναθροίζοντες. Sic et Il. B. 126. Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, exp. ἐπιλέξασθαι: exp. autem et aliter, ut statim docebo. Et Hes. verba ista (N. 276.) Εἰ γὰρ νῦν περι [παρὰ] νηυσὶ λεγοίμεθα, exp., εἴ τις τοὺς ἀρίστους εἰς μάχην διαλέγοι: sed addit et συνάγοι. Huc pertinet λέγω, quod Discerno, Dijudico interpr. Bud. 645. e Cic. ap. Plut. ‖ Numero, Percenseo: quam signif. manasse e prima existimo, qua ponitur pro Colligo: quod postquam aliqua collegimus, ea numerare soleamus. Od. Δ. 452. Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, i. e. κατηρίθμει. Dixerat autem in fine versus proxime præcedentis, λέκτο δ' ἀριθμὸν, Schol. itidem ἠρίθμησεν, Lat. Recensuit numerum. Et Od. Ξ. 197. Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. Et voce pass. Il. N. 275. τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; i. e. μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι, Eust.: qui addit quosdam tradidisse non uti Homerum verbo λέγειν pro λαλεῖν, sed verbo μυθεῖσθαι loco illius, sicut et nomine μῦθος loco nominis λόγος: qua de re dicam et mox. Ceterum in illo quoque l. quem modo protuli ex Il. B. Τρῶας μὲν λέξασθαι, non ἐπιλέξασθαι solum exp., sed et καταριθμήσασθαι: et id quidem ab Auctore brev. Schol.; nam Eust. priore illa expositione contentus est. ‖ Λέγομαι pro Dissero, Loquor, διαλέγομαι, λαλῶ, Il. Υ. 244. Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὥς, ubi Eust. scribit λεγώμεθα aperte hic accipi pro διαλεγώμεθα s. λαλῶμεν, licet multi e vett. negarint in hac signif. ap. Hom. inveniri. Idem vero hanc Gramm. veterum opinionem alibi refutat ex iis Il., in quibus Hom. dicit ἀτρεκέως κατάλεξον, utens verbo κατάλεξον pro eo, quod alibi dicit ἀγόρευσον: Il. K. 406. Ἀλλ' ἄγε, μοὶ τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. Sed infirmum est hoc Eustathii argumentum, cum de simplici locuti sint veteres, non de composito. ‖ Λέγομαι, pass. Deligor, Recenseor: unde ἐλέχθην, Il. Γ. (188.) μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην. Hes. ἐλέχθη, ἠριθμήθη. ‖ Λέγομαι, sicut et λέγω, pro Colligo, Deligo, Recenseo, Dissero, in Il. paulo ante cc. leges; sed habet et peculiarem aliquam signif. sc. pro Cubo, Jaceo, aut etiam Dormio: Od. Δ. (305.) Ἀτρείδης δ' ἐκάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο δῖα γυναικῶν, ubi tamen potest intelligi et comp. παρελέξατο per tmesin. Quinetiam pro Cubare facio, Dormitum dimitto, ponitur activa vox λέγω ab eod. Poeta. Sed λέγεσθαι ponitur etiam simpliciter pro κεῖσθαι et κάθησθαι: de qua signif. lege Eust. "Ἔλεκτο, Ionica s. Poetica syncope pro " ἐλέλεκτο, s. ἐλέγετο, Cubabat, Hesiod. (Ἀ. 46.) " ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παράκοιτι." "Ἄλεκτο, Hes. affert " pro ἐκοιμήθη: pro quo potius ἔλεκτο dicendum, a " λέγομαι, κοιμῶμαι: est autem hoc ἔλεκτο Ionicum " pro ἐλέλεκτο." [" Λέγω, Lego, Harles. ad Theocr. 173. Bentl. Opusc. 77.: ὀστᾶ, Ruhnk. Ep. Cr. 167. Receuseo, 289. Cubare facio, Heyn. Hom. 6, 579. I. q. ἀναγινώσκω, Plato Theæt. 286. De fabris cæmentariis, ad Timæi Lex. 174. Valck. Oratt. 379." Schæf. Mss. Λέξεο, pro λέξου, Cuba, Il. I. 613. cf. ὄρσεο.]

Sequuntur derivata a Λέγω habente aliquam e signiff. quas modo retuli. De Λέγω autem pro Dico, Loquor, ejusque derivatis, seorsum agere statui; sed cum aliqua sint composita ad utrumque pertinentia, de iis utrobique agam. Idem vero et de utroque Λέγομαι intelligendum est.

Λεκτὸς, Delectus, Collectus: στρατὸς, Soph. Et in Œd. T. (19.) λεκτοὶ pro ἐπιλεχθέντες. ‖ Ponitur vero λεκτοὶ ab Eod. pro ἀριστεῖς, ut Gall. dixeris Gens d'élite, vel Personnes d'élite, quam signif. Hes. quoque dat nomini λεκτοί. [" Eur. Hec. 525. Valck. Hipp. p. 257. Wakef. Diatr. 24." Schæf. Mss.] " Νεόλεκτος, Nuper collectus, delectus: * νεοστρά- " τευτος, Hes." [Gl. Tiro: * Νεολεξία· Tirocinium.]

Δυσηλεγὴς ET Τανηλεγὴς, a λέγομαι significante κοιμῶμαι, Cubo, Jaceo, Dormio, ut δυσηλεγὴς θάνατος, quasi δυσλεγὴς, i. e. * δυσκοίμητος, s. * κακοκοίμητος, Mors tristem habens dormitionem, Cujus tristis s. gravis est dormitio, si hac voce uti liceat. Cujus acerbus est sopor, somnus. Od. X. 325. Τῷ οὐκ ἂν θάνατόν γε δυσηλεγέα προφύγοισθα. [Hesiod. Ἔργ. 2, 124. Theogn. 793.] AT Τανηλεγὴς θάνατος ap. Eund. Mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, Eust. Od. B. (100.) εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλησι τανηλεγέος θανάτοιο. Hes. quoque sensu eod. * μακροκοιμήτου exp., verbo a se ficto, ut opinor, sicut est * κακοκοιμήτου. Sed præcedit ap. eum et alia exp., sc. παρατεταμένην ἔχοντες τὴν ἀλγηδόνα. Idem δυσηλεγὴς exp. et χαλεπός. Eust. quoque putat δυσηλεγὴς posse etiam intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς, ab ἀλέγω sc. In VV. LL. τανυλεγὴς cum υ in secunda syllaba.

Λέκτρον, τὸ, Lectus, Cubile. Licet autem λέγομαι exponatur Cubo, tamen in expositione nominis hujus λέκτρον, priorem locum non dedi nomini Cubile, ut ostenderem simul unde Lat. suam illam vocem Lectus acceperint; nec enim mihi dubium est, quin hæc sit vera vocabuli hujus derivatio, potius quam a lectis herbis, aut ab alliciendo. Est porro hoc observatione dignum, sicut Lat. suum Lego, i. e. Colligo, a λέγω mutuati sunt, ita etiam Lectus a λέκτρον mutuatos esse, cum alioqui nequaquam eam verbi λέγομαι signif. retinuerint, a qua fit λέκτρον. Od. T. (516.) Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ: Ψ. (32.) καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα: (254.) Ἀλλ' ἔρχευ· λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι: (295.) οἱ μὲν ἔπειτα Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο. Et in plur. aliquoties ap. Eund., sed posito pro sing.: Od. Υ. (58.) Κλαῖε δ' ἄρ ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν: (141.) Οὐκ ἐθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν. Sic autem Lat. Strata plur. numero dicunt. Videntur porro Gramm. nomen hoc a λέλεκται formare voluisse, pleonasmo literæ ρ: sed posse et a 3 pers. plusquamp. formari. [" Musgr. Iph. T. 857. Or. 558. Wakef. Herc. F. 411. 800. Jacobs. Anth. 9, 90. Valck. Phœn. p. 348. Uxor, Markl. Iph. p. 16. 56. (1275.) 187. Hel. 578. Κοίτης λέκτρον, Porson. Hec. p. 22. Ed. 2." Schæf. Mss. * Λεκτροχαρὴς, Orph. H. in Ven. 9.]

"Ἄλεκτρος, ad verbum Lecto carens; sed accipitur et pro Somni expers, Insomnis: e consequenti sc., quod somnum in lecto capere soleamus: unde ἀκοίμητος exp. ab Hes.: quod et generalius reddi potest Irrequietus. Item ἄλεκτρος, Tori s. Lecti genialis expers, restringendo nominis λέκτρον signif., nec

enim puto aptius exponi posse, ubi dicitur NOMEN A Ἠλέκτρα datum esse filiæ Agamemnonis et Clytæmnestræ; fuit enim et alia hoc nomine; quod diu manserit ἄλεκτρος: ad quod nominis hujus etymon allusisse videri possit Eur. (71.) Ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε Κ'Αγαμέμνονος Παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος Ἠλέκτρα χρόνον. Commemoratur autem ibi a Schol. illud etymum, afferente tamen et aliud, itemque ab Æliano, si bene memini. Sed Soph. aliam etiam signif. huic nomini dedit, cum ἄλεκτρα et ἄνυμφα pro * κακόλεκτρα et κακόνυμφα dixit, s. * δύσλεκτρα, Schol. Est autem locus in Tragœdia, quæ ab ipsa Electra nomen accepit, (v. 492.) p. 104. meæ Ed. ["'Αλεκτρος, Eur. Tro. 254. Heyn. Hom. 4, 458. Brunck. El. 962." Schæf. Mss.] SED ET Ἠλέκτωρ, Homero nomen Solis, quod inde putatur accepisse, quia homines ἀλέκτρους facit, i. e. e lectis discedere cogit, vel potius quia ipse est ἄλεκτρος, i. e. ἀκοίμητος, sc. ἀκοιμήτως εἰλούμενος, quæ vox exposita paulo ante fuit. In VV. LL. annotatur etiam alia derivatio sc. ab electri splendore; diciturque Plin. idem videri B sentire. Quod falso annotatur, et non satis attente lectis hisce Plinii verbis, 37, 2. Phaetontis fulmine icti sorores fletu mutatas in arbores populos, lacrymis electrum omnibus annis fundere juxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus; et Electrum appellatum quoniam sol vocitatus sit Elector, plurimi poëtæ dixere, primique, ut arbitror, Æschylus, Philoxenus, Nicander, Euripides, Satyrus. Hic certe videmus Plinium non Electorem ab electro, sed electrum ab Electore deducere. Apion tamen exposuit ὁ λάμπων ὡς ἤλεκτρον: ut refert Eust. Il. Z. (513.). Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει. Alibi vero dicit ἠλέκτωρ ὑπερίων, ut sc. ἠλέκτωρ sit tanquam epithetum alteri nomini adjectum, Il. T. (398.) Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Vide Ἀλέκτωρ. ["Luzac. Exerc. 48. Heyn. Hom. 5, 294. Boeckh. in Plat. Min. p. 97. Toup. Opusc. 1, 161." Schæf. Mss.]

[* Ἀθεσμόλεκτρος, Lycophr. 1142. * Δύσλεκτρος, vide "Αλεκτρος. * Εὔλεκτρος, Soph. Antig. 806. Trach. 523. * Κακόλεκτρος, i. q. αἰνόγαμος, Opp. K. 1, 261. * "Μακρόλεκτρος, Const. Manass. Chron. p. 56." Boiss. Mss. * Μισόλεκτρος, Heliod. 3, 9.] Ὁμόλεκτρος ET Σύλλεκτρος, ap. Trag. Consors tori s. thalami, ut loquitur Naso, Conjux, [Eur. Or. 476. 507. Herc. F. 1. 1268. * Φυγόλεκτρος, Orph. H. 31, 8.]

His subjungendum est NOMEN Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, Gallus, Gallinaceus, Gallus gallinaceus, cum Plauto et Cic. Aristoph. N. (666.) Ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα. Simonides ap. Athen. (374.) ἡμερόφων' [al. ἱμερόφων'] ἀλέκτωρ. Sic autem dicitur, quod nos excitat ἐκ τοῦ λέκτρου, E cubili, ut est ap. Athen.: qui, ut opinor, intelligit esse ex α priv., et λέκτρον, quod nos ἀλέκτρους faciat. Eust. vult esse ex α priv. et v. λέγω, Cubo: ut sc. sit λέκτωρ e λέγω, quemadmodum ἄκτωρ ex ἄγω, deinde præfixo α priv. ἀλέκτωρ. || Gemma quædam, quæ in ventriculo gallinacei reperitur, Plin. 37, 10. ubi tamen alii Codd. Alectoras, alii Alectorias habent. Hermolaus legit Alectoras. ["Heyn. Hom. 7, 378. Phryn. Ecl. 98. Wakef. Eum. 864. 869. Georg. 139. Jacobs. Anth. 8, 122. Kuster. Aristoph. 189. Brunck. Soph. 3, 481. Lennep. ad Phal. 52. Valck. Phœn. p. xiii. Bergler. Alciphr. 112. Thom. M. 33." Schæf. Mss.] Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ, Gallina, Aristot. H. A. 5, (9, 9.) Utitur et Diosc.: quanquam potius poëticum volunt esse hoc nomen, sicut et ejus masc. ἀλέκτωρ. Plut. (6, 489.) Καὶ κλωσμοῖς ἀλεκτορίδων. Quod si mendosus non est quidam Athenæi locus, (373.) ἀλεκτορὶς Gallinaceum etiam significat. Ita enim ibi legitur, Ἀλλὰ μὴν καὶ ὄρνιθας καὶ ὀρνίθια νῦν μόνως ἡ συνήθεια καλεῖ τὰς θηλείας, ἀλεκτρύονας δὲ καὶ ἀλεκτορίδας τοὺς ἄρρενας. Sed mihi dubium non est, quin depravate legatur hic ἀλεκτορίδας pro ἀλέκτορας. Plane enim vel ipsa terminatio repugnat: ἀλεκτορίδες autem pro Gallinis, recte ap. eund. Athen. ex Epicharmo, ὥεα χανὸς κἀλεκτορίδων πετεηνῶν. [Schæferi Longus 388. Lobeck. Phryn. 228. Metaph., Crista galeæ, Etym. M. et Alcæus Strabonis 13. p. 341. Sieb., Ἄρει δ' ἔντεα καὶ τὰν ἀλεκτορὶν ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν κρήμνασαν Ἀττικοί. " Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 73. Thom. M. 33. ad Herod. 425. Wagner. Alciphr. 2, 226. * Ἀλεκτορίσκος, Tyrwh. de Babrio p. 179. Lips. * Ἀλεκτορίδης, Huschk. Anal. 102. ad Thom. M. 33. * Ἀλεκτοριδεὺς, Valck. Adoniaz. p. 401." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 47. ex emend. Valck., Lobeck. Phryn. 229.] Ἀλεκτόρειος, ὁ, ἡ, Ad gallum s. gallinam pertinens, Gallinaceus. Ἀλεκτόρειον, Quod est galli, gallinæ: ἀλεκτόρεια ὠὰ, Synes. (332.) Gallinacea ova. ["Phryn. Ecl. 98. Thom. M. 33." Schæf. Mss.] "Ἀλεκτόριος quoque invenitur "pro ἀλεκτόρειος, ut ὀρνίθιος pro ὀρνίθειος, h. e. Gal-"linaceus. Unde Plin. 37, 10. de gemmis, Alecto-"rias vocant in ventriculis gallinaceorum inventas, "crystallina specie, magnitudine fabæ." ["Ad Thom. M. 33." Schæf. Mss.] "Ἀλεκτωρίας, Gemma "quæ in gallinaceorum ventriculis invenitur, ut vo-"lunt VV. LL. Sed errant: scr. enim ἀλεκτορία." "Ἀλεκτορόλοφος, Gallinacei cristam habens. Nomen "Herbæ, de qua sic Plin. 27, 5. Alectorolophos, B "quæ ap. nos Crista dicitur, folia habet similia gal-"linacei cristæ, plura: caulem tenuem, semen ni-"grum in siliquis." [Contracte * Ἀλεκτρόλοφος, Idem 27, 23. * Ἀλεκτροπόδιον, Anon. ad Arat. p. 1258. Ed. Petav.] Ἀλεκτοροφωνία, Gallicinium, Galli cantus, Marc. 13, (35.) Tempus quo gallus canere incipit, ["Const. Manass. Amat. 4, 63." Boiss. Mss. Æsopus Florent. 44. * Ἀλεκτροφωνία, Suid., Lobeck. Phryn. 229. * Ἀλεκτροφώνιον, Gl. Gallicinium. * Ἀλεκτρὶς pro Ἀλεκτορὶς, Phav. 48, 3.]

¶ Ἀλέκτωρ, ἡ, Conjux, pro ὁμόλεκτρος, quasi ὁμολέκτωρ, litera α significante ὁμοῦ: ut in ἀγάστωρ, pro ὁμογάστωρ, vel ὁμογάστριος. || Item ἀλέκτωρ, α privandi vim habente, de puella dictum, significat Innupta, ἡ μὴ πειραθεῖσα λέκτρου: unde ἀλέκτωρ dicitur Minerva ap. Athen. [98. per jocum.] Apud Ionem autem αὐλὸς, Tibia, dicitur ἀλέκτωρ, quasi a cubili revocans, [Athen. 184. Idem Ion p. 185. fistulam ἀλεκτρυόνα nominat. Sic tibicinem κοινὸν C Ἀθηναίων ἀλέκτορα dixit Demades Orator ap. Athen. 99.] Vide Ἠλέκτωρ initio hujus col. [Vide Schn. Lex. Suppl.]

¶ Ἀλεκτρυὼν, όνος, ὁ, ἡ, i. q. ἀλέκτωρ, Gallus: et interdum, Gallina. Plato Symposio, Ἐξεγείρεσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν, ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, Plut. Apophth. Ἀλεκτρυόνας ἀποθνήσκοντας ἐν τῷ μάχεσθαι. In fem. autem ap. Aristoph. Dædalo, Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών. Ibid., πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων — τίκτουσιν κ. τ. λ. Vide Athen. (374.): ap. quem habes et ἀλεκτρυόνα τίκτουσαν, e Theopompo. Ceterum etiamsi ἀλέκτωρ ex α priv. et λέγω deducamus, at ἀλεκτρυὼν ex α priv. et λέκτρον potius fieri dicendum est. [Vide Brunck. ad Aristoph. N. 662. "Heyn. Hom. 7, 378. Phryn. Ecl. 98. ad Charit. 691. Heindorf. ad Plat. Lys. p. 23. Bergler. ad Alciphr. 111. Thom. M. 32. Gallina, Aristoph. Fr. 234. Ἀλεκτρυόνων ᾠδὴ, Villois. ad Long. 160. Bergler. ad Alciphr. 187. De gen., Notic. et Extr. T. 5. p. 643." Schæf. Mss.] "Ἀλεκτρυονοπώλης, ὁ, D "Gallinarum venditor, Qui gallinas et gallinaceos "venditat. J. Poll. l. 7. annotat usurpari posse h. v., "cum Phrynichus in Κρόνῳ usus sit voce Ἀλεκτρυο-"πωλητήριον: affertque simul Ἀλεκτρυοφόροι ex "Æschinis Axiocho, quos annumerari posse ait τοῖς "ὀρνιθευταῖς s. ὀρνιθοθήραις. Notanda porro diversa "scriptura in his tribus compositis, et primum syl-"laba νο excedere cetera, procul dubio vitio librarii "qui parum fuit attentus, suaque ista ἀπροσεξίᾳ du-"bium nobis affert. Ceterum ut Ἀλεκτρυοπώλης, "s. Ἀλεκτρυονοπώλης, est Is qui venditat gallinas et "gallinaceos: ita Ἀλεκτρυοπωλητήριον, s. Ἀλεκτρυο-"νοπωλητήριον, est Ipse locus s. Forum ubi vendi-"tantur: et Ἀλεκτρυοφόρος, s. Ἀλεκτρυονοφόρος, Is "qui bajulat gallinas s. gallinaceos emtos aut ven-"dendos." [Ἀλεκτρυοπώλης, Lobeck. Phryn. 229. * "Ἀλεκτρυονοτρόφος, Æschin. ap. J. Poll. 7, 135. p. 770." Boiss. Mss. * Ἀλεκτρυομάντεια, Potter. Antiq. 1, 352. * Ἀλεκτρυοφωνία, Æsopus Augustanus 55. Gl. Gallicinium, Galli cantus. * Ἀλεκτρυο-

νώδης, Phot. Bibl. 100. Cod. 169. * Ἀλεκτρυόνειος, Lobeck. Phryn. 229. * Ἀλεκτρυόνιον, Athen. 359.]

Ἀλεκτρύαινα, ἡ, i. q. ἀλεκτρὶς, ἀλεκτρυὼν, fem. Gallina. Apud Aristoph. N. (666.) Strepsiadi interroganti, νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν; respondet Socrates, Ἀλεκτρύαιναν· τὸν δ' ἕτερον, ἀλέκτορα. [" Phryn. Ecl. 98." Schæf. Mss.]

" Λέκτριος, Qui lecto aliquem excipit." Unde in " Epigr. λεκτρία γραμματική, Susceptrix, Quæ suscipit etiam lecto ut hospita. In iisd. Epigr. pro " Copulatione ipsa conjunctioneque in lecto et nuptiis. Ita VV. LL. Sed quod ad l. priorem ex " Epigr. allatum attinet, male eum citarunt: scr. " enim, πάντων δέκτρια γραμματική: errore orto e " similitudine quæ in Ms. vet. Codd. est inter τὸ Λ " et τὸ Δ. Locus est l. 2. p. 138. meæ Ed. Estque " id δέκτρια non e δέκτριος, sed e δέκτωρ s. δεκτὴρ aut " δέκτης." [Vide Δέκτρια.]

" Λεκτρίτη, Hesychio θρόνῳ ἀνάκλισιν ἔχοντι, Sellæ " in qua velut in lectulo recumbi potest."

" Λέχος, τὸ, Lectus. Od. Ψ. (189.) Ἐν λέχει " ἀσκητῷ. Hesiod. Θ. (798.) Στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι. " Rursum Il. Γ. (391.) ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέ- " εσσι. Od. Α. (440.) παρὰ τρητοῖς λεχέεσσι. Il. Ω. " (720.) Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν. At Od. Δ. (730.) " Ἐκ λεχέων ἀναγεῖραι. Od. Γ. (403.) Τῷ δ' ἄλοχος " δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν. Et Od. (Ψ. 291.) " στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι: de famulis. Et Il. (A. " 31.) de Briseide captiva, Ἱστὸν ἐποιχομένην καὶ ἐμὸν " λέχος ἀντιόωσαν: Θ. (291.) Ἠὲ γυναῖχ' ἣ κέν τοι " ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι. Hesiod. Θ. (939.) (Ζη- " νὸς) ἱερὸν λέχος εἰσαναβᾶσα. Rursum Idem de " viro, (912.) Δήμητρος πολυφόρβης εἰς λέχος ἦλθεν. " Et rursum (508.) Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὸν λέ- " χος εἰσανεβαινεν. Et Ἀ. (16.) Πρὶν λεχέων ἐπιβῆ- " ναι εὐσφύρου Ἠλεκτρυώνης. Apud Hom. rursum " (Od. Θ. 269.) λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο " ἄνακτος: de Venere adultera. Et ap. Athen. 13. " Ὅς τις λέχη γὰρ σκότια νυμφεύει λάθρα, Πῶς οὐχὶ " πάντων ἐστὶν ἀθλιώτατος; Hes. affert et λέχος στυ- " γερὸν pro γάμον στυγνόν: annotans λέχη vocari " etiam ἐφ' οἷς τοὺς νεκροὺς κοσμοῦσι. Eid. λέχος est " μίξις, συνουσία, Concubitus, Coitus: ut qui in lecto " fieri soleat. Ita Soph. Tr. (360.) p. 345. dicit, " κρύφιον ἔχειν λέχος, pro ἐν κρυφίῳ λέχει μίσγεσθαι." [" Ad Anton. Lib. 10. Verh., Valck. Phœn. p. 348. Toup. Opusc. 2, 78. Ammon. 88. Eran. Philo 170. Jacobs. Exerc. 1, 53. Anim. 177. Brunck. Œd. T. 821. Œd. C. 251. Wakef. Trach. 920. Thom. M. 575. Uxor, ap. Poetas, Toup. Opusc. 2, 78. Add. in Theocr. p. 403. Harles. p. 360. Brunck. ad Hippol. p. 361. Musgr. ad Eurip. p. 214. Markl. Iph. p. 16. (v. 389.) Hel. 434. 482. Wakef. Alc. 472. Trach. 27. Jacobs. Anth. 7, 406. Concubitus, 12, 51. Anim. 177. Conf. c. λέκτρον, Anth. 11, 326.; cum τέκος, 12, 51. Anim. 50. Λ. καὶ εὐνὴ, Heyn. Hom. 4, 538. Λ. εὐνῆς, Porson. Hec. p. 22. Ed. 2. Ἔχειν λέχος, Porson. Phœn. 960. Λεχέων ἐπιβαίνειν, Musgr. Hel. 381." Schæf. Mss.] " Sunt " qui hoc vocabulum derivatum velint e VERBO " Λέχομαι, significante Dormio, Cubo:" [Clark. ad Il. B. 515.] " afferentes et ACTIVUM Λέχω, pro " Facio dormire, cum his exemplis ex Hom. Il. Θ. " (519.) Λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων. " Et ex Il. I. (67.) φυλακῆρες δὲ ἕκαστοι Λέξασθον " παρὰ τάφρον: i. e. κατακλινθήτωσαν. Sed hic Eust. " potius sequendus, qui aoristos istos medios dedu- " cit a th. λέγω s. λέγομαι, ut suo loco docui, T. 2. " c. 606." [" Λέχω s. Λέχομαι, Clark. l. c. ad Ξ. 252. ad Od. K. 320. ad Herod. 630. Heyn. Hom. 6, 579. Λέξασθαι, 4, 217. 218. 5, 504. 537. Villois. ad Apoll. p. 525. Λέξο, ad Il. Ω. 650." Schæf. Mss. Sic] " Καταλέχομαι, Dormio, Cubo: interdum et Dormi- " tum eo: " Od. Ξ. (520.) Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ': " i. e. κατεκοιμήθη, pro κατελέλεκτο. Et O. (393.) " οὐδέ τι σε χρὴ, Πρὶν ὥρη, καταλέχθαι: i. e. καθευ- " δῆσαι. Ita VV. LL. Sunt tamen hæc potius a " καταλέγομαι deducenda cum Eust. Vide T. 2. " c. 607. vide et Καταλέγμενος." " Παραλέχομαι, " affertur pro Cubo apud, Concumbo: deducitur- " que inde aor. 1. παρελέξατο," [Il. B. 515. Z. 198.] " Sed id a παραλέγομαι potius derivandum est, cum " Eust." " Porro e λέχος COMPOS. Λεχεποίης, " Ferens herbas lectis et stibadiis idoneas. Il. Δ. " (383.) Ἀσωπόνδ' ἵκανον βαθύσχοινον λεχεποίην: " ubi Schol. quoque exp. βαθεῖαν πόαν ἔχοντα ἐξ ἧς " ἐστὶ καὶ λέχος ποιῆσαι, i. e. κοίτην, Herbas ferens " e qua lecti quoque s. tori extrui possunt. Idem " Hom. dicit et Πτελεὸν λεχεποίην eand. ob causam. " Ex Herod. vero λεχεποίη affertur pro Ripæ gra- " mineæ." [" Imperita et absurda citatio. Apud Herod. 9, 43. in Bacidis vaticinio, ut ap. Il. Δ. 383., fluvius Asopus cognominatur λεχεποίης, ubi commode Valla ἐπὶ Ἀσωπῷ λεχεποίῃ Latine Gramigeris ripis Asopi reddidit." Schw. Mss.] " Ἐτ Λεχήρης, " Lecto affixus, ὁ ἀεὶ ἐν λέχει ὑπάρχων. Œdipus ap. " Eur. Phœn. (1555.) Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι " Τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς Λεχήρη σκοτίων ἐκ " θαλάμων Οἰκτροτάτοις δακρύοις;" [* "Ἀλεχὴς, i. q. αἰνολεχὴς, Eur. El. 480." Weigel. ap. Schn. Lex. Suppl.: vulgo legitur ἃ λέχεα. * " Δυσλεχὴς, Hes." Wakef. Mss. * " Εὐλεχὴς, Toup. Opusc. 1, 190. Jacobs. Anth. 7, 100. ad Charit. 410. Anyte 16." Schæf. Mss. * Ἰσολεχὴς, Æqualis tori consors, Apollon. Lex. Hom. p. 2.] " Μονολεχὴς, Qui solus cu- " bat," [Gl. Unicuba, "Plut. Opp. Mor. 2, 218. Wytt." Dindorf. Mss.] " Μουνολεχὴς, Qui s. Quæ solus cu- " bat, Epigr." [" Rufin. in Anthol. Pal. c. 5. Ep. 9." Boiss. Mss. * Ὁμόλεχος, Apollon. Lex. 188. * Πρωτολεχὴς, Opp. Ἀ. 4, 197. * " Χαμαιλεχὴς, Antip. Sid. 82. Toup. Opusc. 1, 388." Schæf. Mss.] " Inde " ET Λεχαία, sub. πόα, dicitur Herba quædam lectis " s. toris extruendis apta," [Apoll. Rh. 1, 1183. φυλλάς.] " Ita Hes. λαριναῖον a piscatoribus vocari " tradit κύρτον τὸν ἐκ λεχαίας. Apud Theophr. et " λεχαία legitur et λοχαία, ut in Λοχαῖος docui, T. 2. " c. 732. et 733. At Λέχαιον, Navale Corinthiorum, " teste Hes. et Suida: cujus crebra mentio ap. " Historicos. Est indidem et ADVERBIUM Λέχοσδε, " significans εἰς λέχος, Lectum versus, Ad lectum. " Il. Γ. (447.) Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοσδε κιὼν, ἅμα δ' " εἵπετ' ἄκοιτις. Affertur et VERBUM Λεχαίνειν, " pro Lectum, h. e. Concubitum, appetere: pro quo " supra et λεγαίνειν." [Etym. M.] " Apud Hes. re- " perio et aliud VERBUM, Λεχόωντο sc., expositum " συνεκάθηντο, Considebant: cum potius sonare vi- " deatur Cubitum se conferebant, In lecto se ad " capiendum somnum componebant." [* Λεχοέσας, Eid. κατακοιμισθείς.] " AT Λεχῶεν, Idem exp. ὑλῶ- " δες, βοτανῶδες, Fruticosum, Herbosum: forsitan " tamen λεχώεις s. λεχόεις i. significat q. λεχεποίης, " Præbens herbas extruendis toris. Denique ab " eod. λέχος DERIV. Λεχὼ, significans Jacens s. " Decumbens in lecto, et quidem peculiariter Puer- " pera, quoniam in puerperio decumbendum est " feminis, quæ et τοκάς. Opp. K. 3, (208.) Ἡ δὲ " λεχὼ περ ἐουσα καὶ ἀσθενέουσα τόκοισι, Παιδὶ λυ- " γρῷ πολεμιζομένῳ μήτηρ ἐπαμύνει. Sic in Epigr. " Οὕνεκα οἱ πρηεῖα λεχοῖ δισσὰς ὑπερέσχες Χεῖρας, " ἅτερ τόξων πότνια νισσομένη: ubi Suid. exp. ἀρτι- " τόκου, Recens enixæ. Legitur et ap. Hippocr. de " Morb. 1." [" Ad Charit. 771. ad Mœr. 247. Toup. Opusc. 1, 154. 210. Belin. ad Oppian. 1, 191." Schæf. Mss.] " INDE Λεχώϊος, ET Λεχωΐς," [Callim. H. in Del. 124.] " Ad puerperium pertinens: " ut et Suid. λεχώϊα exp. τὰ ἐπὶ τῇ λοχείᾳ συμβα- " λόντα, in hoc ex Epigr. allato loco, κόραι τῇ παιδὶ " λεχώϊα δῶρα φέρουσαι. Sic Apoll. Rh. 2, (1014.) " λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται, Lustrica balnea qualia " puerperis parari solent. Apud Nonn. (Jo. 112, " 26.) λεχωΐδες ὧραι, Tempora partus: ap. quem et " λεχωὶς γυνὴ, Mulier e partu decumbens, Puerpera: " quæ et λεχὼ, ut dictum est, et τοκάς." [Λεχὼ, Λεχώϊος, Λεχῶος, Barker. ad Etym. M. 1088. * Λεχωϊὰς, Nonn. D. 48. p. 1298. Jo. 1, 35. * Λεχὸς, i. q. λεχὼ, Orph. H. 2, 10. * Λελοχυῖα, Hesychio λεχὼ γενομένη, Attice pro λελεχυῖα. * Λεχῶσα, Ælian. H. A. 12, 14.: Pierson. ad Mœr. 247. legit λεχὼ οὖσα: cf. Corai. Prodrom. p. 321.] " Λεχήρια, " Hesychio ἐνήλατα. Λεχμάδα, Eid. ἠλεκτρον."

Ἀναλέγω, sed multo frequentius Ἀναλέγομαι, Colligo, Congrego, Decerpo, Carpo, Aristot. de Anim. 9. Ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας. Ἀναλέγομαι, inquit Bud. Lego, i. e. Decerpo, Colligo, Lucian. (1, 575.) Εἰ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ ἐπίσταιτο καὶ ἀναπλέξασθαι. Greg. Ἐκ τῶν θείων λόγων τούτους ἀναλεγόμενος, E sacris monumentis colligens. || Colligo sparsa et effusa, Herod. 3, (130.) Ὡς τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἐπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο, Basil. Eusebio, Μικρὸν ἀναφέρειν ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἔδοξα, καὶ ἀνελεξάμην ἐμαυτοῦ τὰς δυνάμεις, Et collegi meas vires, Collegi me. Ita enim, ut opinor, commode vertemus, Ciceronem sequendo et vocis Gr. vim retinendo, pro Sparsa recolligere. Ita enim Cic. Quid est autem seipsum colligere, nisi dissipatas animi partes rursus in locum suum congerere? Eod. autem modo dictum est, 3 Macc. (2, 22.) Ἀναλεξάμενος ἑαυτὸν, quo hic a Basil. Ἀνελεξάμην ἐμαυτου τὰς δυνάμεις. Citatur e Plut. Lycurgo, Ἀναλέγομαι τὸν χρόνον ταῖς διαδοχαῖς τῶν βεβασιλευκότων, pro Tempus supputo e regum successionibus; sed malim vertere, Colligo tempus e regum successionibus, per regum successiones. Legitur autem vox activa ap. Philon. Ἀναλέγειν τὰ πάντα εἰς ἑαυτὸν, Colligere ad se omnia. || Ἀναλέγομαι, Lego, Recito, Gal. Τοὺς ἀναλεξομένους ταῦτα, Lecturos hæc, Futuros lectores hujus libri. Lucian. Ἐγὼ μὲν ἠκροώμην, ὁ δ' ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα, Ego quidem audiebam, ille autem recitabat pulcra poemata. || Ἀναλέγομαι, Ratiocinor, Ratiocinando colligo: τὸ ἀναλογίζομαι, inquit Bud., Argumentis et ratiocinatione colligo. Suid. ἀναλέγεται exp., ἀναμφιβόλως ἔχει, ἐννοεῖται, subjungens hoc exemplum, Εἰ μέν τις ἀναλέγεται τοῦτο, ὅτι κρατήσομεν ἐξ ἐφόδου τῶν πολεμίων. || Animo verso rem præteritam et reminiscor. Cujus signif. exemplum Bud. sibi defuisse scribit.

|| Ἀναλεγόμενον, in pass. signif. ait Bud. sibi videri dixisse Xen. K. Ἀ. 2, (1, 12.) pro ἀναγινωσκόμενον, Καὶ ὅ σοι τιμὴν οἴσει εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἀναλεγόμενον, Olim cum legetur.

|| Ἀναλλέξας aliquando reperitur ap. poëtas, ut ap. Nonnum, cum λλ, pro ἀναλέξας, Qui collegit, assumto altero λ metri causa. [" Ad Charit. 587. Jacobs. Anth. 7, 309. Antip. Th. 14. Ernest. ad Callim. 295. Diod. S. 2, 29. 355. 627. Jacobs. Anth. 11, 97. Dionys. H. 1, 229. Bast Lettre 169. Heyn. Hom. 7, 48. Thom. M. 53. Alciphr. 398. Lego, T. H. ad Lucian. 1, 301. Dial. p. 80. Wolf. Prolegg. 101. Ruhnk. Ep. Cr. 292. Ammon. 38. Valck. Anim. 58. Colligo, Toup. in Schol. Theocr. 220. Opusc. 1, 389. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlvii. ad Timæi Lex. 23. De fabris cæmentariis, 174. Conf. c. ἀναδέχομαι, ad Diod. S. 2, 250. Πνεῦμ' ἀναλεξαμένη, Meleager 58. ad Timæi Lex. 249." Schæf. Mss. * "'Αναλεκτέον, Eust. 6. * 'Ανάλεξις, Cyrill. Hier. p. 111." Kall. Mss.] 'Ανάλεκτος, ὁ, ἡ, Collectus, Collectitius, Collectaneus. Seneca ad Cornelium hoc nomine usus est pro Libro collectaneorum, Bud. [Γυναῖκες ἀναλ. τὸ κάλλος, Socr. Epist. 9.] || 'Ανάλεκτα, Reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa, Martial. 7. Colligere longa, turpe, nec pudet dextra Analecta, quicquid et canes reliquerint. Ad verbum, Collectitia. Idem Poëta 14. In pretio scopas testatur palma fuisse, Sed pretium scopis nunc analecta dabunt. Ἀναλέκτης, Collector. || Ἀναλέκτας, Grammaticos a Seneca dici arbitratur Cæl. Rhodig., qui lectione multa exercitati, memoria sint firmissima et indubitata, ut quicquid unquam legerint vel audierint, fere habeant ad manum et in numerato: quoniam ἀναλέγεσθαι Græce significat ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐννοεῖσθαι, Firmiter tenere ac concipere. Vel quod memoriæ subsidium et ingenii dominio essent futuri. Hæc Cælius, expositionem illam ἀναμφιβόλως ἔχειν καὶ ἐννοεῖσθαι e Suida sumens, e quo eam paulo ante attuli: verum is non videtur ad firmitudiuem memoriæ respexisse, sed ad certitudinem quam de re aliqua e ratiocinatione habemus.

Ἀναλεκτίδες, αἱ, Quibus, inquit idem Cælius, e xylino lino vel quavis materia, tanquam pulvillis constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri habitiores possint: quod Ovidianum carmen liquido comprobarit, quod ita habet, de Arte Am. 3. Conveniunt tenues scapulis analectides altis, Augustum circa fascia pectus eat. [* Ἀναλεκτήριον, Collectorium, Pera pastoralis, Aqu. 1 Sam. 17, 40. * Προαναλέγω, Geopon. 10, 22, 1. * Προσαναλέγομαι, Insuper recito, narro, commemoro, 2 Macc. 8, 19. * Ἀναλογή, Gl. Respectus. * Ἀναλογεῖον, Locus in quo reponuntur libri, sc. rationum, Suid. et Hes. * Ἀναλόγιον, i. q. ἀναγνωστήριον, Isidoro Lectrum, Pulpitum, Gl. Manuale, Manubiæ. * Ἐπαναλογέω, Altius repeto, Ab initio accurate explico, Herod. 1, 90.] " Προσαναλογέω, Præterea mecum reputo ac " mente revolvo." [* Ἀλλέγω, pro ἀναλέγω, unde ἀλλέξαι, Il. Φ. 321. Ψ. 253. " Schol. Eur. Med. 476." Kall. Mss.] "'Αλέξαι, ap. Hes. legitur expos. ἐπι- " λέξαι, sed suspectum est." [Forte leg. ἀλλέξαι.]

Ἀπολέγω, Deligo, Seligo, Thuc. 4, (70.) p. 144. Ἀπολέξας τριακοσίους τον στρατοῦ, Aristoph. Σφ. (579.) πρὶν ἂν ἡμῖν Ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας. Ab hujus autem passiva voce fiunt ἀπειλεγμένοι et ἀπόλεκτοι, Delecti, Selecti. Vide Ἀπόλεκτος. || Decerpo, Theophr. H. Pl. 9. Τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγων. || Ἀπολέγω et ἀπολέγομαι alias signiff. habent, quas vide post Λέγω, Dico.

Ἀπόλεκτος, ὁ, ἡ, Delectus, Selectus, et per consequens Eximius, i. q. ἐκλεκτὸς, ἔκκριτος, Xen. (K. Ἀ. 2, 3, 9.) ap. Suid. Αἱ δὲ εἰς τοὺς δεσπότας ἀποκείμεναι, ἀπόλεκτοι ἦσαν. Thuc. 6. Ἄλλως τε καὶ πρὸς ἄνδρας πανδημεί τε ἀμυνομένους καὶ οὐκ ἀπολέκτους ὥσπερ καὶ ἡμᾶς, Schol. ἐξῃρημένους. Suid. autem in illo Xen. l. ἀπόλεκτοι exp. ἐξαίρετοι, ἔκκριτοι, ἐκλελεγμένοι. Itidem vero ἀπόλεκτοι viri dicuntur in consilio, Liv. 5. de bello Macedonico, Consilium quidem universæ gentis Ætoli post dimissos Romanos non habuerunt: per apolectos autem, ita vocant sanctius consilium, quod e delectis constat viris, id agitabant quomodo res in Græcia novarentur. Bud. Sanctius interiusque consilium, quod a nostratibus Strictum appellatur, τὴν ἀπόλεκτον βουλὴν vocari posse existimat.

Διαλέγω, Deligo, Discerno, Secerno, Incerno, Plato de LL. 5. (p. 220.) Διαλέξας δὲ τὰ ὑγιῆ καὶ τὰ μὴ, Xen. Τὸ πτύον τὰς ἀθέρας διαλέγει, Aristas secernit a frumento, Aristas incernit. [" Brunck. Aristoph. 1, 52. Kuster. 239. Cattier. Gazoph. 71. Duker. Præf. Thuc. 13. ad Xen. Mem. 4, 5, 12. ad Herod. 669. 673. Fischer. Ind. Palæph. De fabris cæmentariis, ad Timæi Lex. 174." Schæf. Mss. * " Διάλεξις, Choix, Πρόδρομ. Ἑλλην. Βιβλιοθ. Αὐτοσχ. Στοχασμ. p. ρμθ'. et ρν'." Corai. Mss.] Διαλογή, ut ἐκλογή, Delectus, Secretio, Dinumeratio cum delectu, Bud. 255. ex Aristot. [Polit. 2, 8. ψήφων.] " Διαλεγδὸν, " Hes. exp. διαφερόντως, Insigniter, Eximie."

Ἐκλέγω, vel Ἐκλέγομαι, Eligo, Deligo, Isocr. ad Nic. Εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας: Evag. Ἐκλεγόμενος τὸ βέλτιστον: sic et in Symm. (3.) Ὡς δέον ὑμᾶς ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων ἐκλέξασθαι τὸ βέλτιστον. Vide alia exempla ap. Bud. 645. 660. Item pass. signif. ἐκλέγομαι, Eligor. || Annoto et colligo, Bud. 659. ex Aristot. Idem vero p. 659. ἐκλέγεσθαι vult sumi pro Legere, in Paus. Καὶ ὅστις τὰ Ὁμήρου μὴ παρ' ἔργον ἐξελέξατο, ubi tamen fortasse possit itidem accipi pro Annotare. || Eximo, Detraho, ut λίθους ἐκλέγειν, Lapides eximere, Elapidare: Plin. Agrum elapidare, Theophr. C. Pl. 3. Ἁπλῶς δὲ τούς γε λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. In VV. LL. e Diosc. Ἐκλεγομένων ὀστέων, Detractis ossibus; sed exp. et Selectis ossibus. || Ἐκλέγω σε τὰ τέλη, Exigo a te vectigalia, Bud. 645. vertit ap. Dem. (745.) Æschin. (69.) Existimo autem inesse et hic quandam Collectionis signif., ut perinde sit ac si diceretur, Colligo e te vectigalia. Hinc Παρεκλέγω, Furtim exigo, Perperam exigo: quarum signiff. exempla Bud. e Dem. (435.) et Greg. affert ibid. [" Ἐκλέγω, Heyn. Hom. 7, 116. Thom. M. 53. 322. Markl. Suppl. 340. ad Charit. 118. Timæus Soph. p. 2. Bibl. Crit. 3, 2. p. 6. Valck. Phœn. p. 696. Zeun. ad Xen. K. Π. 406. ad Lucian. 1, 334. Exi-

mo, Palæph. p. 41. ibique Fischer. Exigo, Schneid. Anab. p. 2. 3. Heringa Obss. 31. ad Lucian. 1, 505. Accipio mercedem, ibid. et 2, 255. Ἐκλέγομαι, Plato Gorg. 181. 197. Wakef. S. Cr. 1, 40. ad Herod. 495. 617. Diod. S. 1, 294. Xen. Mem. 1, 2, 56. Lego, Paus. 1, 192. ad Lucian. 1, 301. Ἐξείλοχα, Valck. ad Chrysost. 34. (Lucian. 3, 563.) Ἐκλεγὲν, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 237." Schæf. Mss.] " Ἐκλεκτέον, Eligendum," [Plato de LL. 7. p. 809. * Ἐξειλεγμένως, Gl. Eleganter. * " Πανεκλελεγμένως, Jo. Diac. in Bandini Anecd. 201." Boiss. Mss. *"Ἔκλεξις, i. q. ἐκλογὴ, Plato Phædro 231.] Ἐκλεκτὸς, Delectus, Selectus, Thuc. 6, (100.) p. 231. Τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους. Item ἐκλεκτοὶ δικασταὶ, qui et ἀπόλεκτοι, ac ἔκκριτοι, Bud. 779. e Plat. Interdum vero Ἐκλεκτὸς exp. Eximius, Egregius. [Schleusn. Lex. N. T.] Ἔκλεκτα, Quæ annotantur et referuntur, τὰ ἐκλεγόμενα, Bud. e Plin. Jun. [* Ἐκλεκτῶς, Ex animo, Aq. Ps. 2, 12. Ἀνέκλεκτος, Dionys. H. de C. VV. 44. Schæf.] Αἱ Ἐκλεκτικοὶ philosophi, Qui flosculos legebant sectarum philosophiæ, ut Idem exp. ap. Diog. L. [Dionys. H. 2, 4. * Χρυσεκλέκτης, Gl. Aurilegulus.] Ἐκλογὴ, Electio, Delectus. Alex. Aphr. de Anima 2. usus est verbo et hoc verbali uno eodemque in l. Εἰ δὲ τοῦτο δῆλον, ὡς χρείαν ἔχει ὁ σοφὸς τούτων, γελοῖος ἂν εἴη ἐκλεγόμενος μὲν αὐτὰ, πρὸς οὐδὲν δ' αὐτῶν ἀναφέρων τὴν ἐκλογήν. || Annotatio et collectio, ap. eund. Alex. Exp. autem et Notatio a Bud. ap. Aristot. Item τὴν ἐκλογὴν ἐπ' αὐτῇ ποιεῖσθαι ap. Plut. vertit Polit. Optionem ei dare: quo accipi modo arbitror et ἐκλογὴν διδόναι ap. Athen. || Denique ἐκλογὴ τῶν τελῶν, φόρων, Exactio vectigalium: ut ἐκλέγειν τὰ τέλη redditum modo fuit Exigere vectigalia. [" Ecloga, Locus ex Auctore quodam excerptus et probatus, Athen. 663." Schw. Mss. " Excerpta, Casaub. ad Athen. p. 1. ad Herod. 807. Omne breve poematium, Bentl. Præf. ad Horat. p. viii. Lips., Beckm. ad Marbod. 155. Alciphr. 356. Ἐκλ. χρημάτων, ad Lucian. 1, 505." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. * Ἐκλογία, i. q. ἐκλογὴ, Dionys. H. 5. p. 417. Schneidero susp.] Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, qui et φορολόγος, Exactor s. Coactor vectigalium, s. potius Coactor, sine adjectione, [" ad Lucian. 1, 505." Schæf. Mss.] Et Ἐκλογεῖον Suidæ, idem quod Ἐκλογάς: nam hac voce illam exponit: videtur autem utraque significari Quod e multis selectum est s. excerptum. " Ἀπεκλέγομαι, In electione reprobo et rejicio: seu " Non eligo: habet enim ἀπὸ in hoc comp. στέρησιν: " ut ap. Diosc. 3, 25. de aloe. Ibi enim cum dixis- " set, Ἐκλέγου δὲ τὴν καθαρὰν καὶ εὔθρυπτον, subjun- " git paulo post, Τὴν μέντοι μέλαιναν καὶ δυσκάτακτον " ἀπεκλέγου." [* Ἀπεκλογὴ, Clem. Alex. Strom. 4. p. 631. * Ἀπεκλεκτικὸς, Stob. Eel. Eth. 142.] Ἐπεκλέγομαι, Percenseo, Perlego, Bud. 660. e Paus. [" 1, 191. 282. ad Lucian. 1, 301." Schæf. Mss. * Προεκλέγω, Demosth. 305. Appian. B. C. 5. p. 672. * Προσεκλέγομαι, Polyb. 6, 24, 2. * Συνεκλέγω, Lucian. 3, 409.] " Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, 1 Petri, c. ult. " in fine, Una electa ecclesia, vel Vobiscum electa. " Redditur etiam, Ejusdem electionis consors." [Vide Schleusneri Lex. N. T.]

Ἐπιλέγω, vel Ἐπιλέγομαι, sicut et præc. pro Eligo, Deligo, Seligo; sed rarius est illis in hac signif. Herod. Τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην. Idem, Αὖτις ἐπιλεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων. Diod. S., Τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν, Lucian. (1, 409.) Ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. Et pass. ap. Eund. Ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται, Delecti milites, qui et ἐπίλεκτοι. || Ἐπιλέγομαι, Recenseo, Recognosco; Lego ap. Lucian. Bud. 660. 661. [" Ἐπιλέγομαι, Diod. S. 1, 243. 2, 549. Dionys. H. 1, 99. 5, 401. 3, 1903. 1921. Heyn. Hom. 4, 493. Paus. 1, 374. 412. v. Kuhn. 252. Thom. M. 54. ad Lucian. 1, 301. Herod. 748. Lego, ad 164. 618. 629. 679. 684. Jacobs. Anth. 7, 25. ad Lucian. 2, 131. Ernest. Hom. T. 5. p. 153. Eligo, ad Herod. 629. Prælego, T. H. ad Lucian. Dial. p. 80. Recenseo, Dionys. H. 2, 734. 1082. 3, 1438. 1454. Pro ἐπιλογίζομαι, Cogito, Verheyk. ad Anton. Lib. 33. LB., Herod. 38. 44. 158. 229. 385. 442. 477. 532. 534. 572. 608. 616. 736. (5, 30. 80. 7, 149.) Act., med., 1, 260. Diod. S. 1, 642. 648. 654. Conf. c. ἀπολ., ad Dionys. H. 2, 751. * Ἐπιλέγδην, Heyn. Hom. 7, 116." Schæf. Mss.] Ἐπίλεξις, Delectus, Bud. ex App. Ἐπίλεκτος, i. q. ἐκλεκτός. Sed peculiariter ἐπίλεκτοι στρατιῶται, Extraordinarii, Polyb. interpr. [6, 26, 6. 8. * Ἐπιλέκτως, Schol. Thuc. 4, 4.] Ἐπιλογὴ, Electio, Bud. e Damasc. [Hes., Gl. Dilectio, Electio, Optio. * Συνεπιλέγομαι, Una lego, Heliod. 10, 13. p. 408 = " 475. Bourd. cf. Misc. Obss. 6, 399." Boiss. Mss.]

Καταλέγω, Deligo et conscribo, centurioque, Lys. (773.) Οὐ τοίνυν οὐδ' εἰς τὸν κατάλογον Ἀθηναίων καταλέξας οὐδένα φανήσομαι. Et καταλεγεὶς, Delectus, Conscriptus, [Lys. 894.] Vide Bud. 229. 662. || Allego, Ascribo, Bud. 663. e Plut. || Καταλέγομαι, Enumero, Recenseo, Athen. (504.) Κἀν τῷ περὶ Ψυχῆς δὲ ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυχόντων. At Καταλέγω, Censeo, Existimo, Numero et loco habeo: quod Lat. Numero dicitur. Plato de LL. 5. (p. 236.] Οὕς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι, Quos quidem certe divites multitudo numerat, Bud. 662. || Καταλέγω ab Eod. exp. Sigillatim enarro: quæ signif. potius ad alteram compositorum classem pertinere videri potest, ideoque ibi a me ponetur. " Κατείλοχε, Attice pro καταλέλοχε." [Καταλέγομαι, Dormio, Cubo, vide Καταλέχομαι.] " Κα- " ταλέγμενος, poetica syncope pro καταλεγόμενος, " Dormiens, Cubans. Hom. Od. X. (196.) Εὐνῇ ἐνὶ " μαλακῇ καταλέγμενος: Λ. (62.) Κίρκης ἐν μεγάρῳ " καταλέγμενος. Idem aor. 1 med. utitur, K. (555.) " Ψύχεος ἱμείρων κατελέξατο οἰνοβαρείων. Hesiod. " fut. med. Ἔργ. 2, (141.) νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν " οἴκου. Sunt autem hæc a th. καταλέγομαι, ut " Eust. quoque docet: licet alii a καταλέχομαι esse " velint." " Κατέλεκτο, Poetice pro κατελέγετο, Cu- " babat." [" Καταλέγω, Thom. M. 322. 503. 817. Villois. ad Long. 210. Heyn. Hom. 5, 546. 6, 84. 7, 647. Wakef. S. Cr. 3, 66. ad Herod. 452. 461. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. Toup. Opusc. 2, 263. Ascribo numero, Diod. S. 1, 284. Enumero, Ruhnk. Ep. Cr. 289. Valck. Anim. ad Ammon. 166. Κατείλοχα, ad Chrys. 34. Καταλεγεὶς, ad Dionys. H. 1, 261. 279. 2, 749. Καταλεγέντες, Demosth. 1208, 11. 1301, 22. Plato de LL. 455. Ast. Καταλεγεὶς, καταλεχθεὶς, ad Mœr. 207. Valck. Phœn. p. 357. Κατέλεκτο, Il. I. 662. 664. coll. 666." Schæf. Mss. * Καταλεκτέος, Plato de LL. 12. p. 968. Πρῶτον μὲν δήπου καταλεκτέος ἂν ᾖ κατάλογος. * " Κατάλεγμα, Planctus mortuorum, Carmen lugubre, a καταλέγεσθαι, quod ap. Hes. exp. ὀδύρεσθαι τὸν τεθνεῶτα, Symm. Ezech. 2, 10. Jer. 25, 30." Schleusner. Lex. V. T. * Καταλεγμάτιον, Epiph. 1, 1068. * Κατάλεξις, Appian. B. Hisp. 282. * " Καταλέκτρια, Poeta ap. Etym. M. 217." Wakef. Mss. * Καταλογὴ, Gl. Respectus. " Phryn. Ecl. 192." Schæf. Mss.] Κατάλογος, Enumeratio, Recensio, ut inquit Bud., ab ea sc. verbi καταλέγω signif., qua pro Enumero et Recenseo ponitur, ut paulo ante dictum fuit. Sed κατάλογος proprie esse putatur Enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Et ab eod. Bud. exp. Delectus in Lucian. (3, 269.) Ἀποδιδράσκεις τὸν κατάλογον δειλὸς ὤν. Et ap. Dem. (1208.) Καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν, Delectus habere, h. e., Milites centuriare. Alibi autem tradit καταλόγους posse etiam reddi hac in signif. Numeros, dicique ead. signif. et τάγματα a Græcis. Et οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, ap. Dem. (167.) Emeriti, Qui ætatem excesserunt quam Græci vocant στρατεύσιμον, Militarem. || Κατάλογοι vocabantur et Tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, Schol. Aristoph. Ἱππ. (1369.) Ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται. [" Phryn. Ecl. 192. ad Diod. S. 1, 468. ad Dionys. H. 1, 299. 312. ad Xen. Mem. 3, 4, 1. Ruhnk. Ep. Cr. 289. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. ad Lucian. 1, 425. T. H. ad Dial. p. 113." Schæf. Mss. Thuc. 6, 26. καταλόγους ποιεῖσθαι.] Καταλογεὺς, Qui delectus facit, Bud. e Lys.

[Phot. Ἀθήνησί τινες ἦσαν κατάλογον διδόντες ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφεῖς ἐκαλοῦντο· ὅτι ἐνέγραφόν τινας ὡς χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας.] "Καταλογέομαι, Dele-"ctum habeo, Numero, VV. LL." [* "Καταλογία, Enumeratio, Recensio, 2 Par. 31, 18. ubi Cod. Alex. habet καταλοχίαις." Schleusn. Lex. V. T.] Ἐγκαταλέγω, Recenseo inter (alios,) Annumero, Allego, Ascisco. Unde ἐγκαταλέγειν τοῖς πολλοῖς, vel τοῖς τυχοῦσι, pro, Plebeiis annumerare, In ordinem cogere, Bud. Et peculiariter pro Annumerare militibus, Numero militum ascribere. Sic quidam in Epigr. tit. εἰς Λεπτοὺς, Γάϊε, καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί σε τὶς ἐγκαταλέξῃ. || Ἐγκαταλέγω pro Congero una cum aliis, vel simpliciter Congero: ut ἐγκατελέγησαν a pass. ἐγκαταλέγομαι, exp. Congesta sunt, in Thuc. 1, (93.) Πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. "Ἐγκατειλεγμένος, Attice pro ἐγκαταλελεγμένος." [Indormio, Apoll. Rh. 4, 431. ἐγκατέλεκτο.] "Παρακαταλέγομαι, Cubo apud: unde "παρακατάλεκτο, quod Hes. exp. παρακατέκειτο: "poetice παρκατέλεκτο, Eid. παρεκοιμᾶτο, Cubabat "apud." [Il. I. 561. 660.] "Παρακαταλογὴ ἐν ταῖς "ᾠδαῖς ex Aristot. Probl. affertur pro Immutatio et "varietas in cantando: sed susp." [* Προκαταλέγομαι, Athen. 119.] "Προσκαταλέγομαι, Etiam ego "allegor et ascribor in catalogum: unde προσκατει-"λεγμένοι, Allecti, προσῃρημένοι." [* "Προσκαταλέγω, (Allego,) Plut. Arato 14." Boiss. Mss.] Συγκαταλέγω, Recenseo cum aliis, Connumero, i. q. ἐγκαταλέγω. In VV. LL. exp. Coopto ad sodalitatem vel collegium aliquod. ["Ad Dionys. H. 1, 237. 4, 2076." Schæf. Mss.]

Παραλέγω pro Deliro, ap. Hippocr. (976.) vide in altera classe compositorum a λέγω. [Sed ibi nihil amplius legitur.] || Παραλέγομαι, Cubo ad latus (alicujus,) Cubo juxta (quempiam;) Concumbo, ut Epigr. Ἑρμολύκου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ. [Cf. Παραλέχομαι.] || Παραλέγομαι, Lego litus: Παρελέγοντο τὴν Κρήτην, Act. (27, 8. 13.) Exp. et Oram litoris lego, Virg. Vet. interpr. in illo Actorum loco παρελέγοντο τὴν Κρήτην, vertit, Legebant Cretam: sonat tamen ad verbum Præterlegebant. ["Jacobs. Anim. 289. Lego litus, Thom. M. 687. ad Charit. 697. Diod. S. 1, 544. Ruhnk. Ep. Cr. 101. ad Il. B. 515. Παραλέγομαί τινι, Heyn. Hom. 8, 55." Schæf. Mss. Παραλέγειν, Photio τὰς ὑπερεχούσας ἐν ταῖς ὀφρύσι τρίχας ἐκλέγειν: cf. Aristoph. Ἐκκλ. 904.] "Ἀπαράλεκτος, Cui superflui criues "demti et velut ablecti non sunt: nam παραλελέχθαι "τὰς τρίχας dicitur τὸ τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖσθαι, in-"quit J. Poll. 2, (35.) qui e Pherecr. h. v. affert. "Sunt qui interpr. Hispidus et κουρίας. Idem ἀπα-"ράτιλτος."

Συλλέγω, et Συλλέγομαι, Colligo, Plato de Rep. 7. Συλλέγοντες τοὺς ὄχλους, Synes. Herculiano, Καὶ αὐτοὶ τὸν δυνατὸν τρόπον τὸ φρονεῖν ἀπανταχόθεν συνέλεγον. Voce autem passiva, et tamen act. itidem signif. usus est Herodian. (3, 2, 2.) Ἄγων στρατιὰν πᾶσαν, ἣν αὐτὸς συνείλεκτο. At pass. signif. ap. Thuc. Δῆμος ξυνελέγετο: et, Καὶ αὐτοῦ ξυλλεγεὶς, item, Στρατιᾶς τοιαύτης ξυνειλεγμένης. || Sed et pro Colligo, eo sensu, quo dicitur aliquis Colligere vires, Philo V. M. 1. Ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθληταὶ συλλεξάμενοι δύναμιν. Sic ap. Auctorem Dialogi, qui vocatur Axiochus (182.) Καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη μὲν συνειλεγμένον τὰς ἁφὰς, καὶ τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ δὲ τὴν ψυχήν: (194.) Ἐκ τε τῆς ἀσθενείας ἐμαυτὸν συνείλεγμαι. Possit autem fortassis et Recolligo in hujusmodi ll. exponi. || Item alia metaph. Colligo i. e. Ex assumtione propositionum, quasi calculis subductis, summam argumentorum efficio, Ratiocinor, quod et συλλογίζομαι dicitur, Greg. Μετρικήν τινα φαντασίαν ἐκ τῶν εἰκασμάτων συλλεγομένους, Bud. || Συλλέγομαι, Comparo, Quæro, Plato de LL. 11. (p. 170.) Εὐχαῖς βίον ἀνηνύτοις συλλεγόμενος, Dem. (1351.) Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων, Bud. "Συνειλοχέναι, Collegisse, Particip. Συνει-"λοχὼς, Qui collegit: ut, Συνειλοχὼς οὐσίαν ἱκανὴν, "Plut. Romulo." ["Thom. M. 217. 322. 503. 817. Brunck. Aristoph. 3, 142. Boiss. Philostr. 599. 655. Valck. Adoniaz. p. 365. Ruhnk. Ep. Cr. 167. Med., Boiss. Philostr. 443. 587. De aor. 1. et 2. pass., Mœr. 208. Valck. Phœn. p. 357. ad Herod. 586. 714. Συλλ. σθένος, Valck. Phœn. p. 322. Συνειλοχὼς, Qui collegit, ad Chrys. 34. Toup. Opusc. 1, 397. Emendd. 2, 134. 4, 470. Τὸ συνειλεγμένον, Lucrum, Mœr. 155. Συνειλεγμένοι, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 9. Wakef. S. Cr. 3, 167. Ξυνελέγη, Aristoph. Fr. 242. * Σύλλεγμα, Jacobs. Anth. 6, 146." Schæf. Mss.: Gl. Caterva, Inc. Lev. 23, 22.] Σύλλεξις, Collectio, Coactio, Copulatio, Bud. 665. e Plat. Timæo [283. Boeckh. tamen malit * σύλληξις. * Συλλεκτὸς et Σύλλεκτος, Gl. Collectitius, Hes. v. Συγκλύδων.] "Νεοσύλλεκτος, Recens collectus." ["Dionys. H. 3, 1529. 4, 2214." Schæf. Mss. Νεοσύλλεκτοι, Gl. Tirones. * "Συλλέκτωρ, Const. Manass. Chron. p. 104." Boiss. Mss.] Συλλογὴ, Collectio. Affert Bud. e Plat. de LL. 5. Πεπεράνθω ἡμῖν ἡ ξυλλογή. VV. LL. exp. et Collecta. Suidæ est etiam Nomen ἀρχῆς. [Thuc. 3, 111. * Νεοσύλλογος, i. q. νεοσύλλεκτος, Polyb. 1, 61, 4. 3, 70, 11. 108, 6.] Σύλλογος, Concilium, Collectorum hominum circulus. Bud. exp. Colloquentium circulus: necnon Colloquium. [Gl. Collocutio, Colloquium,] Item generalius Concilium, Conventus, Consessus, Collegium. Affert et exempla: quibus, e Thuc., e quo nulla citat, addere potes ista pro Concilio et Conventu, 1, (67.) Λακεδαιμόνιοι δὲ ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθότα, λέγειν ἐκέλευον: 4, (120.) Ξύλλογον τῶν Σκιωναίων ποιήσας: 2, (22.) Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα. Item e Platone, Μηδ' ἐν ἀγορᾷ, μηδ' ἐν δικαστηρίῳ, μηδ' ἐν ξυλλόγῳ κοινῷ μηδένι, ubi ξύλλογος κοινὸς exp. Conventus publicus. ["Wakef. Herc. F. 627. ad Lucian. 1, 574. Diod. S. 1, 322. 2, 500. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1, 13. ad Herod. 509. Toup. Emendd. 2, 567. Σ. ψυχῆς λαμβάνειν, Valck. Phœn. p. 322." Schæf. Mss.] Συλλογεὺς, έως, ὁ, Collector, Coactor. Sunt qui et pro ἐρανιστὴς peculiariter accipi putent, sed J. Poll. distinguit, quem vide 3, 26. quod inscribitur περὶ τοῦ συλλέγοντος καὶ τοῦ ἐκχέοντος. [Gl. Legulus, Anecd. Bekkeri p. 304. Polyæn. 2, 34. * Συλλογευτικὸς, Inscr. Musei Veron. p. 15. Gruteri p. 218. ἀργύριον.] Συλλογιμαῖος, Collectitius, Collectaneus, Miscellaneus, Confusaneus, Undique collectus, Bud. in Lucian. (2, 527.) Συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων. [Lobeck. Phryn. 559.] "Ἐπισυλλέγω, i. q. συλλέγω, "Colligo, Congero, Congrego. Pass. Ἐπισυλλέγο-"μαι. Cujus particip. ἐπισυλλεγεὶς, Congestus. "Diosc. l. 4. Ἐπισυλλεγεὶς ὀπός." ["Joseph. 572, 40." Wakef. Mss. * Παρασυλλέγομαι, Andocides 65.] "Προσυλλέγω, Ante colligo, Præcolligo." [Hes. v. Πρηγορεών.]

De Λέγω habente verbi Dico signif., aliasque eod. pertinentes.

Λέγω, Dico, Loquor. Λέγω τοῦτο, Dico hoc, Loquor hoc. Dem. (319.) Καίτοι τίς ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν; οὐχ ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ; Æsch. c. Ctes. Ὥστε με μὴ βούλεσθαι λέγειν ἃ τούτῳ πέπρακται. Plut. ad Col. Ἄλλα μὲν ἔλεγεν, ἄλλα δὲ ἔπραττε. Item λέγειν λόγον, λόγους, ut dicetur in Λόγος. Et λέγω cum acc. rei, sequente præp. περί: Epist. Philippi ap. Dem. (161.) Περὶ μὲν οὖν τούτων πολλὰ λέγειν ἔχων ἔτι δίκαια. Sic, Λέγω ταῦτα περὶ σοῦ, Xen. sequente etiam alia constr. cum præp. πρὸς, ut mox docebo. Et cum adv., ut Plut. Pol. Præc. Ἀλκιβιάδην δὲ Θεόφραστος ἱστορεῖ μὴ μόνον ἃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ βουλόμενον. Isocr. Panath. Τοῖς εἰκῇ καὶ φορτικῶς καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν. Dem. (248.) Ὡι λέγων εὐχερῶς ὅ,τι ἂν βουληθῇς. Junxit autem cum eod. adv. Aristot. Pol. 7. Ἐκ τοῦ γὰρ εὐχερῶς λέγειν ὁτιοῦν τῶν αἰσχρῶν, γίνεται καὶ τὸ ποιεῖν σύνεγγυς. Sic κακῶς λέγειν, Male loqui, Malis uti verbis, Soph. δρῶν γὰρ εὖ, κακῶς λέγεις. Habet vero et aliam signif. κακῶς λέγειν, et quidem frequentiorem, de qua infra. || Item λέγω cum dat. personæ, aut cum accus. præfixam habente præp. πρός. Interdum et cum accus. personæ adjunctum habente et accus. rei, aut ad-

verbium. Xen. Ἐμοὶ τοῦτο λέγειν. Apud Eund. λέγω πρός σε. Aliquando autem præcedentibus et allis constr. ut cum dicit Idem, Ταῦτα ἐξέσται μοι λέγειν περὶ σοῦ πρὸς οὺς βούλῃ φίλους ποιήσασθαι. At cum accus. personæ, cui adjunctus est etiam accus. rei, λέγω σε κακὰ πολλὰ ap. Aristoph. (Ἐκκλ. 435.) Multas contumelias adversus te jacto, ubi tamen et ὀνομάζω exp.: sicut, Ταῦτά με λέγουσιν affertur pro His nominibus me appellant. Multo autem frequentius est cum adverbio: εὖ καλῶς, κακῶς λέγω σε, Bene et Male loquor de te, Maledico tibi. Sed εὖ λέγω σε, aut καλῶς, redditur etiam Laudo te, ut vicissim κακῶς λέγω σε, Vitupero te, Detraho tibi. Eur. (Tro. 914.) εὖ λέγω σε. Plut. Apophth. Λέγειν καλῶς τοὺς ζῶντας. Est autem alioqui rarius hoc adv. in isto loquendi genere quam alterum. Et λέγειν κακῶς πάντας ap. Eund. Sic Dem. Εἰ κακῶς ἔλεγον τουτονὶ καὶ προπηλακίζειν ἐπεχείρουν: (488.) Μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα. Interdum autem λέγω σε, pro Loquor de te: Plato de Rep. 1. Τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτεμόντας λέγω. Alicubi λέγω σε exp. etiam Voco, Appello: Aristoph. Πλ. (1099.) σέ τοι, σέ τοι Λέγω. Et ὀνόματι λέγειν τινὰ, Plato in Apol. Socr. (6.) Nomine dicere aliquem, pro Nominare aliquem. || Ut autem λέγω cum accus. personæ aliquando redditur alio verbo quam Dico, sic et cum acc. rei aptius interdum vertere possumus Commemoro, Narro, Isocr. ad Phil. (17.) Καὶ τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ, καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; ad Nic., (13.) Τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; Sic in Paneg. Οὐχ ὁρῶ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν. Ita reddi potest et sequente infin. vel. partic. ὅτι, seu ὡς, ut ἔλεγεν αὐτὸν ταῦτα πεποιηκέναι, vel ἔλεγεν ὅτι αὐτὸς ταῦτα ἐπεποιήκει, Narrabat eum hæc fecisse; aut simpliciter etiam Dicebat. || Sed interdum λέγω cum infin., et quidem ap. Thuc. etiam, pro Jubeo: quo exp. modo et in isto loquendi genere, κλαίειν σοι λέγω, vel οἰμώζειν σοι λέγω. || At λέγω δὴ redditur Inquam, Id est, Videlicet: Aristot. de Mundo, Οὕτως * ὑποληπτέον καὶ ὑπὸ της μείζονος πόλεως, λέγω δὴ τοῦδε τοῦ κόσμου. || Recito, Lego, Dem. || Pass. autem λέγομαι, Dicor; sed τὸ λεγόμενον aliquando per parenthesin ponitur pro Quod dici solet, dicitur Proverbio, Ut habet Proverbium, Ut est in Proverbio. Plato de Rep. 2. Οὐκοῦν, τὸ λεγόμενον, ἀδελφὸς ἀνδρὶ παρείη. Item λέγεται impersonaliter, ut Lat. Fertur, Fama est, Xen. Λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ διαλεχθῆναι. Sed personaliter etiam usurpatur, sicut Lat. Fertur, in hac signif., et quidem frequentius: K. Π. 1. init. Πατρὸς μὲν δὴ λέγεται ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου. Tale est hoc et (Ἀπ. 2, 5, 2.) Νικίας λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργυρεῖα πρίασθαι ταλάντου. || Λέγω, Loquor eloquenter, diserte, Eloquor: Eupolis, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν, Loquentiæ multum, ut Sallustius hoc nomine est usus, eloquentiæ nihil habens. Sic δυνάμενος λέγειν, ap. Æschin. Eloquentia valeus. Thuc. quoque dixit de Pericle 1, (140.) Λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, ubi tamen possis etiam exponere simpliciter Oratione potentissimus, præstantissimus. Quamvis autem hanc signif. habeat λέγω per se etiam, additur tamen ei interdum εὖ, ut ab Eurip., aut aliud hujusmodi adv. Bud. 645. λέγω scribit esse Oratorie loquor, Concionor, δημηγορῶ: affertque exemplum e Dem. Addere autem potes, Orationem habeo, simpl. Verba facio. "Λεξοῦντι, Dor. pro λέξουσι, Dicent." "Εἴ-"λεγμαι, Att. pro λέλεγμαι."

["Λέγω, Thom. M. 196. Markl. Suppl. 230. Iph. p. 20. Iph. T. 340. Abresch. Æsch. 2, 60. Lectt. Aristæn. 28. Coray Theophr. 316. T. H. ad Plutum p. 151. Heyn. Hom. 5, 537. 7, 647. 8, 61. ad Lucian. 1, 183. Amst., Ammon. 44. 87. Valck. Anim. 229. Phœn. p. 73. Musgr. ad eund. l. (de constr.) Ita Mothe le Vayer Œuvr. T. 6. P. 2. p. 284. Fischer. ad Palæph. 51. Græv. Lectt. Hes. 566. Jubeo, Jacobs. Anth. 10, 200. Celebro, Musgr. Or. 330. Cano, Fischer. ad Anacr. p. 4. Λέγω est Existimo, Reputo, ut centies in Euripide et aliis bonis scriptoribus, Herodoto, Sophocle, etc. ita Actor. 4, 32. Ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, Markl. ad Eur. Hipp. 869. An differat ab εἰπεῖν, φάναι, ad Xen. Eph. 275. Quomodo differat a διαλέγεσθαι, Toup. Opusc. 1, 397. De usu Homerico verborum λέγω, λέγομαι, Heyn. Hom. 4, 274. 686. 6, 416. 417. 421. De augm., Thom. M. 258. De perfectis h. v. et composs., 322. A. subaud., ad Charit. 503. Valck. Phœn. p. 494. Verborum dicendi frequens est ellipsis, p. 64. De constr., ad Herod. 23. ad Corn. Nep. 106. Cum inf., Thom. M. 166. Diod. S. 2, 497. Conf. c. φράζω, ad Dionys. H. 4, 2014. Ἔλεξε et ἔδοξε conf., ad Herod. 502. Λεγόμενος et γινόμενος conf., Phryn. Ecl. 130. Jacobs. Anth. 12, 105. ad Dionys. H. 1, 81. 130. 204. 2, 1069. Hermann. Præf. ad Phot. p. 7. Λεγ. et γενόμενος conf., ad Charit. 203. ad Herod. 286. 301. Koen. ad Greg. Cor. 4. Wyttenb. Select. 341. Schulz. ad Theodorit. 1, 545. Λέγει, Significat, Notat, ad Mœr. 195. Λέγε omissum, ad Xen. Mem. 3, 4, 11. Λέγω, λέγων, ad Herod. 296. Λέγειν κατά τινος, περί τινος, Diod. S. 2, 4.: τινὰ, pro εἴς τινα, Aristoph. Fr. 225.: pro τινὶ, Alicui dicere, Porson. Phœn. 1230.: εἰς, ad Diod. S. 1, 442.: πρός τι, Heindorf. ad Plat. Lys. 35. Λέγω, λέγω δὲ, Lobeck. Aj. p. 306. ad Dionys. H. 3, 1468. 4, 2159. Demosth. 1306. Λόγους λέγειν, 1324. Λέγειν λόγον, Steph. Dial. 21. Εὖ, κακῶς λ., Thom. M. 389. Jacobs. Anth. 10, 230. Εὖ λ., Markl. Suppl. 299. Iph. p. 156. Λέγεις, in respondendo, Wakef. Eum. 722. Abresch. Æsch. 2, 102. Τί λέγω; 110. Boiss. Philostr. 313. 442. (sic ut aliquid e prægressis repetatur.) Τί δεῖ λέγειν; Wakef. Eum. 829. Οὐ λέγω, Abresch. Æsch. 2, 119. Τί οὐ λέγων; 110. Λέγων τάδε, subaud., Heyn. Hom. 5, 585. Ὥσπερ λ., ὥσπερ ἐγὼ λ., Boeckh. ad Plat. Sim. p. xxiv. Λέγε ὅ,τι λέγει, Aristoph. A. 269. Τί οὖν δὴ ταῦτα λέγεις; Plato Gorg. 22. Λέγομέν τι; Heind. 230. Πῶς λέγομεν; 109. 230. ad Hipp. 178. ad Theæt. 348. Τί ποτε λέγομεν; ad Hipp. 162. 178. ad Gorg. 30. Τίν' οὐ λέγοντες —, Toup. Opusc. 2, 46. Ἀχελῶον λέγω, et similia in Tragœdiis, ceteris interjecta, Valck. Phœn. p. 361. Soph. Phil. 1261. Sed Ἰφικράτους λέγω ob prægressum gen., Demosth. 1457, 15. A. καὶ ᾄδειν, Zeun. ad Xen. K. Π. p. 11. Ἐμὲ λέγων, ad Herod. 570. Λέκτο, Heyn. Hom. 8, 133. Λέξον με, 730. Λέξαι λόγῳ, Eur. Suppl. 845. Matth. Λέξομαι, Heyn. Hom. 5, 21. 672.; pass., Kuster. V. M. 145. Porson. Hec. p. 21. Ed. 2. Εἴλοχα, Valck. ad Chrys. 34. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 75. Lucian. 3, 563. Τί λέξεις; Valck. Hipp. p. 201. 321. Καλῶς ἔλεξας, 241. Diatr. 103.: Lucian. 3, 551. Περὶ τούτου τοῦ σχήματος λέγειν ὡς φαῦλον, h. e. λέγειν τοῦτο τὸ σχῆμα φαῦλον εἶναι: Philostr. 90. Boiss., Strabo 5, 527. Plut. Alex. 18. 69. 114. 154. Schm., Palladas 3. Lucian. 1, 141. Schm., Xen. K. Ἀ. p. 27. 92. Schn., Aristot. H. A. 236. 407. Schn., Plato Hipp. 169. Boeckh. in Min. 120. 184. de Metr. Pind. 238. ad Plut. 5, 306. H.: Plato Phædr. 348. Πολὺ γὰρ τοῦτ' ἔτι κάλλιον λέγεις, Longe hoc, quod dicis, pulcrius est, cf. Heind. ad Hipp. 162. Plato Gorg. 19. Heind. ad 193. Apol. p. vi. Λέγομαι, med., Porson. Hec. p. 21. Ed. 2. Beck. ad 293. Steinbr. Mus. Tur. 1, 177. ad Il. B. 435. Od. N. 296. Wakef. S. Cr. 1, 39. Λέγεται, ad Herod. 598. De constr., Diod. S. 1, 483. ad Dionys. H. 1, 178. Boiss. Philostr. 309. 480. Zeun. ad Xen. K. Π. 75. Λέγεσθαι ἤθει, πιθανολογίᾳ, etc., Heind. ad Plat. Gorg. 230. Λεγόμενος subaud., Boiss. Philostr. 533. Τὸ λεγόμενον, ad Charit. 536. Jacobs. Anth. 9, 444. Steph. Dial. Att. p. 13. Polyb. 2, 613. Hœschel. ad Philon. Opusc. 256. Diod. S. 1, 54. 412. 421. Wolle de Verb. Med. p. 361. Porson. ad Or. p. 6. Brunck. Aristoph. 2, 225. Musgr. Bacch. 506. Τὸ νυν λεγόμενον, Heind. ad Plat. Lys. 36. Τὰ λεγόμενα ἐξ ἀνθρώπων, ad Charit. 203. In Strabone 4, 233. leg. τῆς Δωρίδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ (deleto τῆς) Ἑστιαιώτιδος λεγομένης: Codd. sequi debebat Tzschuck. Τὰ λεγόμενα, τὰ λελεγμένα, Villois. ad Long. 213. (et Mitscherl.) Λελεγμένοι λόγοι, Valck. Diatr. 260. Εἰλεγμένος, Eur. Tro. 296. Schol. Aristoph. Πλ. p. 390. Hemst. Εἰλεγμένος, λελεγμένος, ad Diod. S. 2, 220. Εὖ λέλεκται, Valck. Phœn. p. 494. Τοῦτο τὸ λεχθέν, Longus 128. Pass." Schæf.

Mss. * Λέλογα, Photio εἴρηκα.]

[* Λεξείω, Gl. Dicturio, " Pierson. Add. ad Mœr. 14." Schæf. Mss.]

[* Λεκτέος, Xen. K. 'A. 5, 6, 3. Λ. 2, 13. " Aristæn. 2, 1." Boiss. Mss. " Anna C. 58." Elberling. Mss. Apollon. Dysc. de Pronom. 292. 295. sæpius.]

[* Μικρολεγὴς, Eust. 1436, 11. 1502, 34.]

Λέξις, ἡ, Dictio, i. e. Elocutio, Oratio, Sermo, Stylus, Aristot. de Poet. Λέγω δὲ λέξιν, τὴν διὰ τῆς ὀνομασίας ἑρμηνείαν· ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐμμέτρων καὶ ἐπὶ τῶν λόγων τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν. Lucian. (2, 56.) Ἡ λ. δὲ, σαφὴς, καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Plut. de Garr. (p. 33.) Θαυμάσαντος τῆς λ. τὸ εὔογκον, καὶ τὸ λιτὸν, ἐν βραχεῖ σφυρήλατον νοῦν περιεχούσης. Ibid. de re ead. Ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται. VV. LL. ex Hermog. λ. πεζὴ, Oratio soluta, et ἡ λ. ἡ τῶν πολλῶν, ex Aristot. pro eo, quod Cic., Vulgaris sermo. Et λέξεως σχήματα, Verborum figuræ, dictionis, elocutionis, sermonis, orationis, e Quint. ‖ Orationis venustas, Isocr. Dionys. H. teste Bud. Idem tradit λέξιν ab Aristot. vocari Dictionem propriam, ut γλῶτταν Dictionem peregrinam, hoc in l. libri de Poet. Ταῦτα δὲ ἐξαγγέλλεται λέξει, ἢ καὶ γλώτταις καὶ μεταφοραῖς. ‖ Vocabulum, Verbum. Qua in signif. poni et Dictio, vulgus existimat, cum Valla, qui scripsit Dictionem appellari Oratoriam et facundam orationem, nimis hujus vocabuli significationem restringens, ab illa autem generali signif. fieri Dictio, quæ est Vocabulum, Verbum. Plut. in Pol. Præc. Πολλάκις ἐν αὐτῷ τῷ λέγειν ζητοῦντα καὶ συντιθέντα τὰς λέξεις, ἐνίσχεσθαι καὶ διαπίπτειν. Lucian. (2, 348.) Οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προπαρεσκευασμένος. Et ap. Athen. (485.) citatur quidam Moschus, ἐν Ἐξηγήσει Ῥοδιακῶν Λέξεων. [" Intelligitur etiam λέξις non modo Unum quoddam verbum, sed etiam Plura verba, Integra phrasis, quæ alias ῥῆσις. Sic Athen. 275. Κρατῶ γὰρ καὶ τῆς λέξεως, Nam et ipsa (Auctoris) verba teneo: 177. Τῇ λέξει δὲ ταύτῃ ἐχρήσατο, Verbis autem usus est his." Schw. Mss.] Et αὐταῖς λέξεσι, κατὰ λέξιν, Plut. quod Lat. dicitur Ad verbum. Synes. autem dixit etiam ἐπὶ λέξεως. Item Αὐτολεξεὶ, Adv. ead. signif. [" Ælian. V. H. 975. Ed. Perizon., Plut. Alex. 114. Schm., Toup. ad Longin. 546. Weisk. Λέξις, Wolf. Proleg. 258. 276. Jacobs. Anth. 9, 459. Ammon. 35. Heyn. Hom. 8, 25. Κατὰ λέξιν, 97. Beck. Eur. 3, 28. Schol. Aristoph. Πλ. p. 181. Hemst. Αὐτῇ λ. λέγει, Dionys. H. 5, 367. Λέξεις, Ruhnk. Præf. ad Tim. p. x. ubi strictiori sensu sumitur, cf. p. xv. Koen. ad Greg. Cor. 301. Ἐπ' αὐτῶν λέξεων, Marinus 20. Fabr. Αὐταῖς λ., Heyn. ad Apollod. 1051." Schæf. Mss.] " Εὔλεξις καὶ εὐώνυμος λόγος, Lucian. Lexiph. init., Oratio habens " bona vocabula, quæ λέξεις et ὀνόματα dicuntur." [* Πολύλεξις, Villoison. Anecd. Gr. 2, 169. Lobeck. Phryn. 628.] " Λεξείδιον, s. Λεξίδιον, τὸ, Dictiun- " cula, Vocula, Vocabulum. Scribit Etym. λεξείδιον " cum diphth. Atticum esse, e gen. λέξεως: λεξίδιον, " Ionicum, e gen. λέξιος. Eand. rationem esse in " ῥησείδιον, et ῥησίδιον." [" Ad Lucian. 1, 506. Jacobs. Anth. 9, 178." Schæf. Mss. Phot. Epist. 156. in Toupii Emendd. 1, 157. *" Λεξύδριον, Schol. Greg. Naz. Stel. p. 73. * Λεξείδριον, Pallad. V. Chrys. p. 40." Boiss. Mss.] " Λεξικὸς, vulgo redditur Di- " ctionarius, Vocabularius. A Gaza in l. de Mens. " Atticis, Suidas vocatur λεξικὸς, quod vocabula sua " serie posita explicet et interpretetur: cujusmodi " scriptores vocantur etiam λεξικογράφοι. Et Λεξικὸν " nominatur Liber in quo vocabula sua serie posita " explicantur: vulgo Dictionarium, Vocabularium."

[* Λέκτης, Gl. Dicentarius. * " Μοιρολέκτης, Planud. Ovid. Met. 15, 436." Boiss. Mss. * Σκληρολέκτης, Lobeck. Phryn. 17.]

Λεκτὸς, q. d. Dicibilis: [Plut. 10, 592.] ut contra ἄλεκτος, q. d. Indicibilis. Item Qui in dictis s. verbis consistit. At Ἄλεκτος contr. Qui dici non potest, Ineffabilis, Philo, Πυρὸς καὶ ὕδατος ἀλέκτοις φοραῖς. [Schol. Soph. Aj. 730.] ‖ At Λεκτὸς, pro Lectus, i. e. Selectus, vide supra. [* Αὐτόλεκτος, unde * " Αὐτολέκτως, Acta Jun. Bacchi 111. Combef. A * Βραχύλεκτος, Dionys. Areop. de Myst. Theol. 1." Boiss. Mss. * Δύσλεκτος, Æsch. Pers. 704. * Ἑτερόλεκτος, unde * Ἑτερολεξία, Olympiod. in Eccles. c. 12. p. 677. * " Ἡμίλεκτος λόγος, Theophyl. Simoc. QQ. Phys. p. 13. * " Καινολεκτος, Herodian. Epimer. p. 3." Boiss. Mss. (* Καλλίλεκτος, unde) * Καλλιλεξία, Phot. Bibl. Cod. 105." Boiss. Mss. Simpl. ad Epict. 486. Schol. Aristoph. Θ. 52. * " Καλλιλεκτέω, Facete dico, Diog. L. 302." Wakef. Mss. Sext. Emp. 300.] " Μυριόλεκτος, Qui ab infinitis dici- " tur: πολυθρύλλητος, Polluci e Xen. Ἑλλ. 5, (2, 17.) " p. 324. Καὶ τούτων ἡμεῖς οὐδὲν λέγομεν ὅτι οὐ καὶ " ἐν τῷ τῶν Ὀλυνθίων δήμῳ μυριόλεκτόν ἐστι: sic " enim leg. E Dionys. Areop. Epist. affertur pro " Millies dictum, Infinitis vicibus dictum." [" Aristæn. 2, 20. Longin. Fr. 8. p. 200. W." Boiss. Mss. * Ὁμολεξία, Schneidero auctoritate carere videtur, idem statuenti de * Ὀρθολεκτέω, in Lexx. Gr. expos. Recte et proprie loquor. * " Ὀρθολεξία, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 526." Elberling. Mss. * Πολυλεξία, Athan. 2, 246.]

B Λεκτικὸς, Orationi et sermoni accommodatus, Bud. ex Aristot. de Poet. Μάλιστα γὰρ λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἰαμβεῖόν ἐστι. Idem Bud. scribit a Xen. (Ἀπ. 4, 3, 1.) dici et πρακτικὸς ead. forma. Polluci autem videtur esse Eloquens. [" Mœr. 249. et n., Toup. ad Longin. 390. Λεκτικὸς, * Λεκτικῶς, de prosa, Dionys. H. 5, 201." Schæf. Mss.]

Λεκτίκιον, Lectica, VV. LL. ex Alex. Trall. [9. p. 524.]

[* " Λέγμα, Sermo, Hes." Wakef. Mss.]

At Λόγος cum suis derivatis, quære post comp. ab hoc λέγω.

ΑΜΦΙΛΕΓΩ, q. d. Ab utraque parte dico, In utramque partem, ut dubitans, Ambigo, Dubito, Xen. Apol. Socr. (12.) Βρονταῖς ἀμφιλέξει τις μὴ φωνεῖν. Item Discepto, Contendo verbis, Controversiam de re aliqua habeo, K. 'A. (1, 5, 11.) Ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τῶν τε τοῦ Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου, Cum aliqua controversia orta esset inter C etc. vel aliquod dissidium, disceptatio. Suid. exp. ἀμφισβητησάντων καὶ διενεχθέντων. Ἀμφίλεκτος, ὁ, ἡ, formatum ab ἀμφιλέλεκται, 3 sing. præt. a pass. ἀμφιλέγομαι, Utrimque disceptatus, disceptabilis, Controversus, In controversia positus. Apud Eur. Phœn. (510.) ἀμφίλεκτος ἔρις, Contentio varios utrimque sermones habens. [Æsch. Ag. 890. 1594. * Ἀμφιλέκτως, S. c. Th. 815.] At Ἀναμφίλεκτος, præfixo α priv., et inserto ν, Contrarium, Disceptationem nullam habens, vel controversiam. [Valck. Phœn. p. 182. Porson. 509." Schæf. Mss.] Ἀναμφιλέκτως, Absque ulla disceptatione, Sine controversia. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 229." Schæf. Mss.] Ἀμφίλογος, ὁ, ἡ, itidem pro Controversus, In controversiam veniens, Dubius, De quo ambigitur et dubitatur, Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Δεῖ δὲ καὶ τὴν βασιλείαν σαφηνίσαντα καταλιπεῖν, ὡς ἂν μὴ ἀμφίλογος γενομένη, πράγματα ὑμῖν παράσχῃ: Ἑλλ. 5, (2, 10.) Εἰ δέ τι ἀμφίλογον πρὸς ἀλλήλους γίγνοιτο: (Προσοδ. 3, 3.) Διαιρεῖν τὰ ἀμφίλογα dixit Decidere quæ sunt controversa, i. e. Dijudicare controversias. Thuc. 4, (118.) D Ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας, Controversias jure dirimentes. ‖ Active, Qui ambigit s. dubitat, Arrian. Ἀξιδάρην δὲ ὅτι ἄρχειν χρὴ Ἀρμενίας, οὔ μοι δοκεῖ εἶναί σε ἀμφίλογον. Suid. exp. ἀμφιβαλλόμενον, ἐνδοιάζοντα. Fortasse tamen leg. est σοὶ, non σέ: ut sit, Non mihi videtur dubium tibi esse. Alioqui ἀμφίλογον, sicut et ἀμφίβολον fatendum est tam personam, quam rem dici. [" Markl. Iph. p. 309. Chæremon 2. et Jacobs., Dionys. H. 1, 205. Conf. e. ἀμφίβολος, ad 1, 177." Schæf. Mss. * Ἀμφιλόγων, Æsch. Pers. 905.] At Ἀναμφίλογος, contrarium, Minime controversus, Extra controversiam, De quo nulla est controversia, Indubius, Minime dubius, Xen. Σ. (3, 4.) Ἡ δικαιοσύνη, καλοκἀγαθία ἐστὶν ἀναμφιλογωτάτη, Minime dubia, Certissima: [Ἀπ. 4, 2, 34.] Ἀναμφιλόγως, Sine controversia, [Xen. K. Π. 8, 1, 15. Œc. 4, 7. Ἀγ. 2, 12.] Ἀμφιλογία, Ambiguitas sermonis, Sermo ambiguus, Disceptatio, Hesiod. Θ. (239.) Νείκεά τε, ψευδέας τε λόγους, ἀμφι-

λογίας τε. [Gl. Altercatio.] Ἀμφιλογέω, verbum ex ἀμφίλογος factum, i. q. ἀμφιλέγω. [Plut. Lys. 22.]

Ἀντιλέγω, Contradico. Dicitur ἀντιλέγω τούτῳ, et πρὸς τοῦτο, vel τουτον: cum dat. rei s. personæ, itidemque accusativo rei vel personæ, interjecta præp. πρός. Xen. (Ἀπ. 2, 6, 39.) Αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων: (1, 2, 17.) Πρὸς τοῦτο μὲν οὐκ ἀντιλέγω: Σ. (5, 8.) Οὐκέτι, ἔφη, ἔχω πρός σε ἀντιλέγειν. Apud Aristoph. (N. 1040.) dativo et accusativo, τοῖσι νόμοις καὶ ταῖσι δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι. Ponitur ἀντιλέγω et cum ὡς οὐ, item cum μὴ vel οὐ μή. Thuc. (8, 24.) Οὐκ ἀντιλέγω ὡς οὐ πάνυ πονηρὰ βεβαίως τὰ πράγματα εἴη, Non contradico tibi dicenti res pessime se habere, Non nego quin res pessime se habeant, Non eo inficias quin &c. Isocr. Panath. Ἀντέλεγον ὡς οὐχ ἡμαρτημένων τούτων, Luc. 20, (27.) Οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι, Qui contradicunt non esse resurrectionem, pro Qui negant esse resurrectionem, Xen. K. Π. (1, 4, 2.) Καὶ ὁ Ἀστυάγης δὲ, ὅ, τι δέοιτο ἀυτοῦ ὁ Κῦρος, οὐδὲν ἐδύνατο ἀντιλέγειν μὴ οὐ χαρίζεσθαι. Ubi ἀντιλέγω μὴ οὐ χαρίζεσθαι, puto esse quod dicunt Lat. Causam non dico quin largiar, Causam nullam dico. Nam Contradico quin largiar, non satis Lat. esset. Fortasse aliquis hic ἀντιλέγειν mallet vertere, Recusare, sicut vertitur aliquando ἀντιλέγω πρὸς τοῦτο pro Hanc rem recuso, ut πρὸς μίαν θεραπείαν ἀντέλεγον. ‖ Ἀντιλέγειν, pro Ambigere, Altercari, Dissentire, Isocr. Archid. (14.) Περὶ τοῦ δικαίου πάντες τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχομεν, περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν. Ἀντιλέγομαι, pass. Xen. Ἑλλ. 6, (5, 37.) Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται, Sed hæc fortasse contradicuntur, Hæc sunt controversa, De his ambigitur vel contradicitur. Cic. tamen dixit Hæc contradicuntur. Luc. 2, (34.) Σημεῖον ἀντιλεγόμενον, Cui contradicitur. Apud Dem. ἀντιλεγόμενα sunt ἀμφισβητούμενα, Controversa, De quibus inter partes non convenit, ut hoc loco, Ἕως ἂν περὶ τῶν ἀντιλεγομένων κριθῶμεν. His opp. ὁμολογούμενα. Theophr. C. Pl. 6. Ὁ μὲν οὖν λόγος ἀντιλεγόμενος οὗτος, Hæc igitur sunt, quæ in contrarium disputantur, Bud. ["Ammon. 87. ad Thom. M. 76. Casaub. ad Athen. 395. Steph. Dial. 32. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 163. Fac. ad Paus. 1, 574. Callim. 1, 471. Ἀντιλ., μὴ, seq. inf., Xen. K. Ἀ. 125." Schæf. Mss. * Ἀντιλεκτέον, Eur. Heracl. 975.] "Ἀντίλεξις, Contradictio: ex Hippocr. περὶ Εὐσχη- "μοσύνης affertur, Ἀντίλεξις πρὸς τὰ ἀπαντώμενα, pro "Responsione." ["In tragœdiis et comœdiis opponuntur μονῳδίαις, suntque Partes quibus duo aut plures colloquuntur, Jacobs. Anth. 7, 386." Schæf. Mss.] Ἀντίλεκτος, ὁ, ἡ, In contradictione positus, i. e. Controversus, Dubius, Thuc. 4, (92.) Εἷς ὅρος οὐκ ἀντίλεκτος παγήσεται, i. e. ἀναμφίβολος, Schol. Ἀναντίλεκτος, ὁ, ἡ, Cui contradici non potest, Cui nemo refragari potest. In VV. LL. ἀναντίλεκτος, ἀπόδειξις, Quæ refelli non potest. Et ex Josepho, Ἀναντίλεκτον ἐπὶ πᾶσιν οἷς κελεύσειε, τὴν ἐπιθυμίαν λαμβάνων, Quicquid collibuisset, citra contradictionem imperans fieri. ["Ad Ammian. Marcell. 2, 318. extr. Wagn." Schæf. Mss.] Ἀναντιλέκτως, Citra contradictionem, Nemine contradicente. ["Lucian. 3, 133." Schæf. Mss.] Εὐαντίλεκτος, Cui facile contradici potest, Qui facile refelli potest. Cui contr. EST Δυσαντίλεκτος, Cui vix contradici potest, Qui vix refelli potest. "Ἀντίλογος, Qui contradicit: ὁ "ἐναντίως λέγων. Et ἀντίλογα, Contradicta, VV. "LL. e Fabio." [Eur. Hel. 1156. τύχη. Markl. Iph. "p. 309." Schæf. Mss.] Ἀντιλογία, Contradictio, Quintil. Item Altercatio, Contentio, Bud. ap. Dem. (1018.) Item Refutatio ap. Synes. Sic Herod. (9, 88.) Ἀντιλογίης κυρήσειν exp. Se crimen esse refutaturum. Dicitur item res ἀντιλογίαν μὴ ἔχειν, Quæ nullam admittit in contrarium disceptationem, et contra, ἀντιλογίας πολλὰς ἔχειν, De qua multa in contrariam partem disputari possunt, Cui multis modis contradici potest. ‖ 1. q. ἔνστασις, ἀνταγώνισμα, Pugnax contentio instante adversario, [Aristoph. B. 775. "Kuster. p. 50. Plut. Mor. 1, 915. Phryn. Ecl. 112." Schæf. Mss.] Ἀντιλογικὸς, Aptus ad contradicendum, Contradicendi peritus s. Refutandi, Aristoph. (N. 1173.) ἐξαρνητικὸς Κἀντιλογικὸς, Acer et argutus in disputationibus, Argutator. Isocr. (π. Ἀντιδ'. 18.) Ἄλλοι δέ τινες περὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις γεγόνασιν, οὓς ἀντιλογικοὺς καλοῦσιν. Bud. Comm. ‖ Ἀντιλογικὴ τέχνη, Sophistarum ars, ad verbum Ars contradictoria, contradicendi ad omnia. A Plat. eadem appellatur et ἀμφισβητητικὴ, ἀγωνιστικὴ, ἐριστική. ["Heind. ad Plat. Theæt. 368. Phædr. 307. * Ἀντιλογικῶς, 356. (Theæt. 164.)" Schæf. Mss.] Ἀντιλογέω, i. q. ἀντιλέγω. Apud Aristoph. (N. 321.) ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι, Alteri rationi contradicere, Alteram rationem refellere, [Σφ. 544. B. 904. * Ἀντιλογητικὸς, Lobeck. Phryn. 520. Phav. Lex. 92.]

Ἀπολέγω, præp. ἀπὸ privationem significante, ut in ἀποκρίνω, Rejicio, Repudio: ἀπολέγειν δικαστὴν, τινὰ ἐκ τῶν δικαστῶν. Plut. Catone, Μήτε ἀπολιπεῖν βουλομένοις αὐτὸν δικαστὴν, μήτε ἀπολέγειν τολμῶσι. Ibid. Ὁ δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν δικαστῶν. ‖ Cui significationi est affinis ea, qua pro Renuo ponitur, Interdico, Veto, Polyb. 2, (63, 1.) Διότι Πτολεμαῖος τὸ μὲν χορηγεῖν ἀπολέγει, διαλύεσθαι δὲ παρακαλεῖ πρὸς τὸν Ἀντίγονον. Sic quidam historicus ap. Suidam, fortasse idem Polyb., Γράμματά τε ἄντικρυς ἀπολέγοντα τοῖς πρέσβεσιν ἔγραφε μηδαμῶς προΐεσθαι τὰ φρούρια Πέρσαις. Hes. ἀπολέγοντες exp. ἀπαγορεύοντες: et contraria etiam signif. ἀπολέγει, sc. παραγγέλλει. Quod mihi suspectum est. Nisi forte putandum sit præp. habere vim epitaticam hac in signif., ut privativam habet in altera. Hoc enim suspicor, ἀπολέγειν esse Rejicere, Repudiare, quasi negando sibi placere: ut sit ἀπολέγω e λέγω significante Dico. Video tamen et aliam posse afferri hujus signif. rationem, ut sc. sit a λέγω, Eligo, Deligo; sonetque ἀπολέγω q. d. Non eligo. ‖ Declaro, Prodo, Effero, Philo de Mundo, Τούτου δὲ τί ἂν εἴη χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τὴν ἐν τῇ ψυχῇ δυσγένειαν δυνάμενον; Prodere et efferre, Bud. Habet autem aliquid affinitatis hæc signif. cum ea quam ei dat Hes. de qua paulo ante dixi. ‖ Ἀπολέγομαι pass. voce, sed act. signif., itidem ut ἀπολέγω, Rejicio, Repudio, Repello, Non admitto, Plut. Catone (Min. 2.) Ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δοκοῦντος ἀπολέγεσθαι τὴν δέησιν: Solone, Ὡς τῆς θεοῦ τὴν ἱκεσίαν ἀπολεγομένης: Lucullo, Ἀπολεγομένου τοῦ Λουκούλλου τὰ πρωτεῖα, Cum Lucullus sibi non posceret principatum. Polyb. Ὁ δὲ παρῃτεῖτο τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχὴν, Detrectans et non admittens. Q. l. citat Suid. ἀπολεγόμενος exponens παραιτούμενος. Citatur et e Plut. Othone (6.) Ἀπολεγόμενοι πόνον, pro Detrectantes laborem. ‖ Deligo, Thuc. 5. Ἀπολεξάμενος οὖν αὐτὸς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ὁπλίτας, Schol. ἀποκόψας ἐπιλεκτικῶς. ‖ Ἀπολέγομαι τὴν ψυχὴν, Despondeo animum, Greg. Διὰ τοῦτο ἀπελέγετο τὴν ψυχήν. Interdum vero sine adjunctione idem significat, Plut. in Lyc. Οὔτε γενναῖον οὔτε Ἑλληνικὸν ἡγούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν ἀπολεγομένους καὶ παρακεχωρηκότας. ‖ Ἀπολέγω pro Eligo etc. vide in priore classe compositorum a λέγω. Quod si e duabus, quas reddidi, rationibus significationis verbi ἀπολέγω, pro Rejicio et Repudio magis alicui placet posterior, ut et mihi profecto probabilior nunc ea videtur, in altera illa classe potius ei det locum. ["Ἀπολέγω, Munck. ad Anton. Lib. 104. Verh., Thom. M. 54. Kuster. Aristoph. 238. Brunck. 1, 41. Diod. S. 2, 296. Abresch. Æsch. 2, 119. ad Herod. 433. 629. Rejicio, Heyn. Hom. 5, 685. Declaro, 370. Interdico, Veto, T. II. ad Plutum p. 435. Med., Plut. Sol. 12. Idem 3, 267. 4, 368. Corai., 5, 45. 6, 185. 388. Hutt. Ἀπολέγομαι πολεμον, Anton. Lib. 220. Verh. Interpr. Bellum detrecto: v. Eund. 274. * Ἀπολελεγμένως, Heyn. Hom. 5, 590." Schæf. Mss. Hesychio ἀπηλεγέως.]

Ἀπόλογος, ὁ, Narratio longa et verbosa: unde illud Prov. natum, Ἀλκίνου Ἀπόλογος, ex iis, ut opinor, quæ Ulysses ap. Alcinoum narrat in Odyssea Homeri. Plato de Rep. 10. (p. 322.) Ἀλλ' οὐ μέντοι σοί, ἦν δ' ἐγώ, Ἀλκίνου γε ἀπόλογον ἐρῶ, Neque vero tibi longas nugas aut fabulamentum narraturus sum.

Inde ἀπολογίζεσθαι, Enarrare. Hæc Bud.: a quo exp. etiam Fabula moralis e Cic. de Orat. 2. Ἀπόλογος Ἀλκίνου, inquit Suid., ἐπὶ τῶν φλυαρούντων καὶ μακρὸν ἀποτεινόντων λόγον, Cic. de Orat. 2, (66.) Et ad hoc genus ascribamus etiam narrationes apologorum: [de Invent. 1, 17. ad Herenn. 1, 6. Plaut. Stich. 2, 32.] Gell. 2, 29. fabulam Æsopi de cassita vocat Apologum. Fuerunt etiam qui Apologationem dicere auderent, ut Fabius testatur 5, 11. αἶνον Græci vocant et αἰσωποποίητον, et, ut dixi, λόγους μυθικούς: nostrorum quidam, non sane recepto in usum nomine, apologationem. Sciendum est autem sicut apologum Æsopicum, ita etiam λόγον Æsopicum. || Sunt qui Ἀπόλογον Ἀλκίνου nomen putent fuisse Fabulæ quæ defensionem Penelopes complecteretur; et ex Aristot. Poet. (16, 8.) Καὶ ἡ ἐν Ἀλκίνου Ἀπολόγῳ· ἀκούων γὰρ τοῦ κιθαριστοῦ καὶ μνησθεὶς ἐδάκρυσεν, colligunt Alcinum fuisse Aliquem qui Ulyssis et Penelopes congressum in scenam introduxerit, et Ἀπόλογον Ἀλκίνου vocarit. Postea autem receptum esse ut fabulosa narratio, tanquam Proverbialiter Ἀλκίνου Ἀπόλογος appellaretur: quo accipitur modo in Plat. l. quem paulo ante citavi. Vide et Erasm. in Prov. Apologus Alcinoi. || Ἀπόλογος ab Hes. exp. ἀπολογισμός. [Cf. Sueton. Rhet. 1. "Ad Xen. Mem. 2, 7, 13." Schæf. Mss.] Ἀπολογία, Defensio, Causæ dictio, ut loquitur Cæsar. Æschin. (58.) Οἴσουσι δὲ εἰς τὴν ἀ. τὸν Διονυσιακὸν νόμον, Isocr. Busir. (18.) Οὐκ ἀπολογίαν ὑπὲρ Βουσίριδος, ἀλλ' ὁμολογίαν τῶν ἐγκαλουμένων δικαίως ἂν τις εἶναι νομίσειεν. Dicunt et ἀπολογίαν ποιεῖσθαι, Causam defendere. Apud Plat. autem διττὰς ποιήσασθαι τὰς ἀ., Duabus uti defensionibus, Duas defensiones afferre, in quadam Epist. Πρὸς δύο δή μοι διαβολὰς διττὰς ἀναγκαῖον ποιήσασθαι τὰς ἀπολογίας. || Ἀπολογία, Excusatio: ἀπολογίαν ἀπολογεῖσθαι ταύτην, Hanc excusationem prætendere, Bud. e Synes. ["Bergler. Alciphr. 173." Schæf. Mss.] Ἀπολογέομαι, γήσομαι, sine activa voce, Causam dico, defendo, Respondeo in judicio. Opp. verbo κατηγορῶ, in Æschin. l., c. Ctes. Ὁ μὲν γὰρ κατήγορος ἀπολογεῖται, ὁ δὲ φεύγων τὴν γραφὴν, κατηγορεῖ. Apud Thuc. Ἀπολογουμαι δεδεμένος, Causam dico vinctus. Latine, Causam dico e vinculis. Interdum additur accus. δίκην, et dicitur ἀπολογεῖσθαι δίκην, Dicere causam, Plut. Interdum et gen. adjungitur, qui ab accus. δίκην pendet: ut ἀπολογεῖσθαι θανάτου δίκην, Thuc., Dicere capitis causam. Jungitur et aliis accusativis, ac tum aliter exp. Polyb. (2, 12, 4.) Πρῶτον μὲν ἀπελογήσαντο [ἀπελογίσ. Cas.] τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου καὶ τῆς διαβάσεως. Citatur et e Theophr. (C. Pl. 5, 3, 3.) Ἀπολογητέον [—δοτέον] τῇ τροφῇ τὴν αἰτίαν. Sed potest suspecta esse hæc scriptura; nam in illo l. Polybii Ἀπελογήσαντο τὰς αἰτίας, Bud. ἀπελογήσαντο vertit Depulerunt, Diluerunt: quæ interpretatio loco Theophrasti convenire non potest. At convenit et huic l. Luciani (2, 161.) Ταυτὶ δὲ ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, Diluam ea quæ nunc objicit. Interdum autem ἀπολογεῖσθαι cum accus. rei, est Afferre pro sua defensione, ad sui defensionem. Idem Lucian. Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν ἀληθῆ καὶ δίκαια. Bud. autem ἀπολογοῦμαι τοῦτο exp. Excipiendo dico, in Dem. (903.) Ταῦτα Παρμένοντος ἀπολογουμένου, ἔστιν ὅστις ἂν ὑμῶν δίαιταν κυρίαν ἔγνω εἶναι; At vero Act. 24, (10.) Τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι signif. Defensione utor in iis quæ ad me spectant. Nonnunquam accus. habet præfixa præp. πρὸς, Plato Apol. Socr. (2.) Ἀπολογεῖσθαι πρὸς τὰ κατηγορημένα. Sic Lucian. (1, 577.) Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. Citatur etiam junctum dativo, e Plut. Themistocle, Ἀπολογούμενος διὰ γραμμάτων ταῖς κατηγορίαις, Respondens per literas ad objecta sibi crimina. Jungitur etiam cum præp. ὑπὲρ, περί: et est ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, Respondere pro aliquo, Defendere aliquem: Lucian. Μηδὲ ἀπολογησαμένου ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Cum περὶ autem, ut Isocr. Enc. Helenæ (7.) Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ προσήκει περὶ τῶν ἀδικεῖν αἰτίαν ἐχόντων, Defensionem afferre, Defensione uti. Interdum cum particula ὡς jungitur, sequente οὐκ, Xen. Ἑλλ. 1. Ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπολογησάμενος ὡς οὐκ ἠσεβήκει, εἰπὼν δὲ ὡς ἠδίκηται. || Excuso, Excusatione utor, Pro excusationem affero, Lucian. (3, 35.) Ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμην πλησίον, Synes. Ἀπολογίαν ἀπολογεῖσθαι ταύτην, Hanc excusationem prætendere, Bud. ["Valck. Phœn. p. 774. Ammon. 19. Thom. M. 96. ad Herod. 714. Phalar. p. 26. Xen. Eph. 117. Bergler. Alciphr. 174. ad Charit. 75. 266. 568. Luzac. Exerc. 177. Philostr. 208. Boiss., Heyn. Hom. 5, 545. Dionys. H. 2, 1225. 3, 1338. ad Diod. S. 1, 425." Schæf. Mss.] Ἀπολόγημα, τὸ, Quod pro defensione respondetur, Excusatio, Plut. Romulo, Ἀ. τῷ Ῥωμύλῳ ἦν τοῦτο. [cf. c. 14.] Bud. ἀπολόγημα interpr. Refutamentum, in h. l. ejusd. Plut. de Rom. Fortuna, Μᾶλλον δὲ ἀπολόγημα πρὸς κατηγορίαν. Idem de Discern. Amico ad Adul. (6, 243.) Ἔνιοι δὲ καὶ δεισιδαιμονίας ἀθεότητα, καὶ πανουργίαν ἀβελτηρίας ἀπολόγημα ποιοῦνται. ["Dionys. H. 3, 1411. Jacobs. Anth. 9, 14." Schæf. Mss. * "Ἀπολογητέον, Dionys. Hal. A. R. 6, 44. Aristot. Rhet. 30. Synes. de R. p. 5. Athan. 2, 281." Kall. Mss.] Ἀπολογητικὸς, Defensorius, Ad defendendam causam valens: λόγος ἀ. dicitur Liber in quo aliquis causam suam defendit, et ad objecta crimina respondet. Aliquando ponitur simpliciter ἀπολογητικὸς, omisso substantivo λόγος: ut ap. Suid. in Justini Martyris Vita. [Gl. Excusatorius.] Ἀναπολόγητος, ὁ, ἡ. Dicitur ἀναπολόγητον, Quod defeudi non potest, s. excusari. Cujus ἀπολογία, Defensio, inveniri nequit. Utitur Cic. Epist. ad Atticum 16, (7.) Et Paul. ad Rom. 2, [1. et 1, 20. Dionys. H. 7, 46. Plut. Bruto 46. Polyb. 12, 21, 10. 29, 4, 5.] Δυσαπολόγητος, ὁ, ἡ. Dicitur δ., Quod difficulter defenditur, excusatur. Apud Polyb. (1, 10, 4.) Δ. ἁμαρτία, Peccatum quod excusari vix potest. ["Eust. 111, 27." Seager. Mss.] CONTR. Εὐαπολόγητον, Quod facile excusari potest. [Strabo 10. p. 711. * "Ἀνταπολογέομαι, Isæus 98, 22." Seager. Mss. Dio Cass. 419. * Ἐναπολογέομαι, Æschin. 21.] "Ἐπαπολογέομαι, Bud. e Plut. affert positum "pro simplici ἀπολογέομαι, Defendo vel Refello. "Significat alioqui Utor defensione refutationeve "super vel ob aliquam rem, vel Insuper." [* "Προαπολογέομαι, Ante respondeo, Orig. c. Cels. 2. p. 61." Seager. Mss. * "Προσαπολογέομαι, Saracenica Sylb. p. 6." Boiss. Mss.] "Συναπολογέομαι, Patro-"cinor, ap. Æschin." ["Liban. 185." Wakef. Mss. * "Ὑπεραπολογέομαι, Xen. Ἑλλ. 1, 7, 10. Herod. 6, 136. "Antiphon 650." Seager. Mss. "Schol. Dem. ad Phil. 4. T. 2. p. 50. Reisk., Theod. Abbas in Matth. Lectt. Mosq. 2, 11. Rufus 7. p. 76. Ed. meæ, ap. Valpium, Basil. Schol. Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 66." Boiss. Mss.]

Διαλέγω, de quo supra in altera compositorum classe dictum fuit. || Διαλέγομαι autem est Colloquor, Sermocinor, Dissero: quo autem utatur modo Hom. dicetur infra. Dem. (1169.) Διελεγόμεθα περὶ ὧν κ. τ. λ. Inter nos colloquebamur, Inter nos verba faciebamus, Bud. Plato Apol. Socr. (27.) Ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Idem alibi, Χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. Dicitur etiam διαλέγομαί σοι ταῦτα, πρός σε, Διαλέγομαι ταῦτα πρός σε, διαλέγομαι ταῦτα sine adjectione, Hæc dissero tecum. Xen. Ἀπ. (2, 10, 1.) Οἶδα δὲ καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα: (1, 6, 1.) Ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη. Ibid. legitur, Τοιαῦτα διαλεγόμενος. Sic Plut. Βραχέα διελέχθησαν. Dicitur etiam, Διαλέγομαί σοι περὶ τούτου, Ago tecum hac de re. Herodian. 6, (4, 6.) Καὶ περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι: 7, (4, 11.) Ὡς δὴ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων διαλεξόμενοι. Plato Epist. Ἐγὼ πρὸς ἐκεῖνον περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διελεγόμην. Dicitur et de legatis, Dem. (140.) Οἴομαι δεῖν ὑμᾶς πρεσβείαν ἐκπέμπειν, ἥτις τῷ βασιλεῖ διαλέξεται. Sic Herodian. 3, (14, 8.) Πρεσβείας ἔπεμπον, περί τε εἰρήνης διελέγοντο. Ceterum legimus ap. Xen. διαλέγεσθαι accepisse hanc signif. a voce act. διαλέγειν: Ἀπ. 4, (5, 12.) Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῇ βουλεύεσθαι, διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα. || Διαλέγομαι τουτὶ τὸ ῥῆμα, vide

Διάλεξις, e Dem. || Διαλέγομαι, Orationem publice habeo, Bud. 254. ex Isocr. || Apud Hom. sunt qui pro Cogito accipiant in Il. Λ. (407.) Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ac certe brev. Schol. exp. διελογίσατο, ἐνεθυμήθη: sed Eust. putat accipi posse pro εἶπε, ut hic locus conveniat cum eo, ubi dicit εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. "Διείλεγμαι, "Attice pro διαλέλεγμαι." ["Fischer. Ind. Palæph., Wyttenb. Select. 385. Græv. Lectt. Hes. 566. Thom. M. 229. 235. 503. ad Charit. 510. Kuster. V. M. 62. De re venerea, Pierson. Præf. ad Mœr. xxvii. ad Mœr. 131. Abresch. Lectt. Aristæn. 50. 304. Bergler. Alciphr. 147. 152. ad Herod. 133. Toup. Opusc. 1, 397. Ammon. 44. 87. ad Paus. 329. Brunck. Aristoph. 1, 283. (Πλ. 1082.) 2, 50. Kuster. 16. Plut. Solone 20. De fut. med., Koen. ad Greg. Cor. 31. De augm., ad Diod. S. 2, 99. Cum inf., 295. De scriptt. prosaicis, Dionys. H. 5, 145. Opp. ἀγωνίζεσθαι, Heind. ad Plat. Theæt. 368. Διαλ. τοὺς λόγους, Boeckh. in Plat. Min. 43. Διείλεκται, Heyn. Hom. 6, 645." Schæf. Mss. Διαλεγήσονται pro διαλέξονται, Marmora Oxon. p. 7. * Διαλεκτέον, Aristot. Topic. 8, 3. 14. "Aristæn. 2, 19." Boiss. Mss.]

Διάλεξις, ἡ, Sermocinatio, Dissertatio, Plut. (6, 494.) Ὅπερ γὰρ αἰώρα πρὸς γυμνάσιόν ἐστι, τοῦτο πρὸς διάλεξιν ἀνάγνωσις, Greg. Ὡς δὲ τὸ τῆς δ. ἔγνων ἀπόρρητον, οὐδὲ καθεκτὸν ἔτι τυγχάνον, Simul autem ego animadverti eorum in disputando malevolentiam, quæ jam arcana esse ab eisque cohiberi non poterat, Bud. Et in plur. e Platone, Epist. 7. Οὐ πειθόμενοι ταῖς ὑπ' ἐμοῦ δ. || Διάλεξις, inquit Bud., proprie dicitur Sermocinatio scita et emendata, id quod Xen. docet Ἀπ. 4. his verbis, Ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὀνομασθῆναι κ. τ. λ., quæ habes in Διαλέγομαι: sed nullum affert exemplum, in quo διάλεξις sic accipiatur. At in Aristoph. N. (317.) Αἴπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι, Schol. exp. λόγων ἐμπειρίαν, addens etiam, ὥστε τὰ νοηθέντα φράζειν δύνασθαι. Fortasse autem videri possit hic nominis διάλεξις usus convenire cum eo usu τοῦ διαλέγομαι, quem habet ap. Dem. Or. pro Cor., ubi dicit ironia utens, Πάνυ γὰρ παρὰ τοῦτο, οὐχ ὁρᾷς; γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τουτὶ διελέχθην ἐγώ. Quo pertinet et Καθαρεύοντες ἐν τῷ διαλέγεσθαι ap. Plut. ["Phryn. Ecl. 156. I. q. φωνή, ibid. 2." Schæf. Mss. I. q. διάλεκτος, Dio Cass. 60, 17.]

Διάλεκτος, ἡ, Sermo unicuique genti peculiaris, Sermonis forma: quam signif. habere interdum et nomen γλῶσσα, docui T. 1. c. 853. Plut. Quæst. Rom. Ἀλλὰ παρακρούεται πολλοὺς ἡ διάλεκτος: ita enim leg. est, non autem ἡ διαλεκτικὸς, ut habent vulg. Edd. Atque ita legi debere præterquam quod testantur vet. Codd., ostendunt et hæc sequentia, Τὸ γὰρ ἀριστερὸν, σίνιστρον ὀνομάζουσι κ. τ. λ. Idem in Apophth. Ἠιτήσατο δὲ καὶ χρόνον, ὅπως τὴν Περσικὴν δ. καταμαθὼν, ὡς βούλεται, καὶ μὴ δι' ἑτέρου, ποιήσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἔνδειξιν. Sed et ipsa lingua Græca in quinque διαλέκτους dividitur, quarum nomina sunt, Ἰὰς, Ἀτθὶς, Δωρὶς, Αἰολὶς, et κοινή. Definitur autem διάλεκτος ab eo, cujus extat de Dialectis opusculum, ἰδίωμα γλώσσης, vel λέξις ἴδιον χαρακτῆρα τύπον ἐμφαίνουσα. A Bud. quoque definitur Idioma sermonis, et Proprietas cujusque linguæ; afferturque ab eo locus hic Fabii utentis hac voce, l. 9. In Herodoto vero cum omnia, ut ego sentio, leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habet eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur. || Subjungit autem idem Bud. Aristotelem aliter interpretari, scribentem H. A. 3. Διάλεκτος δὲ, ἡ τῆς φωνῆς ἐστὶ τῇ γλώττῃ διάρθρωσις: quam dicit διαφέρειν τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ψόφου. Gaza autem ap. Eund. διάλεκτον ἔχει, vertit, Loqui potest. || His alium præterea usum addo nominis διάλεκτος, quem habet ap. Plat. Symp. (23.) Θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ἐγρηγορόσι καὶ καθεύδουσι. Hic enim, si exemplaria non mentiuntur, διάλεκτος i. significat q. διάλεξις. Ficinus certe vertit Colloquium. ["Valck. Phœn. p. 20. Diatr. 96. Toup. ad Longin. 390. Casaub. ad Athen. 1, 12. Heind. ad Plat. Gorg. 183. ad Theæt. 368. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 32. Dionys. H. 5, 15. 16. 58. 96. 104. 146. 185. Colloquium, Disputandi ratio, Heind. ad Plat. Theæt. 296. Dialectus, Valck. Phœn. p. 363. Conf. c. διάλεξις, Müller. ad Lycophr. p. 308." Schæf. Mss. * Ἀδιάλεκτος, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 200. "Bekk. Anecd. 344. 345." Boiss. Mss. * Εὐδιάλεκτος, unde * Εὐδιαλέκτως, M. Anton. 1, 7. v. nott.] Διαλεκτικὸς, s. d. Sermocinativus, Sermocinatorius, i. e. Ad sermocinationem pertinens; Sermocinator, Fabulator, Bud. ap. Aristot., ubi inter σημεῖα τοῦ κοσμίου ponit, Ἐν ταῖς κινήσεσι βραδὺς, καὶ διαλεκτικὸς, Qui lubenter sermocinatur, Qui sermocinatione et confabulatione delectatur. || Disserendi peritus s. disputandi, Peritus artis quæ Dialectica vocatur. A Plat. Cratylo definitur, Qui interrogare et respondere novit: Τὸν δὲ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι ἐπιστάμενον ἄλλο τι σὺ καλεῖς ἢ διαλεκτικόν; Idem ibid., de heroibus loquens, Καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾷν ἱκανοὶ ὄντες, ubi videri queat deesse καὶ ἀποκρίνεσθαι: ut in altero illo babes l.: Athen. 13. Καὶ εἰ οἱ δ. συνελθόντες εἰς πότον περὶ συλλογισμῶν, διαλέγοιντο. Item superlativo gradu διαλεκτικώτατοι ap. Xen. Ἀπ. 4, (5, 12.) Qui disserendi facultate maxime valent, Bud. Et ipsa ARS, Διαλεκτικὴ, sub. τέχνη, Dialectica, Ars disserendi, Disputatrix: Fabius 12, 2. Ita hæc pars dialectica, sive illam dicere malimus disputatricem, ut est utilis sæpe et finitionibus et comprehensionibus, et separandis, quæ sunt differentia, et resolvenda ambiguitate, et distinguendo, dividendo, illiciendo, implicando. Ab Eod. paulo ante Rationalis appellatur. Vide et quæ de hac affert Bud. 255. e Plat. Item Διαλεκτικὸς, Pertinens ad artem quæ Dialectica dicitur. Et τὸ δ. Plato, ap. quem legitur etiam δ. μέθοδος, γυμνασία, λόγοι. ["Ad Mœr. 249. Toup. Opusc. 2, 263. Heind. ad Plat. Phædr. 314." Schæf. Mss.] Hinc fit etiam ADVERBIUM Διαλεκτικῶς, Dialectice, i. e. Convenienter arti dialecticæ, ejus præceptis, Arte dialectica s. Methodo, Adhibendo methodum dialecticam, More eorum qui dialectici vocantur. Plato Menone (339.) Δεῖ δὴ πραότερόν πως καὶ διαλεκτικώτερον ἀποκρίνεσθαι. Quod exponit, subjungens, Ἔστι δὲ ἴσως τὸ διαλεκτικώτερον, μὴ μόνον τἀληθῆ ἀποκρίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκείνων, ὧν ἂν προσομολογῇ εἰδέναι ὁ ἐρωτώμενος. Plut. Symp. 4. Τῷ πράγματι μετὰ σπουδῆς πρόσειμι καὶ διαλεκτικώτερον. [* Διαλεκτικεύομαι, M. Anton. 8, 13.]

[* "Διαλογὴ, Colloquium, i. q. διάλογος, Auctor Vitæ Homeri c. 36., quæ Herodoto tribuitur." Schw. Mss.] Διάλογος, ὁ, Sermocinatio, potius quam Colloquium ut quidam interpr., Sermo aliquorum disserentium aut confabulantium, Dialogus. Exp. etiam, Sermo ex interrogatione et responsione constans. Fabius 9, 2. de figuris sententiarum loquens, Sermones hominum assimilatos, dicere διαλόγους malunt, quam quod Latinorum quidam dixerunt Sermocinationem. A Diog. L. Platone affertur et alia definitio διαλόγου, in qua ejus signif. ita restringitur, ut eam sequendo, Luciani διάλογοι falso ita vocentur. Esse enim ait sermonem de re aliqua philosophica aut politica, in quo decenter expressi sint mores earum quæ introducuntur personarum. [Gl. Digestum, Disputatio.] Διαλογικὸς, Ad dialogos pertinens, s. Ad dialogorum scriptionem. Διαλογικὰ scripta, inquit Bud., sunt Ea in quibus personæ introducuntur, ut in Plat. Dialogis: ita ut quæ scribuntur, personarum potius auctoritate quam scribentis nitantur. AT VERO adjectivi bicomp. Εὐδιάλογος, quod ap. Suid. [et Phot.] exp. εὐόμιλος, exemplum desidero. [* Διαλόγιον, Gl. Contumelia.]

[* Ἀντιδιαλέγομαι, Clem. Alex. 75. * Προδιαλέγομαι, Gl. Præfor. "Ante colloquor s. dissero, Chrys. in Matth. Hom. 82. T. 2. p. 510, 10." Seager. Mss. Dionys. H. 1, 194. * Προδιάλεξις, Gl. Prætatio.] Προσδιαλέγομαι, q. d. πρός τινα διαλέγομαι, Sermocinor cum aliquo, Colloquor. Ejus exempla Bud. 254. affert e Plut. (6, 96. 436. 548.) et Synes. Animadvertendum est autem otiosam esse præp. πρὸς

hoc in verbo: qui enim διαλέγεσθαι dicitur, is intelligitur πρός τινα διαλέγεσθαι, ut qui sermocinatur, sermocinari cum aliquo. ["Athen. 516. Μάγειρος δ' ἐστὶν ὁ προσδιαλεγόμενος." Strong. Mss. "Herod. 3, 50. cum dat. constructum ponit pro Respondeo, Διαλεγομένῳ τε οὐ προσδιελέγετο." Schw. Mss.] Προσδιάλεξις, Sermocinatio. [* Συνδιαλέγομαι, Gl. Colloquor, Athen. 97. * Ὑπερδιαλέγομαι, Lucian. 3, 63.]

[* Ἑλλέγω, Hermann. Lex. Pros. 462.]

Ἐπιλέγω, ut τοῦτο ἐπιλέγω ἐκείνοις, Dico hoc post illa, Hoc illis subjungo, Dictis addo: sicut ἐπειπεῖν signif. πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν. Interdum vero additur accus. tantum, sæpe vero neuter. Thuc. 6, (28.) p. 206. Ἐπιλέγοντες τεκμήρια, τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. Dixerat autem antea, Ἐμεγάλυνον, καὶ ἐβύων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπή γένοιτο, καὶ οὐδὲν εἴη αὐτῶν, ὅ,τι οὐ μετ' ἐκείνου ἐπράχθη: deinde ἐπιλέγοντες κ. τ. λ. Interdum vero ἐπιλέγω τούτῳ, Dico de hoc, Bud. 661. ap. Xen. et Aristot. Idem vero ἐπιλέγοντες reddit Simul subjicientes, addens et aliam interpretationem, Statim subjicientes et effantes hæc verba, in Plut. (8, 770.) de quodam sacrificio, Καὶ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες, διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγιείαν. Idem interpr. ἐπιλέγω, Dicti aut Facti rationem subdo reddoque, Hoc jam dictis et præterea addo. Item De facto vel verbo hoc dico. Et Xen. (K. Π. 1, 3, 6.) Ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, Elogium unicuique addentem. Vide plura ibid., item pass. Ἐπιλέγομαι. Sciendum est autem Polit. ap. Epictetum reddere Considerare, sed perperam. ["Lennep. ad Phal. 33. Herod. 407. 641. Casaub. Athen. 1, 28. Diod. S. 2, 196. 295. 326. 530. Heyn. Hom. 6, 84. Dionys. H. 2, 1252. ad Charit. 118. 133. Musgr. El. 719. Sermocinari vertitur Herod. 412." Schæf. Mss.]

Ἐπίλογος, ὁ, Dictum quod subjungitur ad reddendam ejus, quod præcedit, rationem, Bud. 661. ex Aristot.: Cam. autem signif. ait Dicti explicationem s. applicationem in Herod. (1, 27.) Κάρτα τε ἠσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ. Fortasse autem signif. Explicatione quæ subjungebatur. || Apud Rhett., Peroratio, Orationis extrema pars, Conclusio orationis, Auctor Rhet. ad Heren. l. 2. Conclusiones, quæ ap. Græcos ἐπίλογοι nominantur. Vult Bud. ita vocari hanc partem, quod sit quasi jam dictorum enumeratio. In quo illi non assentior: quia licet in epilogo multa ex jam dictis repetuntur, idque breviter, non tamen inde dictum puto ἐπίλογον, sed quoniam ea, quæ ibi dicuntur, supradictis ἐπιλέγεται, Dicuntur post vel ultra supradicta, et illis adjiciuntur tanquam coronis totius orationis. Possumus ἐπίλογον interpretari Perorationem, e Fabio: quippe qui ita scribat 6, 1. in fine, Sunt et qui hos μερικοὺς ἐπιλόγους vocent, quo partitam perorationem significant. Mihi non tam partes quam species videntur. Siquidem hæc Epilogi et Perorationis nomina, ipsa aperte satis ostendunt hanc esse consummationem orationis. ["Thom. M. 508. Musgr. El. 719. ad Dionys. H. 4, 2319." Schæf. Mss. * Ἐπιλογικός, Athen. 590. Hermog. 2, 304. 324. * "Ἐπιλογικῶς, In modum perorationis, Auctor Argum. Ctes. Æschinis 154." Boiss. Mss.] Προσεπιλέγω, pro ἐπιλέγω, De facto vel verbo hoc dico, et quasi elogium addo, Bud. 661. e Dem. [Diod. S. 2, 322." Schæf. Mss. * Συνεπιλέγω, unde * Συνεπιλεκτέον, Una dicendum, addendum, Eust. Od. A. p. 41, 31.]

[* Εὐλέγω, Gl. Benedico.]

Καταλέγω, Sigillatim enarro: καθ' ἕκαστα λέγω, Od. Γ. (97.) Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ἅπως ἤντησας ὀπωπῆς: Δ. (256.) Καὶ τότε δή μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν. Il. K. (405.) Ἀλλ' ἄγε, μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον: e q. l., sicut et ex aliis quibusdam, existimat Eust. eorum opinionem refelli, qui λέγειν pro λαλεῖν extare ap. Hom. negarunt. ["Agathias 90. Ænigma 15. Achill. Tat. 33." Schæf. Mss.] || Καταλέγω alias etiam signiff. habet, quas vide supra in altera comp. a λέγω. [* Καταλογή, Hesychio τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν.] "Καταλο-

A "γάδην, Prosaice, Prosa oratione. Isocr. (ad Nic. "2.) Πολλὰ τῶν καταλογάδην συγγραμμάτων. Sic "Plut. (7, 255.) Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ "καταλογάδην αὐτῷ γεγραμμένοις. Dicunt et πεζῶς "s. πεζῇ, ac πεζῷ λόγῳ." ["Plato Lys. 6. 7. Heind. Phryn. Ecl. 34. Jacobs. Anth. Proleg. 51. Brunck. Soph. 3, 444. Athen. p. 13. Valck. Adoniaz. p. 200. Bibl. Crit. 2, 2. p. 104. Fabric. Bibl. Gr. 1, 1. Harl., Suid. h. v., Toup. Opusc. 2, 89. 141. Xen. Eph. 94. Οἱ κ., Bast Lettre 61. Τὰ κ., Heind. ad Plat. Phædr. 316." Schæf. Mss.]

[Παραλέγω, Deliro, vide in altera classe composs. * Παραλογή, Deceptio, conjunctum cum πρόφασις, Plut. Timol. 9. "Reiskio placet in παραλογίᾳ mutare, id Græcum non esse credenti." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * "Παραλεξείδιον, Lex. Bekk. 404." Boiss. Mss.]

"Περιλέγειν, teste Polluce, Hermippus Comicus "vocavit τὸ περιέρχεσθαι τῷ λόγῳ, Circumloqui, Ver-"borum circuitionibus uti: veluti περισσὰ λέγειν, B "Superflua et futilia loqui, ut solent loquaculi s. "locutuleii. Quomodo et VERBALE Περιλεξις, a "Schol. Aristoph. exp. περίφρασις, περιττολογία, N. "(315.) οὐράνιαι νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδράσιν ἀρ-"γοῖς, Αἵπερ γνώμην, καὶ διάλεξιν, καὶ νοῦν ἡμῖν "παρέχουσι, Καὶ τερατείαν, καὶ περίλεξιν: ut sit Cir-"cumlocutio, Copia dicendi et latius interpretandi, s. "Futilis loquacitas, Supervacanea dictio. Hesychio "quoque περιλέγειν est τὸ περισσὰ φράζειν." [Vide Nostrum in Περιαγόραιος, et cf. Hes., qui habet * Περίλογος.]

Προλέγω, Prædico, Præmoneo, Profiteor, Plut. de Socr. Dæm. Καὶ γὰρ προῃδεῖν καὶ προὔλεγον, Thuc. 1. Προὔλεγον, τὸ περὶ Μεγαρέων ψήφισμα καθελοῦσι, μὴ ἂν γενέσθαι πόλεμον, Æschin. (54.) Προλέγω ὑμῖν ὅτι λήσετε κατὰ μικρὸν τῆς πολιτείας τισὶ παραχωρήσαντες. Dem. προλέγειν et διαμαρτύρεσθαι copulavit cum alibi, tum [240. "Cattier. Gazoph. 88. Jacobs. Anth. 9, 343. Epigr. adesp. 255. Heyn. Hom. 6, 490. ad Xen. Eph. 269. Valck. Diatr. 242. πόλεμον, An-C ton. Lib. 220. Verh." Schæf. Mss. Pind. N. 2, 28. ἐξοχώτατοι προλέγονται, i. e. λέγονται πρὸ τούτου γενέσθαι. * Προλεκτικὸς, Propheticus, Paul. Sil. 74, 67. πνεῦμα.] Πρόλογος, q. d. Proloquium, i. e. Anteloquium, opp. τῷ ἐπίλογος, de quo dictum modo fuit; nam πρόλογος appellantur Ea quæ dicuntur ante cetera. Sed ut ἐπίλογος peculiare est Rhetoribus, sic πρόλογος Comicis Poëtis, a quibus ita vocatur Quæ alicui Comœdiæ præfigitur velut præfatio. Aristot. Rhet. 3. dixit προοίμιον esse ἀρχὴν τοῦ λόγου, quod in poesi πρόλογος, et quod προαύλιον nominatur ἐν αὐλήσει. Ibid. Ὅτι ταυτὸ δύναται ὅπερ τῶν δραμάτων οἱ πρόλογοι καὶ τῶν ἐπῶν τὰ προοίμια. Demetr. Phal. Καὶ παρὰ Μενάνδρῳ δὲ ὁ πρόλογος τῆς Μεσηνίας. Item in numeris πρόλογος et ὑπόλογος, qui Boethio Dux et comes, Bud. 172. Vide et alias signiff. ap. Hes. [Aristot. Poët. 12. Nicom. Arithm. 2. p. 95. Ast., Boethii Arithm. 1, 24.] AB HOC, Προλογίζειν factum est, pro Præfari. Solent autem qui argumenta in Comœdias scripserunt, dicere eum προ-D λογίζειν, qui primus in scenam prodiens verba facit, ut Aristoph. in Pluto dicitur προλογίζειν Καρίων servus: in Ranis autem Ξανθίας. Sed a Suida προλογίζω exp. πρότερος λέγω, Prior dico. [Simpl. ad Epict. 99. * Προλογισμὸς, Hierocles 154. * Ἀπρόλογος, Schol. Aristoph. Ἐκκλ. 126.] || AT Προλελεγμένοι ap. Hom. ab altera τοῦ λέγω signiif. pro Qui delecti et ante alios collocati fuerunt, Delecti ad tenendum primum in acie locum, ut sint præstites in acie. Eust. exp. * ἐπιλέγδην προτεταγμένοι ὡς πρωτοστάται, Il. N. (689.) Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι.

"Προσλέγω, Insuper dico. Pass. προσλέγομαι ap. "Hom. legitur Od. M. 34. ubi sc. Circe Ulyssem "χειρὸς ἑλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἑταίρων Εἷσέ τε καὶ "προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα: pro προσεῖπεν, "Affata est, Allocuta est, Schol." [Clarkius reddit E regione sedit.] "Apud Hesiod. vero Ἔργ. 2, (497.) "ubi, Πολλὰ ἀεργὸς ἀνὴρ κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων, "Χρηίζων βιότοιο, κακὰ προπαλέξατο θυμῷ, Moschop. "exp. ἐνενόησεν ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ, Proclus προσεκάη-

" σεν, προσεπενόησεν, Insuper excogitat." [" Wakef. Georg. 26. Theocr. 1, 92. ubi v. Valck., Abresch. Lectt. Aristæn. 89. Græv. Lectt. Hes. 566." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 426. Ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο· 4, 833. τοίῳ προσελέξατο μύθῳ. * " Ἀπρόσλογος, Schol. Pind. N. 3, 114." Boiss. Mss. " Orig. c. Cels. 6. p. 310. * Ἀπροσλόγως, Intempestiva oratione, Polyb. 9, 36, 6." Seager. Mss. Schol. Aristoph. Σφ. 1302.]

[* Ὑπερλέγω, Dicto, Plut. 6, 167. Dio Cass. 474, 68.]

¶ Λόγος, ὁ, Dictum, Verbum, Sermo, Oratio, Verba, Plato Symposio, Ὁ γὰρ παλαιὸς λ. εὖ ἔχει, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, Nam scitum est vetus illud dictum, Simile semper se adjungere simili. Vel, Vetus illud verbum, Terent. Scio tamen ibi exponi etiam Proverbium, sicut Verbum ap. Terent.; sed possumus reddere et Dictum Proverbiale, liceat enim ita παροιμιακὸν interpretari, ad retinendam vocem illam Dictum, eod. plane modo a Dico formatam, quo λόγος a λέγω. Quod λόγος tamen in hunc locum rejeci, propter aliarum quas habet præterea significationum varietatem. Itidem porro dixit Philo, Πίστις γάρ, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, τῶν ἀδήλων τὰ ἐμφανῆ. Rursum vero Plato de Rep. 1. (p. 152.) λόγον appellat hæc, quæ Themistocles Seriphio cuidam respondet, Nec hercle, si ego Seriphius essem, nobilis; nec si tu Atheniensis esses, clarus unquam fuisses. Itemque hæc, Nec in summa inopia levis esse senectus potest etc.: subjungit enim illi Themistoclis responso, Καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὐ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος, ὅτι οὔτ' ἂν ὁ ἐπιεικὴς κ. τ. λ. Quod Themistoclis dictum accommodari potest ad eos qui etc. Vel, ut Cic. vertit, Quod eod. modo potest dici. Sic Herodian. (3, 14, 7.) Παντὸς λόγου θᾶττον, et ap. Synes. (3, 14, 7.) Θᾶττον ἢ λόγος, Dicto citius. Et ap. Plat. Οἱ λόγοι καὶ ἔργα, Dicta et facta. Sed frequentius occurrit λόγος pro Sermo, Oratio, Verba, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 13.) Ἤρξατο λόγου ὁ Φαρναβάζος· καὶ γὰρ ἦν πρεσβύτερος, Inchoavit sermonem, Aristoph. N. (1408.) Ἐκεῖσε δ' ὁθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου, μέτειμι, pro ἀπέσχισάς μοι τὸν λόγον, Abrupisti mihi sermonem, Interpellasti, Isocr. Evag. (22.) Περὶ μὲν οὖν Κόνωνος ἄλλος ἡμῖν ἔσται λόγος, De Conone alius nobis erit sermo. Ita quidem ad verbum, sed Latinius dixeris, De Conone alius erit dicendi locus; simplicius, De Conone alibi a nobis dicetur.

Λόγος, sicut et plur. λόγοι, alicubi redditur apte et nomine plur. Verba, ut τί δεῖ λόγου; quod Latine, Quid verbis opus est? Aristot. Rhet. 2. Περὶ ὧν γὰρ ἴσμεν καὶ κεκρίκαμεν, οὐδὲν ἔτι δεῖ λόγου. Dem. (16.) Ἡλίκα γ' ἐστὶ τὰ διάφορα, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖ πολεμεῖν, οὐδὲ λόγου προσδεῖν ἡγοῦμαι. Commode λόγον reddiderimus nomine hoc Verba, in aliis etiam quibusdam loquendi generibus; præsertim vero ubi λόγῳ et ἔργῳ opponuntur: sic enim Latini inter se opp. Verbis aut Verbo, et Re, vel Re ipsa, aut Revera. Thuc. 1, (128.) Τῷ μὲν λόγῳ ἐπὶ τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον, τῷ δὲ ἔργῳ τὰ πρὸς βασιλέα πράγματα βουλόμενος πράσσειν: 6. Λόγῳ μὲν γὰρ, τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώζοι ἄν τις, ἔργῳ δὲ, τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν. Sic Isocr. Panath. Λόγῳ μὲν, ἐπὶ θήραν, ἔργῳ δ' ἐπὶ κλοπείαν τῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς κατοικούντων. Idem vero alibi τῷ λόγῳ et τῇ ἀληθείᾳ inter se opp., ut hic λόγῳ et ἔργῳ. Apud Thuc. autem adversatur etiam τῷ ὄντι huic τῷ λόγῳ: et sunt qui λόγον in hujusmodi locis exp. Prætextum, Simulationem. Sed et in aliis quibusdam dicendi formulis inter se opp. λόγος et ἔργον. Interdum jungitur dat. λόγῳ cum εἰπεῖν, diciturque λόγῳ εἰπεῖν, ut Lat. Verbis consequi. Herodian. 8, (6, 16.) Οὐδ' εἰπεῖν ἐστὶ λόγῳ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν ἑορτὴν, Nemo verbis ullis consequi possit, Ulla oratione consequi. Exp. et Oratione complecti, in simili Dem. loco. Est autem velut παρέλκων ibi hic dat.; at in isto Thuc. l., l. 1. Καὶ ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, sunt qui λόγῳ exp. Orando, In iis, quas habuerunt, orationibus. In VV. LL. affertur et λόγον λέγειν e Dem., sicut λόγους λέγειν ex Aristoph., pro Verba facere: de quo loquendi genere dicam et paulo post. Sed quod attinet ad prius illud εἰπεῖν λόγῳ ex Herodiano prolatum, eo referri possunt hæc loquendi genera, λόγου κρείττον, μεῖζον: ita enim appellant quodn emo possit λόγῳ εἰπεῖν. Thuc. 2, (50.) Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου, Morbi species hujusmodi, quæ nulla oratione explicari posset. Ad verbum, Superior oratione, omni facultate orationis. Interdum additur et παντὸς, ut in isto Philonis loco, Πῶς οὐ περιμάχητα καὶ παντὸς λόγου κρείττονα καθέστηκε. Itidem vero dicunt λόγου, παντὸς λόγου μεῖζον: ὑπὲρ λόγον, Greg., Supra quam dici potest. Præterea legitur ἑνὶ λόγῳ et ἑνὶ δὲ λόγῳ εἰπεῖν, Lat. Uno verbo, Ut uno verbo absolvam. Et pro eod. ὡς εἰπεῖν λόγῳ, vel secundum alios Ut ita dicam, aut Prope dixerim. Vocabulum λόγος redditur apte Verbum et in hoc loquendi genere, λόγου ἕνεκα, χάριν: itidem enim Lat. dicunt Verbi causa, gratia. Aristot. Eth. 6, 12. Ἔστω γὰρ, λόγου χάριν, τὸ τυχόν. Quinetiam λόγος singul., sicut et plur. λόγοι, dicunt Græci eo sensu, quo Lat. Verba, et nos quoque ad verbum Paroles: cum dicimus, Ce sont paroles; Ce ne sont que paroles: quod a nobis Itali mutuati dicunt eod. sensu Parôle, pro Fabulæ, i. e. Mendacia. Λόγος, inquit Bud., interdum pro Vanitate et Mendacio ponitur, ut Verba Latine. Dem. (871.) Λ. ταῦτα καὶ παραγωγὴ τοῦ πράγματός ἐστι, Verba sunt hæc, et impostura a proposito vos abducens. Idem p. 171. λόγους λέγειν exp. Inaniter verba fundere, Verba loquaciter facere: quo crediderim modo exponi debere et ap. Aristoph. non simpliciter, Verba facere, VV. LL. Sed hoc addo iis quæ a Bud. de hac signif. nominis λόγος dicuntur, Græcos interdum ei adjungere adverbium ἄλλως: Plut. Symp. sept. Sap. Λόγος, ἔφη, ταῦτα ἄλλως ἐστίν. Synes. Μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς τὴν παραίνεσιν: alibi, Μὴ λόγον ἄλλως οἰηθῇς, τὸ μηδὲ μέχρις ἁλῶν τοὺς δεῦρο κεχρῆσθαι θαλάττῃ. Sed et Fabulæ Æsopicæ, λόγοι Αἰσώπειοι, et in sing. itidem λόγος, Bud. 174. Ceterum λόγοι ap. Hom. extare falsu negarunt quidam e vett. Gramm., cum ap. eum legamus Od. A. (56.) Αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι, Mollibus et blaudis verbis. Utitur et Hesiod. (O. 890.) Vide Λογοποιός.

Λόγος, de Dei Filio, ap. Jo., ab aliis Verbum, ab aliis Sermo, et rectius: qua de re lege Annot. in N. T. simulque quos peculiares usus ibi habeat.

Λόγοι, sicut et λόγος, in variis loquendi generibus redditur Sermo, Oratio. Sunt etiam peculiariter λόγοι Orationes eorum qui oratores vocantur, ut Demosth., Ciceronis, et aliorum. Sed et πολιτικοὶ λόγοι ex Aristot. Civiles causæ. Illorum autem loquendi generum exempla proferam, prius tamen aliqua præterea eorum in quibus habetur singul. λόγος. Thuc. 1, (97.) Καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην, Digressionem orationis, Plut. de Puer. Educ. (p. 21.) Ἐπανάγω γὰρ πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς τοῦ λόγου ὑπόθεσιν: de Orac. Def. Ὃν ἄρτι περὶ τῆς μεταστάσεως καὶ φυγῆς τῶν δαιμονίων ἀφῆκε λόγον, ἀναλαβεῖν δίκαιός ἐστι. Lucian. (2, 302.) Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ: (296.) Ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ: (278.) Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. Et ut Lat. dicunt Verba facere, sic Gr. λόγους ποιεῖσθαι: quod et pro Orationem habere. Isocr. Areop. (24.) Ἐγὼ δ', εἰ μὲν πραγμάτων πέρι ἀγνοουμένων καὶ καινῶν τοὺς λόγους ἐποιούμην, — εἰκότως ἂν ἔσχον τὴν αἰτίαν ταύτην. Dicit vero et λόγον ποιεῖσθαι ead. signif. Ἐν λόγοις εἶναι, Hominum sermone celebrari, Bud. e Xen. K. (1, 11.) Λόγων γενομένων, Thuc. Habito sermone. Et, Πολλῶν λόγων γενομένων, ap. Eund., Multis ultro citroque dictis. Εἰς τοιούτους λ. ἐμπίπτειν, Dem. (312.) In hunc sermonem incidere, delabi, Xen. autem (K. II. 2, 2, 1.) dicit etiam Ἀφίκετο εἰς τόνδε τὸν λ., q. d. Devenit in hunc sermonem. Ἐν τούτοις τοῖς λ. ἦσαν. Xen. K. Π. 4, (4, 1.) In hoc sermone erant, pro Sermo illis erat de his rebus. Λόγον ἐμβάλλειν περί τινος, vel λόγους, Xen. (2, 2, 11.) et Isocr. Sermonem de re aliqua injicere, quod et Jacere sermonem dicitur. Item προσφέρειν λόγον, ut

Lat. Inferre sermonem. Herod. (3, 134.) Προσέφερε Δαρείῳ λόγον τοιόνδε. Sed ap. Plat. Πρὸς οὓς τοὺς λόγους προσοίσει, exp. Apud quos verba faciet. At διδόναι λόγον, Dare vices loquendi et percunctandi, et vicissim respondere percunctanti. Bud. 174. e Plat. Sed ap. eund. Plat. διδόναι λόγους exp. etiam Dare potestatem dicendi, s. veniam: de LL. 11. (p. 155.) Δότω δὲ καὶ τῷ υἱῷ λόγους ἴσους, Parem det potestatem dicendi. Sic Thuc. 3, (53.) Ἀλλ' αὐτοὶ λόγον ᾐτησάμεθα, Potestatem dicendi, s. Veniam, petimus. Item διδόναι λόγον, Causæ dicendæ potestatem facere: et λόγου τυχεῖν, de iis quibus facta est hæc potestas, Bud. 174. At Synes. Μηδενὶ λόγον δοὺς, Epist. 61. pro Cum nemine locutus. Idem vero dixit Ἀνδρὶ κατὰ βραχὺ δόντι μοι καὶ λαβόντι τὸν λόγον, pro Quocum paucis eram collocutus. Herod. autem dixit 3, (76.) Ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ ἐδίδοσαν αὖτίς σφισι λόγους: quod exp. Contulerunt inter se sermones. Dicitur etiam aliquis ἑαυτῷ λόγον διδόναι alia signif., ut docebo in Λόγος, Ratio.

Λόγος, Sermo, Rumor; sed a Latinis itidem Sermo pro Rumore in nonnullis loquendi generibus usurpatur. Thuc. 6, (46.) Διῆλθεν ὁ λόγος, ὅτι κ. τ. λ. Plut. de Def. Orac. Ταχὺ τὸν λόγον ἐν Ῥώμῃ σκεδασθῆναι, Rumorem sparsum fuisse, Famam rei dissipatam fuisse. Et plur. ap. Eund. in Sertorio (25.) λόγους διαδιδόναι, Rumores in vulgus disseminare: λόγος κατεῖχε, ap. Eund. in Colot. Sic autem Lat. Sermonem pro Rumore usurpantes, dicunt Sermo datus per totam civitatem, et Dispersus sermo, vel Dissipatus, et Increbuit sermo, Serere sermones. Et pro eo quod hi dicunt, Ut fama est, ferunt, illi ὡς λόγος, subaudientes ἐστί. Herodian. 1, (14, 7.) Κομισθὲν ἀπὸ Τροίας, ὡς λόγος, Philo, Τάχα μὲν, ὡς λόγος, διὰ τὸ μὴ πόῤῥω ζώνης διακεκαυμένης εἶναι. Sed interdum λόγος ἔχει dicunt, sequente infin., ut ap. Philon. Τὰς μὲν γὰρ εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς. Alia autem exempla Bud. affert p. 176. Vide et Λόγος, Ratio. Ceterum huc pertinet λόγον μεγάλον εἶναι ap. Herod., quod tamen non debet reddi Magnæ famæ esse, sed Magni nominis esse. || Λόγον παρέχειν ea signif. qua Cic. dicit Sermonem dare, vide Λόγος, Opinio. || Λόγου ἄξιος, q. d. Sermone dignus, Mentione s. Memoratu dignus, Memorabilis: quod et comp. ἀξιόλογος. Polyb. Οὐδὲν ἔπραξαν ἄξιον λόγου, Thuc. 6. Ὅθεν ὑπὸ τῶν ἱππέων οὐ βλάψονται ἄξια λόγου. Quo modo Gall. dicimus. Ce n'est pas chose qui vaille le parler, Non pas pour dire. At διδόναι τῷ λόγῳ Bud. vertit Memoriæ prodere, in Greg. Ὁ δὲ μάλιστά μοι τῶν ἐκείνου θαυμάζειν, καὶ οὐδὲ βουλομένῳ παρελθεῖν δυνατὸν, τοῦτο δὴ δώσω τῷ λόγῳ. In alio Ejusd. l. Τοῦτο δώσω τῷ λόγῳ, vertit Hoc scribam. || Colloquium: ut εἰς λόγους προκαλέσασθαι, Thuc. 3. Ad colloquium vocare: ἄρχεσθαι, Ad colloquium venire. Xen. (Ἑλλ. 2, 4, 30.) Τοὺς στρατηγοὺς αὐτῶν ἐς λόγους ἐλθόντας ἀπέκτειναν. Sic autem locutus ante eum fuerat Thuc., sed τῷ ἰέναι utens pro ἐλθεῖν, 3. Τοῖς τε ἱκέταις ᾔεσαν ἐς λόγους. Idem hac signif. dicit 4. Συνῆλθον ἐς λόγους, 3. κατέστησαν ἐς λόγους. Et, Τῷ Κλεομένεϊ ἐν λόγῳ ἦν, Herod., Cum Cleomene colloquebatur. || Disputatio, Disceptatio, de qua signif. vide Bud. 179. Plato Philebo, Προσιστώμεθα δὲ, καθάπερ ἀθληταὶ, πρὸς τοῦτον αὐτὸν λόγον, Aggrediamur igitur hanc quoque disputationem, Bud. Sic autem et alibi sæpe cum ap. illum scriptorem, tum ap. alios. Interdum vero reddi commode potest et nomine Quæstio. Sed hoc sciendum est, posse λόγος in quibusdam ll. reddi vel altero horum nominum, vel simpliciter Oratio. Huc autem pertinet, Λόγος ἐστί μοι πρός σε, e Dem. pro Contendo tecum. || Ἔξω τοῦ λόγου λέγοντες, ap. Plat. exp. A re proposita orationem abducentes. Bud. quoque οὐκ ἔξω λόγου signif. ait, Non extra propositum, Non abs re. || Opinio, Greg. Ὥσγε δὴ ὁ ἐμὸς λ., Duntaxat ut mea est opinio. Idem, Καὶ οὗτος τῶν θυσιῶν ὁ λόγος, ὡς ὁ ἐμὸς λόγος. Et hæc est sacrificiorum ratio, ut mea fert opinio. Dicit autem et Κατά γε τὸν ἐμὸν λόγον, hac signif. Et λόγον παρέχειν, Opinionem præbere et suspicionem, e qua hominum sermo excitatur: quod

A Cic. Sermonem dare dixit. Affert autem Bud. exemplum hujus generis loquendi e Polyb., sed usus est ante eum Thuc. Meminit autem ille hujus signif. nominis λόγος p. 174. 175. 176.

Λόγος, Liber, Tractatus, Herod. 5. Ὡς δεδήλωταί μοι ἐν προτέρῳ τῶν λόγων, Superiore libro, Cam. Et 1. Τῶν ἐν τοῖς Ἀσσυρίοισι λ. μνήμην ποιήσομαι, De his in libris historiæ Assyriæ mentionem facturus sum, Cam., ubi tamen aliter potius accipere malim. Sic autem λόγος, Liber, et ap. ceteros Scriptt. Gal., Κατὰ τὸν ἕβδομον λ., Septimo libro: pro quo dicit alibi ἕβδομον γράμμα. Apud Lucian. Ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος, et ejusd. λόγος δεύτερος. Sic ap. Plut. Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου Τύχης ἢ Ἀρετῆς Λόγος πρῶτος, et Λόγος δεύτερος. Quinetiam subaudiendum putatur hoc substantivum in nonnullis Librorum Inscriptionibus: ut ap. eund. Plut. Ἐρωτικὸς pro Ἐ. Λόγος, itidemque Παραμυθητικὸς, pro Π. Λ. In aliis autem ll. potest vel substantivum hoc λόγος, vel βιβλίον, aut aliud hujusmodi subaudiri: veluti B cum dicitur Πλουτάρχου περὶ Παίδων Ἀγωγῆς, aut Ξενοφῶντος περὶ Ἱππικῆς. Apud Xen. itidem habetur Οἰκονομικὸς Λόγος: ubi Ciceroni quoque λόγος est liber; verum Ἱππαρχικὸς, ac Κυνηγετικὸς, sine λόγος: cum tamen alioqui ead. sit in his quoque ratio. Quinetiam ipse in fine libri περὶ Ἱππικῆς, loquens περὶ τοῦ ἱππαρχικοῦ, scribit, Ἃ δὲ ἱππάρχῳ προσῆκεν εἰδέναι τε καὶ πράσσειν, ἐν ἑτέρῳ λόγῳ δεδήλωται. || Λόγοι, Studia literarum et disciplinæ liberales, Bud. 176. 177. e Synes. Greg. Unde οἱ ἀμφὶ τοὺς λ., et οἱ περὶ τοὺς λ. τοὺς ἐλευθερίους, Literati homines, ex eod. Greg. Et οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι, ex Herodiano, Homines insigni doctrina præditi. Contra autem οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, pro Illiterati, ut vicissim οἱ ἐντὸς λόγων ὄντες, Literati, Bud. 179. At in VV. LL. est οἱ ἐν λόγοις ὄντες ex Aristot. pro Studiosi doctrinarum. Sed peculiariter οἱ ἔξωθεν λόγοι, Studia externa, et literæ disciplinæque nihil ad scripta Evangelica consecrataque pertinentes, quæ Seculares appellantur. Bud. e Chrys. Eod. autem sensu dicitur C ἡ ἔξωθεν παιδεία a Greg.

Λόγος, Ratio, a qua signif. est ἄλογος, Ratione carens, Aristot. Rhet. 1. Τῶν δὲ ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν ἄλογοί εἰσιν, αἱ δὲ μετὰ λόγου, Eth. 9, 8. Καὶ διαφέρων τοσοῦτον ὅσον τὸ κατὰ λόγον ζῆν τοῦ κατὰ πάθος. Et λόγον ἔχει, quod est Rationi consentaneum: pro quo et Consentaneum dicitur sine adjectione. Dem. Οὐ γὰρ ἔχει λόγον, σώζειν μὲν τὰ χρήματα διὰ τῆς ἐμῆς μητρὸς ζητεῖν, Neque enim rationi consentaneum est, Nec enim consentaneum est. Contra λόγον ἔχειν, Consentaneum rationi esse, Ratione non carere. Exp. autem λόγον ἔχει et Probabile est, Verisimile est, ap. Plut. Philo, Ὃν δ' ἔχει λόγον, Cujus quæ sit ratio. Atque ut dicitur aliquid λόγον ἔχειν, sic etiam aliquis: Gall. Vous avez raison de faire cela, d'avoir fait cela. Plato Apol. Socr. (22.) Τάχ' ἂν ἔχοιεν λόγον βοηθοῦντες, ubi tamen exp. Non mirum sit fortasse, si opem ferant. Qua porro signif. aliquid dicitur λόγον ἔχειν, ead. et λόγου ἔχεσθαι, et aliquis etiam interdum λόγου ἔχεσθαι, nec- D non τῷ λόγῳ ἕπεσθαι a Plut. At λόγον ἔχειν τινὸς, ut Lat. Rationem habere alicujus, alio sensu, ut docebo infra. Item κατὰ λόγον γίγνεται, Cum ratione fit, Non abs re fit, Plut. Cui opp. παρὰ λόγον, Præter rationem, Contra quam rationi consentaneum sit. Sed hoc παρὰ λόγον aliter etiam accipitur, ut ostendam in Παράλογος. Interdum vero κατὰ λόγον generalius etiam pro Ut decet. Apud autem Act. 18, 14. Εἰ μὲν οὖν ἦν ἀδίκημά τι ἢ ῥᾳδιούργημα πονηρὸν, ὦ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, quidam κατὰ λόγον interpr. Merito, at vett. Interprr. Recte. Ego certe puto κατὰ λόγον hic sonare ad verbum, Par raison: ea signif. qua dicimus, Il eût fallu par raison que je vous eusse ouïs: sed ἠνεσχόμην ἂν ὑμῶν, sonare puto quod diceremus J'eusse pris la patience de vous ouïr, Je vous eusse ouïs par raison, comme de raison, i. e., C'eût été raison que je vous eusse ouïs. Sic autem et hæc Græca Κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν, resolvo in ἔσχεν ἂν λόγον ἐμὲ ἀνασχέσθαι ὑμῶν, Rationi consentaneum fuisset,

vel Consentaneum fuisset me patienter vos audire. A Dem. (120.) λόγος et αἰτία copulantur, Οὐ γὰρ ἄνευ λόγου καὶ δικαίας αἰτίας, ut si Latine dicas Non absque ratione et causa. || Λόγος ὁριστικὸς ap. Philosophos, Ratio substantiæ, h. e. Finitio. Item λόγος ὁριστικὸς, quasi Ratio finitrix. Dicitur et λόγος φυσικός, necnon λόγος simpliciter. Apud Eosd. κατὰ πρῶτον λόγον, vel κατὰ δεύτερον, Primaria ratione et causa, Per se; Secundaria ratione et per accidens. De quibus lege Bud. 180. 181. || Λόγοι, Rationes quibus causæ et effectus cognoscuntur, Plato Tim., quorum quidam sunt μόνιμοι et ἀμετάπτωτοι: de quibus Bud. 183. || Λόγον διδόναι, ὑπέχειν, ap. Oratt. Rationem reddere et causam dicere. Sic autem et alii solutæ orationis scriptores loquuntur interdum. Quinetiam plur. λόγους ὑποσχεῖν ap. Xen., ut vides ap. Bud. 173., sicut Lat. plur. Rationes cum verbo Reddere, aliisque nonnullis. Itidem vero λόγον λαμβάνειν ap. Dem. cum alibi, tum (101.) Cic. itidem Accipere rationes dixit, Τὸν μὲν τῶν χρημάτων λόγον παρὰ τούτων λαμβάνειν, τὸν δὲ τῶν ἔργων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ. Æschin. autem dixit etiam παραλαμβάνειν τὸν λόγον. Invenitur et λόγον ἀπαιτοῦμαι, Rationem reposcor. At Plato Prot. Οὐδέν σοι ὑπὸ λόγον τίθεμαι, pro Non postulo rationem reddi, Cam.: sed vide et Ὑπόλογος. || Λόγον ἔχειν, Rationem habere alicujus, Herod. 2. Καὶ τοῦ γε λόγον μάλιστα ἄξιόν ἐστιν ἔχειν, Dem. (294.) Οὐδ' οὕτως ἀποστατέον τῇ πόλει τούτων ἠν, εἰπερ ἢ δόξης, ἢ προγόνων, ἢ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος εἶχε λόγον, Si rationem haberet, Bud. At Cam. vertit, Si quidem respectu tangeretur aut existimationis, aut majorum, aut posteritatis. Dicitur autem et λόγον ποιεῖσθαί τινος, ead. illa signif. quod exp. etiam Non curare, Herod. (1, 33.) Οὔτε λόγου μιν ποιησάμενος οὐδενός. Et Theocr. 3, (32.) οὕνεκ' ἐγὼ μὲν Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ, ubi tamen multo significantius est quam si Lat. dicas, Nullam mei rationem habes. At Gall. ad verbum et servata metaph. commodissime expresseris, Mais tu ne fais aucun compte de moi, Mais tu ne tiens aucun compte de moi; sed alterum illud Fais respondet verbo ποιῇ. Dicitur autem eadem signif. ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεσθαι, quod sonat quidem ad verbum Gall. Ne mettre point en compte, sed accipitur tamen pro altero illo Ne faire aucun compte, pro Negligere, Contemnere, Floccifacere. Plut. Τῶν Ἀράβων βασιλέως ἐν οὐδενὶ λ. τὰ Ῥωμαίων τιθεμένου. Habet porro hanc signif. nomen istud λόγος, et absque his verbis; dicitur enim, Ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος ἐστὶ, pro Nullo numero habeor: addit autem et hanc interpr. Bud. Nulla opinione præditus sum. Itidem vero μείων λόγος. Xen. K. Π. 5, (3, 14.) p. 76. ubi subauditur ἐστί. Additur interdum περὶ, Aristoph. B. (87.) περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὕτωσὶ σφόδρα. Sed hic lectorem monendum putavi, ne alterum verborum eorund. usum cum hoc confundat; ut enim dicitur ἐμοῦ λόγος οὐδεὶς, sic vicissim ἐμοῦ λόγος τις: sed hoc aliam etiam signif. habet: Xen. K. Π. 6, (3, 5.) p. 97. Ἐπὶ τούτοις ἤρετο ὁ Κῦρος, ἡμῶν δ', ἔφη, λόγος τις ἦν παρ' αὐτοῖς; Hic enim non interrogat an aliquam eorum rationem haberent, aut utrum in aliquo numero esset ap. eos; sed an aliquis de illis rumor ap. eos sparsus esset: ut apparet ex hoc responso, Ναὶ μὰ Δί' ἔφασαν, καὶ πολύς γε, ὡς ἐγγὺς ἤδη ἥτε προσιόντες. Ac certe ut in Aristoph. l. quem modo protuli, abundare præp. περὶ, ita hic vicissim deesse merito videri possit; atque adeo omissam esse suspicarer, nisi similem hujus nominis usum ap. eund. scriptorem extare scirem. Huc pertinet et illud, quod de Megarensibus dictum fuit, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ: quod habes ap. Erasm. Prov., Megarenses, neque tertii, neque quarti. Unde Callim. (Epigr. 26, 5.) sumsit, οὐ λόγος, οὐδ' ἀριθμός, τῆς δὲ ταλαίνης Νύμφης, ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. At Theocr. (14, 48.) pro οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ, dixit οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοὶ, ubi animadverte, λόγω ἄξιοι, quod est Dorice pro λόγου ἄξιοι, non accipi in vulgo recepta signif., quam et ipsam retuli supra, sed perinde esse ac si diceretur

A οὔτε λόγον τινὸς ἀξιούμεθα, οὔτε ἀριθμοῦ, οὐκ ἄξιοι νομιζόμεθα τοῦ τίθεσθαι ἐν λόγῳ, ἢ ἐν ἀριθμῷ. accipiendo τίθεσθαι passive. || Ceterum ut huic interpretationi adhibentur ablativi Numero et Loco, dicendo, Nullo in numero esse, Nullo in loco esse, poni, sic et aliis locis aliter adhiberi solent: Ἐν λόγῳ συμμάχων λέγονται, Numero sociorum censentur, VV. LL. Ibid. ex Aristot. Ἐν φαρμάκου λόγω ἡ τροφὴ, Medicamenti loco cibus est. Item, Εἰς ἀργυρίου λόγον νόμισμα σιδηροῦν κόπτειν, Argenti loco numum ferreum cudere.

Λόγος in alia etiam signif. rationis, vide in Λόγος, Proportio.

Λόγον ἑαυτῷ διδόναι, Rationem secum inire, Ratiocinari secum, Bud. Ob quas interprr. locum istum dandum putavi huic loquendi formulæ, nimirum post Λόγος, Ratio. Exp. tamen et Æstimare ac perpendere. Alicubi vero et Conjectura colligere, ut videbis p. 174. ubi ex Andoc. et Plut. affert exempla. Fortassis autem ex Herod. sumta fuit illa dicendi

B formula, ap. quem non raro occurrit; ac certe ap. eum videtur et pro Deliberare alicubi accipi: quæ signif. huic etiam Plut. l. convenit, ubi adjicitur particula εἰ: de Orac. Def. Πάντας ἐκπλαγῆναι, καὶ διδόντας ἑαυτοῖς λόγον εἴτε ποιῆσαι βέλτιον εἴη τὸ προστεταγμένον, εἴτε μὴ πολυπραγμονεῖν, ἀλλ' ἐᾷν οὕτως.

Λόγος pro ἀναλογία, Proportio: unde κατὰ λόγον ap. Aristot. H. A. Καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, Proportione, Bud., a quo et hæc scribuntur, Proportio in numeris et phthongis: unde ἄλογον, Quod proportionem non habet: quod etiam ἀσύμμετρον appellatur. Idem λόγον ἔχειν exp. Proportionem habere et rationis similitudinem, i. e. ἀνάλογον εἶναι et ἀναλογεῖν. Plato Phædone, inquit Cam., quæ nascantur, proportione nasci dicit, i. e. ἀνάλογον, in illa præclara et eximia terra: et ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, Pro pari portione esse perfectam lapidum naturam. Et Bud. iis, quæ modo protuli, subjungit Synes. Ep. ad Jo.

C Νῦν δὲ τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας, i. e., inquit, Peccata vero sunt instar macularum quæ elui nequeunt. Sed quidam ibi interpr. Rationem habent ad maculas. Sicut in isto Ejusd. l., Τῶν μελιττῶν ὁ βόμβος εἰς ἡδονῆς λόγον οὐδεμιᾷ παραχωρῶν μουσικῇ, Ad voluptatis rationem. Hic tamen εἰς ἡδονῆς λόγον malim vertere, Si habenda sit ratio voluptatis, s. potius Si spectetur voluptas, voluptatem spectes.

Λόγος, Mens: λόγῳ θεωρητὰ, pro νοητὰ Mente percepta, Bud. p. 183. ubi λόγος ab eo exp. etiam Animi conceptio. Sed et p. 175. itidem Mentis conceptus, necnon Cogitatio ab eo redditur, ap. Themist., e quo hæc inter alia affert, Οἱ δὲ τὰς ἰδέας λέγοντες, ἃ μηδὲ τῷ λόγῳ χωριστὰ, ταῦτα καὶ ὑποστάσει χωρίζουσι. Sic autem ap. Plat. Parmenide, Λόγῳ λαβεῖν et τῇ διανοίᾳ pro eod.

Λόγος, vel plur. λόγοι aliis etiam modis alicubi reddi potest pro loco, s. pro re, de qua agitur: ut, e. gr., ita orationem s. verba significat interdum, ut

D etiam ponatur pro re quæ verbis exprimitnr, et illis velut continetur. Hinc fit ut Δέχεσθαι τοὺς λ. τινὸς, quod proprie sonat Admittere verba alicujus, ponatur ab Herod. et Thuc., pro Assentiri petitioni alicujus. Nonnunquam etiam λόγος s. λόγοι accipiantur pro Conditio s. Conditiones: Plato Ep. Ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λ., quam signif. habet et ap. Thuc., ni fallor.

[" Λόγος, Act. Traj. 2, 308. Ammon. 90. Valck. Hipp. p. 238. Koen. ad Greg. Cor. 235. Wyttenb. Select. 385. Tyrwh. ad Aristot. 115. 177. Græv. Lectt. Hes. 566. ad Herod. 149. Paus. 1, 423. Thom. M. 196. ad Charit. 431. 525. Markl. Suppl. 417. 748. Musgr. ibid. Markl. Iph. p. 344. 351. Wakef. Trach. 731. S. Cr. 5, 84. Luzac. Exerc. 35. Jacobs. Anth. 7, 209. 11, 64. 258. Huschk. Anal. 41. Dionys. H. 2, 1054. Heind. ad Plat. Theæt. 336. Nuntius, Brunck. Œd. C. 1150. Sermones, Casaub. Athen. 1. p. 7. Ratio, ad Herod. 557. Reiz. Acc. 51. Res de qua habetur oratio, Beck. ad Eur.

p. 200. ad Callim. 1, 152. Brunck. Œd. C. 1150. Aj. 1268. Doctrina, Plut. Mor. 1, 4. 5. Oxon., Lennep. ad Phal. 7. Recensio, Ruhnk. Ep. Cr. 289. Historia, Narratio, Kuhn. ad Paus. 196. Fac. ibid. Larcher. ad Herod. 1, 163. Fabula, ad Xen. Mem. 2, 7, 13. ad Diod. S. 2, 336. Liber, Ruhnk. ad Tim. p. 3. Longi Past. p. 1. Dionys. H. 1, 188. 189. Prosa, Demetr. Phal. §. 4. Sermo, Lingua, D. R. ad Longin. 248. Toup. 291. Potestas dicendi, Villois. ad Long. 277. Historia soluta oratione scripta, Philostr. 80. Boiss. Fama, Musgr. Heracl. 901. Res, 146. Markl. Iph. p. 299. Wakef. Trach. 250. Causa, Soph. Phil. 731. Mendacium, Fabula, Corai. ad Heliod. 180. Honor, Abresch. Æsch. 2, 41. De ea, quæ cum maxime tractatur, argumentatione, Heind. ad Plat. Gorg. 45. I. q. *οὐσία*, ad Phædr. 247. *Λόγοι*, Carmina, Fischer. ad Anacr. p. 4. Literæ, Jacobs. Anth. 10, 223. An Nugæ? Phryn. Ecl. 175. Markl. Iph. p. 118. Maledicta, Suppl. 565. Jacobs. Anim. 265. Argumenta, Xen. Mem. 1, 1, 1. paulo post *τεκμήριον*. Conf. c. *μῦθος*, Fischer. ad Palæph. 145. cf. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 83. Valck. Anim. ad Ammon. 15.; cum *λογισμὸς*, Wyttenb. ad Plut. S. N. V. 21.; cum *ἔπος*, Porson. Med. p. 91.; cum *ψόγος*, Markl. Suppl. 565. Jacobs. Anim. 205.; cum *λόχος*; Musgr. Rhes. 149.; cum *λέγεις*, Jacobs. Anth. 6, 144. Opp. *ἔργῳ*, ad Charit. 203. ad Corn. Nep. 36. Stav., Bergler. ad Alciphr. 36. Clark. ad Il. A. 395. Burm. ad Phædr. 93. Mit., Lennep. ad Phal. 163. ad Herod. 381. 570. 576. Soph. Œd. T. 864. (884.) Musgr. Med. 708. Ale. 339. Opp. *ἔργα*, *πράγματα*, Jacobs. Anim. 151. 164. Opp. *ἐρωτήσεις*, Heind. ad Plat. Theæt. 367. An ap. Hom.? Heyn. Hom. 6, 416. 7, 69. 8, 561. Λ. et *νόμος*, Bibl. Crit. 3, 2. p. 70. Λ. pro *λελεγμένον*, Wyttenb. Select. 359. Λ. *ἐστὶ*, ad Herod. 598. Λ. *λέγεται*, ad 210. 286. Wessel. Diss. 100. Λ. *αἱρεῖ*, ad Herod. 124. 495. Ὁ λ. *αἱρεῖ*, Polyb. 2, 463. Λ. *ἔχει*, Bast Lettre 198. Λ. *ἰᾶται νόσους*, Heyn. Hom. 7, 69. Λ. *πολὺς ἂν εἴη*, Plato Phædr. 341. Λ. *ἕτερος ἂν εἴη*, Boeckh. in Min. 104. Ἄλλος λ., Tyrwh. ad Aristot. 129. Νοῦς *καὶ* λ., Plut. Mor. 1, 18. Οὐδεὶς λ. *περὶ τούτου*, Ratio hujus rei non habetur, Toup. ad Longin. 382. Ὡς λ., ad Lucian. 1, 183. Amst., Markl. Suppl. 655. Jacobs. Anth. 9, 318. Τίς λ. pro *τί*, Musgr. Ion. 930. Λ. *τῶν παιδῶν*, Sermo de pueris, 638. Τὸ *τοῦ* λ., ad Lucian. 1, 295. Alciphr. 414. Jacobs. Anth. 11, 246. *Λόγον εἴργεσθαι, ἐκκλείεσθαι, οὐ τυχεῖν, λόγου τυγχάνειν*, T. H. ad Lucian. 1, 219. Villois. ad Long. 277. *Θᾶσσον λόγου*, Valck. Hipp. p. 289. Ἐξ *ἑνὸς λόγου*, Aristoph. Λ. 1005. Ἐκ *σμικροῦ* λ., Lobeck. Aj. p. 406. *Λόγῳ*, Wakef. Ion. 1426. Jacobs. Anim. 168. Τῷ λ., ad Dionys. H. 3, 1795. Cum gen., Valck. Phœn. p. 397. Callim. 1, 437. Ἐν *συμμάχων* λ., Herod. 651. Τῷ λ. *τοῦ*, Ruhnk. Ep. Cr. 181. Ἐνὶ λ., Pierson. Veris. 181. Musgr. Hel. 771. Herc. F. 1394. *Λόγῳ μὲν*, ad Diod. S. 1, 435. 575. *Λόγῳ μὲν, τὸ δ' ἀληθὲς*, ad Lucian. 1, 213. 351. 855. Longus 108. Vill. Ἐν λ. *εἶναι*, ad Herod. 258. Ἐν λ., seq. gen., ad Herod. 258. Ἐν λ. *οὐδενὶ ἔχειν, ἄγειν, τιθέναι, τίθεσθαι*, Valck. ad p. 172. ubi negat recte dici, *περί τινα* λ. *ἔχειν*. Ἐν *οὐδενὶ* λ., 723. Παρεῖναι ἐν λ., Musgr. Rhes. 149. Kuster. Aristoph. 121. 189. *Λαμβάνειν λόγῳ, λόγον*, Plato Theæt. 303. Boeckh. in Min. 124. Εἰς *λόγον*, seq. gen., Quod attinet ad, Bibl. Crit. 3, 2. p. 9. Ἐς *τούτου* λ., *ὥστε*, Eo usque, ut, ibid. Ἐς λ. *ἔρχεσθαι*, Casaub. ad Athen. 114. Valck. Phœn. p. 266. Ἐλθεῖν εἰς λ. *τινὶ*, Brunck. Aristoph. 3, 34. Kuster. 112. Diod. S. 2, 306. 377. Schneid. Anab. 119. Ἐς λ. *τινὸς ἔρχεσθαι*, ad Herod. 511. Eur. Med. 931. Brunck. ad 1062. Εἰς *ἀργυρίου* λ., Diod. S. 2, 463. Κατὰ *λόγον*, Diod. S. 1, 398. 2, 146. 492. 560. Ita uti par erat, Ut jure expectes, Toup. ad Longin. 307. cf. Diod. S. 1, 34. I. q. *καταλογάδην*, Heind. ad Plat. de LL. 588. Τὸ *κατὰ* λ., Polyb. 2, 411. Ἐκ *τοῦ κατὰ* λ., 3, 314. Diod. S. 1, 681. Παρὰ *λόγον*, Diod. S. 2, 526. Ὑπὲρ *λόγον*, Ruhnk. ad Xen. Mem. 236. Λ. *ποιεῖσθαι*, Boiss. Philostr. 570. Bergler. ad Alciphr. 113. Διδόναι λ., Markl. Suppl. 350. Kuster. V. M. 96. Automedon 3. Villois. ad Long. 277. ad Lucian. 2, 166. Diod. S. 2, 302. 331. 346. Dionys. H. 1, 330. 2, 1039. 1080. 1191. 1228. Heind. ad Plat. Theæt. 373. Διδόναι λ., sc. *ἑαυτοῖς*, Plut. Alex. 172. Schm., Λ. *διδόναι, ἀποδ.*, Boiss. Philostr. 441. Λ. *διδόναι καὶ λαμβάνειν*, Ammon. 44. Λ. *δοῦναι αὐτῷ*, Apud se cogitare, Wessel. Diss. Herod. 171. ad p. 184. 236. 409. 477. Brunck. Œd. T. 583. Λ. *αἰτεῖν*, Villois. ad Long. 277. Λ. *ἔχει*, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 265. Jacobs. Anth. 10, 169. Toup. Opusc. 1, 256. Emendd. 1, 389. Λ. *ἔχω*, λ. *ἔχει ἐμὲ*, ad Herod. 403. 506. Λ. *ὑπέχειν*, T. H. ad Plutum p. 114. Μὴ *ἔχειν* λ., Ab analogiæ norma recedere, ad Xen. Eph. 196. Λ. *ἐπέχειν τινὸς*, de proportione, Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 207. *Θέσθαι πρὸς λόγον*, Diod. S. 2, 12. Ἄμφω *τὼ λόγω*, Markl. Suppl. 486. *Ποιεῖσθαι λόγους*, Kuster. V. M. 51. 96. Diod. S. 2, 481. Ἐς *λόγους ἐλθεῖν*, de coitu, ad Herod. 133. Οὐ *λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς*, Aristoph. N. 611. Ἐν *λόγοις, ἔργῳ δὲ*, Schol. Lycophr. p. 531. Lips., Heind. ad Plat. Gorg. 16. Ἐν *λόγοις εἶναι*, Zeun. ad Xen. K. Π. 311. Διὰ *λόγων ἑαυτῷ ἀφικνεῖσθαι*, Brunck. Œd. T. 583. ad Med. 872." Schæf. Mss. " *Λόγος*, Conditio, Herod. 7, (158.) Ἐπὶ δὲ λ. *τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐπ' ᾧ στρατηγός τε καὶ ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων ἔσομαι*." Brunck. Mss.]

Λογογράφος, ὁ, Qui orationes conscribit, Orator, Plut de Def. Orac. Καὶ *ταῦτα ποιητὰς καὶ* λ. *ἐν θεάτροις ἀγωνιζομένους λέγειν ἐῶντες*. Sed interdum etiam in vituperium: Dem. (417.) Λ. *τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους, καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος, αὐτὸς ἐξελεγχθήσεται τούτοις ὢν ἔνοχος*: sic enim Demosthenem vocarat Æschines, tanquam per convitium: et ap. Dinarchum, Καὶ *ἀντὶ μὲν λογογράφου καὶ μισθοῦ τὰς δίκας γράφοντος*, ubi per contemtum dicitur, sicut et Lat. Rabula. Latius etiam accipitur; nam Hermogenes Platonem quoque vocat *λογογράφον*, et Thuc. *λογογράφους* vocat Historicos in sui operis præfatione: adeo ut λ. videatur posse appellari Quicunque oratione soluta scribit. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 191. " Ad Thom. M. 4. 33. 66. 83. 119. 201. 215. 370. 530. 580. 587. 596. 661. 860. 879. ad Mœr. 79. 244. ad Corn. Nep. 175. Stav., Ammon. 90. Fabric. Bibl. Gr. 1, 624. Wyttenb. Select. 74. Maii Obss. 2, 76. Lucian. 1, 834. Heind. ad Plat. Phædr. 285. *Λόγων συνθέτης* et *ποιητὴς* opp., Paus. 3, 241. * *Λογογραφεὺς*, Ruhnk. Oratt. Gr. 78." Schæf. Mss. * *Λογογράφης*, Gl. Scriba.] *Λογογραφία*, Orationum scriptio, Historiæ scriptio. Sed Hermog. *λογογραφίαν* ab oratione distinguit, ut Platonis scripta, Bud. ["Thom. M. 580. Fabric. Bibl. Gr. 6, 196. Harl." Schæf. Mss.] *Λογογραφική*, sc. *τέχνη*, Ars scribendi orationes, e Plat. [" Schneid. Præf. ad Demetr. p. xii. *Λογογραφικὸς*, Thom. M. 703. ad Dionys. H. 5, 5. *Λογογραφικὸν*, Prosaicum, Thom. M. 25. 138." Schæf. Mss.] *Λογογραφέω*, Scribo orationes forenses aut scriptito, Scribo historiam, Plut. de Demosthene, *Λογογραφῶν κρύφα τοῖς ἀντιδίκοις*: [cf. c. 6.] Item Greg. Ὃς *νῦν λογογραφῶ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πολιτείαν*, simpliciter Scribo, Bud. [* " *Λογογράφημα*, Schol. Ms. ad Clem. Alex. Pæd. 2, 2." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] *Λογοδαίδαλος*, Orationum ingeniosus concinnator, Orationum peritus artifex, Qui orationes vario artificio elaborat, et quasi variegat, Qui quasi vermiculati sermonis concinnitate utitur: Plato Phædro, Τόν *γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα. Φ. τὸν χρηστὸν λέγεις Θεόδωρον*; Cic. Oratore (12.) Hæc tractasse Thrasymachum Chalcedonium primum, et Leontinum ferunt Gorgiam: Theodorum inde Byzantium, multosque alios quos λ. appellat in Phædro Socrates. Quintil. 3, 1. [" Heind. ad Plat. Phædr. 300. 316. Act. Traj. 1, 232." Schæf. Mss. * " *Λογοδαιδαλία*, Ausonius Epist. 14, 26." Elberling. Mss.] *Λογόδειπνον*, q. d. Cœna sermocinatrix, Athen. in Præfatione suorum Librorum, quos *Δειπνοσοφιστῶν* inscripsit. *Λογοδηρία*, ap. Athan. Verborum contentio, pugna, Altercatio inanis. [" Casaub. ad Athen. 56." Schæf. Mss.] *Λογοδιάῤῥοια*, q. d. Verborum profluvium, Profluentia loquendi, Cic. Partitt. Dicitur autem jocose hoc verbum de garrulis, quasi eorum lingua laboret morbo, qui *διάῤῥοια* quidem vo.

catur, Profluvium, sed de alvi profluvio dici solet. Athen. (159.) Ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτοι ἔφη, ὦ συμποσίαρχε, ὑπὸ λογοδιαῤῥοίας ἐνοχλούμενοι μὴ πεινῶσι: [" Idem p. 22. Casaub. l. c. Est Ammiani Fluentia loquendi, v. Wolf. ad Cic. pro Marc. p. 65." Schæf. Mss. Eust. Od. I. p. 359, 24.] Λογοδιδάσκαλος, Artis dicendi magister. Sonat tamen simpliciter Dicendi magister, Cam. Λογοειδής, Solutæ orationis speciem præ se ferens: unde λογοειδεστέρα συνθήκη, Hermog. [Plut. 10, 810.] Et Λογοειδία in poemate Vitium quoddam, cum nihil cultus splendorisve habet, sed nugax est et futile. Ita VV. LL. sine exemplo. Fortassis autem λογοειδία dicitur in poemate cum non assurgit, sed humi repit, solisque metris a soluta oratione differt. [Λογοειδής, * Λογοείδεια, ad Dionys. H. de C. VV. 420. Schæf. * Λογώδης, 213. ex Aristoxene p. 18.] || Λογοειδὴς a λόγος, Ratio, Themist. 28. Τὸ λ. τῶν ζώων, Similitudo rationis in quibusdam animantibus, ut in avibus nidificatio. [Τὸ λογοειδὲς οὐκ εἶχεν, Philostr. 23. * Λογοειδῶς, Anonym. ad Aristot. ap. Fabric. ad Sext. Emp. p. 291. " Eust. Il. 823, 29." Wakef. Mss.] Λογοθέτης, Rationum perscriptor, Rationalis, Bud. e Cyrillo, qui de dæmonibus dicit, Οἱ τελωνάρχαι καὶ λ. καὶ * πρακτοψηφισταί. [" Phryn. Ecl. 210. Nunnes. Præf. ad Phryn." Schæf. Mss.] Λογοθετέω, Rationem reposco, Ratiocinor, Computo, Photius 325. Οὐ δεῖ οὖν λογοθετεῖν τὸν δημιουργὸν ἐφ' οἷς οἰκονομεῖ τὸν κόσμον, Bud. [Æsopi Fab. 283. * Ἀλογοθέτητον, * Ἐνλογόθετον, Gl. Indiscussum: * Λογοθεσία· Discussio, Mathem. Vett. 105. * Λογοθέσιον, Gl. Ratiocinium, Chrys. 1, 531. 6, 450. Basil. Sel. 150. Œcum. in Epist. Judæ p. 228.] Λογοθεώρητα signa, VV. LL. e Cæl. Aurel. Med. Chr. 3, 2. Sin vero occulta fuerit solutio, quam Græci ἄδηλον appellant, aut immensa signa, quæ Græci λ. vocarunt. Sed fortasse scr. potius disjunctim λόγῳ θεωρητὰ, quid autem significet λόγῳ cum illa voce, antea dictum fuit, et pro Immensa reponi aliud vocabulum debet. Λογοθήρας, ea forma qua dicitur ὀρνιθοθήρας, Qui verba aucupatur, Verborum captator, Philo V. M. 3. Οὐχ ὅπερ μεθυδεύουσιν οἱ λ. καὶ σοφισταί. Cic. ead. metaphora eademque de re dixit, Aucupium delectationis, in Oratore, Ne elaborata concinnitas, et aucupium delectationis manifesto deprehendatur. [" Ad Lucian. 1, 266." Schæf. Mss. * Λογοϊατρεία, Philo J. 1, 526. " Ad Hesych. 2, 494, 15." Dahler. Mss.] Λογολέσχης, Blatero, Blaterator, Nugator, Loquax: ut exp. Bud. in Greg. Στῆναι δ' ὅμως ἀναγκαῖον πρὸς τοὺς λ., καὶ μὴ ἐρήμην ἁλῶναι, λόγον ἔχοντας. Sic Epigr. Τούτοις τοῖς παρὰ δεῖπνον * ἀοιδομάχοις, λ. Fit e λόγος et λέσχη, a quo et ἀδολέσχης. [" Jacobs. Anth. 9, 457." Schæf. Mss.] Λογολεσχεῖν, Blaterare, Nugari. [Eust. Il. Δ. p. 232, 27. " Const. Manass. Chron. p. 8." Boiss. Mss. * " Λογομάγειρος, ad Hesych. 2, 494, 15." Dahler. Mss. " Suid. v. Ἀντιφῶν Ἀθηναῖος." Boiss. Mss.] Λογομανέω, Literis et disciplinis vehementer incumbo, Bud. 833. ap. Chion. (Ep. 15.) cujus locum affert. Sed hoc addo, proprie sonare quasi quis dicat, Literarum insano quodam amore teneor: Gall. Il est enragé après l'étude. Λογομάχος, Qui verbis pugnat, contentione verborum delectatur, Argutator, quales sunt sophistæ, Greg. Μή μοί τις ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λ. [" Jacobs. Anth. 9. 457." Schæf. Mss.] Λογομαχία, Pugna quæ committitur verbis; Budæo Verborum velitatio, [Plaut. Asin. 2, 2, 41.] Loquax contentio, ex Eust. Il. A. (304.) Ὡς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσι. Potest et uno verbo exponi Rixa. [1 Tim. 6, 4.] Λογομαχέω, Verbis pugno, velitor, Rixor, Dionys. Areop. [2 Tim. 2, 14. * " Λογομετρία, Basil. Ms. in Greg. Naz. Cod. 573. fol. 21. recto." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * " Λογόμιμος, Logomimus, Festivus scurra, qui varios hominum sermones festive imitari novit, Athen. 19. ubi v. nott." Schw. Mss.] Λογομύθιον, Oratio fabulosæ narratiunculæ, Cam. [J. Poll. 2, 123. * Λογοπλάθος, i. q. λογοποιὸς, Phryn. Bekkeri p. 50.] Λογοποιὸς, Fabularum confictor, Fabularum scriptor, ut quando Æsopus appellatur λογοποιὸς, cum ab aliis, [Herod. 2, 134.] tum ab Athen. Testatur autem et Eust. eum vocari λογοποιὸν pro μυθογράφον, ubi hunc usum nominis λόγος, a quo est λογοποιὸς pro λογογράφος, antiquum existimare videtur, sicut vicissim usum nominis μῦθος pro λόγος ap. Hom. ceterosque vett. poëtas extare scimus. Sed de λόγοι Eust. non assentior, cum ap. Hom. rarum sit, adeo ut etiam usquam ap. eum extare negarint vett. quidam Gramm. sicut antea dictum fuit: significet autem ipsi simpliciter Verba, cum in eo quem protuli loco, tum in isto, Il. O. 393. καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις: eandemque et ap. Hesiod. signif. habeat. Crediderim igitur potius λόγους primum fuisse appellata Quævis fabulosa, s. mendacia, ut et Lat. utuntur nomine Verba; deinde Fabulas, quales sunt Æsopicæ, aliæque, idem nomen accepisse. Ceterum generalius Qui fabulas, i. e. mendacia, confingit, Vaniloquus, Qui falsos rumores spargit, Rumigerulus. Dem. (704.) Κατὰ τὴν ἀγορὰν λογοποιοὺς καθίεσαν ὡς ἁπλᾶ μὲν ἕτοιμοι τὰ χρήματα ἐκτίνειν. Sic usus est et Synes. non semel: Epist. 44. Ὁ. λ. ὁ τιτρώσκων ἐξ ἀφανοῦς, καὶ τοὺς λ. καταισχῦναί τε καὶ κατασιγάσαι: 104. Τοιοῦτοί τινες ἐφοίτων λ., ἄλλος ἀλλοθεν ἥκειν φάμενοι. || Orator, Historicus, Bud. nulla tamen exempla harum signiff. afferens; sed ap. Isocr. λογοποιοὶ opponuntur Poëtis, s. potius ab illis distinguuntur: a Xen. autem videtur peculiarius poni pro Historicis. || Λογοποιὸς exp. etiam Orationis artifex, Cam. ap. Plat. [" Harpocr. Λ., ὁ ὑφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος. Ἰσοκράτης Βουσίριδι, καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δευτέρᾳ. Sic Ἑκαταῖος ὁ λ., Herod. 2, 143. 5, 36. 125. Vocab. λόγος enim, præter alias signiff. etiam hanc habet, ab H. Steph. prætermissam, ut Historiam vel Narrationem denotet: qua de signif. vide Wessel. et Schw. in Præf. ad Herod. p. xxvi. Sic et ipse Herod. ab Arriano Ἀναβ. 3. sub fin. λογοποιὸς nominatur." Schw. Mss. " Ad Mœr. 79. 218. 244. Act. Traj. 1, 238. Ammon. 90. Larcher. ad Herod. 1, 163. Thom. M. 473. 581. ad Charit. 575. Schol. Aristoph. Πλ. 424. 1145. ad Lucian. 2, 38. Boiss. Philostr. 517." Schæf. Mss.] Λογοποῖα, Fabularum confictio, scriptio, Mendaciorum confictio. [" Ad Charit. 248." Schæf. Mss. Theophr. Char. 8. Preces, Symm. Ps. 101, 1. * Λογοποιϊκὸς, Plato Euthyd. 289.] Λογοποιέω, Fabulas confingo, scribo. Fingo, poëtarum more, de quibus etiam usurpat hoc verbum Isocr. Καὶ πολλὰς ἄλλας ἀνομίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν. Sic autem et Plato de Rep. 2. Καὶ τοὺς ποιητὰς ἐγγὺς τούτων ἀναγκαστέον λογοποιεῖν. Generalius etiam pro Confingo, Mentior, Rumorem falsum spargo, Dem. (69.) Καὶ λογοποιοῦσί τινες περιϊόντες ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ: (578.) Ὅθ' οὕτως, ὡς ἀπήλλαγμαι, περιϊὼν ἐλογοποίει. Dicitur item λογοποιῶ τοῦτο πρός σε: Philo, Καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, ubi exponi etiam potest simplicius Tales rumores vel sermones jactabant. Sic certe et alibi invenitur simpliciter positum et generaliter pro Rumorem aliquem spargere, disseminare, Dictitare aliquid, Perhibere: Lucian. (1, 506.) Ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ. [" Boiss. Philostr. 517. Argum. Eur. Phœn. fin. Valck. p. xxii." Schæf. Mss. Thuc. 5, 38.] Λογοποίημα, q. d. Fabulamentum, Fabula, Commentum, Mendacium. Affert autem J. Poll. (2, 122.) e Plat. [" Athen. 224. Jacobs. Anth. 7, 331." Schæf. Mss.] Et Λογοποιητικὴ τέχνη, Cam. affert e Platonis Euthyd.: postquam dixit λογοποιοὺς appellari Artifices orationis. [" Phryn. Ecl. 20." Schæf. Mss. * Προσλογοποιέω, Joseph. B. J. 1, 19, 3. * Λογοπραγέω, Eust. Od. Ξ. p. 543, 29. " Λογοπραγέομαι, Schol. Isocr. 441. Cor." Boiss. Mss. * " Λογοπραγία, Anna C. 485." Elberling. Mss. * Ἀλογοπράγητος, Lobeck. Phryn. 593. * " Ἀλογοπραγήτως, Jo. Antioch. Or. de D. M. 13." Kall. Mss.] Λογοπράτης, Verborum venditor. Qua signif. causidici omnes ac rabulæ, λογοπράται appellari possint. Sed in VV. LL. anuot. e Greg. λογοπράτης pro Epitheto Judæ, quod Christum, Λόγον Dei, vendiderit. [* " Λογοπώλης, ad Hesych. 2, 494, 15." Dahler. Mss. Philostr. 526. * " Λογοσκόπος, Pallad. V. Chrys. p. 51. Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ἐλάνθανε τῶν πανταχοῦ πραττομένων ἢ λαλουμένων. ἔχοντι * ἐργοσκόπους καὶ λ., ἵνα μὴ ἄλλως εἴπω. * Λογοτεχνία, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 8."

Boiss. Mss.] "Λογοτόπος, ap. Philosophos dicitur "τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετον, ut, Si vivit Plato, spirat "Plato: at primum est, ergo et secundum. Ita "Suidas, ap. quem vide plura. Dialectici id vocant "Syllogismum hypotheticum." [Diog. L. 7, 77. vitiose pro * Λογοτρόπος, Schn. Lex. habet λογότροπος, parum recte. * "Λογοφίλης, Philo J. 1, 58." Wakef. Mss. * Λογόφιλος, Stob. Serm. 36.]

Λογέμπορος, Qui verborum mercaturam exercet, verba vendit. De sophistis dictum, VV. LL. [Artemid. 2, 75. "Schol. Eur. Hipp. 966." Wakef. Mss.] Λογίατρος, Verbis tenus medicus, artem medicinæ profitens. ["Menag. Amœn. Jur. 35. p. 235." Boiss. Mss.] Αι Λογικοὶ ἰατροὶ, Medici qui ratione et methodo propria morborum remedia investigabant, Gorr.

Ἀειλογία, ἡ, q. d. Semperloquium, Verbositas, πολυλογία, Suid. Hes. Sed a Suida exp. etiam ταυτολογία. || Ἀειλογία, inquit Bud., Dicendæ causæ aut rationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei jam judicatæ et finitæ, Dem. (341.) Κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, τὴν ἀ. ὁρῶ προτεινομένους, Etiamsi rationes jam administratæ reip. reposciti fuerint, iterum tamen iterumque reddere rationem offerentes et paratos. Hes. ἀειλογίαν exp. τὸ ἑκάστοτε διδόναι λόγον καὶ ἀπολογίαν, Subinde obnoxium esse rationibus referendis. Harpocr. τὸ ἀεὶ λόγον καὶ εὐθύνας ὑπέχειν. Dem. (1306.) Ἀειλογίαν παρέχειν. Ἀειλογέω, unde ἀειλογεῖς, quod Hes. Suid. exp. ἀεὶ λαλεῖς, i. e. Semper loqueris; sed ille addit etiam ἀεὶ προφέρεις. At in VV. LL. ἀειλογεῖς redditur Verbosi, perinde ac si nomen esset. Quinetiam falso ei tribuitur expositio ex ἀειλογία sumta. "Ἀειλογεῖς, Verbosi, Semper "garrientes: ἀειλαλοῦντες. Apud Demosth. et Isæ-"um pro Reddendis rationibus obnoxii. Ita VV. "LL. sed perperam e verbo facientia nomen: ver-"bum enim esse aperte ostendit Hes., ap. quem "legimus, Ἀειλογεῖς, ἀεὶ λαλεῖς, ἀεὶ προφέρεις, Sem-"per loqueris, Semper profers." Αἰσχρολόγος, Qui turpia et obscœna loquitur. Αἰσχρολογία, Sermo turpis s. obscœnus, Sermonis turpitudo, Verba turpia, Verborum obscœnitas, Aristot. Eth. 4, 8. de comicis, Τοῖς μὲν γὰρ ἦν γελοῖον ἡ αἰσχρολογία: Polit. 7. Ὅλως μὲν οὖν αἰσχρολογίαν ἐκ τῆς πόλεως δεῖ τὸν νομοθέτην ἐξορίζειν. Αἰσχρολογέω, Turpia loquor, Turpibus verbis utor, Turpis et obscœnus sum in sermone.

Ἄλογος, ὁ, ἡ, Rationis expers, Sine ratione, Aversus a recta ratione. Quæ tres interprr., Ciceronianæ sunt. Uno verbo Irrationalis a nonnullis, ab aliis Irrationabilis, sequendo Quintil.: Ζῶα, Animalia rationis expertia, Ratione carentia, Irrationabilia, Bruta animalia, Brutæ animantes. Plato Timæo, Τὸν πολὺν ὄχλον καὶ ὕστερον προσφύντα, θορυβώδη καὶ ἄλογον ὄντα λόγῳ κρατήσας. Hanc definitionem Stoicam, Πάθος ἐστὶν ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις, Cic. interpr. Perturbatio, aversa a recta ratione, contra naturam, animi commotio. Opponuntur autem εὔλογος et ἄλογος: ut in his Stoicorum item Definitionibus, Βούλησις, εὔλογος ὄρεξις· ἐπιθυμία, ὄρεξις ἄ.: quas Cic. sic reddit, Voluntas, quæ quid cum ratione desiderat. Libido, vel Cupiditas effrænata, quæ adversa ratione incitata est vehementius. Hanc præterea, Λύπη ἐστὶ συστολὴ ἄ. vertit, Ægritudo, animi, adversante ratione, contractio. Ἄ. αἴσθησις, inquit Bud., ap. Dionys. H., est Qua sine arte, nullo usu, aliquid deprehendimus; ut decorem corporis, harmoniam cantus, venustatem dictionis, et similia: ἄ. τριβὴ pro eod.: ap. Quintil. Usus irrationabilis. || Ἄλογον, Rationi non consentaneum, Cum ratione pugnans, Inconsulto et temere dictum s. factum Absurdum, Isocr. Symm. Πάντων δ' ἀλογώτατον πεπόνθασιν ὅσοι νομίζουσιν κ. τ. λ. Plato Apol. Socr. (2.) Ὁ δὲ πάντων ἀλογώτατον, ὅτι οὐδὲ τὰ ὀνόματα οἷόν τε τῶν κατηγόρων εἰδέναι καὶ εἰπεῖν, Quodque omnium est absurdissimum, ne nomina quidem accusatorum sciri ac proferri posse. || Facultatis dicendi expers: quasi cui λόγος non sit datus. || Ἄλογα, Non dicenda, Non fauda, Nefanda, ἄῤῥητα, Hes. citans Soph. Thyeste. Vide adv. Ἀλόγως paulo post. || Ἄ. ἐρανισταὶ, Asymboli, Qui nondum symbolum pro convivio solverunt, VV. LL. Suidæ verba sunt, Ἄ. ἐρανισταὶ, οἱ μήπω ἐξειληχότες τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτοῖς. || Ἄ. ἡμέραι, Dies irriti, ut exp. quidam ap. LXX. Num. 6, (12.) Alii, Dies innumerati. || Ἄλογον, Proportionem non habens; quod etiam ἀσύμμετρον appellatur, Bud. post Philoponum. ["Thom. M. 845. Luzac. Exerc. 34. Jacobs. Anth. 9, 309. 10, 233. Wakef. S. Cr. 4, 243. T. H. ad Plutum p. 441. Brunck. Soph. 3, 495. Diod. S. 2, 505. ad Lucian. 2, 335. ad Dionys. H. 5, 87. Heind. ad Plat. Gorg. 186. 262. Valck. Anim. ad Ammon. 214. Wyttenb. ad Plut. 1, 376. Sermonis expers, Lucian. 3, 190. De syllaba longa, Dionys. H. 5, 109. Apud Mathem., Heind. ad Plat. Hipp. 179. Conf. c. ἄλλος, Wakef. S. Cr. 4, 245. Fac. ad Paus. 2, 9. ad Thom. M. 153. Ἄλ. λόγος, Fac. l. c. bona videtur lectio. Ἄλ. τριβὴ, Quintil. 4, 201. Sp." Schæf. Mss. Ἀλογώτερα, ad marg. ἀλογώτατα, Maxime præter opinionem, Thuc. 6, 46. * "Ἀλογογράφητος, Obscure scriptus, Eust. Il. 842, 43." Wakef. Mss. * "Ἀλογοτροφεῖον, Athan. 2, 646. * Ἀλογοφάνειρος, (sic,) 595." Bast. in Ind. Scap. Oxon.] Ἀλόγως, Sine ratione, Absque rationis usu, Irrationabiliter, Irrationabilium animalium vel Brutorum more. Nam Brute adv. durum est. || Absurde, Nullam ob causam. Nulla certa cum ratione, Isocr. Panath. Καὶ τῆς τιμῆς ταύτης ἔτυχον οὐκ ἀ., Et honorem hunc non abs re consecuti sunt: ad Phil. Ἐπιθυμήσας μοναρχίας ἀ. καὶ μανικῶς, Captus monarchiæ desiderio nulla cum ratione, et insane. || Cum silentio. Proprie, Sine sermone, Sine ullo verbo. Apud Soph. (Œd. C. 131.) Ἀφώνως, ἀλόγως, Tacite et cum silentio, Sine voce et sermone. ["Toup. ad Longin. 325." Schæf. Mss. * Ἀλογώδης, unde ἀλογωδέστερον, Aristot. de Spiritu 2. p. 327. Sylb.] Ἀλογία, Irrationabilitas, Rationis carentia, si ita loqui fas esset. || Inconsiderantia, Incogitantia, Temeritas. Denique dicitur inesse Ei, quod dictum factumve est citra rationem, non adhibita ratione in consilium. Plato de LL. 10. Ἀγόμενος δὲ ὑπό τινος ἀ.: Ep. 7. Διὰ τὴν ἀτοπίαν καὶ ἀ. τῶν γενομένων, Propter eorum, quæ facta fuerunt, absurditatem et temeritatem, Propter eam, quæ cernitur in iis quæ facta sunt, absurditatem et incogitantiam, aut temeritatem, vel Rationis et judicii inopiam. Quidam vertunt etiam Absurditatem; sed videmus hic Plat. post ἀτοπίαν, quod ad verbum sonat Absurditatem, subjungere ἀλογίαν. || Exp. a Suida et ἀταξία, Confusio et perturbatio: proprie Cum nihil ordine fit. Ubi enim est ἀλογία, i. e. nihil fit certa cum ratione, ibi nec ordo ullus servatur. Vicina est igitur hæc signif. proxime præcedenti. Citat autem Suid. exemplum significationis quam ponit. || Contemtus, Aspernatio, Herod. (7, 226.) Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος, Contemtui habens, Contemnens, Ἐν μηδενὶ λόγῳ ποιούμενος, Nullam rationem habens: (2, 141.) Ἐν ἀλογίῃσιν ἔχω, itidem pro Contemtui habeo: (4, 150.) Ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, Pro nihilo habebant oraculum. || Ἀλογία vocatur a Greg. Edictum Juliani, quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberalium, Ἵνα ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας προκηρύξῃ τὴν ἀ., Bud. At pro Silentio positum ἀλογία vide Λογάω. || Cum necessitas reddendarum rationum a principe remittitur, VV. LL. ["Ad Dionys. H. 1, 203. T. H. ad Plutum p. 446. Toup. Opusc. 1, 21. 425. Thom. M. 38. ad Herod. 172. 347. 473. 602. 612. Silentium, Lucian. 2, 337." Schæf. Mss.] Ἀλόγιον, apud J. Poll. et Suid., ἀλογίου δίκη, Actio in eum qui gestorum in magistratu rationem non reddit. Sic dicitur ut ἀγραφίου δίκη, et alia. Invenitur et ἀλογίου ἔγκλημα, Crimen non redditæ hujusmodi rationis, i. e. Crimen quod admittitur non reddendo earum rerum rationem. Nisi potius ἔγκλημα hic i. est q. δίκη. [* Ἀλογοσύνη, Liban. 1, 357. Reisk.] Ἀλογέω, Rationem alicujus non habeo, Aspernor, Contemno: λόγον τινὸς οὐ ποιῶ, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιοῦμαι τινά. Herod. (3, 125.) Ἀλογήσας συμβουλίης, Consilium aspernatus. Philo de Mundo, Ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν. || Suid. vult ἀλογη-

σαι significare etiam παραλογίσασθαι, Decipere: eujus signif. exemplum habes in pass. voce, paulo post. ‖ Ἀλογέομαι, Contemnor, Spernor, Diog. L. in Thal. Οἱ δ' ἐπειδὴ διαπρεσβευόμενοι ἠλογοῦντο, πρὸς τοὺς Κώους πολεμοῦσι, Cum autem eorum legati spreti rediissent, Cois bellum inferunt: unde partic. ἠλογημένος, Contemtus, Cujus nulla ratio habita est, Qui neglectim transmissus est et præteritus. Alciphrontis (2, 1. p. 263.) Lamia Demetrio, Καὶ ἠλογημένη σιωπῶ καὶ εὐχομένη θεάσασθαι παρ' ἑαυτῇ, Et neglecta a te interque amicas præterita taceo, ap. meipsam vota faciens ut videre tantum te liceat, Bud. Comm. 1078. ‖ Ἀλογεῖσθαι, Decipi, 2 Macc. 12, (24.) Ἀλογηθῆναι τούτους συμβήσεται, exp. Eos decipi continget. ‖ Ἠλογημένος νοῦς ap. Dionys. Areop. de D. NN. pro Rationis vacuus, Bud. [" Dionys. H. 1, 96. Toup. Opusc. 1, 161. Emendd. 1, 245. ad Herod. 71. 613. 674. Bergler. Alciphr. 198." Schæf. Mss. Il. O. 162. * Ἀλόγημα, i. q. ἀλογία, Polyb. 9, 16, 5. et sæpius. * " Ἀλόγησις, Philo J. 246." Wakef. Mss. * " Καταλογέω, Parthen. 23." Boiss. Mss. * " Κατηλογέω, i. q. ἀλογέω, Contemno, Nihili facio. Cum gen., Herod. 1, 84. Κατηλόγησε τούτου, 144. τὸν νόμον. Cum acc., 3, 121. Κατηλογέοντα τὰ Ὀροίτεω πρήγματα. Formationem verbi e κατὰ et ἀλογέω, cum κατηγορέω e κ. et ἀγορέω, similibusque confert Æm. Portus Lex. Ion.; sed vitiosam judicat Schneider. Lex., uniceque veram formam censet Καταλογέω, quam reperiri ait ap. Stob. Serm. 133. Herod. 1, 144. 3, 225. Sed Stobæi locum frustra quæsivimus; vitiosa etiam est citatio Herod. 3, 225. Apud eund. Herod. 1, 144. κατηλόγησε perinde a præs. κατηλογέω et καταλογέω derivatum esse potest: κατηλογέοντα vero, quod 3, 121. communi consensu libri omnes tenent, præsentis temporis formam κατηλογέω exhibet." Schw. Mss.] Ἀλογεύομαι, A ratione aberro, Non sum compos rationis, Absurda loquor, et non consentanea rationi, nec cohærentia, Bud. ap. Cic. [* " Ἀλογιάω, Bekk. Anecd. 380." Kall. Mss. * " Ἀλογόω, Athan. 2, 58." Bast. in Ind. Scap. Oxon. * Ἀλόγιος, Schleusner. Lex. V. T.]

[* " Ἀμαλόγος, Abresch. ad Cattier. 99. Salmas. ad Treb. Poll. 207." Kall. Mss. Ἀμαλόγος, Gl. Garrulus: * Ἀμαλογίαι· Apinæ. * Ἀμετρολογέω, Immodice loquor, Schol. Aristoph. Θ. 1082.]

Ἀνάλογος, ὁ, ἡ, Ad proportionem similis, Hermolaus, Proportione respondens: λόγον ἔχειν, Bud., est etiam Proportionem habere et rationis similitudinem: h. e. ἀνάλογον εἶναι καὶ ἀναλογεῖν. Idem alibi, ἀνάλογον etiam i. dicitur q. ἀντιστρέφον, Ex adverso respondens. Aristot. de Mundo, Τούτοις ἀνάλογόν τι ἔχουσιν οἱ ἐκ ποταμῶν καὶ λιμνῶν γινόμενοι. Ἀνάλογον item Respondens ex æquo, Æque pollens, junctum cum præp. πρὸς, Aristot. Eth. 5. Ἡ δ' ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ εἶναι παντός· ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ μικρὸν ἁμάρτημα, ἀνάλογόν ἐστι πρὸς τὰς ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι. ‖ Consentaneus, Aristot. Rhet. 3. Τὸ δὲ πρέπον ἕξει ἡ λέξις ἐὰν ᾖ παθητικὴ τε καὶ ἠθικὴ, καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἀνάλογον, Consentanea et congruens, Non absona, Bud. Porro ineptissimam et plane falsam esse censeo vocis ἀνάλογος formationem, quæ ab Etym. ponitur: ut sit ἄλογος primum a λόγος, deinde ἀάλογος, et interjecto ν, ἀνάλογος quasi Rationi consentaneus. Hoc enim etymum mihi videtur satis refellere vel Plat. locus in Timæo, in quo pro ἀνάλογον dicit divisim ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, et Cic. Proportione interpr. itidem. ‖ Ἀνάλογον, Adverbialiter ponitur interdum, s. potius Adverbium est, Plato Timæo, Ἐκ τε οὐσίας τριῶν τούτων συγκραθεῖσα μοιρῶν, καὶ ἀ. μερισθεῖσα καὶ ξυνδεθεῖσα, Temperatione trium partium et proportione compacta, Bud. ‖ Ἀνάλογον, inquit Bud., Adverbium est, et siguif. quædam esse inter se proportione constituta aut natura comparata, Aristot. 2 de Anima, Αἱ δὲ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον· ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφὴν, Quod in animante est os, hoc est in arbore radix, Themist. in Post. Analyticis, 1. Ἀλλ' ἐὰν ἀριθμοὶ τέσσαρες ἀνάλογον ὦσι, καὶ ἐναλλὰξ εἰσὶν ἀνάλογον· καθόλου μὲν γὰρ ἀληθὲς, ἐάν τινα ἀ. ᾖ, καὶ ἐναλλὰξ ἀ. ἔσται, Si quatuor vel numeri vel magnitudines statuantur intercedente inter eas proportione, si situs commutentur, sic quoque proportio salva erit. Gal. ad Gl. 2. Ἀ. τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί, Ead. ratione qua etc. Idem annotat eund. Gal. alibi, sicut et Aristot., sæpe uti pro Instar et similitudine rationis. Hactenus e Bud. Citantur in VV. LL. hæc Platonis verba, Ἀ. ἑαυτὴν διανέμει, ibique exponuntur, Se accommodat proportione, de LL. 10. Ἡ τοιαύτη κίνησις ἀ. ἑαυτὴν διανέμει σμικροῖς τε καὶ μείζοσιν. Ibid. citatur ex Aristot. Pol. ὁ παρ' ἀ., pro Justam excedens proportionem. ‖ Bud. τῷ ἀνάλογον exp. Eo, quod vicem præbet, Aristot. de Anima 2. Εἰ οὖν τὸ ζῶον ὥρισται τῷ τὴν αἰσθητικὴν ἔχειν ἀρχὴν, τοῖς μὲν ἐναίμοις ἀναγκαῖον ἐν τῇ καρδίᾳ ταύτην ἔχειν τὴν ἀρχὴν, τοῖς δ' ἀναίμοις, ἐν τῷ ἀ. μορίῳ, In eo quod vicem sanguinis præbet. [" Phryn. Ecl. 112. Thom. M. 807. Jacobs. Anth. 7, 8. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 400. Kuhn. et Sylb. ad Paus. 180. Toup. ad Longin. 363. Emendd. 1, 115. Valck. Anim. ad Ammon. 207. Fabric. Bibl. Gr. 1, 351. Lucian. 1, 182. 772. 2, 64. ad Diod. S. 1, 172. 183. 366. 2, 199. Dionys. H. 5, 11. 88. 2, 1007. Schneid. ad Aristot. H. A. p. 15." Schæf. Mss.] Ἀναλόγως, i. q. ἀνάλογον Adverbialiter positum. [" Jacobs. Anth. 7, 12." Schæf. Mss. Lucian. 3, 609.] Ἀναλογία, Proportio, Comparatio, Cic. in Plat. Timæi interpretatione, Quæ Græce ἀναλογία, Latine, audendum est enim, quoniam hæc primum a nobis novantur, Comparatio Proportiove dici potest. Ibid. Δι' ἀναλογίας ὁμολογῆσαν vertit Proportione constructum. Quintil. 5, 11. Ἀναλογίαν quidam a simili separarunt, non eam subjectam huic generi putamus. Nam ut unum ad decem, sic decem ad centum, simile certe est. Hæc Fabius. Secundum Aristot. ἀναλογία est ἰσότης τοῦ λόγου, Ethic. 5. ‖ Apud Gramm. Fab. 1, 6. Omnia tamen hæc exigunt acre judicium: ἀναλογία præcipue, quam proxime e Græco transferentes in Latinum, Proportionem vocarunt: ejus hæc vis est, ut id, quod dubium est, ad aliquid simile, de quo non quæritur, referat: ut incerta certis probet. Quod efficitur duplici via, comparatione similium, in extremis maxime syllabis, propter quod ea, quæ sunt e singulis, negantur debere rationem, et diminutione. Comparatio in nominibus, aut genus deprehendit, aut declinationem. Genus, ut si quæratur, funis masculinum sit an fem. simile illi sit panis. Declinationem, ut si etc. Vide locum. Secundum Gell. autem 2, 25., ἀναλογία est Similium similis declinatio: quam quidam Lat. Proportionem vocant. ‖ Arithmetica, Proportio quæ est in numeris: ut in priore illo Fabii loco. ‖ Ἀ. autem geometrica, inquit Bud., qua contingit totum ad totum ita sese habere, ut utrumque ad utrumque, h. e., utrumque ad alterum. Est autem hæc proportio hiulca et interrupta, i. e., non continua: hoc modo, ut A ad B se habet, sic C ad D. sit igitur etc. Vide seqq. ap. eum in prior. Annot. in Pand. Sciendum est autem, quam vocat Proportionem interruptam, ab Aristot. appellari ἀ. ἀναδιῃρημένην: quam vero Continuam proportionem, ἀ. συνεχῆ. [" Diod. S. 1, 423. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 178. 3, 2." Schæf. Mss.] " Ἀναλογικὸς, Proportionalis. E Lu-" ciano affertur pro Constitutus in rationem pro rata " parte comparatione." [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 158." Schæf. Mss. * " Ἀναλογικῶς, Ind. Hasii ad Leon. Diac. 188." Boiss. Mss.] " Ἀναλογάδην, " Secundum proportionem, VV. LL." [Phav. Lex. 77.] Ἀναλογέω, Proportione respondeo, Proportionem habeo et rationis similitudinem: quod etiam dicitur duobus verbis, ἀνάλογον εἶναι, vel λόγον ἔχειν. Gal. Ἀναλογεῖ ὑγεία μὲν πρὸς σωφροσύνην· πάλιν ἀναλογεῖ ῥώμη σώματος πρὸς ἀνδρείαν ψυχῆς: Eandem rationem habet. Alex. Probl. Ἀναλογεῖ τὸ ἐκ καρδίας θερμὸν λυχνιαίᾳ φλογὶ, ubi varie exp., hisce sc. modis, Flammæ respondet, apte respondet, Flammæ habet proportionem, Proxime ad flammam accedit, Convementiam cum flamma habet. Item, Ead. est ejus ratio quæ et flammæ: quam postremam exp. ceteris prætulerim. In Pand. τὸ ἀναλογοῦν μέρος,

Portio, Rata pars, Bud. [" Toup. ad Longin. 363." Schæf. Mss. Inscr. Pocock. p. 45. Τοῖς τῆς Ἀσίας βασιλικοῖς ἀνελόγησε, Annumeravit. * " Ἀναλογητέον, Aristot. Rhet. ad Alex. 37." Kall. Mss.] Ἀναλογητικός, Proportionabilis, ad verbum; fit enim a verbo ἀναλογεῖν: ideoque cum sit verbale expono nomine barbaro quidem, sed quod et ipsum quandam verbalis speciem præ se ferat. VV. LL. exp. Qui ratione fulcitur, Ratiocinatione utens: et ὅρος ἀ., Definitio quæ secundum proportionem existit. Item e Diog. L. ἀναλογητικοὶ quidam philosophi memorantur. Illæ autem duæ priores expp. Qui ratione fulcitur, Ratiocinationibus utens, plane mihi videntur respuendæ. [Diog. L. 1, 17. Sext. Emp. 261. " Diosc. 417. Villois. Anecd. Gr. 2, 103." Wakef. Mss.]

Ἀξιόλογος, ὁ, ἡ, q. d. Mentione dignus, sicut et in λόγου ἄξιος dictum fuit, Memorabilis, Thuc. 1, (1.) Καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων πόλεμον, Maxime memorabile, Synes. Ep. 133. Ἀξιόλογα λίθων βάρη. Dicitur etiam de homine pro Non spernendus, Qui est alicujus pretii, Thuc. 2. Ξυγκαλέσας τοὺς στρατηγοὺς τῶν πόλεων πασῶν, καὶ τοὺς μάλιστα ἐν τέλει καὶ ἀξιολογωτάτους: 3. Καὶ ὅσοι αὐτῶν ἦσαν ἀξιολογώτατοι, Qui maximi fiebant. Ἀξιολόγως, Ita ut mentione dignum sit, ἀξίως λόγου: ἀ. μελετᾷν, VV. LL. Laudabiliter et præclare. Et e Xen. Οὐδέν ἀ. ἡδύ, Voluptas nulla, quam magni facias: [Ἀπ. 1, 5, 5. 4, 5, 9. * Ἀπειρολογία, Sext. Emp. 100.] Ἀργολογία, Sermo otiosus et inutilis. Ἀργολογέω, Otiosa et supervacanea dico, Basil. [* Ἀρτιλόγος, unde * Ἀρτιλόγως, * Ἀρτιλογία, J. Poll. 5, 150. * Ἀπαρτιλογέω, Eust. Od. Θ. 240.] Ἀπαρτιλογία, Summa quadrans et rotunda, ὁ ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμὸς, Eust.: Herod. (7, 29.) p. 98. Bud. Comm. 736. e Cic. interpr. Ratio quadrans, cum nihil nec excurrit, nec deest. Ἀρχαιολογία, Sermo aut Historia de rebus antiquis, ut Libri Josephi de Antiqq. Jud. et Catonis Origines. Ἀρχαιολογέω, Antiqua memoro, De antiquis dissero. Pro Res antiquas scribo, citatur e Gaza de Mensibus. || Antiquis verbis utor, Antiquo sermone utor. [* " Αὐτολόγος, Verbum ipsum Dei, Μετὰ ταῦτα Χριστιανοῖς ἐγκαλεῖ, ὡς σοφιζομένοις ἐν τῷ λέγειν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτολόγον, Orig. c. Cels. 2. p. 79, 32." Seager. Mss. " Cf. Wolf. Anecd. Gr. 3, 162." Boiss. Mss. Περιαυτολογέω, Περιαυτολογία, vide p. 2420. * Περιαυτολογικός, Barker. ad Etym. M. 836.]

[* Βαρυλόγος, Pind. Π. 2, 98. ἔχθος, Schol. Aristoph. Εἰρ. 1296. * Βραδυλόγος, Schol. Ven. Il. Γ. 155. * Βραδυλογία, J. Poll. 2, 121. 4, 22. 6, 150.]

Βραχυλόγος, Brevis in sermone, Qui breviter dicit aliquid aut loquitur, Plut. Lyc. (19.) Καὶ γὰρ ὁ Λυκοῦργος αὐτὸς βρ. τις ἔοικε γενέσθαι καὶ ἀποφθεγματικός: dixerat vero paulo ante τὸν λόγον τὸν Λακωνικὸν, βραχὺν εἶναι: [Alex. 64. * " Βραχυλόγως, J. Poll. 4, 24." Kall. Mss.] Βραχυλογία, Sermonis Orationisve brevitas, i. q. βραχυέπεια, Quintil. 8, 3. Huic subjacet virtus non solum aperte ponendi rem ante oculos, sed circumcise atque velociter. Ac merito laudatur brevitas integra; sed ea minus præstat, quoties nihil dicit nisi quod necesse est: βραχυλογίαν vocant: quæ reddetur inter schemata. Est vero pulcerrima, cum plura paucis complectimur. [Plut. 6, 583. 9, 205.] Βραχυλογέω, Breviter loquor, Brevis sum in dicendo, Plut. (6, 731.) Οὗτοι ὑμᾶς βραχυλογοῦντας ἔπαυσαν, ad Lacones multa et magna crimina Thebanis objicientes. [* " Βραχυλόγημα, Tzetz. Chil. 5, 317. 325. 12, 517." Elberling. Mss.] " Βραχυλογητέον, Brevibus verbis, s. Brevi oratione " utendum."

Δεινολογία, Oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem, ut δείνωσις. Δεινολογέομαι, Quiritor, Gravem injuriam me passum esse dico, Herod. 4, (68.) Ὁ δὲ ἀρνέεται, οὐ φάμενος ἐπιορκῆσαι, καὶ δεινολογέεται, Plut. Sert. (6.) Ἀγανακτούντων δὲ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ δεινολογουμένων εἰ κ. τ. λ. Item δεινοποιῶ et ἐπιτραγῳδῶ, Crimen amplifico, Rei indignitatem exaggero, ut δεινόω. Δεκάλογος, Decem præcepta, ad Gal. 5, (14.) Ἐν ἑνὶ λόγῳ, pro Uno præcepto. Est autem Hebraismus. [* Δευτερολόγος, Teles Stobæi Serm. 37. " Bottiger quid sit etc., 1. p. 15." Schæf. Mss.] Δευτερολογέω, Secundo loco dico, Secundam orationem habeo in judicio, Secundas in dicendo partes obtineo: quod et δευτεραγωνιστῶ metaph. || Sermonem iterum habeo, 2 Maccab. 13, [22.] Δευτερολογία, Secundæ partes in dicendo, Secunda actio, Quint. Secundæ agendi vices: cui opp. πρωτολογία infra, quod vide. Aphth. Progymn. de Loco communi, Δ. δὲ ἔοικε καὶ ἐπιλόγῳ· διὸ προοίμιον οὐκ ἔχει. Δικαιολόγος, Causidicus, Bud. [Gl.] Δικαιολογία, Causæ suæ defensio, Juris sui in medium prolatio, Bud. Plut. (9, 439.) Ἐν βαρβάροις κραυγαῖς καὶ παμμιγέσι θορύβοις καὶ φυγαῖς καὶ διώξεσιν ἀκουομένην δικαιολογίαν καὶ μαρτύρων ἀνάκρισιν, Philo V. M. 3. Ἑώρα μὲν τὴν δικαιολογίαν οὐκ ἀπῳδὸν, Non alienam excusationem esse. Apud Rhett. est Schema, quod Rutil. Lup. fieri solere scribit, cum æquitatem causæ quammaxime brevi sententia complectimur. Cujus rei exemplum affert. Bud. exp. etiam Id quod pro Causæ firmamento dici potest, i. e. δικαιολόγημα. Vide Bud. 49. ubi e Liban. locum affert. [2 Macc. 4, 44.] Δικαιολογικὸς, Juridicialis: στάσις, ap. Rhett., Status juridicialis, Quintil. Δικαιολογέομαι, Jura mea allego, et in jure discepto: quod Causificari Plaut. dixit, Cic. etiam Causari et Proferre: Quintil. et JCti Allegare appellant, h. e. προτείνεσθαι, προΐσχεσθαι, παρέχεσθαι, προφέρειν. Et τὰ δικαιολογηθέντα, Allegata, δικαιώματα. Bud. || Ponitur etiam pro ἀμφισβητῶ et δικάζομαι. Plut. Δηλίων πρὸς Ἀθηναίους δικαιολογουμένων περὶ τῆς νήσου καὶ λεγόντων. Lucian. (1, 188.) Ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησαίμην ὑπὲρ τῶν ἐγκλημάτων, Judicio contenderem et disceptarem, quomodo et Athen. usus est. Alibi (2, 259.) Ἐδικαιολογεῖτο πρός με, Mecum amice expostulabat, quod injuriam intulissem. Bud. 48. 49. Vide et alia exempla p. 414. ubi et δικαιολογέω voce activa affert ex Aristot. [* Δίλογος, 1 Tim. 3, 8. Theophyl. in Poll. 2, 44. " Index Curtii v. Bilinguis. Διλογέω, ad Diod. S. 2, 433. (Xen. Ἱππ. 8, 2.) Heyn. Hom. 8, 152. Διλογέω, * Διλέγω, Tyrwh. ad Aristot. 133." Schæf. Mss. * " Διλογητέον, Demetr. Phal. 202. ubi male διλογιτέον." Boiss. Mss. * " Διλογία, ad Diod. S. l. c. Heyn. Hom. 5, 356." Schæf. Mss. " Schol. Soph. Œd. T. 631." Boiss. Mss. Dem. Phal. c. 103. 217. 218. * " Διαλογία, Schol. Ven. Il. H. 295. corrigo διλογίαν." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * " Διλογίζω, Verba repeto, Dem. Phal. 117." Wakef. Mss. Schol. Soph. Aj. 775. p. 357. Erf. διλογίσαι, ubi al. διλογῆσαι. * Δισσολόγος, Manetho 5, 291.] Δισσολογέω SIVE Διττολογέω, ET Διλογέω, Geminato verbo loquor: στεφάνῳ στεφανῶσαι, Aristoph. (Πλ. 585.) Ἔθος γὰρ τῷ κωμικῷ, inquit Schol., διττολογεῖν ἐπὶ γέλωτι. || Bis dico Synes. de quodam memoriter pronuntiante carmina, Τούτους τοὺς στίχους ἀποδίδωσιν, οὐ προσπταίων, οὐ δισσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι, Non offendens, non sese revocans, non resistens et hæsitans ad memoriam recolligendam. Cic. pro Domo sua, Quemadmodum iste præposteris verbis, omnibus obscœnis, identidem se ipse revocando, dubitans, timens, hæsitans pronuntiarit. Se ipse revocando, διττολογῶν, ἐνισχόμενος, ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων. Bud. || Διττολογούμενα dicuntur etiam Quæ duobus modis efferuntur, ut ὀρὸς et ὀρρὸς, ὀροπύγιον et οὐροπύγιον, εἴλη et ἴλη. [" Ad Lucian. 1, 186. Tyrwh. ad Aristot. 133." Schæf. Mss. * " Διττολογία, Eust. 105, 15. Rom." Seager. Mss. * Δισσολόγιστος, Gal. ap. Hippocr. 662. * Δυσλογέω, Anecd. Bekk. 1, 34.]

" Ἔκλογον, Æschylus Salaminiis vocavit διήγη-
" σιν, teste Hes. Eid. vero est etiam τὸ ὂν μεταξὺ
" λόγων." " Ἐκλογέομαι, dicitur ut ἀπολογέομαι,
" Excuso, Allatis rationibus diluo. Appian. B. C.
" l. 5. de Augusto loquens colonias veteranis assi-
" gnante, Ταῖς πόλεσιν ἐξελογεῖτο τὴν ἀνάγκην. Et
" rursum, Σὺν φίλοις καὶ ὀλίγοις ὑπασπισταῖς εἰς μέ-
" σους ἦλθεν, ἐντυχεῖν βουλόμενος, καὶ τὴν μέμψιν
" ἐκλογήσασθαι, Crimen diluere verbis. Idem in
" Mithrid. Ὁ δὲ ἐλθὼν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονό-
" των: de Tigrane, cui Pompeius diadema resti-

" tuerat. Bud." [* Ἐκλόγησις, Lobeck. Phryn. 352.] " Ἐλλογεῖν, Imputare, Expensum ferre, VV. LL." [Philem. 18. Rom. 5, 13. Hes. ἐλλόγει· καταλόγησαι. Sic leg. conjicit Salmas. ap. Athen. 530. pro λεωλογεῖν. * Ἀντέλλογος, Gl. Compensatio: * Ἀντελλογέω· Compenso, Penso. " Marcus Eremita p. 50." Boiss. Mss. * Ἐλλόγιον, unde Lat. Elogium, Casaub. ad Sueton. Cæs. 48.] Ἐναντιολογία, Contradictio. [Lobeck. Phryn. 265. * " Ἐννεάλογος, Nicet. Eugen. Epist. T. 2. p. 9." Boiss. Mss. * Ἑτερολογία, Symm. Ps. 138, 4.]

Εὔλογος, Rationabilis, Quintil. Rationi consentaneus: cui opp. παράλογος. In Definit. Stoic. βούλησις, εὔλογος ὄρεξις: i. e. Cic. interpr. Voluntas quæ quid cum ratione desiderat. Et εὔλογος αἰτία, Causa quæ suis rationibus bene quasi stabilita est, Probabilis. Herodian. 3, (6, 10.) Οὐχ οὕτως εὐλόγους εἴχομεν αἰτίας, ἔχθρας ὡς ἀναγκαίας, ubi Polit. vertit, Non ita speciosas: (8, 6.) Τότε δὲ δοκῶν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας, Probabiles rationes: 7, (10, 2.) Ἐπ' εὐλόγοις αἰτίαις ὡς ὁμολογουμένοις ἐχθροῖς εἰκότως ὠργίζετο. Et εὔλογον, sc. ἐστὶ, Rationi consentaneum est. Aristot. Εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, Rationi consentaneum est scientium vitam suaviorem esse quam indagantium. [" Plut. de S. N. V. p. 12. Valck. Anim. ad Ammon. 141. Ἐκ τῶν εὐλ., Polyb. 3, 293." Schæf. Mss. * Εὐλογοποιέω, Eust. 1233, 54. " Schol. Eur. Hec. 1187." Boiss. Mss. * Εὐλογοφανής, Schol. Soph. Œd. C. 794. * Εὐλογοφάνεια, Dorotheus Doctr. 5. p. 775. Ὁ διάβολος μετ' εὐλογοφανείας βλάπτει ἡμᾶς. * " Εὐλογωνυμέω, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 6, 541. vide p. 539. et Villoison. 7, 236. * Ἀνεύλογος, Theod. Prodr. 9, 110. 186. φόβος. Anna C. 84." Elberling. Mss. Theophyl. 4, 120. * " Ἀνευλόγως, Eust. Il. Γ. 302. Orig. c. Cels. 391." Kall. Mss.] Εὐλόγως, Cum ratione, Ita ut rationi consentaneum est, Herodian. 1, (6, 21.) Οὐδέν τε οἷός τε ὢν εὐλ. ἀποκρίνασθαι, Cum nihil haberet quod saltem honestum specie responderet, Polit. Quod vero in dogmatis Stoicis habetur, Εὐλ. τε ἐξάξειν ἑαυτὸν τοῦ βίου τὸν σοφὸν καὶ ὑπὲρ πατρίδος, ita Cic. interpr. Ut laudandus sit is qui mortem oppetat pro rep. [" Brunck. Phil. 872. Diod. S. 1, 411." Schæf. Mss.] Ατ Εὐλογία, Honestus sermo, Bud. 825. interpr. in Plat. Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη. || Laus, Prædicatio, ἔπαινος, Thuc. 2, (42.) Καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα, ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημείοις καθιστὰς, Laudationem eorum de quibus nunc dico. In Axiocho (p. 183.) Συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν, Assiduæ virtutum prædicationes. || Benedictio, ut Theologi loquuntur, Philo V. M. 1. Παρελήφθην δ' ἐπ' εὐλογίαις οὐ κατάραις ἐγῶ, Ad bene precandum, non ad execrandum adhibitus sum. Paul. vero 2 Cor. 9, (5.) εὐλογίας vocat etiam Collectas et eleemosynas a fratribus benevolis et bene precantibus collatas. || Ad Rom. 16, (18.) Διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, Th. Beza vertit Per assentationem, ut dependeat ab εὐλογία, quod pro Oratione ponitur ad prædicandas alicujus laudes accommodata. Addit tamen, posse et pro Fucata illa et inani facundiæ specie accipi, qua tecti pseudoprophetæ solent simplicium animos fallere; vel pro Fausta precatione: quod his præcipue artibus soleant uti pseudoprophetæ, ut simplices præsertim mulierculas sub pietatis et longarum precum prætextu devorent. [" Thom. M. 390. Musgr. Iph. T. 857. Jacobs. Anim. 132. Simonid. 26. Chæremon 3. Lucian. 2, 319." Schæf. Mss. Schleusner. Lex. N. T., Cic. ad Att. 13, 22.] Εὐλογέω, Bene dico: εὐλογεῖν τὰς δίκας, Bene dicere s. agere causas, Isocr. π. Ἀντιδ. || Laudo, Prædico, Isocr. Panath. Οὓς δὲ ἐπιτιμᾷς, εὐλογεῖς αὐτοὺς, Archid. Τοὺς βουλομένους ἡμᾶς εὐλογεῖν, ἀπορεῖν ποιήσομεν τί τῶν πεπραγμένων ἡμῖν ἀξίως ἐροῦσι, Laudare, ἐγκωμιάζειν, Bud. Similiter Aristoph. Ἱππ. (565.) Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, i. e. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. Item εὐλογεῖν τὸν Θεὸν, Laudibus gratiisque venerari, Tacit.: s. εὐχαριστεῖν. || Bene precor, Faustis imprecationibus prosequor, Matth. 5, (44.) Εὐλογεῖτε τοὺς καταρω-

A μένους ὑμᾶς, Gen. 2, (3.) Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτὴν. Bene ei precatus est, vel, ut alii e Tacito interpr., Approbavit et suo favore imbuit. Philo V. M. 3. Καταρασάμενος δι' ὑπερβολὴν κακῶν ὃν οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλὰ μόνων τῶν ἀρίστων εὐλογεῖσθαι θέμις. At 1 Cor. 10, (16.) Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας, ὃ εὐλογοῦμεν, Beza exponi posse putat ἁγιάζομεν, καθιεροῦμεν, Sanctificamus, Consecramus: vel cum Œcumenio, Ὃ εὐλογοῦντες κατασκευάζομεν, Quod cum laude et gratiarum actione adornamus. [" Thom. M. 389. Markl. Suppl. 925. Iph. p. 156. Ion. 1636. Brunck. Soph. 3, 447. Boeckh. ad Sim. p. xxv. Eur. Phœn. 974. Hec. 465. Toup. Opusc. 2, 206. Dem. Phal. p. 16. Valck. Hipp. p. 310." Schæf. Mss.] Εὐλόγητος, Benedictus, Laudatus. [" Ad Il. Γ. 352." Schæf. Mss. At ibi scribitur εὐλογητὸς, ut passim in N. T. * " Ἀνευλόγητος, Nomoc. in Cotelerii Monum. 1, 142." Kall. Mss. * " Δυσευλογέω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 70. et Notit. Mss. 6, 541." Boiss. Mss.] " Ἐνευλογέω, Benedico in," [Act. B Apost. 3, 25. * Ἐπευλογέω, Poetaster cum Wernsdorfii Phile p. 50." Boiss. Mss. " Tzetz. Chil. 9, 207." Elberling. Mss.] Κατευλογέω, Deprædico, Prædico, Laudibus extollo. [Plut. 6, 205. 10, 411. * " Προευλογέω, Joseph. 175, 21." Wakef. Mss. * Ὑπερευλογέω, Basil. 2, 683. " Ὑπερευλογημένος, Admodum benedictus, Chrys. Liturg. 6, 985." Seager. Mss. * Εὐλογίζω, Benedico, Aqu. Symm. Es. 65, 16.]

Ἡδυλόγος, Suaviloquens, Suaviloquus, Enn. Lucr. i. q. ἡδυεπής: γλώσσης, Epigr. [" Jacobs. Anth. 6, 112. Timon Phlias. 42." Schæf. Mss.] " Ἡδυλογέω, " Loquor quæ jucunda sunt et grata, Ad placitum " loquor, Adulor: χαριτογλωσσῶ." [Phrynichus Athenæi 165. et Bekkeri 41.] " Ατ Ἡδυλογία, exp. " Suavitas sermonis, et e Cic. Suaviloquentia." [Athen. 164. 165. * " Ἰσολογέω, Schol. Eur. Hipp. 697. Matth." Dindorf. Mss. " Valck. p. 240. ad Mœr. 204." Schæf. Mss.] " Ἰσολογία, Par et æ- C " qualis ratio. A Suida exp. ἰσοτιμία, in h. l. cujus " Auctorem reticet, Διαψευσθεὶς δὲ τῆς κρίσεως ἐν οὐ- " δενὶ τῶν ἀμφισβητουμένων ἰσολογίαν ἔξειν οὐδέ ποτε " πρὸς τὸ συνέδριον." [Polyb. 26, 3, 9. 31, 7, 16.] Κακολόγος, Maledicus, Aristot. Eth. 4, 3. Οὐδ' αὖ ἐπαινετικός ἐστι· διόπερ οὐδὲ κ., οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν, εἰ μὴ δι' ὕβριν. [" Ruhnk. ad Timæi Lex. 15." Schæf. Mss.] Κακολογία, Maledictio, Maledicentia, Cic. Maledictio nihil habet propositi præter contumeliam, Gell. Ob assiduam maledicentiam et probra in principes. Plut. de Curios., Τῇ δὲ περιεργίᾳ τὴν κ. ἀνάγκη συνακολουθεῖν. Interdum vero signif. potius Maledictum, i. e. Probrum a maledico ingestum. [" Toup. Opusc. 2, 302. Thom. M. 390." Schæf. Mss.] Κακολογικὸς, Ad maledicendum factus, Vituperatorius. Κακολογέω, Maledico, Maledictis figo, Conjicio et congero maledicta in aliquem, Vexo aliquem probris et maledictis, Plut. de Herod. Δῆλός ἐστιν ἡδόμενος τῷ κακολογεῖν. || Male precor, Diras et omnia mala imprecor: opp. τῷ εὐλογέω, ut D etiam præcedens. Theologi hic quoque Maledico interpr. Matth. 15. (4.) et Marc. 7, (10.) Ὁ δὲ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω. [" Thom. M. 390. Wakef. Phil. 328." Schæf. Mss.] " Καλλιλο- " γέω, Eleganter dico, Venuste sciteque dico s. loquor, " καλλιεπέω." [Lucian. 2, 544.] " Καλλιλογία, Ele- " gans venustaque dictio. Budæo Vis bene dicen- " di." [Dionys. H. 2, 27. * Κενολόγος, Gl. Vaniloquus, Inaniloquus.] " Κενολογεῖν, Inaniter loqui, " Inaniter verba fundere, Supervacanea loqui, Bud. " ex Aristot. et Themist." [LXX. Es. 8, 19. * Κενολογία, Gl. Vaniloquium, Plut. 10, 411.] Κουφολόγος, Qui levis est in verbis. [Philostr. 297. * Κουφολογέω, Themist. Or. 11. p. 152. Appian. B. Hisp. 264.] Κουφολογία, Verba levia, Levitas verborum. [Thuc. 4, 28. Appian. 1, 146. * " Λακερολογία, Maledicentia, Enchiridii Paraphr. Christiana c. 48. Ed. Schw." Schw. Mss. * Λαμπρολογέω, Eumath. 317. * " Λεξίλογος, ap. Athen. 28. pro vulg. γράμματ' * ἀλεξίλογα rectius fortasse legi λεξίλογα vel

λεξιλόγα censuit Schw. Literæ colligentes sermonem, Verba et sermonem conservantes." Schw. Mss.] Μακρολόγος, Qui longa oratione utitur, Prolixus in sermonibus s. oratione: quomodo a πολυλόγος differat, infra ex Ammonio tradetur. [Plato Soph. 268.] Μακρολογία, Prolixitas in dicendo, Sermo prolixus, Quintil. 8, 3. Vitanda μακρολογία, i. e. Longior quam oporteat sermo: Liv. Legati non impetrata pace domum, unde venerant, abieruut. Sed huic vicina περίφρασις, virtus habetur. [Plato Gorg. 466. 286. 655. Schol. Thuc. 4, 17.] Μακρολογέω, Longa oratione utor, Herodian. Et Athen. 6. Ἵνα δὲ μὴ πολλὰ μακρολογῶ. [" Thom. M. 614." Schæf. Mss. * Μακρολογητέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 203.] Ματαιολόγος, Vanus in loquendo, Vaniloquus, Vanidicus, Plaut. Liv. [Ep. ad Tit. 1, 10. * Ματαιολογέω, Gl. Blatero, Strabo 2, 129.] Ματαιολογία, Vaniloquentia, Liv. Tacit.; s. Verba vana. [Porph. de Abst. 4, 16. Strabo 2, 179. Plut. 6, 21. * Μαψιλόγος, Hom. Hymn. 2, 543. οἰωνός. * Μελιλόγος, Gl. Dulciloquus.] " Μετριολόγος, " Moderatus in verbis, Antiphon." [J. Poll. 2, 123. * Μονολόγος, Gl. Soliloquus: * Μονολογία· Soliloquium. " Breviloquentia, Pauca verba, Georg. Lapitha Poem. Mor. 432." Boiss. Mss.] Οἰκτρολογία, Oratio ad misericordiam s. miserationem commovendam, qua miseratio movetur, i. q. ἐλεεινολογία. [* " Ολιγόλογος, Jo. Mauropus in Mustox. Sylloge Fasc. 2. p. 5. et ap. Boiss. ad Marin. 133." Boiss. Mss.] Ὁμοιολογία, Dictio similis, Verba similia, Quintil. 8, 3. de Ornatu Or. cum de ταυτολογία et ἐπαναλήψει locutus esset, Prior hac ὁ. est, quæ nulla varietatis gratia levat tædium, atque est tota coloris unius: quæ maxime deprehenditur, carens arte oratoria: eaque et in sententiis et figuris, et compositione longa, non animis solum, sed etiam auribus est ingratissima.

Ὁμόλογος, ὁ, ἡ, q. d. Iisd. verbis utens, Consentiens, Assentiens, Qui in ead. est sententia, opinione, Xen. Σ. (8, 36.) Δοκοῦμεν δ' ἄν μοι πάντες ὁμόλογοι γενέσθαι περὶ ὧν λέγω. VV. LL. exp. et Consentaneus; afferuntque e Gal. Μίαν ὁ. κρᾶσιν ἔχουσι, ubi dicitur ea esse temperies, quam vulgus medicorum Proportionalem appellat. [Ἐξ ὁμολόγου, i. q. ὁμολόγως, Polyb. 3, 91, 10. et sæpius.] Ὁμολόγως, q. d. Consentienter. Exp. et Convenienter, Congruenter, e Cic. in quodam l., de quo dicetur in Ὁμολογουμένως post verbum Ὁμολογῶ. Item ὁμολόγως ἔχων, Consentaneus. At vero ap. LXX. Oseæ (14, 5.) Ὁ. ἀγαπήσω αὐτοὺς, Perspicue et aperte, Absque ulla dubitatione, VV. LL. ex Hieronymo. [" Diod. S. 1, 90." Schæf. Mss.] Ὁμολογία, Consensus, Assensus; Convenientia, Plato Symp. Συμφωνία δὲ, ὁμολογία τις· ὁμολογίαν δὲ ἐκ διαφερομένων, ἕως ἂν διαφέρωνται, ἀδύνατον εἶναι. Sic autem et 2 ad Cor. 9, 13. ubi male vet. Interpres reddidit Confessionem. Cic. ὁμολογίαν in quodam Stoico dogmate vertit Convenientiam, ut videbis p. 163. mei Lex. Cic. || Pactum, Pactio, Conditio, Compositio, Thuc. ὁμολογίᾳ ἐπιεικεῖ dixit pro Conditione æqua, Bud. Sed alibi ap. eum dat. ὁμολογίᾳ varie redditur: 1, (98.) Καὶ χρόνῳ ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, Tandem composuerunt certa conditione, certis conditionibus; Accesserunt ad conditionem et pactionem, ut etiam loquuntur interdum Lat. Exp. item, Tandem composuerunt et in fidem recepti sunt. Obiter autem hic animadverte ξυνέβησαν καθ' ὁμολογίαν, sicut alicubi ap. Eund. ξύμβασις et ὁμολογία pro eod. ponuntur. Idem eod. l., Καὶ τοὺς Φωκέας ὁμολογίᾳ ἀναγκάσαντες ἀποδοῦναι τὴν πόλιν, Cum coegissent reddere urbem compositione: [cf. 3, 90.] Apud Eund. non semel παραστήσασθαι aliquam urbem pro Ad deditionem adigere pactione, compositione: (1, 29.) Ξυνέβη καὶ τοὺς τὴν Ἐπίδαμνον πολιορκοῦντας παραστήσασθαι ὁμολογίᾳ. Sed et ipsæ urbes dicuntur προσχωρεῖν alicui ὁμολογίᾳ, pro Dedere se s. Deditionem facere pactione, aut etiam omittendo hunc ablat., vel In fidem se dare. Sic autem et ὁμολογίῃ χρῆσθαι, ap. Herod. (7, 139.) Item pro Fœdus inire, Pacisci: quod et ὁμολογίαν ποιεῖσθαι ap. eund. Thuc. (4, 65.) Apud Aristot. καθ' ὁμολογίαν Bud. vertit Cum eo ut pactum constituatur. Exp. autem et Stipulationem contractus ap. Eund. Plato Critone (14.) ὁμολογίας et ξυνθήκας copulavit, ut Lat. Pacta et conventa sæpe conjunguntur. || Confessio, Isocr. Busir. (18.) Ἐπεὶ τόν γε λόγον, ὃν συνέγραψας, οὐκ ἀπολογίαν ὑπὲρ Βουσίριδος, ἀλλ' ὁμολογίαν τῶν ἐγκαλουμένων δικαίως ἄν τις εἶναι νομίσειεν· οὐ γὰρ ἀπολύεις αὐτὸν τῶν ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ ἀποφαίνεις. Sic et in N. T. pro Confessione. [" Ad Diod. S. 1, 298. Conf. c. ὁμιλία, ad 2, 594. Ὁμολογία, Heind. ad Plat. Phædr. 221. Ὁμ. ὀνομάτων, ad Theæt. 356. Plur., ad Dionys. H. 1, 521. 523. 528. Ὁμολογίας θέσθαι, ad Diod. S. 1, 595. 2, 272." Schæf. Mss.] Ὁμολογέω, Consentio, Assentior. Et ὁμολογῶ σοι τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο, De hoc tibi assentior, De hoc tecum sentio. Paus. Lacon. (12, 9.) Τοῦτο Ἐπιμενίδην κατασκευάσαι λέγουσιν, οὐχ ὁμολογοῦντες τὰ ἐς αὐτὸν Ἀργείοις, Synes., Καὶ πολλοῦ δέω ταῖς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι. Item Concedo, ut cum concedimus aliquid ei, adversus quem disputamus, Plato de Rep. 2. (p. 226.) Ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ ὅτι τὸ δικαιον, ἀλλότριον ἀγαθὸν, Hoc concedere Thrasymacho, Hoc assentiri Thrasymacho. Ὁμολογοῦμεν ἀλλήλοις, simpliciter ὁμολογοῦμεν, Plato, Inter nos convenit: Idem in Critone (14.) Ὡμολογηκέναι ἔργῳ, ἀλλ' οὐ λόγῳ, Ita convenisse. Et cum infin. Isæus (69.) Καὶ εἰ μὲν τὸ ὄνομα ἀυτοῦ ὡμολόγουν εἶναι τοῦ Νικοστράτου, Dem. Ἄνευ αὐτοῦ ὁμολογήσαντα μὴ ἀποδώσειν. || Spondeo, Roganti promitto, Bud. in Liban. Ἐγὼ μὲν οὖν ὡμολόγηκα πρὸς ἐκεῖνον ὡς πάντως ἂν παρὰ σου τύχοι. Item cum infin. (384.) Dem. Καὶ ὅλην δὲ τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὡμολόγουν ὑπάρξειν αὐτῷ. Et e Thuc. Ὁμολογῶ σοι καταλύσειν. Et e Plat. Epist. 7. Ἥξειν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. Invenitur et cum accus.: Plato, Οὔτε σμικρὸν οὔτε μέγα ὡμολόγησα, addito etiam dat. personæ σοι. Itidem ap. Eund. in Symposio, Ἃ δ' ἄν τις ἑκὼν ἑκόντι ὁμολογήσῃ, φασὶν οἱ πόλεως βασιλεῖς νόμοι δίκαια εἶναι. Sic dicitur ὁμολογεῖν μισθὸν, Pacisci mercedem. Exp. et Vovere a Bud. in Herodiano (4, 4, 12.) Ὡμολόγει τε χαριστήρια, ἔθνέ τε σωτήρια. || Confiteor, Thuc. 2, (40.) Καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον, Plut. (8, 127.) Ὅτι μισεῖν μὲν πολλοὺς ὁμολογοῦσιν ἔνιοι, φθονεῖν δὲ οὐδενὶ λέγουσι. Et cum præterito: ut cum dicitur ὁμολογῶ πεποιηκέναι. Et cum partic., ex Eod., ὁμολογῶ οἰκοδομῶν. Invenitur et cum accus.: Epigr. ὡμολόγησε φόνον, Fassus est cædem, se perpetrasse cædem. || Alicubi autem aptius exp. Profiteor quam Confiteor. || Ὁμολογεῖν, quod Gall. Emologuer, pro Homologuer, Auctoritate publica comprobare, Bud. Ὁμολογῶ ap. Thuc. pro eo quod alibi dixit ὁμολογίᾳ προσχωρῶ: 1, (101.) Θάσιοι δὲ τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, ὡμολόγησαν Ἀθηναίοις, Composuerunt cum Atheniensibus, Dediderunt sese. || Ὁμολογεῖσθαι pro ὁμολογεῖν, Assentiri, Concedere, e Xen. (Ἀπ. 1, 2, 57.) Ὁμολογοῦμαι ἀγαθὸν εἶναι. Ὁμολογεῖσθαι, pass. signif. dicitur id quod concessum est, et de quo convenit, seu, id quod aliquorum consensu receptum est. Isocr. Paneg. (4.) Ὁμολογεῖται μὲν γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, ἀρχαιοτάτην εἶναι καὶ μεγίστην, καὶ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομαστοτάτην. Plut. Pericle (24.) Ὁμολογεῖται μὲν ὅτι θνγάτηρ ἦν Ἀξιόχου: quod etiam dicitur ad verbum Confessum est, ut Cic. quoque dixit confessam rem et manifestam, et Pro confesso habetur. Sed mutatur aliquando hæc orationis structura, omittendo ὅτι: Plato de Rep. 1. (p. 179.) Ὡμολόγηται γὰρ ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς σωμάτων εἶναι ἄρχων, pro ὡμολόγηται ὅτι ὁ ἀκριβὴς ἰατρὸς, σωμάτων ἐστὶν ἄρχων. Unde ὁμολογούμενον et ἀμφισβητούμενον, itidemque ὁμολογούμενον et ἀμφισβητήσιμον opp. ap. Isocr. et Xenoph. (Ἑλλ. 3, 5, 4.) Item cum infin., pro Convenit inter nos, Plato Epist. Ὡμολογήθη νῶϊν, πλεῦσαι μὲν οἴκαδε ἐμέ. At ὁμολογούμενοι λόγοι, ut Cic. interpr. ap. Plat., p. 14. Cic. Lex., Oratio quæ sibi constet, et ex omni parte secum ipsa consentiat. Sic ὁμολογούμενον αὐτὸ ἑαυτῷ, vide Bud. p. 774. Exp. ὁμολογούμενον et Conveniens, Consentaneum, Aristot. de Gener. et Corrupt. 1. Λόγοι

πρὸς τὴν αἴσθησιν ὁμολογούμενα λέγοντες. || Ὁμολογεῖσθαι, Promittere: unde ὁμολογηθεὶς, Promissus, VV. LL. [" Anton. Lib. 276. Verh., Bibl. Crit. 3, 1. p. 38. Ammon. 56. 132. ad Herod. 3. 142. 526. Valck. Diatr. 120. Villois. ad Long. 289. Boiss. Philostr. 498. 589. 618. Heind. ad Plat. Hipp. 180. Dionys. H. 4, 1987. Roganti promitto, Plut. Mor. 1, 583. De iis qui ead. lingua utuntur, ad Herod. 112. (1, 142. 2, 18.) Conf. c. ἀπολ., ad Diod. S. 2, 632. Cum infin., ad 2, 9. Pass., cum dat., Heind. ad Plat. Gorg. 111. Ὁμολογούμενος, Bergler. ad Alciphr. 313. Ὁμολογούμενοι, Rei confitentes, Koppiers. Obss. 13. 25. Ὡμολογημένος, cum dat., ad Charit. 678. Ὡμολόγηται, ad Dionys. H. 1, 362. Heind. ad Plat. Gorg. 47. Ὁμολογήσομεν, ad Charm. 91." Schæf. Mss. * " Ὁμολογούντως, Clem. Alex. Pæd. 2, 10. p. 230. Potter." Routh. Mss.] Ὁμολογουμένως, q. d. Confesse: pro quo dicitur E confesso, a Fabio, Vituperare quæ e confesso sint turpia. Ita enim hæc reddideris Græce, καὶ ψέγειν ἅπερ ὁ. ἐστὶν αἰσχρά. Plut. Solone, Ὁ. ἡν σοφίας ἐραστής. Etiam Convenienter, Concorditer, Consentanee. Xen. (Œc. 1, 11.) Καὶ ὁ. γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ. Item cum dat.: τοῖς εἰρημένοις, Xen. (Ἀπολ. 27.) Convenienter et congruenter iis quæ dicta sunt: Cic. ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν, vertit in quodam Stoicorum dogmate, [Diog. L. 3, 87.] Congruenter naturæ convenienterque vivere. Sed in VV. LL. pro ὁμολογουμένως habetur ὁμολόγως, afferturque in illo adverbio h. l. [" Ad Phalar. p. 16. Koen. ad Greg. Cor. 5." Schæf. Mss. * Ὡμολογημένως, Gl. Sane, Diod. S. 15. p. 498, 17. " E confesso, Chrys. in Ep. ad Rom. Serm. 7. T. 3. p. 44, 18." Seager. Mss. * Ὁμολογητέον, Xen. K. Π. 2, 1, 8. Plato Tim. 348.] Ὁμολόγημα, Id de quo convenit inter aliquos. Et peculiariter ap. Plat. (Phædon. 42.) Id de quo convenit inter disserentes, Quod utrimque confessum est. [* Ὁμολόγησις, Schol. Aristoph. Θ. 465. Diod. S. 598. * Ὁμολογησία, Cyrill. Alex. in Esaiæ c. 13. p. 224. * Ὁμολογητής, Gl. Sponsor, Confessor, " Chrys. in Ps. 109. T. 1. p. 729, 21." Seager. Mss.] " Εὐομολόγητος, Clarum " et concessu facile: Bud. e Plat." [de Rep. 7. p. 527.] Ἀνθομολογέω, s. potius Ἀνθομολογέομαι, Constituo, Paciscor, Conventum et pactum ineo, διομολογοῦμαι, Plut. Bruto (16.) Καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔβλεψαν, ἀνθομολογούμενοι διὰ τῶν προσώπων ὡς χρὴ μὴ περιμένειν σύλληψιν, Nutibus et signis in facie eminentibus constituentes, Bud., qui addit e Polyb. 5, (105, 2.) Διόπερ ἀνθομολογησάμενοι πρὸς σφᾶς ὑπὲρ τῶν κατὰ μέρος. Videtur autem proprie esse Mutuum pactum inire, Vicissim inter se de aliqua re consentire. Sed supervacaneum esset addere hæc vocabula Mutuum et Vicissim in illis loquendi generibus. || Bud. ait ἀνθομολογεῖσθαι signif. etiam διηγεῖσθαι, Rem exponere, e Diog. L. Vide et Suid. || Vicissim confiteri, Gratias agere. Duobus enim his modis exp. in Luc. 2, (38.) de Anna prophetide, Καὶ αὕτη αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς κ. τ. λ. ubi Erasm. ait ἀνθωμολογεῖτο non esse simpliciter Confitebatur, ut vertit vet. Interpr., sed Confessione respondebat: ut referatur ad confessionem Simeonis et aliorum, quorum hæc confessioni respondebat. Greg. Naz. ad h. Lucæ l. alludens scribit, Μετὰ Συμεὼν ἐνηγκαλισάμεθα καὶ μετὰ Ἄννης ἀνθωμολογησάμεθα. Bud. exp. χάριν ὡμολόγει, Gratias agebat. Quod si esset ea vis præpositionis hic, quam putat Erasm., interpretandum foret, Vicissim gratias agebat. Suid. Ἀνθομολογησόμεθά σοι, ὁ θεὸς, ap. David. (Ps. 78, 13.) exp. εὐχαριστήσομεν. [" Diod. S. 1, 81. 2, 555. Dawes. M. Cr. 273." Schæf. Mss.] HINC Ἀνθομολόγησις, [Polyb. 32, 10, 12. Esdr. 3, 11. Sirac. 17, 21.] pro quo DICITUR Ἀνθομολογία. Est autem, ut tradit Bud., ἀνθομολογία dicta Confessio in sacris scriptis: quia confitemur Domino accepta ab eo beneficia, et nos omnia ab eo habere. [Gl. Repromissio. * " Ἀνθομολογητής, Andr. Cr. 171." Kall. Mss.] Ἀνομολογέω, in Pand. pro Fateor, Bud. Veteres autem scriptt. vocem pass. usurpant. Plut. Ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους, Fatentes inter se.

A Plato de Rep. 1. Ἂν ἀνομολογούμενοι πρὸς ἀλλήλους σκοπῶμεν, Si mutuo concedentes disseramus. Est etiam ἀνομολογεῖσθαι, Constituere, Ut confessum inter disserentes ponere. Idem, Ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, Age igitur videamus quæ inter nos conveniant ex iis quæ supra disputata sunt. Greg. εἰς Βασίλειον, Ἐπεὶ δὲ τοῦτο ὑπεθέμεθα καὶ ἀνωμολογησάμεθα, Quoniam hæc ita me dicturum proposui et constitui. Est et alia constr., sc. ἀνομολογήσασθαί τι παρά τινος, Plato Symp. Ἀλλὰ πάρες μοι Ἀγάθωνα μίκρ' ἄττα ἐρέσθαι, ἵνα ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ, οὕτως ἤδη λέγω, Ut cum ab eo confessionem assensionemque expressero, tum demum dicam; cum hoc ab eo ut confessum indubitatumque expressero. Bud. Comm. || Ἀνομολογοῦμαι, in pass. voce simul et signif., Pro confesso habeor, Dem. (254.) Ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, Philo de Mundo, Ὁ γὰρ Θεὸς τάξεως καὶ ζωῆς αἴτιος ἀνωμολόγηται παρὰ τοῖς ἀληθῆ δοξάζουσι, Deus pro confesso habetur causa. Sed Lat. potius impersonaliter loquentes dicunt, Pro confesso B habetur, Pro confesso est Deum esse causam. Sic illa Dem. verba, Ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν, Pro confesso est me optime agere, Confitentur vel Fatentur omnes; nam ἀνωμολόγημαι in præt. signif. præsentis obtinet. || AT Ἀνομολογούμενον cum est nomen, inquit in Comm. Bud., Non consentaneum, conveniens. Profert etiam duo ex Aristot. exempla, quæ ibi videnda relinquo. In VV. LL. citatur e Theophr. H. Pl. 8, (4, 5.) Ἀνομολογούμενον πρὸς τὴν κουφότητα, pro Levitati absonum. Ceterum cum ἀνομολογούμενον appellat nomen Bud., intellige participiale nomen: ut Lat. Confessus, Indubitatus, et alia multa. Est autem contrarium τοῦ ὁμολογούμενον, præfixum habens α priv., ν euphoniæ causæ interjecto. [" Heind. ad Plat. Gorg. 142. 165. Buttm. 523. ad Dionys. H. 3, 1520." Schæf. Mss. * " Ἀνομολογουμένως, Gal. Dogm. Hippocr. et Plat. 5, 8." Gataker. Mss. * Ἀνομολογητέον, Plato de LL. 5. p. 737. * " Ἀνομολόγημα, Inscr. Attica ap. Boeckh. Staatshaushalt d. Ath. 2, 172." Schn. Lex. Suppl. C * " Ἀνομολόγητος, Bekk. Anecd. 184." Boiss. Mss.] Ἀνομόλογος pro ἀνομολογούμενος, VV. LL. citant e Gaza de Mensibus. In Iisd. EST Ἀνομολογία, quod exp. Inæqualitas, Dissidentia: ego malim Incongruentia, Inconvenientia. || Ἀνομολογία, Assensio inter aliquos de re quapiam, Constitutio rei cujuspiam ut confessæ et indubitatæ: ἀνομολογίαι, inquit Hes., αἱ διὰ λόγων συγκαταθέσεις. [Plut. 3, 498. 7, 768. " Posidon. περὶ Παθῶν L. 1., Gal. de Dogm. Hippocr. et Plat. 5, 8." Gataker. Mss.] " Αὐθομολογέομαι, " Ultro et mea sponte profiteor. Passiva signif. Lu- " cian. (1, 853.) dixit Αὐθομολογούμενον πρᾶγμα καὶ " γνώριμον ἅπασι, pro Res confessa et minime con- " troversa."

Ὀρθολογέω, Recte loquor et proprie, Plut. (8, 255.) Ὥστε πάντα μὲν τὰ γινόμενα ἡ εἱμαρμένη περιλαμβάνει, πολλὰ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ καὶ σχεδὸν ὅσα προηγεῖται, οὐκ ὀρθολογεῖ καθ' εἱμαρμένην, Bud. [* Ὀρθολογία, Plato Soph. 239.]

[* " Παγχρυσόλογος, Catal. Clarkii Gaisf. p. 21." D Boiss. Mss. * Παλαιολογέω, Appian. B. Hisp. 256.] " Διομολογέομαι, Confiteor. Quomodo accipiunt hoc " Hermogen. e libro de Invent." Ἄριστον ἐνταῦθα διο- " μολογήσασθαι μισθὸν ἔχειν. Item Fateor, h. e. " Caveo instrumento et acceptum fero, Bud. || Pa- " ciscor, Conventum eo, E pacto promitto. De- " mosth. (1284.) Διομολογησάμενοι τοὺς τόκους. Isæus " (33=)38. Εἰ μηδεμίαν προῖκα διωμολογήσατο ἔξειν " ἐπ' αὐτῇ: pro quo paulo ante, Φησὶν ἄνευ ὁμολο- " γίας προικὸς τὴν ἀδελφὴν ἐγγυῆσαι. Paulo post " dicit, Ἐπεὶ καὶ οἱ ἐπὶ παλλακίδι διδόντες τὰ ἑαυτῶν, " πάντες πρότερον διομολογοῦνται περὶ τῶν δοθησομέ- " νων ταῖς παλλακαῖς. Et pag. præced. Εἰ μηδεμίαν " προῖκα μήθ' ὁ διδοὺς μήθ' ὁ λαμβάνων διωμολογήσαντο " ἔξειν ἐπὶ τῇ γυναικί. Itidemque passiva voce et " signif. ap. Æschinem διωμολόγηται, Pactum est, " Conventum est, Pacto promissum est:" [34, 32. 69, 33.] " In disputatione etiam qui inter se disce- " ptant, dicuntur διομολογήσασθαί τι pro Constituere " inter se, s. Ponere aut Fateri ita esse. Plato Phi- " lebo, Ἆρ' οὐχ οὕτω διωμολογησάμεθα; Nonne ita

" inter nos convenit? Et rursum, Ἴθι δὴ πρὸς τούτοις A
" διομολογησώμεθα καὶ τόδε. Item Idem, Σμικρὰ ἄττα
" τοίνυν ἔμπροσθεν διομολογησώμεθα, Pauca igitur
" prius constituamus. Sic in Euthydemo, Τοῦτο
" γὰρ ἡμῖν ἔτι σκεπτέον καὶ οὔπω διωμολογημένον ἐμοί
" τε καὶ σοί, Nondum constitutum et ratum. Bud.
" Signif. etiam, inquit idem Bud. p. 775., Stipulor,
" Paciscor, A te hoc contendo ut fateare: ut de
" Rep. 6. Ἀλλὰ μόνον λέγε· διομολογησάμενος, ἔφην
" ἐγώ, καὶ ἀναμνήσας ὑμᾶς τὰ ἔμπροσθεν ῥηθέντα,
" Dicam equidem, inquam, si hæc a vobis dicta
" sunt ut scilicet rata maneant nec in controversiam
" referantur. Hic enim διομολογεῖσθαι non spon-
" dentis est, sed stipulantis καὶ προσδιοριζομένου."
[" Heind. ad Plat. Phædr. 221. Gorg. 184. Act. Traj.
2, 316. Diod. S. 1, 101." Schæf. Mss. * Διομολογη-
τέον, Plato de Rep. 7. p. 527. * Διομολόγησις, Polyb.
3, 27, 9.] "Διομολογία dicitur Hujuscemodi consti-
" tutio atque προσδιορισμός. Item Sponsio, Pactum:
" Aristot. Ethic. 9," [1. * Προδιομολογέω, 2, 2. Plato
Tim. 77. * Προδιομολογητέον, Aristot. Topic. 1, 196.]
" Ἐξομολογέω, s. Ἐξομολογέομαι, Confiteor. Matth.
" 3, 6. et Marc. 1, (5.) Ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτί-
" ας αὐτῶν. In Epist. Jacobi 5, (16.) Ἐξομολογεῖσθε
" ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα. Act. 19, (18.) Ἐξομολο-
" γούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν, Con-
" fitentes et indicantes facta sua. || Significat etiam
" Palam profiteri et prædicare, Ingenue profiteri et
" prædicare. Esai. 45. Πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσε-
" ται τῷ Θεῷ. Psalmo 18. Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί
" σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ, i. e. Aperte
" profitebor et celebrabo nomen tuum. Juxta enim
" Hebraicum idioma hic ἐξομολογεῖσθαι est Publice
" agnoscere et profiteri: cujusmodi professiones
" publicæ quoniam conjunctæ sunt cum laude ejus
" quem nos agnoscere profitemur, factum inde est ut
" ἐξομολογοῦμαι aliquando accipiatur pro Gratias
" ago. Matth. (11, 25.) Ἐξομολογουμαί σοι, πάτερ,
" ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν, Gratias tibi ago,
" Laudes tibi dico, Te prædico. || Significat etiam
" Spondeo: h. e. Dico me facturum, Polliceor.
" Luc. 22, (6.) Συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι, (sc.
" εἰ αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς,) καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐζήτει
" εὐκαιρίαν του παραδοῦναι αὐτόν." [" Villois. ad
Long. 225. ad Lucian. 1, 818." Schæf. Mss.]
" Inde Ἐξομόλογησις, Confessio. Plut. Pericle,
" Ἀσθενείας ἐξομόλογησις, Confessio imbecillitatis.
" Item Professio: ut Ecclesia ἐξομολογήσεις vocat
" Quas edunt Christiani suæ religionis professiones.
" Quæ publicæ professiones quoniam fiunt cum
" laude ejus quem nos agnoscere profitemur, vox
" illa ἐξομολογήσεως accipitur sæpe pro Prædicatione
" et laude, vel etiam Gratiarum actione. Unde et
" Suidæ est non solum ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων,
" sed etiam εὐχαριστία." [" Plut. Alex. 62. Sensu
ecclesiastico, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 64."
Boiss. Mss. * " Ἀνεξομόλογητος, Qui non confessus
sit, Pseudo-Chrys. Serm. 88. T. 7. p. 512." Seager.
Mss.] " Καθομολογέω, Confiteor, Fateor. Greg.
" Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, τὸν πόθον ἀλλήλοις καθω-
" μολογήσαμεν, Mutuo fassi sumus, Nobis invicem
" aperuimus. Signif. etiam Paciscor, et E pactis
" polliceor, E conventis promitto, Spondeo, De-
" spondeo. Quomodo aliquis alicui aliquam καθομο-
" λογεῖ, Despondet, Desponsat. Exod. 21, (9.) Ἐὰν
" δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ καθομολογήσηται αὐτήν, Si autem
" filio suo desponderit eam. Plut. Καθωμολογημένος
" τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πακόρῳ. Idem (Pomp. 47.)
" pass. ut voce, ita etiam signif. Ἰουλίαν Σκηπίωνι
" καθωμολογημένην, καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν, De-
" sponsam, ἐγγεγυημένην. Itidem dicitur καθωμολο-
" γημένη δωρεά, Desponsatum munus, Promissum
" munus, teste Bud." [" Alciphr. 278. Diod. S. 2,
217. Lucian. 2, 202. Plato Gorg. 178." Schæf.
Mss. Alex. Aphr. de Fato init. * Παρομολογέω,
Polyb. 3, 89, 3. 7, 3, 7.] " Παρομολογία, Schema
" ap. Rhetores: cum nimirum aliquot res adversario
" conceduntur, deinde aliquid infertur quod aut ma-
" jus sit quam superiora, aut etiam omnia quæ po-
" suimus, infirmet. Auctor Rutil. Lupus, ap. quem ejus
" exempla vide ex Hyperide. Meminit et Quintil. 9, 3."
" Προομολογέω, Ante confiteor, Prius confiteor.
" Philo de Mundo, Τούτου δὴ προομολογηθέντος, ἀκό-
" λουθον ἂν εἴη συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα, Hoc igitur
" jam confesso et posito." [" Sext. Emp. adv.
Math. p. 3." Wakef. Mss.] " Προσομολογέω, In-
" super fateor vel spondeo, Isocr." [Evag. 20.]
" Item simpliciter Fateor, Confiteor, Dem. (310.)
" Δικαίως καὶ ἀδωροδοκήτως πάντα πεπρᾶχθαί μοι,
" προσωμολογεῖτε. Pass. voce et signif. Æschin.
" (61.) Ἀρχαῖα καὶ λίαν προσωμολογημένα, Confes-
" sa." [* Προσομολογία, Demosth. 1007. * " Συ-
νομόλογος, Clem. Alex. 673." Wakef. Mss.] " Συ-
" νομολογέω, Simul sentio, Assentior: vel Fateor,
" Confiteor, cum dicitur συνομολογῶ σοι, Xen. (Œc.
" 1, 13.) Σὺ δέ μοι δοκεῖς οὕτω συνομολογεῖν. Ex Eod.
" (Σ. 4, 56.) Ἵνα εἰδῶμεν ὅσα συνομολογουμεν, Quæ
" inter nos conveniunt, Bud. cujus sunt et præce-
" dentes interpretationes. Tale est, ταῦτα συνωμολο-
" γήσαμεν, De his inter nos convenit. De his con-
" sensimus. Apud Plat. de Rep. Ξυνωμολόγησε μὲν
" καὶ ταῦτα, Hæc confessus est, s. concessit. Non
" negavit hæc. Ex Eod. Συνομολογῶ σοι τὰ ἐπιτα- B
" χθέντα, Consentio tuis jussis, s. tuo imperio. Item
" pass. voce, sed activa signif. Συνομολογούμεθα
" ταῦτα, De his consentimus, Plato. At pass. signi-
" ficatione ap. Xen. K. Π. (3, 2, 12.) Ταῦτα συνω-
" μολογεῖτο, De his ita conveniebat. Συνομολογῶ
" cum infin. Xen. συνωμολόγησας δασμὸν οἴσειν,
" Convenisti te daturum tributum. Nisi potius di-
" cendum est, Convenit inter nos te daturum tribu-
" tum, Pactus es. Sic e Plat. Epist. 7. affertur,
" Συνωμολογήσαμεν ἀμφότεροι pro Pacti sumus, Inter
" nos convenit, vel Inter nos pacto convenit."
[* Συνομολογία, Plato Soph. 252. de LL. 966.]
Παλιλογία, vel Παλιλλογία, Verbi ejusd. iteratio.
Παλιλογία, inquit Aquila Rom., Iteratio: quæ figu-
ra repetito eod. verbo aut nomine non diversa vult
intelligi, sed i. q. significatur, efficere vehementius,
ut, Ferrum, ferrum; et, Tu, tu Antoni. Julius autem
Rufin. παλιλογίαν esse dicit, cum verbum, quod in C
prima sententia est ultimum, in sequente fit primum:
ut, Pierides vos hæc facietis maxima Gallo: Gallo,
cujus amor tantum mihi crescit in horas. [" Sed
ap. Theophr. Char. π. Εἰρωνείας, τὰς παλιλλογίας
Cas. interpr. Recantata dicta, prioribus contraria,
particulam πάλιν eadem notione accipiens, qua in v.
παλινωδία." Schw. Mss.] Παλιλογέω, sive Παλιλλο-
γέω, Idem iterum dico, Ingemino et itero quæ dixi,
Ante dicta repeto et itero, Hermog. Πάλιν ὥσπερ ἐνὶ
κώλῳ πάντα ἐπαλιλλόγησε, Herod. 1, (118.) Μετὰ δὲ
ὡς οἱ ἐπαλιλλόγητο, κατέβαινε, Postquam iterum ab
ipso idem dictum est Harpago, i. e. confirmatum,
Bud. 803. At Παλίλλογος, Iterum collectus s. con-
gestus, ὁ ἐξ ὑπαρχῆς συναγόμενος, Eust. Il. A. (126.)
Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται· Λαοὺς
δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν: Populum
autem non est æquum ea iterum congesta et coacer-
vata conferre. Quæ signif. pertinet ad id λέγω, de
quo primo loco dictum est. [* Παντολόγος, Polemon
Phys. 1, 7.]

Παράλογος, Qui præter rationem accidit, Rationi D
non consentaneus, Absurdus, opp. τῷ εὔλογος: sicut
παρὰ λόγον supra Præter quam rationi consentaneum
est. Plut. (8, 479.) Χρύσιππος ἐν πολλοῖς τῶν παραλό-
γων ἀτόπων, qualia esse dicit, τὸ νηστεύσαντας ἀργό-
τερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντας, et alia similia. Bud.
quoque παράλογον dici scribit τὸ ἀλόγως γενόμενον,
Temere et præter rationem. Herodian. autem 1, (16,
10.) Μαθοῦσα τὴν π. οὕτω καὶ ἀπρεπῆ βούλησιν, Intel-
lecto tam absurdo turpique consilio, Polit. || Fre-
quentius accipitur pro Inopinatus, Inexpectatus,
Qui præter opinionem et expectationem evenit, ὁ
παρὰ λόγον συμβαίνων: nam divisim quoque παρὰ
λόγον interdum pro Præter opinionem s. expectatio-
nem, capitur: Thuc. 4, (65.) p. 142. Αἰτία δ' ἦν ἡ
παρὰ λόγον τῶν πλειόνων εὐπραγία, αὐτοῖς ὑποτιθεῖσα
ἰσχὺν τῆς ἐλπίδος. Sic autem interpretor non solum
quod Schol. quoque exponat παρὰ προσδοκίαν, sed
quod ipse scriptor in simili sententia, s. potius ead.,

usus sit adverbio ἀδοκήτως, sc. (4, 17.) p. 127. Ἀεὶ γὰρ τοῦ πλέονος ἐλπίδι ὀρέγονται, διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι. Thuc. 1, (65.) Ἐλπιδα οὐδεμίαν σωτηρίας ἔχων, ἢν μή τι παράλογον γίγνηται, Nisi quid præter opinionem accidat. Plut. Fab. Τοῖς ἱππεῦσι τῶν Ῥωμαίων σύμπτωμα παράλογον γενέσθαι: Coriol. (29.) Ἐκ δὲ τούτου θαυμαστὴ μὲν ἔσχε καὶ ἀθρόα μεταβολὴ γνώμης τὸν δῆμον, ἄτοπος δὲ κομιδὴ καὶ π. τοὺς πατρικίους: Romulo, π. εὐτυχίαν. Et τὸ π., Inopinatus eventus, Id quod præter opinionem evenit, Thuc. 2, (91.) Γενομένου τούτου τοῦ ἀπροσδοκήτου τε καὶ παραλόγου, φόβος ἐμπίπτει, Cum id præter expectationem et opinionem accidisset, Philo V. M. 1. Ἐπὶ τῷ π. καὶ ἀπροσδοκήτῳ καταπλαγέντες, Malo necopinato consternati, Plut. de Aud. Poem. Τὸ π. καὶ ἀπροσδόκητον, ᾧ πλείστη μὲν ἔκπληξις ἕπεται: Coriol. Ἐν τοῖς ἀπὸ τύχης π. τιθεμένοις τὰς ἐλπίδας. Diod. S. de thesauris Susianis, Πρὸς τα π. τῆς τύχης ἀπολιπόντες αὐτοῖς καταφυγὰς, Ad necopinatos fortunæ impetus suffugia sibimetipsis relinquentes: Liv. Ad incerta belli, et Incerta casuum. Παράλογος substantive quoque capitur pro τὸ π., Necopinatus eventus, Id quod præter opinionem evenit, Bud. 646. e Thuc. Quibus addo ex eod. Thuc. 2, (85.) Ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς, ἄλλως τε καὶ πρῶτον ναυμαχίας πειρασαμένοις, πολὺς ὁ παράλογος εἶναι. Sequentes autem II. tam ad τὸ π., quam ad ὁ π. referri possunt: Thuc. 2, (61.) Δουλοῖ δὲ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον καὶ τὸ πλείστῳ π. ξυμβαῖνον, Frangit feroces spiritus id quod repente et præter expectationem, longeque aliter quam erat opinio, accidit, 7. Μνήσθητε τῶν ἐν τοῖς πολέμοις παραλόγων, 8, (24.) Εἴ τι ἐν τοῖς ἀνθρωπείοις τοῦ βίου παραλόγοις ἐσφάλησαν, Philo V. M. 1. Ἐκ του π. συμβεβηκότων πραγμάτων παρὰ τὸ καθεστὼς, Præter solitum. ‖ Παράλογον, Quod præter proportionem est, h. e. τὸ μὴ ἀνάλογον, Bud. Comm. ["Alciphr. 134. Phalar. p. 28. Diod. S. 1, 429. 2, 320. Jacobs. Anth. 9, 309. Thuc. T. 2. p. 254. Baver. Substantive, Thom. M. 287. 686. ad Lucian. 2, 164. Plut. 6, 116. Hutt. Ὁ παράλογος τοῦ πολέμου, ad Charit. 281. Ἐκ παραλόγων, Lobeck. Aj. p. 331. Παράλογον, τὸ, ad Phalar. 316. Thom. M. 686. Dionys. H. 2, 1059. 1178. Τὸ π. τῆς ἐλπίδος, 4, 2002." Schæf. Mss. Jambl. V. P. 380.] Παραλόγως, Secus quam rationi consentaneum est, παρὰ λόγον. ‖ Præter opinionem, expectationem, Inopinato s. Inopinate, Liv.: Thuc. 1, (140.) Διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν π. ξυμβῇ, εἰώθαμεν αἰτιᾶσθαι, Quæ præter opinionem evenire solent. [Plut. Sertorio 19. "Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 178. ad Diod. S. 2, 526. Toup. ad Longin. 325." Schæf. Mss.] Παραλογία, opp. τῷ ἀναλογία, Bud. ["Eust. 116, 27." Seager. Mss. Heyn. Hom. 8, 438." Schæf. Mss.]

[* Περιττολόγος, unde * Περιττολογέω, Suid. 3, 89. Chrys. in Rom. 3, 8. 43.] Περισσολογία, SIVE Περιττολογία, Expositio rerum supervacuarum: cui opp. expositio σύντομος, Circumcisa, quæ supervacuis caret. Quintil. 9. c. ult. de Tropis, loquens de periphrasi i. e. circumlocutione, Verum hæc ut cum decorum habet, περίφρασις: ita cum in vitium incidit, περισσολογία dicitur. Et 4, 2. de narratione, Nos autem brevitatem in hoc ponimus, non ut minus, sed ne plus dicatur quam oporteat. Nam iterationes quidem et ταυτολογίας et π., quas in narratione vitandas quidam scriptores artium tradiderunt, transeo. Isocr. Panathen. Λοιπὸν οὖν ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν αἰτησάμενον τῷ γήρᾳ συγγνώμην ὑπὲρ τῆς λήθης καὶ μακρολογίας τῶν εἰθισμένων παραγίνεσθαι τοῖς τηλικούτοις, ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐξ οὗπερ ἐξέπεσον εἰς τὴν π. ταύτην: [περὶ Ἀντιδ. p. 117. Orell. * "Πλανολόγος, Jo. Climac. p. 428." Boiss. Mss. * Πλατυλόγος, Gl. Latiloquus. * "Πλουσιολόγος, Didym. de Trin. 3, 5." Routh. Mss.] Πολυλόγος, Qui multa verba facit, Qui multis verbis de re aliqua disserit, Multiloquus. Ammon. (p. 91.) ita distinguit μακρολόγος et πολυλόγος, ut μ. ait ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων: at π. sit, ὁ περὶ πολλῶν πολλά. Ita π. foret Qui de variis rebus in medium allatis disserit multis verbis. ["Thom. M. 898. Xen. K. Π. 51. (1, 4, 3.)" Schæf. Mss.] ‖ At π., accentu in antep. retracto, ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, Bud., Dionys. ap. Areop. p. 214. Πολυλόγως, Multis verbis, [J. Poll. 4, 362.] Πολυλογία, Verbositas, Expositio quæ multis verbis fit, Sermo aut Oratio de multis, Plut. (8, 62.) Τῇ μὲν οὖν πολυμαθείᾳ τὴν π. ἔπεσθαι συμβαίνει, Aristot. Polit. 4, 10. Περὶ δὲ τυραννίδος ἣν ἡμῖν λοιπὸν εἰπεῖν, οὐχ ὡς ἐνούσης π. περὶ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπως λάβῃ τῆς μεθόδου τὸ μέρος. [Xen. K. Π. 1, 4, 3.] Πολυλογέω, Plura dico, Copiose loquor, Bud. ex Athen. [Eust. Il. A. p. 15, 37. 492, 12. in Dionys. P. 939. * Πολυλογητέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 203. * "Ταυτοπολυλογέω, Idem sæpius repeto, Tzetz. Chil. 9, 852." Boiss. Mss. * Πολυλογίζω, Lobeck. Phryn. 569.] Πονηρολογία, Maledictum, VV. LL. Vel, Sermo de rebus improbis. [Aristot. Top. 8, 12. * Πραϋλόγος, Synes. 344. πειθὼ, Marin. V. Procli p. 116. Boiss. * "Πρωτολόγος, Bottiger quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss. "Stob. p. 68." Wakef. Mss.] Πρωτολογέω, Primus dico, Primas dicendi partes sortitus sum. Πρωτολογία, Primæ partes dicendi, Schol. Dem. 189. Ἔστι δὲ ὁ λόγος οὗτος δευτερολογία· ὁ Ἀφεψίων γὰρ, ὡς πρεσβύτερος, ἔλαβε τὴν πρ., quod πρωταγωνιστεῖν dicitur a Libanio, Bud. [Valck. Adoniaz. p. 239." Schæf. Mss. * Ῥιψολογέω, Polyb. 12, 9, 5. 32, 6, 9.

[* Σαπρολογία, Nicet. Annal. 1, 6. Lobeck. Phryn. 378.] Σεμνολόγος, Qui graviter de re aliqua disserit. Accipitur plerumque in malam partem pro Jactator, Ostentator, κομπαστὴς, μεγαληγόρος. Dem. (271.) Καὶ τὸ δίκην δοῦναι διαδὺς, ἐξεπέμπετ' ἂν ὑπὸ τοῦ σ. τουτουί. [* Σεμνολόγως, Appian. B. Mithr. 218.] Σεμνολογία, Dictio gravis. Budæo Venustus sermo et gravis, et lepidus, sciteque compositus. Sic appellat Dionys. H. (5, 110.) rhythmos Isocratis, Bud. [* Σεμνολογικὸς, unde * Σεμνολογικῶς, Suid. 2, 630.] Σεμνολογέομαι, Graviter et speciose loquor, Glorior, Jactito, Bud. 802. et 803. e Dem. (421.) Basil. et Luciano qui postquam dixit (2, 453.) Τοιαυτα νεανικῶς σεμνολογησαμένου, i. e. κομπάσαντος, paulo post ejusmodi λόγους appellat κατωφρυωμένους, Elatos et superbos, ductisque et arrectis superciliis prolatos. At p. 804. idem Bud. σεμνολογεῖν exp. ἀποσεμνύνειν τῷ λόγῳ, Dicendo ornare et celebrare, pro σεμνολογεῖσθαι, citans e Paus. Cor. Ἀλλ' Ἀθηναῖοι πρῶτοι περὶ τῆς Ἀττικῆς ἐσεμνολόγησαν, Atticæ laudes prodiderunt, Magnifice de Attica locuti sunt. Itidem vero σεμνολογέω pro Jactito quoque et Glorior usurpatur. Herodian. 5, (3, 11.) Διοπετῆ τε αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσι, E cœlo decidisse jactitant. Idem et σεμνηγορεῖν, σεμνομυθεῖν, et σεμνύνεσθαι dicitur. Σεμνολόγημα, Dictum grave, magnificum et honorificum, quo aliquis se jactitat. ["Villois. ad Long. 142. Casaub. ad Athen. 1, 39." Schæf. Mss. "Euseb. H. E. 10, 4." Mendham. Mss. "Greg. Naz. Epist. 59. p. 816." Strong. Mss. * "Σεμνολογίζω, Eust." Wakef. Mss. * Σκαιολογέω, Lobeck. Phryn. 648. * Στενολόγος, Eust. Il. A. p. 19, 39.] Στενολογέω, i. q. στενολεσχέω, Hes. De rebus frivolis et nugamentis verba facio, s. potius Anxie me torqueo in aliqua re, Arcte aliquid quasi computo: ut σμικρολογέομαι, et λεπτολογέω.

Ταυτολόγοι κανόνες, Regulæ quæ idem dicunt, quæ eand. formam verborum habent, Epigr. Ταυτολόγων κανόνων φεῦ πληθύος, VV. LL. Ταυτολογέω, Idem dico, iisdem verbis aut idem significantibus itero, Polyb. (1, 1, 3.) Περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῖς εἰρημένων ταυτολογεῖν: Ταυτολογία, Schema rhetoricum eand. rem pluribus verbis significans, ut tradit Aquila Roman. dicens perexiguo differre a synonymia; illam enim synonymiam singulas partes ex ordine idem significantes ponere: hanc autem, unius nominis aut verbi prius positi vim deinceps pluribus verbis explicare. Cujus rei exemplum ibi profert. Quintil. 8, 3. de Ornatu oratorio, loquens de μειώσει, Sed hoc quoque cum a prudentibus fit, schema dici solet, sicut ταυτολογία, i. e. Ejusd. verbi aut sermonis iteratio. Cujus hoc e Cic. exemplum subjungit, Non solum igitur illud judicium judicii simile, judices, non fuit. Vide et Περισσολογία.

[" Ταυτολογίας exempla, Valck. Phœn. p. 459." Schæf. Mss. * Ταυτολογικὸς, unde * Ταυτολογικῶς, Eust. Il. A. p. 92, 11. 632, 18. *Τεταρτολογέω, unde Τεταρτολογηθῶμεν, Gl. Quartemur. * Τρανολογέω, Phot. Bibl. 454. * Τριλογέω, Phav. 436. * Τριλογία, Schol. Aristoph. B. 1155.]

Ὑπόλογος, ὁ, i. q. λόγος, ea signif. qua dicitur ἐν λόγῳ τίθεσθαι, λόγον ποιεῖσθαι, ἔχειν, Rationem habere, Dinar. c. Dem. Οὐκ ἐποιήσασθε ὑπόλογον οὐδὲ τῆς τότε ἐνεστώσης κρίσεως, οὐδὲ των ὅρκων οὓς ὀμωμοκότες ἐφέρετε τὴν ψῆφον, ἀντηλλάξασθε τὰς εὐεργεσίας, Rationem cum eo in reatu constituto non habuistis hujuscemodi meritorum, nec jurisjurandi religionem cum beneficiis acceptis compensavistis. Ead. signif. Dem. Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, Floccifacere. Hæc Bud. 171. 172. addens, post l. quendam Plut., hunc e Lys. (851.) Ὥστε οὐδὲν εἰκὸς αὐτῷ τοῦτο ὑπόλογον γενέσθαι (ὅτι ἔφυγεν,) Itaque par est illi ad salutem non cedere, quod exul fuit: hoc vobis ille jure imputare non potest. Et hunc ex Athen. 4. Ὥσπερ δὲ οἱ μισθοφόροι ἐν τῇ Ἑλλάδι μισθὸν ἀργύριον λαμβάνουσιν, οὗτοι τὰ σιτία παρὰ τοῦ βασιλέως εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσι, Ut autem qui stipendia faciunt in Græcia, æra merere solent, sic isti a rege accipiunt victum qui in stipendia cedit et imputatur. || Apud Mathem. Numerus est ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat, Bud., afferens et emendans prolixum quendam Philoponi l., cui subjungit, Πρόλογον, ducem, ὑπόλογον, comitem Boethius vocat: Τῶν δὲ προλόγων οἱ μὲν διπλασίονές εἰσιν, ἢ πολλαπλασίονες οἱ δὲ ἐπιμόριοι: quos Superparticulares vocant, ut ἡμιόλιος, ἐπίτριτος, * ἐπιτέταρτος, et deinceps: quibus ὑπόλογοι sui obversaria serie respondent, ὑπεπιμόριοι, ut * ὑφημιόλιος Subsesquiplus, * ὑπεπίτριτος, et reliqui. [" Thom. M. 875. Demosth. 790." Schæf. Mss. * Ὑπολογιμαῖος, Gl. Subditivus. * Ὑπολογέω, J. Poll. 2, 214. Ὑπολογηθέντων, Gl. Deductis. * Ἀνθυπολογέω, Gl. Compenso. * " Ὑστερολόγος, Bottiger. quid sit etc. 1. p. 15." Schæf. Mss. " Stob. p. 68." Wakef. Mss. * Ὑστερολογέω, Schn. Lex.]

Ὑστερολογία ET Πρωθύστερον SEU Ὕστερον πρότερον, Dictio præpostera, cum præpostero dicendi ordine posterius primo, et prius postremo loco efferimus, ut Il. A. (251.) οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. [" Valck. Phœn. p. 285." Schæf. Mss. Eust. 1477, 15. * " Ὑψηλόγος, Themist. Or. 26. p. 329. Περικλέα δὲ ἐπαινοῦσι μόνον καὶ Ἀσπασίαν ὡς ῥήτορας τελεσιουργοὺς καὶ ὑψηλόγους. Dicitur ὑψηλολόγος, non ὑψηλόγος, nec, quod sciam, ὑψιλόγος. Wyttenb. Ep. Cr. 263. corrigit ὑψηλόνους. Pro quo tamen Nonnus D. 9. p. 260. et 48. p. 1274. habet ὑψίνους. (Corrigendum suspicor ὑψηγόρους, T. G.)" Bast. ad calcem Scap. Oxon. * Φανερολογία, M. Eremita de Baptismo.]

Φιλολόγος, ὁ, ἡ, Qui loqui s. disserere et disputare de aliqua re amat, Plut. Symp. 1, (8, 445.) Φιλολόγῳ μὲν ὑποκατακλίνεσθαι φιλομαθῆ, δυσκόλῳ δὲ πρᾷον, Athen. 2. Οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλέον πίνοντας αὐτὸν, ubi potius accipitur in malam partem pro Loquaces, ut Plut. Symp. 1. itidem vinum dicit esse πολύφωνον, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματος καταπιμπλάναι, et Symp. 3. μέθης σύμπτωμα esse πλεονασμοὺς λαλιᾶς. || Qui alios loquentes et disserentes audire amat, Studiosus literarum, Literatus, Doctus, Plut. de Orac. Pyth. init. Ἡ φιλοθεάμων τις ἡμῖν καὶ περιττῶς φιλικός ἐστιν ὁ ξένος, φιλολόγος δὲ καὶ φιλομαθής ἐστι μᾶλλον: de Def. Orac. Εἰκάζειν δὲ τοὺς περὶ αὐτὸν φ. συχνοὺς ὄντας, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ καὶ Πηνελόπης γεγενημένον, Doctos autem homines, quos circum se frequentes habebat, censuisse Pana eum esse, qui e Mercurio et Penelope natus esset, Turn. Sed invenitur scriptum et φιλόλογος. [" Casaub. ad Athen. 103. 147. Ruhnk. Diss. de Longino §. x. Plut. Mor. 1, 510. 521. 524. 538. Herodian. Philet. 467. et n., Phryn. Ecl. 174." Schæf. Mss. * Φιλολόγως, J. Poll. 4. p. 356.] Φιλολογία, Studium s. Amor loquendi aut disserendi de re aliqua, Studium s. Amor literarum. [" Jacobs. Anim. 304. Phryn. Ecl. 174. Herodian. Philet. 467. et n." Schæf. Mss.] Φιλολογέω, Libenter dissero, Bud. e Plut. de philosophis, Ὅπως καθ' ἡσυχίαν φιλολογοῦντες διάγωμεν. In ejusd. Catone min. 108. pro Philosophari et disserere cum philosophis accipi annotat. In VV. LL. exp. Disputare de literis, Teneri studio literarum. [" Toup. ad Longin. 335. Herodian. Philet. 465. et n., Phryn. Ecl. 174. Conf. c. φιλοσοφέω, Hutten. ad Plut. 3, 12. * Φιλολογητέον, Phryn. Ecl. 175." Schæf. Mss.] Συμφιλολογέω, Una dissero et philosophor, Cic. Ep. ad Tironem (21.) Cura ut valeas, ut una συμφιλολογεῖν possimus. [* Ἀφιλόλογος, Plut. 8, 676.]

Χρηστολόγος, ὁ, ἡ, Quem e verbis suis bonum virum esse judices, Qui verbis bonis et blandis homines decipit, Jul. Capitol. in Pertinacis Imper. Vita (c. 13.) Nec multum tamen amatus est: siquidem omnes, qui libere fabulas conferebant, male Pertinaci loquebantur, Χρηστολόγον eum appellantes, Qui bene loqueretur et male faceret. [Aurelius Victorinus c. 18. * Χρηστολογέω, Blandis verbis utor, Cyrill. Alex. in Es. c. 11. p. 195.] Χρηστολογία, Sermo speciosus et virum bonum simulans, ad Rom. 16, (18.) Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ, καὶ διὰ τῆς χρ. καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, exp. Per blandiloquentiam et assentationem, Chrys. in 1 ad Cor. p. 106. Εἰ γὰρ διὰ τῆς χρ. ἐξαπατῶσί τινες, πολλῷ μᾶλλον τοὺς πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐπανάγοντας δίκαιον μὴ ἀποκαμεῖν τὰ συμφέροντα λέγοντας: quæ χρ. verbis multum pollicetur, re nihil præstat, et se de alienis magis quam de suis commodis solicitam esse simulat: qua astutia diabolus Evam decepit. [Eust. 1437, 53. * Χυδαιολογία, Phot. Cod. 80. cf. 88. 196.]

Ψευδολόγος, ὁ, ἡ, Qui falsum dicit, Falsiloquus, Mendax, Aristoph. B. (1521.) ὁ πανοῦργος ἀνὴρ Καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος. Utitur et Dem. Ψευδολογία, Mendacium, Isocr. Panath. Μᾶλλον ἀγαπῶντας τὰς θαυματοποιίας τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ τὰς ψ., τῆς ἀληθείας. Idem in ead. Orat. Τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ ψ. μεστούς. Item, Αἰτία τῆς ψ. τῆς περὶ ἐμὲ γιγνομένης. [Dem. 933. 1098.] Ψευδολογέω, Falsum dico, Mentior, ψεύδομαι. [Athen. 215. Polyb. 3, 47, 6. * Ψευδολόγημα, Schol. Par. ad Apoll. Rh. 4, 57. * " Φιλοψευδολόγος, Tzetz. Chil. 5, 140." Boiss. Mss. * Ψευδηλόγος, Lex. Coislin. Bibl. 477. * Ψευδηλογέω, Lucian. 3, 668.] Ψυχρολόγος, Qui frigide dicit, frigida oratione utitur; habet enim suam ψυχρότητα λόγος. [Schol. Eur. Hec. 356.] ET Ψυχρολογία, Dictio frigida, Sermo frigidus, Sermonis dictionisque frigiditas, ut ψυχρότης, Lucian. (1, 22.) Τί οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς; ἕωλος γὰρ ἡ ψ. [405.] Ψυχρολογέω, Frigide dico, Frigida oratione aut sermone utor. [Lucian. 3, 184. Schol. Aristoph. Ἱππ. 432.]

Λογικὸς, Qui sermocinari potest, Sermocinans, Sermocinator, Sermonis compos, Greg. περὶ Ἀνθρώπου, Οὕτω τοίνυν τοῦ νοῦ διὰ τῆς ὀργανικῆς ταύτης κατασκευῆς ἐν ἡμῖν μουσουργοῦντος τὸν λόγον, λ. γεγόναμεν: quod Damasc. dicit λαλητικοί. || Eloquens, Facundus, ab ea signif. verbi λέγειν, qua ponitur pro Eleganter dicere, Greg. in Epitaph. Patris, Ἀλλ' ἦν τῶν μὲν λόγῳ δυνατῶν εὐσεβέστερος, τῶν ὀρθῶν δὲ τὴν διάνοιαν λογικώτερος, Bud. At λ. βίος Polluci i. est q. et παιδευτικός: quod videtur sonare q. d. Vitam literariam, i. e. ejus qui in literis versatur, τοῦ ἐν λόγοις διατρίψαντος. || Dialecticus, Pertinens ad scientiam disserendi: ἐπιχειρήματα, μέθοδος: a quibus quomodo differant ἀποδεικτικὰ ἐπιχειρήματα et ἀποδεικτικὴ μέθοδος, vide ap. Bud. Comm. 182. e Philopono. Et λογικὴ, subaud. τέχνη, Ars disserendi. Cic. de Fato, Explicandaque vis est ratioque enuntiationum, quæ Græci ἀξιώματα vocant: quæ de re futura cum aliquid dicunt, deque eo quod possit fieri aut non possit, quam vim habeant, obscura quæstio est, quam περὶ δυνατῶν appellant: totaque est logicæ, quam rationem disserendi voco. Et de Fin. 1. Jam in altera parte philosophiæ, quæ est quærendi ac disserendi, quæ λογικὴ dicitur, iste vester plane inermis ac nudus est. Et Tusc. 4. Habes ea quæ de perturbationibus enucleate disputant Stoici: quæ λογικὰ appellant, quia disserentur sub-

tilius. Chrysippus ap. Lucian. (1, 561.) ad eum qui dicebat se οὐ μανθάνειν quid diceret, Οὐ γὰρ εἰ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔνεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λ. θεωρίαν ἐκμαθὼν, ταῦτ' οἶδεν. || Apud Rhett. autem λ. ποὺς dicitur Pes in prosa oratione usitatus, Demetr. Phal. Ὁ μὲν ἡρῷος, σεμνὸς καὶ οὐ λ., ἀλλ' ἠχώδης, οὐδὲ ἔρρυθμος, ἀλλ' ἀνάρρυθμος, Nec solutæ orationi aptus. Ibid. dicit pæonem παραλαμβάνεσθαι εἰς τοὺς λόγους, Adhiberi in prosa, ac τὸ μεγαλοπρεπὲς quidem accipere e syllaba longa, at vero τὸ λ., Id quod aptum est solutæ orationi, e brevibus: synonymως igitur dicit εἰς τοὺς λόγους παραλαμβάνεσθαι, et esse λογικόν. || Rationalis, h. e. Ratione præditus, Ratione utens: ita philosophi dicunt hominem esse ζῶον λ. Plut. (7, 769.) e Chrysippo, Τοῦ λ. ζώου φύσιν ἔχοντος προσχρῆσθαι εἰς ἕκαστα τῷ λόγῳ, καὶ ὑπὸ τούτου κυβερνᾶσθαι. Item ap. Plut. τὸ τῆς ψυχῆς (μέρος) ὅσον λ., Ea pars animi quæ mentis et rationis sit particeps, quæ mentis et consilii est; utroque enim modo Cic. interpr. p. 11. mei Lex. Cic. Ead. signif. λ. φύσις ac λογικὴ σύνεσις. Philo de Mundo, Λ. φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, Naturæ rationali, Basil. Homil. 9. Ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λ. ἀποκρύπτουσι; Quam humanam intelligentiam et prudentiam non superant? Item λ. μῦθος ap. Aphthon. init. Progymn. Fabula qua homo aliquid fecisse fingitur, ἐν ᾧ τι ποιῶν ἄνθρωπος πέπλασται. Apud Rhett. autem est et λ. στάσις, Status rationalis. Quintil. 3, 5. Illud jam omnes fatentur, esse quæstiones aut in scripto aut in non scripto: in scripto, sunt de jure: in non scripto, de re: illud, legale, hoc, rationale Hermagoras atque eum secuti vocant: i. e. νομικὸν et λ. [" Valck. Anim. ad Ammon. 214. Toup. Emendd. 1, 102. Thom. M. 147. Demetr. Phal. §. 1. Wakef. S. Cr. 4, 244. ad Lucian. 2, 116. Opp. ἄλογος, Fischer. Ind. Palæph. v. Βούλεσθαι. Conf. c. λόγιος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 7. Λογικὴ, Dionys. H. 5, 64. Τὸ λ., Luzac. Exerc. 34." Schæf. Mss.] Λογικῶς, Verbis, Disserendi modo, VV. LL. || Cum ratione, More eorum qui ratione utuntur, Plut. de Orac. Pyth. Λ. ἕκαστα καὶ σοφῶς φράζειν, de avibus quibus existimabant χρῆσθαι φθεγγομέναις τὸν θεὸν, quarum garritu auspicibus oracula reddere sciscitantibus putabant. [Λογικώτερον, Adv., Porph. Isag. c. 1. * Λογικότης, Lobeck. Phryn. 193. Eust. 1953. " Λογικεύομαι, Crates Epist. ined. 7. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 25. Καὶ τἄλλα δὲ ὧδε ποιεῖν μαθήσῃ, μὴ φοβεῖσθαι ἐθιζόμενος, μὴ μόνον λογικεύεσθαι." Boiss. Mss. Abresch. Diluc. Thuc. p. 96. Lobeck. Phryn. 198. Cyrill. Alex. 4, 428. * Συλλογικεύομαι, Greg. Pal. Προσωπ. p. 13.]

Λόγιμος, ὁ, ἡ, Mentione dignus, Memorabilis, ἀξιόλογος, λόγου ἄξιος, Celebris, Nobilis, Herod. 8. Παρὰ Μήδοισι λόγιμος γενόμενος: 2, (98.) Ἄνθυλλα ἐοῦσα λ. πόλις. Supra quoque ἀξιόλογοι πόλεις. Accipique potest λόγιμος non tantum pro Celebris et Qui in omnium ore est, sed etiam pro Æstimabilis, Æstimatione diguus, quem ἐν λόγῳ s. ὑπολόγῳ τίθεσθαι consuevimus. [" Wessel. ad Herod. 104. 229. 261. 301. Thom. M. 580." Schæf. Mss.] Comp. Ἐλλόγιμος, i. q. λόγιμος, Plut. (Catone Min. 15.) Τῶν μὲν οὖν πολεμικῶν πράξεων τοῦ Κάτωνος αὗται σχεδόν εἰσιν ἐλλογιμώταται, i. e. λόγου ἀξιώταται, Plato Philebo, Τὸ δ' ἄπειρον καὶ τὸ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον, Aliquo numero dignum et loco. Sic Polyb. 1, (2, 1.) At Diog. L. Stratone, 242. Ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ φυσικὸς ἐπικληθείς: de quo p. 245. Ἀνὴρ γέγονε, καθάπερ καὶ ἄνω δεδήλωται, πολλῆς τῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, διατρίψας ἐν παντὶ λόγων εἴδει, καὶ μάλιστά γ' ἐν τῷ καλουμένῳ φυσικῷ: Cratete, Καὶ οὗτος τῶν ἐλλογίμων τοῦ κυνὸς μαθητῶν: Onesicrito, iisd. verbis. Themist. 119. Ὅστις ἐπὶ τῇ τοξικῇ ἐλλόγιμος εἶναι ἔρωτα ἔχει, Celebris, Insiguis, Bud. Sic Cam. quoque ap. Plat. Phædro ἐλλόγιμος ῥήτωρ scribit Celebritatis habere signif. || Eloquens, Hermog. Ἑξῆς δ' ἂν λέγοιμεν περὶ τῶν κατὰ τὸ ἱστορικὸν εἶδος· ἐλλογίμων, Eloquentibus, Bud. || Doctus, In bonis literis versatus. Literatus, ὁ ἐν παντὶ λόγων εἴδει διατρίψας, ut Diog. L. paulo ante loquitur, Philo de Mundo, Ἡ περὶ τὸν Σικελικὸν πορθμὸν ᾀδομένη ἱστορία ἀγνοεῖται παρ' οὐδενὸς τῶν ἐλλογίμων, Nemini doctorum non cognita. [" Ad Herod. 301. Thom. M. 580. Heind. ad Plat. Gorg. 273." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 198. * Ἐλλογίμως, Gl. Diserte, Philostr. v. Soph. 2, 591. * Ἐλλογιμότης, Gl. Docibilitas.] At Ἔλλογος, Rationis capax, Rationalis, Ratione præditus, i. q. λογικὸς, Aristot. Eth. Πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα: 10, (2.) Εὔδοξος μὲν οὖν τὴν ἡδονὴν τἀγαθὸν ᾤετο εἶναι, διὰ τὸ πάνθ' ὁρᾷν ἐφιέμενα αὐτῆς καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα. [" Toup. Opusc. 1, 106. * Ἐλλόγως, Valck. Anim. ad Ammon. 141. Boiss. Philostr. 457." Schæf. Mss. Eust. Il. A. p. 84, 28.]

Λόγιος, interdum, ut quidam volunt, pro ἐλλόγιμος, Celebris, Memorabilis, Philo V. M. 1. Οὐκ ἐθελησάντων αὐτὸν μνήμης ἀξιῶσαι τῶν παρ' Ἕλλησι λογίων, Nobilissimis Græciæ scriptoribus, Turn. || Λ., inquit Bud. 182., ap. antiquos dicebatur Qui in unaquaque natione patria instituta interpretari et eloqui poterat, h. e. Historiæ et antiquitatis peritus, et in ea re facundus. Aristot. sic usus est, Polit. 6. Φασὶ γὰρ οἱ λ. τῶν ἐκεῖνα κατοικούντων, Ἰταλόν τινα γενέσθαι βασιλέα τῆς Οἰνωτρίας. Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Hesychio quoque λόγιος est ὁ τῆς ἱστορίας ἔμπειρος, πεπαιδευμένος. Et Moschopulo ἄριστος ἐν λόγοις. Cam. itidem interpr. Doctus et eruditus, ap. Herod. 2, (77.) cum ait, Ægyptii qui tenent ea loca quæ conseri solent, Μνήμην ἀνθρώπων πάντων ἐπασκέοντες, λογιώτατοί εἰσι μακρῷ τῶν ἐγὼ ἐς διάπειραν ἀπικόμην, Omnes homines memoria complectentes, doctissimi viri sunt omnium quos ego comperi. Item Λ. Ἑρμῆς dicitur quasi Studiorum et literarum eloquentiæque præses. Vide locum Synes. ex Ep. ad Pylæm. ap. Bud. 182. Lucian. (3, 180.) Κακὸν κακῶς σε ὁ Λ. Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. Sic accipit idem Bud. ap. eund. Lucian. 104(=1, 709.) Εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ Λ. θύσομεν, sub. Ἑρμῇ. || Fatidicus et vates, Plut. Sylla (7.) Τυρρηνῶν δὲ οἱ λ. μεταβολὴν ἀπεφαίνοντο ἀποσημαίνειν τὸ τέρας. Ibid. λογιωτάτους Vaticiniorum interpretes peritissimos vocat, Bud. 183. addens et quendam alium e Luciano locum. Similiter in Lex. suo ex Arriano (7, 16, 8.) p. 204. affert οἱ λόγιοι τῶν Χαλδαίων, exponens, τὰ λόγια ἐξηγούμενοι, et Vates. || Magnificus, μεγαλοπρεπὴς, Dem. Phaler. (38.) loquens de characteribus dicendi, Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς, ὅνπερ νῦν λόγιον ὀνομάζουσι: ubi forsan etiam λόγου ἄξιον et quem ἐν λόγῳ s. ὑπολόγῳ τίθεσθαι tunc temporis solerent, signif. potest, ut sit Æstimatione dignus, Qui magni fieri solet. Sunt et qui vertant Disertus. [" Ad Diod. S. 1, 116. 391. Wyttenb. Ep. Cr. 37. ad Mœr. 249. Abresch. Lectt. Aristæn. 162. Toup. Opusc. 1, 91. 502. et Ind., 2, 203. Emendd. 4, 429. Valck. Hipp. p. 216. ad Herod. 2. 104. 138. 139. 301. Larcher. ad 1, 163. Eur. Ion. 614. Phryn. Ecl. 84. Thom. M. 579. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 163. Jacobs. Anth. 10, 233. 12, 116. 199. Bentl. Aristoph. 321. Dionys. H. 2, 885. 1037." Schæf. Mss. Λογιώτατος, Strabo 13. p. 919.] At Λόγιον, Oraculum, Responsum divinum. Tradunt autem Gramm., λόγια proprie dici Responsa data καταλογάδην, Oratione soluta, [Suid. et Schol. Thuc. 2, 8.] χρησμοὺς autem, versibus. Hæc Latinis et Fata sunt, a fando: ut, arcanaque fata Dicta meæ genti. Et, retinet longævus aruspex Fata canens. Hæc Cam., addens, falsum esse discrimen illud Grammaticorum, quamvis ei hic Thuc. 1, (8.) locus astipulari videatur, Καὶ πολλὰ μὲν λόγια ἐλέγετο, πολλὰ δὲ χρησμολόγοι ᾖδον. Philo V. M. 1. Τὰ μὲν πρότερα πάντα ἐστὶ λ. καὶ χρησμοὶ, τὰ δὲ μέλλοντα λέγεσθαι, γνώμης τῆς ἐμῆς εἰκασίαι, Oracula et vaticinationes. Eod. l. Φοβηθέντες μὴ χρησμοὺς καὶ λόγια θεσπίσῃ, Ne oracula et effata caneret. Aristoph. Σφ. (799.) Ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται, Oracula ut eveniant, Ut evenit, quod prædictum fuit oraculis. Rursum Philo V. M. 2. Τῶν λ. γὰρ τὰ μὲν ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ λέγεται δι' ἑρμηνέως τοῦ θείου προφήτου, τὰ δ' ἐκ πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως ἐθεσπίσθη, τὰ δ' ἐκ προσώπου Μωϋσέως ἐπιθειάσαντος, καὶ ἐξ αὐτοῦ

κατασχεθέντος: quæ λόγια dicuntur etiam θέσφατα, et φῆμαι, a φημὶ, ut hoc λόγια a λέγω. Ecclesiastici autem scriptt. λόγια appellant Testimonia Prophetarum et Apostolorum, Cam. Et θεῖα λ., Greg. Naz. Divina oracula, Sacræ literæ. Similiter et Suid. λόγιον exp. ἡ θεία καὶ ἡ θεόπνευστος γραφή: addens sic accipi etiam λόγος ap. David. Ὑπέμεινεν ἡ ψυχή μου εἰς τὸν λόγον σου. Exp. tamen etiam ὑπόσχεσις. || Hesychio ὁ τῆς σκηνῆς τόπος, ἐφ' οὗ ὑποκριταὶ λέγουσι, εἶδος κρατηρίσκου, infra λογεῖον. || At τὸ λ. ap. Philonem Turn. interpr. Rationale, V. M. 3. Οὗτοι δ' ἐνηρμόζοντο τῷ προσαγορευομένῳ λογίῳ, τὸ δέ λόγιον τετράγωνον, διπλοῦν κατεσκευάζετο, quibus λόγιον, quod Rationale appellatur, consertum erat. Aliquanto post, Τοὺς ἐπὶ τῶν στέρνων δώδεκα λίθους ἐκ τριῶν κατὰ τέτταρας στοίχους, τοῦ συνέχοντος καὶ διοικοῦντος λόγου τὸ σύμπαν, τὸ λόγιον, Rationale rationis universitatem continentis atque temperantis. Hieron. ad Fabianum, Rationale etiam dicitur genus vestis, ap. Hebræos Soham, Græce λόγιον: nos Rationale possumus appellare. Pannus est brevior ex auro, habens magnitudinem palmi per quadrum, et duplex, ne facile rumpatur. Idem infra Λογεῖον. ["Timæi Lex. 191. et n., Valck. Phœn. p. 609. Toup. Opusc. 2, 271. ad Xen. Eph. 152. Phryn. Ecl. 65. ad Charit. 536. ad Lucian. 1, 636. Jacobs. Anth. 12, 102. Cum inf., ad Diod. S. 2, 636." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 120. Ælian. V. H. 2, 41. * Λογίως, Gl. Diserte, Eloquenter, Eleganter.]

Λογιότης, ἡ, Facundia, Eloquentia: ἡ δύναμις τῆς φρασέως. [Plut. 6, 771. 7, 898. 9, 92.]

Λογιεὺς, έως, ὁ, Orator, Qui causas dicit, ὁ ῥήτωρ, J. Poll. (2, 122.) e Critia. ITEM Λογεὺς, ὁ λογογράφος, VV. LL. [Plut. 9, 238. Bekker. Anecd. 658. Dionys. Thrax ap. Bast. ad Greg. Cor. 893.] AT Λογεῖον, Locus quidam theatri, Etym. Lex. meum vet. Pulpitum in scena, super quo stantes histriones fabulam recitant. Vitr. 5, 8. Ita tribus centris ampliorem habent orchestram Græci, et scenam recessiorem, minoreque latitudine pulpitum, quod λογεῖον appellant; ideoque ap. eos Tragici et Comici actores in scena peragunt. Et mox, Ejus logei altitudo non minus debet esse pedum decem, non plus duodecim. Id Hes. λόγιον appellat. Suidæ autem λογεῖον est δικαστήριον, Locus in quo causæ dicuntur, oratores dicunt, causas peragunt. || Moschopulo διδασκαλεῖον, Locus in quo περὶ τοὺς λόγους διατρίβουσι. || Os, quoniam per id ὁ λόγος, Sermo, prodit, J. Poll. 2. Τὸ δὲ ἔνδον τῶν χειλέων, στόμα, ὥσπερ καὶ ἡ τῶν χειλέων τομή· ὑπὸ δὲ ἐνίων καὶ λ. κέκληται μάσταξ. || In sacris autem literis dicitur τὸ μάντευμα, ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ' λίθοι, Suid. Exod. 28, (26.) Καὶ ἐπιθήσεις ἐπὶ τὸ λ. τῆς κρίσεως τὴν δήλωσιν καὶ τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἔσται ἐπὶ τοῦ στήθους Ἀαρὼν, ὅταν εἰσπορεύεται εἰς τὸ ἅγιον: ubi vet. versio interpr. Rationale: nova autem, Pectorale. Id autem pectorale sacerdotis, in quo duodecim lapides nomina filiorum Israël inscripta habentes, λογεῖον dictum fuit, quod Dei responsa per id pectorale quærerentur, s. quod Deus per sacerdotem ornatu pectoralis indutum responsa sua daret, ut ex Hebræorum etiam Rabbinorum auctoritate traditur. In eo autem cap. semel scribitur λόγιον, sicut et ap. Philon. || Etymologistæ εἶδος κρατῆρος, sicut λόγιον Hesychio. ["Timæi Lex. 191. et n. Phryn. Ecl. 64. Thom. M. 458. 579." Schæf. Mss.]

Λογίδιον, ET Λογάριον, Verbulum, Dictiuncula, Oratiuncula, ut Cam. interpr.: Isocr. contra Soph. Οὗτοι μὲν τὰ τοιαῦτα λογίδια διεξιόντες, Tales dictiunculas exequentes. Aristoph. ap. Suid. οὐ φανοῦμαι δὲ στρογγύλων λογάριά τινα καὶ προνόμια, i. e. λόγους, ut ipse exp. In h. autem l. ap. Athen. 3. τὴν γὰρ ἐκ τῆς ποικίλης Στοᾶς Λογαρίων ἀναπεπλησμένος νοσεῖς, accipi commodius potest pro Sermunculis, Disputatiunculis. || Λογίδιον, Fabella, Aristoph. Σφ. (64.) Ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον, Est nobis fabella. [Λογάριον, Dem. 421. Phædon Anecd. Bekk. 107. "Casaub. Athen. 1. p. 26. Λογίδιον, Simon. Dial. p. 93." Schæf. Mss.] A Λογάριον autem ap. Moschop. EST Λογαριάζω, i. q. λογίζομαι, Rationem ineo, Computo. ["Brunck. Aristoph. 2, 68. 3, 196. T. H. ad Plutum p. 110." Schæf. Mss. Eust. in Dionys. P. 907. Schol. Soph. Aj. 451.] UNDE Λογαριασμὸς, ["ad Lucian. 1, 624." Schæf. Mss.] ET Λογαριαστὴς, ὁ, i. q. λογισμὸς et λογιστὴς, Computatio et Computator, ap. eund. Moschop. Et COMP. Ἀπολογαριάζω, quod Suidæ itidem significare videtur Rationem ineo, Computo; nam postquam dixit ἀπολογίζω signif. ἀποδιώκω et ἀποβάλλω, ait capi et pro ἀπολογαριάζω, quod verbum constat minime esse antiquum. ["T. H. ad Plutum p. 111." Schæf. Mss.] Georg. Lecapenus initio sui de Constructione Libelli, recensens significationes nominis λόγος, ait inter cetera signif. ETIAM Ἀπολογαριασμόν: quemadmodum, inquit, cum ita dicimus, ὁ ἡγεμὼν πρὸς τοὺς αὐτοῦ ἐπιτρόπους ἔχει λόγον, ubi ἔχειν λόγον, quod et ἔχειν ἀπολογαριασμὸν dicitur secundum eum, signif. fortasse Rationes subducere, Rationem supputare: Plaut. Supputatur ratio cum argentario.

[* Λογύδριον, Phot. Bibl. 209. Gl. Ratiuncula, ubi editum est λογόδριον. "Suid. v. Τεχνύδριον. * Λογίδριον, (sic,) Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. 133." Boiss. Mss. In Glossis est etiam * Λογάδιον, Ratiuncula.]

Λογάω, q. d. Dicturio, Dicere s. Fari et disserere cupio, verbum fictum ad formam desiderativorum, ut τομάω, κουριάω, Lucian. (2, 337.) Ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις, ὡς ἀστόμοις οὖσι καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾷ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν. ["Valck. Oratt. 344." Schæf. Mss. * Λογόομαι, Greg. Pal. p. 13. * Λόγωσις, Cyrill. de Trin. c. 24. p. 30.]

Λογίζομαι, ίσομαι, Rationem ineo s. subduco, Computo, Supputo, Expensam fero, Aristoph. Σφ. (656.) Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, Rationes confice non calculis, Ne imposito calculo rationes computes: Colum. Imposito calculo perfecti operis rationem computant. Dicitur et Componere s. Conficere s. Putare rationes cum aliquo. Cum vero casus additur, vertitur Computo, Supputo, Imputo, Expensum fero; In rationem induco, Rationibus infero. Aristoph. Πλ. (381.) Καὶ μὴν φίλος γ' ἄν μοι δοκεῖς νὴ τοὺς θεοὺς Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας γε, λογίσασθαι δώδεκα, Imputaturus duodecim, Aristot. in Œcon. 2. Αἰσθόμενος ὅτι εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, Probe intelligens illum ea, quæ vili emerat, præmagno esse imputaturum. Et pass. ap. Xen. K. Π. 3, (1, 19.) p. 41. Χρήματα δὲ σὺν τοῖς θησαυροῖς, οἷς ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἐστὶν, εἰς ἀργύριον λογισθέντα, τάλαντα πλείω τῶν τρισχιλίων, Numaria ratione computata, Argenti habita ratione. || Metaph. capitur pro συλλογίζομαι, Collatis utrimque rationibus et subducto veluti calculo aliquid certi concludo, Numeris subductis summam colligo, E præmissis, ut vocant, colligo aliquid et statuo, Rom. 3, (28.) Λογιζόμεθα οὖν πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμου, Colligimus igitur, fide justificari hominem, συλλογιζόμεθα, Theophyl. Sic et Rom. 6, (11.) Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ, Ita etiam vos colligite. || Collatis utrimque rationibus, et subducto veluti calculo aliquid certi statuo, Mecum reputo, Censeo, ad Rom. 8, (18.) Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς, Nam statuo minime esse paria, quæ præsenti tempore perpetimur, gloriæ in nobis retegendæ. Aliquanto diversa signif. accipitur pro Mecum reputo et perpendo, Considero, Rationem habeo: itidem ab iis sumta metaph., qui calculorum subductione aliquid inquirunt. Xen. K. Π. 2, (2, 7.) Εὑρήσεις δὲ καὶ σὺ, ἢν ὀρθῶς λογίζῃ, ἀληθῆ λέγοντα, Dem. (12.) Ἆρά γε λογίζεταί τις ὑμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον δι' οὗ μέγας γέγονεν; Idem, Λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, Vobiscum perpendite. Thuc. 1, (76.) Μέχρις οὗ τὰ ξυμφέροντα λογιζόμενοι, τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε, Utilitatis vestræ rationem ducentes. At vero ap. Plat. Λογισάμενος οὖν εὕρισκεν ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὁρατῶν οὐδὲν

ἀνόητον, Cic. interpr. Cum rationem igitur habuisset, reperiebat nihil esse eorum quæ natura cernerentur, non intelligens. Herodian. 4, (5, 5.) Εἴ τις ὀρθῇ κρίσει καὶ μὴ διαθέσει τῇ πρὸς τὸν πεσόντα, τὸ πεπραγμένον λογίζοιτο, τήν τε αἰτίαν αὐτοῦ ἐξετάζοι. || Inde accipitur pro Cogito, ἐνθυμοῦμαι, 1 Cor. 13, (5.) Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν, Non cogitat malum. ["Sed verba ista Apostoli alii nescio an rectius in hanc sententiam accipiunt, οὐ μνησικακησεῖ, Non refert in rationes peccata aliorum, ut illa exprobret. At idem verbum λογίζομαι, sequente infinitivo, Herod. ea notione utitur, qua Latine dicimus Cogito, Statuo hoc facere, Mecum constituo. Sic quidem ille 7, 176. Ἐκ ταύτης (τῆς κώμης) ἐπισιτιεῖσθαι ἐλογίζοντο, E quo vico rei frumentariæ prospicere statuerunt." Schw. Mss.] || Reputo, Æstimo, ea signif. qua dicimur aliquid Nihili æstimare, pro Nihili facere, Pro nihilo habere, ἐν οὐδενὶ λόγῳ s. ὑπολόγῳ τίθεσθαι. Etiam passive interdum, Act. 19, (27.) Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, Rom. 8, (36.) Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς, 1 Cor. 13, (11.) Ὡς νήπιος ἐλογίσθην, [ἐλογιζόμην.] At Synes. Epist. 57. Λαμπρόν τι λογίσασθαι περὶ ἑαυτοῦ, Magnifice de se sentire. || Imputo, Alicujus veluti rationibus infero, 2 Cor. 5, (19.) Μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et in pass. signif. ad Rom. 4, (3.) Ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην, Imputata fuit Abrahamo fides pro justitia. Interdum vero non tam Imputo, quam Tribuo exponi potest, Greg. in Macc. Enc. Τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λογίζεσθαι, τῶν ἐννομωτάτων καὶ δικαιοτάτων, Facta liberorum patri imputare et attribuere, Synes. Ep. 4. Σὺ μὲν οὖν ἀρετῇ λογιῇ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ἐγχωρίων, Virtuti tribues. Ead. Epist. Τὴν νύκτα τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται, Noctem diei quæ post illam noctem illucescit, tribuunt. Similiter ap. Euud. Ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τον παραδόξου λογίζομαι, Hujus rei causam ipsi divino numini attribuendam censeo, Bud. Et λογίζομαι pass. signif. Imputor, Tribuor, ad Rom. 4, (4.) Τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, Non imputatur e gratia. ["Ad Xen. Mem. 2, 2, 1. Zeun. Ind. Xen. K. Π., Ammon. 19. Bergler. Alciphr. 121. ad Xen. Eph. 178. Phalar. p. 28. ad Herod. 174. 596. Dawes. M. Cr. 275. ad Diod. S. 1, 462. Markl. Iph. p. 142. Jacobs. Anim. 299. Dionys. H. 1, 265. 2, 1229. Kuster. V. M. 62. Conf. c. νομίζομαι, ad Julian. p. 46.; cum ἡγοῦμαι, ad Dionys. H. 2, 1017. Fut., Asclepiad. 27. Mœr. 252. et n. Τὸ λελογισμένον, ad Lucian. 1, 229." Schæf. Mss.] "Λελογισμένως, Prudenter, Re bene perpensa et "bene subducto calculo, Eur. (Iph. A. 1021.) Et "Herod. 3, (104.) p. 128. Ἐπὶ τὸν χρυσὸν λελογισμέ-"νως ἐλαύνουσι." "Λογιστέον, Ratiocinandum, Con-"siderandum, Cogitandum," ["Heliod. 1, 15. Nicet. Eugen. 1, 86." Boiss. Mss. "Theod. Prodr. 266." Elberling. Mss. "Imputandum, Tribuendum, Chrys. in 2 Cor. Serm. 8. T. 3. p. 593, 14. Ducendum, Habendum, in Ephes. Serm. 18. T. 3. p. 852, 7." Seager. Mss. "Λογιστέα, ad Xen. Eph. 178." Schæf. Mss.]

Λόγισμα, τὸ, Id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur, Antiphanes ap. Athen. (8.) Βίος θεῶν γάρ ἐστιν, ὅταν ἔχῃς ποθὲν Τἀλλότρια δειπνεῖν, μὴ προσέχων λογίσμασι, de cœnis ἀσυμβόλοις.

Λογισμὸς, Supputatio, Computatio, Ratiocinium. Apud Suid. Λογισμὸν τοῦ πλήθους ἐποιήσαντο, Æschin. (62.) Ὅταν περὶ χρημάτων ἀνηλωμένων διὰ πολλοῦ χρόνου καθεζώμεθα ἐπὶ τοὺς λογισμούς, Thuc. 4, (122.) p. 160. Αἰσθόμενος ἐκ λογισμοῦ τῶν ἡμερῶν ὅτι ὕστερον ἀφεστήκοιεν, E supputatione dierum, Inita ratione dierum, 3, (20.) Ἔμελλον οἱ μέν τινες ἁμαρτήσεσθαι, οἱ δὲ πλείους τεύξεσθαι του ἀληθοῦς λογισμοῦ, Consequi verum numerum ex inita oratione, Synes. Ep. 57. Λογισμοὺς δεχομένῳ τῆς καθ' ἡμέραν ἢ τῆς κατ' ἔτος δαπάνης, Rationes acceptanti. Et λαμβάνειν λογισμὸν infra in Λογισταί. Et λογισμῷ τοῦ ξυμφέροντος, Utilitatis habita ratione, Thuc. 2, (40.) Οὐ τοῦ ξυμφέροντος μᾶλλον λογισμῷ ἢ τῆς ἐλευθερίας τῷ πιστῷ ἀδεῶς τινὰ ὠφελοῦμεν, Non utilitatis magis habita ratione, quam libertatis nostræ fiducia. Non multum absimili signif. ap. Herodian. 2, (3, 23.) Λογισμῷ πάντα καὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστου νεμειν, Habita ratione meritorum. || Ratiocinatio, Reputatio, Cogitatio, Synes. Ep. 4. Τούτους ἐλίττων τοὺς λογισμούς, Has mecum volutans cogitationes, Hæc mecum reputans et ratiocinans, 137. Ἐνταῦθα ἤδη του λ. γινόμενος, Θεῷ βραβευτῇ τὴν συντυχίαν ἡμῶν ἀνατίθημι, Illa cogitatione jam versans. Philo V. M. 2. Τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων νόμιμα εἴ τις ἐπίῃ τῷ λ., Si quis mente perlustret et secum reputet, Plut. Ὁ λ. αὐτὸν εἰσῄει τῆς ἀπορίας, Subiit reputatio, Isocr. Symm. Περὶ ἧς μηδεὶς πώποτε λ. αὐτοῖς εἰσηλθεν: pro quo, inverso loquendi genere dicitur, ἣ μηδενὶ εἰς λογισμὸν ἦλθεν. Dem. (557.) Μὴ τοιοῦτός τις ὑμῖν λ. ἐμπέσῃ. At ἑαυτῷ λογισμὸν διδόναι, sicut et λόγον ἑαυτῷ διδόναι, Rem secum æstimare et perpendere, Plut. Ὁ δὲ λογισμὸν ἑαυτῷ διδοὺς, Secum ipse rem æstimans, ratiocinans, Sese respiciens, Bud. Alicubi exp. etiam Consilium, Cogitatio, Deliberatio, quia βουλεύεσθαι et λογίζεσθαι idem esse tradit Aristot. Eth. 6, 1. || Accipitur etiam pro Ipsa ratione, vel Consilio et ratione cum Cic., aut etiam Mente, Epicur. Τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λ., sc. τοῦ σοφοῦ, διώκει, Cic. interpr. Maximæ et gravissimæ res consilio sapientis et ratione administrantur. Plut. de Solert. Anim. Μετέχειν ἀμωσγέπως πάντα τὰ ζῶα διανοίας καὶ λ., Greg. in Macc. Enc. Αὐτοκράτορα εἶναι τῶν παθῶν τὸν λ., Plut. de Virt. Mor. Ὅπου ἡττᾶται τοῦ πάθους ὁ λ., Dem. (526.) Ὀργῇ καὶ τρόπου προπετείᾳ φθάσας τὸν λ. ἁμαρτὼν ἔπαισε, Ira præcipiti atque temeritate lapsum rationi antevertisse. Idem (527.) Ἂν τις ἄφνω, τὸν λ. φθάσας, ἐξαχθῇ τι πράξαι. Thuc. 2, (11.) Οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργον καθίστανται, Qui ratione et consilio minime utuntur, ita potius impelluntur ad rem gerendam. Item, ἐντὸς λογισμῶν εἶναι, Mentis compotem esse, Apud se esse, Plut. Alex. Οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν, οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λ. Pro quo dicitur et ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, itidem Rationis et mentis compotem esse, Basil. Εἰ μὴ τῷ πλάσματι καὶ τοῦτο προστραγῳδοῦσιν ὅτι ἐγενόμην καὶ ἔκφρων ποτέ· ἐπὶ γὰρ τῶν λ. ὑπάρχων τῶν ἐμαυτον, οὐδὲν οἶδα ποιήσας τοιουτον: ubi opp. ἔκφρων et ὁ ἐπὶ τῶν λ. ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ. Contra Greg. dicit, Τίς οὕτω κοινῶν ἔξω λ., Sensus communis expers. Et Ammian. Epigr. Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων, Nec sensu communi præditus. || At λ. pro συλλογισμὸς, vide in Συλλογισμός. ["Ind. Xen. Mem. Ruhnk. Ep. Cr. 277. ad Charit. 219. Bergler. Alciphr. 52. 108. Valck. ad Ammon. 20. Toup. Opusc. 1, 571. Jacobs. Anth. 6, 72. 8, 134. Steph. de Dionys. Imit. Thuc., Dionys. H. 1, 192. Heind. ad Plat. Phædr. 259." Schæf. Mss. * "Λόγισις, Phrynichus Bekkeri p. 36." Boiss. Mss.]

[* Λογιστὴρ, unde * Λογιστήριος, Gl. Rationarius.] Λογιστήριον, Locus ubi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur, J. Poll. 9. de partibus theatri, Λογιστήριον, ἵνα λογισταὶ συνεκάθιζον. Harpocr. et Suid. tradunt λογιστήρια esse τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα, ap. Dinarch. et Andoc. [Phot. v. Λογισταί.] In VV. LL. λογιστὴριον dicitur esse Locus in quo exercitus recensetur, et stipendia militiæ numerantur. Λογιστήρια dicuntur etiam Scholæ calculatoriæ, ratiocinatorum. Item Scholæ in quibus disseritur, Synes. Ep. 54. Καὶ οἶσθά τινας ἐν λογιστηρίοις ἀποδύντας, ἢ πάντως ἀπὸ μιᾶς γέ του συμφορᾶς ἀναπεισθέντας ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου φιλοσοφεῖν. [Λογιστήριον, Gl. Tabularium: Strabo 16. p. 315. στρατιωτικόν.]

Λογιστὴς, Ratiocinator, Supputator, Calculator, Plut. de Ira Cohib. Ἐπιτρόποις τισὶ καὶ λ. καὶ διοικηταῖς. Suidæ λογισταὶ sunt οἱ μεθοδικοὶ καὶ περίψηφοι. Peculiariter autem Athenis dicebantur Ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis. Etym. dicit λογιστὰς fuisse decem ἄρχοντας κληρωτοὺς, ἐφ' ὧν πάντες οἱ ἄρχοντες ἀρχήν τινα, λόγων ἀπέφερον τῶν διῳκημένων. Suid. quoque et Harpocr. dicunt fuisse decem numero, οἱ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐξελογίζοντο ἐν ἡμέραις λ', ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀπόθωνται οἱ ἄρχοντες. J. Poll. vero scribit duos fuisse λογιστὰς, alterum τῆς βουλῆς, alterum τῆς διοικήσεως: hosque a senatu sorte deligi soli-

tos ad id munus ut παρακολουθήσωσι τοῖς διοικοῦσι. Aristot. Polit. 6. c. ult. dicit oportere esse quandam inter ceteras ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμὸν καὶ * προσευθυνοῦσαν: subjungens, Καλοῦσι δὲ τούτους, οἱ μὲν, εὐθύνους· οἱ δὲ λογιστάς· οἱ δὲ, ἐξεταστάς· οἱ δὲ, συνηγόρους. Dem. (266.) Εἶτα παρὼν, ὅτε ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, οὐ κατηγόρεις; Itane vero cum tute adesses non mihi crimina objecisti coram ratiociniorum præfectis? || Æstimator, Dem. (11.) Δίκαιος λ. τῶν παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ὑπηργμένων καταστὰς, Justus æstimator, Greg. Naz. οἱ πικροὶ τῆς θεότητος λογισταὶ, Æstimatores et expensores, Bud. Rursum Dem. (304.) Λ. ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ὑμῖν χρώμενος. [Valesii Emendd. p. 83. "Ad Charit. 456. Brunck. Aristoph. 3, 87. ad Timæi Lex. 126. Ammon. 19. Dawes. M. Cr. 289. * Ψευδολογιστὴς, ad Thom. M. p. 4." Schæf. Mss.] Λογιστικὸς, Calculatorius, Qui ratiocinatorius s. calculatorius est: ut λογιστικὴ τέχνη, vel λογιστικὴ, sub. τέχνη vel ἐπιστήμη, Ars calculatoria, Scientia ratiociniorum. [Plato. Gorg. §. 13.] Λογιστικὸς dicitur etiam Qui ejus artis peritus est, Qui computandi et numerandi arte pollet, Plato de Rep. 7. Et Epigr. 2. Κερκίδος οὐ χρῄζεις ὁ λογιστικὸς, Tu ratiocinator et supputator, i. e., Tu geometra et mathematicus. || Rationalis, Rationis et mentis compos, ὁ ἐπὶ λογισμῶν ὑπάρχων τῶν ἑαυτοῦ, Basil. Qui ratione uti potest, Xen. Ἑλλ. 5, (2, 19.) Οὐ μέντοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι. Et λογιστικὴ ὄρεξις ap. Aristot. Rhet. 1., quam ibid. vocat τὴν μετὰ λόγου ὄρεξιν, Quæ fit ratione et consilio: cui opp. τὴν ἀλόγιστον ὄρεξιν, s. τὴν ἄλογον: utroque enim ibi utitur. Et τὸ λ., subaud. τῆς ψυχῆς μέρος, Pars animi in qua inest ratio atque consilium, ut Cic. interpr. p. 184. mei Lex. Cic. Plut. (8, 605.) Τοῦ ἀκροθώρακος ἔτι μὲν ἰσχύειν τὸ φανταστικὸν, ἤδη δὲ τεταράχθαι τὸ λ. ["Xen. Mem. 1, 1, 7. Luzac. Exerc. 157. Epigr. adesp. 91. et Jacobs. Λογιστικὸν, τὸ, Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. 123. Jacobs. Anth. 10, 245. Λογιστικὴ, Heindorf. ad Plat. Charm. 90." Schæf. Mss.] Λογιστεύω, Computo. Suidæ λογιστεῦσαι est ἀπαριθμῆσαι, ἀναμετρῆσαι, citanti h. l., Οὐ δυνάμενος ἢ οὐ βουλόμενος λογιστεῦσαι τὰ πεπραγμένα, καὶ μισῆσαι τὰ κακῶς πραχθέντα: ubi tamen malim vertere Æstimare. [Gl. Curo. Philostr. Soph. 1, 19, 3. Ἐλογίστευε πικρῶς τοὺς Σμυρναίους, i. e. Munere τοῦ λογιστοῦ fungebatur. * Λογιστία, Schn. Lex. ἀμαρτύρως.

[* Λογιστονόμος, Manetho 4, 160. Rationarius, Gronovio interpr.]

Ἀλόγιστος, ὁ, ἡ, Inconsideratus, Minime circumspectus, Absque ratione et consilio aliquid faciens aut dicens, Plato Apol. Socr. (27.) Οὕτως ἀλόγιστός εἰμι ὥστε μὴ δύνασθαι λογίζεσθαι κ. τ. λ. Apud Polyb. Qui nihil pensi habet, Bud. Item ἀ. ἀνὴρ, Qui nullam rationem init degendæ vitæ, Xen. et Dem., Bud. || Dicitur vero non solum de persona, sed etiam de re: τόλμα, Audacia ratione carens, vel consilio. || Ponitur vero et τὸ ἀ. pro substantivo ἀλογιστία: exp. autem a Bud. Affectus inconsideratus, ab aliis Affectus inconsultus. || Ἀ. κακὰ, Soph. Œd. C. (1675.) Schol. exp. ἀδιήγητα κακά: quam exp. habet et Suid. Sunt autem ἀδιήγητα κακὰ, Inenarrabilia mala. Fortasse non male etiam exp., Quæ computari non possint. ["Musgr. El. 984. Heind. ad Plat. Gorg. 262." Schæf. Mss.] Ἀλογίστως, Inconsiderate, Incogitanter, Isocr. Ἀ. καὶ λίαν εἰκῇ πολὺν ἤδη χρόνον καταφρονουμεν, ubi notandum post ἀλογίστως, subjungere εἰκῇ, quod est Temere, cum tamen illud ipsum ἀ. aliquando Temere exponatur. [Symm. 17. "Diod. S. 2, 437. Bergler. Alciphr. 191." Schæf. Mss. Thuc. 3, 45.] Ἀλογιστὶ, i. q. ἀλογίστως. [* Ἀλογιστέω, Longin. 10, 5. "Wolf. ad Sapph. p. 39. Plut. Symp. 3, 8. p. 656." Kall. Mss. Abresch. Diluc. Thuc. 96.] Ἀλογιστία, Inconsiderantia, Incogitantia, Temeritas, Inconsideratus affectus, Polyb. Ὧν οἱ μὲν ἀ., οἱ δὲ μανίαν ἐφασαν εἶναι τὸ παραβάλλεσθαι καὶ κυβεύειν τῷ βίῳ. Citat et alium Ejusd. l. Suid.: [2, 30, 4. 5, 15, 3. 11, 4, 2. * "Ἀλογίστευτος, Aster. Homil. p. 24. Ruben." Boiss. Mss. Hierocles 278. * "Ἀλογισταίνω, Just. M. Apol. 1, 60. p. 69." Schæf. Mss.] Αἱ Ἀλογίζομαι, ab ἄλογος, Brutorum animalium sensu præditus sum: ἀλογίσαντες, Hes. τὰ τῶν ἀλόγων φρονήσαντες. Pass. est. Ἀλογίζομαι, quod pro Obbrutesco usurpat Eust., de sociis Ulyssis loquens, ἀποχοιρουμένοις, Bud. [Phryn. 569. * Ἀλογισμὸς, J. Poll. 2, 120. "Aristot. Eud. 3, 4." Kall. Mss.] Δυσλόγιστος, ὁ, ἡ, Ratiocinatu difficilis, Quem difficile tecum reputare et perpendere possis. Accipitur etiam pro ἀλόγιστος. Inconsideratus, Qui reputatus et perpensus non est, Soph. Aj. (40.) Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ἤξεν χέρα; quod alibi dicit πρᾶγος ἄσκοπον. Ubi tamen δυσλόγιστον quidam parenthesi includunt, ac in propria signif. accipiunt pro Id quod intellectu difficile est. Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ, oppositum præcedenti. Exp. etiam active Qui recte ratiocinatur, Prudens, Moderatus. ["Dionys. H. 1, 12. 2, 975. * Εὐλογίστως, 689." Schæf. Mss.] Εὐλογιστία, Ratio bene subducta, Consilium et ratio bene inita. A Suida et Hes. exp. εὐβουλία, εὐλογία. [4 Macc. 5, 22. 8, 14.] Εὐλογιστέω, Recte ratiocinor, Diog. L. in Zen. de finibus loquens, Ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. Item Εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα, Plut. (Othone 13.) Æquo animo ferre rerum eventa. [Arrian. Epict. 4, 3. Philo J. 1, 368. * "Μονολόγιστος, Jo. Climac. Scala 226. * Μονολογίστως, 433. * Φιλολογιστικὸς, Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 243." Boiss. Mss.]

Ἀναλογίζομαι, Reputo, Æstimo, Expendo, Animo verso. Potest et Considero exponi. Plut. Antonio, Ἐδόκει δὲ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ἀπολείπειν ὁ θεὸς Ἀντώνιον. Et τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 4.) ἀναλογίζομαι τοὺς τόκους, Usurarum rationem ineo. || Etiam ἀνατίθεσθαι καὶ μεταβουλεύεσθαι, J. Poll. h. e. Errorem reputare, retractare, Resipiscere, Sese respicere. Aristot. Κατέχουσι τὸ πνεῦμα ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, Quasi reputantes spatii longitudinem, Quasi incœpti pœniteat, Quasi recolligentes, Bud. || Ἀναλογίζω, ap. Philon. de Mundo pro Recenseo, Bud. Ἴδοιμεν οὖν τοὺς ἑκάστων χρόνους ἀναλογίσαντες. ["Ad Lucian. 1, 794. Thom. M. 54. ad Herod. 420. 596." Schæf. Mss. I. q. ἀναθρέω, Secum reputo, Etym. M. unde J. F. Fischerus Descr. Lectt. 1794. Eusebio Pr. E. 2, 6. p. 517. restituit, Καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται, pro vulg. λογίζεται. * Ἀναλογιστέον, Diog. L. 719. * Ἀναλόγισμα, Plato Theæt. 186.] Ἀναλογισμὸς, Consideratio. || Item κατὰ τὸν ἀ., Proportione, κατὰ τὴν ἀναλογίαν. ["Duker. Præf. Thuc. p. 12. Thom. M. 54." Schæf. Mss. Thuc. 3, 36. 8, 84. Xen. Ἑλλ. 5, 1, 16. Clem. Alex. 933. I. q. ἀναλογία, Demosth. 262. * Ἀναλογιστικὸς, Sext. Emp. 301. * Ἀναλογιστικῶς, 317. Clem. Alex. 933. * Προσαναλογίζομαι, Plut. 6, 437.

Ἀντιλογίζομαι, Vicissim vel Rursus cogito, Ex adverso reputo, ut fit in conjectura, Bud. ex Antiph. [634. 689. * Ἀντιλογισμὸς, Philostr. V. Soph. 2, 549.]

Ἀπολογίζομαι, Rationes reddo s. refero, Xen. Ἑλλ. 6, (1, 3.) Καὶ τἄλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτὸν, Quotannis rationes referebat, Æschin. (57.) Ἀντιγραφεὺς ἦν χειροτονητὸς τῇ πόλει, ὃς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ, Acceptas et expensas ferebat, Bud. Idem vero Imputare, Expensum ferre interpr. et in Plut. (6, 728.) Τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινῶν δαπάνην ἀπολογιζομένου, πρὸς μόνον ἠγανάκτησε τὸ πλῆθος τοῦ ἐλαίου. Dem. (734.) Βούλομαι τοίνυν ὑμῖν ἃ ὑπεσχόμην ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, ἀπολογίσασθαι πεποιηκότα ἐμαυτὸν, i. e., secundum quosdam, Volo vobis ostendere quasi relatis rationibus et enumerando, perfecisse me, quod in orationis principio sum pollicitus. In vulg. tamen Edd. est ἀπολογήσασθαι per η ab ἀπολογέομαι. || Rationem ineo, Ratione inita colligo et conjicio, στοχάζομαι, Dem. (347.) Καὶ ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπρεσβευμένων, Θήβας πολιορκουμένας ἀκούσεσθαι ὑμᾶς, Ratiocinabatur ita, Bud. In vernaculo sermone ead. metaph. utimur, cum dicimus Je

fais mon compte que etc. ad verbum, Facio computum meum. Sic autem Faire compte de quelqu'un, respondere his Græcis, λόγον ποιεῖσθαι τινὸς, docui supra. Ἀπολελογισμένος partic. pass. signif. interdum usurpatur, Xen. Œc. (9, 8.) Χωρὶς δὲ καὶ τὰ κατὰ μῆν δαπανώμενα ἀφείλομεν, χωρὶς δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν ἀπολελογισμένα κατέθεμεν, Destinata deputataque, Bud. ‖ Ἀπολογίζομαι, Enarro, διεξίημι, Percenseo, Commemoro, ab ἀπόλογος Longam et verbosam narrationem significante, Bud. Polyb. 4, (7, 2.) Ἀπολογιζομένων τὰ γεγονότα περὶ τὴν χῶραν αὐτῶν ἀδικήματα: (5, 26, 2.) Ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν. Suidas h. l. citat ex Eod. fortasse, ubi ἀπελογίζετο ipse ἀπηριθμεῖτο exp. Ὁ δὲ εἰσελθὼν ἀπελογίζετο τὰς αἰτίας δι' ἃς πεφευγὼς εἴη τὸν Φίλιππον. Apud eund. Polyb. alicubi non cum accus., sed cum ὡς, (4, 25, 4.) Ἀπολογιζομένων ὡς καταλάβοιντο μὲν κ. τ. λ. ‖ Ἀπολογίζω, autem reperio tantum ap. Suid., qui exp. ἀποβάλλω. Vide Ἀπολογαριάζω. [" Ἀπολογίζομαι, ad Diod. S. 1, 425. 2, 623. ad Charit. 568. 649. T. H. ad Plutum p. 111. 193. 306. Aristoph. Fr. 264. ad Dionys. H. 5, 170. 2, 758. Heyn. Hom. 5, 544. Valck. Phœn. p. 774. Ammon. 19. Plut. Mor. 1, 764. ad Herod. 557. Ἀπολ. τὰς αἰτίας, Causas expono, Schweigh. Emendd. in Suid. 11." Schæf. Mss.] Ἀπολογισμὸς, Rationis redditio et relatio, Rationis sumtuum redditio, Expensi relatio, Plut. Pericle, Ἐν τῷ τῆς στρατηγίας ἀ., In reddenda ratione expensarum, Solone (3.) Ἀπολογισμοὺς τῶν πεπραγμένων ἔχοντα, Æschin. (89.) Ὡς οὖν μὴ μόνον κρίνοντες, ἀλλὰ καὶ θεωρούμενοι, οὕτω τὴν ψῆφον φέρετε εἰς ἀπολογισμὸν, τοῖς νῦν μὲν οὐ παροῦσι τῶν πολιτῶν, ἐπερησομένοις δὲ ὑμᾶς, τὶ ἐδικάζετε, Tanquam ad congruum responsum reddendum, et rationem reddendam. ‖ Aliquando ἀπολογισμὸν appellant Ipsas rationes, s. Rationum codicem, Lucian. (3, 515.) Οὐδαμοῦ τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγγέγραπται τῶν ἐμῶν ἀναλωμάτων. ‖ Ἀ., ἀπολογία, Hesychio, Defensio, Cic. ad Att. (16, 7.) Ego vero justum ἀπολογισμὸν συντάξομαι, sed ad eorum aliquem, quibus dissuadentibus et invitis profectus sum. Existimat autem Bud. ita posse exponi et in l. Æschinis paulo ante c. Ἀπολογισμὸς, Excusatio, ap. Polyb. 4, (14, 7.) ‖ Mentis alienatio: Hes. ἀπόνοιαν, ἀπολογισμόν. In qua signif. ἀπὸ significabit στέρησιν. [Jambl. Protr. 276. * " Ἀπολογιστικὴ, Eust. Suppl. Comm. ad Dionys. P. in Schneid. Anal. Crit. p. 21." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Διαλογίζομαι, Rationem ineo cum aliquo, et subduco accepta et expensa, Dem. Ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφῆκεν αὐτὸν, At hic positis cum patre meo calculis et ratione collecta, acceptilatione eum liberavit. Alibi (962.) Ἀφῆκεν αὐτὸν διαλογισάμενος. Bud. ‖ Est etiam διαλογίζεσθαι, Rationes secum subducere, h. e. Ratiocinari, Animo versare, Cogitare, i. q. διανοεῖσθαι, Luc. 2. [Marc. 2, 6.] Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; Ratiocinantes in cordibus suis. ‖ Dissero, Discepto, Xen. (Ἀπ. 3, 5, 1.) Βούλει οὖν διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν, σκοποῦμεν ὅπου ἤδη τὸ δήνατόν ἐστι; i. e. διαλεγόμενοι, Bud. [" Dionys. H. 3, 1584. 4, 2013. Eldik. Suspic. 30." Schæf. Mss. Diod. S. 13, 36. * Διαλόγισμα, Epicurus Diogenis L. 68.] Διαλογισμὸς, Ratiocinatio, Cogitatio hominis secum ratiocinantis, Plut. (Pomp. 73.) de Pomp. fugiente, Ἀπῄει καθ' ἡσυχίαν ἐν διαλογισμοῖς ὧν οἵους εἰκὸς κ. τ. λ. Ita Bud. pro Cogitatione in scriptura identidem accipi scribens. Idem in Luca (9, 46.) Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, interpr. Subiit autem reputatio inter eos: qui διαλογισμὸς est Intestina sermocinatio, καὶ ὁ ἐν τῇ ψυχῇ λόγος καὶ εἴσω προσδιάλεξις: sequitur enim, Ἰδὼν τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν: nam una omnes ea invaserat cogitatio. Luc. (24, 38.) Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διὰ τί δ. ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν, Disceptationes, h. e. Variæ et perplexæ ambages, quales solent in mentem venire, cum aliquid novum et parum per se probabile occurrit. ‖ Sermocinatio, Confabulatio, Plut. Apophth. Νικᾷν γὰρ ἀνδρῶν οὐ φεύγειν παρεσκευασμένων ἀκούω διαλογισμούς. Sic Sap. 7. Διαλογισμοὺς ἀνθρώπων. Bud. [" Dionys. H. 3, 1326." Schæf. Mss. Strabo 5. p. 165. Demosth. 951.] Διαλογιστικὸς, Ratiocinativus. Et τὸ δ., Vis ratiocinativa, ut supra τὸ λογιστικόν. Damasc. περὶ τοῦ Μνημονευτικοῦ loquens, Τὸ μὲν οὖν φανταστικὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντιλαμβανόμενον παραδίδωσι τῷ διανοητικῷ ἢ δ., ταυτὸν γὰρ ἀμφότερα. Vide alium ejusd. Damasc. l. ap. Bud. 254. post Διαλογισμός. [Plut. * Ἀντιδιαλογίζομαι, Gl. Compenso.]

Ἐκλογίζομαι, Computatum et numeratum demetior, Numeratum do et calculo compositis rationibus, 4 Reg. 22, (7.) Πλὴν οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοὺς τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον αὐτοῖς, ὅτι ἐν πίστει αὐτοὶ ἐποίουν: sed videtur potius leg. αὐτοῖς: nam et Hebræi textus versio habet Non numeratur eis argentum. Alii exp. Non exigebant acceptæ pecuniæ rationem, retinendo αὐτούς: quibus astipulari videtur Harpocr. supra in Λογιστὴς citatus: ut sit transitivum. Pro Computo et numero accipitur ap. Suid. Ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, i. e. ἀριθμῶν, ubi posset etiam reddi, Posito calculo numerum exercitus colligens. Item Subductis rationibus expendo, Perpendo, Considero, Æstimo. Thuc. Εἰ σωφρόνως τις τοῦτον τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο, Dem. contra Mid. Πᾶσιν ὁμοίως ὀργιστέον, ἐκλογιζομένοις καὶ θεωροῦσιν ὅτι τοὺ μὲν ῥᾳδίως κακῶς παθεῖν ἐγγύτατα ἡμῶν εἰσὶν οἱ πενέστατοι, Reputant, Considerant, Bud. Et ap. Suid. Ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, i. e. διανοούμενος, ut ipse exp. ‖ Consilium rei agendæ ineo, Thuc. 2. Διαφερόντως γὰρ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾷν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσομεν ἐκλογίζεσθαι. [" Eur. Hec. 735. (Iph. A. 1410.) Herod. 732. (3, 1.)" Schæf. Mss. Jambl. V. P. 326. Inscr. Corcyræa Muratorii p. 637.] Ἐκλογισμὸς, Exacta computatio, Rationum subductio, Æstimatio, Plut. Catone Utic. Πάντα κατατείνειν εἰς ἄκραν τιμὴν καὶ προσάγειν τὸν ἔσχατον ἐκλ., ubi exp. Ad summam indicaturam et extremam licitationem rem pertrahere. ‖ Ratio, Cogitatio, VV. LL. [" Lennep. ad Phal. 117. ad Diod. S. 1, 81." Schæf. Mss. Plut. Othone 9. * Ἐκλογιστὴς, Gl. Dispunctor, LXX. Tob. 1, 20. Διοικητὴς καὶ ἐκλ., Administrator et quæstor. " Collector, Philo J. 1, 338." Wakef. Mss.] Ἐκλογιστία, Computatio, Numeratio facta posito calculo, ἀρίθμησις, Suid. Hes. [LXX. Tob. 1, 19. Ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐκλ. τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν, Super omnem quæsturam regni ipsius, et super omnem administrationem.] " Ἀνεκλόγιστος, A quo rationes " non petuntur: ut in Pandect. Gr. ἀνεκλόγιστος " Tutor dicitur a quo tutelæ rationes non reposcun- " tur." [* Ἀνεκλογίστως, Athen. 481.] " Δυσεκλό- " γιστος, Qui exputari s. computari ægre potest, " Fere inexputabilis: Gell. Inexputabilis numerus; " ideoque Cognitu et perspectu difficilis. Suidæ " * δυσδιάγνωστος, h. in l., Ἀδήλων δὲ ὄντων καὶ δ. " τῶν κατὰ πόλεμον ἔργων." [* Προεκλογίζομαι, Hierocl. 110. * Προσεκλογίζομαι, Dio Cass. 499.]

[* Ἐλλογίζομαι, Clem. Alex. Strom. 3. p. 510. * Ἀντελλογισμὸς, Gl. Compensatio, " Salmas. Exerc. Plin. 1007." Kall. Mss.]

Ἐπιλογίζομαι, Computo, Numerum ineo, ap. Ptolem. identidem, Bud. ‖ Repetito veluti calculo statuo, Repetito calculo colligo, metaph. Argumentis et rationibus repetitis concludo, more calculatorum: ut quidam hoc verbum interpr. ‖ Perpendo, Reputo, Considero, Mecum subductis rationibus reputo. In Axiocho (183.) Οὐκ ἐπιλογιῇ τὴν φύσιν περιεσκεμμένως, Non considerabis naturam circumspecte. ‖ Rationem habeo, Æstimo, Xen. Ἑλλ. 7, (5, 16.) p. 376. Οἳ καὶ πολὺ πλείονας ὁρῶντες τοὺς πολεμίους, καὶ δυστυχήματος γεγενημένου ἐν Κορίνθῳ τοῖς ἱππεῦσιν, οὐδὲν τούτου ἐπελογίσαντο, οὐδὲ ὅτι καὶ Θηβαίοις ἅμα καὶ Θετταλοῖς, τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν εἶναι δοκοῦσιν, ἔμελλον μάχεσθαι. [Jambl. Protr. 50. " Ad Dionys. H. 5, 170. Fischer. Ind. Palæph. * Ἐπιλογιστέον, ad Il. Ω. 8. (Plut. 6, 145.) * Ἐπιλελογισμένως, Clem. Alex. Pæd. 2. p. 186." Schæf. Mss.] Ἐπιλογισμὸς, Computatio, Enumeratio facta repetito calculo. ‖ Cogitatio, Reputatio, qua aliquid nobiscum repu-

tamus et perpendimus, Consideratio, Plut. de Garrul. Τούτοις δὲ ἀεὶ καὶ συμμεμίχθαι καὶ συμπεπλέχθαι τοῖς ἐθισμοῖς τὴν προσοχὴν ἐκείνην καὶ τὸν ἐ., ὅταν τι μέλλωμεν λαλεῖν, καὶ τὰ ῥήματα τῷ στόματι προστρέχει, τίς οὗτος ὁ λόγος; In eod. l. aliquanto ante, Ὥστε τοῦτο πρῶτον ἴαμα καὶ φάρμακόν ἐστι τοῦ πάθους, ὁ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γινομένων αἰσχρῶν καὶ ὀδυνηρῶν ἐπιλογισμός. Apud Eund. autem de Def. Orac. Καί τινα τοιοῦτον ἐπιβάλλουσι τῆς αἰτίας ἐ., οἵῳ ποιεῖ τὸν Κύκλωπα χρώμενον Εὐριπίδης, Turn. interpr. Et talem quandam causæ excogitationem inducunt, quali facit uti Cyclopem Euripides. Dionys. H. scribit ap. Thuc. esse unum e numero vocabulorum γλωσσηματικῶν καὶ ἀπηρχαιωμένων καὶ δυσεικάστων τοῖς πολλοῖς: qua tamen signif. ap. eum accipiatur, non addit. [" Dionys. H. 1, 189. Duker. Præf. Thuc. 12." Schæf. Mss. Jambl. Protr. 336. Plut. 6, 192. 282. 8, 704. * Ἐπιλόγισις, 10, 488.] " Ἀνεπιλόγιστον, Hesychio " τὸ μὴ διὰ λογισμου συνιστώμενον." [" Fischer. Ind. Æschin." Boiss. Mss.] " Unde ADV. Ἀνεπιλογίστως, " in Axiocho (3, 16.) Inconsiderate: Συνάπτεις ἀ. " τῇ ἀναισθησίᾳ αἴσθησιν." [* Ἀνεπιλογιστία, Schol. Od. O. 225. * Εὐεπιλόγιστος, Sext. Emp. adv. Math. 1, 297. 7, 75. * Ἐπιλογιστικός, Euseb. H. E. 315. Procl. Paraphr. 3, 18. p. 234.] Προεπιλογίζομαι, Prius computo, Ante posito calculo colligo: unde ap. Philon. de Mundo, Προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, Jam ante collecta demonstratio: [" 2, 497. * Προσεπιλογίζομαι, Ratione concludo, Euclid. 601." Wakef. Mss. * Συνεπιλογίζομαι, unde * Συνεπιλογιστέον, Eust. H. B. p. 277, 32.]

Καταλογίζομαι, Computo, Imputo: Καταλογίζεσθαι τοὺς τόκους εἰς κεφάλαιον, Bud. || Numero inter, Annumero, Censeo inter, Xen. (Ἀπ. 2, 2, 1.) Οὐκοῦν δοκοῦσί σοι ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους. At in VV. LL. ex Æschine, Καταλογίζομαι τοῦτο ἐπ' ἀρετῇ, Hoc pono et ascribo ad virtutem. Et e Dem. (78.) Καταλογίζομαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐεργέτημα, Apud vos colloco beneficium, Vobis impensum fero. [" Ad Charit. 65. Bibl. Crit. 3, 1. p. 106." Schæf. Mss.] Καταλογισμὸς, Computatio, Numeratio. [LXX. 1 Paralip. 4, 33. 5, 7. 17.] " Ἐγκατα- " λογίζομαι, Computo, Annumero, Bud. ex Isæo p. " 89." [295. Reisk. * Συγκαταλογίζομαι, Joseph. A. J. 15, 7, 4. 16, 4.]

[* " Μεταλογίζομαι, Schol. Eur. Hec. 857." Boiss. Mss.]

Παραλογίζομαι, Subdola supputatione fallo, Falsis ratiociniis decipio, Falsa argumentatione utens decipio: ut sit metaph. non tantum a calculatoribus, sed etiam a sophistis; utrorumque enim sunt παραλογισμοί: unde interdum exponi potest Fallo more eorum, qui falsis supputationibus et falsis rationibus argumentisque aliquem decipiunt. Lucian. (1, 342.) Ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι παραλογιζόμενον τὰ πορθμία, Isocr. Panath. Τοὺς ἀποστεροῦντας τὰ συμβόλαια καὶ παρακρουομένους καὶ παραλογιζομένους, οὐχ ἡγοῦνται δικαίους, ἀλλὰ πλεονεκτικούς, Epist. ad Jas. Σκοποῦσι γὰρ οὐ πανταχῇ τὴν φύσιν τοῦ πράγματος, ἀλλὰ παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. Sic Æschin. (85.) Ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις, ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Pass. quoque accipitur pro Falsis rationibus decipior, Aristot. Polit. 5, 8. Παραλογίζεται γὰρ ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῶν, ὥσπερ ὁ σοφιστικὸς λόγος. Sic et Rhet. 2. Ὁ κριτὴς παραλογιζόμενος. [Jambl. Protr. 20. V. P. 266. " Valck. Adoniaz. p. 356. Anim. ad Ammon. 191. Wakef. Phil. 968. Heyn. Hom. 4, 147. 6, 81." Schæf. Mss.] Παραλογισμὸς, Falsa ratiocinatio, Fallax ratio, Impostura et captio quæ fit fallacibus rationibus, Deceptio per fallaces ratiocinationes, Aristot. de Poet. Δεδίδαχε δὲ μάλιστα Ὅμηρος καὶ τοὺς ἄλλους ψευδῆ λέγειν ὡς δεῖ· ἔστι δὲ τοῦτο παραλογισμός. Et in eod. l. Διὰ τούτου ποιῆσαι παραλογισμόν. Apud Eund. de Sophist. Elench. Παραλογισμοὶ dicuntur Captiosæ conclusiones e rationibus fallacibus. [2 Macc. 1, 13.] Παραλογιστὴς, Fallax ratiocinator, Qui fallacibus rationibus decipit, Deceptor, Impostor. [Etym. M., Hes., Artemid. 4, 59.] Παραλογιστικὸς, Peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus, Aptus ad fallendum subdolis rationibus, Aristot. Rhet. Ὅλος δὲ ὁ τόπος π. Et π. ἐρωτήματα, Fallaces et captiosæ interrogationes. [" Schol. Od. A. 56." Wakef. Mss. * " Παραλογιστικῶς, Fallaciter, Orig. c. Cels. 7. p. 340." Seager. Mss. Schol. Apoll. Rh. 3, 107. 4, 1563.] Ατ Παραλογιστὸς, Qui fallacibus rationibus capi potest, εὐαπάτητος, Polyb. 5, (75, 2.) Καί μοι δοκεῖ πάντων τῶν ζώων παραλογιστότατον ὑπάρχειν ἄνθρωπος, δοκοῦν εἶναι πανουργότατον. " Ἀπαραλό- " γιστος, Qui decipi nequit. Item active, Non deci- " piens, confictus ad decipiendum: Hes. ἀπαραλό- " γιστον, ἀψευδές, ἀληθές." [Jambl. V. P. 246. " Chrys. in Gen. Hom. 20. T. 1. p. 136, 24." Seager. Mss.] " Unde ADV. Ἀπαραλογίστως, Ita ut non " decipiaris, decipi possis. Aliis, Non præter insti- " tutum, improvide." [* Εὐπαραλόγιστος, Polyb. 5, 75, 2. 11, 29, 9. Hierocl. in Carm. Pythag. 148, 10. Lond.]

[* Περιλογίζομαι, unde * " Περιλογισμὸς, Thom. M. 216. Duker. Præf. Thuc. 12." Schæf. Mss. * " Περιλογιστικὸς, ad Hesych. 1, 959, 1." Dahler. Mss.]

Προσλογίζομαι, Imputo, Acceptum fero, Attribuo, Ascribo, ἀνατίθημι et προστίθημι, Bud. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 7." Schæf. Mss. Herod. 2, 16. 5, 54. * Προσλογιστέος, 8, 185.]

Συλλογίζομαι, Colligo, Ratiocinatione colligo, ut ii, qui calculis subductis summam conficiunt, Dem. (285.) Παρηκολουθηκότα ἐξ ἀρχῆς τοῖς πράγμασι, καὶ συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, Qui recta conjectura judicasset et ratione subducta collegisset, Greg. Ὁ διὰ τῶν ὁρωμένων καὶ τεταγμένων τὸν ἀρχηγὸν τούτων συλλογιζόμενος, E rerum ordine ratisque temporum vicibus statuens Deum esse mundi conditorem, atque ratiocinatione colligens. Similiter et συλλέγομαι capitur pro Ratiocinor, Colligo: ut mendose colligis, inquit Stoicus. Hæc et alia Bud. 665. qui ap. Aristot. in princ. 7. Metaph. συλλογίζεσθαι interpr. Colligere summam dictorum et rationem, Ἐκ δὴ τῶν εἰρημένων συλλογίζεσθαι δεῖ καὶ συναγαγόντας τὸ κεφάλαιον, τέλος ἐπιθεῖναι. Apud Dialecticos accipitur itidem pro Colligo et concludo, Ex assumtione propositionum, quasi calculis subductis, summam argumentorum efficio, Aristot. Rhet. 2. Τὸ μὴ συλλογισάμενον συμπερασματικῶς ὥσπερ ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς, τὸ τελευταῖον εἰπεῖν, 1. Συλλογιζόμενον· ἢ ἐπάγοντα δεικνύναι ὁτιοῦν. Sic ap. Themist. et ceteros Logicos. || Accipitur etiam pro ἀναλογίζομαι, Mecum reputo, Perpendo, Plut. (Pomp. 60.) de Cæsare Rubiconem transituro, Αὐτὸς ἄρα πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος. Bud. [" Diod. S. 2, 412. * Συλλογίζω, Vales. ad Theodorit. 94." Schæf. Mss. Dio Chrys. Or. 35. p. 72. * Συλλογιστέος, Plato de Rep. 517. Aristot. Topic. 8, 2, 11.] Συλλογισμὸς, Collectio quæ ratiocinando fit, vocab. Arithmeticorum, i. e. Computatio qua subductis calculis summa colligitur: unde συλλογισμοὺς ὑπέχειν, ut λόγον ὑπέχειν, Posito calculo et summulis collectis rationem reddere. Pisides ap. Suid. Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις Τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων. || Inde ad Dialecticos translatum vocabulum, quod assumtis duabus propositionibus, quasi subductis calculis, tertium aliquid veluti summam inferunt. Quint. modo Syllogismum vocat, modo Ratiocinationem: ut 5, 14. ubi docet quid ab epicheremate differat. Aristot. Anal. prior. 1, 1. συλλογισμὸν dicit esse λόγον, ἐν ᾧ τεθέντων τινῶν, ἕτερόν τι τῶν κειμένων ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει, τῷ ταῦτα εἶναι, vel διὰ τῶν κειμένων, ut Gell. legit 15, 26. addens, Ejus definitionis non videbatur habere incommode facta interpretatio hoc modo, Syllogismus est oratio in qua, consensis quibusdam et concessis, aliud quid quam quæ concessa sunt, per ea quæ concessa sunt, necessario conficitur: τεθέντα autem et κείμενα appellat λῆμμα et πρόσληψιν, sumtionem et assumtionem, h. e. majorem et minorem propositionem: at τὸ ἕτερον τῶν κειμένων vocat τὸ συμπέρασμα s. ἐπιφορὰν, conclusionem s. illationem, Complura autem syllogismorum genera traduntur in dialecticis. Hunc vero συλλογισμὸν Aristot. aliquando λογισμὸν appellat, ut de Demonstr. 2,

18. Οἷον δόξα καὶ λογισμός: et Top. 6, 3. Ἰσότης ἐναντίων λογισμῶν, Contrariorum syllogismorum. Sic et Phys. 2, 8. et alibi. VV. LL. Aliquando συλλογισμὸς accipitur pro Quadam sui parte, i. e. pro Eo ipso quod in syllogismo infertur, quæ est conclusio s. complexio, Aristot. de Syllog. 2, 17. Ἀεὶ γὰρ ἐναντίος συλλογισμὸς γίνεται τῷ πράγματι. Contra Cic. conclusionem dicit pro Ipso syllogismo: de Divin. 1. Conclusio autem rationis ea probatur, in qua e rebus non dubiis id quod dubitatur efficitur, VV. LL. || Quintil. autem 3, 6. συλλογισμὸν inter species legalis status numerat, ac συλλογισμὸν accipit statum ratiocinativum vel collectivum. De quo plura 7, 9. Idem tradit 9, 2. Rutilium Lupum et Celsum, secutos Gorgiam, συλλογισμὸν posuisse inter schemata et interpretatos esse Collectionem. ["Ad Lucian. 1, 364. Diod. S. 2, 233." Schæf. Mss. * Συλλογιστὴς, Gl. Ratiocinator.] Συλλογιστικὸς, Ratiocinativus, Syllogisticus: συλλογιστικὴ πρόθεσις, συλλογιστικὸν ἐνθύμημα. Item status σ., Status ratiocinativus, Cic., ut testatur Quintil. 5, 10. Et σ. λόγοι ap. Diog. L. in Zen. 346. [Gl. Rationalis.] Συλλογιστικῶς, More syllogismorum: ut Diog. L. ibid. dicit περαντικοὺς λόγους vocari τοὺς συνάγοντας μὴ σ. Ἀσυλλόγιστος, ὁ, ἡ, Non recte ratiocinans. Non probe colligens et concludens, ut bonus syllogismus, s. potius Non probe collectus et ratiocinando conclusus, Synes. Ep. 154. Οἷς ἂν ἐντύχῃς, εὐθὺς ἀκούσῃ τινὰ περὶ των ἀ. συλλογισμῶν, de syllogismis male concludentibus. Et ἀ. λόγοι ap. Diog. L. in Zen. 347. Οἱ παρακείμενοι μὲν πιθανῶς τοῖς συλλογιστικοῖς, οὐ συνάγοντες δέ: ut cum ita infertur, Si equus est Dion, animal est Dion: sed equus non est Dion; non igitur animal est Dion. Et ἀ. συμπλοκὴ ap. Alex. Aphr. in Top., cum duæ propositiones male junguntur. Diversa autem signif. Plut. de Deo Socr. (293.) scribit δαιμόνιον Socrati συνάψαι ὄψιν, ἣ μόνη τοι πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος ἐν πράγμασιν ἀδήλοις καὶ πρὸς ἀνθρωπίνην ἀ. φρόνησιν. VV. LL. exp., Cujus ratio iniri non potest, Qui syllogismo aut conjectura colligi non potest. In iisd. VV. LL. e sententiis monasticis affertur, Ἀσυλλόγιστόν ἐστιν ἡ πονηρία, pro Expers rationis et imprudens. ["Abresch. Æsch. 2, 35. Diod. S. 2, 284." Schæf. Mss.] Ἀσυλλογίστως, Sine ratiocinatione, Non utendo syllogismo, Sine ratiocinatione, i. e. Inconsiderate, Plut. de Def. Orac. Ἀ. ἅπτεται τοῦ μέλλοντος, ὅταν ἐκστῇ μάλιστα τοῦ παρόντος, Sine ratiocinatione ulla futurum auguratur. "Εὐσυλλόγιστος αἰτία, Causa quæ colligi facile potest." [Plut. Othone 14.] Ἀντισυλλογίζομαι, Contrario syllogismo refuto, Syllogismum syllogismo oppono, Contraria ratiocinatione colligo et concludo, Arist. Rh. 2. περὶ λύσεων loquens, Ἔστι δὲ λύειν ἢ ἀντισυλλογισάμενον ἢ ἔνστασιν ἐνεγκόντα: addens, Τὸ μὲν οὖν ἀντισυλλογίζεσθαι, δῆλον ὅτι ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων ἐνδέχεται ποιεῖν. Et 3. non procul a fine, Τὰ πρὸς τὸν ἐναντίον λόγον λεκτέον, λύοντα καὶ ἀντισυλλογιζόμενον. [* Ἀντισυλλογισμὸς, Syllogismus contrarius, Schn. Lex. * Προσυλλογίζομαι, Aristot. Anal. Pr. c. 19. * Προσυλλογιστέον, Topic. 6, 3, 10. * "Προσυλλογισμὸς, Procl. in Plat. Alcib. 336. Cr." Boiss. Mss.]

Ὑπολογίζομαι, Reputo, Rationem habeo, λόγον ἔχω, ὑπόλογον ποιοῦμαι, Dem. (259.) Μηδὲν, ὧν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπιστεύθητε, ὑπολογισάμενοι, Injuriarum præteritarum rationem nullam habentes in iis rebus quæ fidei vestræ permissæ sunt, Injurias non reputantes. Andoc. Ἀλλ' ὅμως οὐδὲν ὑπελογίζοντο τὰς νίκας, Rationem nullam victoriarum habebant. Hæc et alia ejusdem signif. exempla affert Bud. 171. Et e Plat. Apol. Socr. (16.) Κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τοῦ ζῆν, Vitæ periculi rationem habere. Et ex Eod. Μηδὲν ὑπολογίζεσθαι πρὸ τοῦ αἰσχροῦ, Nihil magis formidare quam turpitudinem. || Cam. interpr. etiam Imputo, et VV. LL. Cogito, Suspicor, Prætexo, Simulo. [Jambl. Protr. 362. V. P. 14. "Dionys. H. 3, 1517. 1760. 4, 2064. 2197. Thom. M. 875. Plato Gorg. 111. Apol. 156. bis." Schæf. Mss. Polyb. 6, 39, 15. * Ὑπολογισμὸς, Joseph. A. J. 15, 9, 3. * Ἀνθυπολογισμὸς, Gl. Compensatio.]

Ατ vero Λογὰς, et Λογάδην, et Λογία, ad illud λέγω pertinent, de quo priore loco egi. i. e. Lego, Colligo. Nam Λογὰς, άδος, ὁ, ἡ, Delectus, Selectus, Electus, i. q. ἐκλεκτὸς, ἐπίλεκτος. Est autem masculini et fem. generis, sicut ἐθὰς, cum hujus terminationis verbalia soleant esse tantum feminina. Plerumque vero plur. num. effertur. Exempla ex Eur. Paus. et Basil. habes ap. Bud. initio p. 184. Herod. 1, (36.) dicit λογάδας νεηνίας, Delectos adolescentes. Plerumque λογάδες absolute ponitur pro λογάδες νεανίαι aut στρατιῶται. Thuc. 5, (67.) Ἀργείων οἱ χίλιοι λογάδες, οἷς ἡ πόλις ἐκ πολλοῦ ἄσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον δημοσία παρεῖχε: (60.) p. 185. Λογάδες ἀφ' ἑκάστων ἀξιόμαχοι δοκοῦντες εἶναι: 6, (100.) p. 231. Τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους. Herodian. modo cum ἐπίλεκτοι copulat λογάδες, modo ἐπίλεκτοι λογάδες dicit: (8, 5, 11.) Σὺν ἐπιλέκτοις καὶ λογάσιν ἀπ' Ἰταλίας πάσης ἀνδράσιν: (6, 11.) Τοὺς ἀπὸ Ῥώμης ἐπιλέκτους καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Ἰταλίας λογάδας ἤθροιζεν, Delectos milites: 2, (13, 21.) Προὔπεμψε λογάδας ἐπιλέκτους, Electissimos quosque milites. Item λογάδες λίθοι, Selecti lapides οἱ ἐπίλεκτοι καὶ οὐχ οἱ ἐπιτυχόντες, Thuc. Schol. dicens sic ap. eum accipi l. 4. Et Epigr. fem. gen. λογάδα στρατιὴν, Delectum exercitum. || Λογάδες dicuntur etiam Oculi, οἱ ὀφθαλμοὶ, Suid. ex Epigr. citans, Ἰνδώη δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἴθοπος αἴγλης, Ἀλλὰ τεῶν λογάδων πουλύ γ' ἀφαυροτέρην. Nicandri autem Schol. λογάδας esse dicit τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, Album in oculo, Θ. 291. in descriptione hæmorrhoi serpentis, Τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα κεράατα δοιὰ μετώπῳ Ἐγκεῖται· πάρνοψι φάη λογάδας τε προσεικής. "Λογχὰς, ex Etym. affertur pro Albugo oculi, Album in oculo. Sed simul annotatur, scribi etiam λογάς. Hes. sane λογάδας quibusdam esse dicit τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν, quibusdam τοὺς κανθοὺς, quibusdam τὰς ὄψεις, quibusdam etiam τὰς λευκὰς ψήφους." ["Lobeck. Aj. p. 272. ad Diod. S. 1, 534. Paus. 1, 325. Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. xlix. ad Herod. 445. 462. 677. Jacobs. Anth. 11, 137." Schæf. Mss. * Λοχάδες, pro λογάδες, Etym. M. e Callimacho (Fr. 132.) ὅστις ἀλιτροὺς Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λοχάσιν.] Λογάδην, Lecte, Electe, ἐπιλέκτως, Thuc. 4, (31.) p. 132. Ἔρυμα αὐτόθι ἦν παλαιὸν, λίθων λ. πεποιημένον, E lapidibus selectis, [potius Collectis, Collectitiis, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 295.] Et 6, (66.) p. 219. Ἐρυμά τε, ᾗ εὐεφοδώτατον ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λ. καὶ ξύλοις διαταχέων ὤρθωσαν: (4, 4.) Λ. φέροντες λίθους, Lectos lapides comportantes. [* Λογαῖος, i. q. λογὰς, Ibycus Strabonis 1. p. 158. λίθος.] Ατ Λογία, Collecta, Id quod in Ecclesiis conferebatur et colligebatur ad tenuiorum paupertatem sublevandam. Apud Cic. autem Collecta est quod in convivium conferebatur symbolum: Collectam a conviva Crasse exigis. Suid. scribit Chrys. in ἑρμηνείᾳ Epistolæ ad Cor. λογίαν vocare τὴν συλλογὴν, dicentem, Περὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους: quæ verba habentur 1 Cor. 16. initio, ubi annotat Chrys. eum transire ad τὴν ἐλεημοσύνην et τὴν εἰς τοὺς ἁγίους ἐπικουρίαν: et paulo post subjungit, Λογίαν δὲ τὴν συλλογὴν καλεῖ, qua sc. ἕκαστος συνεισφέρει τι. Has λογίας s. συλλογὰς s. ἐλεημοσύνας ad subveniendum pauperibus collatas, Paul. alibi vocat εὐλογίας. Suidæ autem et Hes. λόγιαι sunt etiam ἐκλογαὶ, καρποφορίαι, ἐπιλογαί.

ΛΕΙΑ, ἡ, Præda, i. e. Corpora ipsa rerum quæ capta sunt, ut Gell. exp. qualia sunt Mancipia et Jumenta; at λάφυρα dicuntur Exuviæ, et quæ in urbium direptionibus auferuntur. Plut. Coriol. Πολλῇ λείᾳ θρεμμάτων καὶ ἀνδραπόδων περιτυχών, Xen. Ἑλλ. 1, (3, 2.) Λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς Βιθυνούς. Item λείαν ἄγειν, ἀπάγειν, ἐλαύνειν, ἀπελαύνειν, Prædam agere, ut Liv. loquitur. Xen. K. Π. 5, (3, 1.) Πολλοὶ δὲ καὶ λείαν πλείστην ἄγοντες, Herodian. 3, (14, 2.) Καὶ κατατρέχοντας τὴν χώραν, λείαν τε ἀπαγαγεῖν καὶ πορθεῖν τὰ πλεῖστα: 7, (3, 3.) Λ. αἰχμαλώτους ἀπάγειν τῶν ἐχθρῶν. Claudian. quoque Captivam prædam dicit. Idem (6, 2, 14.) Κατατρέχων τε καὶ καθιππεύων Μεσοποταμίαν, λείας ἀπήλαυνε. Item

λείαν λαβεῖν, Prædam capere: Cic. Capta crudelissime e fortunis alicujus præda. Thuc. 6, (95.) p. 229. Λείαν τῶν Λακεδαιμονίων πολλὴν ἐλαβον, ἡ ἐπράθη ταλάντων οὐκ ἔλαττον πέντε καὶ εἴκοσι: 2, (94.) Καταδραμόντες τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλὰ, καὶ ἀνθρώπους καὶ λείαν λαβόντες. Item λείαν ποιεῖν, Prædam facere: Cic. Maximos quæstus prædasque fecisse. At paulo aliter Sallust. Regnum ejus sceleris sui prædam fecit. Et λείαν ποιῶ τινα, Deprædor aliquem. Thuc. 8. Καὶ τὴν χώραν καταδρομαῖς λείαν ἐποιεῖτο, Incursionibus deprædabatur, Plut. Coriol. Τά τε σώματα λείαν ἐποιήσατο, καὶ τὰ χρήματα διήρπασε, Synes. Ep. 107. Τῶν πολεμίων μὲν ἐπεχόντων καὶ λείαν ἅπαντα ποιουμένων, Omnia deprædantibus. || Λείη, Hesychio ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη: quemadmodum Schol. Soph. Aj. (25.) Ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν Λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας, hic λείας exp. τὰ ποίμνια, τὰ βοσκήματα: vel etiam Pecudes prædando abactas. "Λείη, Ionice pro λεία, "Præda, Pecudum grex. Interdum pro λεία, Lævis, "e λεῖος." ["Timæi Lex. 174. et n., Ammon. 88. Valck. Anim. 145. ad Herod. 179. 480. ad Charit. 236. Burm. ad Phædr. p. 20. Mitav., ad Mœr. 253. Zeun. ad Xen. K. Π. 504. Thom. M. 743. ad Paus. 308. Heind. ad Plat. Gorg. 256. Pecudes, ad Diod. S. 2, 334. 390. 391. 393. Paus. 3, 142. Heyn. Hom. 6, 238. Chrestom. Flav. p. 29." Schæf. Mss.] "Λαιὰν, Hes. esse dicit ἐκκλησίαν: item κτῆσιν: "addens Dores λαῖαν dicere ἐπὶ τῆς λείας, de "præda." [Phot. Λεία· ἡ ἐν πολέμῳ ὠφέλεια. Καὶ *λεῖα· ἀροῦραι. Λείας· πραίδας ἀπὸ πολεμίων.] Λεηλασία, Prædatio, Ipsa actio agendi prædam, Apol. Rh. 2, (302.) ἱρεύσαντο Μηλα, τὰ τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν, Oves quas inter prædandum Amyco abegerant. Hesychio est αἰχμαλωσία, λῃστεία, ἁρπαγὴ, μάχη, ἀδικία. Λεηλατέω, Prædam ago, λείαν ἀπελαύνω, ut Herodian. loquitur, Prædando abigo, προνομεύειν βιάζομαι, ut ab Hes. exp. Pro Prædam ago capitur ap. Soph. Aj. (342.) ἡ τὸν εἰσαεὶ Λεηλατήσει χρόνον, i. e. λείαν ἐλάσει, λῃστεύσει, πορθήσει, Schol.: Xen. (K. Π. 1, 4, 17.) Λεηλατεῖν ἐκ τῆς Μηδικῆς. Cum vero accus. additur, capitur pro Prædor, Deprædor, Depopulor: ut λείαν ποιῶ. Herodian. 3, (9, 6.) Τήν τε χώραν λεηλατήσας, Agrum depopulatus, Polit.: Plut. Camillo, Ἀνδραποδίζεσθε καὶ λεηλατεῖτε καὶ κατασκάπτετε τὰς πόλεις αὐτῶν. [* Λεηλατικὸς, Gl. Prædaceus. * "Λεηλατεύω, ad Hesych. 2, 441, 4." Dahler. Mss. Λεηλατεύειν, Photio λῃστεύειν, ἁρπάζειν.]

Ἀγελεία, Prædas agens, Prædatrix, ἡ λείας ἄγουσα, ut Xen. loquitur, Palladis epith.: παρὰ τὸ λείας ἄγειν, Eust. nam λῃΐτις est: vel παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, a ductando populo, quippe quæ sit ἡγεμονική: qua signif. ἀγέλαος et λαγέτας poni Idem annotat. Sed prior etymologia magis consentanea videtur, cum ead. Minerva et λῃΐτις ab Hom. dicatur et σκυλήτρια a Lycophr. Il. Δ. (128.] πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη, Ἥ τοι πρόσθεν σᾶσα βέλος ἐχεπευκὲς ἄμυνεν, Hesiod. Θ. (318.) βούλησιν Ἀθηναίης ἀγελείης. ["Heyn. Hom. 4, 578. 5, 143. 6, 92. 250. 7, 44. ad Il. Δ. 128. Græv. Lectt. Hes. 603." Schæf. Mss. Ἀγήλειος, ὁ, ἡ, Prædator, Prædas agens. Unde ἀγηλείοιο, ap. Hes. λαφυραγωγοῦ.

Ἀκρόλειον, Primitiæ manubiarum, prædæ, quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας: Πολυξένην καταθῦσαι τοὺς Ἕλληνας ἀκρόλειον. Item, Ὅσα ἦν θεοῖς ἀναθήματα καὶ ἀκρόλεια: qui ll. a Suida citantur. Apud quem etiam habetur Ἀκρόλειον, ἀπαρχὴ, ὥσπερ πρωτόλειον: ut sc. hoc nomine generaliter Quævis primitiæ significentur: sequendo tamen ipsum etymum proprie Primitias manubiarum significat, ut exposui: quasi quis dicat Summam prædæ, spoliorum. Πρωτόλειον, s. potius plur. Πρωτόλεια, τὰ, Primitiæ prædæ, manubiarum, ἡ τῆς λείας ἀπαρχὴ, quam diis offerebant, utpote victoriæ auctoribus. Generaliter autem pro Quibusvis primitiis. Julian. Jamblicho, Σοὶ πρώτῳ καθάπερ θεῷ τὰ πρ. τῶν ἐμαυτοῦ σώστρων ἀπέδωκε, σύμβολον ἀφίξεως τῆς ἐμῆς, Eur. Or. (382.) Τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια, θιγγάνω Ἱκέτης, ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτὰς, Schol. τὰ πρῶτα et τῆς ἱκεσίας τὴν ἀπαρχήν. At πρωτόλειον ap. Suid. post Πρωτόλεια et in Ἀκρόλειον. ["Ad Dionys. H. 2, 717." Schæf. Mss.]

Λεΐζομαι, Prædor, Epigr. [adesp. 130.] ET Λειΐζομαι, pro eod. ex Epigr. Λεϊστὸς, Prædabilis, λῃϊστὸς, VV. LL. Vide Λῃϊστός. ["Heyn. Hom. 5, 616." Schæf. Mss.]

¶ Λῃΐη, Præda, i. q. λεία, ex eoque factum dialysi Ionica: ut βασιλῃΐη pro βασιλεία. Herod. (4, (103.) Ἀπὸ λῃΐης ζῶσι, Vivunt e præda s. e rapto, ut Ovid. [Met. 1, 144.] loquitur. Idem 1. Κατὰ λῃΐην ἐκπλώσαντες, Prædabunde, Prædandi gratia. Idem, Λῃΐην ποιεύμενος τῷ στρατῷ, Prædas agens exercitu. Ex Eod. affertur λῃΐη θέσθαι, quod mendosum videtur, pro Diripere, [λῃΐην θέσθαι, 4, 202.] || Hesychio λῃΐη est non solum προνομία, sed etiam βοσκήματα, sicut et λεία supra. ["Ad Mœr. 253." Schæf. Mss. * Φιλολῃΐος, Prædo, Hom. H. in Merc. 335.]

Λῃϊὰς, ἀδος, ἡ, Prædando capta, abacta. Unde λῃϊάδας, ap. Hes. ἐκ λείας αἰχμαλώτους συλληφθείσας. Eust. λῃϊστὰς, αἰχμαλώτους, Captivas. Il. Υ. (193.) Λῃϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας Ἦγον. Apoll. Rh. 4, (35.) ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο Λῃϊὰς, Puella s. Mulier prædando rapta ex opulenta domo se subducit, ἔτ' ἀηθέσσουσα δύης, καὶ δούλια ἔργα Εἶσιν ἀτυζομένη, Schol. αἰχμάλωτος, δορυάλωτος. ET Λῃϊάδης, Prædando captus, abductus, Captivus, αἰχμάλωτος, Hes.

Λῃΐς, ίδος, ἡ, i, q. λεία s. λῃΐη, Il. Λ. (676.) Λῃΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἠλιθα πολλὴν, Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν, Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν, Ἵππους τε ξανθὰς, ubi nota quæ λῃΐδος nomine comprehendat: non manubias, nec exuvias, sed pecudes: sicut et de λεία supra dictum fuit. Od. Ξ. (86.) καί σφιν Ζεὺς λῃιδα δοίη. Ab Eust. active quoque exp. λαφυραγωγία: ab Hes. etiam μερὶς, ψιλὴ κτῆσις: a Tzetze autem ἡ τῶν τετραπόδων κτῆσις, derivante a λῄϊα, quod τετράποδα significat, quippe quæ τὰ λῄϊα κατανέμεται, in Hesiod. Θ. (442.) de Hecate, Ῥῃϊδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὤπασε πολλὴν, Ῥεῖα δ' ἀφείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ. Ἑσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ λῃΐδ' ἀέξειν, Βουκολίας τ', ἀγέλας τε, καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Sed commode ibi exponere possumus Pecora, Pecudes: sicut λεία et λῃΐη exp. βοσκήματα: quæ inde λῃΐς s. λεία dicuntur, quoniam a prædonibus abigi solent. Καταχρηστικῶς autem λῃΐς dicuntur etiam χρήματα, Schol. Apoll. Rh. dicens proprie esse τὰ ἐκ λαφυραγωγίας: sic autem accipit h. l. 1. Εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ λῃΐδα πᾶσαν Ὑμετέρην ξείνοισι καὶ ἀγλαὸν ἄστυ μέλεσθαι: sed ibi quoque pro Pecoribus accipi forsan possit. || Λῃΐδας Hes. exp. etiam αἰχμαλώτους: qua signif. et λῃϊάδες dicuntur. ["Valck. ad Ammon. 88. Heyn. Hom. 6, 238. 8, 48. Jacobs. Anth. 8, 112. Magna pecoris copia, ad Diod. S. 2, 334." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 317. Theocr. 25, 97. 116.] Λῃΐδιος, Prædando captus, Captivus, αἰχμάλωτος. Et λῃϊδίη ap. Oppian. itidem pro αἰχμάλωτος, Eust. qui ab Homerico λῃΐς derivat. Item λῃΐδιαι χεῖρες, ex Epigr. Captivæ manus. ["Jacobs. Anth. 8, 199. 10, 376." Schæf. Mss. * Ἐπιλῃΐς, Jure belli parta, Xen. Ἑλλ. 3, 2, 17. πόλις.]

Λῃΐτις, Prædatrix, ἀγελείη, de spoliis s. exuviis Doloni detractis, Καὶ τάδ' Ἀθηναίῃ λῃΐτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς Ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, ubi λῃΐτις epith. est Minervæ, a λῃΐς, Eust. sicut supra Eid. ἀγελείης epith. ab eod. Poëta tribui dixi. || Λῃΐτις est etiam αἰχμάλωτος, ut Index in Eust. habet: verba autem ejus, unde hæc sumta est expositio, quia ambigua videntur, ascribam, Λῃΐδα δὲ ὑποκοριστικῶς ἢ μάλιστα παρωνύμως τὴν λείαν εἰπόντος Ὁμήρου, λῃϊδίην ἐντεῦθεν Ὀππιανός φησι τὴν αἰχμάλωτον, ὁ δὲ Λυκόφρων (105.) λῃΐτιν. Confirmari autem hoc ex Etym. potest, qui λῃϊάδας et λῃΐτιδας ἐπὶ τῶν γυναικῶν dici scribit τὰς αἰχμαλώτους. ["Heyn. Hom. 4, 578. 6, 92. Musgr. Hel. 1382." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 1, 818. κούρη.]

"Λῃϊτιαὶ, Hesychio ἡγεμονίαι, στρατεῖαι, λαφυρα-

" γωγίαι." "Λήϊτα Eid. κτήματα."

" Ληϊσμαδία, Hesychio αἰχμάλωτος, λεληϊσμένη." " Ληϊσθιῶν, Eid. τρεπόμενος." "Λησθέων, Eid. " στρεφόμενος: pro quo et ληϊσθιῶν: proculdubio " igitur ascribendum s. subscr. ei ι."

Ληΐζω, σω, Prædor, Deprædor, Prædas agendo infesto, Depopulor, Thuc. 4, (41.) p. 135. Ἐλῃΐζόν τε τὴν Λακωνικὴν καὶ πλεῖστα ἔβλαπτον, ὁμόφωνοι ὄντες, i. e. λείαν ἐποιοῦντο τὴν Λακωνικὴν, ut supra loquitur. Et Ληΐζομαι quoque signif. activa pro λῃΐζω. Idem Thuc. 1. Ἐλῃΐζοντο δὲ καὶ κατ' ἤπειρον ἀλλήλους: 5, (115.) p. 197. Ἐκήρυξαν δὲ, εἴ τις βούλεται παρὰ σφῶν Ἀθηναίους λῃΐζεσθαι. Metaphorice quoque accipitur, Hesiod. Ἔργ. 2, (320.) Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λῃΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς· τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο, Nullam meliorem faciet s. nanciscetur prædam, quam si bonam uxorem sibi comparet, Nulla meliore potietur præda. Etym. scribit λῃΐζεσθαι proprie esse τὸ τὰ σιτοφόρα χωρία ἐκκόπτειν, a λήϊον, Seges, derivans: καταχρηστικῶς autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων. Sed rectius a λῃΐη derivatur. ["Lennep. ad Phal. 45. ad Od. A. 398. ad Mœr. 253. Wessel. Probab. 41. Toup. Opusc. 2, 28. 229. Brunck. Aristoph. 2, 75. Jacobs. Anth. 7, 382. 11, 144. Thom. M. 743. Musgr. Rhes. 74. Hel. 482. Antip. Th. 29. Bianor 10. Christod. Ecphr. 164. Eripio, Fischer. ad Palæph. 75. Sortior, Nanciscor, Simonid. 3. Mitsch. ad H. in Cer. 143. Brunck. Soph. 3, 459. Λῃΐζεσθαι, Prædando acquirere, Aristoph. 3, 34." Schæf. Mss. Herod. 6, 86. Thuc. 3, 85. 4, 41.] " Λήζομαι ex Epigr. affertur " pro λῃΐζομαι positum. Sed pro eo scr. potius λῃ- " ζομαι per η cum ι subscr." ["Λῃζω, ad Mœr. 300. Ind. Eurip. v. Λῃΐζω, Musgr. Rhes. 74. Tro. 373. 866. Hel. 482. Tullius Gem. 9." Schæf. Mss.] Λῃϊστὴρ ET Λῃΐστωρ, ὁ, Prædator, Prædo, Od. Γ. (72.) ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε, Οἷά τε λῃϊστῆρες ὑπεὶρ ἅλα, οἵγ' ἀλόωνται Ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες; Ο. (426.) Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι λῃΐστορες ἄνδρες Ἀγρόθεν ἐρχομένην, Viri prædatores. Item ex Epigr. λῃΐστορι χαλκῷ, Prædatitia pecunia: et λῃΐστορι μύθῳ, e Nonno (Jo. 220, 2.) Furtivo sermone. ["Λῃϊστὴρ, ad Herod. 405. Jacobs. Anth. 7, 143. Λῃΐστωρ, 11, 231. Wakef. S. Cr. 2, 106. ad Charit. 299." Schæf. Mss.] AT " Λῃϊστόριον " Hesychio est πτύον ἐφ' οὗ τὸ πῦρ φέρεται." Λῃϊστὴς, i. q. λῃϊστὴρ, proprie ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων, Etym. ["Ad Mœr. 253. ad Herod. 446. ad Charit. 600." Schæf. Mss. * Λῃϊστὶς, Phurnut. c. 20.] " Λῃϊστοσάλπιγγες, dicti fuerunt Tyrrheni, quod " prædones essent et primi tubas invenerint. Hes." [Phot. Λῃστοσαλπίγκτας· τοὺς Τυῤῥηνοὺς, ἀπὸ Πισαίου τοῦ εὐρόντος.] AT Λῃϊστὸς, Prædando captus, Inter prædandum raptus, Prædando acquisitus, ὁ ἐκ λείας καὶ λῃστείας κτητὸς, Etym. Item Qui prædando capi s. comparari potest, Il. I. (408.) Λῃϊστοὶ μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα, Κτητοὶ δὲ τρίποδες καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα· Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ Οὔθ' ἑλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, Prædando recuperari non potest. Ubi habes λῃϊστοὶ a λῃΐζομαι, et λεϊστὴ a λειζομαι: quæ scriptura verior est, et in meo vet. Homeri Cod. extat: quidam tamen impressi libri habent λεϊστή. Ad q. l. Homeri allusit Plut. περὶ Φιλαδελφ. cum ait, Λῃϊστοὶ μέν τε φίλοι καὶ συμπόται, κτητοὶ δὲ κηδεσταὶ καὶ συνήθεις, τῶν πρώτων ὥσπερ ὅπλων ἢ ὀργάνων διαφθαρέντων, ἀδελφῶν δὲ ἀντίκτησις οὐκ ἔστι. ["Heyn. Hom. 5, 616. 7, 401." Schæf. Mss. "Ἀλήϊστος, Tutus a " prædonum et furum injuria, Hesychio ἄκλοπος, " ἀπόρθητος: perperam enim ap. eum scriptum " Ἀλιής. Nisi potius scripsisse putandus est Ἀλῃΐς: " quod Ἀλῃὶς est alioqui Nom. propr. urbis, quæ et " Tiryns nominata fuit, Eust. Rursum ap. Hes. le- " gitur Ἀλῃΐς, μαινόμενος: forsan ab ἀλᾶσθαι, Fu- " rore percitum errare s. vagari." [* Λῃϊστὺς, ad Lucian. 1, 354. ad Herod. 42. (5, 6.)" Schæf. Mss. * Λῃϊστία, Procop. Anecd. 91.]

Λῃστὴς, i. q. λῃϊστὴς, ex eoque factum per synæresin, i. e. Prædator, Prædo, Xen. Ἑλλ. 6, (4, 35.) Ἄδικος δὲ λῃστὴς καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν: quod hominum genus se ποριστὰς vocare solitum honestiore vocabulo, Aristot. Rhet. 3. scribit. Soph. Phil. (643.) Οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον Ὅταν παρῇ κλέψαι τε χ' ἁρπάσαι βίᾳ, Xen. Ἑλλ. 3, (4, 19.) Τοὺς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένους βαρβάρους, A prædonibus captos, Dem. (162.) Λῃστὰς ὁμολογεῖτε καταπέμπειν: quibus interceptis dicit se τὸν τόπον τοῖς πλέουσιν ἀσφαλῆ παρεσχηκέναι. Quod vero ad scripturam attinet, non quidem in omnibus libris ι subscribitur, sed subscribi tamen frequentius solet. [" Villois. ad Longum 7. 62. Alciphr. 30. ad Mœr. 253. Ammon. 112. Valck. Anim. 194. ad Xen. Eph. 170. ad Herod. 405. Jacobs. Anth. 6, 61. 9, 221. 263. ad Charit. 502. 599. Λῃστὴν et στῆλην conf., Muller. ad Tzetz. p. 705." Schæf. Mss. * Λῃστοκρατὴς, unde * " Λῃστοκρατῶς, Theod. Prodr. 186." Elberling. Mss.] Λῃστοκτόνος, ὁ, ἡ, Prædonum interfector, Epigr. Βέλτερον ἡγεμόνος λῃστοκτόνου εἰς κρίσιν ἐλθεῖν Ἢ τοῦ χειρούργου Γενναδίου παλάμας, Ducis prædones s. latrones interficientis: quos φονέας ibi appellat. [* Λῃστοτροφέω, Prædatores alo, Tatian. p. 85. Worth.] Λῃσταρχος, Princeps prædonum, Princeps latro, Bud. e Clem. Alex. [Polyæn. 4, 9, 3.] Λῃστάρχης pro eod., Plut. (Crasso 22.) Νομὰς λῃστάρχης. Prius autem λῃσταρχος agnoscunt Suid. Hes. exponentes λῃστῶν ἀρχηγός. [* " Λῃσταρχέω, Jo. Malal. 2, 93." Elberling. Mss. " Chrys. ad Theodor. 1. T. 6. p. 81, 37." Seager. Mss.] Ἀρχελῃστὴς SIVE Ἀρχιλῃστὴς, mutato ordine compositionis, pro eod.: λῃσταρχος, inquit Hes., ἀρχιλῃστής. [* " Συλλῃστὴς, ad Xen. Eph. 176. ad Charit. 272. * Συλλῃστρια, Aristoph. Fr. 281." Schæf. Mss. J. Poll. 6, 158. * Φρενολῃστὴς, Meleager 42. * Ψευδολῃστὴς, Athen. 109.] Λῃστὸς, i. q. λῃϊστὸς, Prædabilis, VV. LL. Λῃστικὸς, Prædatorius: βίος, Vita prædatoria, Aristot. Polit. 1. Et λ. ἔθνη, Gens quæ e rapto vivit, quæ prædis et latrociniis victitat, Aristot. Polit. 8, 3. Ἃ λῃστικὰ μέν ἐστιν, ἀνδρείας δ' οὐ μετειλήφασι, de Pontica et Epirotica gente. At τὸ λ., subaudi σύστημα, ut Thuc. Schol. infra in Λῃστρικὸς subaudit, dicuntur Ipsi prædones, Prædonum agmen, ut τὸ στρατιωτικὸν, Ipsi milites, et τὸ δορυφορικὸν, Ipsi satellites. Thuc. 1. Τὰς ναῦς κτησάμενοι τὸ λ. καθῄρουν, Prædones tollebant, Latrocinia profligabant: 2, (69.) Καὶ τὸ λ. τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν αὐτόθεν ὁρμώμενον βλάπτειν τὸν πλοῦν τῶν ὁλκάδων, Prædones Peloponnesios. Rursum 1, (4.) Τό, τε λ. καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης ἐφ' ὅσον ἠδύνατο. ["Thom. M. 576. Herodian. Philet. 450. et n., ad Cornel. Nep. 386." Schæf. Mss.] Λῃστικῶς, More prædonum, prædatorio, Thuc. 6, (104.) p. 232. Καὶ λῃστικώτερον ἔδοξε παρεσκευασμένους πλεῖν, 1, (10.) Πλοῖα τῷ παλαιῷ τρόπῳ λῃστικώτερον παρεσκευασμένα, Veteri more magis in piraticum modum ædificata. Λῃστεύω, Prædor, i. q. λῃΐζομαι, nisi quod neutraliter capitur, ut et Prædor, i. e. Prædonem ago, E rapto vivo, Prædas ago, Dem. (46.) Λῃστεύειν ἀνάγκη, καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ τοῦ πολέμου χρῆσθαι τὴν πρώτην, Herodian. 1, (10, 2.) Κώμαις τε καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῃστευεν, In vicos agrosque factis incursionibus prædas agebat, h. e. ἐλεηλάτει, λείας ἤγαγε, λείας ἀπήγαγε s. ἀπήλαυνε, ut supra loquitur. Thuc. autem Schol. 1. p. 2. dicit etiam λῃστευομένη χώρα, Quæ a prædonibus infestatur. ["Valck. Adoniaz. p. 357. Xen. Eph. 76. 246. Diod. S. 1, 337. 2, 570. 572. ad Charit. 273. Antiquissimis temporibus nullam habuit infamiam, ad Od. Γ. 73." Schæf. Mss. Plut. Thes. 9.] Λῃστεία, Præda, h. e. Ipsa prædandi s. prædas agendi actio, Aristot. Polit. 1, 5. Οἱ δ' ἀπὸ θήρας ζῶσι· καὶ θήρας ἕτεροι ἑτέρας· οἷον, οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας, οἱ δ' ἀφ' ἁλιείας, οἱ δ' ἀπ' ὀρνίθων ἢ θηρίων ἀγρίων: ubi nota eum λῃστείαν facere speciem τῆς θήρας, Venationis; nam prædones sua quoque exercent aucupia et venationes, sed improba et nefaria. Thuc. 1, (5.) p. 2. Ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένοις, ἥρπαζον καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. [" Ad Charit. 681." Schæf. Mss. * Λῃστία, Gl. Latrocinium, Grassatura. * " Λῃστευμα, Theod. Prodr. 94." Elberling. Mss. * Ἀλῃστευτος,

Joseph. A. J. 18, 9, 4. Achill. Tat. 181. *Καταληστεύω, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 297." Boiss. Mss. *Συλληστεύω, Schol. Lycophr. 7. Eust. ad Dionys. P. 680. Suid. 1, 482. " Africanus Ms. ap. Syncell. 296." Routh. Mss.]

[* " Λῃστὴρ, Thom. M. 576. Epigr. adesp. 648. Manetho 3, 258. ad Herod. 405. *Λῃστειρα, Thom. M. 577." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 8, 19.] Λῃστήριος, i. q. λῃστικὸς, Prædatorius. At Λῃστήριον, i. q. λῃστικὸν, Ipsi prædones, Prædatorum agmen, Plut. Pomp. de bello piratico loquens, Οὐ μὴν πρότερον ἐπ' αὐτοὺς ἐξέπλευσεν ἢ παντάπασι καθῆραι των αὐτόθι λῃστηρίων τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος: ubi λῃστήριον accipi etiam potest pro Latrocinium, ut Bud. interpr. in Luciano (1, 513.) Καὶ λ. καὶ κώνεια καὶ πυρετοὶ καὶ δικασταὶ καὶ τύραννοι, Plut. Sylla λ. Νομαδικὸν dicit Prædones Numidicos. [" Ad Charit. 681. Diod. S. 2, 529. ad Xen. Eph. 26. 32. 52. 58. 82. 90. 170. ad Lucian. 1, 384. Ammon. 81. Longus 26. 28." Schæf. Mss. *Λῃστρὼν, Gl. Latrina.] Λῃστρικὸς, i. q. λῃστικός: νῆες, Naves prædatoriæ, Liv. Omnem oram a Malea prædatoriis navibus infestam habenti. Et λ. ναῦς, Thuc. Item λ. πλοῖον, pro eod., Piraticum navigium, Aristot. Polit. 1, 5. Βίος νομαδικὸς, γεωργικὸς, λῃστρικὸς, ἁλιευτικὸς, θηρευτικὸς, i. e. ὁ ἀπὸ λῃστείας, ὁ διὰ λῃστείας ποριζόμενος τὴν τροφὴν, ut ibid. loquitur. ‖ Λῃστρικοὶ, Qui latrocinia exercent, e rapto vivunt, prædis agendis se exercent, Prædones, Strabo 129. Λ. ὄντες καὶ πλάνητες οἱ Κίμβροι. Idem, Οὔτε γὰρ τὴν τοιαύτην αἰτίαν τοῦ λῃστρικοὺς καὶ πλάνητας εἶναι τοὺς Κίμβρους ἀποδέξαιτ' ἄν τις, Plut. Quæst. Rom. de quodam Macello, p. 247. Βίαιον ἄνδρα καὶ λ. γενόμενον, καὶ περικόψαντα πολλοὺς, μόλις ἁλωναι καὶ κολασθῆναι. ‖ Τὸ λ., i. q. τὸ λῃστικὸν supra, et τὸ λῃστήριον, Ipsi prædones, Prædonum agmen, σύστημα, Thuc. 1, (4.) p. 2. Τό, τε λῃστρικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάττης ἐφύσον ἠδύνατο: sic enim quidam libri habent, etiam manuscripti: Schol. tamen λῃστικὸν legit, et discrimen statuere videtur inter λῃστικὸν et λῃστρικόν: sic enim habet, Λῃστικὸν, τὸ σύστημα, ἤγουν τοὺς λῃστάς· λῃστρικὸν δὲ, τὸ κτῆμα. Ita λῃστρικὸν fuerit Prædaceum, Prædatitium: Gell. Prædacea pecunia, Prædatitia pecunia. [" Thom. M. 524. 576. Jacobs. Anth. 6, 242. 10, 22. Anim. 316. Xen. Eph. 25. Herodian. Philet. 450. et n., Valck. Anim. ad Ammon. 80." Schæf. Mss.] Λῃστρικῶς, Prædonum more, ut λῃστικῶς. [Strabo 2. p. 188., 12. p. 855. Plut. 7, 306.] Λῃστρὶς, ίδος, ἡ, Prædatoria, Prædatrix: νῆες, Naves prædatoriæ s. piraticæ, quæ λῃστρικαὶ paulo ante. [" Diod. S. 2, 85. 145." Schæf. Mss. Plut. Theseo 9. Crasso 10.]

[* " Ἀπολῃΐζομαι, Hesiod. Ἔργ. 320. Herod. 1, 69." Kall. Mss. * " Ἀπολῃστικὸς, Suid. v. Θυσία." Boiss. Mss.] " Καταλῃΐζομαι, Prædationibus incurso, " Vasto, Diripio: Hes. καταλῃΐζεται, διαρπάζει: " καταληϊσάμενος, λαφυραγωγήσας, καταπατήσας."

" Ἀλησίας Hes. dici scribit σπονδὰς, ἀνοχὰς, Fœ- " dera, Inducias: ἀπὸ τοῦ μὴ λῃΐζεσθαι. Et forsan " ei ι subscribeudum est."

" ΛΗΙΟΝ, Ionica dialysi pro λεῖον s. λαῖον, quod " est Seges: seu, ut Hes. vult, πύρινος καρπὸς, Tri- " ticea frux, Triticeæ fruges. Aristoph. Schol. λῄϊον " ὡραῖον vocari scribit τὴν πρώτην ἔκφυσιν τῶν πυρῶν. " Ex Aristot. vero H. A. 9. Λῄϊον τοῦ σίτου, pro " Herba tritici. Poetæ frequentius utuntur pro Arvo " segetibus consito, Campo segetum: quod est σιτο- " φόρον χωρίον. Il. B. (147.) Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος " μέγα [βαθὺ] λῄϊον ἐλθών. Sic Hesiod. Ἀ. (288.) " ἔην βαθὺ λῄϊον· οἵ γε μὲν ἤμων Αἰχμῆς ὀξείῃσι " κορυνιόεντα πέτηλα Βριθόμενα σταχύων." [Cf. Λῄζω. " Eichst. Quæst. p. 31. Ruhnk. Ep. Cr. 136. Theogn. 109. ad Charit. 235. Græv. Lectt. Hes. 609. Theætet. 2. Brunck. Soph. 3, 520. ad Diod. S. 2, 334. Heyn. Hom. 4, 222. Thom. M. 441. Herodes 10. Wakef. Georg. 137. Conf. c. ἥλιος, Heyn. Hom. 8, 474." Schæf. Mss.] " Λῆον, Etym. per synæresin " dici scribit pro λῄϊον, q. e. σιτοφόρον χωρίον, Ager " frugibus consitus." [* Λῄϊος, Gl. Seges.] " Λεῖον, " Hesychio est non solum ὁμαλὸν, sed etiam ὁ σῖτος." " Pro λῄϊον ap. Theocr. REPERIO Λαῖον: 10, (21.) " τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον. Et (42.) Δάματερ " πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον Εὐεργόν τ' " εἴη, καὶ κάρπιμον ὅτι μάλιστα. Ibidemque VERB. " Λαιοτομεῖν pro λῃοτομεῖν, Segetes demetere: initio " Idyllii, Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον: ubi et " Schol. λαῖον s. λῄϊον esse dicit χωράφιον σιτοφόρον. " Porro e superiore λῄϊον COMPOS. Λῃϊβότης, et " Λῃϊβοτὴρ, Qui segetem depascit: quorum postre- " mum Suid. esse dicit Epith. apri. Inde FEM. " Λῃϊβότειρα, s. Λῃϊβοτείρη Ionice, Quæ segetes " depascitur et arva vastat: Hes. λῃϊβοτείρης, τῆς τὸ " λῄϊον πεδίον βοσκομένης. Utitur vero Hom. dicens " σὺν λῃϊβοτείρην." [Od. Σ. 29. * " Λῃνόμος, Wakef. Phil. 400. Archias 27." Schæf. Mss.] " Ἀλῄϊον πεδίον " ap. Hom. interpr. quidam τὸ οὐκ ἔχον λῄϊα, i. e. " σιτοφόρα χωρία, quidam τὸ χωρὶς βοσκημάτων: alii " sic nominatum volunt ἀπὸ τῆς Βελλεροφόντου πλάνης, " Hes. qui itidem ἀλῄϊος exp. ελλιπὴς βοσκημάτων, " Carens pecoribus, quæ sc. a prædatoribus abigi " possint: addens tamen et ἀκατάπαυστος, ἄληκτος. " Sed probabilior Steph. B. est sententia; eo enim " teste Ἀλαὶ est Urbs Ciliciæ, sic nominata forsan a " salinis: unde Ἀλῄϊον πεδίον, et τὸ ἐθνικὸν Ἀλεύς. " Perperam ergo Ἀλῄϊον πεδίον τῆς Κιλικίας Valla " vertit Maritima Ciliciæ planities." " Βαθυλῄϊος, " Profundas segetes ferens vel multas; nam Hes. " βαθὺ λῄϊον, πολύκαρπον πεδίον, Feracem campum, " Fertile solum. Apud Apoll. Rh. certe (1, 830.) βα- " θυλῄϊος γαῖα exp. Terra ferax: itidemque ex Epigr. " afferunt βαθυλῄϊους ἀρούρας, pro Arva fertilia." [" Jacobs. Anth. 8, 345. Heyn. Hom. 7, 547. Eichst. Quæst. 31. Pierson. Veris. 198. Βαθυλῆος, Santen. ad Callim. H. in Apoll. 65." Schæf. Mss.] " Πολυ- " λῄϊος, Multos habens segetum campos, Dives agri " consiti; nam λῄϊα sunt τὰ σιτοφόρα χωρία. Il. E. " (613.) ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ Ναΐε πολυκτήμων, πολυλῄϊος. " Sunt etiam qui exp. Dives pecoris prædando aba- " cti, Dives e prædis: quod λῄη s. λεία dicatur " Præda, θρέμματα καὶ λάφυρα ἐκ πολέμων. Sed illa " exp. magis est consentanea." [Apoll. Rh. 4, 267.] " Hes. affert ET Λῄϊμνος pro εὔβοτος, derivatum " hinc etiam ipsum, ut videtur. ‖ Apud Suid. et " Λῄϊον, εὐτελὲς κολόβιον, in Ms. etiam Cod."

ΛΕΙΒΩ, ψω, Libo, i. q. σπένδω. Ea signif. autem Libare dicitur, qua diis libare merum, i. e. e patera fundere in eorum honorem. Il. Ω. (306.) Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ, λεῖβε δὲ οἶνον Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα, Ζεῦ πάτερ. Od. B. (432.) Στήσαντο κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς, de Telemacho cum suis navem solventibus. Virg. Æn. 8. In mensam læti libant divosque precantur: sicut et Priamus in illo priore Homeri loco precatur, postquam libavit. Il. Ω. (285.) de Hecuba Priamo libaturo pateram porrigente, Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι, Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην: de Hecuba, inquam, quæ pateram porrigens, ait, Τῇ σπεῖσον Διὶ πατρὶ καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι, ubi nota synonymos poni σπένδειν et λείβειν. Et Hesiod. (Ἔργ. 2, 342.) Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον, Jovi libare nigrum vinum. Dicitur etiam δάκρυα λείβειν, Lacrymas fundere in honorem alicujus, ut diis e patera vinum. Qua signif. Ovid. de Ponto 1. Jure igitur lacrymas Celso libamus ademto. Od. E. (84.) Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων: Π. (214.) Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο δάκρυα λείβων: sed frequentius reperitur εἴβων pro λείβων. Utitur ead. phrasi et Eur. (Iph. A. 650.) Pro Fundere s. Diffundere accipi potest et in Dem. Phaler. e Plat. de sono musico, Ὅταν δ' ἐπέχων μὴ ἀνίῃ, ἀλλὰ κηλῇ, τὸ δὴ μετὰ τοῦτο ἤδη τήκει καὶ λείβει: ubi annotat Demetr. λείβει esse ἐμφαντικώτερον quam τήκει, et propius ad poeticam phrasin accedere: estque ibi τήκειν et λείβειν metaphorice sumtum pro Delectatione perfundere, Rebus gratis animum quasi liquefacere, et ut diffluat facere; nam sequitur, ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμόν. Est autem locus ille Plat. de Rep. 3. Similis metaph. et Al-

cæi infra in Κατείβω. Λείβομαι, Fundor ut vinum e patera a libantibus: interdum etiam neutraliter Fluo. Xen. K. Π. 6, (4, 2.) Ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν, Hesiod. Ἀ. (389.) de apro dentes acuente, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι Λείβεται. Bud. λείβεσθαι exp. τήκεσθαι, Liquescere, quocum paulo ante a Plat. copulatur. Plut. Sympos. 5. p. 847. (8, 711.) Ὥστε ῥεῖν καὶ λείβεσθαι ἐρωτικὸν, ὅταν ἐμβλέπῃ τοῖς καλοῖς, i. e. ἐντήκεσθαι, ut ibid. loquitur. Sed si ibi exponamus Liquescere, erit ὕστερον πρότερον: nec enim aliquid fluit, antequam liquescat. [" Ruhnk. Ep. Cr. 21. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Græv. Lectt. Hes. 633. Wyttenb. ad Plut. 1, 533. Wakef. S. Cr. 2, 73. Zeun. ad Xen. K. Π. 611. Musgr. Alc. 1018. Wakef. 1036. ad Charit. 365. Jacobs. Anth. 10, 308. 312. Thom. M. 572. Meleager 115. Anyte 18. T. H. ad Plutum p. 430. Heyn. Hom. 7, 431. Conf. c. σπένδω, 5, 682. Λείψας, Gesner. Ind. Orph. Ἠλείβετο, Quint. Sm. 14, 172." Schæf. Mss. Aristoph. Ἱππ. 326. * " Λείβδην, Guttatim, Etym. M. 781, 26." Wakef. Mss.]

Λοιβή, ἡ, Libatio, Sacrum quod vino fit, θυσία οἴνου, Hes. δι' ὑγρῶν θυσία, Moschopulus. Plato de LL. λοιβὴ οἴνου, Libatio vini. [" Pierson. Veris. 201. Brunck. El. 434. Markl. Suppl. 975. Musgr. Herc. F. 891. Jacobs. Anth. 11, 91. Λ. φονία, Valck. Phœn. p. 486." Schæf. Mss. Orph. Arg. 612. Apoll. Rh. 2, 291. * Λοιβαῖος, Athen. 513. κύλιξ.] Λοιβεῖον, Libamen; nam Suid. exp. θῦμα. Sed videtur potius signif. Vas quo libatur, specialiter quo oleum diis libatur. Sic enim J. Poll. 10. de iis quibus ἐν τῷ σπένδειν utimur, Καί που καὶ σπονδεῖον, ᾧ τὸν οἶνον ἐπισπένδουσι· καὶ λοιβεῖον, ᾧ τυΰλαιον. Sed in ejus Cod. perperam SCRIBITUR Λειβεῖον: at λοιβεῖον veram esse scripturam ostendit σπονδεῖον a σπένδω, ut λοιβεῖον a λείβω: utpote quæ a præt. med. formeutur. Idem et λοιβάσιον paulo post. [Plut. Marcello 2.] Λοιβάομαι, Libo: λοιβᾶται, Hes. σπένδει, θύει. Λοιβάσιον, Vas quo libatur, ut λοιβεῖον paulo ante: specialiter autem Quo oleum libabant in deorum sacris. Athen. (486.) e Clearcho et Nicandro Thyatireno, Λοιβάσιον, κύλιξ, ᾧ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς· σπονδεῖον δὲ, ᾧ τὸν οἶνον. [Epicharmus ap. Eund. 408.] AT Λοιβὶς, ίδος, ἡ, Calix quo vinum in sacris deorum libatur; nam λοιβίδας ab Antimacho Colophonio vocari τὰ σπονδεῖα, de quibus jam dictum fuit, idem Nicander ap. eund. Athen. (486.) docet. Perperam autem ap. Hes. λοιβίδες, σπονδεῖαι, pro σπονδεῖα.

Ἀπολείβω, Distillo, Fundo: act., cum accus. Diod. S. in historia Alexandri, Ἔστι δὲ καὶ δένδρον παραπλήσιον δρυῖ, ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολεῖβον μέλι. Ἀπολείβομαι, pass. Stillo, Distillo, Hesiod. Ἀ. (268.) Αἰμ' ἀπελείβετ' ἔραζε. Διαλείβομαι, Restagno, VV. LL. [" Wyttenb. ad Plut. 1, 533." Schæf. Mss.] Ἐπιλείβω, Insuper s. Ultra libo, Super aliqua re libo, aut pro simpl. λείβω, Od. Γ. (341.) Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον· ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον: quibus subjicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ' ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς, ubi iterum nota poni synonymως ἐπιλείβειν et σπένδειν, sicut supra λείβειν et σπένδειν. Il. A. (463.) de victima ad cremationem parata, Καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπι δ' αἴθοπα οἶνον Λεῖβε: ubi tmesis est pro ἐπέλειβε. [* Ἐπιλοιβή, Orph. H. 65, 10. Arg. 601. Ruhnk. Ep. Cr. 246. * " Ἐπιλοίβιος, Christod. Ecphr. 157." Schæf. Mss.] Καταλείβω, Effundo et destillo, ut ii qui inter libandum, vinum e patera fundunt. Et καταλείβομαι, Effundor et destillor, ut vinum e patera inter libandum, Defluo, Destillo. Hesiod. (Θ. 786.) ἐκ πέτρης καταλείβεται, E petra destillat s. defluit. [* Περιλείβομαι, Christod. Ecphr. 146.] Συλλείβω, Confundo et misceo, ut vinum quod patera libatur. Et Συλλείβομαι, ita Confundor. Item pro λείβομαι s. καταλείβομαι, Stillo, Fluo, In unum stillo et confluo. Plut. de primo Frig. Ὁ δὴ στυγὸς ὕδωρ καλοῦσιν, ἐκ πέτρας γλίσχρως συλλειβόμενον, quam appellant Stygis aquam, de saxo exiliter scatentem, Turn. || Bud. συλλείβεσθαι ap. Plut. Æmylio (14.) interpr. Colliquescere, Liquari. [Manetho 5, 198.] Ὑπολείβομαι, Subtus fluo et stillo, Aliquantum fluo s. stillo, Diffluo: ὑπολείβεται, Hippocr. quod Gal. in Lex. Hippocr. exp. ὑποστάζει, ὑπορρεῖ. [Nicander A. 24. Ὑπολείβω, Æsch. Ag. 69.]

Λείβηθρον, Rivus, Aquæ ductus, i. q. ἀμάρα ap. Hom. Eust. e Lex. Rhet. Λείβηθρον, ὀχετὸς ὑδραγωγός. Idem ET Λίβηθρον dicitur, ut εἴλη et ἴλη. Eust. ex Ælio Dionysio, λίβηθρα, ἔφυδρα χωρία, καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων. Sed frequentius per diphthongum scribitur Eust., qui etiam exp. τόπος ὕδασι κατάῤῥυτος χρηστοῖς, Locus irriguus; tuncque idem foret cum λειμὼν, Pratum. || Λείβηθρα, plur. num. dicitur etiam Mons quidam Macedoniæ, ap. Lycophr., VV. LL. Ita autem locus ille appellatur παρὰ τὸ κατάῤῥυτος εἶναι, καὶ ὕδατι λείβεσθαι, Eust.: Plut. Alex. (14.) Τὸ περὶ Λείβηθρα τοῦ Ὀρφέως ξόανον. Libethra ap. Plin. 4, 9. Fons est Magnesiæ. Cujus gentile EST Λειβήθριοι, Populi eum locum incolentes: ap. quos vixisse Orphea scribunt. [" Λείβηθρα, Koppiers. Obss. 119. Valck. Callim. 186. Λειβήθριοι, Bast. Specim. p. 40. Lettre 224. * Λειβηθριὰς, Tzetzes Exeg. in Il. 30, 12. Bast. Specim. p. 40. Wessel. Probab. 137." Schæf. Mss.]

¶ Εἴβω, ψω, i. q. λείβω, ex eoque factum περιαιρέσει τοῦ λ: Ionicæ et Æolicæ dialecto magis familiare, Eust. alibi ex Herodiano tradens, ita λ in hoc verbo ablatum esse ut σ in ὗς. Frequens est δάκρυον εἴβειν, Fundere lacrymas, ut supra δάκρυα λείβειν habuisti, Od. Π. (219.) ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον: (Δ. 153.) πυκνὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε, Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχών. Alibi autem (Ψ. 33.) dicit βλεφάρων ἄπο δάκρυον ἧκε: (Δ. 114.) Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε: (H. 260.) εἵματα δάκρυσι δεύεσκον: (Il. Ω. 162.) δάκρυσιν εἵματ' ἐφυρον: quæ duo posteriora itidem a liquidis desumta sunt ut εἴβω s. λείβω. Et Εἴβομαι, Fundor ut vinum e patera inter libandum; Fluo, Destillo, στάζω. Hesiod. Θ. (910.) de Gratiis, Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής. Apoll. Rh. 2, (664.) ἄσπετος ἱδρὼς Εἴβεται ἐκ λαγόνων. [" Soph. Antig. 527. Jacobs. Anth. 8, 384." Schæf. Mss.] Εἴβιμος, ὁ, ἡ, Stillatitius, Stillans, στάζων, Eust. Κατείβω, i. q. καταλείβω: ut κατείβειν δάκρυα, Effundere lacrymas, Il. Ω. (9.) Τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβε, per tmesin pro κατεῖβε. Od. Λ. (390.) Κλαῖε δ' ὅγε λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβων: Π. (332.) ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ θυμῷ Ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβοι: Φ. (86.) Ἀ δειλὼ, τί νυ δάκρυ κατείβετον; Et Κατείβομαι, Defluo, Destillo, Fluo. Od. E. (185.) Calypso ad Ulyssem, Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ. Dicitur vero et αἰὼν κατείβεσθαι eo sensu quo Lat. Labi; nam et id verbum de fluminibus usurpatur. Od. E. (152.) de Ulysse, οὐδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν τέρσοντο· κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ. || Perfundo, Delectatione perfundo, ut et λείβω supra, Alcæus [Alcman] ap. Athen. (600.) Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος Ἕκατι γλυκὺς κατείβων Καρδίαν ἰαίνει. Vide et Λείβω. [" Heyn. Hom. 7, 139. Wakef. S. Cr. 3, 173." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 290. 1131.]

ΛΕΙΜΩΝ, ῶνος, ὁ, Pratum, Locus irriguus, εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, Eust., etymologiam simul exprimens: vulgo autem λιβάδιον vocari scribit, itidem a λείβω, ut et λίβηθρον sive λείβηθρον pro Loco riguo. Od. Δ. (605.) Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἄρ δρύμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών: E. (72.) Ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ σίον ἠδὲ σελίνου Ἤνθεον. Sic enim legit Ptolemæus Evergetes, non ἴον, ut docet Athen. 61.) de sio loquens. Causam autem cur sic legat, ibid. affert. Chæremon ap. Athen. (608.) Θηρωμένων τὰ λειμώνων τέκνα, Flores: quos idem Poeta ἔαρος τέκνα appellat, ἀνθηροῦ τέκνα Ἔαρος περιξ στρώσαντες. Aristoph. B. (449.) Χωρῶμεν εἰς πολυρόδους Λειμῶνας ἀνθεμώδεις. Xen. (K. 5, 15.) Τοὺς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα. || Hesychio ἀνθηρὸς τόπος, αὐλὼν, θάλασσα. || Locus trans Tmolum versus austrum, ubi delubrum Caystri Penthesileæ filii et Asiæ herois et Lydorum regis monstratur, juxtaque fluens Caystrus fluvius, VV. LL. e Strab. Idem et Eust. ex Eod., dicens quosdam ita accipere Il. B. (467.) Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου

ἀμφὶ ῥέεθρα, et Ἀσίω facere gen. ab Ἀσίας pro Ἀσίρν. Alii vero Quoddam Asiæ pratum ibi intelligere malunt; alii Pratum limosum, ἄσιος deducentes ab ἄσις, i. e. ἰλὺς, Limus, ut pluribus ille docet. At Virg. cecinit G. 1. Jam varias pelagi volucres et quæ Asia circum Dulcibus in stagnis rimantur prata Caystri, Serv. Asia dictum hic esse ab Asia palude tradit. [" Huschk. Ep. in Propert. p. 17. Valck. Adoniaz. p. 295. Abresch. Lectt. Aristæn. 190. Thom. M. 571. Wakef. Alc. 107. Jacobs. Anim. 122. Anth. 11, 163. Pudendum muliebre, Musgr. Cycl. 170. In Orco, Heind. ad Plat. Gorg. 266. Metaph., Valck. Hipp. p. 170. Jacobs. ad Meleagr. p. 1. Anth. 12, 369. Λ. ἀρετῶν, Valck. ad Chrys. p. 2. Λειμῶνες, Titulus libri, Gell. N. A. 1, 4. Bip." Schæf. Mss.] Λειμωνοειδὴς, Prato similis, Floridus, Herbidus, [Hes.] " Βαθυλείμων, SIVE Βαθύλειμος, ὁ, ἡ, Pro- " funda habens prata, ideoque Compascuus, Il. I. " (293.) ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον, i. e. βαθεῖς λειμῶνας " ἔχουσαν, * πολύχορτον. Prius ap. Etym. extat et in " Lex. meo vet.: [et Pind. Π. 10, 23. * Βαθυλειμὴς, Strabo 8. p. 553.] Εὐλείμων, Bona prata habens, Pratis ornatus, Od. Δ. (607.) Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων Αἴ θ' ἁλὶ κεκλίαται. [Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 372. * Εὔλειμος, Eur. Bacch. 1073.] Λειμωνήρης βοτάνη, Herba pratensis, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι, Suid. " Λειμωνόθεν, E prato: vide Λα- " χνήεις." [Eur. Or. 147. Theocr. 7, 80.] Λειμῶνιος, Pratensis, ut πόη, Soph. Aj. (601.) Ἰδαίᾳ μίμνω Λειμωνίᾳ ποίᾳ, In pratensi herba Idæ. Et λειμωνία γῆ, Pratensis terra, Gaza ap. Theophr. (C. Pl. 3, 6, 8.) Τὴν γοῦν λειμωνίαν καὶ ἔφυδρον σχεδὸν οἱ πλείους ὁμολογοῦσιν ἀγαθὴν εἶναι: C. Pl. 3. Λειμωνία γῆ, ἡ κούφη καὶ μὴ πίειρα καὶ ἔφυδρος, quam vitibus commodam esse dicit. [" Toup. Opusc. 2, 102. Thom. M. 572. Lobeck. Aj. p. 309." Schæf. Mss.] Λειμωνία dicitur etiam Anemones species quædam, quasi pratensis, Theophr. H. Pl. 6, (8, 1.) Καὶ της ἀνεμώνης ἡ λ. καλουμένη. Et Plin. 21, 11. Deinde alterum genus anemones, quæ Limonia vocatur. A Theophr. H. Pl. 6, (4, 3.) inter φυλλάκανθα numeratur; sed perperam ibi scribitur ἠλυλειμωνία. AT Λειμώνιον, Herba est, quam alii Neuroïdes appellant, Diosc. 4, 6. ubi ejus descriptionem reperies. Plin. 20, 8. Est et beta sylvestris, quam Limonium vocant, alii Neuroïdes. || Λειμωνία, substantive exp. etiam Prati viror, ἡ ἐν τῷ λειμῶνι χλόη. Λειμωνιάτης λίθος, Limoniates, Gemma quæ Plinio (37, 10.) ead. videtur cum smaragdo: dicta a pratensi virore. Λειμωνιὰς, ἄδος, ET Λειμωνὶς, ίδος, ἡ, Pratensis, Apoll. Rh. 2, (655.) Τίκτε δέ μιν νύμφη λειμωνιὰς, Nympha pratensis: ut ὀρειὰς et δρυάς. [" Serv. ad Virg. Ecl. 10, 62." Wakef. Mss.] Et λειμωνὶς ποίη, Pratensis herba, ap. Dionys. P., ut λειμωνία πόα paulo ante ap. Soph. [" Λειμωνιὰς, Ruhnk. Ep. Cr. 250. Soph. Phil. 1454. ad Charit. 436. Λειμωνὶς, ibid. Lobeck. Aj. p. 309." Schæf. Mss. * " Λειμωνῖτις, Idem, Schol. Æsch. Pr. 24." Wakef. Mss.]

Λείμαξ, ακος, ET Λειμὰς, άδος, ἡ, Pratum, Eur. Phœn. (1587.) Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα. Hesychio λείμαξ est non solum λειμὼν, sed etiam χωρίον, ἐν ᾧ λειμὼν, χωρίον ἐπίπεδον: Suidæ autem, σύμφυτος τόπος, κῆπος. [Barker. ad Etym. M. 1103.] Et λειμάδες, eid. Hes. νοτεροὶ καὶ πιώδεις τόποι: quibus verbis subjungit, Ἔστι δὲ καὶ ζῶον ὅμοιον κοχλίᾳ, ὃ καλοῦσι λεῖμα, Limacem. A Λείμαξ autem est COMPAR. Λειμακέστερος, Herbidior aut Viridior in modum prati: λειμακέστεροι ap. Suid. dicuntur οἱ σύμφυτοι καὶ σύνδενδροι τόποι, Loci arboribus consiti. [" Λείμαξ, Eur. Phœn. 1564. Valck. Hipp. p. 171. Ruhnk. Ep. Cr. 250. ad Herod. 302. Epigr. adesp. 428. et n., Musgr. Iph. T. 1462. Toup. Opusc. 2, 246. ubi et de Λειμακέστερος. Λειμὰς, Jacobs. Anth. 12, 117." Schæf. Mss.] " Λιμακώδης ex Hippocr. " (291, 24.) pro Herbidus, βοτανώδης: necnon Hu- " midus. Sed rectius per ει diphth." [Schweigh. ad Athen. 685. " Toup. Opusc. 2, 246. ad Herod. 302. * Λειμακὶς, Ruhnk. Ep. Cr. 250." Schæf. Mss. Orph. Arg. 649. νύμφη, vulgo * Λιμνακίς: vide Schneid. Anal. Cr. p. 82.] " Μείλαξ, Suidæ ὁ λει- " μὼν, ὁ παράδεισος, Pratum, Hortus: pro quo supra " λείμαξ."

ΛΕΒΗΣ, ητος, ὁ, Lebes: a λείβειν dictus, quoniam in eum τὸ ὕδωρ λείβεται, Funditur, Eust. ex Athen. Dicitur Vas plerumque æneum, quo aliquid igni applicamus, ut bulliat. Il. Φ. (363.) Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, Κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο, Athen. 4. Λέβητας ἐπέστησε κρεῶν παντοδαπῶν μεγάλους. Eod. l. dicit χαλκοῦς λέβητας, ut Ovid. operoso ex ære lebetes. Et alibi Λεβήτων ὑποθήματα, Tripodes. In certaminibus etiam donabantur lebetes, Il. Ψ. (259.) Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε. Sic Virg. Æn. 5. Tertia dona facit geminos ex ære lebetas. || Pelvis lavandis manibus, Malluvium, χέρνιβον, χερνίβιον: nam et in ipsum λείβεται τὸ ὕδωρ: ut Eust. e vet. Gramm. tradit. Od. Γ. (440.) Χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι Ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, Aquam lavandis manibus in florido malluvio. Od. A. (137.) Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος: atque ita illis Gramm. λέβης est Vasculum, quod lavantium manibus supponitur, excipientibus aquam ἐκ προχόου, E gutturnio, in quo affertur ipsa χέρνιψ, Aqua lavandis manibus. Unde et J. Poll. 6, 14. Χέρνιβα μὲν τὸ ὕδωρ Ὅμηρος καλεῖ, πρόχουν δὲ τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον, λέβητα δὲ τὸ ὑποδεχόμενον. Sed et Athen. 11. citans ex Hom. ἄπυρον κατέθηκε λέβητα, et ex Ione exponens ἄχραντον πυρὶ, eo significari ait τὸν ἐπιτήδειον εἰς ψυχρῶν ὑδάτων ὑποδοχὴν, vel τὸν πρὸς ψυχροποσίαν εὔθετον. Sunt igitur duo λεβήτων genera ap. Hom. πυριβήτης et ἀπύρωτος, ut Athen. tradit 11. in Ἀμφίθετον. Dicitur etiam de Pelluvio, i. e. Vase, in quo pedes abluuntur, quod et λεκάνη, Hom. (Od. T. 386.) ap. J. Poll. γρηὺς δὲ λέβηθ' ἑλε παμφανόωντα Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐπέχεύατο πουλύ. [" Herodian. Philet. 450. et n., Valck. Hipp. p. 179. ad Herod. 463. Wakef. Trach. 556. Heyn. Hom. 8, 657. Præmium in certaminibus, Jacobs. Anth. 7, 162. Navigii genus, Junii Anim. p. 82." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 455. * Λεβητοειδὴς, Eust. 1298, 36. 1300, 6.] Λεβητώδης, Lebetis formam habens, referens, Athen. (468.) de dactyloto poculo, Ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον, λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. Eod. l. ἀμφίθετον dicit esse χάλκεόν τι καὶ ἐκπέταλον, λεβητώδες. [" Schol. Apoll. Rh. 2, 54." Wakef. Mss. * Λεβητοπόνος, Theod. Prodr. Ep. 71.] " Λεβητοχάρων, Le- " bete s. Lebetibus gaudens, Athen. 8. (p. 347.) e " Cercida Megolopolitano." [" Bergler. Alciphr. 401. Jacobs. Anth. 7, 359. 9, 488." Schæf. Mss.] Et DIMIN. Λεβήτιον AC Λεβητάριον, Parvus lebes: λεβήτιον ab Athen. (169.) ponitur inter μαγειρικὰ σκεύη, citante Anaxippi Comici quendam locum. J. Poll. autem scribit λεβήτιον dici posse etiam λέβητα, Malluvium: item τὸ λεκάνιον, quod vomituris supponitur. [" Herodian. Philet. 450. et n." Schæf. Mss. * Λεβητίζω, Lycophr. 199.] Ejusd. cum Λέβης originis EST Κελέβη, Athen. (475.) ex Anacr. Ἄγε δὴ, φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ, Κελέβην, ὅπως ἄμυστιν Προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἔγχει Ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου Κυάθους: ubi annotat incertum esse qualis poculi species sit, an potius quodvis poculum κελέβη appelletur, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λοιβὴν ἢ τὸ λείβειν. Silenus et Clitarchus scribunt Æoles ita vocare τὸ ποτήριον: Pamphilus autem, ποτήριον, quod θερμοποτὶς appellatur. Nicander autem Colophonius in Glossis dicit esse ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν, cum Antimach. Coloph. in Theb. 5. dicat, μέλανος οἴνοιο Ἀσκὸν ἐνίπλειον, κελέβειόν θ' ὅ,ττι φέριστον Οἷσιν ἐνὶ μεγάροις κεῖται μέλιτος πεπληθός. Item, ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες Ἔμπλειον μέλιτος, τὸ ῥά οἱ προφερέστερον ἦεν. Rursum Anacreon, Ὠινοχόει δ' ἀμφίπολος μελιχρὸν οἶνον, * Τρικύαθον κελέβην ἔχουσα. Dionys. autem λεπτὸς, κελέβην scribit accipi ἐπὶ ὀρθοῦ ποτηρίου, οἷον προυσιάδος καὶ θηρικλείου. Hæc et alia Athen. [" Κελέβη, Theocr. 2, 1. ubi Valck. vertit Pila, Toup. Append. p. 6. et Ind., Jacobs. Anth. 7, 215. Κελέβειον, poet. Κελεβήϊον, Specim. p. 6." Schæf. Mss.] " Κελεύη, ap. Etym. scriptum pro

" κελέβη, sed nescio quam recte: dicit vero et Ipse " esse εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, ac derivatum παρὰ " τὸ κάλον, quod signif. τὸ ξύλον, et τὸ εἴβω, q. est " ῥέω."

ΛΙΒΩ, i. q. λείβω, ut ἵλη, i. q. εἵλη: sunt enim hæc e genere τῶν διττολογουμένων. Unde Hes. λίβει, σπένδει, ἐκκινεῖ. Gal. quoque λίβειν scribit proprie videri significare τὸ στάζειν. [" Bibl. Crit. 1, 1. p. 75." Schæf. Mss.] " Ἀειλιβὴς, Semper destil- " lans et defluens, ὁ ἀεὶ λειβόμενος, Nonn. (Jo. " p. 39.) ὕμφη, Vox perennis, metaphorice." [* Φονολιβὴς, Æsch. Eum. 159. Ag. 1438.] Λίβος, τὸ, Gutta, Stilla. Apud Hipp. autem Galen. Λίβος exp. * ἐπίσταγμά τι τῶν ὀμμάτων ἐγχυματιζόμενον, Stillationem humoris ex oculis, ut Gorr. interpr. [Foes. Œcon. Hippocr. 384.] Fit autem a λίβω, quod proprie videtur signif. τὸ στάζω, ut idem Gal. annotat. [Æsch. Ag. 1437. Λίβη, Lacrymæ, Choeph. 446. Λίβος, Libum, Athen. 647.] Λιβηρὸς, Humidus, Stillaus. Unde λιβηρῷ ap. Gal. Lex. Hipp. ὑγρῷ. [" Jacobs. Anth. 7, 212." Schæf. Mss.] " Λεβηρὸς " ex Hippocr. affertur pro Humidus, ὑγρὸς, sed per- " peram; scr. enim λιβηρός." ET Λιβρὸς pro eod.; nam λιβρὸν Hes. exp. δίϋγρον, σκοτεινὸν, μέλαν: sicut et Erot. ap. Hippocr. λιβρῷ, σκοτεινῷ καὶ μέλανι. [" Heringa Obss. 50. Jacobs. Anth. 7, 212." Schæf. Mss.] " Λιμβρὸς, Suidæ et Etym. ὁ σκοτεινὸς, " Tenebrosus, Obscurus. Etym. rursum alludens " ad rationem nominis λιβρὴν, esse dicit τὴν λίαν " ἐρεβεννὴν, epith. noctis. Sed addit, per sync. " etiam dictum videri posse pro λιβηρὰν, παρὰ τὴν " λιβάδα, διὰ τὸ ἔνδροσον τῆς νυκτός: quod magis " probo: ut μ insertum postea fuerit ad efficiendum " sonum pleniorem, sicut in κόμπος et similibus." Λίβηθρον, Incilis fossa, Aquæ ductus. VV. LL. Vide Λείβηθρον. [Λίβηθρα, Photio τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ * διαρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις.]

Λιβὰς, ἄδος, ἡ, Gutta, Stillicidium. Hesychio et Suidæ est σταγὼν, κρήνη, Fons, Scaturigo aquam effundens, Latex. Philo V. M. 1. Μηδεμίας ἐνορωμένης διαυγοῦς λιβάδος, Cum nullus cerneretur limpidus latex. Agatbocles ap. Athen. (515.) scribit ἐν Πέρσαις εἶναι καὶ χρυσοῦν καλούμενον ὕδωρ· εἶναι δὲ τουτο λιβάδας ἑβδομήκοντα, καὶ μηδένα πίνειν ἀπ' αὐτοῦ ἢ μόνον βασιλέα καὶ τὸν πρεσβύτατον αὐτοῦ τῶν παίδων. Strabo 8. de Corinthio, Φρέατα καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι δι' αὐτῆς. Suid. exp. σταγόνα, κρήνην, ἔνυδρον τόπον, qualia sunt prata, οἱ λειμῶνες et λείβηθρα, afferens ex Epigr. καὶ λιβάδες, καὶ ταῦτα βοτειρικὰ κύπελλα. Idem adhuc specialius λιβάδα exp. τὸν σταλαγμὸν τῶν δακρύων, Stillas lacrymarum. || Hes. λιβάδα exp. etiam θεραπείαν. || Eid. Hes. λιβὰς est etiam adjectivum: nam λιβάδων exp. λιπαρῶν, πιόνων, εὐτραφῶν. [" Bibl. Crit. 1, 2. p. 125. Toup. Opusc. 1, 286. 2, 57. Emendd. 1, 371. Exerc. 2, 55. Diod. S. 1, 209. Jacobs. Anim. 46. Anth. 7, 212. 368. Heroic. adesp. 21. Wakef. S. Cr. 4, 10. Phil. 1215. Dionys. H. 1, 139. ad Charit. 712. Heyn. Hom. 8, 270." Schæf. Mss. Geopon. 2, 6.] Λιβάδιον, Locus irriguus, ab ea signif. vocabuli λιβὰς, qua accipitur pro τόπος ἔνυδρος, Hesychio χωρίον βοτανῶδες, Locus herbidus, Eustathio i. q. λειμὼν, Pratum; nam et ipsum herbidus et irriguus locus est: dicit autem Eust. esse vocabulum τῆς πολλῆς γλώσσης. || Λιβάδιον dicitur a quibusdam Centaurium minus, quoniam secundum fontes nascitur. Plin. 25, 6. [Barker. Ep. Cr. ad Boiss. 274. et ad Etym. M. 954. " Thom. M. 572. Casaub. ad Athen. 68." Schæf. Mss.] Λιβάζω, Stillo, Gutto, ἀπηθῶ ὑγρὸν, Hes. Unde λιβάσαν, ap. Eund. στάξαν, et λιβάσει, ἀπορρυήσει, ἀποφθερεῖ: a metaph. τῆς λιβάδος: et λιβάσεις, σοβήσεις, φθαρεῖς, ap. Eund. [" Antiphan. 7." Schæf. Mss.] " Ἀπολιβάξεις, " Aristoph. usurpavit pro συντόνως ἀναχωρήσεις, " quoniam τῆς λιβάδος, i. e. τῆς σταγόνος, οὐδὲν τα- " χύτερον ἐν τῷ πίπτειν: celerrime enim decidit: " Ὄρν. (1467.) Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμε- " νος. Ita Suidas, necnon ipsius Comici Schol., " qui tamen et aliam affert expos. et etymologiam, " sc. οὐκ ἐς κόρακας Λιβύην ἀποφθερῇ; innuens ἀπο-

A " λιβάζειν esse Apagere se in remotissimam Libyam " in malam rem. Vide præterea Etym." [* " Ἀπολίβασμα, ad Herodian. Epimer. 77." Boiss. Mss.]

" Λιβδούμεθα, Etym. derivat ἀπὸ τῆς λιβάδος, ex- " ponens * ἐμβυθιζόμεθα: unde, inquit, et Ino co- " gnominata est βύνη, quoniam βεβύθισται, Submersa " est. Euphorion vero βύνην appellat τὴν θάλασσαν, " Mare: ut, πολύτροφα δάκρυα βύνης: dicere volens " τοὺς ἅλας, Salem. Sed potest hoc λιβδούμεθα et " per synalœphen factum esse ex ἁλιβδοῦμαι, q. e. " εἰς ἅλα βυθίζομαι. Hæc ille et Lex. meum vet." " Λιβδύειν, Hesychio ἀφορίζειν, Determinare, Sepa- " rare:" [videtur leg. ἀφρίζειν.]

" Λαβὰ, Hesychio σταγὼν, Gutta: quæ et λι- " βάς."

Λὶψ, βὸς, ἡ, Petra, unde aqua stillat: πέτρα, ἀφ' ἧς ὕδωρ στάζει, Hes. Quo modo accipi potest Locus ille, qui ex Epigr. citatur, λίβα τήνδε μολόντες: ubi exp. λιβάδα, sicut Etymologo quoque λὶψ est λιβὰς, item ἧττα. [I. q. λιβὰς, Apoll. Rh. 4, 1454. " Ad B Mœr. 25." Schæf. Mss.] " Ἅλιψ, Hesychio πέτρα, " ea forsan e qua nihil aquæ λείβεται, Dura et sic- " ca cautes." Λὶψ, ὁ, Venti nomen, Aristot. de Mundo, Τῶν ζεφύρων λὶψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων, Africus e Favoniis spirat ab occasu brumali, Gell. 2, 22. Favonius, qui Græce vocatur ζέφυρος: is adversus Eurum flat. Tertius Africus, qui Græce vocatur λίψ: is adversus Vulturnum flat. Plin. 2, 47. A meridie Auster, et ab occasu brumali Africus: νότον et λίβα nominant. Et 18, 34. Ex adverso Aquilonis ab occasu brumali Africus flabit, quem Græci λίβα vocant. Ubi uotandum, sicut νότος a νοτὶς dicitur denominatus, ita λίβα a λίβω, s. λὶψ aut λιβάς. [" Ad Charit. 219. Wakef. S. Cr. 3, 93. ad Lucian. 1, 398. ad Diod. S. 1, 195. Heyn. Hom. 4, 591. 6, 109. 556. Jacobs. Anth. 7, 182." Schæf. Mss.] Λιβόνοτος ET Λιβοφοίνιξ, Libonotus, Aristot. de Mundo, Τὸν δὲ ἐπὶ θάτερα μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου, οἱ μὲν λιβόνοτον, οἱ δέ λιβοφοίνικα καλοῦσι, Qui spirat altrinsecus inter Aphricum et Austrum, C hunc alii λιβόνοτον quasi Africaustrum, alii λιβοφοίνικα vocant. Plin. 2, 47. Inter λίβα et νότον, compositum ex utroque medium, inter meridiem et hybernum occidentem, λιβόνοτον. [" Λιβοφοῖνιξ, ad Diod. S. 2, 447." Schæf. Mss.] Ab eod. λὶψ, est ET Λίβυς, Afer, Libys, Pœnus, Qui e regione versus λίβα sita oriundus est, Herodian. 7, (5, 19.) de Gordiano, Ἀφρικανὸν ἐκάλεσαν ἀφ' ἑαυτῶν· οὕτω γὰρ Λίβυες ὑπὸ Μεσημβρίαν τῇ Ῥωμαίων φωνῇ καλοῦνται. || Λίβυς dicitur etiam de veuto Africo in Epigr. pro λίψ. || Λίβυς λωτὸς, αὐλὸς, Libyca fistula: dicitur autem Λίβυς αὐλὸς, ut Duris ap. Athen. (618.) tradit, quoniam Seirites, qui primus τὴν αὐλητικὴν invenisse putatur, erat Λίβυς τῶν Νομάδων, ὃς καὶ κατήνλησε τὰ μητρῷα πρῶτος. Eur. Alc. (345.) Οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν βαρβίτου θίγοιμ' ἔτι, Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξάροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν Αὐλόν. Sunt etiam quidam serpentes λίβυες, quos Nicandri Schol. in Ther. vocat ἀμμώδεις, quoniam tàles plerumque in Libya reperiuutur, Θ. (490.) Οὓς ἔλοπας, λίβυάς τε πολυστεφέας τε μυάγρους Φράζονται. || Nom. proprium viri. [" Thom. M. 534. Musgr. Hel. 1495. Herodian. 464. Toup. Opusc. 1, 152. 2, 164. ad Herod. 392. Λίβυες et Λύκιοι conf., Facius ad Paus. 1, 67." Schæf. Mss.] Fem. EST Λίβυσσα, Africa, Punica: ὄρνις, Struthocamelus, ap. Suid. Et ἅλς Λίβυσσα, Mare Libycum s. Africum. Callim. ap. Athen. (36.) de vino, κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα Βορρῆς ἠὲ νότος. Libycum mare dicit Plin. At de Λίβυσσα ἀήδων, vide Hes. || Castellum Bithyniæ maritimum, cujus gentile Λιβυσσαῖος, Steph. B. et Plin. [" Herodian. 464. Schrader. Emendd. p. 7. Thom. M. 534. Eratosthenes 1." Schæf. Mss.] Ipsa autem Libyum regio DICITUR Λιβύα: Plin. initio libri 5. Africam Græci Λιβύαν appellare, et mare ante eam, Libycum. Od. Δ. (85.) Καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσι. Plut. Symp. Πρὸς Ὀκταούϊον ἐκ Λιβύης εἶναι δοκοῦντα. || At Λιβύας Hes. exp. τὰς μελαίνας ὑδρίας ἐπὶ τοῖς τάφοις τιθεμένας. [" Fischer. Ind. Palæph. v. Αἴγυπτος, Herod. 177. 246. 254. 392. Plut. Mor.

1, 476. ad Charit. 425." Schæf. Mss.] A Λιβύα est ADV. Λιβύηθεν, E Libya, Ex Africa. ["Theocr. 1, 24. Brunck. Apoll. Rh. 81." Schæf. Mss.] Λιβυκὸς, Libycus, Africus, Punicus, Epigr. Νῦν Λιβυκοὺς κάνθωνας ὀχούμενος, Invectus asinis Libycis. Et Λιβυκὸν πέλαγος, Strabo, Libycum mare, Plin. Athen. 2. Λιβυκὸν πέπερι, et Λιβυκοὶ βολβοί. Et ap. Plin. 20, 10. Libycus asparagus, qui et Sylvestris asparagus, item Corruda. Et Λ. θηρίον, Suid. τὸ ἐξηλλαγμένον: quo pertinet Prov. de Africa. Et Λιβυκὸν ὄρνεον, τὸ μέγα: vide Eund. Λιβυκοὶ λόγοι, Fabulæ Libycæ, a quodam Libye inventore, ut Chamæleon ap. Hes. tradit. Aristot. Rhet. 2. de exemplo, Τούτου δὲ ἐν μὲν παραβολὴ, ἓν δὲ λόγοι, οἷον οἱ Αἰσώπειοι καὶ Λιβυκοί. ["Ad Herod. 366. ad Charit. 424." Schæf. Mss.] A Λίβυς autem et Λιβύα sunt et hæc COMP. Λιβυφοίτης, Qui Libyam frequentat. At Hes. ex Juba, ὁ ἐπιγινόμενος Λίβουσι. Λιβυφοίνικες ap. Plin. 5, 4. Qui Byzantium incolunt. Sunt autem Βύζαντες Stephano Λίβυες περὶ Καρχηδόνα. ["Diod. S. 2, 249. ad 509." Schæf. Mss.] Λιβυαιγύπτιοι, ap. eund. Plin. 5, 8. quos interiori ambitu Africæ ad meridiem versus superque Gætulos, intervenientibus desertis, primos habitare scribit. "Λιβύτις γαῖα, ex Epigr. pro Libyca regio." [*Λιβυστὶς, Anthol. 5. p. 526. * Λιβυστικὸς, Æsch. Eum. 292. "Porson. Med. p. 19. ad Diod. S. 2, 435. Abresch. Æsch. 2, 43. Toup. Opusc. 2, 9. Emendd. 2, 14. Valck. Oratt. 376. ad Herod. 366. * Λιβύστινος, ibid." Schæf. Mss. * Λιβυστικὸν, Herba, Alex. Trall. 7. p. 112. * Λιβυστικάτον, Medicamentum, 9. p. 156. * Λιβιανὸν, Collyrium, Alex. Trall. 2. p. 139. 148. * Λιβυὸς, ὁ, Libyus, Avis, quæ a galgulo odio dissidet, Aristot. H. A.]

ΛΙΒΑΝΟΣ, ὁ, Thus: a λίβω, Stillo; scribit enim Plin. 11, 14. thuriferam arborem succum quendam amygdalæ modo emittere: et prægnauti cortice inciso, prosilire inde spumam pinguem. Ibid. dicit etiam thuris guttas. Apud Diosc. 1, 82. Λίβανος σταγωνίας, a stillando dictus, ἄτομος, Ἰνδικὸς, Ἀραβίας, qui et Κοπίσκος: et ἀμωμίτης, et ὁροβίας, Qui guttis minoribus ciceris magnitudine destillat. Et μάννα λιβάνου, Micæ thuris concussu elisæ. Vide Theophr. H. Pl. 9, 4. et Diosc. l. c.: et Plin. 12, 14. || Λίβανος dicitur etiam Ipsa arbor thurifera: ut Theophr. (H. Pl.) 9, 4, (3.) dicit σμύρναν habere φύλλον τὸ τοῦ λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου ap. Diosc. 1, 83. Cortex thuriferæ arboris; nam thus pro ipsa arbore a Latinis usurpatum non reperio. Colum. Thuream plantam vocat, Virg. Thuream virgam: Plin. Arborem thuriferam. || Mons a tergo Tyri insulæ, Plin. 5, 20. ["Toup. Opusc. 2, 58. Ammon. 89. ad Herod. 315. ad Diod. S. 1, 209. Musgr. Bacch. 144. Antip. Th. 17. Philippus 10. 47. T. H. ad Plutum p. 235. 420. Brunck. Soph. 3, 519. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 577. Jacobs. Anim. 135. Λίβανος, Nom. propr., Add. ad Diod. S. 1, 657. Jacobs. Anth. 11, 197. 12, 271. * Λιβάνη, * Λίβανον, T. H. ad Plutum p. 235." Schæf. Mss. Λίβανος, ὁ, ἡ, Lobeck. Phryn. 187. I. q. λιβανωτὶς, Nicander Athenæi 684. * Λείβανος, Schol. Theocr. 1, 28. derivans a λείβω. * Λιβανοειδὴς, Diosc. 3, 97. * Λιβανοκαῖα, Gl. Atturatio.] Λιβανόμαντις, Qui e thure incenso vaticinatur. Eust. θυοσκόους, ἐμπυροσκόους et λιβανομάντεις vocari a vett. tradit τοὺς διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευομένους. ["T. H. ad Plutum p. 235. ad Il. Ω. 221. Heyn. Hom. 8, 634." Schæf. Mss. * Λιβανομάντεια, Schn. Lex.] Λιβανοπώλης, Qui thus vendit, J. Poll. [Lobeck. Phryn. 188. * Λιβανοῦφεῖον, 677.] Λιβανοφόρος, Thuriferus, Athen. (517.) χώρα. [Λιβανόχρους, Strabo 15. p. 1028. * Εὐλίβανος, Orph. H. in Ven. 17.] Λιβανώδης, Thureus, Thus referens, Thuris modo odoratus, ["Philostr. 807." Wakef. Mss.] Λιβανικὸς, itidem Thureus. [* Λιβάνινος, Gl. Turinus. * Λιβανήϊος, Lobeck. Phryn. 188. * Λιβανίδιον, Menander Athenæi 385. * Λιβανίζω, i. q. λιβάνου ὀζω, Diosc. 3, 37.] AT Λιβανῖτις, Proprium nom. Deæ cujusdam, Lucian. [3, 101. Lobeck. Phryn. 188. Epiphan. 1, 423.

A * Λιβανόω, Thure misceo, 3 Macc. 5, 45. Lobeck. l. c.] Λιβανωτὸς, ET Λιβανωτὸν, Thus: tantum pro Liquore thuriferæ arboris concreto, non etiam pro Ipsa arbore: λίβανος vero utrumque signif. Aristoph. B. (871.) λιβανωτὸν δευρό τις καὶ πῦρ δότω Ὅπως ἂν εὐξώμαι: Πλ. (703.) οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Et λιβανωτοῦ αἰθάλη, λιγνὺς, Thuris fuligo, Diosc. Et λιβανωτοῦ δένδρον, Theophr. l. c., Arbor thurifera, λίβανος. Masc. gen. reperitur ap. Theophr. et Plut.; at neutro ex Herod. affertur. Suid. utrumque agnoscit: Λιβανωτὸν καὶ λιβανωτὸς, ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου· λίβανος δὲ, αὐτὸ τὸ δένδρον. Apud Hippocr. vero (669.) est et λιβανωτοῦ καρπός: quo nomine Gal. Thus significari existimat: tunc autem pro Thurea planta caperetur. ["Λιβανωτὸς, Ammon. 89. ad Herod. 250. (2, 86.) ad Diod. S. 1, 161. 364. Jacobs. Anth. 7, 102. 370. T. H. ad Plutum p. 235. 420. Brunck. Soph. 3, 519. Phryn. Ecl. 78. Thom. M. 577. Coray Theophr. 258. Locus, ubi venit, Bentl. Ep. ad Hemst. p. 110. Heringa Obss. 164.
B Toup. Opusc. 2, 213. Græv. Lectt. Hes. 613. Brunck. Aristoph. 1, 40. (Chamæleon Athenæi 374.) Λ. ἄρρην, Bergler. ad Alciphr. 266. * Λιβανωτὸν, Phryn. l. c." Schæf. Mss. Thuribulum, Apocalyps. 8, 3.] Λιβανωτοπώλης, Qui thura vendit, Cratin. ap. Athen. (661.) Οἰκεῖ τις, ὡς ἔοικεν, ἐν τῷ χάσματι Λιβανωτοπώλης: supra λιβανοπώλης. Λιβανωτοπωλέω, Thus vendo, J. Poll. ex Aristoph. [Fr. 283.] Λιβανωτοφόρος, ὁ, ἡ, Thuriferus: ut λιβανωτοφόρος [λιβανοφόρος] χώρα, Athen. (517.) Et ἡ λ., subaudi χώρα, pro ead. Plut. (6, 683.) de Alex. Ἐπιθυμιωντι δὲ τοῖς θεοῖς ἀφειδῶς αὐτῷ, καὶ πολλάκις ἐπιδραττομένω τοῦ λιβανωτου, παρὼν Λεωνίδης ὁ παιδαγωγὸς, Οὕτως, εἶπεν, ὦ παῖ δαψιλῶς ἐπιθυμιάσεις ὅταν της λιβανωτοφόρου κρατήσῃς. Sic Plin. 12, 14. Alexandro magno in pueritia sine parsimonia thura ingerenti aris, pædagogus Leonides dixerat, ut illo modo, cum devicisset thuriferas gentes, supplicaret. [Herod. 2, 8. 3, 107. Strabo 16. p. 1129.] "Ἀλιβάνωτος, Cui thure ac-"censo honos non est habitus. Vide Ἀβλάκουντος."
C [Athen. 664. * Λιβανώτιον, Gl. Tusculum. * Λιβανώτινος, Athen. 689. * Λιβανωτίζω, Strabo 16. p. 461. Sieb., Diosc. 3, 98.] ITEM Λιβανωτρὶς, Thurea planta, Plut. (7, 864.) e Carneade, Αἱ λιβανωτρίδες, κἂν ἀποκενωθῶσι, τὴν εὐωδίαν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀναφέρουσι. Bud. vero ita h. l. interpretans, Odorata rorismarini fruteta, quamvis accisis stirpibus aut etiam convulsis exhausta, suaveolentiam tamen ad multum tempus referunt, videtur legisse λιβανωτίδες. NAM Λιβανωτὶς est Rosmarinus, Plin. 19. fin., Libanotis odorem thuris reddit, murrha myrrhæ: mox, Quidam eam nomine alio Rosmarinum appellant. Et 20, 16. Altera (cunilago odorem habet) thuris, quam Libanotidem appellamus. Hæc ille. Λιβανωτὶς autem dicitur, quoniam ejus radix ὄζει λιβάνου, Diosc. 3, 87. Nicander Θ. (850.) Ἄμμιγα καχρυφόρῳ [καγχ.] λιβανωτίδι. [Polyæn. 4, 8, 2. "Apoll. Dysc. 98. ad Diod. S. 2, 303." Schæf. Mss.]

"Ἀντιλίβανος, q. d. Qui est ex adverso Libani,
"Oppositus Libano. Mons excelsus ad septentrio-
D "nem Judææ ex adverso Libani. Ejus meminit
"Plin. 5, 20. Locutus enim de Libano, subjungit,
"Huic par, interjacente valle, mons adversus Anti-
"libanus obtenditur, quondam muro conjunctus.
"Ab eod., universa regio supra Libanum ad orien-
"talem plagam respiciens, Antilibanus appellatur,
"citra regionem Damasci. Quidam vero putarunt
"non esse Montem diversum a Libano, sed Jugum
"aut Cornu in occasum brumalem protensum, jun-
"ctum huic circa Cæsaream Philippi; sed tanta
"magnitudine, ut per se quoque Mons dici possit.
"At in VV. LL. ἀντιλίβανος quidem pro Quodam
"Arabiæ loco, e Plut. (Alex. 24.) at vero ἀντιλίβα-
"νον genere neutro, pro Monte illo, qui e regione
"Libani est situs, e Deut. 1, (7.) Sed ibi accus.
"ἀντιλίβανον nihilo magis neutrius generis quam
"masculini esse potest."

ΛΕΙΟΣ, Lævis, Athen. 7. Λεῖος ὡς ἔγχελυς, Lucian. (1, 142.) Ὡς δὲ λεῖος εἶ καὶ ολισθηρὸς καὶ δυσκά-

θεκτος καὶ διαφευκτικὸς, Lævis et lubricus, et retentu difficilis. Aristot. de polypis, Πορεύεται δὲ ἐπὶ τοῦ τραχέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει, Plin. Soli mollium in siccum exeunt, duntaxat asperum, lævitatem odere. Theophr. Τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα, Plin. Foliorum pars inferior a terra herbido viret colore: ab ead. læviora. Thuc. 2, (97.) Ὅσα ὑφαντά τε καὶ λεῖα, Texta et lævia. Item ex Epigr. λεῖος πετράων, Lævis nec asper saxis. Et τὸ λ., Lævor, Lævitas: ut τὸ θερμὸν, Calor. Item Pulvis, ex Aristot. H. A. 4. Metaph. quoque accipitur, ut λεῖα ὀνόματα ap. Rhett. τὰ γλαφυρόν τι ἔχοντα, sc. τὰ διὰ φωνηέντων, ἢ πάντων, ἢ διὰ πλειόνων: ut Αἴας: quibus opp. τὰ τραχέα, ut βέβρωκε. Item ap. Plut. ad Colot., Λ. καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός. In Epigr. λείη ἡσυχίη. Aristoph. (B. 1003.) Πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκὸς, ubi potest accipi pro Placidus; nam Lævis eo sensu usurpatum ap. Lat. non reperio. Tullio est Dulcedine movens, ap. Aristipp. Λεῖος εἰς κίνησιν ἀναδιδόμενος, Dulcitudine sensum movens. || Hes. λείας exp. etiam ὁμαλὰς, εὐθείας: nam quæ complanata sunt, lævia sunt, non aspera: λεία ὁδὸς, Od. K. (103.) Via plana, i. e. Vehicularis, ἡ ἁμαξιτός. Et λεία, eid. Hes. προσηνὴς καὶ καλή. || Λεῖα dicuntur etiam Quæ trita et infricata sunt, et e grumosis scrupeisque in lævem pulverem redacta: unde λειοτριβεῖν, ita Conterere, ut lævia fiant: Λείων τοῦ θείου περιπαττομένων, Sulphuris insperso pulvisculo. [" Heringa Obss. 53. ad Mœr. 419. Jacobs. Specim. p. 11. 106. Emendd. 48. Anim. 305. Anth. 7, 165. 8, 193. 272. 9, 234. 385. 10, 62. 69. 105. 154. 181. 388. 12, 210. 474. Heyn. Hom. 5, 255. Boiss. Philostr. 372. Lobeck. Aj. p. 320. Valck. Hipp. p. 297. Thom. M. 928. Musgr. Iph. A. 120. Huschk. Anal. 122. et Ind. Imberbis, Toup. Add. in Theocr. 392. Valck. Adoniaz. p. 408. Ruhnk. Ep. Cr. 65. De statua, Toup. Opusc. 1, 431. Conf. c. λιτὸς, Wyttenb. Præf. ad Plut. Mor. p. 51. Λ. πνεῦμα, ad Charit. 269." Schæf. Mss. Philostr. 136. 564. Æsch. Pr. 647. μῦθοι.] Αϒ Λεία, Instrumentum lapicidarum, complanandis poliendisque et lævigandis lapidibus aptum, J. Poll. 7. sub fin. c. 26. Καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαφυρίδας. ["Brunck. Soph. 3, 442." Schæf. Mss.] Sed Λεῖα dicuntur Lapides, quos textores stamini appendunt, ut fila magis contendantur, J. Poll. 7. sub fin. c. 10. Ἄγνυθες δὲ καὶ λεῖα, οἱ λίθοι οἱ ἐξηρτημένοι τῶν στημόνων κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν: forsan quia pondere suo stamen quasi complanant; nam eo pondere sublato fila plana non sunt, sed quædam assurgunt. " Λεία, " a Suida exp. non solum Præda, sed etiam ὁμαλὴ " ὁδὸς, ut substantive positum sit pro λεία ὁδὸς, Via " lævigata et complanata, ex adjectivo λεῖος. Alio- " qui λεῖαι dicuntur etiam Lapides s. Pondera, quæ " textores staminibus appendunt: quo modo Hes. " usurpavit hoc vocabulum, ἀγνίθας, s. ἀγνύστας, " exponens λείας. J. Poll. habet λεῖα, neutraliter " et pluraliter, scribens ἄγνυθας et λεῖα esse τοὺς " λίθους τοὺς ἐξηρτημένους τῶν στημόνων. Hosce la- " pides Etym. Λέας vocat, Hes. etiam λεὰς, uterque " sine diphthongo: pro quo ap. Aristot. reperio " λαιὰς, de Gener. Animal. 5. Ὥσπερ ἂν εἴ τις χορδὴν " κατατείνας, σύντονον ποιήσειε τῷ ἑξάψαι τὸ βάρος, " οἷον αἱ τοὺς ἱστοὺς ὑφαίνουσαι· καὶ γὰρ αὗται τὸν " στήμονα κατατείνουσαι, προσάπτουσι τὰς καλουμένας " λαιάς: quam lectionem Gaza quoque agnoscit, " interpretans Lævas." " Λέα, Etymologo ὁ ἐν τοῖς " ἱστίοις λίθος, Lapis, quem textores stamini inter " texendum appendunt: quæ et λεία et ἀγνύς. Hes. " oxytonωs habet λεὰς, exponens et ipse τὰς ἀπὸ " τῶν ἱστῶν κρεμαννυμένας ἄκρας."

[* " Λειοειδὴς, Greg. Nyss. 3, 623." Wakef. Mss. " Λειοθαλάσσιος, Casaub. ad Athen. 115. * Λειοθαλασσία, * Λειοθασία, Thom. M. 778." Schæf. Mss.] " Λειόμερος, Hesychio * ταχυδιάνοιος. Λειόμιτος, Suid. " ex Epigr. (Anal. 2, 216.) affert, cum hoc pentametro, " Παλλάδος ἱστοπόνου λειομίτου κάμακος, sed non exp. " Videtur λειόμιτος κάμαξ dici Pertica illa transversa " cui appenduntur αἱ λεῖαι ad complananda stami- " na." [* Λειοποιέω, i. q. λειόω, Geopon. 20, 26. Chirurg. Vett. 94. * Λειοποίησις, 97. * " Λειοπώγων, Const. Manass. Chron. p. 13." Boiss. Mss. * " Λειοτομέω, ad Diod. S. 1, 361." Schæf. Mss.] " Λείουρος, Hesychio αἴλουρος, Felis: forsan παρὰ τὸ " λείαν οὐρὰν ἔχειν, Lævibus et æqualibus præditam " pilis."

" Λεωπέτρα, λίθος λεῖος, Hes. Petra lævis. Suid. " habet λεωπετρία, expositum itidem λεία πέτρα: " hocque exemplum affert, Δυνατόν ἐστιν ἀπό τινος " λ. ἀπόβασιν ποιησαμένους ἐκ θαλάττης εἰς τὴν χερ- " ρόνησον, κατὰ νώτου γενέσθαι τῶν πολεμίων." ["Λεωπέτρα ex Hes., qui corruptus videtur. Scr. λεωπετρία. Diod. S. 3, 16. Τὰς σάρκας (τῶν ἰχθύων) ἐπί τινος λ. κατατιθέμενοι, Agatharchides p. 92. Τὴν δὲ σάρκα τῶν ἰχθύων εἰς λ. συναγαγόντες πατοῦσιν ἐκτενῶς: et ita Alexandrini Bibliorum Interpretes in Ezechiele, cujus loca ad Hesychium adducta vide." Brunck. Mss. Vide Schleusner. Lex. V. T. ubi et * Λεοπετρία.] " Λιοπέτριον, Hesychio λίθος λεῖος, Lapis " lævis."

" Αὐτόλειον, Hesychio λιτὸν, Tenue, Vile."

Λειότης, ἡ, Lævitas, Lævor, Theophr. Τῶν ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι, καὶ τραχύτητι καὶ λειότητι, καὶ χροιᾷ καὶ εὐοσμίᾳ, Plin. Differunt rosæ multitudine foliorum, asperitate, lævore, colore, odore. Plut. Erot. Ἀτόμων ὑπὸ λειότητος καὶ γαργαλισμοῦ θλιβομένων: de deo Socr. Τροχαλὰ ταῖς κατασκευαῖς ὑπὸ λειότητος ἐνδίδωσι πρὸς τὸ κινοῦν. Et λειότης πετρῶν ap. Eund., Lævor et Lubricitas: ὀνομάτων ap. Rhett. et Gramm. Lenitas, cum sc. consonantium crebra σύγκρουσις non fit, aut fit quidem, sed quæ aspera non sit; nam et in h. l. Hom. (Il. Δ. 125.) Λίγξε βιὸς, λειότης inesse dicitur. [" Ad Diod. S. 2, 484. * Λείως, Jacobs. Anth. 6, 424. Alciphr. 38." Schæf. Mss. Λείως, * Λίως, Barker. ad Etym. M. 1100. 1104.] " Λείρως, Hesychio ῥᾳδίως, Facile: et δεινῶς, σφόδρα, Acriter, Vehementer: " et τελείως, καλῶς, Perfecte, Pulcre." [Videtur leg. λείως.] Λειώδης, Lævis, Planus, ὁμαλὸς, Suid. Item Nom. proprium, ut Idem annotat, et Etym.

Λειόω, Lævigo, Lævo, i. e. Lævem reddo, Complano, et asperitatem omnem tollo. || Friando et conterendo, e grumoso et scrupeo atque aspero in lævem pulverem redigo, i. q. λειοτριβέω, εἰς λεπτὰ τρίβω, διακόπτω: nam et ita exp. [" Jacobs. Anim. 205. Anth. 9, 234." Schæf. Mss.] " Λειεῦμαι, Io- " nice poni dicitur pro λειοῦμαι, Comminuor, Con- " teror, Contundor." Λείωμα, τὸ, Id ipsum, quod lævigatum et complanatum est; Id, quod friando et conterendo in pulverem redactum est; Tritum, Lomentum. [Theophr. Fr. 2, 55.] Λείωσις, Lævigatio, Ipsa actio lævigandi s. lævem et lubricum reddendi. Exp. in VV. LL. Evacuatio, Resolutio. [Plut. 6, 491. vid. Reisk. * " Λειωτέος, Lævigandus, Geopon." Wakef. Mss. * Ἐκλειόω, Alex. Trall. 7. p. 336., 9. p. 522. * Συνεκλειόω, 7. p. 336. Gal. de Comp. Med. sec. Loc. 2. T. 2. p. 101, 43. * Ἐπιλειόω, Dio Cass. 377. * " Καταλειόω, J. Poll. 126." Wakef. Mss. * Προλειόω, Alex. Trall. 8. p. 464., 11. p. 651. Gal. T. 2. p. 188. Bas.] Συλλειόω, Contero, Una tero et frio. [" Planud. Ovid. Met. 14, 44." Boiss. Mss.]

Λειαίνω, Lævigo, Lævo, ut λειόω, Il. (Δ. 111.) de quodam fabricante arcum corneum, Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην. Item Complano: Hes. λειανῶ, λείαν καὶ ὁμαλὴν ποιήσω. Il. O. (260.) Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς: Θ. (260.) Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, i. e. λεῖον ἐποίησαν, Hes.: Philo de Mundo, Πάντα δὲ διὰ πάντων ἤδη λελειάνθαι, In planitiem abiisse. || Λειαίνω exp. etiam Mollio, Tero, Molo, Pinso, Subigo. [" Jacobs. Emendd. 48. Anim. 205. Heyn. Hom. 7, 51." Schæf. Mss. * " Λείανσις, Lævor, Clem. Alex. 263." Wakef. Mss.] Ἀλείαντος, ὁ, ἡ, Qui lævigatus aut complanatus non est, aut lævigari et complanari nequit. Exp. etiam Non molitus. Αϒ Εὐλείαντος, ὁ, ἡ, Qui facile lævigatur, complanatur, conteritur: εὐλείαντος τροφὴ, Cibus, qui facile molitur. [* " Ἐκλειαίνω, Hes." Wakef. Mss. * Ἐκλείανσις, Gl. Abo-

litio. * Λιαίνω, Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 168. * Λιαντὴρ, Gl. Liaculum. * Ἀπολιαίνω, Hippocr. 1223.]

Λεαίνω, Lævio, Polio, Complano, i. q. λειαίνω, Philo de Mundo, Μέχρις ἂν τὸν τύπον λεάνασα λήθη, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ, Interliniens et complanans. || Contero, Frio, Comminuo, s. potius Conterendo friandoque et molendo, ex asperis et scrupeis in lævem pulverem redigo, Aristot. H. A. 2. Λεαίνει ὥσπερ κρίμνα, Molit et comminuit ut furfures crassiores. [" Jacobs. Anth. 6, 86. 9, 234. 10, 62. Dionys. H. 5, 66. Heyn. Hom. 6, 559. ad Il. B. 342. ad Herod. 334. 512. (4, 120. 122.) Λέανον, T. H. ad Plutum p. 237." Schæf. Mss. Musæus Stobæi Serm. 18. p. 362. * Λεαντέον, Diosc. 5, 103. * " Λέανσις, Tzetz. Chil. 5, 304." Elberling. Mss.] " Λεάντειρα, Suid. ex Epigr. λεάντειρ" ρὰν τε κίσηριν." [" Jacobs. Anth. 8, 163." Schæf. Mss.] " Εὐλέαντος, Contritu facilis, Molitu Friatuve " facilis, Friabilis." [" Xenocr. 42." Boiss. Mss.] Λεαντικὸς, Lævigandi vim habens, ut οἶνος, Vinum, cui facultas est lævem et lubricum reddendi, Aristot. Probl. [" Λεαντικὰ, Medicorum sermone, sunt Quæ vim lævigandi s. leniendi habent, ut λεαντικὸν ἀρτηρίας, Athen. 57. 58." Schw. Mss. * Λεαντικῶς, Eust. Il. A. p. 89.] Ἀναλεαίνω, pro simpl. λεαίνω. At in VV. LL. Contero. Ἀπολεαίνω, Lævigo, Complano, Contero, Comminuo, [" Jacobs. Anth. 7, 385." Schæf. Mss. Diod. S. 5. p. 212, 10. * " Διαλεαίνω, Penitus lævigo, complano, mollio, Phot. Bibl. 196. August." Seager. Mss.] Ἐκλεαίνω, Lævigo, Complano, Contero, Comminuo, [Hippocr. 102. Diod. S. 3. p. 121, 22.] Συνεκλεαίνω, Simul tero et comminuo, [" Diosc. 404." Wakef. Mss. * Ἐπιλεαίνω, Herod. 7, 9. cf. 8, 142. * Ἐπιλέανσις, Philo J. 1, 326. 2, 332. " Καταλεαίνω, Lævigo, " Ita contero, ut lævis fiat: καταλεάναντες, Hes. " κατατρίψαντες. In VV. LL. exp. Explano, Con" tero, Deleo, Lituras induco." [" Clem. Alex. Str. 101." Routh. Mss. " Basil. Schol. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 129." Boiss. Mss. " Mitigo, Mollio, Chrys. in Gen. Hom. 64. T. 1. p. 495, 27. Αἱ συμφοραὶ κατελέαναν αὐτῶν τὸν λογισμὸν, καὶ ἐποίησαν αὐτοὺς ἐπιεικεστέρους." Seager. Mss. * Προκαταλεαίνω, Prius lævigo, affertur e Suiceri Thes. * " Παραλεαίνω, Nonnihil lenio, mollio, ap. Medicos, Clearchus ap. Athen. 522. * Παραλεαντικὸς, Diphilus ap. Eund. 62." Schw. Mss.] Προλεαίνω, Ante lævigo, mollio, complano: Ὁδὸν προλεαίνειν, Chrys. (127.) Complanare viam ante. Item Ante contero, comminuo. [* Συλλεαίνω, Dionys. H. de C. VV. 332. Schæf.] Ὑπολεαίνω, Aliquantum lævigo et lenio.

¶ Λείαξ, i. q. λεῖος, VV. LL.: Etym. derivat a λεῖος, sed non exp. [" Ad Mœr. 419." Schæf. Mss.] " Λίαξ, Hesychio παῖς ἀρχιγένειος: forsitan παρὰ τὸ " λεῖος, quod læves et glabras genas habeat." [Λείαξ, Λίαξ, Barker. ad Etym. M. 1102—3.] At PRO Λειάδες ap. Hes., quod exp. λειμῶνες καὶ κάθυγροι τόποι, puto scr. Λειβάδες: quod sit a λείβω sicut λιβάδες a λίβω: ut, sicut λείβηθρον et λειμὼν, λειβὰς sit Locus riguus, qualia sunt prata.

" Λισσὸς, Lævis, Glaber, i. q. λεῖος, unde forsitan " et derivatum est: alii dictum volunt quasi λίαν " ἴσος, Admodum æquus et planus. Od. E. (412.) " ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχε ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε " πέτρη, Petra lævis et glabra, e crebro sc. fluctuum " incursu: Γ. (293.) Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς " ἅλα πέτρη. Apoll. Rh. dixit etiam 2, (383.) λισσῇ " ἐπικέλσετε νήσῳ, quod exp. ὁμαλῇ, Planæ, Non " asperæ: nisi malis A fluctibus attritæ, ut λισσὴ " πέτρα dicitur." [" Heringa Obs. 53. 272. ad Od. K. 4. Jacobs. Anth. 7, 80. Lucian. 1, 743. Dosiadæ Ara 1. Diod. S. 2, 435. Conf. cum δισσὸς, Jacobs. Anth. 7, 115." Schæf. Mss.] " DICITUR Λισσὰς quo" que pro λισσὴ, Glabra, Lævis, ex attritu sc.: ut λισσάδες πέτραι, Eur. (Andr. 534.) pro λισσαί. Sic Apoll. " Rh. 2, (731.) τῇ δ' ὑπὸ πέτραι Λισσάδες ἐρρίζωνται " ἀλίβροχοι· ἀμφὶ δὲ τῆσι Κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα " βρέμει. ||Hes. et alias huic voci signiff. tribuit; nec " enim tantum λισσοὺς affert pro ἡσυχῇ φαλακροὺς, sed " etiam λισσὸν pro ἄναντες, ἀπότομον, ὑψηλὸν, Acclive, " Arduum, Præruptum, Abruptum, Altum: necnon " ἔλαττον, quod potius λίζον, et ἄθλιον." [" Theocr. 22, 37. Musgr. Cycl. 165. Wakef. Herc. F. 1151. Musgr. ibid. Huschk. Anal. 227." Schæf. Mss. Plut. Mario 23. Crasso 9. Opp. Ἀ. 2, 320. * Λισσόω, unde * Λίσσωμα, * Λίσσωσις, Aristot. H. A. 1, 7.] " Λὶς " per apocopen usurpatur a Poëtis pro λισσὴ, Lævis, " Glabra, λεία. Od. M. (79.) Πέτρη γὰρ λίς ἐστι, " περιξεστῇ εἰκυῖα. Sic et paulo ante, v. 64."

" Λευρὰ, λεῖα, Hes. Lævis: afferenti itidem λευρᾶς " pro ὁμαλῆς καὶ μὴ τραχείας, ταπεινῆς, κοίλης: et λευρῷ " pro ὁμαλῷ, πλατεῖ: ut ap. Eur. quoque in Hec. (699.) " Ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ Πόντου, Schol. exp. πλατείᾳ καὶ " ὁμαλῇ, sed affert et λευρᾶς σωφροσύνης pro τελείας καὶ " ταπεινῆς." [" Samius 2. ad Charit. 603. Musgr. Iph. T. 298. 436. Jacobs. Anth. 9, 267. Valck. Phœn. p. 471. ad Herod. 32." Schæf. Mss. Æsch. Suppl. 509. Pr. 369. 394. Opp. Ἀ. 3, 343. Lycophr. 159. " Orac. ap. Herod. 1, 67. Ἔστι τις Ἀρκαδίης Τεγέη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ." Schw. Mss.]

" ΛΙΣΠΟΣ, Attritus s. Detritus usu, Aristoph. B. " (848.) στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια, λίσπη Γλῶσ" σα, ubi Schol. exp. ἐκτετριμμένην καὶ λείαν, s. λίαν " ἐκτετριμμένην καὶ ὁλισθηράν: unde λίσπους ἀστρα" γάλους dici τοὺς τετριμμένους, quos esse * δυστροπι" κοὺς ἐν τῷ παίζειν. Itidem aliquos dici λίσπους τὰ " ἰσχία: unde λισποπύγους. Utrumque epith. Athe" niensibus per risum a Comicis tribuitur, utpote ne" potibus Thesei, qui fertur ἐν ᾠδὸν προσχεθῆναι τῇ " πέτρᾳ ἀπὸ τῶν γλουτῶν, Hes." [Verba Scholiastæ hæc sunt: Λίσπη, τῷ τόνῳ, ὡς κίστη. Ἀπολλώνιος δὲ ὀξύνει, ὡς ψιλή. Λίσπη δὲ, ἡ ἐκτετριμμένη καὶ λεία· οὕτω γὰρ λέγονται οἱ τοιοῦτοι ἀστράγαλοι· ἀφ' οὗ καὶ οἱ λισποὶ τὰ ἰσχία. Καλλίστρατος δὲ, θηρίδιον λεπτὸν σφόδρα· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὰ ἰσχία λεπτοὶ, λίσποι λέγονται. Ἄλλως· λίαν ἐκτετριμμένη καὶ ὁλισθηρὰ γλῶσσα· διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις * εὐαπόφυκτον. Ἄλλως· λίσπους καλοῦσι, τοὺς ὑφ' ἡμῶν καλουμένους στρυφνοὺς ἀστραγάλους· οἱ τοιοῦτοι δὲ * δυστροπικοί εἰσιν ἐν τῷ παίζειν. " Λίσπος, ad Mœr. 245. 361. ad Timæi Lex. 175. 237. Λισπόπυγος, 176. * Λισπόπυξ, Kuster. Aristoph. 237. (Schol. Ἱππ. 1365.) * Λίσπαι, Timæi Lex. 175. et n." Schæf. Mss. Vide Phot., Schol. Eur. Med. 613. et Schn. Lex.] " Ὑπόλισπος, Nates graciles habens, " et quem Depygem vocat Horat. Item ὑπόλισπα, " τετριμμένα, ἐστενωμένα, Schol. Aristoph." [Ἱππ. 1368. " Idiotismum Atticæ dialecti librariorum culpa obliteratum fuisse arbitror. Scripserat Comicus * ὑπολίσφοις. Mœris: λίσφους, Ἀττικῶς· ἀπύγους, Ἑλληνικῶς. Ad quam notam v. Pierson." Brunck.]

" Λίσφοι, Atticis dicuntur τὰ ἰσχία, παρὰ τὸ λεί" πεσθαι αὐτὰ σαρκῶν. Sed δύνανται καὶ λέσφοι εἶναι. " Ita Lex. meum vet. et e parte Etym., qui etiam ad" dit, κατὰ τὴν ὀσφύν." [" Ad Mœr. 245. 361. ad Timæi Lex. 176." Schæf. Mss.] " Apud Hes. repe" rio et VERBUM Λισφώσασθαι, ἐλαττώσασθαι, ac si " λίσφος signif. etiam Minutus, Exilis: indeque Λι" σφόω, Attenuo, Minuo." [" Ad Mœr. 245." Schæf. Mss.] " Ὑπολιφὸν, Lumbricum: ὁλισθηρὸν, Hes." [Forte ὑπόλισφον.]

" ΛΙΣΤΡΟΝ, dicitur σκαφίον s. πτύον σιδηροῦν, " Scaphula s. Ventilabrum ferreum, qualibus uti so" lebant in complanando paviendoque solo: unde " et ὁμάλιστρον atque ἐδαφίστριον exp. Exp. vero et " ξυστὴρ, Radula. Eust. quoque dicit esse πτύον σεσι" δηρωμένον et ξύστρον, Od. X. (455.) ubi Poëta canit, " Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον." [" Phryn. Ecl. 140. Moschus 4, 101." Schæf. Mss. Lycophr. 1348. * Λίστρος, ὁ, Spohn. Comm. de Extr. Odysseæ Parte 168. 275.] " J. Poll. 6, 13. et 10, 24. " in censu vasorum s. instrumenti culinarii, scribit " Λίστρον SIVE Λίστριον antiquis dictum fuisse quod " recentioribus τηγανοστρόφιον: forsitan a forma " superioris λίστρου. Hes. quoque λίστριον dictum " fuisse tradit, quod sua ætate τηγανοστρόφιον: ad" dens, quosdam esse velle μέτρον τι μεθ' οὐ ἐπὶ τὸ τή" γανον ἄλευρον ἐπιχέουσι, Mensuram quandam, qua " farinam in sartaginem infundunt." [Phrynichus

Bekkeri p. 51. Spohn. l. c. 276.] "A superiore λίστρον sunt VERBA Λιστραίνω ET Λιστρεύω, significantia Complano, Pavio, Læve et æquabile reddo. Hes. λιστρεύοντα, ξύοντα, περισκάπτοντα, ut et Suid. λιστραίνω affert pro σκάπτω, Fodio. Est inde et tertium VERBUM, Λιστρόω, significans itidem Pavio, Complano, Rado: unde VERBALE Λιστρωτὸς, Pavitus, Complanatus, Rasus, ὁμαλὸς, λιθόστρωτος, Hes. Sed hoc posterius minus quadrat, huic præsertim loco ap. Nicandr. Θ. init. Αἵ τε παρὲξ λιστρωτὸν ἅλω δρόμον. Ibi enim et Schol. exp. ὁμαλὸν καὶ ἐξυσμένον: quoniam λίστροι dicuntur ξυστῆρες. Ubi nota hoc λίστροι, pro λίστρα: si tamen ita scripsit. Apud Hes. reperio ET Λιστρῆρες, expositum οἱ λιστρεύοντες, necnon οἱ πρὸς ταῖς ὑποκαιομέναις χύτραις ἱστάμενοι σπινθῆρες."

"ΑΛΕΙΣΟΝ, τὸ, Poculum, ποτήριον, Suidæ: Hesychio πότηριον τετορνευμένον, Poculum torno factum, ut Eust. quoque e nonnullis tradit fuisse περιφερὲς, Rotundum et circulare, s. potius Cælatum: quæ interpretatio consentanea est etymo illi, quo ἄλεισον nominatum dicitur quasi οὐ λεῖον s. λισσὸν, non læve, sed τραχὺ τοῖς * ἐμπαίσμασι, s. ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπεπαισμένον: pocula enim emblematis et cælaturis ornata sunt asperiora. Hom. ἄλεισον et δέπας pro eod. posuit: ap. eum enim Od. Γ. (50.) Pisistratus Nestorides Minervam alloquens, cum dixisset, Τοὔνεκά τοι προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον, subjungit Poeta, Ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου. Sed et κρητῆρα et ἄλεισον pro eod. accipere videtur; libro enim sequente (591.) Menelaus Telemachum alloquens, ait, Δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα: et aliquanto post, Δώσω τοι κρατῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ Ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται. Dicitur vero et masc. genere ἄλεισος, ut Eust. annotat e quibusdam Gramm., quos usum quoque ejus afferre ait: et si cui novum id videatur, cogitandum ei esse dici itidem non σύμβολον tantum neutro genere, sed masc. etiam σύμβολος. || Apud Athen. (479.), Marsyas ait τὸ ἐν τῷ ἰσχίῳ ὀστοῦν vocari ἄλεισον et κύλικα, Os coxendicis: ut paulo ante dixerat τὴν τοῦ ἰσχίου κοιλότητα vocari κοτύλην." ["Valck. Callim. 252. 257. Casaub. ad Athen. 33. ad Mœr. 92. Jacobs. Anth. 9, 324. Heyn. Hom. 6, 258. *"Αλεισος, Aristoph. Fr. 286." Schæf. Mss.] "Ἀλισίχρυσον, Hesychio ποτήριον περιφερές: quale supra ἄλεισον."

ΛΕΙΠΩ, ψω, Pr. φα, pro quo potius in usu est med. præt. λέλοιπα, Linquo, quod verbum magis alioqui poeticum quam oratorium, ab hoc λείπω factum crediderim, ut dictum sit Liquo pro Lipo, deinde Linquo, interjecta litera u, Relinquo. Od. I. (337.) de Cyclope, Αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίονα μῆλα Πάντα μάλ', οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς, In speluncam oves omnes compulit, nec ullam reliquit extra caulam. Item pro Relinquo, ea signif., qua dicimur hæredibus aliquid relinquere: Il. B. 107. de sceptro, Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἐλιπε πολύαρνι Θυέστῃ. Αὐταρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Apud eund. Poetam de sceptro dicitur etiam, (A. 235.) ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Legimus ap. Eund. (B. 396.) de scopulo, τὸν δ' οὔποτε κύματα λείπει Παντοίων ἀνέμων, Eum nunquam relinquunt fluctus, vel deserunt, ab eo nunquam receduut. Item dicitur aliquis moriens λείπειν φάος ἠελίοιο, ab Eod., Relinquere lumen solis: Il. Σ. (11.) Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο, ubi animadverte etiam constr.: q. d. Relicturum lumen solis inter manus. Alii autem exp. Sub manibus; quidam etiam A manibus: et λείψειν, Amissurum. || Affertur autem in VV. LL. et Λείπω τὸν βίον ὑπὸ σοῦ, e Plat., pro Relinquo vitam abs te, i. e. Interficior abs te: ut sc. tale sit, quale θνήσκειν vel ἀπολέσθαι ὑπό τινος, Mori s. Interire ab aliquo. In aliis autem ll. morientem dicitur λείπειν ψυχή. Est et ubi θυμὸς morientis ὀστέα λείπειν dicitur. Utuntur et prosæ scriptt., sed frequentius compositis ἀπολείπω et καταλείπω. Xen. (K. Π. 3, 1, 1.) λείπειν τὸν δασμὸν dixit, i. e. Relinquere pensionem tributi, pro Desinere pendere tributum. In nonnullis autem ll. aptius redditur verbo Desero: ut cum dicitur λείπειν τὴν τάξιν ab Æschine (74.) unde est λειποτάκτης, qua forma dicitur etiam λείπειν τὴν τοῦ δικαίου τάξιν pro Viri boni officium deserere, Bud.

De λείπω autem neutraliter posito dicetur infra.

Λείπομαι, pass. interdum quidem signif. activæ vocis sequitur, et accipitur pro Relinquor, ab utrisque scriptt.: ut Od. N. (286.) αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Et Thuc. 3, (11.) Αὐτόνομοί τε ἐλείφθημεν, Relicti sumus liberi, Libertas nobis relicta est. Nonnunquam vero redditur Reliquum esse, Superesse: quo verbo reddi potest et cum ἐλπὶς ap. Plat., οὐ λείπεται ἐλπὶς, Non superest spes: ubi tamen etiam verbum Relinqui locum habet, sed in soluta oratione sæpe ponitur pro Vincor, Superor, Inferior sum, sumta metaphora a cursoribus, qui a tergo relinquuntur: quo respexisse puto Horat. de Arte Poet., Occupet extremum scabies: mihi turpe relinqui est. Polyb. (5, 101, 6.) λείπονται Ῥωμαίοι μάχῃ μεγάλῃ. Antipater Epigr. Οἴμοι ὑπὸ θνητοῦ λείπομαι ἀθάνατος. Sed frequentius omittitur præp. hæc, si bene memini, interdumque additur et dat. aut accus. rei, in qua quis vincitur, Thuc. 1, (10.) Νομίζειν τὴν στρατιὰν ἐκείνην μεγίστην μὲν γενέσθαι τῶν πρὸς αὐτῆς, λειπομένην δὲ τῶν νῦν, Eur. (Suppl. 904.) λείπομαί σου γνώμῃ, Superor a te consilio, Thuc. (6, 72.) Λειπόμενος ξύνεσιν οὐδενὸς, Qui a nemine prudentia superatur: quo sensu dixeris etiam Prudentia nemini secundus. Plato, Μηδὲν λείπομαί σου. Plut. Τούτου δὲ οὐδέν τι λειπόμενον ἔργον ἀρετῇ. Quibus in ll. λείπεσθαι reddi potest Superari, Inferiorem esse. At in Thuc. 2, (85.) commodius hoc quam illo modo reddideris, Καὶ οὐ τοσούτῳ ᾤοντο σφῶν αὐτῶν τὸ ναυτικὸν λείπεσθαι, γεγενῆσθαι δέ τινα μαλακίαν. Redditur et Cedo: ut in Polyb. (1, 62, 6.) Τοῦ αὐτοῦ νομιστέον εἶναι ἡγεμόνος τὸ δύνασθαι βλέπειν τόν τε τοῦ νικᾶν, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν τοῦ λείπεσθαι καιρόν. Interdum etiam redditur, ut certe reddendum est, verbo Abesse: Synes. Λειπομένῳ δὲ παραπολὺ τῆς ἀξίας. E Soph. autem (Aj. 543.) affertur λελειμμένος λόγου pro Eo, ad cujus aures sermo non pervenit, et qui a sermone quasi exclusus fuerit. || Sed interdum etiam λείπεσθαι in propria signif. verbi Relinqui: pro quo dicitur potius A tergo relinqui, Thuc. 1, (131.) Εἶπον τοῦ κήρυκος μὴ λείπεσθαι, Ne a caduceatore relinqueretur a tergo, i. e. Ne anteverteretur a caduceatore, Ne tardior esset caduceatore. || Item λείπομαι βασιλῆος, VV. LL. ex Herod. pro Desero regem.

Λείπω neutraliter positum, Desum, Deficio, pro cujus signif. exemplo affertur ex Aristoph. Πλ. (859.) ἥνπερ μὴ λείπωσιν ['λλίπωσιν] αἱ δίκαι. Et e Gal. 1 ad Gl. Τὸ λεῖπον ἀντεισάγειν. Item in libris τι λείπειν dicitur, ubi aliquid deest, i. e. ubi aliqua verba seu pauca s. multa desunt. Et cum gen., ut τριάκοντα ἔτη dicuntur λείπειν δυοῖν, q. d. Defici duobus, i. e. anni, qui trigenarium numerum efficerent, nisi deessent duo. Polyb. 3, (22, 2.) Ταυτα δ' ἐστὶ πρότερα τῆς Ξέρξου διαβάσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα τριάκοντ' ἔτεσι, λείπουσι δυοῖν: qua in signif. usitatius est δέουσι. Interdum vero in hujusmodi ll. genitivus non additur, ut cum scribit idem Polyb. (1, 63, 5.) Μικρῷ λείπουσιν ἑπτακοσίοις σκάφεσι. || Λείπω redditur interdum Absum: ut λείπω μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν. Parum absum a femina, quod ad speciem attinet. At in VV. LL. Parum a feminea specie disto. Bud. autem λείπω vertit Minor sum, h. in l. Polybii, ubi habet et alterum genitivum, (1, 56, 4.) Τοῦ δὲ ὅρους ἡ περίμετρος τῆς ἄνω στεφάνης οὐ λείπει τῶν ἑκατὸν σταδίων. Apud Plat. vero de LL. Παντὸς λείπει redditur Longissime abest, Tota via aberrat. Affertur et cum infin., Λείπει τοσοῦτον ἄγονος εἶναι, pro Tantum abest, ut sit sterilis. ["Λείπω, Ind. Xen. Mem. Eldik. Suspic. 38. Toup. ad Longin. 352. Opusc. 2, 135. Diod. S. 1, 263. Musgr. ad Hec. 560. Hel. 1476. Bibl. Crit. 1, 1. p. 75. Brunck. ad

Phœn. 1753. ad Or. 390. 1041. Wakef. Herc. F. 1176. Kuster. Aristoph. 14. ad Charit. 501. 605. Neutral., Ilgen. Hymn. 316. An significet Deficio, Dawes. M. Cr. 210. An Abeo, Musgr. Rhes. 595. Heyn. Hom. 6, 255. De luna, ad Charit. 341. Conf. c. λαμβάνω, ad Herod. 325. ad Diod. S. 1, 302.; cum λείβω, Musgr. Tro. 601. De augm. præt., ad Charit. 569. Cum gen., Diod. S. 1, 526. 533. Cum dat., Longus p. 76. Vill. Λέλοιπα, Wakef. Phil. 190. Leon. Tar. 87. et Jacobs., Archias 34. Λελοιπὼς, Qui reliquit, ad Charit. 216. Xen. Mem. 162. Zeun. Λείπειν θεοὺς, Musgr. Andr. 604. Ἔτη δυσὶ λείποντα τῶν χιλίων, ad Diod. S. 1, 553. Ἔτη δύο λείποντα τῶν τεσσαράκοντα, 619. vide ibi Wess., 707. 2, 471. 472. Orell. Suppl. in Nic. p. 14. Λιπὼν ἔβην, Toup. Add. in Theocr. 401. De medio, Bibl. Crit. 1, 4. p. 80. Dawes. M. Cr. 55. ad Charit. 779. ad Herod. 168. Λείπομαι, ad 545. 644. Xen. K. Π. 91. Musgr. ad Eur. p. 206. Plut. Mor. 1, 4. Oxon., Valck. Hipp. p. 282. ad Diod. S. 1, 139. et Add., 690. Julian. init., Phryn. Ecl. 184. ad Charit. 684. Wakef. Trach. 1275. Vincor, Toup. Opusc. 2, 247. Diod. S. 1, 302. 456. 460. 463. 692. 2, 65. 297. 415. 421. 495. ad Charit. 563. Leon. Alex. 24. Boiss. Philostr. 391. 500. 577. 614. Minus intelligor, Heind. ad Plat. Theæt. 326. Cum gen., ad Herod. 167. 168. Schol. Aristoph. Πλ. p. 382. Hemst., Diod. S. 1, 698. 2, 118. Villois. ad Long. 214. Plut. Alex. 57. Schm. Λείπομαί τινι, ab aliquo, Longus 26. τινί τινος, Jacobs. Anth. 10, 154. Diod. S. 2, 285. Dionys. H. 1, 446. 5, 199. ὑπό τινος, Antip. Sid. 4. Λείπεται, Reliquum est, Valck. ad Chrys. 32. Λείπεται δὴ, Heind. ad Plat. Lys. 36. Λειπόμενος ἀπό τινος, Remotus ab, Ruhnk. Ep. Cr. 290. Valck. Anim. ad Ammon. 180. Τὸ λ., Jacobs. Anth. 10, 120. Τὰ λ., 8, 226. Λειπόμενος, λιπ., ad Dionys. H. 1, 155. Ἐλίφθην, Valck. Callim. 27. (1, 251.) ad Charit. 235. 563. Ernest. ad Il. B. 700. Brunck. Apoll. Rh. 56. Λιπέσθαι, act. et pass., ad Od. Γ. 196. Λίποντο, passive, Lex. Gr. Tittm. 1313. Il. I. 437. M. 14. Apoll. Rh. 3, 1187. cf. ad Diod. S. 1, 723. 2, 450. 456. Paus. 3, 230. Lucian. 3, 458. 470. Dionys. H. 1, 497. Argum. Metr. Soph. Philoct., Heyn. Hom. 4, 481. Ἐλέλειπτο, Brunck. Apoll. Rh. 182. Ἐλέλιπτο, Heyn. Hom. 4, 374. Λίπεν pro ἐλίπησαν, 7, 228. Ἐλείποντο, ἐλίπ. conf., ad Diod. S. 1, 633. Ληφθεὶς et λειφθεὶς conf., 456. 460. 463. 693. Boiss. Philostr. 496. ad Charit. 563. 601. 664. Musgr. Heracl. 732. Λέλειμμαι, Ignoro, Eur. Hel. 1262. Heind. ad Plat. Charm. 110. An dicatur εἴλειμμαι, T. H. ad Plutum p. 326. ad Dionys. H. 4, 2098. * Λειπτέον, Eur. Herc. F. 1388." Schæf. Mss.] "Λιμπάνω, Linquo, deriv. a λείπω: unde ἀπολιμ-"πάνω, etc."

Λειπόδερμος, Λειποναύτης, aliaque multa compp. vide in nominibus, quæ verbo λείπω per compositionem adjuncta fuerunt. [Λειπόδερμος autem suo in loco non legitur. In Glossis exp. Verpus, Apella. "Vide Jacobs. Anth. 9, 443." Schæf. Mss. * Λειπεργάτης, Longus 2. p. 49. Schæferus reposuit λιπερνίτης.] "Λιπόδερμος, i. q. λειπ., Apella, h. e. "Quem pellicula glandem tegens destituit," [Gl. Curtus.] "Λιποτριχὴς, Depilis, Quem pili desti-"tuerunt, Epigr." [* "Λιπότριχος, Nonn. D. 26, 158." Wakef. Mss. * "Ἀλιπὴς, Poeta Platonicus ap. Porphyr. A. N. 8." Boiss. Mss.]

Λεῖμμα, τὸ, Quod relictum est, Reliquiæ. Et in plur. ap. Plut. (6, 289.) Τοῦτον μὲν εὐωχεῖ τὰ σὰ λείμματα καὶ τρέφει. || Λεῖμμα Pythagorici vocant, quod e duobus sectionibus minus est: τῶν τμημάτων ἀνίσων ὄντων τὸ ἔλαττον, quia τοῦ ἡμίσεος ἀπολείπει. Plut. (10, 227.) Item Hemitonium minus in symphonia vocatur a Plat. λεῖμμα et διέσις, dividituque in duo σχίσματα. VV. LL. e Boëthio 2, 27. [Rom. 11, 5. Herod. 1, 119. * Λίμα, * Λῖμμα, Schleusner. Lex. V. T. * "Λειμματίζω, in Apoll. Dysc. Excerpt. mea, p. 11." Bast. in Ind. Scap. Oxon.]

Λεῖψις, q. d. Relictio, a λέλειψαι, ut λεῖμμα proxime præcedens a λέλειμμαι: sed nullum affertur exemplum usus hujus verbalis λεῖψις. ["Etym. M." Wakef. Mss.] AT VERO Λείψανον, quod eand. formationem habet, minime rarum est, atque adeo frequentius etiam quam λεῖμμα s. λείμματα. Dicitur autem itidem λείψανον sing. etiam numero, sicut et λείψανα, pro eo, quod Lat. pluraliter tantum dicunt Reliquiæ; variisque de rebus usurpatur. Lucill. Epigr. Οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως Διονύσιε λείψανον Αὐλῷ Εὐτυχίδης δειπνῶν, ἦρε δὲ πάντ' ὀπίσω, Nullas reliquias suæ cœnæ. Item alicujus urbis dirutæ reliquiæ vocantur λείψανα, ab Herodiano, qui etiam alicubi ἐρείπια illi adjungit hac in signif., i. e. Rudera. Interdum vero λείψανα vocantur Quæ supersunt e cadaveribus: qua signif. dixit Herodian. 3, (15, 15.) Τὰ τοῦ πατρὸς λείψανα, utens et alibi hoc nomine in ista signif. Sic Plut. cum alibi, tum in Sympos. Sept. Sap., Βουλομένων κατὰ χρησμὸν ἀνελέσθαι τὰ λ. καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς: sed Idem alicubi addidit gen. σωμάτων, qui alioqui relinqui videtur subaudiendus. Latini quoque Reliquias hac in signif. dixerunt, qui etiam aliquando peculiariter reliquos e crematis corporibus cineres ita vocarunt, et ossa ac reliquias interdum copularunt. Nostrates vero Reliquias, quas dicunt Reliques, et Des reliquaires, peculiariter nominarunt reliquias corporum eorum hominum, quos pro sanctis habent. ["Ad Xen. Eph. 219. Valck. Callim. 177. Jacobs. Anth. 6, 118. 9, 497. 12, 166. Cum gen., Boiss. Philostr. 466. * Λειψανηλόγος, Philippus 16." Schæf. Mss.]

[* "Ἀλειπτος, i. q. ἀνίκητος, Dio Chrys. Or. 28. p. 534. et Casaub.] "Ἀλείπτως, Varin. affert pro "ἀνενδεῶς, Sine penuria, Ita ut iuopia et penuria non "sit: forsan pro ἀδιαλείπτως, Incessabiliter, Indesi-"nenter et sine intermissione."

"Λείφηθρα, Hesychio λείψανα, Reliquiæ."

Λοιπὸς, Reliquus, Qui superest. Et plur. οἱ λ., Reliqui, Ceteri. Et τὸ λ., Reliquum, Reliqua pars, ut τὸ λ. τῆς ἡμέρας, Xen. (K. Ἀ. 3, 4, 8.) Sæpe Quod superest, faciendum sc. aut dicendum, Isocr. Panath., Λοιπὸν οὖν ἐστὶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν, αἰτησάμενον τῷ γήρᾳ συγγνώμην——, ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ἐξ οὗπερ ἐξέπεσον εἰς τὴν περιττολογίαν ταύτην: Paneg. Τί λοιπὸν ἔσται τοῖς ἀντιλέγουσιν, ἢν ἐπιδειχθῶσι κ. τ. λ. || Item εἰς τὸ λ. τοῦ χρόνου, Dem. In reliquum tempus, In posterum, Posthac. Sed frequentius absque hoc genitivo dicitur εἰς τὸ λ., et τὸ λ., necnon in gen., τοῦ λ.: quod exp. etiam Deinceps. Xen. K. Π. 3, (3, 6.) Οὕτως οὖν χρὴ καὶ τὸ λοιπὸν ἄνδρας ἀγαθοὺς εἶναι. Invenitur autem scriptum in hujusmodi ll. et τολοιπόν. Dem. Phil. 1. Οὐκέτι τοῦ λ. πάσχοιμεν ἂν κακῶς. || Quod superest, inquit Turn., et ap. Lucret. plerumque est Deinceps, Postea, In reliquum, Igitur, Postremo, et quod Græci λοιπὸν dicunt: ut, neque nobilitas, neque gloria regni, Quod superest, animo quoque nil prodesse putandum: i. e., τὸ λ. οὐδὲ τῇ ψυχῇ λυσιτελεῖν οἰητέον. Iterum, Omnimodis expertus eris quam quisque det ordo Formarum speciem totius corporis ejus, Quod superest, si forte voles variare figuras. I. e., Deinceps, Postea, λοιπόν. Rursum, neque quod superest procrescere, alique, i. e. οὐδὲ λοιπὸν αὐξηθῆναι, i. e. Deinceps, In reliquum, Postea. Hæc ille. || In VV. autem LL. affertur pro Itaque, ex Alex. Aphr. Probl. 1. Ὁ στόμαχος παράκειται τῇ τραχείᾳ ἀρτηρίᾳ, καὶ λοιπὸν αὐτὴ τὸν στόμαχον θλίβει. ["Ad Herod. 495. Jacobs. Anth. 9, 194. Demosth. 553. Ὁ λ., Apollod. 212. Ὁ λ. πατὴρ, Valck. Diatr. 12. Ὁ λ. χρόνος, de futuro tempore, Wolf. ad Dem. c. Lept. 234. Ὁ λ. τοῦ χρόνου, Demosth. 195. Conf. c. ἄλλος, Schneid. Anab. p. 69. Cum gen., Dionys. H. 3, 1847. coll. Reisk. Λοιπὸν, Mitsch. H. in Cer. 201. Longus p. 7. Vill., ad Charit. 106. 116. 135. 143. Wakef. Trach. 281. Meleager 95. Platonius, Jacobs. Anth. 8, 159. Germanicus Cæs. Epigr., Kuster. Aristoph. 120. Λοιπὸν, τὸ λ., Fischer. ad Anacr. p. 6. Alciphr. 202. Herod. 558. Λοιπὸν, Jam, Alciphr. 296. 344. 386. 446. ad Charit. 295. 309. Bergler. Alciphr. 82. Bibl. Crit. 3, 1. p. 55. 2. p. 74. Valck. Hipp. p. 163. Philostr. 20. 70. Boiss. Postea, ad Charit. 27. Ceterum, Valck. Phœn. p. 635. Τὸ λ., Eur. Hel. 1466. Wakef. Alc. 1170. Trach. 921. Eum. 141. 1034. Crates 1. Duker. Præf. Thuc. 10. Τολοιπὸν, τὸ λ., T. H. ad Plutum p. 100. In posterum, Valck.

Hipp. p. 164. 167. Musgr. 33. Τὸ λ., τοῦ λ., Fischer. ad Palæph. 113. Xen. Eph. 118. Herod. 227. 735. Phalar. 214. Ἐς τὸ λ., Soph. Trach. 911. Æsch. Eum. 711. Abresch. Æsch. 2, 102. Πρὸς τὸ λ., Lucian. 1, 757. (an sic in Meleagro ap. Lobeck. ad Aj. p. 253.?) Τοῦ λ., Herod. 616. Markl. ad Max. Tyr. 682. Jacobs. Anth. 10, 136. Duker. Præf. Thuc. 10. Aristoph. Εἰρ. 1084. ad Liv. 1, 231. Τό γε λ., Philodem. 8. Λοιπόν ποτε, Argum. Theocriti p. 4. Valck. Τὰ λ., de coitu, Jacobs. Anth. 9, 280. In posterum, Eur. Hel. 707. Λοιπου, Probl. Arithm. 4. Τοῦ λ., τῶν λ., ad Phalar. 307. Λοιποὶ, Reliqui plerique, ad Xen. Eph. 208. Οἱ λ., Wolf. ad Reiz. Acc. p. 75." Schæf. Mss. * Πεντέλοιπος, Cic. ad Att. 14, 21. 15, 2.] " Λειπὸν, Hesychio τὸ ἐλλειπὲς ὂν, Defectum: at λοι- " πὸν, Reliquum, Residuum. Λεῖπον vero, vide in Λεῖ- " κνον." Λοιπάδες ET Λοιπάζεσθαι, ut Lat. Reliqua et Reliquari: vide Bud. in Annot. post. in Pand., ubi tamen nullum exemplum affert usus harum Gr. vocum. At vero in quadam Constit. Justiniani invenio ἐλλείμματα, cum in ejus tit. sit λοιπάδες. [" Chrys. Serm. 24. T. 5. p. 149, 12. Ὁ βασιλεὺς λοιπάδας χρημάτων ἀφίησιν, ὁ δὲ ἱερεὺς λοιπάδας ἁμαρτημάτων." Seager. Mss. Λοιπὰς, * Λοιπαδάριον, Gl. Reliquarium. " Act. Traj. 1, 238." Schæf. Mss. * Λοιπάζω, Gl. Reliquo.] " Λειπάζεσθαι affertur " pro Residuum esse: quod et λοιπ." " At Λοίπα- " δος Nautici veli genus est, i. q. ἀκάτιος ἱστὸς, ut " nonnullis placet, J. Poll."

[* Ἀμφιλείπω, Quint. Sm. 12, 106. * " Ἀμφιλειπὴς, Schol. Pind. N. 11, 1." Boiss. Mss.]

Ἀπολείπω, Relinquo, Derelinquo, Xen. Ἱππ. (11, 9.) Οὐδεὶς γοῦν οὔτε ἀπολείπει αὐτὸν οὔτε ἀπαγορεύει θεώμενος, ἔστ' ἂν περ ἐπιδεικνύηται τὴν λαμπρότητα. Apud Appian. ἀπολείπειν ἐν διαθήκαις, quod itidem Relinquere testamento dicitur a Cic. de Off. 3. Invenitur alioqui pro eod. Legare testamento. Gallice quoque eod. modo, Laisser par testament. Est etiam Relinquere posteris: Μεγίστην παρὰ τοῖς βαρβάροις δικαιοσύνης ἀπέλιπε δόξαν, ap. Suid. Sic Latine Monimentum sui relinquere, Memoriam sui relinquere. Item ἀπολείπειν, Relinquere scriptum, Cic. Qua in signif. citatur e Philone de Mundo, Μικτὴν δόξαν ἀπέλιπον. Apud Greg. autem ἀπολιπὼν τὸν βίον dicitur Qui reliquit vitam, ad verbum, i. e. Mortuus. Quod et ἐκλιπὼν τὸν βίον dici potest e Luciano. || Desero, Destituo, eo sensu, quo dicitur aliquis afflictum amicum deserere, Isocr. Æginet. Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτό γ' ἔξουσιν εἰπεῖν ὡς εὖ μὲν πράττοντος Θρασυλόχου ταῦτα πάνθ' ὑπέμεινα, δυστυγήσαντα δ' αὐτὸν ἀπέλιπον. M. Tullius verbum Relinquo ita usurpasse videtur in Epist. ad Silium, Ne relinquas hominem innocentem ad alicujus tui dissimilis quæstum. || Relinquo, i. e. Prætermitto, Omitto, Dion de Regno, Οὐδὲν ἀπολείπουσι τῶν μὴ δικαίως λεγομένων. || Ἀπολείπω sine adjunctione, pro Relinquo virum, Diverto a viro, Divortium facio: quo in sensu Andocides ἀπολιπεῖν dixit. Dem. autem (865.) ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, et in infin. ἀπολελοιπέναι in Or. κατὰ Ὀνήτορος.

Ἀπολείπω, Relinquo, h. e. Præcedo, Anteverto, Excello, Præsto, Bud. Isocr.: Τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τὸν φρονεῖν, ὥσθ' οἱ ταύτης μαθηταὶ, τῶν ἄλλων διδάσκαλοι γεγόνασι. Latiui, ni fallor, A tergo relinquere dicunt. Est autem a cursoribus ducta hæc verbi ἀπολείπειν metaphora, qui vincunt eos, quos a tergo relinquunt. " Ἀπολελοιπότες, particip. præt. perf. med. ab ἀπο- " λείπω. Isocr. pro νενικηκότες usurpavit, metaph. a " cursoribus, qui cum vincunt, victos post se relin- " quunt in cursu." Vide quæ dixi in Λείπομαι, Vineor, Superor, ubi et Horatii locum protuli.

Ἀπολείπω neutra signif., Deficio, Desum, Isocr. ad Dem., Τὰ μὲν (χρήματα) ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει, Aristot. de Coloribus, Τὰ δὲ πολλὰ ἄνθη τῶν πλείστων δένδρων γίνεται ξανθὰ, διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἀπολειπούσης φθάνειν αὐτὰ ξηραινόμενα πρότερον ἢ μεταβάλλειν εἰς τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. Statim post ὑπολείπειν pro eodem dicit. || Aliquando autem ipsa persona dicitur ἀπολείπειν pro Defici, Inferior esse, et quasi defectu rei alicujus abesse a suo incœpto. Plut. Τούτῳ γὰρ μόνῳ ἀπολιπεῖν ἐδόκει τοῦ κατειργάσθαι Πάρθους. || Legitur vero ap. Aristoph. et cum accus. junctum tanquam activum pro Deficio et quasi destituo, Πλ. (832.) Ἦ πού σε ταχέως ἀπέλιπεν τὰ χρήματα, Te cito defecerunt numi. Qua tamen constr. ἐπέλιπε constat frequentius usurpari quam ἀπέλιπε. " Ἀπολιπόντα Erot. ap. Hip- " pocr. exp. διεστῶτα."

Ἀπολείπω, Absum, Isocr. Areop. Καὶ πολλάκις δεινὰ παθόντες, μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Apud Plut. usurpatur eod. sensu ἀπολιπὼν cum μικρὸν, et cum infin.; sed non præcedente gen. του, in Timoleonte, Μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκεῖσθαι, Cum parum abfuisset, quin expugnaretur. || Usurpatur etiam in enumeratione, Hesiod. (Ἔργ. 2, 314.) Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, Μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλὰ, ubi exp. ἐλαττούμενος Eo ætatis tempore, quo neque multis annis absis a triginta, neque multos annos adjunxeris ipsis triginta. Atque hic ἀπολείπειν dicitur de persona. Dicuntur autem et ipsa ἔτη, i. e. Anni, ἀπολείπειν. Isocr. Panath. Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατὸν, i. e., ad verbum, Natus annos, qui tribus tantum aberant a centum. Sed usurpant et alio modo hoc verbum, in annorum aut alius temporis enumeratione, et tum per verbum Absum exponi non potest; significat enim Numerum non impleo, καὶ ἐλάττων εἰμὶ, Bud. citans e Plut. Demetrio, Ἦν δὲ τότε Ἀντίγονος μικρὸν ἀπολείποντα γεγονὼς ἔτη ὀγδοήκοντα.

Ἀπολείπω, Desisto, Desino, Finem facio, Isocr. Symm. Ὑπὲρ μὲν οὖν τῆς τῶν λόγων τραχύτητος ταυτ' ἔχω λέγειν πρὸς ὑμᾶς· ὅθεν δ' ἀπέλιπον πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχήν: pro ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν ἐκεῖθεν, ὅπου ἀπέλιπον. Nisi quis exponat unde Digressus sum: qua in signif. citatur et ἀπολείπεσθαι e Plat.

Pass. est Ἀπολείπομαι, quæ significat interdum Relinquo: ut in h. l., qui citatur ex Herodoto, Ἀπολείπεσθαι περὶ ἑαυτόν. Verum frequentius ponitur pro Relinquor, Resto, Supersum: Ἀπολείπεταί μοι τοῦτο: vel pro ἀπολείπω neutrali signif. habente, sc. Absum, eo sensu, quo dicitur Parum abesse quin. Dion ap. Plat. Πλεῖστον ἀπολείπονται τοῦ κατανοεῖν αὐτάς. Plut. Popl. Μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλος ἔχειν, Herod. Ἀπολελειμμένος πολὺ τῆς ἀληθείης. Sic ap. Isocr. quidam accipiunt, Τοσοῦτον ἀπολελειμμένοι τῆς κοινῆς παιδείας.

Ἀπολείπομαι, Absum, alio quoque sensu, sc. pro Absens sum, Non intersum: quasi Desum alicui loco. Lucian. (1, 325.) Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι: (526.) Οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. Lys. Τῶν τοίνυν ἄλλων στρατιῶν καὶ φρουρῶν οὐδεμιᾶς ἀπελείφθην. Isocr. Plataico, Ποίας γὰρ εἰσβολῆς ἀπελείφθησαν τῶν εἰς τὴν πόλιν ταύτην γεγενημένων; A Plut. ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης poni videtur pro ὑστερεῖν τῆς μάχης, Tardius interesse pugnæ, Non interesse pugnæ in tempore. Sic Xen. (Ἀπ. 4, 2, 40.) Καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους εἰ μή τι ἀναγκαῖον εἴη, Non aberat a Socrate, discedebat a Socrate, relinquebat Socratem. Itidem Κ. Π. 5, (1, 11.) Ἦν δέ που ἐξίῃ, οὐδεμία αὐτοῦ ἀπολείπεται·— τίς νέος ἢ γέρων σοῦ ἀπελείφθη, τοῦ μή σοι ἀκολουθεῖν, ἕως ὅτε Ἀστυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Sic et ap. Plat. ἀπελείφθημεν exp. Discessimus, Digressi sumus, de Rep. 2. Ἧς προὐθέμεθα εἰκόνος ἀπελείφθημεν.

Ἀπολείπομαι pro Desum citatur e Dem. (312.) Μηδεμιᾶς φιλοτιμίας ἀπολείπεσθαι: nam exp., Nulli erogationi deesse, i. e. Nullam erogationem omittere.

Ἀπολείπομαι, Relinquor in certamine cursus ab alio prævertente, Isocr. Evag. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλὰ τοῖς περὶ τῆς νίκης ἀγωνιζομένοις. Sic et Plut. (6, 216.) Ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων, ὥσπερ ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. || Metaph. autem pro Superor a quopiam in re aliqua, et eo sum inferior: ut qui relinquitur in cursu, est inferior eo, qui prævertit. Ad quam metaph. respexit, ut et in Λείπομαι dixi, Horat. Arte Poët. Occupet extremum scabies: mihi turpe relinqui est. Jungitur autem genitivo hac in

signif. Isocr. Panath. Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ μὲν ἀπολελεῖφθαι τὴν ἐμὴν φρόνησιν τῆς σπ ὡς δυνατὸν πλεῖστον: Evag. Ἅστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀπολελεῖφθαι. Ibid. Πολὺ λίαν ἀπολειφθῶ τῶν πεπραγμένων αὐτῷ. Habet etiam dat. interdum præter gen. Πλούτῳ μηδενὸς ἀπολείπεται, Divitiis a nemine superatur, nemine est inferior, nemini est secundus, Isocr. Symm. Οἱ τοσοῦτον ἀπολελείμμεθα καὶ τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς διανοίαις τῶν κατ ἐκεῖνον τὸν χρόνον γενομένων, ὅσον οἱ μὲν ἐτόλμησαν κ. τ. λ. Ab hac autem a cursoribus metaphora ductum videtur esse et ἀπολελειμμένοι pro Iis qui inter viles et abjectos existimantur; ita enim exp. Bud. in Isocr. ad Phil. Καὶ δείην ἂν ἐμαυτὸν οὐκ ἐν τοῖς ἀπολελειμμένοις, ἀλλ' ἐν τοῖς προέχουσι τῶν ἄλλων.

Ἀπολείπομαι, Non assequor; ut Dem. ἀπολείπεσθαι ἀρετῇ opp. τῷ τυγχάνειν ἀρετῆς. Diog. L. Aristippo, Τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, τῆς δὲ φιλοσοφίας ἀπολειφθέντας. Bud. ἀπολείπομαι inter cetera signifi. ait, Imperitus sum, Non disco, Non assequor, Intelligere non possum. Citatque ll. qui sequuntur. Isocr. π. Ἀντιδ., Ταῦτα λογιζόμενοι, βούλονται μετασχεῖν τῆς παιδείας ταύτης, ἣς οὐδ' ἂν ἐγὼ φανείην ἀπολελειμμένος, ἀλλὰ πολλῷ χαριεστέραν δόξαν εἰληφώς. Dem. (1083.) Νομίζω γὰρ, ἂν τούτῳ τῷ μέρει τοῦ ἀγῶνος σαφῶς παρακολουθήσητε, καὶ τῶν ἄλλων ὑμᾶς οὐδενὸς ἀπολειφθήσεσθαι. Et etiam ἀπολείπομαι, Ignarus sum, Hoc me latet, ut Idem tradit, citans Lys. (16.) Μετὰ δὲ ταῦτα χρόνου μεταξὺ διαγενομένου, καὶ ἐμοῦ πολυ ἀπολελειμμένου τῶν ἐμαυτοῦ κακῶν προσέρχεταί μοι τις κ. τ. λ.

[" Ἀπολείπω, ad Charit. 501. 554. 569. 664. Dawes. M. Cr. 514. Jacobs. Anth. 9, 331. T. H. ad Plutum p. 326. ad Diod. S. 1, 95. 687. 2, 65. 94. 561. Paul. Sil. 68. Fischer. ad Palæph. 104. 105. et Ind., Toup. Opusc. 2, 116. Eran. Philo 160. Wolf. ad Hesiod. 126. ad Herod. 188. 362. 530. 556. Plut. Mor. 1, 760. Absum, ad Charit. 653. Abeo, Musgr. Rhes. 595. Deficio, i. q. ἐκλ., T. ad Plutum p. 286. Kuster. Aristoph. 14. ad Diod. S. 2, 436. ubi conf. c. ὑπολ. Desero, ad Charit. 204. Supero, ad Xen. Eph. 183. De repudio, ad Diod. S. 1, 490. Kuster. Aristoph. 16. ad Lucian. 3, 578. Thom. M. 97. Conf. c. ἀπολαμβάνω, ad Diod. S. 2, 427.; cum καταλείπω, 433. Ἀπολείπω μικρὸν seq. inf., Villois. ad Long. 169. Μικρὸν ἀπολείποντας τῶν ἑξακισχιλίων, Diod. S. 1, 706. 2, 454. Dionys. H. 2, 652. Herod. 1, 60. Plut. Alex. 105. Schm. Ὅθεν ἀπέλιπε, Heind. ad Plat. Gorg. 173. Ἀπολείπειν θεούς, Musgr. Andr. 604. Ἀπολείπομαι, Athen. 1, 4. ad Herod. 168. 609. 644. Boiss. Philostr. 496. Heyn. Hom. 5, 528. Cum gen., Philostr. 144. Boiss., Plato Phædr. 315. Heind., Eur. Ion. 879. Herc. F. 439. Luzac. Exerc. 114. Philet. 1. Probl. Aritim. 24. et n., Paul. Sil. 17. Schol. Aristoph. Pl. 1167. Elog. de Thuc. 12. 16. Diod. S. 2, 497.: τῆς ἀληθείας, ad Herod. 152. Plut. Mor. 1, 245. 973. ad Charit. 294. ad Diod. S. 1, 180. Ἀπολείπεται, Reliquum est, Valck. ad Chrys. 32. ad Diod. S. 1, 188. Phalar. p. 16. Ἑκατὸν πεντ' ἀπολειπομένων, Epigr. adesp. 205. Ἀπείλειμμαι, ad Timæi Lex. 66. * Ἀπολειπτέον, Xen. Œc. 7, 38." Schæf. Mss.]

" Ἀπόλειπε, usurpatum pro ἀπολειπόμενον s. " ἀπολελειμμένον, in Hippocr. de Nat. Inf. (7.) Ἐ- " λεύσομαι δὲ ἀνθις εἰς τὸ ἀπόλειπες τοῦ λόγου. Sed " videtur potius ἐξυντέον :" [al. ἐπιλειπές.]

[* Ἀπόλειμμα, Diod. S. 1, 30.]

Ἀπόλειψις, Relictio, Derelictio. ‖ Mulier virum relinquens, a viro divertens, dicitur ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι ap. Dem., quod est Lat. Repudium viro mittere: ἀπόλειψις, inquit Hes., ἡ ἀπὸ γυναικῶν * ἐγκατάλειψις. ‖ Defectus et deterior conditio, Cum quis alium assequi nequit, Dem. (1211.) Ὅσῳ γὰρ φιλοτιμούμενος ἄμεινον ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν ἑφεῶν ἀγαθῶν, τοσούτῳ μοι πλείστη ἀπόλειψις ἐγένετο τῶν ἄλλων τριηράρχων, Tunc inferior eram aliis omnibus, qui prius fueram instructissimus. Et sic sæpe utitur. Bud. ‖ Ἀ. τῆς σελήνης, Deliquium lunæ, Aristot. de Gen. Anim. 2. [" Ad Thom. M. 98. Valck. ad Eran. Phil. 161. Plut. Mor. 1, 397. 566. Heyn. Hom. 3, 322." Schæf. Mss. * Ἀπόλοιποι, LXX. Ezech. 41, 15.]

" Ἐναπολείπομαι, Derelinquor vel Remaneo in. " At act. Ἐναπολείπω, Relinquo in." [" Frantz. Chron. 1, 35. p. 25. Xenocr. 58. Plut. Opp. Mor. 91." Boiss. Mss.] " Unde Ἐναπόλειψις, quod sim- " pliciter exp. Reliquiæ." [Plut. 6, 509. * Προσαπολείπω, 7, 386. 8, 210. Sertorio 3. Paus. 112, 10. Hippocr. 611, 15. " Antiphon 756, 7. Alcidamas περὶ Σοφ. 86, 11." Seager. Mss. * Προσαπολείπω, Plut. 6, 276.] " Συναπολείπω, Simul derelinquo, " Simul destituo," [Diod. S. 709. * Ὑπαπολείπω, Ælian. H. A. 10, 43.]

Ἀπολιμπάνω, i. q. ἀπολείπω, Relinquo, Post me relinquo, Anteverto. Pass. Ἀπολιμπάνομαι, Relinquor, A tergo relinquor, ab alio sc. antevertente. Bud. exp. Inferior sum certamine, et a prævertente relinquor; citatque h. Plut. l., (6, 216.) Ὑποπίπτοντες ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανόμενοι θεόντων, ὥσπερ ὁ Ἱμεραῖος ἀπελείφθη διαθέων πρὸς Ἀλέξανδρον. [" Ad Mœr. 49. Fischer. ad Palæph. 185." Schæf. Mss. * Ἐναπολιμπάνω, Niceph. Blemm. 100. * Προσαπολιμπάνω, Philostorg. H. E. 6, 3.] " Ἀπε- " λίμπανος, Relictus, VV. LL. sed falso, aut ego " valde fallor."

Διαλείπω, q. d. Interrelinquo, Relinquo spatium temporis in medio, Intermitto, Interjicio. Sed vox, quæ ipsum temporis spatium significat, sæpe additur: διαλείπειν ἡμέραν μίαν, ὀλίγον χρόνον. Theophr. H. Pl. 1, (9, 5.) Διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ αἰεὶ βλαστάνειν, Interjicit valde breve tempus, quin perpetuo germinet; sed Lat. verbo Intermitto potius utuntur in hujusmodi ll., sequente particula Quin, Plato Epist. 7. Οὐ πολυν διαλιπὼν χρόνον, οὐκέτι εἶα. Plut. Amat. Narr. Ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο προσῆλθε τῷ Θεοφάνει, Cum interjecisset duos dies, accessit ad Theophanem. Sed Lat. dicunt potius, Interjectis duobus diebus, aut utentes præp. Post, dicunt Post duos dies, biduum. At Herodian. usus est gen. in hoc genere loquendi, 7, (8, 22.) Διανείμας τε αὐτοῖς πάμπλειστα χρήματα, μιᾶς ἡμέρας διαλιπὼν, τῆς ὁδοῦ εἶχετο. Nonnunquam vero ut Lat. dicunt potius Interjici tempus quam nos Interjicere tempus, ita et a Græcis dicitur διαλείπειν χρόνος, et tunc neutrum est hoc verbum, quod vel verbo Intercedo, neutro et ipso, vel passivo Interjici reddi potest. Thuc. 3, (74.) Διαλιπούσης δ' ἡμέρας μάχη ἀνθις γίγνεται: non διαλειπούσης, ut etiam scribitur. Idem (1, 112.) Ὕστερον δὲ διαλιπόντων ἐτῶν τριῶν, ubi possis etiam interpretari, Exactis tribus annis, Exacto triennio. Quinetiam præpositio illa Post hic quoque locum habet. ‖ Διαλείπουσα φωνὴ ap. Suid., Vox quæ non continuatur, sed quæ suis verbis velut spatium interjicit, Vox interrupta, sicut et διακοπτομένη ab eo exp. in h. l. cujus Auctorem tacet, Ὑφειμένη οὖν καὶ διαλειπούσῃ πολλαχῇ τῇ φωνῇ ἐδεῖτό οἱ ἰσχνγνῶναι βασιλέα. Hippocratem διαλείποντας πυρετοὺς dixisse ἐπὶ τῶν εἰς ἀπυρεξίαν παυομένων παροξυσμῶν testatur Gal. Comm. in Aphor. 43. Sed tamen apud vett. bifariam dictam fuisse Idem docet Comm. 3 in l. 1. τῶν Ἐπιδημιῶν, interdum quidem de iis febribus sollis quæ perpetuam accessionem non habent, interdum vero de iis quarum non recedit accessio, sed insignes faciunt mutationes singularum accessionum in principium, incrementum, vigorem et declinationem. Sed juniores quosdam medicos eas, quæ non magnam mutationem habent, appellare συνόχους: eas autem et συνεχεῖς dicere solas, quæ non veniunt ad integritatem, et διαλείπουσι, Intermittunt, post singulas accessiones. Easd. autem ab antiquis nonnunquam vocari συνεχεῖς, nonnunquam διαλείπειν dici, quod inter continuas et integre desinentes mediæ sint: proinde eas, ubi cum synochis conferuntur, διαλείπειν dici: cum iis vero, quæ ad integritatem perveniunt, continuas. Hæc e Gal. Gorr.: qui et ista addit, Διαλείπων πυρετὸς, Intermittens febris. Est autem febris putrida, quæ vicissim solvitur et repetit. Gignitur omnis ex humore putrescente, non quidem ubique, sed in habitu corporis et

minoribus venis; eoque differt a continua, cujus materia in vasis majoribus continetur: discrimen enim a loco est. Putret autem triplex tantum humor, pituita, bilis flava, bilis atra. Inde tres sunt διαλειπόντων πυρετῶν, Intermittentium febrium, differentiæ, materia differentes, quotidiana, tertiana, quartana. Quotidianam pituita, tertianam bilis flava, quartanam bilis atra gignit, putrens et per habitum corporis delata. Apud Eosd. legitur et διαλείπων σφυγμὸς, Pulsus intermittens, deficiens. Est autem pulsus inæqualis in pluribus pulsationibus, in quo non solum uno, sed pluribus etiam magnis unus minor apparet, atque interdum totus quoque motus aboletur. Huic contr. est ὁ παρεμπίπτων, in quo expectata quiete, in medio tanquam supervacuus aliquis pulsus incidit: fit autem ab imbecillitate facultatis pulsificæ. Differt ἀπὸ τῆς ἀσφυξίας, quod hæc, ut sensus ipse indicat, sit veluti defectus totius functionis, ille vero dimidiatæ tantum privatio. || Participio interdum jungitur, pro Desino, Xen. (Ἀπολ. 16.) Οὐ πώποτε διέλιπον καὶ ζητῶν καὶ μανθάνων, Nunquam desii quærere et discere. Sed proprie sonat, q. d. Non desii quærere, et ita quidem, ut nec ullum tempus intermittam. Lucian. (1, 200.) Οὐ διαλείπετε κατιόντες. Et cum partic. pass. Chrys. Οὔτε διαγωνιζόμενος οὔτε στεφανούμενος διέλιπε. Sed Polit. ap. Herodian. 7, (1, 15.) Ἀσκῶν τε καὶ γυμνάζων τοὺς στρατιώτας οὐ διέλιπε, Vertere maluit, Nihil sibi ad exercendos milites reliqui faciebat. At ego non video cur ab altera illa interpr. discedendum fuerit; nam οὐ διαλείπω τοῦτο ποιῶν, Non aliud esse puto quam διατελῶ τοῦτο ποιῶν. Interdum tamen absque negatione: ut in h. l., qui affertur e Plut. διαλείπω τιμῶν τὸν Θεόν. Et in h. e Dem. Διαλέλοιπα ἐπιβουλεύων. || De spatio loci, Disto, Absum: Arrian. Διαλείπουσαι ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ συνορᾷν τε ἀλλήλους καὶ κατακούειν εὐπετῶς, Suid. ἀλλήλων ἀπέχουσαι. At Thuc. addidit præp. ἀπὸ, 7, (38.) p. 246. Διαλιπούσας δὲ τὰς ὁλκάδας ὅσον δύο πλέθρα ἀπ' ἀλλήλων κατέστησεν, ubi malim διαλειπούσας in præs.: ut vicissim in eo quem protuli initio hujus semipag. loco ex Eod. lego διαλιπούσης potius quam διαλειπούσης. [" Ad Mœr. 3. Toup. Opusc. 1, 361. 548. 2, 252. Wyttenb. Select. 149. 151. Plut. Mor. 1, 910. ad Charit. 336. Herod. 529. 530. Diod. S. 1, 326. 2, 248. 561. 573. Dionys. H. 1, 504. Desino, cum participio, Cattier. Gazoph. 97. Wessel. de Jud. Arch. 16. Valck. Phœn. p. 575. Hipp. p. 237. Διαλείπων, Bast Lettre 140. Διαλιπὼν, ibid. Brunck. Anal. 2, 70. Dionys. H. 3, 1326. Plut. Alex. 173. Schm." Schæf. Mss.] Διάλειμμα, τὸ, Quod interjectum est spatii, Intermissio. Et ἐκ διαλείμματος, vel ἐκ διαλειμμάτων, quod Latini Ex intervallo. Plut. Pericle, Τὸ συνεχὲς φεύγων καὶ τὸν κόρον, οἷον ἐκ διαλειμμάτων ἐπλησίαζεν. Sed et furiosi intervalla ita vocari Bud. tradit. In febre quoque διάλειμμα, sicut διαλείποντα πυρετὸν appellari dictum fuit, Intermissio; Laxamentum, Bud. Dicitur autem διάλειμμα in febribus quidem ἀπυρεξία, in aliis vero morbis, ut cephalæa, epilepsia, podagra, simpliciter διάλειμμα, Gorr. Vide Διαλείπω. [" Thom. M. 216. Plut. de S. N. V. 59." Schæf. Mss.] " Διάλειψις, Intermissio." [" Thom. M. 216." Schæf. Mss. Suid. v. Διακωχή.]

" Ἀδιάλειπτος, Non intermissus, s. Intermissione " carens: i. e. Jugis, Perpetuus." [Clem. Alex. 792.] " Ἀδιαλείπτως, Sine intermissione, Nullo intervallo, " i. e. Jugiter, Perpetuo, Indesinenter, Incessabili- " ter." [" Chrys. in Ps. 100. T. 1. p. 926, 27." Schæf. Mss. * Εὐδιάλειπτος et * " Εὐδιάληπτος, cf. not. ad Marin. 105." Boiss. Mss. * Ἐπιδιαλείπω, Alex. Trall. 1. p. 105.]

Διαλιμπάνω, i. q. διαλείπω, Intermitto: sicut ἀπολιμπάνω, i. q. ἀπολείπω, et καταλιμπάνω, i. q. καταλείπω. Gal. in Hippocr. Epid. 1, 3. Συνεχεῖς δὲ, μόνους ἐκείνους, ὅσοι μήτ' εἰς ἀπυρεξίαν λήγουσι καὶ διαλιμπάνοντας τοῖς κατὰ μέρος παροξυσμοῖς. [" Valck. Oratt. 373." Schæf. Mss.]

[* " Εἴσλειψις, Theod. Jer. 30, 11. ubi tamen dubio caret leg. esse ἔκλειψις." Schleusner. Lex. V. T.]

Ἐκλείπω, Derelinquo, Relinquo, Desero, Thuc. 1. Τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. Ibid. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες. Et e Plut. Fabio, Τὴν τάξιν ἐκλείπειν, quod et λείπειν dicitur, unde λειποτάκτης, Ordinem relinquere: Pericle, Κλήσεις δείπνων ἐξέλιπε. Item τὸ ἐλπίζον ἐκλείπειν, in Galba, Spem relinquere. Et ἐκλείπειν τὸν βίον, Relinquere vitam. Ex Aristoph. (N. 584.) Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς. Item pro Omitto, Prætermitto, Plato Symp. Ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι: Idem ibid., ἐκλείπειν et παραλείπειν pro eod. ponit. Plut. Numa, Νομοθέταις ἐκλείπουσι δι' ἄγνοιαν: [cf. 1, 311.] At vero e Xen. (K. Π. 1, 2, 14.) ἐκλείπειν τι τῶν νομίμων, legitur et ἐλλείπειν, pro Delinquere quippiam adversus legem; sed potest et verbo Omittere, Prætermittere reddi magis ad verbum; nam qui prætermittit aliquid eorum quæ lex jubet, is delinquit. Vide Ἐλλείπω. [" Prætereo, Non adeo, Herod. 4, 33. Ἐκλιπεῖν Ἄνδρον." Schw. Mss.] || Ἐκλείπω, neutrum, Deficio, Desum, Xen. Œc. (7, 19.) Πρῶτον μὲν γὰρ, τοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον: quod ita redditur ap. Colum. tanquam e Cic. Et ne genus humanum temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum femina est conjunctus. || Item in ea Deliquii signif., qua dicitur Animi deliquium, et Solis aut Lunæ deliquium. Xen. K. Π. 8, (7, 3.) Ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. Pericle, Τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη, καὶ γενέσθαι σκότος: Alex. Ἡ μὲν οὖν σελήνη τοῦ βοηδρομιῶνος ἐξέλιπεν. [Thuc. 2, 28.] || Morior: Ἐκλιπόντων κληρονόμος, e Plat. de LL. Affertur et ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, VV. LL. [" Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, Relinquere urbem et ad superiora loca se recipere, Herod. 6, 100." Schw. Mss. " Musgr. Rhes. 595. Wakef. Ion. 497. 1456. Phil. 400. Kuster. Aristoph. 14. ad Diod. S. 1, 387. 729. 2, 140. Dionys. H, 1, 99. Boiss. Philostr. 349. 633. Schneid. ad Xen. Œc. p. 51. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 278. 392. 2, 393. Phryn. Ecl. 169. Thom. M. 284. ad Charit. 83. 449. Markl. Suppl. 1194. Dawes. M. Cr. 514. ad Xen. Mem. 2, 1, 8. Ind. Œcon., Apollod. 187. Herod. 495. ad Lucian. 1, 261. Valck. Diatr. 242. Zeun. ad Xen. K. Π. 441. Brunck. ad El. 985. Morior, Valck. Hipp. p. 320. Diatr. 10. Wakef. S. Cr. 2, 94. Diod. S. 1, 68. Heyn. ap. Apollod. 1099. Fischer. ad Palæph. 108. Deficio, Dawes. M. Cr. 210. De sole, ad Lucian. 2, 85. De luna, Ammon. 105. Conf. c. ἐλλ., Boiss. Philostr. 633. Ἐκλείπων, Dionys. H. 2, 727. 748. 1094. Ἐκλ. τὸ ζῆν, Diod. S. 2, 458. 566. ad Lucian. 3, 222. Plut. Alex. 105. 136. Schm. Ἐκλ. εἰς, Larcher. ad Xen. 1. p. 26. Schneid. Anab. p. 21. Abresch. Diluc. 493. ad Herod. 219. 484. 641. Ἐκλέλοιπα, Musgr. Tro. 452. Herc. F. 229. Heyn. Hom. 4, 37.: Anton. Lib. 158. Verh. Καὶ αὐτὸν οὐκ ἐκλείπει κρύος οὐδὲ καῦμα, Interpr. Quod (saxum, πέτρος) et frigori et æstui omni est obnoxium. * Ἐκλειπτέον, Boiss. Philostr. 633." Schæf. Mss.] Ἔκλειψις, Defectio, Defectus, Plut. de Def. Orac. Λιμνῶν καὶ ποταμῶν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν, Lacus et amnes deficiunt, et in totum pereunt, Turn. Et Defectus, s. Omissio, quæ fit in oratione. Quintil. 8, 6. Quidam synecdochen vocant, cum et id in contextu sermonis, quod tacetur, accipimus. Verbum enim e verbo intelligitur: quod inter vitia ἔκλειψις vocatur, Arcades ad portas ruere. Donatus autem in Terentium, multis in ἔκλειψιν esse annotat, et quidem quæ venustatem etiam addat: ut in hoc Andriæ loco, Quod plerique omnes faciunt adolescentuli, Ut animum ad aliquod studium adjungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum, aut ad philosophos: annotat, Ἔκλειψις pulcra et familiaris Terentio: nam possumus subaudire Audiendos, s. Sectandos. Sic et aliis quamplurimis ll. hujus figuræ usum ostendit. Quinetiam alicubi ἀσύνδετον et ἔκλειψιν, quibus simul utitur Terent., ait esse figuras proprias Terentianas. At vero in isto l. qui itidem legitur in Andria, Act. 1. sc. 1. Non tu ibi gnatum ? vult esse vel ἀποσιώπησιν, vel ἔκλειψιν: deesse enim Invasisti, Objurgasti, Adortus es. || Ecleipsis, et

Gall. itidem Eclipse, Deliquium: vt ἡλίου vel σελήνης ἔκλειψις, Solis aut Lunæ deliquium; et ἡλιακὴ vel σεληνιακὴ ἔκλειψις, pro eod. Auctor Axiochi (p. 193.) Καὶ δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἀνατολάς τε καὶ δύσεις, ἐκλείψεις τε καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεις. ["Desertio, Herod. 6, 25. Διὰ τὴν ἔκλ. τῶν νεῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ." Schw. Mss. "Mors, Wakef. S. Cr. 2, 94. Deliquium, ad Lucian. 2, 85." Schæf. Mss.] "Ἀνέκλειπτος, Indeficiens, Indesinens; ideoque Per-"petuus." ["Georg. Lapitha Poem. Mor. 690. Vita S. Nili Jun. p. 6. Ed. Rom. 1644." Boiss. Mss. "Chrys. in Gen. Hom. 20. T. 1. p. 136, 24." Seager. Mss. * Ἀνεκλείπτως, Diod. S. 1, 53. 107.] "Δυσέκλειπτος, Ægre deficiens, aliis Indesinens." [Plut. 9, 296.] Ἐκλειπτικὸς, Eclipticus, i. e. Ad eclipsin pertinens, Eclipseως effectivus, Plut. Romulo, Σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. Ex Alex. Aphr. Οἱ ἐκλειπτικοὶ σύνδεσμοι, cum ita planetæ coeunt ut alter obscuretur, VV. LL. Et τὰ ἐκλειπτικὰ e Plin. 2, 16. de stellis, Stationes in mediis latitudinum articulis, quæ vocant ἐκλειπτικά. [* Ἐκλειπὴς, Dio Cass. 55, 22.] "Ἐκλειπία, Derelictio, Desertio. Apud "Suid. Ἄδικον ἡγεῖτο τὴν ἐκλειπίαν τῆς πρὸς τοὺς "ὁμωμοκότας πίστεως, καὶ σφάζει ἑαυτὸν, Injustum "ducebat frangere fidem, ad verbum, Deserere," [ex Josepho A. J. 19, 3. * "Ἀνεκλειπὴς, Clem. Alex. 557." Kall. Mss.] Ἐκλιπὴς, Qui deficit, deest, Prætermissus, Omissus, Thuc. 1, (97.) Ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, Quod ab omnibus prætermissus esset hic locus. Exp. et Cui aliquid deest, i. e. Imperfectus. Item τὸ ἐκλιπὲς τοῦ ἡλίου, [Thuc. 4, 52.] in VV. LL. pro ἔκλειψις, Defectus solis. "Ἀνεκλιπὴς, i. q. ἀνέκλειπτος," [LXX. Sap. 7, 15. 8, 18. * Παρεκλείπω, Judith 11, 13. * Προεκλείπω, Hippocr. 1274.] "Συνεκλείπω, Simul "deficio," ["Theod. Prodr. Rhod. 122." Boiss. Mss. * Ἐκλιμπάνω, Eur. Med. 800. Anton. Lib. 122. "Hesych. Illustr. v. Νέστωρ," Boiss. Mss. "Valck. Oratt. 374." Schæf. Mss. * Ἐκλοιπάζω, unde Ἐξελοιπάσθη, Gl. Prorogata fuerit.]

Ἐλλείπω, Relinquo, Prætermitto, Prætereo, Jul. Imp. Ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνῄδειν ἐμαυτῷ τοῦ πρός σε γιγνομένου καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, ubi tamen Bud. passiva voce reddidit, Ego vero si mihi conscius essem officii erga te vel tantulum præteriti s. deserti. Idem Bud. ἐλλείπω pro παραλείπω poni docens, affert Ἐξέλιπε τὸν βίον ex Isocr., sed perperam, cum ἐξέλιπε sit ab ἐκλείπω. Plato Timæo, Οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδὲν, Nihil promtitudinis prætermittemus, Nihil reliqui nobis faciemus ad promtitudinem. Usus est et Xen. (K. Π. 4, 5, 15.) eod. loquendi genere, Καίτοι γε ἀνδρείας καὶ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπων, ubi tamen a Bud. exp. etiam, Quamvis nec strenuitate nec promtitudine deficeretur. || Dicitur præterea ἐλλείπει με τοῦτο, Deficit me hoc, Polyb. 5, (93, 4.) Ὅταν ἐλλείπωσιν αἱ χορηγίαι τὰς ἑκάστων ἐπιβολάς. Item ἐλλείπειν opp. τῷ πλεονάζειν ap. Aristot., alicubi vero et τῷ ὑπερβάλλειν, ubi ἐλλείπειν est Omnibus numeris absolutum non esse, Imperfectum esse. Item aliis modis; nam ap. illum Eth. 2, 2. Τά τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τα ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχὺν, redditur ἐλλείποντα γυμνάσια, Pauciores ac remissiores exercitationes: subjungit autem, πλείω καὶ ἐλάττω in ead. signif., περὶ τῶν ποτῶν καὶ τῶν σιτίων loquens. Et ejusd. l. c. 6. Ὃ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει, Quod nec superat, nec deserit id quod oportet adesse. Sed malim, Quod nec abundat, nec parcius est. Vide et Ἔλλειψις. Affertur autem ex eod. Aristot. Œc. 1. Τὸ σωζόμενον et τὸ ἐλλεῖπον, pro Incolume et vitiatum. || Item ἐλλείπω τούτου, Deficior hac re, Thuc. 1, (80.) Ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν, Hac re deficimur, destituimur. Sic ἐλλείπω βιβλίων. Sed affertur et ἐλλείπει μοι τῆς γενέσεως, pro ἐλλείπω τῆς γενέσεως, e Plat. ["Sic Dem. 326. Ὧν ἐνέλιπε τῇ πόλει, Quæ deerant civitati." Schw. Mss.] || Ἐλλείπειν ut pro Deesse, sic et pro Abesse, Aristot. Ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσουτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, Tantum abest ut contristetur, ut etiam lætetur. || Vices implere nequeo, Non exacte facio, Bud. ap. Isocr. Nicocle (12.)

A Φημὶ δὲ πράττειν ἕκαστον ὑμῶν ἐφ' οἷς ἐφέστηκεν, ἐπιμελῶς· καθ' ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλίπητέ τι τούτων, ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις. Sed ap. Thuc. extant aptiora hujus signif. exempla, utpote ita utentem sine casu; ubi etiam malim reddere Deesse suo officio. Quali forma et Lat. Delinquere. || Ἐλλείπομαι etiam invenitur, et quidem pro Assequi nequeo, Efficere non possum. "Deficio." Item pro Cedo, et paria facere non possum. Quarum signiff. e Xen. affert exempla Bud. 757. ["Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 310. ad Lucian. 1, 594. Brunck. Aristoph. 1, 271. Diod. S. 2, 147. Plato Phædr. 333. Thom. M. 683. Wolf. Proleg. 256. Markl. Iph. p. 304. Wakef. S. Cr. 4, 79. Phryn. Ecl. 101. Jacobs. Anth. 7, 164. ad Xen. Mem. 2, 1, 8. K. Π. p. 27. 405. Zeun., Dawes. M. Cr. 210. Valck. Callim. 134. Cum gen., Dionys. H. 1, 486. 5, 151. Plato Phædro 325. Wyttenb. Sel. 109. Cum dat., Bergler. Præf. Il. p. 10. Ἐλλείπειν κατά τινος, Toup. Opusc. 1, 385. Τὸ ἐλλεῖπον, Jacobs. Anth. 11, 389. Xen. K. Π. 93. * Ἐλλειπόντως, Brunck.
B Apoll. Rh. 83." Schæf. Mss. Dionys. H. de C. VV. 303. Schæf.] Ἔλλειμμα, τὸ, Quod deest, deficit, Id quod deest alicui, rei cuipiam, ut sit integra s. absoluta, aut qualis esse debet, Plut. Coriolano, Ἐν δὲ τοῖς κάτω χρόνοις μίαν θυσίαν τριακοντάκις ἐποίησαν, ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ προσκρούματος γίνεσθαι δοκοῦντος. Bud. ἔλλειμμα seu in plur. ἐλλείμματα esse dicit, quæ Latini Reliqua vocant, h. e. Quod reliquum est pensionis non persolutæ: afferens e Synes. φόρων ἐλλείμματα, pro Tributorum reliqua. Huc autem pertinet, quod in nomine Λοιπάδες dixi, sc. ἐλλείμματα et λοιπάδας pro una eademque signif. ap. Justinian. inveniri. Sed hoc addo iis quæ a Bud. de ἔλλειμμα s. ἐλλείμματα scribuntur, ita vocari Reliqua, quasi quæ desint ad summam perficiendam. || In VV. LL. ἔλλειμμα exp. etiam Delictum, Erratum. ["Ad Timæi Lex. 130." Schæf. Mss.] "Ἔλημμα, Defectus, VV. LL. "perperam, pro ἔλλειμμα." Ἔλλειψις, ἡ, Prætermissio, Omissio, ut cum Athen. scribit σησαμοῦς dictum esse κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. Talem autem no-
C minis hujus usum et in multis Eust. ll. habes. Potest vero et Defectus reddi. Pro eod. et ἔκλειψις invenitur, utapparet ex iis, quæ in illo nomine protuli, exemplis; sed ἔλλειψις rectius dici puto quam ἔκλειψις in hujusmodi ll. Huic porro nomini ἔλλειψις opp. ὑπερβολὴ ap. Aristot., non semel, i. e. Excessus. Exp. tamen et aliis verbis, ut in isto ejus l., Eth. 2, 6. Τὸ δ' ἴσον, μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως, Æquale autem dicitur id quod medium est inter nimium et parum. Et c. 8. Οὕτως αἱ μέσαι ἕξεις πρὸς μὲν τὰς ἐλλείψεις, ὑπερβάλλουσι, πρὸς δὲ τὰς ὑπερβολὰς, ἐλλείπουσι, Sic medii habitus, si cum iis qui modum deserunt comparentur, superant; si cum iis qui superant, deserunt. ["Greg. Cor. 215. 219. Add. ad Diod. S. 1, 145." Schæf. Mss.] Item Παρέλλειψις ap. Tryphon., Prætermissio unius e geminatis consonantibus, ut κάλιον pro κάλλιον, et θᾶτον pro θᾶττον. At ἔλλειψις est Eid. ut γεραὸν pro γεραιόν. [* Ἐλλειπτικὸς, Gl. Defectivus, "ad Mœr. 307. ad Timæi Lex. 218. Steph. Dial. 47." Schæf. Mss. * "Ἐλλειπτικῶς, Schol. Lucian. Gymn.
D 17." Boiss. Mss.] "Ἐλειπασμὸς, dicitur legi alicubi ap. "Lucian. (3, 607.) sed perperam: ideoque Lascaris pro "eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, Reliquiæ: alii "ἐλλιπασμὸς, Saginatio, a λιπαίνω." "Ἐλλειπὴς quo-"que affertur pro Defectus, Mancus, Egens; sed scr. "esse sine diphth. per simplex ι ἐλλιπὴς, tradit Suid." ["Wyttenb. ad Plut. 1, 187. Wassenb. ad Hom. 166. Diod. S. 2, 280. 608. Steph. Dial. 23." Schæf. Mss. Schol. Aristoph. Πλ. 15. Theophyl. 2, 597. "Schol. Pind. Ὀ. 4, 38. sed scr. ἐλλιπῶς." Boiss. Mss. Schol. Theocr. 1, 40. * "Ἀνελλειπὴς, Chrys. περὶ Ἀκαταλ. 5. T. 6. p. 422, 8." Seager. Mss. Clem. Alex. Cohort. ad Gent. p. 70. sed scr. censent ἀνελλιπής. "Const. Apost. 7, 35. Cyrill. Hier. 26. 50. 199. 220." Kall. Mss.] Ἐλλιπὴς, Cui deest aliquid, deficit, Imperfectus, Quidam ap. Athen. 14. τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς, καὶ μηδὲν ἐλλιπές. Item ἐλλιπὲς, Quod deest, Philostr. Epist. 39. Ἡ καλλωπιζομένη γυνὴ θεραπεύει τὸ ἐλλιπές. Et cum gen. ap. Thuc. (7, 8.) Affertur autem et cum dat., e Plat. Ἐλλιπὴς τῇ δυνάμει, Defectus viri-

bus. ["Jacobs. Anth. 8, 129. 11, 389. Philipp. 69. et Jacobs., Steph. Dial. 23. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 112. ad Diod. S. 1, 345. 2, 280. Plato Jun. Epigr. 1. Jacobs. 360. Valck. Phœn. p. 374. Wyttenb. ad Plut. 1, 187. Ἐλλ. et ἐλλειπὴς, ad Plut. 5, 253. Hutt." Schæf. Mss. Ἐλλιπέστερον, Dionys. H. 2. 227.] Hinc Ἐλλιπῶς, Ita ut aliquid desit, Imperfecte, Non plene. ["Cum gen., Schol. Apoll. Rh. p. 28." Schæf. Mss. Ἀνελλιπὴς, illi contr. ["Perfectus, Theod. H. E. 1, 4." Mendham. Mss. "Eust. 66, 36." Seager. Mss.] "At Ἀνελληπὴς, pro Situm "redolens, nescio unde irrepserit in VV. LL." [* Ἀνελλιπῶς, Apollon. Dysc. de Pronom. 261. Bekk. "Schol. Pind. Ὀ. 10, 16. Herodian. Epimer. 188." Boiss. Mss. "Artemid. 2, 70. Clem. Alex. Pæd. 2, 12. Amphil. 47. Cyrill. Hier. 50. 208." Kall. Mss.] "Περιελλείπω affertur pro Deficio, Inferior sum." [Hoc vocab., una cum * Περιέλλειψις, quod in Lexx. Gr. affertur, Schneidero dubiæ fidei videtur. * Ἐλλιμπάνω, Basil. 3, 302. 442. 482. Tzetz. Exeg. in Il. p. 74, 21.]

Ἐπιλείπω, Deficio, Desum, Thuc. 3, (20.) Ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο. Et πνεύματος ἐπιλιπόντος ap. Plut. περὶ ἠθικὴς ἀρετῆς. Philo V. M. 1. Ἐπιλίποι ἂν ὁ βίος τοῦ βουλομένου διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἕκαστα, Vita defecerit. Sed frequenter cum accus. Τοῦτό με ἐπιλείπει, Hoc me deficit. Isocr. (ad Dem. 3.) Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Athen. Ἐπιλείποι δ' ἄν με χρόνος εἰ ἐκτίθεσθαι βουληθείην. Lucian. (2, 931.) Οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος. Dicitur et Τοῦτό μοι ἐπιλείπει: legimus enim ap. Synes. Οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ Θεῷ. ["Wakef. S. Cr. 4, 181. Steph. Dial. 61. Brunck. Aristoph. 1, 270. T. H. ad Plutum p. 293. ad Diod. S. 1, 686. Dionys. H. 1, 107. Boiss. Philostr. 349. 440. 489. Jacobs. Anth. 7, 46. 164. Thom. M. 349. Fischer. Palæph. 104. J. Gronov. ad Cebet. 133. Zeun. ad Xen. K. Π. 224. 441. ad Herod. 362. 520. 530. 554. Valck. Callim. 281. Athen. 1, 16. 17. Ἐπιλείπει ἐμὲ ὁ χρόνος, Demosth. 324, 17. Bibl. Crit. 3, 2. p. 45. Athen. 1, 3. Ἐπιλεῖψαι, Platonius." Schæf. Mss. * "Ἐπίλειμμα, Schol. Arat. 99." Wakef. Mss.] Ἐπίλειψις, Defectio, Thuc. 2, (50.) Τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο. [* "Ἀνεπίλειπτος, Gem. Pletho in Mustox. Syll. Fasc. 3. p. 5." Boiss. Mss.] Ἐπίλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus. Τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Platoni. Et ἐπίλοιπος χρόνος, Herod. Reliquum tempus, s. Sequens, [4, 154. 6, 33.] "Ἐπιλιπὴς, Deficiens, Qui deest." [Hesych. * "Ἐπιλιπῶς, Herodian. Epimer. 188." Boiss. Mss.] * Συνεπιλείπω, Jambl. V. P. 202.]

Καταλείπω, Relinquo, Desero, Il. Ω. (726.) καδδέ με χὴρην Λείπεις ἐν μεγάροισι: poet. pro καταλείπεις δέ με, Me viduam domi relinquis, deseris. Et B. (160.) Καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην. Sæpe autem in prosa dicuntur parentes s. propinqui, s. generalius, majores, nobis aliquid καταλελοιπέναι, itidemque nos posteris dicimur καταλείπειν. Dem. in Mid. Εἰσφέρων ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε: (145.) Τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον. Vicissim autem dicimur posteris καταλείπειν: Lucian. Demonacte, Ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει. Et e Dem. (35.) Καταλείπειν τὴν δόξαν, pro Relinquere posteritati gloriam suam, VV. LL. Ubi affertur et ex Aristot. Polit. 8. Καταλείπει τὴν Φρυγιστὶ ἁρμονίαν μετὰ τῆς Δωριστὶ Σωκράτης. Ibid. ex Isocr. Evag. Καταλείπω τὸν λόγον, Relinquo orationem, pro Finem dicendi facio. Redditur et verbo Desero aliquando: Καταλείπειν τὴν κυρίαν, Deserere vadimonium. Cui opp., Ἀπαντᾷν πρὸς τὴν κυρίαν, Obire vadimonium. Bud. ‖ Καταλείπω, pro Instituo hæredem, vide in Παραλείπω, quod illi opp. ["Ad Charit. 563. 586. 601. 605. Diod. S. 1, 490. 2, 37. ad Cornel. Nep. 348. Wyttenb. ad Plut. 1, 109. Brunck. Phœn. 1753. Conf. c. καταλαμβάνω, ad Diod. S. 1, 700. 2, 272. 366. Kuster. Aristoph. 109. Med., Xen. Mem. 1, 1, 8. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 14. ad Herod. 168. Καταλείπεται, Reliquum est, Valck. ad Chrys. 32. Bergler. Alciphr. 224. Τὰ καταλειπόμενα, A Toup. Opusc. 1, 561." Schæf. Mss.] Item Καλλείπω, per sync. poet., pro καταλείπω, Solon. (1, 5.) ἀλλὰ φίλοισι Καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχὰς, Linquere, ut videbis p. 116. 117. Cic. Lex. Usus est et Hom. [Il. K. 238. Ξ. 89.] Κατάλειμμα, τὸ, Quod relictum est, Reliquiæ, ex 1 Reg. 13, (15.) Τὸ κ. τοῦ λαοῦ, [Hesychio ὑστέρημα, μέρος.] Κατάλειψις, Relictio; Reliquiæ, VV. LL. [LXX. Gen. 45, 7.] "Κάλλειψιν poetæ dicunt pro κατά-"λειψιν, Hes." Κατάλειπτος, Relictus, VV. LL. "Vide et Καταλείφω." Κατάλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus, Aristot. Œc. 2. Τὰ κατάλοιπα ἔχειν ἀδεῶς, [Polyb. 3, 91, 9. 5, 82, 13.] "Καταλιμπάνω, Relinquo, ut "καταλείπω, Plato Epist. 9. Χώραν καταλιμπάνειν "φαύλοις ἀνθρώποις, Locum relinquere et cedere im-"probis hominibus. Sic Suid. καταλιμπάνω σε dici "tradit pro ἀφίημί σε." [Athen. 341. "Lucian. Catapl. 3." Boiss. Mss. * Ἀντικαταλείπω, Jambl. V. P. 18. 83.] Ἐγκαταλείπω, Intus relinquo: ἐγκαταλείπειν φρουρὰν, Thuc. (1, 115.) Et ap. Dem. B Ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, Si reliuquant in aliena familia, Bud. [cf. p. 1099.] Invenitur et pro Desero, ea signif. qua dicimur aliquem deserere qui in periculo versatur. ["Sylb. ad Paus. 210. 292. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 7. 9. ad Herod. 644. (2, 302. Reiz.) ad Charit. 563. Wakef. S. Cr. 4, 18. Diod. S. 2, 55. 449. ad Dionys. H. 2, 1251. 1256.: ἐλπίδας, ad Liv. 1, 205." Schæf. Mss.] Ἐγκατάλειμμα, Reliquiæ, Monumentum, Mnemosynum, VV. LL. [Paul. Æg. 6, 36. * Ἐγκατάλειψις. Gl. Reliquatio, "Basil. Hom. Mor. 256. Schol. Jo. Climac. p. 27." Boiss. Mss.] Ἐγκαταλιμπάνω, i. q. ἐγκαταλείπω, ["Aristot. Rhet. p. 46." Wakef. Mss.] "Ἐκ-"καταλείπω, Relinquo, Penitus destituo." [* Παρακαταλείπω, Dio Cass. 315. * "Περικατάλειπω, (poet. Περικαλλείπω,) Nicander Θ. 809." Wakef. Mss.] "Προσκαταλειπω, Insuper relinquo, Philo de Mundo, "Τὰ προσκαταλειφθέντα τοῖς ἐπιβρίσασι δεινοῖς, Reli-"quiæ quæ sævientibus malis superstites fuerunt." ["Pallad. V. Chrys. p. 38." Boiss. Mss. * Συγκαταλείπω, Thuc. 5, 75. * Ὑποκαταλείπω, Hippocr. C 102.]

Παραλείπω, Prætermitto, Omitto. Sæpe vero pro eo quod dicitur Omittere, i. e. Silentio præterire. Dem. pro Cor. Πολλὰ τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, παραλείψω. Idem ibid. Ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παραλείπω. Isocr. Symm. (28.) Τὰ μὲν πικρότατα παραλείψω, μνησθήσομαι δὲ τούτων μόνων κ. τ. λ. Sic usus est Xen. quoque (K. Π. 5, 3, 21.) et ante hos omnes Thuc. (2, 51.) Dicitur etiam aliquis nihil παραλείπειν in aliqua re agenda, i. e. nihil prætermittere, qui modis omnibus eam efficere studet. Sic autem et pass. voce usus est Herodian. 3, (9, 8.) Καὶ οὐδὲν παρελείπετο εἶδος πολιορκίας. ‖ Παραλείπω ἐν ταῖς διαθήκαις, Prætereo, inquit Bud., cui opp. καταλείπω. Quod tamen καταλείπω alibi sine adjectione etiam exp. Instituo hæredem. ["Ind. Xen. Mem., Diod. S. 1, 350. Athen. 223. ad Charit. 569. Boiss. Philostr. 462.: περί τινος, Diod. S. 1, 398. * Παραλειπτέον, Diod. S. 2, 407. Lucian. 2, 65." D Schæf. Mss. Xen. Ἀγ. 8, 3.] Παράλειψις, Prætermissio, Omissio, Præteritio. Peculiariter autem sic appellatur Figura quædam, cui convenit definitio hæc, quam Auctor Rhetorices ad Herennium tribuit ei, quæ ab eo dicitur Occupatio, scribens, Occupatio est cum dicimus nos præterire, aut non scire, aut nolle dicere id quod tunc maxime dicimus, hoc modo: Nam de pueritia quidem tua, quam tu omni intemperantiæ addixisti, dicerem, si hoc tempus idoneum putarem; nunc consulto relinquo, et illud prætereo, quod te etc. Sic Terent. Phorm. Act. 1. Sc. 3. Donatus παράλειψιν esse scribit in his verbis, Ut ne addam quod sine sumptu ingenuam, liberalem nactus es: Quod habes, ita ut voluisti, uxorem sine mala fama: palam Beatus: ni unum hoc desit etc. Sed addit idem Gramm., in ea velut ex abundanti enumerari adjecta. Quod non intellexerunt vulg. Lexicorum consarcinatores, a quibus ex ipso Donato παράλειψις ita definitur, Figura in qua velut ex abundanti enumerantur adjecta. Cum enim addit

ille, In qua velut ex abundanti etc., ad hunc locum peculiariter respicit. ["Toup. ad Longin. 401. Lesbon. 181." Schæf. Mss. * Παραλειπτὸς, Athen. 8. * Ἀπαράλειπτος, Alex. Trall. 5. p. 241. Schol. Soph. Aj. 369. "Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. 199." Boiss. Mss.] "Ἀπαραλείπτως, Abunde, VV. LL. Sonat "tamen potius, Ita ut nihil omissum sit." [Marinus V. Procli p. 15. "Gelas. Comm. de Conc. Nicæno p. 2. Ed. Balfor. Paris. 1599." Boiss. Mss. * Παραλειπτικὸς, Hermog. Form. Or. 268, 12. Schol. Ven. Il. B. p. 60. * Παράλοιπος, i. q. περίλοιπος, Aristot. Anal. Post. 2, 8, 12. Schneidero susp.] "Παραλιμ-"πάνω, Prætermitto, i. q. παραλείπω," [Chrysippus Athenæi 8. "Herodian. Epimer. 159." Boiss. Mss.]

Περιλείπω, Relinquo, Reliquum facio. Sed usitatum est potius pass. Περιλείπεσθαι, et quidem pro Relinqui, i. e. Superesse: unde περίλειμμα, Reliquiæ: et περίλοιπος, Reliquus. Sæpe vero pro Superstitem esse, Herodian. 2, (1, 16.) Μόνος τε τῶν πατρῴων περιλειπόμενος φίλων ἔτι. Sic 1 ad Thess. 4. fin. Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα κ. τ. λ. Item περιλείπεσθαι τοῦ πολέμου, Superstitem esse pugnæ. Bud. ["Valck. Phœn. p. 697. Pass., Casaub. Athen. 1, 95. Diod. S. 1, 452. T. H. ad Plutum p. 326. Heyn. Hom. 7, 658. Conf. c. παραλ., ad Dionys. H. 3, 1758." Schæf. Mss.] Περίλειμμα, τὸ, Reliquiæ, [Plato Menex. 236.] Περίλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus, Aristot. Œc. 2. Ὁπότε δ' ἀπαλλάττοιντο, εἴ τι περίλοιπον εἴη αὐτοῖς, ἐπώλουν. || Superstes, Lucian. in Tyr. Τίνα ἂν ὁ π. κολασθείη τρόπον; Potes tamen et hic reddere Qui superest. ["Aristoph. Fr. 232. Schneid. Anab. 458." Schæf. Mss.] Et Περιλιπὴς quoque in VV. LL. pro Superstes, et quidem cum gen. etiam, e Plat. de LL. ["124. Ast., Schweigh. ad Polyb. 5, 320." Schæf. Mss. * Περιλειπὴς, Dio Cass. 417. * "Ἀπερίλειπτος, Andr. Cr. 49." Kall. Mss.] Περιλιμπάνομαι, ut περιλείπομαι, Supersum, Superstes sum, VV. LL. [Gl. Resideo, Supersum.] Et partic. περιλιμπανόμενος, Superstes. [* Ἐμπεριλείπω, Eust. ad Dionys. P. p. 9.]

Προλείπω, Ante relinquo, Prius relinquo. Apud Plut. προλείπειν dictum videri possit pro Ante tempus relinquere, Consol. ad Uxorem, Καὶ πάλιν ἐκείνου τοῦ καλοῦ Χάρωνος ἡμᾶς προλιπόντος. Sed in exemplis usus verbi hujus, quæ afferuntur e Poëtis, ponitur pro simpl. λείπω, Relinquo, Desero: ut Od. (O. 11.) Κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τε κ. τ. λ. Phocyl. (152.) μυχάτους προλελοιπότες οἴκους. Item dicitur res quæpiam προλείπειν aliquem, Od. B. 279. Οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν, Prudentia Ulyssis non te omnino reliquit, te deseruit, destituit. At vero a Thuc. dicitur aliquid προλείπειν τινὶ, ut mox docebo. || Ante deficio, prius deficio: ut exp. in isto Thuc. 7, (75.) p. 259. Εἴ τῳ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, Si quem prius vires defecissent, i. e. Priusquam iter confecisset, q. d. Si quem in ipso itinere defecissent vires. ["Ruhnk. Ep. Cr. 293. Wakef. Alc. 398. Cattier. Gazoph. 89. Epigr. adesp. 734." Schæf. Mss. Eur. Herc. F. 438. "Pro ἐκλείπω, Animo deficio, Eur. Hec. 438." Seager. Mss. * Πρόλειμμα, Hes. 789.] "Ἀποπρολείπω, vel etiam ἀπο-"πρὸ λείπω, Relinquo longe." "Ἐκπρολείπω, Relin-"quo, Derelinquo, Phocyl. (80.) Μητέρα δ' ἐκπρο-"λίποις, Missam facias, Dimittas." [* Καταπρολείπω, Apoll. Rh. 3, 1163.]

[* "Προσλείπω, Inscr. Muratorii p. 446. No. 3. Chandleri No. 78. Τὰ προσλείψαντα τοῦ ἔργου." Schn. Lex. * Πρόσλοιπος, Jambl. Pyth. §. 16.]

[* "Ὑπερλείπω, Relinquo, Reservo, 1 Sam. 14, 36. ὑπερλείπωμεν. Ita legitur in quibusdam Edd. et Codd. Holm. loco ὑπολείπωμεν, sed perperam, judice L. Bos." Schleusner. Lex. V. T.]

Ὑπολείπω, Relinquo, Reliquum facio. Pro quo dicitur potius Ὑπολείπομαι. Thuc. 1, (140.) Μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε, ὡς διὰ μικρὸν ἐπολεμήσατε, Dem. (301.) Ὑπελείπετο γὰρ αὐτῶν ἕκαστος ἑαυτῷ ἅμα μὲν ῥαστώνην, ἅμα δὲ, εἴ τι γένοιτο, ἀναφοράν. Et passive ὑπολείπεσθαι, Relinqui, Reliquum esse, Superesse, Restare, Thuc. 8, (20.) p. 269. Καὶ ἐπικαθελὼν τὸ ἐν τῇ Τέῳ τεῖχος, εἴ τι ὑπελείφθη. Greg. Ὑπελείπετο δέ τι ἐν αὐτῷ μικρὸν λείψανον. Apud Thuc. habetur ὑπολείπεσθαι etiam pro Subsistere, et ita relinqui a tergo. || Deficio, Minuor, Bud. ex Aristot. ["Ad Herod. 334. 437. 401. ad Diod. S. 1, 188. 241. 297. 2, 54. 64. 461. 485. Brunck. Œd. C. 1532. Thom. M. 895. Kuhn. ad J. Poll. 588. Plut. Alex. p. 66. Schm. Conf. c. ἀπολ., ad Dionys. H. 2, 653. 688. 3, 1501. Ὑπολείπομαι, Thom. M. 529. T. H. ad Plutum p. 326. Dionys. H. 3, 1340. ad Xen. Eph. 183. Remaneo, Xen. K. Π. 78. Ὑπολείπεσθαι ἀπό τινος, Dionys. H. 1, 134. Ὑπολειπόμενος, ὑπολιπ., ad 1, 155." Schæf. Mss. "In astronomia, cf. Delambre ad Ptol. Σύνταξ. T. 2. p. 16." Boiss. Mss.] Ὑπόλειμμα, τὸ. Reliquiæ, Quod residuum est. || In VV. LL. ex Aristot. de Mundo, Ἐξ ὑπολείμματος νέφους γίγνεται. ["Wyttenb. ad Plut. 1, 147." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 1, 11, 3. Schleusner. Lex. V. T. ubi et * Ὑπόλιμμα.] Ὑπόλειψις, pro Reliquiæ, ὑπόλειμμα, VV. LL. e Theophr. [Jambl. V. P. 70.] Ὑπολιπὴς, ὁ, ἡ, Reliquus, Plut. Ὑ. πρᾶξις, Res quæ agenda restat, Bud. ["Dionys. H. 1, 221. 237." Schæf. Mss. Theophr. C. Pl. 3, 13, 2.] Ὑπόλοιπος, Reliquus, Restans, Thuc. 8. Τῆς ὑ. Ἀθηναίων καταλύσεως, Aristoph. (Πλ. 431.) ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται, Dem. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκκλησία μὲν οὐκέτ' ἦν ὑπόλοιπος οὐδεμία, γράφω ψήφισμα. Apud Eund. ὑπόλοιπόν ἐστι, sequente infin., ut interdum ap. Lat. post Reliquum est. Et τὰ ὑ., Reliquiæ ap. Thuc. non semel. Sic autem et Cic. ap. Plat. vertit, Lex. Cic. 322. ["Fac. Paus. 2, 38. ad Herod. 495. 560. 586." Schæf. Mss.] Ὑπολιμπάνομαι, i. q. Ὑπολείπομαι, Relinquor, Resto, ["Deficio, Dionys. H. 1, 160." Schæf. Mss.]

ΝΩΛΕΜΗΣ, ὁ, ἡ, Indesinens, Assiduus: quasi νωλεπὴς, sicut Etym. ADVERBIUM Νωλεμέως dictum putat quasi νωλεπέως, a νω priv. particula, et λείπω. Est autem Νωλεμέως, Indesinenter, Assidue, ἀδιαλείπτως: ut exp. in Il. Δ. (427.) Ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες Νωλεμέως πόλεμόνδε. Sæpe autem νωλεμὲς ap. Eund. et νωλεμὲς αἰεὶ, quod ἀεὶ est ἐκ παραλλήλου, adverbialiter pro νωλεμέως. || Exp. autem et βιαίως in Apoll. Rh. 2, (602.) Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, Violento impetu et concursu se collidentes: (605.) νωλεμὲς ἐρρίζωθεν, Firme radices egerunt. Hes. quoque νωλεμὲς exp. etiam ἰσχυρὸν, βίαιον, καρτερόν. Sed illud etymon, quod modo protuli, huic signif. minime convenire posse videtur. ["Brunck. Apoll. Rh. 78. Heyn. Hom. 5, 98. 6, 374." Schæf. Mss. Apud Hes. est * Νωμαλέως pro νωλεμέως.]

"ΛΕΙΡΙΟΝ, τὸ, Lilium, Lilii species; nam Diosc. "3, 116. scribit κρίνον τὸ βασιλικὸν a nonnullis vo-"cari λείριον: cujus florem esse στεφανωματικὸν, "assumi in coronamenta. Meminit et Theophr. τοῦ "λειρίου, H. Pl. 9, 16, (6.) scribens ephemeron ha-"bere folium simile τῷ ἐλλεβόρῳ s. τῷ λειρίῳ. Ita "enim reponendum esse e Plin. patet, qui l. 25. c. "ult., dicit ephemeron habere folia lilii, sed minora: "e Diosc. 4, 85. ubi et ipse dicit τὸ ἐφήμερον φύλλα "ὅμοια ἔχειν κρίνῳ, λεπτότερα δέ. Idem rursum "Theophr. H. Pl. 6, 6, (9.) τὸν νάρκισσον quoque "vocari tradit λείριον a nonnullis: ut et Suid. scri-"bit λείριον ab Atticis vocari τὸ ἄνθος τοῦ ναρκίσσου, "Florem narcissi. Theophr. tameu cap. ult. mani-"festum discrimen inter λείριον et νάρκισσον ponit. "Idem Lexicographus λείρια vocari scribit non so-"lum τὰ κρίνα, Lilia; sed generaliter etiam τὰ ἄνθη, "hoc ejus siguif. exemplum afferens ex Epigr. Ἡ "μούνη χαρίτων λείρια δρεψαμένη. Itidemque Hes. "et Etym. λείρια nominari ajunt τὰ ἄνθη: et Eust. "λείριον non solum esse Speciem floris, ἴον secun-"dum quosdam, secundum alios κρίνον, sed genera-"liter etiam πᾶν ἄνθος: UNDE Λειριόεις dici pro "ἀνθηρὸς, Floridus: aliis tamen exponentibus ἐπιθυ-"μητὸς, ἡδὺς, προσηνὴς, εὔχρους, quod talia sint τὰ "ἄνθη: nonnullis etiam ἁπαλὸς, Tener:" [Λειριόεντα, Photio ἁπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα.] "Hi τὸ λεί-"ριον, significans ἄνθος, sic vocatum volunt διὰ τὸ

" λεῖον εἶναι, pleonasmo τοῦ ρ, eamque ob rem rectius " scribi per ει diphthongum: cum et citra di- " phthongum simplici ι scriptum reperiatur λίριον. " Utitur porro hoc derivato λειριόεις Hom., Il. N. " (830.) ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψει, Floridam tene- " ramque cutem: Γ. (152.) de cicadis, Δενδρέῳ ἐφε- " ζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι, Vocem suavem. Sic " affertur ET Λείριος Ἀπόλλων ex Apollon. Rh. 4. " pro Suavi: ut ap. Suid. quoque REPERIO Λειρό- " φθαλμος expositum ὁ προσηνεῖς ἔχων τοὺς ὀφθαλ- " μούς, Qui miti et placido aspectu est." [Sed cf. Λιρόφθαλμος.] " Ad prius vero λείριον ut redeam, " ex eo DERIVATUR Λειριόεις, Lilinus, Liliaceus: " κάρη, Nicandr. Ἀ. (406.) pro Lilii flos, ad ver- " bum Lilinum caput. ITEM Λείρινος, Liliaceus, " Lirinus, E lilio factus, Lilio similis. In priore signif. " Diosc. 3, 116. de lirio s. lilio regio, Ἀφ' οὗ καὶ τὸ " χρίσμα κατασκευάζεται ὅ τινες λείρινον, οἱ δὲ σού- " σινον καλοῦσι. Id Plin. quoque Lirinum unguen- " tum s. oleum vocat, 21, 5. 23, 4. In posteriore " signif. Theophr. H. Pl. 3. sub fin. cap. ult., ubi " smilacem habere scribit ἄνθος λευκὸν καὶ εὐῶδες " λείρινον: nam ita scr. esse pro ἠρινὸν, Plin. docet " 16, 35. scribens smilacem esse flore candido olente " lilium. Ex ejusd. Theophr. H. Pl. (8, 13, 6.) af- " fertur ET Λειρώδης pro Liliaceus, Lilium s. Lirium " referens, cum hoc exemplo, Λειρώδη εὐωδίαν ἔχει, " pro, Redolet lilium; sed videndum ne scr. sit " λειριώδης, tetrasyllabως." [" Λείριον, Toup. ad Longin. 313. Opusc. 2, 247. Jacobs. ad Meleagr. p. 4. Anth. 8, 277. Wakef. ad Mosch. 2, 67. T. H. ad Plutum p. 188. Heyn. Hom. 4, 479. Λειριόεις, Wakef. l. c. Clark. ad Il. Γ. 152. Heyn. Hom. 4, 479. 6, 516. Jacobs. Anth. 8, 70. 12, 301. T. H. l. c. Λείριος, Jacobs. Anth. 12, 301. Heyn. Hom. 4, 479." Schæf. Mss. Pind. N. 7, 116.] " Καλλείριον, " Lilium, a pulcritudine sic dictum, VV. LL."

" Λίριον, τὸ, pro λείριον dicitur, Lilium, Lilium " regium, βασιλικὸν κρίνον, ut supra docui. Hes. " exp. non solum κρίνον, Lilium, sed etiam ἄνθος, " Flos: ut supra et λείριον. INDE Λίρινος, Lilia- " ceus, Lilinus, E lilio confectus: ἔλαιον, τὸ ἀπὸ τοῦ " λιρίου, Gal.: qui etiam addit, quosdam sine ν " scribere λίριον pro λίρινον: hoc autem vocari non " tantum κρίνινον, sed etiam σούσινον, et ἀνέθινον, " quorum postremum mendosum est: nec satis " tutum reponere vel ἀνήθινον vel ἀνθινὸν, ut quidam " volunt."

" Λειρὸς, Hesychio ὁ ἰσχνὸς καὶ ὠχρὸς, Gracilis s. " Macilentus et Pallidus." [Inde Λείριον Ernestio deducendum videtur.] " Sic et λειρίας κύνας dici " scribit τὰς κατισχνωμένας καὶ ἀποβαλούσας τὰς τρί- " χας, Quæ emacruerunt et pilos amiserunt," [" Jacobs. Anth. 8, 17. 10, 145." Schæf. Mss.:] " ad- " dens etiam, ἢ τὸν μικρὸν λάγων."

" ΛΕΙΧΗΝ, ῆνος, ὁ, Lichen, Summæ cutis aspe- " ritas cum leni pruritu. Deterior quidem est pru- " ritu, ut qui sine asperitate sit, sed lenior quam " psora aut lepra, adeo ut si jejuna saliva quotidie " defricetur, sanescat: increscens vero, et extremam " cutem in furfures resolvens, in psoram transit, " atque inde in lepram, ubi pro furfuribus piscium " quasi squamulæ concrescunt. Λειχῆνος nomine " illum etiam impetiginosum morbum, Mentagram " Romanis appellatum, sed multo magis ferum et " agrestem ob id dictum, Plin. comprehendit, qui " definitur ab eo non squamis, ut lepra, sed fœdo " cutis furfure, totos primum vultus, deinde vero et " colla pectusque et manus occupante, oculis tantum " immunibus. Fuit autem, ut idem auctor est, " novus morbus et ante Tiberii principatum prorsus " incognitus. Nec vero in iis tantum notis feritas " ejus erat, sed quod admodum contagiosus esset, " soloque osculo vel contactu non humilem aut me- " diam plebem, sed solos proceres invaderet. Omnes " fere λειχῆνα interpr. Impetiginem; at Corn. Celsus " non ita, sed Papulam videtur vocare, cujus duas, " quas habet et lichen, differentias statuit, feram et " mitiorem; nam quæ ab eo describitur impetigo, " sine dubio lepra est. Gorr. Plin. vide 26, 1. " || Callus in equorum genibus et supra ungulas in " flexu earum partium induratus, teste eod. Gorr., " secuto Diosc. 2, 45. ubi et ipse dicit λειχῆνας " ἵππων esse τύλους κατ' ἐπιγραφὴν ἐντετυλωμένους " παρὰ τοῖς γόνασι καὶ παρὰ ταῖς ὁπλαῖς. Sic Plin. " 28, 11. Lichene item equi cum oleo infuso per " aurem. || Herbæ species, quam aliqui βρύον ap- " pellant, quoniam saxis adhæret. Sunt qui putent " esse Hepaticam in officinis dictam. Sane Diosc. 4, " 53. scribit λειχῆνα τὸν ἐπὶ τῶν πετρῶν a quibusdam " βρύον vocari; esse enim βρύον προσεχόμενον ταῖς " ἐνδρόσοις πέτραις. Nominis ratio ea esse videtur, " quoniam, ut idem Diosc. tradit ibid., λειχῆνας θε- " ραπεύει." [" Wakef. Eum. 788." Schæf. Mss. Nicander Θ. 945. " Chrys. in Rom. Serm. 20. T. 3. p. 174, 20. Οὔτε κολοβόκερκον, οὔτε ψωραγριῶντα, οὔτε λειχῆνα ἔχοντα, ἐπετρέποντο ἀναφέρειν." Seager. Mss. * Λειχηνώδης, Hippocr. Epidem. 4. p. 750. Lind., 216. Foes., Alex. Trall. 11. p. 630. Theoph. Nonn. 100.] " Λειχηνιάω, Lichene laboro, Theophr. " C. Pl. 5, 12. Λειχηνιᾷν τῇ ἐλαίᾳ συμβαίνει, quod " interpr. Accidit oleæ impetigo." [* Λιχὴν, Gl. Impetigo, Æsch. Choëph. 279. * Λιχηνωτὸς, Gl. Impetigosus, quasi a * Λιχηνόω, quod esset Impetigine afficio: leg. tamen Impetiginosus.]

ΛΕΙΧΩ, Lambo, Lingo, Theophr. de signis imbrium et ventorum, Βους τὴν προσθίαν ὁπλὴν λείξας χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει· ἐὰν δὲ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνακύπτων ὀσφραίνηται, ὕδωρ. Unde Plin. sub. fin. libri 18. (Ventosos imbres et hyemem significant) boves cœlum olfactantes, seque lambentes contra pilum. Aratus, περιλιχμησάμενοι. || Obscœno sensu, Aristoph. Ἱππ. (1285.) Τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται Ἐν κασαυρίοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον. De cinædis autem et impudicis mulierculis dicitur Fellare et Ore morigerari. [" Wolf. ad Hesiod. 128. Valck. Callim. 295. Wakef. Eum. 106. Jacobs. Anth. 7, 77." Schæf. Mss. * " Λοιχὸς, Etym. M." Wakef. Mss.] Ἀναλείχω, Lambo, Delambo, [Herod. 1, 74. * Καταναλείχω, Sapient. 16, 16.] Ἀπολείχω, Delambo, Delingo, Lambendo aufero, Athen. (250.) de Dionysii adulatoribus, Ἀπολείχοντες τὸν σίαλον, ἔτι δὲ τὸν ἔμετον αὐτοῦ, μέλιτος ἔλεγον εἶναι γλυκύτερον. Διαλείχω, Lambo, Lingo, s. potius Perlambo, Aristoph. [Ἱππ. 1034. Σφ. 904.] Ἐκλείχω, Delingo, Delambo, Lambendo et lingendo evacuo, [1 Reg. 22, 38.] Item, Ecligma ligurio, In ecligmate sumo, Diosc. 1, 95. de pice liquida, Ἄσθματα δυσανάγωγα τῶν ἐν θώρακι ὑγρῶν ἐκλειχομένη, Plin. 24, 7. Excreationes pectoris adjuvat ecligmate. Eo sensu Celsus dicit, Illius cyathus sorbeatur, hujus cochleare plenum paulatim delingatur. Et ἐκλειχόμενα, Medicamenta quæ delinguntur s. in ecligmate sumuntur, et sub lingua liquantur. Rursum Diosc. 3, 44. de thymo, Μιγὲν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ, Plin. 21, 21. Diutinæ tussi ecligmate faciles excreationes facere existimatur. Ἔκλειγμα ET Ἐκλεικτὸν, Ecligma, Medicamentum quod delingitur, Medicamentum quod ori inditum sensim liquefit et deglutitur: alio nomine ἀρτηριακόν. Datur ad pectoris et pulmonis vitia. Diosc. 2, 125. de lino, Ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος σὺν μέλιτι ἀντὶ ἐκλεικτοῦ ληφθὲν, Plin. 20, 22. Ad phthisin utilissime e semine fiunt ecligmata. Idem eod. l. Ἐν ἐκλεικτοῖς καὶ ποτοῖς λαμβάνεται, In ecligmate et potu sumuntur, Delinguntur et bibuntur. Verum P. Ægin. 4, 57. ἐκλείγματος nomen tribuit etiam Medicamentis quæ devorantur ad lumbricos. [* Ἐκλεικτικὸς, Hippocr. 401, 11 = 380, 42.] Ἐλλείχω, Linctu ingero, Lingendo assumo, ἐμφοροῦμαι. [Hesych. e quodam Comico, Ἀθηνῶν ἐλλείχοντα.] Ἐπιλείχω, In superficie lambo, pro simpl. λείχω, [Schæferi Longus 342.] Περιλείχω, Circumlambo, Circumcirca lingo, Aristoph. (Πλ. 736.) Τὰ βλέφαρα περιέλειχον, Theon ap. Arat. Ἀπὸ τῶν βοῶν σημειοῦνται οἱ γεωργοὶ γενησόμενον χειμῶνα, ὅταν τὰς χηλὰς τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν τῇ γλώσσῃ περιλείχωσιν. Idem prognosticum e Theophr. habes in Λείχω, et ex Arato in Περιλιχμάω. Aliud autem

verbi Περιλείχω exemplum habes in Λιχανός. [* " Ὑπολείχω, Delambo, Delingo, Pseudo-Chrys. Serm. 83. T. 7. p. 499, 24." Seager. Mss. " Const. Manass. Chron. p. 33." Boiss. Mss.]

[* Λειχάζω, Gl. Fello.]

[* " Λίχω, Tzetz. Chil. 7, 268." Boiss. Mss. * Λίξις, Hippocr. 1211. 1212. * Λίκτης, Gl. Linctor. * Ἐκλίχω, Num. 22, 4. Cod. Alex. * Ἐπιλίχω, unde Ἐπιλίξαι, Schol. Od. X. 277.: at Schn. Lex. pro themate dat * Λίζω, afferens et * Ἐπιλίζω e Nicandro ap. Etym. M. v. Σίζω, ἐπιλίζοντας ὀϊστούς: inde etiam deducit vv. Λίγδην et Ἐπιλίγδην, quæ, sive formam sive signif. spectes, æque ad Λείχω s. Λίχω referantur.]

" Λίγδην, Strictim: ut dicitur Strictim attondere: " oppositum τῷ Tondere per pectinem: h. e. Super- " ficiem tantum perstringendo, Summas tantum ra- " dendo partes, In superficie tantum: quod et ἀκρο- " θιγῶς: ut et Schol. Od. X. (227.) Ἀμφιμέδων δ' " ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην, ἄκρον " δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκὸς, exp. ὥστ' ἐπιλίξαι, h.e. " ἐπιψαῦσαι ἐπιπολαίως μόνον τὴν ἔξωθεν ἐπιφάνειαν " τοῦ σώματος. Id quod ex ipso etiam Poeta clarum " est, expositionis loco subjungente, ἄκρον δὲ ῥινὸν " δηλήσατο χαλκὸς, Summam cutem læsit ferrum. " Itidem et Hes. λίγδην ἐκλάξαι affert pro μὴ κατὰ " βάθους, ἀλλ' οἷον ἐπίγραφον. Rursum Hes. affert " VERB. Λιγδεύει pro ἀπηχεῖ ὅσον ἐπιψαῦσαι τῆς " ἐπιφανείας." " Ἐπιλίγδην, Strictim, Leviter tan- " tum perstringendo. Redditur etiam, Leviter at- " tingendo: item Leviter, sine adjectione. Lucian. " (1, 78.) Ἄκρων μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ " οὐκ ἐργάζεται πληγήν. Invenitur et ἐπιλλίγδην ap. " Hes." [" Heyn. Hom. 7, 377. 8, 143. Lucian. 1, 57. 287. Valck. ad Herod. 312." Schæf. Mss. Cf. Λιγαίνω.]

Λιχμάζω ET Λιχμάω, Lambo, Lingo, i. q. λείχω, Opp. K. 3, (168.) Ὡς ἄρκτος λιχμῶσα φίλους ἀνεπλάσσατο παῖδας: sicut et Plin. scribit ursam informem carnem, quam parit, lambendo paulatim figurare, et Ælian. Ἡ ἄρκτος τίκτει σάρκα ἄσημον, εἶτα τῇ γλώττῃ διαρθροῖ αὐτὴν, καὶ οἱονεὶ διαπλάττει. Et λιχμάομαι pro λιχμάω. Idem eod. l. (163.) Λιχμᾶται γλώσσῃ τε φίλον γόνον, Lingua lambit caram sobolem. Aristoph. Σφ. (1033.) Ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο Περὶ τὴν κεφαλὴν, de Cyne meretrice. Ad q. l. alludens Plut. Pol. Pr. de Cleone, Τοὺς μὲν φίλους ἀπήλασεν, ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζομένων ἐλιχμώντο περὶ αὐτόν. Dracones quoque et serpentes dicuntur λιχμάζειν, cum sibila vibrantes ora lambunt, Hesiod. Ἀ. (234.) de duobus draconibus, ἐπικυρτώοντε κάρηνα. Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε, μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας, Virg. Æn. 2. itidem de duobus anguibus, Ardentesque oculos suffecti sanguine et igni Sibila lambebant linguis vibrantibus ora. Apud Eund. est PARTIC. Λελειχμότες cum ει, [per sync. pro λελειχμακότες,] Θ. (826.) ἐκ δέ οἱ ὤμων Ἓν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος, Γλώσσῃσι δνοφεροῖσι λελειχμότες, [—τος.] Hes. λιχμάζειν exp. περιλείχειν τὸ ἴδιον στόμα. [" Λιχμάζω, Jacobs. Anth. 10, 18. Heyn. Hom. 8, 134. Musgr. Bacch. 697. Λιχμάω, ibid. Λιχμάομαι, Heyn. Hom. 6, 121. Huschk. Anal. 216. ad Diod. S. 1, 726." Schæf. Mss. * Λιχμαίνω, Opp. K. 3, 174. Ἀ. 2, 250. * Λιχμεύω, Quint. Sm. 5, 40. 6, 200.] Λιχμήρης, Exerta lingua os lambens, Nicand. O. (206.) de ichneumone congrediente cum aspide, Τῆμος δ' ἠὲ κάρη λιχμήρεος ἑρπηστᾶο Σμεδραλέης ἐβρωξεν [ἐβρυξεν] ἐπάλμενος: [Ἀ. 37.] Λιχμὰς, άδος, ἡ, Quæ lambitur, θρίναξ καὶ ἁπαλὴ πόα καὶ χαμαιπετὴς, ἣν τὰ ἑρπετὰ ἐπιλείχουσι, Hes. [* Λικμὰς, Schn. Lex., deductum a λικμάω. * Ἀναλιχμάω, Joseph. A. J. 8, 15, 6.] Ἀπολιχμάω, Delambo, Delingo, Il. Φ. (122.) Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες: Stat. Molliaque ejecta delambunt vellera lingua. Διαλιχμάζω, Perlambo, ut Διαλείχω. [* Διαλιχμάομαι, Photii Cod. 94. * " Ἐπιλιχμάομαι, Depascor, Philo J. 1, 527. 550." Wakef. Mss. * " Ἐπιλιχμάσσω, Basil. Ms. Schol. in Greg. Naz. p. m. 40." Bast. Ind. ad Scap. Oxon. * Καταλιχμάζω, Opp. K. 2, 389.] Περιλιχμάζω ET Περιλιχμάω, Circumlambo. Et περιλιχμάομαι pro eod. Lucian. (1, 193.) de coquo, Τὰ κρέα ἑψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο. Arat. (1115.) dicit agricolis κινυμένον χειμῶνος signum esse, βόες ὁππότε χηλὰς Γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσωνται: quod prognosticon supra etiam habes in Λείχω et Περιλείχω. Apud Suid. Περιλιχμησάμενοι τὰ τῶν ἁγίων σώματα. Περιλίχμησις, Ipsa circumlambendi actio, Theon ap. Arat. exponens eum l., quem citavi, et ejus rei causam reddens, Ὁ βοῦς ψυχομένην τὴν χηλὴν τὴν ἐμπροσθίαν τῇ π. πειρᾶται θερμαίνειν.

¶ Λιχανὸς, ὁ, Index digitus: a λείχω dictus, quoniam eum in opsonia immissum lingimus ad condimentum explorandum. Sunt tamen qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν dictum velint, quoniam inter hunc et pollicem magnus sit hiatus. Lucian. (1, 171.) Ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λ. ἀποσμήχων: sicut (2, 724.) Ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων. Vide Λιχνεία. || Est etiam Nomen φθόγγου, h. e. Sonitus, in harmonia, Vitruv. 5, 4. Qui Lichanos in harmonia dicitur, ab hypate distat hemitonium: in chroma translatus progreditur duo hemitonia: in diatono distat ab hypate tria hemitonia. Boethius inter citharæ chordas lichanon numerat. Aristot. Probl. S. 19. Q. 9. Ἐὰν δὲ τὴν λ. κινήσῃ, ἤ τινα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν, ubi nota diversitatem accentus et generis. Puto autem dici τὴν λ. subintelligendo χορδὴν, Virg. Centauro invehitur magna, subaud. navi. [" Diod. S. 1, 228. Athen. 1, 25. et Casaub. 52. Heyn. Hom. 5, 709. Thom. M. 628. Unde? Cattier. Gazoph. 24." Schæf. Mss.] " Λειχανὸς, Hes. teste est φθόγγος " τῆς κιθάρας, qui et λιχανός." Λιχὰς, Mensura interstitii inter pollicem et indicem distentos, J. Poll. (2, 158.) περὶ τῶν τῆς χειρὸς μέτρων loquens, Εἰ δὲ τὸν μέγαν δάκτυλον τῷ λ. ἀντιτείνας, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν λιχανὸν μετρεῖς, τὸ μέτρον λιχὰς nominatur. [Hero Geom. Λιχὰς δὲ λέγεται τὸ τῶν δύο δακτύλων ἄνοιγμα, τοῦ ἀντίχειρος λέγω καὶ τοῦ λ., τοῦτο καὶ * κοινόστομον (κυνόστομον Cor.) λέγουσί τινες.] || Hesychio autem λιχάδες sunt omnia ὄστρεα et κογχύλια, et ψῆφοι. || At Λίχας, ὁ, Nomen proprium viri. || Λίχας Hesychio est etiam ἀπότομος. UNDE Λιχάζω derivatum videtur, Per prærupta dejicio; nam λιχάζειν Cretenses dicunt ῥίψαι, βάλλειν, Hes.: qui λιχάζει exp. etiam ἐπιθυμεῖ, Lambere cupit: quod ad λείχειν pertinet. Ἐκλιχάζω, Ejicio: ἐκλιχάζει, ἐκσοβεῖ, ἐξορμᾷν ποιεῖ, Hes. [* " Ὑπολιχάζω, Hes." Wakef. Mss.]

Λίχνος, ὁ, Liguritor, Qui cupediis ita est deditus ut lingat digitos s. catinos, Catillo, Cupes. A Suida exp. ὁ προαπτόμενος τῶν ὄψεων: item λαίμαργος, i. e. Gulosus. Vide et Hes. Plato de Rep. 1. Οἱ λ. τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται ἁρπάζοντες πρὶν τοῦ προτέρου μετρίως ἀπολαῦσαι, Qui cupediis dediti sunt. Et metaph. ap. Greg. Τὴν ἔφεσιν λιχνοτέροις. Idem dixit ὄμματα λιχνὰ, Oculos libidinose cernentes, Bud.: Plut. (6, 7.) loquens de duobus catellis, quos Lycurgus educarat, Τὸν μὲν ἀπέφηνε λ. καὶ σινάμορον, τὸν δὲ ἐξιχνεύειν καὶ θηρᾶν δυνατὸν, qui λίχνος ἐπὶ τὴν λοπάδα ὥρμησε. In institutis autem Laced. dicit eum λίχνον hunc ἐθίσαι περὶ λιχνείας. Et ap. Athen. (89.) ex Apollodoro, Λιχνότερα τῶν πορφυρῶν, Prov. in gulosos: quod alios ad colorem purpureum referre scribit, qui jucundo aspectu ad se oculos attrahat; alios ad purpuræ gulositatem: quæ opinio verior est; scribit enim Plin. 9, 37. eas avido hiatu conchas, quæ illis esca proponuntur, appetere. Vide et Erasm. Prov. Purpura voracior. Et τὸ λ., pro ἡ λιχνεία, Cupedo, Gulositas. || Ὀψοφάγος, λαίμαργος, ἐπιθυμῶν, πολυπραγμονῶν, metaph. sumta a catillonibus, qui avide quibuslibet patinis inhiant. [" Xen. Mem. 1, 2, 2. ad Mœr. 118. Valck. Hipp. p. 260. Callim. 217. Ilgen. Hymn. 614. Ernest. ad eund. l. Musgr. Cycl. 307. Jacobs. Anth. 6, 58. 7, 96. Anim. 311. Wakef. Ion. 94. Tull. Gem. 9." Schæf. Mss.] Λίχνως, Gulose, Avide, Voraciter, More catillonum et liguritorum, [Phot. v. Λιχνεύουσα. * Λιχνοτένθης, J. Poll. 6, 122. " Ad Timæi Lex. 252." Schæf. Mss.] Ὑπόλιχνος, Aliquantum gulosus, [Lucian. 739.

* Φιλόλιχνος, Anal. 2, 52. 196. * " Λιχνώδης, Suid. 3, 344." Wakef. Mss.]

Λιχνεύω, Ligurio, Catillo, Catillonem ago, More catillonis ligurio, et cupediis inhio. Suidæ λιχνεύουσα est λίχνως ζητουσα, Avide quærens. Et λιχνεύομαι pro λιχνεύω. Item Cupio, Avide cupio, λίχνως ζητῶ, Plut. de Thucydide (7, 367.) Ἀεὶ τῷ λόγῳ ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν τῶν ζωγράφων ἐνάργειαν, οἷον θεατὴν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν, καὶ τὰ γινόμενα περὶ τοὺς ὁρῶντας ἐκπληκτικὰ καὶ ταρακτικὰ πάθη τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος. [" Wyttenb. Sel. 333. 377. ad Lucian. 2, 322. Jacobs. Anim. 311. Elog. de Thuc. 14. Schneid. ad Xen. K. Π. 30." Schæf. Mss.] Λίχνευμα, τὸ, Cupediæ s. Cupedia, Catillonum illicia, Delicatæ dapes, et quibus avido palato inhiamus, Sophron ap. Athen. (86.) γλυκύκρεων κογχύλιον χηρᾶν γυναικῶν λίχνευμα: paulo ante ex alio Poeta, de ostreis, Τὰ κομψὰ δήπου ταῦτα νωγαλεύματα. Cujus generis sunt etiam χναύματα et περικόμματα et μυττωτὰ, Gratæ catillonibus cupediæ. [" Toup. Opusc. 2, 267." Schæf. Mss.] Λιχνεία, ἡ, Liguritio, Catillatio, Gulositas, Plut. Apophth. Lac. de Lycurgo catulos duos educante, Τὸν δὲ ἐκ τοῦ ἀμείνονος, περὶ λιχνείας μόνον ἤσκησε: paulo ante, Τὸν μὲν εἴθισε περὶ λιχνείας, οἴκοι ἐάσας, Ad catillationes assuefecit, Assuefecit lingendis catillis. Lucian. (1, 171.) Ὅ, τι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὀφελος, de avido quodam liguritore omnibus inhiante: de quo ibid. dicit, Καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι: ubi aperte explicat quid sit λιχνεία. Athen. 8. τὰς Ἀρχεστράτου λιχνείας dicit, qui ὑπὸ φιληδονίας γῆν πᾶσαν καὶ θάλασσαν περιῆλθεν, ἀκριβῶς τὰ πρὸς γαστέρα ἐξετάσας, et librum edidit, quem Γαστρολογίαν inscripsit. || Λιχνεῖαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, Ea quæ avide abligurire s. catillare cupimus, Plut. Apophth. de catulo quodam ad λιχνείας assuefacto, Ἀγαγὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἔθηκεν ἀκάνθας καὶ λιχνείας τινάς. [Λιχνεία, Photio πύκνωσις. " Aviditas, Synes. 44.: Athen. 120. περί τι." Wakef. Mss. Schleusner. Lex. V. T. * Λιχνία, Hesychio * λιμβία, ἀπληστία. * " Ἐπιλιχνεύω, Abligurio, Philo J. 1, 137. 305." Wakef. Mss. * Καταλιχνεύω, Gl. Abligurio. * " Περιλιχνεύομαι, Leo Allat. Exc. 216. * Προλιχνεύομαι, Schol. Aristoph. N. 1202. Suid. v. Προθένται." Boiss. Mss. * Λιχνάω, Hes. ex Aristoph. Εἰρ. 756. Σφ. 1033. ubi hodie legitur ἐλιχμῶντο.]

Λίχος, τὸ, Condimentum delicatum, Gulæ et palati illicium, ut λίχνευμα, J. Poll. 6, (61.) Ἔλεγον δέ τι καὶ ἐπίπαστα λίχη, ἦν δὲ ἔτνος, καὶ ἐπιπάττοντες ἀλφίτων λεπτῶν καὶ ἐλαίου, ἤσθιον.

" ΛΕΚΑΝΗ, Pelvis, Catinus, Patina, Attice pro " communi λακάνη, quod factum est ex intensiva " particula λα et verbo χαίνειν, propterea quod sit " πλατὺ, Suid., qui itidem exp. τὸ μεῖζον τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλον, Magnum acetabulum et patulum: itemque Schol. Aristoph., qui Comicus utitur " h. v. Ὅρν. (1142.) ἐρωδιοὶ ἐπηλοφόρουν λεκάναισι: " N. (906.) αἰβοῖ, τοντὶ καὶ δὴ Χωρεῖ τὸ κακὸν, δότε " μοι λεκάνην, Præbete mihi pelvim s. catinum, sc. " ut vomam; nauseam enim moverunt frigida ipsius " verba. Ita ibi Schol. et Suid. Itidem Plut. (9, " 196.) Αἰτοῦντα λεκάνην καὶ πτερὸν ὅπως ἐμέσῃ. " At Athen. 5. Λεκάναι χρυσαῖ δυοκαίδεκα: in pompa " Ptolemæi Philadelphi, ubi et φιάλαι, οἰνοχόαι, ἄλειπτρα, ὑδρίαι, μαζονόμια, κυλίκια." [" Thom. M. 862. T. H. ad Plutum p. 392. Phryn. Ecl. 74. Kuster. Aristoph. 60. 122. Fr. 257." Schæf. Mss.] " Λακάνη, i. q. λεκάνη," [Dorice. * Λεκανοειδὴς, Schol. Clem. Alex. 1, 188. Ed. Potter. * " Λεκανόμαντις, ad Lucian. 1, 464." Schæf. Mss. Strabo 16. p. 1106. " Tzetz. Chil. 2, 633. * Λεκανομάντεια, 634. Pseudo-Callisth. ap. Fabr. Bibl. Gr. 14, 148. Psell. de Dæmon. ap. Allat. de Engastrimytho 424. Pseudo-Antisthenes ap. Eund. 423." Boiss. Mss. Potter. Antiq. 1, 350. " Ad Diod. S. 2, 121. * Λεκανοσκοπίη, Manetho 4, 213." Schæf. Mss.

* Λεκαλέος, ὁ, Patinarius, Ciborum delicatorum appetens, quasi λεκανηφίλος, ap. Lucian. Lexiph. 2, 335. Sic vulgo exp.: at Schn. Lex. dat * Ληκαλέος, Scortator, quod verum videtur.] " DIMIN. Λεκάνιον, ET Λεκανὶς," [Plut. 9, 291.] " ET Λεκανίσκη, " Parva pelvis, Parvus catinus, Parva patina, Aristoph. Ἀ. (1110.) Κάμοὶ λεκάνιον τῶν λαγώων " δὸς κρεῶν, Athen. 4. Κρέας ὕειον καὶ λεκάνιον πτισάνης." [" Apud Aristoph. quidem Ἀ. 1110. λεκάνιον legitur, idque vocab. etiam Suid. ex eodem Comici loco enotavit. Sed ap. Athen. 149. vetustæ membranæ cum editis Λεκάριόν τι πτισάνης, non λεκάνιον, exhibent, et λεκάρια, non λεκάνια, habet etiam J. Poll. 10, 86. Idem vocab. eidem Polluci 6, 85. pro vitioso Κελάρια, restituendum esse perspecte viderunt recentiores Editores. Videndumque ne idem vocab. a Suida quoque in sua scrinia relatum. Cum enim in vett. Edd. omnibus sic legatur, Λεκάνια καὶ λεκανίδια, λεκάνια καὶ λεκανίδες, Kuster. quidem posterius λεκάνια tacite ejecit: suspicari autem subit, tenendum fuisse posteriori loco λεκάνια, priori vero loco λεκάρια scriptum oportuisse. Diminutivi vocabuli forma Λεκανὶς usus est Teleclides Comicus Athenæi 268." Schw. Mss.] " Altera duo dimin. ap. " Hes. leguntur, λεκανίδας esse dicentem κεραμέας " λοπάδας: λεκανίσκην vero, ἐκπέταλον τρυβλίον. " Suid. præter λεκάνια et λεκανίδας affert et aliud " DIMINUT. Λεκανίδια, omnia hæc esse dicens τὰ " μείζονα τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλα." [" Bekk. Anecd. 794." Boiss. Mss. Eust. Od. A. p. 35, 19. Agnoscitur et * Λεκανάριον in Schn. Lex.] " Ad λεκάνη vero ut redeam, derivarim ego ipsum e NOM. " Λεκὸς, quod itidem significat τρυβλίον, teste Hes. " qui et λύκιον ac * λυκάριον hoc sensu dici ait: si " tamen ita scripsit, et non potius λέκιον ac λεκάριον. " Meminit et J. Poll. hujus vocabuli, sed paroxytonws scriptum habens λέκος. Nam 10, (87.) de " mensa et vasis mensariis loquens, scribit ἐν τοῖς * δημιοπράταις reperiri Λέκος, itemque Hipponactem " dixisse λέκος πυροῦ: pro quo infra λέσχος πυρῶν. " Ibid. affert et derivata quædam ex hoc λέκος. " Annotat enim in * δημιοπράταις reperiri Λεκάρια, " τρυβλία, ὀξύβαφα, ἐμβάφια: ap. Epicharmum, Λεκίδας, in Niobes Nuptiis, λεκίδα καὶ ἐμβάφια δύω: " in Scyrone, Πηλινολεκὶς, pro λεκὶς πηλίνη s. ἐκ πηλοῦ: Hippocr. vero ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας Δόξας, " dixisse Λεκίσκον. Apud Eund. Hippocr. legitur " ET Λεκίσκιον, sub fin. libri de Victu in Morb. Acutis (407, 8.) Ῥοφήματα δὲ μήκωνος τῆς λευκῆς ὑποτρίψας ὁκόσον λεκίσκιον, ὕδατι διεὶς σηπανίου πλύματι " ἀλεύρου, οὕτω διαγέτω τὴν ἡμέρην." [" Λεκὶς, ad Lucian. 1, 370. T. H. ad Dial. p. 57." Schæf. Mss. Jambl. Pyth. §. 119.] " Λέσχος, ap. Athen. in sermone περὶ τῶν κορωνιστῶν, e Phœnice jamborum " Poeta, Ἐσθλοὶ κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν, Γῇ " παιδί τ' Ἀπόλλωνος, ἢ λέσχος πυρῶν, Ἢ ἄρτον. Pro " quo supra λέκος πυρῶν, J. Poll. ex Aristoph. Catinum s. Scutellam tritici."

" Κελάρια, ut et ἐμβάφια et λεκάνια, ab J. Poll. " numerantur inter vasa, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα." [Vide supra annotata.]

ΛΕΚΙΘΟΣ, ἡ, Vitellus, Ovi luteum, ὁ τοῦ ὠοῦ κρόκος, ut Martial. dicit Croceos vitellos, τὸ ξανθὸν s. ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ. Aristot. H. A. 6. Τὰ δίδυμα τῶν ὠῶν δύο ἔχει λεκίθους· ὧν τὰ μὲν διείργει τοῦ μὴ εἰς ἄλληλα συγκεχύσθαι τὰ ὠχρὰ τοῦ λευκοῦ λεπτὴ διάφυσις· τὰ δὲ οὐκ ἔχει τὴν διάφυσιν: Ova gemella binis constant vitellis, qui ne invicem confundantur, facit nonnullis prætenue quoddam septum albuminis medium. Diosc. 2, 54. de ovo, Ἡ λ. αὐτοῦ χρησίμη πρὸς ὀφθαλμῶν περιωδυνίαν, ὀπτηθεῖσα σὺν κρόκῳ. Unde Plin. 29, 3. Lutea ovorum cocta ut indurescant, admisto croco modice, illita dolores oculorum mitigant. Alex. Trall. τὰς τῶν ὠῶν λεκίθους ἀπαλωτάτας: alibi autem masc. gen. ap. eum reperitur, οἱ τῶν ὠῶν λέκιθοι ἐπιτήδειοι, ubi tamen per ν scribitur, sicut et ap. Diosc. || Hes. λέκιθον exp. τὸ τοῦ ὠοῦ λεπίδιον, Corticem s. Putamen ovi. || Masc. gen. Pisum, ὄσπριον κροκοειδὲς, Eust. Sed et Aristoph. Schol. (Πλ. 427.)

et Suid. dicunt esse εἶδος ὀσπρίου, ὃ καλεῖται πῖσον, διὰ τὸ ἐοικέναι τὴν χροιὰν λεκίθῳ ὠοῦ. Athen. 4. de Homero, Σύγγραμμα αὐτοῦ τὸ περιέχον λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν: quæ verba citans Eust. subjicit distinctionis gratia, Λεκίθου δὲ, δηλονότι οὐ τοῦ ἐν τοῖς ὠοῖς, ἀλλὰ ὀσπρίου κροκοειδοῦς· ὅπερ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ λ. Videtur ergo masc. gen. ὁ λ. dici de piso, at fem. gen. ἡ λ. de Ovi luteo s. Vitello: adeo ut suspecta sit scriptura in l. Alex. Trall. posteriore. Gal. λέκιθον in Lex. Hippocr. exp. φακῶν τὸ ἔνδον τοῦ λέπους: nam et lens, cui detractus est cortex, lutea est. Quidam vero existimarunt esse, quam ἀρακίδα vocat Hippocr.; alii vero Pisum et Aracum genus esse, ut tradit Gorr. addens aliquanto post, Λέκιθος, Pulmentarium e leguminum farina, s. Leguminum lomentum elixatum. Tantum autem λέκιθος et ἔτνος inter se differunt, quantum ipsa leguminum farina ab ipsis leguminibus fresis differt. Itaque quoties κυάμινον ἔτνος dicitur, pro Faba fresa elixata intelligitur; sed κυαμίνη λέκιθος Fabæ farinam elixatam significat: sic πτισσάνης λέκιθος et ὀρόβινος λέκιθος aliorumque leguminum dicitur. Hæc ille, scribens ubique λέκυθος per υ, quæ etiam scriptura alicubi reperitur, nec male convenit cum etymo, quod mox e Gramm. afferam. ‖ Λέκιθον VV. LL. interpr. etiam Guttum olearium, Ampullam capacem quam expos. ap. nullum Græcorum Gramm. reperio, ideoque falli ejus Auctores puto vicinitate vocabuli λήκυθος. Dictum autem putant λέκιθον, Vitellum, διὰ τὸ λέπει κεύθεσθαι. [" Λέκιθος, Brunck. Aristoph. 1, 255. T. H. ad Plutum p. 123. ad Lucian. 2, 322. Λέκυθος, T. H. l. c. Brunck. l. c. et 3, 196." Schæf. Mss. * " Λέκυνθος, Chemici Græci, in Notit. Mss. 6, 318." Boiss. Mss. * Λεκιθολαχανόπωλις, Aristoph. Λ. 458.]

Λεκιθοπώλης, Qui vitellos vel pisa vendit: vel accipiendo totum pro parte, et genus pro specie, Qui ova aut legumina vendit. Et fem. Λεκιθόπωλις, sc. γυνὴ, Mulier, quæ ejusmodi vendit. Aristoph. Πλ. (427.) Οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; respondet Chremylus, πανδοκεύτριαν, Ἢ λεκιθόπωλιν· οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη: ubi Schol. exp. * ὠόπωλιν, dicens synecdochice per λέκιθον, i. e. τὸ χρυσίζον τοῦ ὠοῦ s. τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, intelligi Ipsum ovum. Exp. tamen et ὀσπριόπωλιν, dicens itidem per Pisum leguminis speciem, intelligi Ipsa legumina in genere. [Lucian. 2, 323. * " Διλέκυθος, * Διλήκυθος, * Μονολέκυθος, Schol. Eur. Or. 465." Boiss. Mss.] Λεκιθώδης, Luteus, Croceus, Vitelli s. Lutei in ovo colorem imitans: χολὴ, ap. Medicos, quam sunt qui Vitellinam bilem interpr., cujus sc. color et consistentia ovorum crudorum vitello similis est: crassa et summe flava, media fere inter naturalem bilem et eam, quæ ad summam malignitatem pervenit, ut inter alia docet Gorr. [Hippocr. 1123.] Diversa ab hac dicitur esse ξανθὴ χολὴ, et ὠχρὰ χολὴ, quamvis pro λέκιθος dicatur τὸ ξανθὸν τοῦ ὠοῦ, τὸ ὠχρὸν τοῦ ὠοῦ. At in VV. LL. e Theophr. H. Pl. 4, (8, 11.) Λεκιθῶδες γίνεται, affertur pro In speciem albuminis vertitur, quasi λέκιθος esset etiam Albumen ovi, cum sit Luteum. [Phanias Athenæi 406. * " Λεκυθώδης, Kuster. Aristoph. 113." Schæf. Mss.] Λεκιθίτης, Qui e vitello est, s. In quo vitelli sunt: ut λεκιθίτης ἄρτος, s. πλακοῦς, ᾧ παραμέμικται καὶ ὠοῦ λέκιθος, Eust. ut ap. Athen. (114.) e Seleuco, Ἐνίταν [* Ἐτνίταν] δέ φησιν ἄρτον εἶναι λεκιθίτην. Et aliquanto ante, Εὐνίτας ἄρτος ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτης. Scribitur enim prius εὐνίτας, postea ἐνίτας. AT VERO Λήκυθος, ἡ, Lecythus, Vas olearium, Ampulla olearia, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, Eust. dictum scribens quasi ἐλαιόκυθος, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν. Od. Z. (79.) Δῶκε δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. Plut. περὶ Ἀοργησ. loquens de iis, qui ex omnibus vasis unum aliquod, quo utantur eligunt, Οὕτω δὲ καὶ πρὸς ληκύθους ἔχουσι καὶ πρὸς στλεγγίδας, ἀγαπῶντες ἐκ πασῶν μίαν. Aristoph. Ὄρν. (1588.) Ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ, Non est oleum in lecytho, ubi eum volunt allusisse ad ἔλεος, ut significet non esse precibus locum ap. inexorabilem. ‖ Ampulla unguentaria, s. Arcula pigmentaria, Aristoph. Πλ. (810.) αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον, ἰσχάδων, Athen. 4. Ἄλλαι φέρουσαι ληκύθους μύρου, ἑκάστη δύο. Et λήκυθος μύρου ap. Suid. quam Atticos ἀλάβαστρον vocare scribit. Et Soph. in Androm. αὐτοχείλεσι ληκύθοις, μονολίθους ἀλαβάστρους significans. In priore tamen l., quem ex Aristoph. citavi, potest etiam accipi pro ὅλπη, Vas olearium: dicit enim puteos oleo repletos esse, at vasa olearia unguentis. Apud Eund. in Concion. Ἔχειν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις, In anus, quæ rugas pigmentis dissimulant, et quæ quasi totam arculam pigmentariam in suas malas effuderunt, ut Cic. dicit totam arculam pigmentorum effusam esse in scripta Isocratis, si bene memini. Ponitur etiam pro Pigmentis oratoriis, Bud., sic accipiens ap. Cic. ad Att. Totum h. l., quem ego varie in meis orationibus, quarum tu Aristarchus es, soleo pingere, de flamma, de ferro; nosti illas ληκύθους; valde graviter pertexuit. Sic accipit ap. Plin. Epist. 2. Non tamen omnino Marci nostri ληκύθους fugimus, quoties paulum itinere decedere non intempestivis amœnitatibus admonebamur. Supra autem dixerat, Tentavi enim imitari Demosthenem semper tuum: Calvum nuper meum, duntaxat figura orationis. Turn. in eo l. Plinii accipi scribit de Oratione amœna et pigmentis orationis perpolita. Horatium vero de Oratione tumida et magnifica interpretari: ead. enim qua Cic. translatione dixisse, Projicit ampullas et sesquipedalia verba, quod est, Orationis amplitudinem et superbiam omittit. Et alio loco, An tragica desævit et ampullatur in arte? Et hoc genus translationis profectum esse a tumore ampullarum, quæ λήκυθοι Græce dicuntur; sed orationis elegantiam et amœnitatem cum magnificentia et gravitate plerumque conjungi solere: et hinc se arbitrari explicandum Strabonis illud multis obscurum existimatum, ἀλλὰ θέσεις ληκυθίζειν. Vide Ληκυθίζειν. ‖ Λήκυθος, Hesychio est τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκανίου καὶ αὐχένος ἠχῶδες. [Schol. Plat. 136. " Toup. Add. in Theocr. 396. Valck. Adoniaz. p. 196. Ammon. 90. Casaub. ad Athen. 1, 8. Thom. M. 353. Coray Theophr. 193. Jacobs. Anth. 8, 125. 154. Kuster. Aristoph. 216. Fr. 239. bis, 266. ad Plin. Ep. 1, 2, 4. Heindorf. ad Plat. Charm. 79. Mortuis apponi solebant, Kuster. Aristoph. 215." Schæf. Mss. Λήκυθον σκυτίνην * στενόστομον, Mathem. Vett. 102.] Ληκυθοποιὸς, ὁ, Qui lecythos conficit, ampullas olearias s. unguentarias fabricatur. [Strabo 15. p. 1044. Gl. Ampullarius. * Ληκυθοπώλης affertur ex J. Poll. * Ληκυθουργὸς, Plut. Pericle 12.]

Αὐτολήκυθος, ὁ, Qui sponte ad lecythum commeat: de parasitis, qui tum præsto sunt, quoties audiunt κατὰ χειρὸς ὕδωρ, quoties sc. audiunt ad lavandas manus et ad cœnam convivas vocari. Plut. (6, 183.) Ἀλλὰ μὴ, καθάπερ οἱ πολλοὶ, τοὺς αὐτοληκύθους τούτους καὶ τραπεζέας καὶ μετὰ τὸ κατὰ χεῖρας ὕδωρ ἀκουομένους, ὥς τις εἶπε, κόλακας νομίζομεν, ὧν ἐν μιᾷ λοπάδι καὶ κύλικι μετὰ βωμολοχίας καὶ βδελυρίας ἡ ἀνελευθερία γίνεται κατάδηλος, istos, qui αὐτολήκυθοι vocantur ac Mensales, quique tum demum audiuntur, posteaquam aqua manibus infunditur, Erasm. dicens ejusmodi parasitos ab Eupolide vocari τοὺς περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλους. Videtur vero non tam pro Ejusmodi parasito capi, quam pro Mimo et scurra, vel pro Parasito scurrili: unde et cum αὐτοκάβδαλος et ἰθύφαλλος copulatur, quorum utroque significari τὸν μιμητὴν s. δικηλιστὴν, Mimum et histrionem, tradit Athen. 14. Lucian. (2, 336.) Ἔστιν ἐν τοῖς σκιραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος τῶν αὐτοληκύθων καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδούμενος ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Dem. 194 (1261.) Εἰσὶν ἐν τῇ πόλει πολλοὶ καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν υἱεῖς, οἳ παίζοντες, οἷα ἄνθρωποι νέοι, σφίσιν αὐτοῖς ἐπωνυμίας πεποίηνται, καὶ καλοῦσι τοὺς μὲν, ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ αὐτοληκύθους: q. l. citantes Harpocr. et Suid., αὐτοληκύθους dici annotant vel εὐζώνους τινὰς καὶ ἑτοίμους πᾶν ὁτιοῦν ποιεῖν καὶ ὑπομένειν, vel πένητας, et qui nihil aliud possideant quam lecythos, vel αὐτουργοὺς, vel εἰς πληγὰς ἑτοίμους, καὶ οἷον τύπτοντας καὶ μαστιγοῦντας καὶ ὑβρίζοντας, vel τοὺς ἐκ προχείρου διδόντας ἀργύριον, καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰς μίξεις: nam in lecythis pecunias ferebant: quas solventes, interdum utebantur loro pro flagello. Ferri autem pecunias in lecythis solitas, apparet ex h. ap.

Suid. l. Ζήνων ὁ Κιτιεὺς ποιήσας κοῖλον ἐπίθεμα τῇ ληκύθῳ περιέφερε νόμισμα. Hesychio αὐτολήκυθοι sunt Pauperes et qui solam lecythum habent, Qui ipsi sibi lecythum ferunt, non per ministrum ferendam curant. ["Jacobs. Anth. 8, 154." Schæf. Mss. J. Poll. 10, c. 16. Phot. v. Λήκυθος.] Διλήκυθον, Gemina lecythus, Duæ lecythi, Athen. (129.) Ἔπειτα στέφανον πάλιν καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν ἰσόσταθμον τοῖς προτέροις (κελεύει δοθῆναι:) paulo ante, Ἐπεισηλθον ἄλλαι φέρουσαι ληκύθους μύρου, ἑκάστη δύο, συνδεδεμένας ἱμάντι χρυσῷ, τὴν μὲν, ἀργυρᾶν, τὴν δὲ χρυσῆν, κοτυλιαίας· καὶ ἑκάστῳ προσέδωκαν: ubi quod dixerat δύο ληκύθους, postea dicit διλήκυθον comp. voce. Neutraliter autem dici διλήκυθον apparet ex Eust., ap. quem ita legitur, στέφανοι καὶ διλήκυθον μύρου χρυσοῦν καὶ ἀργυροῦν: quæ desumta sunt ex Athen. l. c. [* Μονολήκυθος, Athen. 414.]

Ληκυθίζω, Pigmentis oratoriis exorno et illustro, Strabo 13. Μηδὲν ἔχειν φιλοσοφεῖν πραγματικῶς, ἀλλὰ θέσεις ληκυθίζειν, ubi quidam interpr. etiam Elucubrare, Ad lucernam, cui oleum e lecytho affunditur, multo studio componere. Sic et ap. Cic. ληκύθους accipiunt pro Scriptis magno studio evigilatis, et lucubrationibus. Per ληκύθους intelligunt etiam Locos communes summo artificio expolitos, in quibus perpoliendis et exornandis lecythi atque arculæ illæ adhibitæ sint: unde ληκυθίζειν capiunt pro Locis communibus aliquid amplificare atque exornare. Vide et Λήκυθος. || Ampullor, Ampullis et sesquipedalibus verbis utor, quod genus loquendi ex Horat. paulo ante in Λήκυθος habes. Aristoph. Schol. (Ἀ. 589.) ληκυθίζειν exp. μεῖζον βοᾷν, καὶ ψοφεῖν: quoniam λήκυθος πεφυσημένη ἠχον ἀποτελεῖ: ap. Suid. autem perperam scribitur λυκνίζειν. ["Jacobs. Anth. 8, 126. Phryn. Ecl. 86. Schneid. ad Aristot. H. A. 1. p. lxxxviii. Toup. Add. in Theocr. 396." Schæf. Mss. Strabo 13. p. 907.] Ληκυθισμὸς, ὁ, Cantillatio, Frigillatio, VV. LL. A Suida exp. εὐφωνία, in h. l. Περιενεγκεῖν * εὐστρόφως καὶ * κεκλασμένως τὸν λ. τῶν αἰσχρῶν καὶ γελοίων ᾀσμάτων. [Plut. 10, 470.] Ληκυθιστὴς, Qui cavam vocem edit, h. e. talem, qualem vasa cava, si pulsentur, * κοιλόφωνος Hesychio. Suidæ autem μικρόφωνος: quomodo ap. Soph. accipi scribit. ["Jacobs. Anth. 8, 126. Koen. ad Greg. Cor. 119." Schæf. Mss.] Ἀπολληκυθίζω, q. d. ληκύθιον detraho, occinendo ληκύθιον ἀπώλεσε, Aristoph. Schol. (B. 1208.) Ἀπολληκυθίω σου τοὺς προλόγους, οἷον διαφθερῶ: sumsit autem e verbis Aristoph., quæ secus legit quam habeant vulg. Edd. [* Ἐπιληκυθίζω, unde * "Ἐπιληκυθιστὴς, Koen. ad Greg. Cor. 119. * Ἐπιληκυθίστρια, ibid. Jacobs. Anth. 8, 125." Schæf. Mss.]

[* "Ληκύθειος, Jacobs. Anth. 8, 126. Callim. 1, 548. Toup. Add. in Theocr. 396. Valck. Hipp. p. 160." Schæf. Mss. * Ληκυθία, Aqu. 1 Reg. 17, 12.] Ληκύθιον, Parva lecythus, Parva ampulla. Capitur pro simplici λήκυθος, ut in Prov. Λιπαρώτερος ληκυθίου, Pinguior lecytho: quod et Λιπαρώτερος λύχνου, in eos, quos edacitas habitior non reddit. Vide Erasm. Chil. || Metrum τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς, quod et Euripideum, Aristoph. Schol. [Aristoph. B. 1200. Ἀ. 589. " Valck. Phœn. p. 88. Hipp. p. 160. Porson. Med. p. 21. Jacobs. Anth. 8, 126. Kuster. Aristoph. 73." Schæf. Mss.] Ληκυθιάδες, Hesychio sunt ἐνώτια ποιά, Inaures quædam.

" ΛΕΜΒΟΣ, ὁ, Lembus; Hesychio Parvum navi-
" gium, quod et ἐφόλκιον dicitur: ut et Suid. esse
" dicit Parvum navigium, μικρὸν πλοῖον, hæc affe-
" rens exempla, Ἕτερους δ' ἐν χειμῶνι σφοδρῷ λέμ-
" βοις ἐξέπεμψαν. Et rursum, Πλεῖν δὲ λέμβοις λ',
" καὶ πολεμεῖν τοῖς Αἰτωλοῖς κατὰ θάλατταν. Idem
" in dat. etiam λέμβει dici scribit, neutro genere, e
" nominat. λέμβος." [Bast. Ep. Cr. 70.] " Thuc.
" λεπτὰ πλοῖα vocat hosce λέμβους, ut Schol. ipsius
" annotat." ["Bergler. ad Alciphr. 13. Toup. Opusc.
2, 31. Ammon. 87. Koen. ad Greg. Cor. 211. Ja-
cobs. Anth. 10, 22. Diod. S. 2, 467." Schæf. Mss.]
" UNDE Λέμβαρχοι, Qui lembo præsunt s. præfecti
" sunt: Etymologo οἱ ἐν τῷ ἐφολκίῳ πλέοντες: He-
A " sychio vero λιπόδερμοι. ET Λεμβώδης, Lembo
" similis." [Aristot. de Incess. Anim. c. 10. * "Λέμ-
βιον, Jacobs. Anth. 12, 21. ad Charit. 318." Schæf.
Mss.] " Affertur et DIMIN. Λεμβάδιον, qui Cor-
" nelio Tacito est Lembunculus, Parvus lembus."
["Const. Manass. Chron. p. 77." Boiss. Mss.] "Ce-
" terum ὁ λέμβος est e Genere navium τῶν ταχυπλο-
" ουσῶν καὶ κατασκοπικῶν, ut κελήτιον et ἁλιάς. Polyb.
" 1, (53, 9.) Ἀνήγγειλαν οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμ-
" βοι τὸν ἐπίπλουν τῶν ὑπεναντίων: quas naves Thuc.
" πρόπλους, Xen. πρωτόπλους vocat, Plut. κατασκο-
" πικὰ πλοῖα, quoniam explorandi causa ceteræ classi
" præmitti soleant, utpote leves et veloces; nam
" leve esse navigium et ab uno remige impelli va-
" lens, Virg. etiam docet in Georg. 1. vix adverso
" flumine lembum Remigiis subigit si brachia forte
" remisit; Atque illum in præceps prono rapit alveus
" amne. Sed sunt et grandiores lembi, quos Liv.
" actuariis navigiis annumerare videtur, dicens Dec.
" 4. l. 4. Præter duos lembos, qui non plus quam se-
B " decim remis agerentur. Sane Dec. 3, 1. actuarias
" naves vocat, quas Polyb. (3, 46, 5.) λέμβους ῥυ-
" μουλκοῦντας. Atque adeo maritimis pugnis et
" profectionibus utiles esse lembos, patet ex Eod.
" et e Diodoro. Sic enim ille l. 11 Decadis 4. Centum
" triginta Issiaci lembi maritimam oram vastare, et
" expositas prope in ipsis litoribus urbes cœpe-
" rint oppugnare. Hic, 20. Ἀθροίσας τοὺς ἀδροτά-
" τους τῶν λέμβων, καὶ τούτους καταφράξας σανίσι, καὶ
" θυρίδας κλειστὰς κατασκευάσας, ἐνέθετο μὲν τῶν
" τρισπιθάμων ὀξυβελῶν τοὺς πορρωτάτω βάλλοντας."

" ΛΕΜΦΟΣ, Hesychio ὁ μυξώδης καὶ μάταιος, Mu-
" cosus, Stolidus; ἀνόητος, ἀπόπληκτος, Amens,
" Mentis attonitæ. Ammon. paroxytonως habet Λέμ-
" φος, scribens ab Atticis λέμφους vocari τοὺς * κορυ-
" ζώδεις καὶ μυξώδεις: ut ap. Menandrum, γέρων
" ἄθλιος λέμφος. Rursum Hes. λέμφοι affert pro αἱ
" πεπηγμέναι μύξαι, Mucus induratus et veluti con-
" glaciatus. Meminit Eust. quoque utriusque si-
C " gnif., paroxytonως utrobique scriptum habens.
" Λέμβος, inquit p. 1761., et ἐφόλκιον, dicitur σκά-
" φος s. πλοῖον: quod et ἐφολκίδα quidam appella-
" vit: at λέμφος per φῖ, non per βῆτα, dicitur se-
" cundum veteres ἡ πεπηγυῖα μύξα ἐκ τῶν μυκτήρων:
" unde et λέμφος vocatur ὁ εὐήθης, Fatuus, Stultus:
" quoniam εἰς μωρίαν διέσκωπτον τοὺς ῥεομένους ἐκ
" τῶν μυκτήρων: e quo et ἀπομύξαι τινὰ dicunt τὸ
" ἐξαπατῆσαι, Decipere. Verum et τὰ μυξώδη κρέα vo-
" cabantur λέμφοι: at vocabulum hoc novum est nec
" in vulgari sermone usitatum. Hæc ille." ["Thom.
M. 573. ad Mœr. 251. ad Timæi Lex. 165. Toup.
Opusc. 2, 31. Ammon. 87. T. H. ad Lucian. Dial.
p. 29. 118." Schæf. Mss. Liban. 4, 615. 630. * Λέμ-
φοι, Photio τὰ θνησείδια τῶν θρεμμάτων καὶ ξηρὰ ὑπὸ νόσου. * "Λεμφώδης, ad Lucian. 2, 339." Schæf. Mss.]

ΛΕΠΩ, ψω, Decortico, Delibro, Corticem s. Librum detraho, Putamen et squamam detraho, Athen. 4. ex Aristoph., de Pythagorica cœna, Μάζης με-
D λαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει, i. e., ἐκλεπίζει, Eust. eum l. citans. || Verbo λέπεσθαι utuntur Athenienses etiam ἐπ' ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς, Athen. 14. Τούψον λαβοῦσαι τοῦτο τἀπεσταλμένον ξκευάσατ', εὐωχεῖσθε, προπόσεις πίνετε, Λέπεσθε, ματτυάζετε. Quæ verba Eust. quoque citat, addens sic accipi et δέφεσθαι. ["Ad Charit. 319. Thom. M. 573. Nicarch. 8. Brunck. Aristoph. 2, 87. 3, 87. Heyn. Hom. 8, 201. Verbero, Ruhnk. Ep. Cr. 208. Koen. ad Greg. Cor. 127." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 51.] " Λεπεῖν, Hesychio τύπτειν, Verberare,
" Percutere. Apud Schol. Aristoph. paroxytonως
" Λέπειν, τύπτειν." Λέμμα, τὸ, Cortex, Liber, Id, quod decorticando aufertur, Anaxilas ap. Athen. (254.) adulatorem σκώληκι assimilans, εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον Εἰσδὺς, ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος, Ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν, ἀποδείξῃ κενόν. Ἔπειθ' ὁ μὲν λέμμ' ἐστὶν, de eo, qui adulator medullam et pulpam omnem erosit. Apud Eund. 2. τοὺς θέρμους φαγὼν, Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμματα κατέλιπεν: paulo post λέπος

dicit. Dicitur etiam de Cortice nondum detracto, i. e., de Tunica plantam aut semen aut alia, quæ cortice teguntur, ambiente. Theophr. H. Pl. 4, (11, 6.) de calamo, Ὅταν ξυλλέξωσι, τιθέασιν ὑπαίθριον τοῦ χειμῶνος ἐν τῷ λέμματι. Plin. 16, 26. dicit Tenues per ambitum tunicas: itidem de calamo loquens: quod Gaza imitatus est. || Erotiano ἡ ἐπιδερματίς. [" Mœr. 243. et n." Schæf. Mss.] Λέπος, τό, idem, [Alexis] ap. Athen. (55.) 2. οὐδενὸς γὰρ πώποτε Ἀπέβαλλεν ὀσπρίου λέπος: paulo ante λέμμα dicit. Lucian. (2, 774.) Ἡ κυάμου λέπος ἢ πυροῦ ἡμίτομον. Apud Erot. vero pro λέποι, quod exp. λεπίσματα, puto scr. λέπη. Dicitur etiam de Cortice adhuc ambiente plantam, aut legumen, i. e. Tunica, ut et λέμμα. Alex. Aphr. Καρπούς καὶ σπέρματα λέπεσιν ἢ σώμασιν ὑγροῖς ἢ ξυλώδεσιν ἢ δέρμασιν ἠσφαλίσατο, Tunicis, Gaza. Piscium quoque squamæ λέπη dicuntur, J. Poll. 6, 15. quædam τροφῆς λείψανα et κορήματα recensens, κογχυλίων κόχλους, καὶ ὀστρέων κόγχυς, καὶ ἰχθύων λέπη, καὶ καράβων ὄστρακα, καὶ κρεῶν ὀστᾶ, καὶ ὀπώρας μίσκους. || Etymologistæ est etiam B δέρμα. || Λέπη ab Eur. vocari et τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν, tradit Schol. Apoll., qua signif. dicitur et λέπας. [" Ad Mœr. 243. Valck. Anim. ad Ammon. 139. Thom. M. 898." Schæf. Mss. * Λέπιον, Hippocr. Coac. c. 18. "Bekk. Anecd. 794." Boiss. Mss. *Λεπώδης, Gl. Squammosus. * Δυσλεπής, Nicander 'A. 271.] Ἀπολέπω, Decortico, Delibro, Corticem s. Librum detraho, Putamen s. Squamas aufero. Unde ἀπολέψαι ap. Aristoph. ("Ορν. 673.) ἀπολεπίσαι. Et in pass. ap. Athen. (68.) ex Epicharmo, Θρίδακος ἀπολελεμμένας τὸν καυλόν. Vide et Ἀπολάπτω. [" Kuster. Aristoph. 60. Bentl. 323. Heyn. Hom. 8, 201. ad Il. Φ. 455. Musgr. Cycl. 236. ad Herod. 211. Verbero, Ruhnk. Ep. Cr. 208." Schæf. Mss. * Ἀπόλεμμα, Pellis, Dio Cass. 786.] " Ἀπολεψέω, i. q. ἀπολέπω, " a quo et derivatum est. Unde particip. ἀπολε- " λεψημένου, quod Hes. exp. ἀποκειραμένου: addens " exempli loco, ἀπολελεψημένου τὰ καλά." [* Ἀπολεπαίνω, i. q. ἀπολέπω, Psell. in Orac. Chald. 92. Ἵνα καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα, ὅπερ φησὶν τῆς ὕλης σκύβαλον, πυρὶ θείῳ ἐκδαπανήσωμεν ἢ ἀπολεπήναντες εἰς αἰθέρα κουφίσωμεν: interpr. Aut decorticatum in æthera elevemus. Conjiciunt tamen VV. DD. leg. aut * ἀπολιπήναντες, aut ἀπολεπτύναντες. Cf. Schn. Lex. Suppl.] Ἐκλέπω, Idem: vel, E cortice et putamine eximo, Excludo, Excudo. Vide synonymum ἐκκολάπτω. Sic Plut. (7, 499.) de crocodil. Ἑξήκοντα τίκτουσι καὶ τοσαύταις ἡμέραις ἐκλέπουσι. Et Ἐκλέπομαι, Decorticor, Excudor. Aristot. H. A. 5. Ἐκλέπεται τὰ ὠά, Ova excluduntur. [Barker. ad Etym. M. 1094.] In VV. LL. ἐκλέπειν exp. etiam Demto cortice expolire. [* Ἔκλεμμα, Hippocr. 465, 11. * " Ἔκλεψις, Phile 65, 3." Wakef. Mss. * Ἐπιλέπω, Hom. H. in Merc. 109.] Περιλέπω, Circumcirca decortico, In orbem delibro, Corticem circumcirca detraho, Il. A. (236.) de sceptro, Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλά τε καὶ φλοιόν: ubi tmesis est pro περιέλεψε. Herod. (8, 115.) Δενδρέων τόν φλοιὸν περιλέποντος. Theophr. pro περιλέπειν dicit περιαιρεῖν κύκλῳ τὸν φλοιόν, Corticem in orbem D detrahere, ut Plin. supra in Κύκλῳ interpr. [" Ad Il. Φ. 455." Schæf. Mss.]

Λεπίζω, i. q. λέπω, Decortico, Cortice nudo, Diosc. Exp. etiam Pellem detraho, ἐκδέρω. [Polyb. 10, 27, 11. 23, 2, 7. " Ad Charit. 319. Schneider. Pisc. 349. Kuster. Aristoph. 106. Thom. M. 584." Schæf. Mss.] Λέπισμα, τό, Cortex detractus, Id, quod decorticando ablatum est, aufertur, i. q. λέμμα, Diosc. 1, 22. de narcaphtho, Ἔστι δὲ φλοιῶδες, συκαμίνου λεπίσματι ἐοικός, Sycomori libro. Gal. ad Gl. Λεπίσματα ῥοιᾶς, Mali Punici corium, Malicorium. [" Mœr. 243. et n." Schæf. Mss. LXX. Gen. 30, 37.] Ατ Λεπιστής, ψευστής, Hes. [" Etym. M. 436, 11." Wakef. Mss. *Λεπιστός, LXX. Lev. 23, 14.] Ἀλέπιστος, ὁ, ἡ, Qui decorticatus non est. Apud Eust. ex incerto Auctore ἀλέπιστος ἰχθύς: quo significatur piscis vel Non desquamatus, vel Qui squamas non habet; nam post Λεπὶς hoc vocabulum ponit, non exponens: sicut et Hes. ἄλοπος exp. ἀλέπιστος. A [" Geopon. 664. Erot." Wakef. Mss.] " Εὐλέπιστος, " Desquamatu facilis, Qui facile delibratur, cortice " facile spoliatur, Cui cortex est extricabilis, ut Plin. " loquitur: λεπὶς enim et Squamam et Corticem " signif." [* " Ἡμιλέπιστος, Strabo." Wakef. Mss.] Ἀπολεπίζω, Decortico, Corticem s. Librum aufero, ut ἀπολέπω, [" Jacobs. ad Anth. 1, 21." Schæf. Mss. " Geopon. 729. Erot." Wakef. Mss. * Ἀπολέπισμα, Schol. Aristoph. 'A. 468. * Προαπολεπίζω, Ante decortico, affertur e Diosc. * Διαλεπίζω δένδρον, Gl. Delibro.] Ἐκλεπίζω, i. q. ἐκλέπω, [Hes. Hippocr. 37, 38. 40.] Ἐκλέπισις, Corticis s. Putaminis detractio, Pullorum exclusio, Pullatio, Columellæ, i. q. ἐκκόλαψις. Περιλεπίζω, Corticem in orbem detraho, ut περιλέπω, [Barker. ad Etym. M. 1083. Schol. Il. A. 236. Schol. Aristoph. Λ. 736.]

Λεπὶς, ίδος, ἡ, i. q. λέπος, s. λέπισμα, Epigr. pro Putamine nucis. || Plerumque pro Squama accipitur, Athen. 8. de piscium quodam genere, quod δαρτὸν appellatur, Τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος, οὐ λεπίσιν, ἀλλ' οἷον ἔχουσιν αἱ βατίδες καὶ ῥῖναι. Et λεπὶς χαλκοῦ ap. Diosc. 5. æris squama Plinio: quam et λεπίδα Medici κατ' ἐξοχὴν appellant. Plin. 34, 11. Similiter ex eis fit, quam vocant λεπιδα, et sic adulteratur flos, ut squama æneat pro eo. Est autem squama hæc decussa vi clavis, per quos panes ærei ferruminantur, in Cypriis maxime officinis. Differentia hæc est, quod squama excutitur ictibus iisd. panibus: flos cadit sponte. Squamæ est alterum genus subtilius, e summa sc. lanugine decussum, quod vocant στόμωμα. Eam Diosc. 5, 90. λεπίδα στομώματος appellat. [Heliod. Chirurg. 158. πρίονος.] Λεπὶς dicitur et de Ferri squama. In h. autem Diosc. l., Ἀνάγει δὲ καὶ λεπίδας, Bud. interpr. Extrahit vero et squamas ossium: quam λεπίδα Celsus 7, 3. de excidendis ossibus, intelligere videtur, cum ait, Si quod etiam os adustum est, a parte sana recedit, subitque inter integram atque emortuam partem caruncula, quæ quod abscessit, expellat: eaque fere, quia testa tenuis et angusta est, squama est: id λεπὶς C a Græcis nominatur. || E Donato exp. etiam Lamina et Lama. || Est et Morbi genus, quem Lat. Porriginem vocant, Bud.; nam in porrigine inter pilos quædam quasi squamulæ surgunt et a cute resolvuntur, quæ interdum madent, multo sæpius siccæ sunt, ut Celsus docet. [" Herod. 538. 539. Mœr. 245. et n., Schneider. Pisc. 348. Jacobs. Anth. 8, 204. 9, 163. Diod. S. 2, 471. Thom. M. 584." Schæf. Mss.] Λεπιδοειδής, ὁ, ἡ, Qui squamæ forma est, Squamæ formam habens, Gal. Καὶ τὸ τοῦ κροτάφου ὀστοῦν λεπιδοειδεῖς ἔχει ἐπιβολὰς, Applicamenta squamatim incumbentia, Bud. Sunt vero λεπιδοειδεῖς duæ lineæ in cranio, utrimque singulæ, a recta sutura, quam ὀβελιαίαν dicunt, æquidistantes: quæ per capitis longitudinem a posteriori parte in priorem super aures seruntur. Fiunt autem duobus inter se cohærentibus ossibus, non per suturam quidem, quæ species est συναρθρώσεως, sed sincipitis osse descendente paulatim in squamæ speciem attenuato, et in os subingrediente, quod ab auribus ascendit: proindeque D eas nonnulli non suturas simpliciter, sed vel suturas λεπιδοειδεῖς, Squamarum modo compactas, vel προσκολλήματα λεπιδοειδῆ vocant. Sunt autem hæ suturæ inter ossa temporum et os sincipitis mediæ. Gorr. Λεπιδόχαλκος, ὁ, Æris squama, quæ λεπὶς etiam absolute dicitur, Cels. 2, 22. de dejectione alvi, Dabantque aut nigrum veratrum, aut filiculam, aut squamam æris, quam λ. Græci vocant, aut lactucæ marinæ lac. [* " Ἀλέπιδος, i. q. ἀλεπίδωτος, Phot. Hes." Wakef. Mss. * Λεπιδόω, Hippocr. 774. Ὀστέα καταξηρανθέντα λεπιδοῦται, Sext. Emp. p. 14. λελεπιδωμένα.] Λεπιδωτὸς, Squamatus, Squameus, Squamosus, Squamiger: δέρμα, Pellis squamosa. Ovid. dicit Membranam squameam. Aristot. in 4 de Part. Anim. quædam esse dicit τριχωτὰ, quædam φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτά: quod et H. A. 3, 12. Est autem φολὶς in reptantibus humi, quæ λεπὶς in natantibus; sed durior, ut draconum. Plinio, quæ animal pariunt, pilos habent: quæ ova, pennas aut squamas, aut corticem, aut testam, ut testudines:

aut cutem puram, ut serpentes || Λεπιδωτὸς dicitur etiam Piscis quidam ap. Herod. 2, (72.) Valla Squamosum interpr. Ab Athen. (309.) vocatur etiam κυπρῖνος. Plut. (7, 412.) Εἰς τὸν ποταμὸν ῥιφῆναι καὶ γεύσασθαι τόν τε λ. αὐτοῦ καὶ τὸν φάγρον καὶ τὸν ὀξύρυγχον. || Lepidotes gemma ap. Plin. 27, 10. quæ squamas piscium variis coloribus imitatur. [" Herod. 9, 22. θώρηξ." Schw. Mss.] Ἀλεπίδωτος, ὁ, ἡ, Non squamatus, Squamis carens, VV. LL. [" Schol. Opp. Ἀ. 1, 648." Wakef. Mss. * Ἀπολεπιδόω, Hippocr. 774.] AT Λεπίδιον, Lepidium Plinio: herba quæ et ἰβηρὶς appellatur, teste Gal. et P. Ægin. etiamsi de utroque seorsim Diosc. (2, 205.) tradiderit, qui et γιγγίδιον a plerisque appellari auctor est. [Columella 12, 8, 3. Aet. 13. Λάχανόν ἐστιν ἐν Συρίᾳ φύλλα ἔχον σελίδος (σερίδος?) λεπτόφυλλον· καλεῖται δὲ λεπίδιον, καὶ μετὰ γάλακτος ταριχεύεται· οὗτινος τῇ ῥίζῃ τὰ ἔρια βάπτεται καὶ μέλανα γίνεται·—ἔστι δὲ ἡ ῥίζα λευκὴ, πάχος ἔχουσα δακτυλιαῖον· ταύτην δεῖ ξηραίνοντας — ἀφαιρεῖσθαι τὸν φλοιὸν τῆς ῥίζης καὶ βρέχειν ἓν ὄξει.]

[* Λεπάζω: Λελεπασμένον, πεπεμμένον, οὕτως Στράττις, Phot. * " Λέπασμα, Membrana, Tunica, Schol. Nicandri Θ. 184." Wakef. Mss. Manetho 4, 345.]

Λεπυρὸς, Corticatus, Corticosus, Gluma tectus, Gluma horrens: στάχυς, Spica horrens gluma, Nicand. Θ. (803.) || Apud Eund. (136.) λεπυρὴ γενέθλη, Putamini ovi inclusum genus, vel squamigerum, καθ' ὕλην Ὠοτόκοι ὀφιες λεπυρὴν θάλπουσι γενέθλην. AT Λεπυρὸν, τὸ, Putamen ovi, et Cortex mali Punici, i. e. Malicorium, τὸ τοῦ ὠοῦ ἢ τὸ τῆς ῥοιᾶς ἐπικάλυμμα, Suid. ὀξυτόνως scribi dicens. In VV. LL. autem accentus in antep. collocatur, sicut et ap. Eust. scribitur. Bud. e Gaza interpr. Putamen, Squama, Tunicula, ut cæparum. [" Valck. Anim. ad Ammon. 125." Schæf. Mss. Theolog. Arithm. 46.] Λεπυρώδης, i. q. φλοιώδης, s. Tunicis multiplicibus obvolutus, ut κρόμμυον, βολβὸς, Bud. e Gazæ interpr. ap. Theophr. H. Pl. 1, (6, 7.) || Squamatus, Squamosus. Theophr. H. Pl. 9, [9, 16. * Λεπυρικὸς, Hippocr. Coac. Aphor. 120. τὰ λ., Cutis defœdationes squamosæ, ex emend. et interpr. Reinesii Epist. p. 454.: vulgo Λιπυρικός. Cf. Schn. Lex. v. Λειπυρία. * Λεπυρόω, Greg. Cor. 314. * Ἐκλεπυρόω, ibid. Sophron Apollonii de Adv. 581. Ἦ ῥα κάλως ἀποκαθάρασα ἐξελεπύρωσεν. * " Λεπυρίζω, Schol. Nicandri Θ. 804." Wakef. Mss.] Λεπύριον, τὸ, ap. Hipp. i. q. λέπυρον s. λεπυρὸν, i. e. Cortex. || Putamen, Aristot. H. A. 5. Ἐκ λεπυρίων, E putaminibus. || Squama; nam λεπύρια ἔχει ap. Theophr. H. Pl. 4. interpr. Squamatus est. [Hippocr. de Nat. Pueri c. 2. ὠοῦ τὸ ἔξω λ.] Λεπυριώδης, i. q. λεπυρώδης, Corticatus, Corticosus, Putamine tectus. Et τά λ., Ipsa putamina, Cellæ putamineæ, VV. LL. || Multis tunicis tectus, ut et λεπυρώδης. [Theophr. H. Pl. 4, 6, 1. 7, 9, 4.] Λεπυριόω, Excortico. Item Deglubo, Glumas excutio: λεπυριῶσαι, * ἐξαχυριῶσαι, Hes. [* Ἐκλεπυριόω, ad Greg. Cor. 314.]

Λεπύχανον, i. q. λέπυρον, Eust., ea signif. e Theopompo Comico afferens, de Ulysse, χιτῶνά μοι Φέρων δέδωκας δαίδαλον, ὃν εἴκασεν Ἄρισθ' Ὅμηρος κρομύου λεπυχάνῳ. Sic Plut. (8, 724.) Τῶν ἄλλων καρπῶν τὸ ἔξωθεν ὑπὸ τοῦ φλοιοῦ περιεχομένων, καὶ τὰ καλούμενα λ. καὶ κελύφη καὶ ὑμένας καὶ λοβοὺς ἐπιπολῆς ἐχόντων, ὁ τοῦ μήλου φλοιὸς ἐντός ἐστι κολλώδης χιτῶν καὶ λιπαρός. Sed perperam ibi SCRIBITUR Λεπτύχανα, sicut et in VV. LL.

Λοπὸς, ὁ, Cortex, i. q. λέπος et λέπυρον: unde Erot. ap. Hipp. λόπῳ exp. φλοιῷ, λεπίσματι. Apud quem λόπῳ scribitur, sicut et ap. Hes. et Suid., cui λόπος est πᾶν λέπος, φλοιὸς, δέρμα λεπτὸν, ξηρόν. || Λοπὸς dicitur etiam de Multiplici tunica cæpas vestiente, ut et λέπυρον. Eust. exp. κρομύου τὸ λέπυρον, scribens ὀξυτόνως: Suid. Ἡ παρακειμένη ἔξωθεν κρομύου λεπὶς, scribens παροξυτόνως: ut Hes. quæ scriptura non caret ratione, ut λόπος ita dicatur a λέπω, sicut λόγος a λέγω, πλόκος a πλέκω, σπόρος a σπείρω, τόκος ab inus. τέκω, et alia similia. Adde quod cum ap. Erot. et Hes. in priori etiam signif. ita scribitur. Od. T. (233.) Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροΐ σιγαλόεντα Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο. || Vestimentum, quod et λῶπος ac λώπη, Anacreon ap. Eust. καδδὲ λοπὸς ἐσχίσθη, quod exp. κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. Alibi autem scribit λόπος, et neutro genere usurpat: siquidem Πηνελόπην dictam tradit παρὰ τὸ πένεσθαι περὶ λόπος: derivans inde et λώπιον, per ectasin: est autem ei λόπος ὕφασμα λεπτὸν κατὰ κρομύου λοπόν: sic et infra τὸ λῶπος. [" T. H. ad Plutum p. 276. ad Mœr. 243." Schæf. Mss.] Ἄλοπος, ὁ, ἡ, Cortice carens, Squamarum expers, ἀλέπιστος, Hes. [Aristoph. Λ. 736.] Μονόλοπος, ET Πολυλοπος, ὁ, ἡ, Uno cortice et tunica tectus, Pluribus corticibus et tunicis vestitus, Theophr. (H. Pl. 1, 5, 2.) πολύλοπος φλοιὸς, Cortex pluribus tunicis involutus et vestitus: Καὶ τῶν μὲν πολύλοπος, οἷον φιλύρας, ἐλάτης, ἀμπέλου, κρομμύων· τῶν δὲ μονόλοπος, οἷον τυκῆς, καλάμου. Supra calamo λέμμα tribuit, quod e Plin. etiam Tunicam interpretatus sum. Et 5, 1, (6.) Ἔστι δὲ πολύλοπον ἡ ἐλάτη, Tunica multiplici vestita est: C. Pl. 4, (11, 4.) πυρὸς, Triticum multis tunicis involutum s. intectum. Λόπιμος, ὁ, ἡ, Qui ex eorum genere est, quæ excorticari possunt, Qui est e genere eorum, quæ cortice s. putamine tecta sunt. Ita λ. κάρυον a densiore cortice dictum volunt, quanquam secundum Eust. Οὐκ ἔστιν ἐνστῆναι στερεῶς εἰ τῆς αὐτῆς τῷ λέπῳ ἐστὶ σημασίας. Athen. (53.) Ποντικῶν καλουμένων καρύων, ἃ λ. τινὲς ὀνομάζουσι, μνημονεύει Νίκανδρος. Pag. sequenti cum dixisset Diphilum κάστανα vocare etiam Σαρδιανοὺς βαλάνους, ex ejusd. Nicandri Georg. addit, λόπιμον κάρυόν τε Εὐβοέεις, βάλανον δὲ μετεξέτεροι καλέσαντο. Aet. l. 1. in Δρῦς, Ἄρισται δὴ τῶν βαλάνων πασῶν εἰσὶν αἱ καστάνιαι, καὶ αἱ λ. ὀνομαζόμεναι, ubi inter βαλάνους quidem recensentur λόπιμοι, sed a castaneis distinguuntur. Dubium autem an pro Ponticis nucibus capiantur, ut paulo ante tradit Athen. [Λόπιμα, Gl. Castaneæ.] Λοπίζω, Decortico, ut λεπίζω, [Phot. Λοπίζω, οὐ λεπίζω.] Λόπισμα, τὸ, Cortex, Putamen, Eust. i. q. λέπυρον et λεπύχανον, [Phot.] AT Ἀλόπιστα δένδρα ap. Theophr. H. Pl. 5, (1, 2.) exp. Arbores non turgentes, pro quo sunt qui reponant ἀλίπιστα: nescio an satis recte. NAM Λοπία, ἡ, ap. eund. Theophr. eod. l. exp. Corticis turgor, Cum humor est sub cortice: vide Λοπάω. [* Ἀπολοπίζω, Phrynichus Bekkeri p. 25. * Περιλοπίζω, Theophr. H. Pl. 3, 15, 2.] Λοπιάω SIVE Λοπάω, Cortice turgesco, Cortice turgido sum: quod plantis circa germinationem accidit. Theophr. C. Pl. 5, (9, 9.) Τῇ δὲ συκῇ καὶ νόσημά τι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας καὶ μικρὸν ἐπάνω, ὃ καλοῦσι λοπᾶν· τοῦτο δ' οἷον μύδησίς τις ἐστι τῶν ῥιζῶν διὰ τὴν πολυϋδρίαν: quod et λοπάδα infra vocat. Idem H. Pl. 5. init. Τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιὸς, ὃ καλοῦσι λοπᾶν, διὰ τὴν ὑγρότητα τὴν ὑπογινομένην αὐτῷ: ubi scribitur etiam λοπίαν: 4. (15, 3.) Περὶ γὰρ τὴν βλάστησιν ἐλάτης καὶ πεύκης, ὅτε καὶ λοπῶσι, τοῦ θαργηλιῶνος ἢ σκιῤροφοριῶνος ἄν τις περιέλῃ, παραχρῆμα ἀπόλλυται: qua parenthesi omissa, Plin. 17, 24. cetera ita interpr. Abieti enim et pino si quis (corticem) detraxerit sole taurum vel geminos transeunte, cum germiuant, statim moriuntur. Sed sunt qui et ibi λιπᾶν reponant pro λοπᾶν, sicut legitur H. Pl. 3, (5, 1.) Διὸ καὶ τρίσλιποι· πᾶν γὰρ δὴ δένδρον, ὅταν βλαστάνῃ, λιπᾷ· πρῶτον μὲν ἄκρον ἔαρος, εὐθὺς ἱσταμένου τοῦ θαργηλιῶνος: itidem de picea et abiete, ut in l. præcedente. Et (5, 3.) Ὥρα δὲ καὶ πρὸς τὸ τέμνεσθαι τὰ ξύλα τότε, διὰ τὸ λιπᾶν· ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιροῖς οὐκ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός. Si igitur λιπᾶν scribetur, erit a λίπος, et λιπᾶν dicetur arbor, cum in germinando radix pingui tumore turget: si vero λοπᾶν, erit a λόπος, et λοπᾶν dicetur, cum itidem in germinando radix turgida quodammodo abscedit et deglubitur. Hes. λοπῶντα exp. λεπιζόμενον ἢ λοπιζόμενον. Λοπητὸς, Tempus illud anni, cum cortices arborum turgescunt et exemtiles fiunt, ut Bud. tradit e Theophr. H. Pl. 5. init. ubi modo λοπητὸς, modo κοπητὸς, modo λοπετὸς scribitur; sed bis λοπητός: adeo ut ex eo cetera emendanda sint: quamvis et ibi λιπητὸς, majore facta mutatione, nonnulli reponant. [* Ὑπολοπάω, Theophr. H. Pl. 3, 1, 4. et n.]

Λοπὶς, ίδος, ἡ, Squama, i. q. λεπὶς, Schol. Aristoph. Σφ. (790.) Κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπίδας μοικεστρέων. ["Mœr. 245. et n." Schæf. Mss.] AT Λοπὰς, άδος, ἡ, Patella: itidem a λέπω, quod instar corticis sit λεπτή. Plut. (6, 694.) Γόγγρον ἕψοντος καὶ τὴν λοπάδα σείοντος, Euphanes ap. Athen. (343.) ὡς εἶδεν ἐν πλήθει νέων Μεστὴν ζέουσαν λοπάδα Νηρείων τέκνων, Antiph. [Alexis] ap. Eund. (60.) Τὴν λοπάδ' ὀρύττων ἀποδέδειχα κόσκινον, Archestr. ap. Eund. l. 1. de coctione piscium, Οὐδὲ λοπὰς κακόν ἐστιν, ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον. Et Crates ap. Plut. (6, 478.) Proverbialiter, Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων ἀεὶ ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς, ubi forsan posset accipi etiam pro Olla; nam exp. et χύτρα. Et ap. Aristoph. (Σφ. 511.) ἐν λοπάδι πεπνιγμένον: unde videtur λοπάδα operculo obturari solitam. || Morbus arborum, quem Plin. Patellam itidem interpr.: de quo Theophr. H. Pl. 4, 16. ubi pro ἧλοι αὐτῶν sunt qui reponant ἡλίου καῦσις. Locum eum Theophr. cum Plinii interpr. habes in Ἧλος. Et paulo post, Νοσεῖ δὲ συκῆ, καὶ ἐὰν ἐπομβρία γένηται, τά γε πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ· τοῦτο δὲ καλοῦσι λοπάδα: Plin. 17, 14. Sive imbres nimii fuere, alio morbo ficus laborat, radicibus madidis. Gaza ibi Glabrationem vertit. || Secundum Suid. λοπὰς Syracusanis est τὸ τήγανον: ap. Theopomp. autem et Comicos ἡ σορός. [T. H. ad Pollucem p. 1273.] Vocatur vero sic et ὁ ἐν τῇ Ἑλλάδι γινόμενος λίθος: quod postremum ap. Hes. quoque reperio. || Λοπάσι, κλέπταις, Suid. [et Phot., ap. quem est Λοπάδα· τὴν θεὸν Θεόπομπος: pro quo reponendum patet τὴν σόρον. "Λοπὰς, Morbus oleæ, Theophr. H. Pl. 4, 14, 3. n. p. 391. Hesychii glossam Λοπὰς —καὶ λίθος ἐν Ἑλλάδι docte Corai. ad Xenocr. 156. corrigit, ἧλος ἐν ἐλαίᾳ. Eodem modo Suidam emendat eadem tradentem. Idem Hesychius: Μύκης, ὁ ἐν ταῖς ἐλαίαις ἐγγεννώμενος ἧλος: unde patet, Theophrasti locum Grammatico ob oculos fuisse." Schn. Ind. Theophr. "T. H. ad Lucian. Dial. p. 113. ad Plutum p. 276. Aristoph. Fr. 222. Thom. M. 583. Jacobs. Anth. 10, 14. ad Lucian. 2, 35. 65." Schæf. Mss.] Λοπαδοφυσητὴς scommate dictum in quendam ἐπὶ ὀψοφαγίᾳ διαβόητον Dorionem, ap. Athen. (338.) e Mnesim. καὶ τῆς νυκτὸς Δωρίων ἔνδον Ἐστὶν παρ' ἡμῖν λοπαδοφυσητής. Sic enim ap. Eust. scribitur: ap. Athen. vero λοπαδιφυσήτης, [correctum nunc vocab. in Ed. Schw.] ET Λοπαδαρπαγίδης, ὁ, Patellæ raptor. Itidem in voracem. Apud Athen. (162.) in philosophos, Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι, Σακκογενειύτροφοι καὶ λοπαδαρπαγίδαι. ["Jacobs. Anth. 9, 418. 11, 347." Schæf. Mss. * "Λοπαδάχνης, mendosum, ut videtur, vocab. Athenæi 113. ex Eubulo, de quo v. Interprr." Schw. Mss.] Λοπάδιον, Parva patella, Aristoph. Πλ. (812.) Ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα Χαλκῆ γέγονε. || Nom. meretricis, Athen. [567. "Thom. M. 583. ad Lucian. 2, 35. * Λοπαδιολοιχὸς, ad Timæi Lex. 252." Schæf. Mss.]

Λῶπος, τὸ, ET Λώπη, Vestimentum tenue. Eust. λώπη est λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπὸν, unde derivat, facta ectasi. Od. N. (224.) de Minerva, quæ νέῳ ἐπιβώτορι μήλων Παναπάλῳ similis apparebat, Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην. Apud Apoll. Rh. vero 2, (34.) δίπτυχα λώπην Schol. exp. χλανίδα, διφθέραν. At λῶπος in Lex. Rhet. est τὸ ἱμάτιον, sicut et Hes. λώπη, τὸ ἱμάτιον, περίβλημα: nam hæc hominem ambiunt ut cortex et tunica arborem et semina, quibus λόπος tribuitur. Lucian. (3, 611.) Δραξάμενός με τοῦ λώπους, Veste me prehendens. ["Λῶπος, Herodian. 469. Phryn. Ecl. 206. Jacobs. Anth. 7, 96. Leon. Tar. 38. Heyn. Hom. 7, 795. Λώπη, Jacobs. Anth. 11, 285." Schæf. Mss.] "Λὼψ, Hesychio χλαμὺς, Chlamys, generalius λῶ-"πος." Λωποδύτης, Fur vestimentorum, Qui vestimentis exuit, ὁ τὰ ἱμάτια ἀποδύων, Eust. dicens et χλαινοθήραν vocari. Sic et Basil. Ὁ μὲν ἐνδεδυμένον ἀπογυμνῶν, λωποδύτης ὀνομασθήσεται. Aristoph. B. (772.) Τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλλαντιητόμοις, Dem. (53.) Τὸν τῶν ἀνδραποδιστῶν καὶ λωποδυτῶν θάνατον αἱροῦνται, (1256.) Λωποδυτῶν ἀπαγωγὴ, ubi conqueritur se fuisse spoliatum a grassatoribus et pugnis calcibusque concisum. Synes. Ep. 132. Οὐ πολεμίους, ἀλλὰ λῃστὰς ἢ λωποδύτας, Prædones aut Grassatores. Pollian. vero Epigr. in Poetas dicit ἀλλοτρίων λωποδύτας ἐπέων, pro Compilatores et fures alienorum versuum. ["Phryn. Ecl. 206. Jacobs. Anth. 7, 252. 9, 263. 10, 268. Boiss. Philostr. 563. Herodian. 469. ad Xen. Mem. 1, 2, 62. Meurs. ad Apoll. Dysc. 36. Teuch." Schæf. Mss.] Λωποδυτέω, Veste exuo, Vestimenta furor, Athen. e Comico Ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἤτοι χωρυχεῖν, Ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγοράν. Sic et Aristoph. Aristot. et Plut. Et Λωποδυτοῦμαι, Vestimentis exuor. Apud Suid. Οἱ δὲ τῶν Περσῶν τεθνεῶτες λωποδυτούμενοι καὶ ταφῆς ἀμοιροῦντες, τοῖς θηρίοις ἑστίασις ἦν. Dem. accepit pro Rapinis infesto et compilo s. expilo: (116.) Καθ' ἕνα ἕκαστον οὕτωσὶ περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις. ["Spolio, Dio Chrys. 1, 234." Wakef. Mss.] Λωποδυσία, ἡ, Vestium expoliatio. Λωποδυσίου δίκη, ap. Hermog. Actio de expoliatione vestimentorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum. [* Λωποδύω, quod exhibent Lexx. Gr., Schneider. suspectum habet. * Μονόλωπος, Hesychio μονοχίτων.] "Νή-"λωπος, Veste carens: e νῆ priv. et λῶπος." Λώπιον, τὸ, i. q. λῶπος, Vestis, Vestimentum. Apud Suid. Χειμερίης ἄνθεμα ναυτιλίης Ἀρτήσειν ἁγίοις τόδε λώπιον ἐν προπυλαίοις Εὔξατο, ubi ipse exp. τὸ εὐτελὲς ἱμάτιον. ["Jacobs. Anth. 9, 77." Schæf. Mss. * "Λωπία, Etym. M." Wakef. Mss.] Λωπίζω, Veste exuo, i. q. λωποδυτέω, γυμνόω. Λώπιστος dictus Palamedes ἐκ τῆς τῶν ἱματίων * ἐπιῤῥάψεως, Hes. Ἀπολωπίζω ET Ἐκλωπίζω, Veste exuo, J. Poll. 7. Ἀποδῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς. Soph. Tr. (927.) ἐκ δ' ἐλώπισε Πλευρὰν ἅπασαν, ὠλένην τ' εὐώνυμον: i. e. ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν. || Ἐκλωπίζω Suidæ est etiam ἐκδέρῳ: pro quo forsan scr. ἐκλοπίζω. || Ἐκλωπίζεται, Achæus in Œd. usurpat pro ἐξανθίζεται, Hes. [Ἀπολωπίζω, Barker. ad Etym. M. 1083.] AT Περιλωπίζω, Veste circuminduo, J. Poll. 7. Καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπερίδης περιδῦσαι εἴρηκε. "Λω-"πὰς, άδος, ἡ, affertur pro Vestis, Crumena, Vas: et "Λωπάδιον, pro Vasculum; sed sine ullo testimo-"nio. Λωπεύει, Hesychio ψεύδεται, Mentitur, "Fallit." [* Ὑπολωπάω, Heracl. Alleg. 70. lect. susp.]

ΛΕΠΑΣ, άδος, ἡ, Concha petris adhærens, Lopas Plauto: Nonius, Lopades, genus conchæ marinæ. Plaut. addite lopades, echinos, ostreas. Gaza Patellam vertit. Galeno Lex. Hipp. λεπάδες sunt αἱ ταῖς πέτραις προσεχόμεναι κόγχαι. Cum quo consentit h. Synes. l. in Ep. Ἡ δὲ λεπὰς, ὀστρέον ἐστι κοῖλον, ὅπερ ἐπειδὰν λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται. Aristoph. Πλ. (1096.) τὸ γραΐδιον Ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται: Σφ. (105.) Ὥσπερ λεπὰς προσεχόμενος τῷ κίονι. Aristot. H.A. 4. Λεπὰς ἀγρία, ἣν καλοῦσι θαλάττιον οὖς. Eust. a λέπω derivat, fortassis vel ob tenue putamen: vel quod petris adhæreat, ut arbori cortex. Hesychio vero λεπάδες sunt τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολλημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω. Aristoph. Grammat. ap. Athen. (85.) de ostreis dicit λεπάδας similes esse ταῖς καλουμέναις τελλίναις: ubi affert quendam Alcæi l. || Ἡ ὀρειώδης λεπὰς ap. Eust. fortassis ea signif., qua λέπας. NAM Λέπας, τὸ, Rupes, Promontorium: Ammon. ὄρους ἀπόσπασμα, Suidæ ἀκρωτήριον, in h. l. ex Epigr. ὃς τόδε, ναίεις Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας: sicut et Schol. Nic. exp. ἀκρωτήριον, Θ. 146. κοίλη τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοὶ, Καὶ λέπας ὑλῆεν· τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ. In Epigr. λέπας δρυάδων λάσιον. Apud Plut. (8, 19.) Μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας Πρήσειεν ἄν τις, Idæos colles. Cujus signif. est et κνημός. Schol. Theocr. λέπας est τοῦ ὄρους τὰ ἄκρον, Summitas montis, Vertex, Cacumen, Jugum. || Λέπας J. Poll. videtur accipere etiam pro λεπὰς, cum 6, 9. ita scribit, Καὶ ἑψητὸν δὲ λέπας, εὐτελές τι βρωμάτιον ἦν, ὥσπερ καὶ τριχίας: loquitur vero ibi περὶ τῶν ἐκ θαλάττης βρωμάτων: sicut et Hes. cum λέπας exposuisset τὸ ἄναντες, subjungit, καὶ τὸ τῇ πέτρᾳ προσισχόμενον κογχύλιον. ["Λεπὰς, Thom. M. 584. T. H. ad Plutum p. 413. 414. et Schol. Λέπας, Eur. Phœn. 24. Toup. Opusc. 2, 60. Valck. Diatr. 174. Wakef.

S. Cr. 3, 175. Musgr. Hel. 1459. Herc. F. 107. Epigr. adesp. 128. Λεπὰς, Λέπας, Ammon. 87. Valck. Anim. 138." Schæf. Mss.] "Λεπαδευόμενος, Hesychio συ-"νάγων λεπάδας, h. e. θαλασσίας κόγχας μικρὰς προσ-"φυομένας ταῖς πέτραις, s. τὰ πρὸς ταῖς πέτραις κεκολ-"λημένα κογχύλια ὀστρέων ἐλάττω." ["Valck. Anim. ad Ammon. 140." Schæf. Mss.] Λεπαῖος, Montanus, Arduus, Præruptus, ut rupes promontoria, Eur. (Hipp. 1248.) λεπαίας χθονὸς, (Iph. T. 324.) νάπας λεπαίας. A λέπω Eust. cum λεπὰς derivari posse existimat, ["Valck. Anim. ad Ammon. 138. Musgr. Heracl. 5." Schæf. Mss.] Et Λεπαστὴ, sc. διὰ τὸ λεπτὸν καὶ ἐκπέταλον κατὰ τὰς λεπάδας. Athen. autem (485.) dictam scribit παρὰ τὸ λάψαι, i. e. ἀθρόως πιεῖν: quo facere videtur l. quidam Pherecr. supra in Λάπτω citatus. Dicitur autem λεπαστὴ κύλιξ, s. φιάλη, vel absolute, subaudiendo alterum horum, de poculo ampliore. Antiph. μεγάλαισιν οἴνου Χαίροντα λεπασταῖς, Theopomp. λεπαστὴ πάνυ πυχνὴ Ἣν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον, Teleclid. μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐκ λεπαστῆς ἡδύπνου. Alia exempla habes ap. Athen. ubi et κύλικα λεπαστὴν ex Aristoph. In expos. vero hujus vocab. non idem omnes sentiunt. Amerias enim λεπαστὴν vocari scribit τὴν οἰνοχόην: ut J. Poll. quoque λεπαστὴν non solum esse ἔκπωμα dicit, sed etiam οἰνοχόην, citans h. ex Aristoph. Gerytade l., qui et ap. Athen. (485.) extat Περιέφερε δ' ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς, ἐνέγχει τε σφόδρα *κυανοκευθῆ, [*κυανοβενθη:] qua voce Athen. significari scribit τοῦ ποτηρίου τὸ βάθος, pro Poculo profundo accipiens, Aristoph. vero Gramm. et Apollod. dicunt esse Genus calicis: Nic. Coloph. ita Dolopas vocare calicem. Moschus ἐν Ἐξηγήσει Ῥοδιακῶν Λέξεων, esse κεραμεοῦν ἀγγεῖον, Vasculum figulinum, simile ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ. ["Heyn. ad Apollod. 1167. Porson. Hec. p. xxiv. Ed. 2., ad Charit. 647. Aristoph. Εἰρ. 916. Fr. 230." Schæf. Mss. "Varro in Schol. Majano ad Virg. p. 9. Lepestam vas dicebant, ubi erat vinum in mensa appositum, aut Galejam, aut Sinum. Tria enim hæc sunt similia, pro quibus nunc Acratoforon ponitur." Schn. Lex. Suppl.] Et Λεπαστὶς ap. Hes. οἰνοχόη, et εἶδος κύλικος: ITEM Λέπαστρον, Eid. σκεῦός τι ἁλιευτικόν. Quibus ab Eust. additur ETIAM Λέπαδνον, τὸ, Lorum latum, quo equi collum ad jugum religatur, Hes. Eust. Aliis vero Lorum circa pectus equi, aliis μασχαλιστήρ. Il. E. (730.) αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ (ῥυμῷ) Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν· ἐν δὲ λέπαδνα Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. [Aristoph. Ἱππ. 768.] Polluci λέπαδνα sunt τὰ ὑπὸ τοὺς αὐχένας ἑλιττόμενα; ET Λεπαδνιστῆρες, τὰ αὐτῶν ἄκρα. ["Λέπαδνον, Λέπαδνα, Musgr. Med. 1166. Act. Traj. 1, 238. ad Il. T. 393. Heyn. Hom. 5, 131. Thom. M. 595. Wakef. Eum. 564. Jacobs. Anth. Proleg. 54. 9, 182. ad Herod. 473." Schæf. Mss. *Λέπαμνα pro λέπαδνα, Apollon. Lex. 437. Item *Λέπατνα, Phot.] "Λεπάδια, ap. Hes. "legitur, expositum ἱμάντες πλατεῖς οἷς ἀναδέονται οἱ "τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸ ζυγόν. Sed perperam "pro λέπαδνα, ut est ap. Hom." "Ἀλέπαδνος, Non "habens λέπαδνα, i. e. Lora lata, quibus equi jugo "alligantur. Hesychio ἄζευκτος, Non jugatus."

ΛΕΠΡΟΣ, (ὰ, ὸν,) Scaber, Scabrosus, Asper e decedentibus ex eo squamulis: ut dicitur scaber myrrhæ cortex: a λέπος, quasi λεπηρός: ut λεπροὶ ὄνυχες, Scabri ungues, Celso et Plinio. Diosc. 2, 140. de lapathi radicibus, Θεραπεύουσι λέπρας, λειχῆνας, ὄνυχας λεπρούς. Unde Plin. 20, 21. Hippolapathi radices privatim ungues scabros detrahunt. Idem eod. l. c. 206. de ranunculo, Ὄνυχας λεπροὺς καὶ ψώρας ἀφίστησι καὶ στίγματα ἐξαίρει. Quod ita Plin. sub fin. l. 25. Ad lepras et psoras eis utuntur, et ad tollenda stigmata. ‖ Et λεπροὶ, Leprosi, h. e. quorum cutis in scabras quasdam squamulas resolvitur, Theoph. C. Pl. 2, 8. fin. de quibusdam aquis, Καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι, λ. γίνονται, καὶ τὰ φυτὰ παραπλησίαν τινὰ λαμβάνει διάθεσιν. ["Toup. Emendd. 2, 109. 521. in Schol. Theocr. 210. Add. in Theocr. 392." Schæf. Mss. Lycophr. 642. Hippocr. de Aere §. 79. Οὔρεσι λεπροῖσί τε καὶ ἀνύδροισι: 123. Λεπρὰ, ἄνυδρα καὶ ψιλά. *"Λεπρόσαρκος, Schol. Theocr. 5, 94." Wakef. Mss. *"Ὀλόλεπρος, Orig. Ecl. in Luc. p. 93. Ed. Ven." Routh. Mss.] Ὑπόλεπρος, Aliquantum scaber, [Theophr. H. Pl. 3, 14, 2.] Λέπρα, ἡ, Lepra, Plinio et Scr. Largo, i. e. Asperitas cutis profundior cum pruritu, ea in squamas resolvens: e melancholico humore orta: qui pruritus a lepra, ut et a psora, inseparabilis est, sed tantus in lepra, ut æger vehementissime etiam scabendo nullo modo juvetur, sed omnis potius generis ulcera et phlegmonas præterea accersat. Ab ejus autem humoris qualitate et malignitate piscium instar squamulæ e summa cute discedunt, materiam semper subministrante colliquatione quadam subjectæ carnis et totius corporis, facta a calore præter naturam. Squamulis autem illis inter cetera differt a psora, quæ non squamulas, sed furfuracea tantum corpora e se remittit: adeo ut media sit inter psoram et elephantiasin lepra, et psora quidem ad lepram prævia sit, lepra autem ad elephantiasin. Hæc inter alia Gorr., qui in quatuor differentias lepram distinguit, prout magis minusve humor uritur, et malignus evadit. Sub finem addit, a Lat. dici Impetiginem non quidem quæ λειχὴν vocatur et Mentagra, sed quæ a Corn. Celso descripta est l. 5. Ab Avicenna dicitur Albaras nigra, et Impetigo excorticativa, quod cutis per cortices squamasque resolvatur, ut idem Gorr. tradit. Paul. Æg. et Actuar. dicunt esse τραχυσμὸν ἐπιφανείας μετὰ κνησμοῦ καὶ ἀποτήξεως σώματος, sed διὰ τοῦ βάθους ἐπινέμεσθαι τὸ δέρμα *κυκλοτερῶς, καὶ *φολιδοειδεῖς ἀφιέναι λεπίδας: unde et nomen invenisse: ψώραν vero esse ἐπιπολαιοτέραν, καὶ πιτυρώδη ἀφιέναι σώματα. Plut. (8, 666.) Οἱ βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχειραίνουσι: mox, Πᾶσαν ὖν ὑπὸ τὴν γαστέρα λέπρας ἀνάπλεων καὶ ψωρικῶν ἐξανθημάτων ὁρῶμεν: (7, 394.) Τῶν τὸ γάλα πινόντων ἐξανθεῖ τὰ σώματα λέπραν καὶ ψωρικὰς τραχύτητας. Diosc. de lepidio, Ἀφίστησι δὲ καὶ λέπρας: de quo Plin., Lepras et psoras tollit. Vide et Λεπρύνομαι. ["Coray Theophr. 272. ad Herod. 69." Schæf. Mss. *Λέπραι, Photio λεπίδας ἔχοντα ταρίχη, καὶ λεβίαι καλοῦνται.] Λεπρώδης, Leprosus, Scaber. Λεπρικὸς, ut φάρμακα ap. Diosc. Medicamenta lepris tollendis. Quæ duo ad λέπρα potius pertinent.

[*"Λεπρότης, Leprosi status vel conditio, Chrys. Hom. 24. T. 5. p. 150, 39." Seager. Mss.] A λεπρὸς est ET Λεπρὰς, Scabra, Aspera, Theocr. 1, (40.) Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων πέτρα τε τέτυκται Λεπρὰς ἐφ' ᾗ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει: i. e. τραχεῖα καὶ ἐκλεπρωθεῖσα. Alii exposuerunt Alba, e fluctuum alluvio: alii Alta, a λέπας significante Cacumen montis, sed prior expositio melior est. [Opp. Ἀ. 1, 129.] Λεπρόω, ET Λεπρύνω, Scabrum reddo, Scabris veluti squamulis obduco. Et Λεπρόομαι ac Λεπρύνομαι, Scaber fio, Scabris squamulis obducor, Nicand. Θ. (156.) de anguibus, πολέες δ' ἀμάθοισι μιγέντες Σπείρῃ λεπρύνονται ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι, Schol. τραχύνονται, λευκαίνονται, Exasperantur, Albescunt, utrumque sumtum putans a λέπρα: quod qui ea laborant, utrumque perpetiantur: et λέπραν generaliter dicit esse τὴν ἐν τοῖς σώμασι παρὰ φύσιν λευκότητα. In VV. LL. Λεπρόομαι est etiam Lepram patior, [2 Reg. 5, 1. 27. 15, 5. Item Λεπρόω, Leprosus sum, Aqu. Theod. Exod. 4, 6. "Clem. Alex. 389." Wakef. Mss. *"Λέπρωσις, Lepra, Tzetz. Chil. 10, 148." Boiss. Mss. *Ἐκλεπρόω, vide supra.] Λεπράω, VEL Λεπριάω, Scaber fio, vel sum: ut λεπριῶντες ὄνυχες ap. Diosc. Scabri ungues, Plinio et Celso: ut supra λεπροί. Aristoph. autem λεπρᾷν κεράμειον ὀξηρὸν dixit pro μυδᾷν, J. Poll. (7, 162.) quale fere est λοπᾷν supra, quod Theophr. exp. μαδᾷν s. μυδᾷν, ut quidam legunt. [Λεπράω, LXX. Levit. 22, 4. Exod. 4, 6. Num. 12, 10. Hippocr. 1146.] AT Λέπρεος, Λέπρειον, Λεπρεᾶται, sunt Nomina propria. Ceterum ap. Aristoph. ἱμάντες ἐκ λεπρῶν variis modis exp. Sunt enim qui subaudiant βοῶν: quod talium coria sint firmiora: alii esse volunt Locum urbis, ubi erant τὰ βυρσεῖα. Vide et alia ap. Schol. et Suid. v. Ἀγορανόμος, ubi facit NOMIN. Λεπρός: Ἀ. (723.) Ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι Τρεῖς τοὺς λαχόντας· τοὺς δ' ἱμάντας ἐκ λεπρῶν: solebant autem olim οἱ λογισταὶ loris cædere τοὺς τῆς

ἀγορᾶς. Suid. [Vide Brunckii notam.]

" Λελεπρὶς, Piscis quidam, qui et φυκὶς, teste Hes." [Cf. Λέπραι.]

ΛΕΠΤΟΣ, Tenuis, cui opp. παχὺς, quod est Crassus. Proprie dicitur Tenuis instar corticum et squamularum, quæ alicunde avelluntur, ut λεπτὰ καὶ πιτυροειδῆ σώματα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς in πιτυριάσει decedere dicit P. Ægin. De quo morbo Actuar. Κνηθομένων τὴν κεφαλὴν ἀποπίπτει ὥσπερ τινὰ λεπτὰ πίτυρα. Sic Od. Θ. (280.) Ἠΰτ' ἀράχνια λεπτὰ, Ut fila tenuis aranei ap. Lucr. Od. E. (231.) et K. (544.) λεπτὸν φᾶρος. Il. X. (511.) εἵματα λεπτὰ, E filo tenui et subtili: Σ. (595.) λεπταὶ ὀθόναι: Ψ. (854.) ἐκ δὲ τρὴρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός. Et λ. γράμματα, Plut. πλοῖα, Thuc. (2, 83.) E tenui ligno. Sed Parva, Schol. exp. Dicitur etiam de aliis, ut et Lat. Tenuis, plerumque pro Exiguus, Parvus: ut, Λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τοῦ μέλλοντος, ap. Aristid. ut Cic. dicit Inani et tenui spe. || Gracilis, Macer, cui itidem opp. Crassus, Athen. 13. Παρασίτου τινὸς ἀπαντήσαντος λεπτοῦ ἐξ ἀῤῥωστίας, Ὡς ἰσχνός; ἔφη. Eod. l. (569.) Xenarch. dicit in lupanari licere eligere ἥ τις ἥδεται, Λεπτῇ, παχείᾳ· στρογγύλῃ, μακρᾷ. Eod. l. (580.) Ἰδοῦσ' ἔφηβον ἡ Γνάθαιν' ἰσχνὸν πάνυ Καὶ μέλανα, λεπτόν θ'. Ita λεπτὸν ἔντερον, Gracile intestinum, etiam Tenue, i. e. Superior intestinorum pars membranea, teres, a ventriculi fundo incipiens, et desinens qua cæcum incipit. Dicitur ad differentiam crassi: dividitur autem in tres partes, ecphysin, jejunum, et ileon: quod postremum totius nomine λεπτὸν absolute vocatur, Gorr. e Gal. || Rarus, ἀραιὸς, Gal. ap. Hipp. Sic λεπτὴ χιὼν Eustathio, ἡ ἀραιά. || Subtilis, ad animum etiam transfertur: νοῦς, Eur. Mens subtilis et acuta. Et Aristoph. N. (230.) λεπτὴν φροντίδα, et (359.) λεπτοτάτους λήρους dicit, Subtiles philosophorum ridens argutias. Item e Gal. ad Gl. λεπτὴ γνώμη, Exacta intelligentia et subtilis. At λ. νόημα exp. Consilium et sententia implicatior, nec multis exposita et obvia. Apud Hom. Eust. λ. μῆτις exp. ἡ ἰσχνὴ καὶ εὐδιάλυτος βουλή. || Λ. εἰσίθμη, Eustathio ap. Hom. στενὴ δίοδος, Augusta via. [" Bergler. Alciphr. p. 9. Toup. Opusc. 2, 246. 298. Jacobs. Exerc. 2, 34. Anth. 7, 327. 8, 57. 12, 377. ad Herod. 525. 685. Brunck. Med. 532. Musgr. ibid. et 1080. Valck. Hipp. p. 263. Dawes. M. Cr. 289. ad Charit. 319. Thom. M. 573. Markl. Iph. p. 113. Dioscorid. 28. et Jacobs., ad Diod. S. 1, 655. Boiss. Philostr. 532. Heyn. Hom. 6, 44. Græf. ad Meleagr. p. 81. Pauper, Raphel. Annot. 1, 35. Coray Theophr. 314. Acutus, Jacobs. Anth. 7, 290. 328. 385. 8, 196. 10, 311. Antip. Sid. 49. Ernest. ad Callim. 335. Sic Tenuis metaph., Horat. Arte Poët. 45. De numis, Bergler. Alciphr. 33. Conf. c. λευκὸς, Porson. Or. 140. Med. p. 83. (1188.) Brunck. Apoll. Rh. 77. ad Dionys. H. 5, 63. Schneid. ad Aristot. H. A. 2, 95. Müller. ad Lycophr. p. 7. Schleusner. ad Exod. p. 102. Λ. ἴουλος, Toup. in Schol. Theocr. 215. ἐλπὶς, ad Charit. 369. ὕφασμα, Mœr. 44. ἱμάτιον, 53. Κατὰ λεπτὸν, Boiss. Philostr. 584." Schæf. Mss.] Ατ Λεπτὸν, Minutum quoddam numi genus, quale κέρμα. Drachma sex obolis æstimatur, obolus sex chalcis, chalcus septem leptis, Luc. (21, 2.) Βάλλουσαν λεπτὰ δύο: q. l. Chrys. exponens dicit, Δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐκ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, τουτέστιν ἐκ τῶν δύο ὀβολῶν, accipiens λεπτὸν pro Obolo. Vulgo Minutum interpr. [* Λεπτάριον, Gl. Minutum.]

" Λεπτολεσχοεῖς, et Λεπτολόγους, Aristoph. vo-
" care dicitur Philosophos de rebus levioribus subti-
" liter et nimis anxie disputantes nugantesque. Λε-
" πτολεσχίαι, Subtilia nugamenta." Λεπτολόγος, Qui subtiliter et minutatim disserit de aliqua re, Argutus. [Aristoph. N. 447. B. 900. " Jacobs. Anth. 8, 195. Ernest. ad Callim. 335." Schæf. Mss. * Λεπτολόγως, Epiphan. adv. Hær. 1. p. 43.] Λεπτολογέω s. Λεπτολογέομαι, Minuta et subtilia disputo, Subtiliter et argute dissero, σμικρολογέομαι, Bud. 799. 804. exempla ex Aristoph. et Luciano afferens: 799. ap. Damasc. interpr. Enucleate explico. [Schæf. Meletem. Cr. ad Dionys. H. de Comp. VV. 54. " Herodian. Philet. 443. Lucian. 1, 24. Valck. Anim. ad Ammon. 212. ad Hipp. p. 263. * Λεπτολογημένως, Tzetz. in Il. p. 129, 9. 132, 3." Schæf. Mss. Λεπτολόγημα, quod ET Λεπτολογία, [Barker. ad Etym. M. 1093.] Subtilis de minimis rebus disputatio. [Λεπτολογία, Schol. Aristoph. N. 130. B. 935. Philostr. 1, 17. I. q. κνιπότης, Phrynichus Bekkeri p. 49.] Ατ Λεπτολογιστὴς, Argutator, Gellio, ὁ λεπτὸς εἰς τὸ λογίσασθαι, Schol. Aristoph. Ὄρν. (318.) Ἄνδρε γὰρ λεπτολογιστὰ δεῦρ' ἀφίκονθ' ὡς ἐμέ. [Br. legit, Ἄνδρε γὰρ λεπτῷ λογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ. " Dawes. M. Cr. 289." Schæf. Mss.] Διαλεπτολογοῦμαι, i. q. λεπτολογέω, Aristoph. N. (1496.) Διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας, exp. Argute discepto cum trabibus domus. " Καταλεπτο-
" λογέω, Subtiliter et argute rimor, Aristoph." [B. 828. * " Ὑπολεπτολόγος, Cratinus in Scholio ap. Porsoni Tractatus p. 268." Schn. Lex. Suppl. * Λεπτομέριμνος, Gl. Scrupulosus, Anxius. * Λεπτομεριμνία, Cornut. 18.] " Λεπτόμητις, exp. Prudens con-
" silium: ab Hes. ἡ δασεῖα ψυχὴ, Animus cordatus,
" qualis sub hirsuto s. hispido pectore latet: tamen
" Idem, ubi Homerus" [Il. K. 226.] " juvenibus
" tribuit λεπτὴν μῆτιν, exp. ἀσθενὴς βουλὴ καὶ ἐπίνοια,
" Pectus invalidum ad capienda consilia et excogi-
" tandas astutias." [* Λεπτομυθέω, Cyrill. in Jo. 207. 1064. * Λεπτόνευρος, Adamant. Phys. 2, 1.] " Λεπτόνητος, Subtiliter netus, E stamine subtili te-
" xtus, Eubul. ap. Athen. (568.) Πώλους κύπριδος
" ἐξησκημένας, Ἐν λεπτονήτοις ὑμέσιν ἐστώσας: ap-
" pellans λεπτονήτους ὑμένας, Vestimenta s. Peplos e
" tam subtili filo textos, ut videantur esse membra-
" nae:" [aliter legitur * Λεπτόπηνος.] " Λεπτοποιέω,
" Tenuem s. Gracilem reddo, Extenuo." [* Λεπτοποιητέον, Diosc. 5, 103. * Λεπτοποίησις, Basil. de Providentia 3. p. 582.] " Λεπτόπους, Tenues s. Gra-
" ciles habens pedes," [Schol. Aristoph. Ὄρν. 1292. * Λεπτόῤῥαβδος, Diosc. 4, 148. * Λεπτόῤῥιζος, Schol. Theocr. 5, 123. * Λεπτόῤῥυτος, Hippocr. 1279. * Λεπτόσαρκος, Geop. 10, 64, 3. " Casaub. ad Athen. 144. * Λεπτοσοφιστὴς, Dawes. M. Cr. 289. Brunck. Aristoph. 2, 150. (Ὄρν. 318.) * Λεπτοσπάθητος, Valck. ad Phalar. p. x. Huschk. Anal. 104. Brunck. Soph. 3, 432." Schæf. Mss. Plut. Q. Symp. 6, 6. * Λεπτόσπερμος affertur e Diosc. * Λεπτόστομος, Aristoteles ap. Athen. 88. * Λεπτοσύνθετος, Antiphanes. ap. Eund. 449. * " Λεπτόσφυρος, Græv. ad Hesiod. 596." Schæf. Mss.] " Λεπτόσωμοι, Qui
" tenui et gracili corpore sunt, ἰσχνοὶ, Eust." [* Λεπτοτομέω, Strabo 15. p. 1057. * Λεπτοτράχηλος, Athen. 392. * Λεπτότρητος, Gal. Comp. Med. sec. Gen. 5. κόσκινον, cf. Diosc. 5, 138. * Λεπτοϋφὴς, Schol. Soph. Trach. 611. " Nicet. Eugen. 2, 268." Boiss. Mss. * Λεπτοφανὴς, Nonn. D. 5. p. 150.] " Λεπτόφλοιος, Qui tenui et subtili est cortice." [Theophr. H. Pl. 1, 5, 2. C. Pl. 3, 7, 12. * Λεπτόχρως, Euripides Ciceronis ad Div. 17, 8. Valck. Diatr. 34. * " Λεπτόχυτος, Const. Manass. Chron. p. 8. Meurs." Schæf. Mss. * Λεπτόψηφος, Plin. 36, 11. porphyrites.] Λεπτεπίλεπτος, Gracilis supra graciles, Epigr. (Anal. 2, 353.) Τρεῖς λεπτοὶ πρώην περὶ λεπτοσύνης ἐμάχοντο Τίς προκριθεὶς εἴη λεπτεπιλεπτότερος. " Λεπτηκέα, Hesychio λεπτῆς ἐργασίας
" ποιηθέντα, Subtilia, Subtili et exquisito artificio
" elaborata. Idem et λεπτηκεῖς affert pro λεπτὰς,
" Subtiles." [Schn. Lex. compositum facit e λεπτὸς et ἀκή.]

Διάλεπτος, Pertenuis et gracilis, Aristoph. N. (160.) Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος Στενόν· διαλέπτου δ' ὄντος αὐτοῦ, τὴν πνοὴν Βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐῤῥοπυγίου. [* Ἔκλεπτος, Hippocr. 214=442, 41. * Ἐπίλεπτος, Geop. 2, 21, 3. * Ἡμίλεπτος, Anacr. 33. * " Κατάλεπτος sine dubio scr. ap. Tzetz. Epexeg. Il. p. 147." Spohn. Comm. de Extr. Odyss. Parte p. 180.] " Ὑπέρλεπτος, Supra modum tenuis, Præ-
" tenuis." [Philostr. Icon. 2, 29. * Ὑπόλεπτος, Lucian. 3, 60. Hippocr. 1225.]

[* Λεπτῶς, Gl. Subtiliter, Athen. 497. " Valck. Hipp. p. 263. Boiss. Philostr. 532." Schæf. Mss. * " Λεπτοτάτως, Schol. Theocr. 5, 6." Wakef. Mss.]

Λεπτότης, ἡ, ET Λεπτοσύνη, Tenuitas, Exilitas, Gracilitas: cujus exemplum in Λεπτεπίλεπτος. Et Λεπτότης τοῦ σώματος ap. Athen. 12. sicut ibid. dicit λεπτὸν σῶμα et ἰσχνόν. || Subtilitas, Argutia, Aristoph. N. (153.) Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. [Lucian. 2, 794. "Λεπτότης, Thom. M. 573. Jacobs. Exerc. 2, 34. Conf. c. λευκότης, ad Diod. S. 1, 367. Λεπτοσύνη, Jacobs. Anth. 8, 196." Schæf. Mss.]

Λεπταλέος, Tenuis, Subtilis, Apoll. Rh. 2, (31.) θέτο φάρος Λεπταλέον, [*Λεπτόμιτον,] ut λεπτὸν φᾶρος, Hom. || Exp. etiam Gracilis, ut λεπτός. ["Ad Charit. 724. Graef. ad Meleagr. p. 82. Heyn. Hom. 7, 553." Schæf. Mss.] AT Λεπτακινὸς, Minutulus, Vesculus, Epigr. εἰς Λεπτοὺς, Ἐξαίρων ποτ' ἄκανθαν ὁ λεπτακινὸς Διόδωρος Αὐτὸς ἐτρύπησεν τῷ ποδὶ τὴν βελόνην. ["Jacobs. Anth. 10, 142. Brunck. Apoll. Rh. 59." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri p. 49. * Λεπτικὸς, Aristot. Nat. Ausc. 7, 3, 6.]

Λεπτύνω, Tenuo, Attenuo, Tenuem reddo. || Gracilem reddo, ἰσχναίνω. Unde λελεπτύνθαι ap. Athen. (552.) quod et πεφιλιππῶσθαι dicebatur, a quodam Philippo, de quo ibid. Ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τουτον δακὼν Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει. || Subtile reddo. [Λελεπτύσθαι, Hippocr. de Aere §. 10. "Valck. ad Theocr. X. Id. p. 143. Toup. Opusc. 1, 545. Thom. M. 536. Jacobs. Anth. 9, 482." Schæf. Mss.] Λεπτυσμὸς, ET Λέπτυνσις, Attenuatio, Extenuatio, qua aliquid tenue aut gracile redditur. || Speciatim vero λεπτυσμὸς dicitur, cum phalangis numerus imminuitur, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται, καὶ ἀντὶ τῶν ιϛ' ἀνδρῶν ἐλάττους γίνωνται, Suid. ["Λεπτυσμὸς, ad Diod. S. 1. 655." Schæf. Mss. Λέπτυνσις, Hippocr. 107.] Λεπτυντικὸς, Attenuandi vim habens, Tenuem et gracilem reddere potens, Diosc. de squama æris, Δύναμιν ἔχει σταλτικὴν, λεπτυντικὴν, νομῶν ἐφεκτικὴν, Vim astrictoriam, extenuantem, Athen. 8. de sepia, Ὁ δ' ἀπ' αὐτῆς χυλὸς λεπτυντικός ἐστιν αἵματος, [Athen. 59.] Ἀπολεπτύνω, Extenuo. || In mucronem colligo, VV. LL. ["Aristot. H. A. 1, 5." Seager. Mss. * Ἀπολεπτυσμὸς, Oribas. Coll. Cod. Ms. 6, 10. * Διαλεπτύνω, Hippocr. 759. Schol. Eur. Phœn. 1166. "Planud. Ovid. Met. 14, 399." Boiss. Mss. * Ἐκλεπτύνω, Schol. Æsch. Eum. 138. Gl. Extenuo: Ἐκλεπτυνθείς· Attenuatus. * Ἐπιλεπτύνω, J. Poll. 7, 124.] "Καταλεπτύνω, Extenuo s. Attenuo," [Schol. Apoll. Rh. 2, 197. Hippocr. 283, 50.] Προλεπτύνω, Ante extenuo: [unde προλελεπτυσμένος, Plato Timæo 66=378. * Προσλεπτύνω, Gl. Extenuo, Hippocr. 848. * "Ὑπολεπτύνω, Tzetz. Chil. 3, 419. ap. Gaulm. ad Eumath. p. 9." Boiss. Mss.]

[* Λεπτυνέω, Theocr. 11, 69. λεπτυνέοντα reponit Brunck. pro communi λεπτὸν ἐόντα. Cf. Βαρυνέω.]

"Λέπτυνιν, ap. Lycophr. (49.) quidam dictum "volunt τὸν Ἅιδην, Plutonem: quidam τὴν Περσε-"φόνην, Proserpinam: utpote λεπτύνουσαν τὰ σώματα "τῶν ἀποθνησκόντων: quidam τὴν ψυχὴν, Animam, "ut quæ sit λεπτομερέστατον quippiam. Auctor "Etym."

[* Λεπτοῦμαι, Gl. Macreo.]

"Λεπτεῖν, Hesychio πλέκειν, dictum ἐπὶ τῶν πενι-"χρῶν. Pro quo ap. Suid. Λεπτὰ ξαίνειν, Λεπτὴν "πλέκειν. Scribit enim Λεπτὰ ξαίνειν dici ἐπὶ τῶν "πενιχρῶς διαγόντων τὸν βίον: et Λεπτὴν πλέκειν "itidem Prov. esse ἐπὶ τῶν πενήτων, veluti ἀκριβῆ, "στενήν: unde esse λεπτολόγον. Idem ap. Apo-"stolium."

[* Λεπτίζω, Hippocr. 454, 20. "Jacobs. Anth. 8, 96." Schæf. Mss. "* Ἐκλεπτίζω, Etym. M. 560, 42." Wakef. Mss.]

[* "Λεπτίτης, Toup. Emendd. 2, 90." Schæf. Mss. * Λεπτῖτις, Geop. 3, 3, 12. κριθή. Schn. Lex. affert etiam * Λεπτὶς κριθὴ, ex Anthol.]

"Λεπτῖνος, vide Λεβιανός."

[* "ΛΕΣΒΟΣ, ad Diod. S. 2, 81. Villois. ad Long. 63. * Λεσβοθεν, Plato Epigr. 12. * Λέσβιος, 334. ad Mœr. 871. Brunck. Aristoph. 1, 212." Schæf. Mss. Æschylus ap. J. Poll. 7, 122. Vitruv. 4, 6. Aristot. Mor. 5, 14. Schn. Lex.] "Λέσβιον, a quibus-"dam dicitur quod ab aliis φάλκις, h. e. τὸ τῇ στείρᾳ "προσηλούμενον, J. Poll. 1, (85.) titulo de partibus "navis. Ab Athen. vero (486.) λέσβιον dicitur esse "Poculi species, ap. Hedylum in Epigr. πορφυρέης "λέσβιον ἐξ ὑέλου: forsitan sic dictum est, quod in "Lesbo confieret aut in usu esset, a qua et Λεσβία "σταγὼν, Λέσβιος οἶνος." ["Ad Mœr. 412. ad Herod. 308. (4, 61.)" Schæf. Mss. * Λεσβιακὸς, Eust. Il. I. p. 637, 34.]

ΛΕΣΧΗ, ἡ, Sermocinatio, Confabulatio, Budæo etiam Circularis fabulatio vel Conciliabulum, Callim. Epigr. (2, 3.) ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, In confabulatione, Herod. (9, 71.) Γενομένης λέσχης ὃς γένοιτο αὐτέων ἄριστος. Apud Eund. qui sæpe hoc nomine utitur 2, (32.) Καί κως ἐκ λόγων ἄλλων ἀπικέσθαι ἐς λέσχην περὶ τοῦ Νείλου, exp. Cam. ἀπικέσθαι ἐς λέσχην, Incidisse in mentionem. Apud Plut. autem Turn. reddidit Conciliabulum. || Locus, ubi confabulamur cum nostris congerronibus. Sed ex Hom. et Hesiodo affertur peculiarius dictum de Loco publico, in quem convenientes mendici confabulabantur, Od. Σ. (328.) Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Ἧε που ἐς λέσχην. Hesiod. (Ἔργ. 2, 111.) Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' ἀλέᾳ λέσχην. Scribo autem ἐπ' ἀλέᾳ, ut et ap. Eust. habetur: ap. quem plura de hoc vocabulo legere potes, item ap. Hes. et Etym. [Vulgo ἐπαλέα.] Suid. scribit λέσχας appellata fuisse Loca, quo convenientes philosophabantur. Exp. etiam κάμινον ap. Hesiod. Quod autem ad etymum vel potius etyma attinet, inter alia hoc affertur, ut sit λέσχη dicta παρὰ τὸ λέχος, quod sc. λέχος ibi haberent mendici. ["Barthel. Voy. 3, 72. Fac. ad Paus. 1, 389. Valck. Anim. ad Ammon. 210. Ind. Loesn. ad Callim., Bentl. ad Callim. 275. Ruhnk. Ep. Cr. 299. ad Herod. 169. 468. 724. Wakef. S. Cr. 3, 65. Ion. 852. Georg. 26. Athen. 1, 52. 93. Casaub., Græv. Lectt. Hes. 566. 613. ad Lucian. 1, 483. Jacobs. Anth. 6, 311. 386. 7, 247. 301." Schæf. Mss. Soph. Antig. 165. Æsch. Eum. 362. * "Λεσχόμαχος, Theod. 4, 489." Wakef. Mss. "Timon Phlias. 4." Schæf. Mss. At Schn. Lex. affert * Λεσχομάχη, i. q. λογομαχία, ex eod. l.]

[* "Ἀοιδολέσχης, Phrynichus Bekkeri p. 22. * Ἀπεραντολεσχία, Const. Manass. Chron. p. 65." Boiss. Mss.] "Ἕλλεσχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ ὄντα, "Quæ omnium in ore sunt et in omnium sermone "versantur, Vulgata, Herod. 1," [153. * "Ἐννομολέσχης, Timon Phl. ap. Diog. L. 2, 19. et ap. Brunck. Fr. 10." Boiss. Mss. * "Πλατυλέσχης, Jacobs. Anth. 11, 96. Toup. Emendd. 2, 189." Schæf. Mss.] "Πρό-"λεσχος, i. q. πρόλαλος, Qui ante alios loquitur, Qui "alios prævenit in sermone, Æsch. Suppl. (208.) "Καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ Γένῃ. Ita "enim Schol. ea verba exp. μήτε προτέρω κατάρχον "τοῦ λόγου, μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει: præmissa "tamen et alia expositione: nam πρόλεσχος γένῃ "exposuerat etiam μὴ πολλὰ προοιμιάζου, Ne longo "utere exordio, Ne multa præfare."

"Λεσχηνεῖ, Hes. exp. ὁμιλεῖ, μυθολογεῖ." ["Wessel. ad Herod. 74." Schæf. Mss.]

Λεσχηνεύω, Sermocinor, Confabulor, Garrio. Item Λεσχηνεύομαι: Erot. ap. Hippocr. λεσχηνευομένον, ὁμιλουντος: et Gal. ap. Eund. ἐλεσχηνευσάμην, ita enim reponendum esse puto pro ἐληχενευσάμην, exp. ἐπὶ πλεῖστον διελέχθην. Pass. etiam significatione λεσχηνευθέντα, Hes. μυθολογηθέντα, φλυαρηθέντα. ["Bibl. Crit. 3, 1. p. 100. ad Charit. 285. Toup. Opusc. 1, 102." Schæf. Mss. Appian. B. C. 2, 91. Heraclitus Clementis Alex. p. 44, 30.] Λεσχηνεία, Confabulatio; Loquacitas, ut exp. in Plat. Axiocho (191.) aut ejus, quicumque est auctor illius Dialogi, Σὺ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης ταυτὶ λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. VV. LL. exp. et Contumelia, Calumnia, ὕβρις, Suid. Λεσχηνευτὴς, Confabulator, [Athen. 649.] Sed ap. Suid. EST Λε-

σχηνίτης, et ab eo exp. ὑβριστής. Quidam interpr. Contumeliosus, ut λεσχηνεία, Contumelia, Calumniator. Apud Diog. L. autem (2, 4.) EST Λεσχηνῶται in Epist. Anaximenis ad Pythagoram: quem etiam l., cum in vulg. Edd. sit ἐλλιπῆς, e vet. Cod. ἀναπληρώσω: cum enim ita legatur in vulg. Edd. Ἡμέες δὲ οἱ λεσχηνῶται ἐπιδεξιοίμεθα δ' ἔτι τοῖς ἐκείνου λόγοις, contra in vet. exempl. ita legitur, Αὐτοί τε μεμνῴμεθα τοῦ ἀνδρὸς, οἵ τε ἡμέων παῖδές τε καὶ λεσχηνῶται: deinde ἐπιδεξιοίμεθα, etc. quod etiam verbum suspectum esse possit. Ceterum hic λεσχηνῶται sunt qui putarunt sonare Literarum studiosi, et in VV.LL. exp. Violenti et Contumeliosi. Ego vero existimo λεσχηνῶται potius sonare Discipuli, ex eo sc. quod cum præceptore sermocinari s. confabulari soleant. Quam meam interpr. confirmare videtur h. alterius Epist. l., quæ illam proxime sequitur, Σὺ δὲ εἰ καταθύμιος μὲν Κροτωνιήτῃσι, καταθύμιος δὲ, quæ etiam duo verba e vet. Cod. addo, καὶ τοῖσι ἄλλοισιν Ἰταλιώτῃσι· φοιτέουσι δέ τοι λεσχηνῶται καὶ ἐκ Σικελίης. Quinetiam nomen ὁμιλητὴς pro mea illa interpr. facere videtur; nam ut λεσχηνεία exp. ὁμιλία, sicut et λέσχη, nihil prohibet, quominus λεσχηνώτης ead. ratione exponamus ὁμιλητής: at hoc nomen pro Discipulo interdum accipi notissimum est. Huc adde quod utitur verbo φοιτέουσι, a quo est φοιτητὴς, quod itidem signif. Discipulus. [* Περιλεσχηνεύω, unde] "Περιλεσχηνευτὸς, Hesychio * περιλάλητος, "et περιποιητός." [Herod. 2, 135. * Προλεσχηνεύω, 6, 4. * Συλλεσχηνεύω, Appian. B. C. 2, 489.]

[* "Λέσχης, Timon Phl. 29." Schæf. Mss.]

Λεσχαῖος, Expositor, ἐξηγητὴς, ut scribit Hes., et ὁμιλητής: quod nomen pro Discipulo ab eo hic accipi crediderim, de qua signif. dixi in Λεσχηνώτης.

Λεσχηνόριος, dictus Apollo a confabulationibus, quod interdiu homines inter se confabulentur, cum alioqui nocte alii seorsum ab aliis quiescant, Phurnut. (97.) Καὶ λεσχηνόριον δ' αὐτὸν προσηγόρευσαν διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. Quidam vero non λεσχηνόριον, sed λεσχηνάριον, ex illo afferunt, haud scio an commisso per imprudentiam errore in scriptura, an vetus aliquod exemplar sequentes. Apud Suid. certe habemus non λεσχηνόριον, sed λεσχηκόριον: et quidem pro Apollinis itidem cognomento. [Phot. v. Λέσχαι: Κλεάνθης δέ φησιν ἀπονεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας· ἑξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι· καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀπόλλω παρ' ἐνίοις * Λέσχην ὄρειον ἐπικαλεῖσθαι. "Villoison. Anecd. Gr. 1, 10." Wakef. Mss.]

Λεσχηρέω, Sermocinor, Confabulor. Ab Hes. exp. ὁμιλῶ, item κόπτω.

[* "Λεσχαίνω, Jacobs. Anth. 9, 458. Valck. Anim. ad Ammon. 213. ad Charit. 285. * Ἀντιλεσχαίνω, ibid. Valck. l. c. Luzac. Exerc. 78." Schæf. Mss. * "Διαλεσχαίνω, Phrynichus Bekkeri p. 21. Lex. Bekk. 344." Boiss. Mss.]

[* "Λεσχάζω, Theogn. 613." Seager. Mss. * "Λεσχασμὸς, Theod. Prodr. Ep. in Lazer. Misc. 1, 68 = Notit. Mss. 6, 544." Boiss. Mss.]

[* Λεσχέω, unde * Λέσχημα, Hippocr. Epist. p. 1285. "Ad Herod. 74. * Λεσχητικὸς, Horat. Cruqu. *** 2. Vers." Schæf. Mss.]

[* "Λεσχάρα, Schola, Etym. M." Wakef. Mss.]

Ἀδόλεσχος, ὁ, ἡ, q. d. Qui ad satietatem usque sermocinatur, Verbosus, Loquax, Garrulus: ut in hac senario comprehensa sententia, Ἰατρὸς ἀδόλεσχος νοσοῦντι πάλιν νόσος. I. e., ut olim Latino senario interpretatus sum, Medicus loquax, secundus ægro morbus est. Et ἀδόλεσχος κουρεὺς, Garrulus tonsor, Plut. Apophth. Ἀδόλεσχος, inquit Bud., est ὁ διηγηματικὸς καὶ φιλόμυθος, qui libenter multa commentorat fabulamenta, vel etiam historias. Sumsit autem, ut opinor, Bud., hanc expositionem ex Aristot., qui scribit Eth. 3, 10. Τοὺς γὰρ φιλομύθους καὶ διηγητικοὺς, at Bud. habet διηγηματικοὺς, καὶ περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας τὰς ἡμέρας, ἀδολέσχους, ἀκολάστους δ' οὐ λέγομεν. Ceterum in Rhett. Lexx., ut refert Eust., ἀδόλεσχος ab ἄδος, i. e. κόρος, derivari A ἀδόλεσχος, qui et ἀδολέσχης. Quod si ἀδόλεσχος ab ἄδος derivetur, cum constet posteriorem hujus vocis partem esse e λέσχη factam, quod cum alia, tum vero Sermocinationem s. Confabulationem signif.: erit ἀδόλεσχος proprie Qui ad satietatem usque sermocinatur. Hæc autem derivatio ab ἄδος, Satietas, cum e Rhett. Lex., vel potius Rhett. Lexx. citetur ab Eust., idem tamen alibi Aristarchum ait ἄδωνις aspirare, utpote quod ab ἥδω derivatum sit, ἀδολέσχης tamen tenuare: intelligens, opinor, eum tenuare ἀδόλεσχης, quamvis et ipsum ab ἥδω deductum sit. Quæ est et Etymologistæ sententia; nam ab ἄδος, vel aor. 2. ἄδον, et λέσχη, vult deduci: et ait ἀδολέσχας dictos physicos, quo pertinentia quædam habes ap. Bud. 837. in fine, et ἀδολεσχίαν dictam Sermocinationem de rebus illis placentibus: quod sc. non communem opinionem sequerentur in congressibus et sermocinationibus, sed quandam propriam haberent. Et Orion ap. eum citat Eupolin, qui hoc sensu Socratem appellarit πτωχὸν ἀδολέσχην. Item, B Ἀδολεσχεῖν αὐτὸν ἐκδίδαξον, ὦ σοφιστά. Sed ap. Eund. paulo post, sequendo eand. etymologiam, latius patens significatio ponitur: ut sit ἀδόλεσχος Qui oblectatur ἐν λέσχῃ, In garrulitate. Ita in diversa etymologia, sequatur quisque utram volet: ego eam, quæ mihi magis placuit, secutus sum: pro qua etiam facit ipse spiritus tenuis. Nec verisimile videtur, si ab ἄδω verbo aspirato, aut ἄδος nomine ab eo deducto derivaretur ἀδολέσχης, non servaturum fuisse spiritum asperum. Ceterum significationis illius, quæ hic ab Etym. ponitur, videtur exemplum hoc e Plat. afferri posse, in Cratylo (39.) Ἀλλὰ μετεωρολόγοι καὶ ἀδολέσχαι τινές. ["Toup. Opusc. 2, 272. Mœr. 27. et n., Thom. M. 13. et n." Schæf. Mss.] Ἀδολέσχης, ὁ, i. q. ἀδόλεσχος, ut in l. modo c., Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην. Sic ap. Athen. 13. Πρὸς δὲ ἀδολέσχην τινὰ, διηγούμενον ὅτι κ. τ. λ. ["Thom. M. 13. et n., Mœr. 27. et n., Ruhnk. ad Xen. Mem. 220. Heindorf. ad Plat. Phædr. 326. De quant., Aristoph. Fr. 268." Schæf. Mss.] Ἀδολεσχία, Loquacitas, Garrulitas, Nugatio, Isocr. c. C Soph. (4.) Καὶ νομίζουσιν ἀδολεσχίαν καὶ μακρολογίαν [μικρ.] Plut. Lycurgo (24.) Ἡ περὶ τὰς τέχνας καὶ τὸν χρηματισμὸν ἀδολεσχία, ubi fortasse exponi possit Nugatio. Aristoph. N. (1480.) Ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδυλεσχίᾳ, ubi Schol., ἀδολεσχία, inquit, est ἡ τῶν ἀηδῶν ὁμιλία. At Etym. eos reprehendit, qui ἀδολεσχίαν ex ἀηδία et λέσχη factum esse putarunt. Existimo certe potius accipi hic ab Aristoph. ἀδολεσχία in bonam partem, juxta eam sc. signif. quam modo ex Etym. retuli in ἀδόλεσχος. Plato Phædro (c. 120.) Πᾶσαι ὅσαι μεγάλαι τῶν τεχνῶν προσδέονται μετεωρολογίας καὶ ἀδολεσχίας φύσεως περὶ. ["Toup. Opusc. 2, 272. Boiss. Philostr. 624. Heindorf. ad Plat. Phædr. 326." Schæf. Mss. Parmenides c. 19. Ἕλκυσον σαυτὸν καὶ γύμνασον μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀ. * Ἀδολεσχικὸς, Plato Soph. 225. * "Ἀδολεσχικῶς, Eust. 131, 13." Seager. Mss. Lobeck. Phryn. 184.] Ἀδολεσχέω, Loquax s. Verbosus sum, Loquacitate D utor, Nugor, Deblatero, Garrio, Verba profundo, Dem. (37.) Οὐδ' ἵνα τηνάλλως ἀδολεσχῶ. Syues. dixit epistolam ἀδολεσχοῦσαν, Verbosam epistolam, et prolixiorem justo. Lucian. pro eod. ponit ἀδολεσχῶ et φλυαρῶ, de Socrate loquens. Hes. quoque ἀδολεσχῶ exp. φλυαρῶ, ut et Etym. ἀδολεσχίαν, φλυαρίαν, item μακρολογῶ. Ut Isocr. in l. modo c. copulat ἀδολεσχίαν et μακρολογίαν. Plut. accusativo junxit Symp. 6. Ἐμοῦ δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς παρόντας ἀδολεσχοῦντος. Sic ET Καταδολεσχεῖν compositum accusativo jungitur: nonnunquam accus. rei, simul et gen. personæ habet, ut ap. Julian. Ταῦτα ἴσως κατηδολέσχηκά σου, καὶ κατελήρησα. I. e. Hæc in te fortasse deblateravi et nugando effutivi. ‖ Ἀδολεσχεῖν Græci Bibl. Interprr. usurpantes, declarare voluerunt Meditationem, vel, ut Suid. ait, Assiduam meditationem: veluti Ps. 118, (15.) Ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω. Hinc autem Damascenus, Ὡς ἂν περὶ τὴν ταύτης (τῆς θεοπνεύστου γραφῆς) μελέτην ἐν αὐτῷ ἀδολεσχήσωσιν. Threnorum 2, (19.) itidem pro

Contemplari, Orare, et Deum Laudare. Etym. exp. etiam φιλοσοφεῖν, Philosophari, Commentari, quæ signif. affinis est proxime præcedenti, e Bibliis (Ps. 118, 23.) proferens hoc exemplum, Ὁ καὶ δοῦλός σου ἠδολέσχει ἐν τοῖς δικαιώμασί σου. Exp. et παιζειν, indidem citans h. l. (Gen. 24, 65.) Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀδολεσχῆσαι εἰς τὸ πεδίον. Item Nugari, quæ recepta est et ap. probatos Auctores signif., ut dictum est, proferens hæc verba ex Iisd., Τί ἀδολεσχεῖς, ἄνθρωπε; Item ὀλιγωρεῖν: citans h. l. (Ps. 76, 3.) Ἠδολέσχησε καὶ ὠλιγοψύχησε τὸ πνεῦμά μου: [" Ruhnk. ad Xen. Mem. 220." Schæf. Mss. * " Ἀδολεσχητέον, Clem. Alex. Pæd. 2, 7." Kall. Mss. * " Ἐπαδολεσχέω, Theod. Prodr. Amar. 450. et in Notit. Mss. 8, 120." Boiss. Mss.]

ΛΕΥΣΣΩ, Video, Aspicio. Verbum est solis Poetis usitatum. Il. Γ. (110.) Οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω Λεύσσει: A. (120.) Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ: Π. (70.) οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον. Interdum vero cum præp. εἰς, s. ἐς: Od. Θ. (171.) οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν Τερπόμενοι λεύσσουσιν. Dici etiam putatur de iis quæ videmus oculis mentis, s. animadvertimus: cujus tamen signif. nullum exemplum affertur. Ceterum dissentiunt sæpe Codd. in hujus verbi scriptura: his simplex σ, illis geminum habentibus. At Eust. aliique nonnulli Grammat. in præs. quidem tempore, gemino, at in futuro, simplici scribendum esse tradiderunt. Fieri enim putavit Heraclides verbum Λεύσσω a Βλέπτω, hoc modo: E Βλέπτω, a quo sc. est Ἀβλεπτῶ, faciunt Æoles Βλέσσω, ut Ἐνίσσω ex Ἐνίπτω, et Πέσσω e Πέπτω, et Ὄσσω ex Ὄπτω, deinde interjecto υ, et ademto β, Λεύσσω. Sed ap. Eust. 1398. referentem istam Heraclidis formationem repono Βλέπτω pro Βλέπω, cum alioqui non procedat formationis analogia. [" Ad Charit. 721. Markl. Iph. p. 170. Wakef. Trach. 828. 830. 897. Eratosth. 3. Antiphil. Byz. 2. Jacobs. Exerc. 2, 173. Anth. 8, 100. 312. 9, 180. 292. 325. 10, 365. 11, 49. 116. 12, 137. Brunck. Andr. 1224. Apoll. Rh. 56. 116. Aristoph. 1, 196. Porson. Hec. 1141. Phœn. 1772. Med. p. 24. ad Lucian. 1, 775. Heyn. Hom. 4, 52. 453. 471. 7, 150. 163. Valck. Hipp. p. 282. 284. Diatr. 27. Phœn. p. 442. Wassenb. ad Hom. 164. ad Il. Π. 127. Ilgen. Hymn. 514. Λεύσσω, λεύσω, Ruhnk. ad H. in Cer. 34. Brunck. Œd. C. 1197. Œd. T. 1524. Trach. 899. In h. v. litera media non solet in Codd. aut Edd. priscis nisi rarius geminari, Valck. Phœn. p. 502." Schæf. Mss.] "'Α-" λευστος, Invisibilis s. Invisus: Hes. ἄλευστα, ἀόρα-" τα, ἀθεώρητα. At Ἀλεύστορος, pro Cassus lumine, " Orbatus oculis, VV. LL. e Soph." " Νήλευστος " affertur pro ἀόρατος, Invisibilis," [Theocr. Fistula.] " Ἐσλεύσσω, Intueor, Inspicio, Soph. (Aj. 260.) " ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη," [Manetho 4, 36.] Ἐπιλεύσσω, Prospicio, Il. Γ. (12.) Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Aliquis eatenus prospicit, quoad jaciat lapidem, i. e. Prospectus ejus non est extra lapidis jactum. [* Παραλεύσσω, Eur. Hipp. 1121. * Προλεύσσω, Soph. Phil. 1391.] Προσλεύσσω, Aspicio, Intueor, Contueor, Soph. (Aj. 1044.) ἄνδρα προσλεύσσεις, (546.) προσλεύσσω φόνον.

ΛΕΥΚΟΣ, Albus, Candidus: γάλα, χιών, ὀστέα, ὀδόντες ap. Hom., Album lac, Alba nix, Alba ossa, Albi dentes. Huic opp. μέλας, ut ap. Lat. Niger s. Ater opponi solet Albo. Il. Γ. (103.) Οἴσετε δ' ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν Γῇ τε καὶ ἠελίῳ. Hesiod. Ἀ. (294.) Λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. Dicitur autem λευκὸς in prosa quoque de variis rebus, i. e. Albedinis genera habentibus: neque enim λευκὰ ἱμάτια tantum ibi legimus, et interdum λευκὰ sine adjectione: Λευκὰ φοροῦσιν ἐν τοῖς πένθεσιν, ap. Plut. et Ἀμφιεννύουσι λευκοῖς. Affertur vero et in sing. λευκὸν ἀμπέχεται, ex Aristoph. Ἀ. (1024.) item λευκὸς οἶνος, quo pertinet illud ap. Hesiod. λευκοὶ βότρυες, item λευκὸς ἄργυρος, item λευκὴ θρὶξ, λευκαὶ τρίχες: sed etiam λευκὸς ἀνὴρ, Qui albus est facie, s. candidus: ut in Prov. Οὐδὲν λευκῶν ἀνδρῶν ὄφελος. Sic Philostr. Ep. 26. Ὑάκινθος μὲν οὖν λευκῷ μειρακίῳ πρέπει δὲ νάρκισσος μέλανι. Sciendum est autem, A sicut λευκὰ interdum sine adjectione ponitur pro λευκὰ ἱμάτια, sic et λευκαὶ inveniri cum alibi, tum in Epigr. pro λευκαὶ τρίχες, ea sc. forma, qua dicitur etiam πολιαὶ, et a Latinis itidem Cani. Ab illo autem λευκὰ ἱμάτια factum est λευχειμονεῖν pro λευκοῖς εἵμασιν ἀμφιέννυσθαι, ut Gall. dicitur S'habiller de blanc, S'accoutrer de blanc, Porter du blanc. Hoc præterea est animadvertendum, quod et ad alia colorum nomina pertinet, quamvis λευκὸν χρῶμα dicatur, aut λευκὸν, subaud. χρῶμα. Plut. tamen dixisse de chamæleonte, (6, 195.) Ἀπάσῃ χροιᾷ πλὴν τοῦ λευκοῦ συναφομοιοῦται. At in Alcibiade (23.) regularius locutus est, utens nomine χρῶμα, ubi de eod. animali, chamæleonte sc., sermo ei est: Πλὴν ἐκεῖνος μὲν, ὡς λέγεται, πρὸς ἓν ἐξαδυνατεῖ χρῶμα, τὸ λευκὸν, ἀφομοιοῦν ἑαυτόν.

Λευκὸς a λεύσσω, i. e. Video, derivat Etym., cui derivationi subscribit etiam Eust.: quem et ego sequens, locum ei hic dedi. Huc autem pertinet, quod Gallice dicimus Une couleur fort voyante, i. e. εὐσύνοπτος.

B Λευκαὶ ἔμπλαστροι, Emplastra quædam alba, lenia, fere non gravibus vulneribus accommodata, præcipueque senilibus. Quale est, quod habet cerussæ p. li, sevi vitulini curati et ceræ, singulorum p. xlviii, olei heminas tres, e quibus ea cerussa coquitur. Cels. 5, 19.

Λευκὴ ῥίζη, ap. Hippocr. ἡ τοῦ δρακοντίου, Gal. Sed et sylvestre raphani genus, quod Græci Agrion, Pontici Armon, alii Leucen vocant, Latini Armoraciam, ut tradit Plin., ap. quem est leuca gemma, quæ aliis λευκογραφίς.

Τὸ λευκὸν τοῦ ὠοῦ, Album ovi, Albumen ovi, Plin. autem ap. Aristot. τὸ λευκὸν vertit etiam Album liquorem; nam hæc illius verba, Ἡ ἀρχὴ τοῦ νεοττοῦ ἐστὶν ἐκ τοῦ λευκοῦ, vertit, Ipsum animal ex albo liquore ovi corporatur. || At τὸ λ. τοῦ ὀφθαλμοῦ, Album oculi, Celso. Et τὰ λ. ὑποφαίνοντες ap. Aristot., non addito gen.

Λευκὰ Aristoteli H. A. 7, 1. Quæ eveniunt feminis admodum puellis, ut menstrua in pubertate, VV. LL. C e Gazæ interpretatione.

Λευκὸς, Limpidus: ὕδωρ ap. Hom. τὸ διαυγές. Sic Erymanthus ap. Callim. Hymn. in Jovem (19.) λευκότατος ποταμῶν, Limpidissimus fluviorum. Et ap. Eund. Hymno in Cerer. (123.) λευκὸν ἔαρ et λευκὸν θέρος Schol. exp. λαμπρόν. At vero ap. Hesiod. quidam ver λευκὸν dici putarunt ab hilaritate quam affert. || Serenus: unde et ipsa γαλήνη, Serenitas, Tranquillitas maris, ab Hom. vocatur λευκὴ, Od. K. (94.) sc. vicissim turbati maris fluctibus nigror tribuitur. Crediderim tamen posse hic quoque quandam Limpitudinis signif. habere hoc nomen. || Λ. ἡμέρα, Faustus s. Felix dies: quo dixerunt modo et Lat. Poetæ Diem s. Lucem candidam, si bene memini. Sed vocatur λευκὴ ἡμέρα Dies etiam ille quo genio indulgemus. Et λευκὴν ἡμέραν διάγειν, quod exp. etiam Hilariter et jucunde diem transigere, afferturque e Silio, albosque dies horasque serenas. Sed meam illam interpr. sumsi e Plut. Pericle, qui etiam docet sumtam hanc D λευκῆς ἡμέρας appellationem ἀπὸ τοῦ λευκοῦ κυάμου. Item λευκὴ ψῆφος, ut Lat. Albus calculus, a Luciano (1, 856.) copulata cum σώζουσα. Vide et Eust. 917. || Perspicuus, Dilucidus, ut λόγος. Sic λ. στίχος, Epigr. Versus cujus sententia est perspicua. Possit autem, ut opinor, hæc metaphorica signif. conjungi cum ea qua dicitur de limpitudine aquæ; nam perspicuitas est quædam orationis veluti limpitudo.

Λεῦκος, retracto in priorem accentu, Nomen proprium ap. quendam Comicum qui citatur ab Athen. Sic autem et ap. Gallos Blanc aliquorum virorum, et Blanche aliquarum feminarum est Nomen, sed ita ut hac in re sæpe male rebus suis nomina conveniant.

Λεῦκος, Avis proprium nomen ap. Philostr. in Heroic., ut quidam ann. At in VV. LL. scriptum est λευκὸς, et exp. Ardeola. Ibid. additur esse Avem ex ardeolarum genere ap. Aristot.: vel potius epithetum duntaxat, quod jungi debeat cum ἐρωδιὸς, præsertim cum et comp. nomine λευκερώδιον appellet. Sed Plin. Aristotelem sequens, ardeolarum tria genera enumerat, leucon, asteriam, pellon.

["Λευκὸς, Musgr. Iph. A. 283. Hel. 1094. Bacch. 664. Med. 1164. Abresch. Æsch. 2, 48. Huschk. Anal. 66. Antip. Sid. 13. Jacobs. Anth. 8, 157. 9, 267. Wakef. S. Cr. 4, 194. 5, 32. 76. 80. Georgic. 30. Villois. ad Long. 139. Heyn. Hom. 4, 387. 8, 408. 412. Wessel. de Jud. Arch. 19. Toup. Opusc. 1, 251. ad Callim. 1, 11. 254. ad Charit. 298. Dilucidus, Jacobs. Anth. 9, 179. De die, Phryn. Ecl. 214. Thom. M. 574. De veste, 566. aqua, Wakef. S. Cr. 3, 73. Jacobs. Anth. 8, 78. voce, 9, 179. capillis, Brunck. Apoll. Rh. 31. 213. dentibus, Aristoph. Εἰρ. 1310. Heyn. Hom. 6, 193. auro, Græv. Lectt. Hes. 605. vino, Casaub. ad Athen. 68. felicitate, Heringa Obs. 185. usu vestium candidarum, ad Lucian. 1, 248. Conf. c. καλὸς, Heyn. Hom. 6, 220.; λαμπρὸς, 562. Λ. ποὺς, Wakef. Ion. 224. Porson. Or. 140. πόλις, Jacobs. Anth. 7, 77. νῆσος, Brunck. Soph. 3, 504. ἡμέρα, 519. Herodian. 477. et n., ubi de similibus, ad Lucian. 1, 460. ἔαρ, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 151. ἡλικία, Ruhnk. Ep. Cr. 162. σταθμὴ, Mœr. 248. et n. φρένες, ad Herodian. 477. φωνὴ, Fischer. ad Rhett. 235. ζεῦγος, ad Lucian. 1, 376. T. H. ad Dial. p. 104. ad Callim. 1, 115. Λευκὰ φορεῖν, Toup. Opusc. 1, 357. Λευκὰ, adv., Jacobs. Anth. 8, 149." Schæf. Mss. "Λ. φωνὴ, Davis. ad Cic. de N. D. 58." Strong. Mss.]

[* Λευκοβαφὴς, Schol. Soph. Œd. T. 733. * "Λευκόκηρος, Valck. ad Theocr. x. Id. p. 60. Toup. Opusc. 1, 405. * Λευκόκωος, Heind. ad Horat. Sat. 343." Schæf. Mss. * Λευκόλιθος, Strabo 5. p. 361., 9. p. 668. Procop. Ædif. 2, 5.] "Λευκόλινον, Album "linum, ex Herod." [7, 25. Ælian. H. A. 5, 3. * Λευκόμαλλος, Eust. Il. Γ. p. 306. * "Λευκομέλας, Tzetz. ad Lyc. 334. Herodian. Epimer. 163." Boiss. Mss. * "Λευκομέτωπος, Etym. M. Hes." Wakef. Mss. * "Λευκονόη, ad Horat. p. 27. Zeun. * Λευκονοεὺς, Heringa Obs. 34. Toup. Opusc. 1, 265." Schæf. Mss.] "Λευκοπάρῃος s. Λευκοπάρειος, Caudi-"das habens genas," [Meleager 83. "Valck. ad Rover. 42." Schæf. Mss. * "Λευκοπέλιος, Erot." Wakef. Mss. * "Λευκόπεπλος, Tzetz. Exeg. in Il. 84. Const. Manass. Chron. p. 4. Meurs." Schæf. Mss.] "Λευκοπέταλος, Gemma quæ candorem nivis "ex auro distinguit, Plin. 37, 10." [* "Λευκόπετρον, Jacobs. Anth. 8, 412." Schæf. Mss. Polyb. 3, 53, 3. 10, 30, 5. * Λευκοπέτρα, ἡ, 10, 48, 5. vide not. * Λευκόπηχυς, Eur. Bacch. 1196. Phœn. 1360. * "Λευκόπλευρος, Schol. Theocr. 4, 45." Wakef. Mss.] "Λευκοπληθὴς ἐκκλησία, ex Aristoph. (Ἐκκλ. 387.) "Albis plena." [* "Λευκοποίκιλος, Schol. Theocr. 4, 45." Wakef. Mss. * Λευκοποιὸς, Schol. Barocc. Soph. Aj. 615. p. 316. Erf. * "Λευκοπόρφυρος, Nicet. Eugen. 1, 121." Boiss. Mss. * "Λευκόπους, Brunck. ad Anacr. p. 121. Musgr. Bacch. 664. Cycl. 72." Schæf. Mss. * "Λευκοπρόσωπος, Nicet. Eugen. 1, 123." Boiss. Mss.] "Λευκόπρωκτος, Cui "albus podex, Candidas habens nates, Callias ap. "Schol. Aristoph. (Ὄρν. 151.) Οὓς ἂν μάλιστα "λευκοπρώκτους εἰσίδῃς. Synonymum λευκόπυγος." [* "Λευκόπυρος, Wessel. Epist. ad Ven. p. 9." Schæf. Mss. Philo 4. p. 422., 5. p. 142. * "Λευκόπυῤῥος, Is. Porphyrog. in Allatii Excerptis 306." Boiss. Mss. "Villois. ad Long. 54. Casaub. ad Athen. 60." Schæf. Mss. * Λευκόπυρσος, Pisid. 394. * "Λευκόρειθρος, Const. Manass. Chron. p. 11. Meurs." Schæf. Mss.] "Λευκόροδον, Alba s. Candida rosa: "τὸ λευκὸν ῥόδον," [Gl. Ligustrum, Saliunca. * Λευκόρυτος, Photio δειλός. * Λευκόσαρκος, Athen. 312.] "Λευκοστεφὴς, Hesychio κεραυνοβλὴς, Fulmine ictus, "forsan quod is fulgore quasi coronari videatur et "cingi," [Æsch. Suppl. 199. 338.] "Λευκόσυ-"ρος, Syrus albus s. candidus, λευκόχροος, Hes. "Ita dicuntur Æthiopes albi, ad differentiam nigro-"rum," [Hes. Phot. * Λευκοσυρία, Schol. Apoll. Rh. 2, 948. * Λευκόσφυρος, Theocr. 17, 32. * Λευκοσώματος, Athen. 112. * "Λευκόταρσος, Nicet. Eugen. 2, 343." Boiss. Mss.] "Λευκότροφα μύρτα, ap. "Aristoph. Ὄρν. (1100.) esse dicit Schol. τὰ λευκὰ "καὶ τρυφερὰ, qualia esse τὰ μήπω πεπανθέντα." [* Λευκούφης, affertur ex Eust.] "Λευκοφαὴς, Qui "albus videtur, Candidus aspectu," [Eur. Iph. A. 1054. al. * Λευκοφανής.] "Λευκόφαιος, Ex albo et "fusco mixtus, Candidus fusco colore permixtus, "Plin. 32, 10. Adalligatur in panno leucophæo." [J. Poll. 7, 129. Athen. 78. 649. ex emend. Schw. * Λευκόφλοιος in var. lectt. * "Λευκοφόντης, Hes. v. Ἀργεφόντης.] "Λευκοφόρος, Albam s. candidam "vestem ferens, Albatus, Candidatus, Ammian. "Epigr. (Anal. 2, 385.) Τέχνης ῥητορικῆς δαίμονα "λευκοφόρον. At Plin. 35, 16. Sinopidis Pontici "selibra, silis lucidi libris 10, et melini Græciensis "duabus, mistis tritisque una per dies 12, leuco-"phorum fit, h. e. Glutinum auri, cum inducitur "ligno." [Geop. 5, 2, 2. ἄμπελος, "Codin. Orig. p. 68." Boiss. Mss. * Λευκοφορέω, Jo. Moschi Prat. Spirit. c. 66. p. 1081. * Λευκοφυὴς, Nonn. D. 15. p. 426. * Λευκόφυλλος, Diosc. 4, 104. * "Λευκόφως, Timario in Notit. Mss. 9, 224. Hase mavult Λυκόφως." Elberling. Mss. * "Λευκόχειρ, Nicet. Eugen. 1, 123. * Λευκοχειροσαρκόννυξ, ibid." Boiss. Mss. * "Λευκοχρώματος, Stob. 444." Wakef. Mss.] Λευκόψαρος, Albicans in cinereum colorem, Bud. in Hippiatr. Τοὺς δὲ λευκοψάρους, οὓς καλοῦσι * μύρωνας, μὴ παραλαμβάνειν, μηδὲ ποιεῖσθαι ἐξ αὐτῶν τὸ ὀχεῖον.

"Λευκελεφάντινα, Hesychio λευκὰ ὡς ἐλεφάντινα." [* "Λευκενδύτης, Timarion in Notit. Mss. 9, 221." Elberling. Mss.] Λευκέρυθρος, Alborem rubori admixtum habens, Bud. ex Aristot. ["Nicet. Eugen. 1, 149. * Λευκερυθροφώσφορος, 2, 246." Boiss. Mss.] "Λευκομφάλιος, Ficus quædam, quæ προδρόμους fert, "Athen. (77.) e Theophr. C. Pl. 3." [5. 1, 8. * Λεύκουρος, Hes. 619. Phav. 488.]

Διάλευκος, Albo intermixtus, distinctus: χιτὼν ap. Plut. Alex. (51.) Οἱ τὴν Περσικὴν ζώνην καὶ τὸν δ. αὐτοῦ χιτῶνα προσκυνήσουσιν: nam hic falli Interprr., qui διάλευκον vertunt Album, perinde ac si διάλευκος, non esset aliud quam λευκὸς, docebo in Μεσόλευκος. Sic tamen et VV. LL. exp. Albus, Albescens, Medio candidus. ["Eust. 110, 39." Seager. Mss.] Ἔκλευκος, Valde albus, Candidissimus. Bud. interpr. Candidus et intense albus: affertur autem hujus signif. exemplum ex Aristot. de Mundo, Ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον. Ead. autem forma Exalbidum dixisse Plin. scribit idem Bud. 330.; sed dissentientibus multis, qui præp. Ex in illo nomine, sicut et in verbo Exalbescere, non augere, sed minuere putant. His autem et ego potius quam illi subscribo. "Ἔκλευκος, Candidus, Admodum albus, "Aristot. H. A. 9. Τῶν δὲ κοττύφων δύο γένη ἐστίν· "ὁ μὲν ἕτερος, μέλας τε καὶ πανταχου ὤν· ὁ δ' ἕτερος, "ἔκλευκος· οὗτος δὲ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἄλλοθι "δ' οὐδαμοῦ. Unde Plin. 10, 30. Merulæ circa Cyl-"lenen Arcadiæ, nec usquam alicubi, candidæ na-"scuntur. Rursum Aristot. de Mundo, Ἐργάζεται "ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον, Spumeum cando-"rem. At Exalbidum vinum ap. Plin. interpr. "Quod in album vergit." [LXX. Lev. 13, 24. * Ἔλλευκος, Gl. Albatus.] Ἐπίλευκος, Aliquantum albus, Albicans, Candicans. Quidam tamen contra interpr. Valde albus, existimantes præp. ἐπὶ esse hic intensivam; sed eos refellit Plin., qui ap. Theophr. ἐπιλεύκους interpr. Candicantes: [H. Pl. 3, 7, 5. 14, 2. * Ζάλευκος, Carm. Sibyll. 8. p. 423. "Zosim. 2, 6, 3. ex Oraculo." Boiss. Mss.] "Ἡμίλευκος, Semi-"albus, Dimidia e parte albus," [Lucian. 1, 29. * "Κατάλευκος, Const. Manass. Chron. p. 24. 97. 123." Boiss. Mss.] Μεσόλευκος, Albo intermixtus, distinctus, Cui aliquid albedinis interjectum est, quasi in medio positum, vel Quem aliquid albedinis velut intercipit, Athen., s. potius Ephippus ap. Athen. (537.) de Alexandro loquens, Χλαμύδα τε πορφυρᾶν καὶ χιτῶνα μεσόλευκον (ἐφόρει.) Quo e l. manifestissimum est non recte interpretes Plut. in l. quem paulo ante protuli ex ejus Alexandro, διάλευκον vertisse Album: videmus enim, quem Plut. διάλευκον dixit, Ephippum μεσόλευκον appellasse. Nisi forte μεσόλευκον quoque Album significare velint: ut δ. et μ. nihil aliud sit quam λευκός: quod absurdius etiam ab illis diceretur. Sed convincit eos et Lucian., ubi μεσόλευκον χιτῶνα copulat cum πορφυροῦν, (2, 218.) Καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς. [* Μιξόλευκος, Lucian. 2, 800. * "Ὀλόλευκος, Anti-

phanes Athenæi 118." Schw. Mss.] Πάλλευκος, Omni e parte albus, Candidissimus, Eur. (Med. 30.) πάλλευκον δερην: [1164. Hec. 500. Πάνλευκος, Nonn. D. 7, 218. 11, 4. * Παράλευκος, Athen. 319. J. Poll. 4, 134.] Περίλευκος, Circumcirca albus, Admodum albus, [" Albo prætextus, Athen. 196." Schw. Mss. * Ὑπέρλευκος, Lucian. p. 579. Hippocr. 638, 36.] Ὑπόλευκος, Candicans, Albicans, Albidus, Subalbidus, Subcandidus, Subalbicans, i. e. Aliqua e parte albicans, Diosc. 4, 119. de cirsio, Τὰ δὲ φύλλα βουγλώσσῳ ἐμφερῆ, δασέα μετρίως καὶ μακρότερα, ὑπόλευκα, Plin. 27, 8. Folia bovis linguæ similia, minora, subcandida. Exp. etiam Canus, Incanus. [" Adamant. 335." Wakef. Mss.]

[* Λευκῶς, Philostr. 180. Οὐκ ἄγαν λ. τῆς φωνῆς ἔχων.]

Λευκότης, ἡ, Albedo, Albor, Candor, Aristot. Eth. 1, 6. Τόν τ' ἀγαθου λόγον ἐν ἅπασιν αὐτοῖς τὸν αὐτὸν ἐμφαίνεσθαι δεήσει, καθάπερ ἐν χιόνι καὶ ψιμμυθίῳ τὸν τῆς λευκότητος. [" Perspicuitas dicendi, Etym. M. 337, 53." Wakef. Mss.] Αt Λευκίτης, ὁ, Hirci nomen ap. Theocr. a candore denominati, ut μεσίτης a μέσος, ita λευκίτης a λευκός: 5, (147.) Οὗτος ὁ λευκίτας, ὁ κορυπτίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις Τᾶν αἰγάν, φλασῶ τυ. [" Toup. Opusc. 1, 251." Schæf. Mss. Λευκίτης ἱπποδρομίας, Gl. Creta.]

[* Λευκήρης, Albus, Æsch. Pers. 1061.]

[* " Λευκώδης. In Paraphraste edito Dionysii Periegetæ ad v. 745. p. 22. hæc reperiuntur: Γάλα δὲ εἶπε λευκὺν, διὰ τὸ ἐν ἐκείνῳ λευκῶδες, καὶ γὰρ οὐχ ὁρᾶται σκιά. Locus est emendandus e Schol. inedito ita: Διὰ τὸ * πηκτῶδες, ἐν ἐκείνῳ γὰρ οὐχ ὁρᾶται σκιά. Πηκτώδης a πηκτὸς Lexicis deest." Bast. ad calcem Scap. Oxon.]

Λευκὰς, Alba, Candida, q. λευκὴ, Nonn. (Jo. 27, 25.) λευκὰς χαίτη, Alba coma, s. Cana; nam et λευκαὶ dicuntur Cani, subaud. τρίχες, Pili. Eid. λευκὰς φωνὴ, Vox clara, ut λαμπρὰ φωνή. Sic et Demetr. Phal. scribit metaphorice dici λευκὴν φωνήν. || Λευκὰς est etiam Herbæ nomen ap. Diosc. 3, 113. ubi duo ejus genera facit: quæ vero ea sit, nemo tradidit. Hermolaus et Ruell. scripsere herbam quandam esse in vinetis nascentem, mercuriali similem et congenerem, sed nullum auctorem secuti, Gorr. De hac Nicand. O. 848. ἠὲ σὺ ποίης Λευκάδος ἠρύγγου τε τάμοις ἀθεραΐδα ῥίζαν, ubi annotat Schol. ignorari quæ herba sit, Antigonum autem exponere λευκάδεσμον. [" Musgr. ad Hec. 444. Cycl. 165. * Λευκαδερωτομανέω, Bibl. Crit. 2, 1. p. 112." Schæf. Mss.]

Λευκόω, Album reddo, Dealbo. Et λευκόομαι pro eod. Xen. Ἑλλ. 2, (4, 16.) p. 278. Ὅπλα ἐποιοῦντο, οἱ μὲν ξύλινα, οἱ δὲ οἰσύϊνα, καὶ ταῦτα ἐλευκοῦντο: 7, (5, 20.) p. 377. Προθύμως μὲν ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη, κελεύοντος ἐκείνου: paulo post dicit, Πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας καὶ μαχαίρας καὶ ἐλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας. Et in pass. Dem. p. 143. (1132.) Λελευκωμένον γραμματεῖον, Albo colore inductum, κἂν ἀπὸ τοῦ γραμματείου γνοίη τις ἐν ᾧ ἡ μαρτυρία γέγραπται, ὅτι τὰ ψευδῆ μεμαρτύρηκε· λελευκωμένον τε γάρ ἐστι καὶ οἴκοθεν κατεσκευασμένον: paulo post dicit, Ἐν μάλθῃ γεγραμμένην τὴν μαρτυρίαν. [" Jacobs. Anth. 9, 223. T. H. ad Plutum p. 212." Schæf. Mss.]

Λεύκωμα, τὸ, Id ipsum quod dealbatum est. Dicitur plerumque pro λελευκωμένον γραμματεῖον, i. e. pro Tabella albo colore inducta, Bud. 185. e Dem. Sed et Lys. pro Ejusmodi tabella s. πυξίῳ, ut Dem. Schol. exp., usurpat. Turn. in annot. in Præfat. Plinii, cum dixisset in albo nomina judicum scribi solita fuisse, et alia multa jurisdictionis causa, ut edicta quædam et leges prætoris, nefasque fuisse album corrumpere, item nomina decurionum, addit, Album autem quid sit, ita a Suida explicatur, Λεύκωμα τοῖχός ἐστιν ἀληλιμμένος γύψῳ πρὸς γραφὴν πολιτικῶν πραγμάτων ἐπιτήδειος, Album paries est gypso illitus, ad negotiorum civilium descriptionem aptus. Itaque album a charta distinguit Ulpian.: Si quis id quod jurisdictionis perpetuæ causa, non quidem prout res incidit, in albo vel in charta vel in alia materia propositum erit, dolo malo corruperit. Est tamen album charta etiam et tabula in qua aliquid scribebatur, ut verbi gratia in qua erant judicum nomina scripta: sic in qua decurionum, in qua senatorum. Dion, Τά τε ὀνόματα συμπάντων τῶν βουλευόντων εἰς λεύκωμα ἀναγράψας ἐξέθηκε, καὶ ἐξ ἐκείνου καὶ νῦν κατ' ἔτος οὕτω ποιεῖται, Et nomina omnium senatorum in album relata extulit, atque ex eo tempore sic quotannis fieri solet. Sic pontifex max. in albo historiam describebat. Cic. Res omnes singulorum annorum mandabat literis pont. max. efferebatque in album, et proponebat tabulam domi, potestas ut esset populo cognoscendi. Hæc ille. || Significat etiam Album ovi, et Albuginem oculorum, quod etiam λεύκωσις dicitur: Hippiatr. Ἄριστον δὲ τοῦτο εἰς λεύκωμα τῶν ὀφθαλμῶν, Diosc. Καθαίρει τὰ λευκώματα καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις. [" Ad Charit. 681. T. H. ad Plutum p. 212. Ilgen. Hymn. 190. Toup. Opusc. 2, 202. Schneid. ad Xen. Ἑλλ. 115." Schæf. Mss.] Ab Alex. in Probl. DICITUR Λεύκωμον, ut ἄργεμον. Hæc Bud. p. 185. Sed in l. illo Alexandri, Probl. 1, 114. ubi λεύκωμον pro λεύκωμα dictum scribit ut ἄργεμον, exponens Alba cicatrix in oculis, vett. libri habent λεύκωμα, in quibus sic legitur, Ἐν οὖν τοῖς λευκώμασι τῆς οὐλῆς πυκνωσάσης τοὺς πόρους τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος, pro λευκώμοις, ut habent vulg. Edd. Sic PRO Λεύκιμμα ap. Etym. reponendum λεύκωμα e Suida, et pro εἰλημμένος, ἀληλιμμένος, et sic leg. Λεύκωμα, πίναξ γύψῳ ἀληλιμμένος, πρὸς γράμματα πολιτικὰ ἐπιτήδειος. [* Λευκωματώδης, Erot. v. Ἄργεμον. * Λευκωματίζω, Schol. Æsch. Pr. 498.] Λεύκωσις, Albugo, i. q. λεύκωμα, de Morbo oculorum in Hippiatr. ut γλαύκωσις, Bud. Αt Λευκωσία, Una Sirenum, VV. LL. [Plin., Salmas. Plin. Exerc., Forcellin. v. Lectosia, Dionys. H. 1, 135.]

Λευκαίνω, Dealbo, Candidum facio, Album reddo. Et λευκαίνομαι, Dealbor, Albus reddor. Item neutraliter Albus s. Candidus sum, Albeo. Theophyl. Ep. 15. Ἡ δὲ χροιὰ τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ θηλυπρεπὲς ἐλευκαίνετο, οὔτε πρὸς τὸ μελάντερον κατεσκίαστο. Item, Λευκαίνομαι τὴν τρίχα, Albescunt mihi pili, i. e. Canesco. [" Markl. Iph. p. 405. Musgr. 1386. Bacch. 457. Λελευκασμένος, Casaub. ad Athen. 109(=54.)" Schæf. Mss. Od. M. 172. * Λευκαντέον, Diosc. 2, 105. * Λεύκανσις, Aristot. * Λευκαντὴς, Gl. Dealbator. * " Λευκαντικὸς, Heind. ad Plat. Theæt. 332." Schæf. Mss. * Λευκαντικῶς, Sext. Emp. 437. * Λευκαντὸς, unde * Ἀλεύκαντος, Gl. Incandidus.] Λευκασμὸς, ὁ, Dealbatio; Candor, VV. LL. [* " Λεύκασμα, Theod. Prodr. 165. χιόνος." Elberling. Mss.] Ἀπολευκαίνω, Dealbo, Candefacio, Candifico, Candido: Plaut. Ebur candefacere; Næv. Succis herbarum candificans cutem; Pompon. Vestem lixivio candidans. [Athen. 392.] Διαλευκαίνω, i. q. ἀπολευκαίνω, Perfundo albore s. candore, [Philostr. Jun. Icon. 883. Diosc. Ther. Præf. * Ἐκλευκαίνω, Gl. Dealbo, " Chrys. (e Dan. 11, 35.) in Judæos 2. T. 6. p. 329, 32." Seager. Mss.] Ἐπιλευκαίνω, i. q. διαλευκαίνω, In superficie dealbo, [Theophr. H. Pl. 3, 12, 9. 17, 3. * Καταλευκαίνω, Cyrill. Alex. in Soph. c. 1. p. 582. τὸ ἀμυδρῶς εἰρημένον. * Περιλευκαίνω, Achill. Tat. 1, 12. * Προλευκαίνω affertur e Suiceri Thes.] Ὑπολευκαίνω, Subalbidum facio, Subcandidum reddo, [Lucian. 3, 309.]

[* Λευκανίζω, Gl. Albesco, Albeo, forte leg. λευκανθίζω.]

[* " Λευκίζω, Dealbo, Candidum facio, Lev. 13, 19. tres Codd. Holm. Desideratur h. v. in Lexx." Schleusner. Lex. V. T.]

¶ Λεύκη, ἡ, Populus alba, seu, ut Virg. appellat, Populus candida: quam ἐξαιγειροῦσθαι, Nigram mutari, tradit Theophr. C. Pl. 2, (16, 2.) Diosc. 1, 110. Λεύκης τοῦ δένδρου ὁ φλοιὸς ἰσχιάδας ὠφελεῖ καὶ στραγγουρίας: unde Plin. 24, 8. Populi albæ cortex potus ischiadicis et stranguriæ prodest. || Vitiligo alba: cutis carnisque præter naturam albedo; neque enim ad solam cutem, sed ad subditam etiam carnem vitium hoc pertinet: qua nvalescente, alimentum non jam in rubram carnem vertitur, sed in prorsus albam,

qualis est polypodum et locustarum, ceterorumque crustaceorum, exangui et alba carne præditorum: sed et sensus, ac præsertim tactus, in ea affectione obtusiores redduntur: ut inter alia Gorr. tradit, addens, Id malum videtur esse, quod vulgo nostri homines Lepram albam vocant, quodque Avicenna Albaras album nuncupavit. Differt autem a lepra et elephantiasi, quod hæc sint cum asperitate cutis, rosione, pruritu et squamulis: λεύκη vero cutim habeat lævem sine ulla aspredine et rosione. Nomen habet vel ἀπὸ τῆς λευκότητος, vel a quadam similitudine cum populo arbore, quam λεύκην appellant: ut enim foliis et cortice candida est, sic et cutis ejus, quem is morbus occupavit. Paul. Æg. 4, 5. Ἡ λεύκη μεταβολή τίς ἐστι τοῦ χρωτὸς ἐπὶ τὸ λευκότερον, ὑπὸ γλίσχρου τε καὶ κολλώδους γινομένη φλέγματος: quomodo autem λεύκη et ἀλφὸς differant, Actuar. docet. Diosc. videtur etiam ἀλφὸν λευκὸν vocare τὴν λεύκην, 3, 52. de ruta. ["Cf. Foes. Œcon. Hippocr., Herod. 1, 138. Ὅς ἂν λέπρην ἢ λεύκην ἔχῃ." Schw. Mss.] Idem cum hoc morbo esse videtur, qui a Plut. DICITUR Ἐπιλευκία supra in Λέπρα. || Λεύκη dicitur a quibusdam τὸ ἀνδρόσαρκες, Diosc. Mercurialis esset nisi per medium folium huic alba linea transcurreret, Gorr. ["Heyn. Hom. 6, 443. Theocr. 2, 121. Schreber. p. 347. Vitiligo alba, Koen. ad Greg. Cor. 245. Jacobs. Anth. 10, 137." Schæf. Mss. Alex. Aphr. Probl. 1, 146.] AT Λευκαί, Locus quidam Idæ montis, UNDE Λευκαῖναι, αἱ, Castaneæ nuces, VV. LL. e Gal. περὶ Εὐχυμίας. Λεύκινος, Populeus, Populneus, Populnus, Aristot. Œc. 2. Στέφανος λ. [* Λευκὼν, Gl. Populetum.] "Λευκέα, Eustathio ὁ "τῆς λεύκης φλοιός." [Hesychio autem σχοῖνος: cf. Artemid. 3, 59. In Glossis est etiam * Λευκαία ἐν θεάτροις· Spartum: et in Hesychio, Σιλλόν· λευκαίας σχοινίον. Sic Athen. 206. Εἰς δὲ σχοινία λευκαίαν μὲν ἐξ Ἰβηρίας, ubi notatur in var. lectt.: 'Λευκέαν Epit., et inde Eust., quod probavit Cas.' Hes. v. Μασχαλὰν habet etiam σχοινία λεύκινα, quod Schneidero in * λευκάϊνα mutandum videtur.]

¶ Λευκίσκος, ὁ, Piscis e mugilum genere, paulo tamen candidior et minus capitatus, VV. LL. e Gal. In iisd. VV. LL. EST Λευκεῖον, τὸ, e Theophr. H. Pl. 4, (7, 8.) pro Viola matronalis. Sed fortasse ibi putet aliquis scr. λευκόϊον.

"ΛΕΩΝ, οντος, ὁ, Leo: qui Poetis DICITUR "Λείων, metri gratia inserto ῑ, more Ion.: NECNON "Λῖς. Il. P. (61.) Od. Z. (130.) ὥστε λέων ὀρεσίτρο- "φος ἀλκὶ πεποιθὼς, Il. O. (630.) ὥστε λέων ὀλοόφρων "βουσὶν ἐπελθών: M. (42.) λέων σθένεϊ μενεαίνων "[βλεμεαίνων.] Idem Od. Δ. (335.) P. (126.) κρα- "τερόϊο λέοντος, Il. Σ. (161.) λέοντ' αἴθωνα, ut Lat. Ful- "vum leonem. Et Od. Λ. (610.) χαροποὶ λέοντες: qui "Catullo Cæsii leones. Idem Poeta utitur et alteris "duobus, λείων et λῖς: priore, Il. E. (782.) O. (592.) "λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγουσι: posteriore, Λ. (239.) "Ἕλκ' ἐπί οἱ μεμαὼς ὥστε λῖς, Il. P. (109.) et Σ. "(318.) ὥστε λὶς ἠϋγένειος. Est λέων et Nom. sideris "cœlestis, e numero duodecim zodiaci signorum, "ap. Arat. et ceteros Astronomos. Lat. itidem Leo- "nem appellant. Sed et Piscis genus hoc nomine "dicitur, Hes.: Plin. sub fin. l. 32. Sunt lacerto- "rum genera loligo volitans, locustæ, leones, quorum "brachia cancris similia sunt, reliqua pars locustæ. "Itidem 9, 31. leones in caucrorum genere nume- "rat; ut et Athen. (106.) in genere τῶν ὀστρακοδέρ- "μων. Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio "nomine κεγχρίνης dictus. Nicand. Θ. (464.) Δῆεις "κεγχρίνεω δολιχὸν τέρας, ὄντε λέοντα Αἰόλον αὐδά- "ξαντο περίστικτον φολίδεσσι. Nominis rationem in "Κεγχρίνης attuli. Λέων dicta fuit Elephantiasis "etiam. Ita enim Aret. Ἐκίκλησκον δὲ καὶ λέοντα τὸ "πάθος, τοῦ ἐπισκυνίου ὁμοιότητος εἵνεκεν. At λέων "κρηνοφύλαξ, Leo fontis custos, dicta fuit Athenis "ærea leonis effigies super fonte eo, e quo aqua af- "ferebatur ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις, J. Poll. Λέων, "ut idem Poll. tradit, 4, 14. dictum fuit etiam ὀρχή- "σεως φοβερᾶς εἶδος: ab Athen. vero (629.) λέων "numeratur inter γελοίας ὀρχήσεις, Saltationes ridi- "culas. Denique Λέων est Nom. proprium, ut et "Lat. Leo." ["Musgr. ad Dan. 15. Jacobs. Anth. 7, 222. Wakef. S. Cr. 5, 143. Heyn. Hom. 8, 205. Pellis leonis, Villois. ad Long. 52. 185. Toup. Opusc. 2, 97. Lucian. 2, 15. Leæna, Verh. ad Anton. Lib. 301. Heyn. Hom. 7, 311. 8, 205. Nom. propr., ad Anton. Lib. 285. Verh. Saltatio quædam, Toup. Opusc. 2, 53. De vitiis, Casaub. ad Athen. 49. Tumulis impositus, Jacobs. Anth. 9, 26. De accus., 320. Λ. γελᾷ, Ruhnk. ad Muret. 1, 309. Λέοντα ξυρεῖν, Thom. M. 642. νύσσειν, Jacobs. Anth. 1, 19." Schæf. Mss.] "Venio nunc ad compp. ex hoc nomine λέων, qua- "tenus de Quadrupede dicitur." [* Λεοντοβάμων, Lobeck. Phryn. 431. * Λεοντόβοτος, Strabo 16. p. 1083. Nonn. D. 1, 21. * Λεοντοδέρης, Orph. Lap. 16, 10. Plin. 37, 10. * Λεοντοειδής, Geop. 19, 2, 1. "Orig. c. Cels. 6. p. 295." Seager. Mss. * "Λεοντοειδῶς, Acta Jun. Bacchi p. 99. Combef., Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 122." Boiss. Mss.] "Λεοντοκέφαλος, Leoniceps, Leonis caput habens, "Lucian. (1, 786.) Κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας καὶ λε- "οντοκεφάλους ἀνθρώπους. Λεοντοκόμος, Curator le- "onis, Cui datum est negotium curandi leones, Opp. "K. 3, (53.) λεοντοκόμων αἰζηων. Λεοντόκρανον, Hes. "esse dicit * Ἀμαζονικὸν ὅπλον, forsitan Leonino "capite. Λεοντοκροκόττας, Leocrocutas, Plin. 8, 20. "Leocrocutam, pernicissimam feram, asini fere ma- "gnitudine, cruribus cervinis, collo, cauda, pectore "leonis, ore ad aures usque recisso, dentium locis "osse perpetuo." [* Λειοντομάχης, Theocr. Epigr. 20, 2.] "Λεοντομιγής, Leonis mixtione s. initu ge- "nitus: κύνες, J. Poll. Canes canum et leonum coitu "prognati." [* "Λεοντόμορφος, Jo. Malal. 1, 152." Elberling. Mss. * Λεοντόπαρδος, Achmet. Onirocr. c. 273. Per sync. * Λεόπαρδος, Ignat. Epist. ad Rom. 272. Anonymus August. Ms. c. 12. Vide Schn. Lex. Suppl.] "Λεοντοπέταλον, Leontopetalon, Herba ap. "Diosc. 3, 110. Plin. 27, 11. ubi et Rhapeion dici "scribit." [* Λεοντοπίθηκος, Philostorg. 3, 11. * "Λεοντόπολις, ad Xen. Eph. 244. * Λεοντόπους, Valck. Phœn. p. 790. Diatr. 193. Jacobs. Exerc. 1, 129." Schæf. Mss. "Eur. Fr. Œdipi ap. Erotian. v. Ὑπείλλει, Ælian. H. A. 12, 7. Athen. 701." Seager. Mss.] "Λεοντοπόδιον, Leontopodion, Herba itidem "ap. eund. Diosc. 4, 131. et eund. Plin. 26, 8. Illud "sonat Folium leonis: hoc, Pes leonis." [* Λεοντο- πρόσωπος, Schol. Eur. Phœn. 416. * Λεοντοτροφία, Ælian. H. A. 6, 8.] "Λεοντοφόνος, Leonicida, Inter- "fector leonis, Epigr. Alioqui Λεοντοφόνον dictum "et Animal quoddam, Plin. 8, 38. Leontophonon "accipimus vocari parvum, nec aliubi nascens quam "ubi leo gignitur: quo gustato, tanta illi vis ac ce- "teris quadrupedum imperitans illico expiret. Haud "immerito igitur odit leo, visumque frangit, et citra "morsum examinat: ille contra urinam spargit pru- "dens, hanc quoque leoni exitialem. Λεοντοφόρος, "Leoniger, Qui leonem fert," [Lucian. 1, 786. * Λεο- ντοφυὴς, Eur. Bacch. 1193. * "Λεοντόχαρον, Polium, Diosc. Notha 458." Boiss. Mss.] "Λεοντόχλαινος, "Chlænam e leonis spolio habens, Herculis epith. in "Epigr." [Archiæ 27. * Λεοντόχορτος, Æschylus Eustathii. * Λεοντόψυχος, Schol. Il. E. 639. * Λεον- τουχος, Marinus V. Procli p. 47. Fabr., Psell. Orac. Chald. p. 98. * "Λεοντώνυμος, Tzetz. Epist. 2. p. 268. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imag. Edess. 122. θὴρ, de Leone Imperatore." Boiss. Mss. * Ἀν- τιλέων, Aristoph. Ἱππ. 1041.] "Μουνολέων, ex Epigr. "pro Solus leo, Solitarius leo," ["Jacobs. Anth. 9, 94." Schæf. Mss.] "Præterea a λέων DERIV. Λεον- "τώδης, Leoninus, s. Leoni similis, Qualis est leonum, "Aristot. Polit. 8. Τοῖς ἡμερωτέροις καὶ λεοντώδεσιν "ἤθεσι, Plut. Alex. (2.) Κύειν παῖδα θυμοειδῆ καὶ λε- "οντώδη τὴν φύσιν. Et neutr. τὸ λ., Leonina natura, "Leoninum iugenium, Leoninus animus, de Fort. "Alex. 2. Οὐ διεφύλαττον αὐτοῦ τὸ ἀρρενωπὸν καὶ λε- "οντῶδες: Fabio (1.) Τὸ μεγαλόψυχον καὶ λ. ἐν τῇ "φύσει καθορῶντες αὐτοῦ. Λεοντωδῶς, Leonino more, "ritu, Leonum in modum, Athen. (152.) Προσφέρον- "ται δὲ ταῦτα καθαρίως μὲν, λ. δὲ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέ- "ραις αἴροντες ὅλα μέλη καὶ ἀποδάκνοντες. Synony-

" mum ADV. Λεοντηδὸν," [Schleusner. Lex. V. T.] " Hes. affert ET Λεοντίδιον pro ἰσχυρῶς κατὰ τὸν λέ- " οντα, Valide leonis more, ubi existimo subaudiri " τρόπον, ut sit, Leonino more." [Leg. Λεοντηδόν.] " Item derivata INDIDEM Λεόντεος, ET Λεόντειος, ET " Λεόντιος, significantia itidem Leoninus, Qui leonis " est, Qualis leonis est. Illo modo, Opp. K. 3, 233. " γενύεσσι λεοντείῃσι, Malis leoninis. Et Hes. λεόν- " τειος δορὰ, pro δέρμα τοῦ λέοντος. Hoc, Greg. Λε- " όντειον εἶδος προβάλλεσθαι, Leoninam speciem præ " se ferre. Sic Epigr. λεοντεία βία, Leonina vis." [" Wakef. S. Cr. 4, 180. Callim. 1, 498. Toup. Opusc. 1, 420. Valck. Oratt. 343." Schæf. Mss. * " Λεόντιον, Diosc. Notha 457." Boiss. Mss. * Λεοντεία, ἡ, Ferocia, Polemon Phys. 1, 6. p. 220. nisi leg. cum Sylburgio λαγνεία.] " ITEM Λεοντεία di- " citur pro λεοντεία δορά: ET Λεοντέη, ac per CONTR. " Λεοντῆ, itidem pro Λεοντέη s. Λεοντῆ δορὰ, Leo- " nina pellis, Leonis spolium s. exuvium. Apud Suid. " Ὁ δὲ τὴν λεοντείαν αὐτίκα περιεβάλετο, Herodian. 1, " (14, 16.) de Commodo Imperatore, Ἀποδυσάμενός B " τε τὸ Ῥωμαῖον καὶ βασίλειον σχῆμα, λεοντῆν ἐπε- " στρώννυτο [ὑπ.] καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας ἔφερεν: " Herculis more. Aristoph. B. (46.) Ὅρων λεοντῆν " ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην. Metaph. Plato Cratylo, Ὅ- " μως δὲ, ἐπειδήπερ τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα, οὐκ ἀποδει- " λιατέον. Et ap. Plut. Apophth. (721.) Lysander " Heraclides dicit, Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσ- " ραπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν: innuens, dolis " utendum ubi viribus superare non datur." [" Ad Lucian. 1, 402. 456. Villois. ad Long. 52. Herodian. Philet. 445. ad Timæi Lex. 250. De accentu, ad Lucian. 1, 548." Schæf. Mss.] " Λειοντῆ, Ionice pro λε- " οντῆ, Pellis leonina, Epigr. ubi ET Λειοντοπάλης " pro λεοντοπάλης, Qui luctatur cum leone," [" Jacobs. Anth. 9, 356." Schæf. Mss.] " At λεοντεία " βοτάνη, s. λεόντειος πόα, dicitur Orobanche, Herba " quæ ervum et cetera legumina suffocat, in Geop. " dicta etiam ὀσπρολέων, quasi Leguminarius leo. Et " λεόντιος πόρος, auctore Hes. dictus Alpheus fluvius, " quoniam ἐπὶ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ λεόντων εἴδωλα ἀφί- " δρυται. Apud Plin. Leontios, in geminarum nu- " mero: 37, 11. Sunt et a leonis pelle et pantheræ " nominatæ Leontios et Pardalios. At Leontice, " Λεοντικὴ, Eod. teste 25, 11. herba, quæ et Cacalia." [* " Λεοντικὸς, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 85." Boiss. Mss.] " Affertur ET Λεοντιαῖος, pro Leoninus, " Ad leonem pertinens; sed sine exemplo," [J. Poll. 2, 13. sed Lobeck. conjicit λεόντειος. Eadem tamen analogia formatur, qua γιγαντιαῖος.] " Adhæc a λέων " DERIV. Λεοντιδεύς, Leonis catulus: cujus plurale " οι λεοντιδεῖς." [Vide Ἀηδών. " Valck. Adoniaz. p. 401. ad Herod. 252. * Λεοντεύς, Brunck. Aristoph. 3, 166. * Λεοντάριον, Bergler. Alciphr. 209." Schæf. Mss.] " Et DIMIN. Λεοντίσκος, Leunculus, Parvus " leo: quod est et Nom. proprium, ut et Λεόντιος, " et Λεοντίων." [* Λεόντιχος, Valck. Oratt. 234." Schæf. Mss. * " Λεαντιάω, Tzetz. Chil. 4, 937." Elberling. Mss. * Ἀπολεοντόω, Heraclit. Incred. 12.]

" Λέαινα, Leæna: fem. e masc. λέων, ut Λάκαινα " e Λάκων. At λέαινα ἐπὶ τυροκνήστιδος, Hesychio " σχῆμα συνουσίας ἀκόλαστον: quod ipsum testatur " et Suid. v. Τυρόκνηστις." [" Musgr. El. 475. Wakef. Georg. p. 101. ad Herod. 251. Heyn. Hom. 7, 479. 8, 205. Conf. c. Λάκαινα, Jacobs. Anth. 7, 412. An modo unum fœtum edat? Heyn. Hom. 7, 311. 479. 800." Schæf. Mss.]

" Λῖς, Leo: accus. λῖν, ut Theocr. (13, 6.) Ὅς " τὸν λῖν' ὑπέμεινε." [" Callim. 1, 551. Heyn. Hom. 6, 162. 203. 7, 309. 479." Schæf. Mss. Schol. Ven. Il. Λ. 480.]

ΛΗΓΩ, ξω, Cesso, Desino, Finem facio, Il. I. (97.) Ἐν σοι μὲν λήξω, σέο δ' ἄρχομαι: Φ. (248.) οὐδ' ἔτ' ἔληγε μέγας θεὸς, ὤρτο δ' ἐπ' αὐτῷ Ἀκροκελαινιόων. Hesiod. Ἔργ. (1, 366.) Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι, Μέσσοθι φείδεσθαι. Xen. K. Π. 7, (5, 17.) Ἑωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. Alex. Aphr. Ἐν μείζοσι λήγουσι, In majoribus finem faciunt s. terminantur. A Rursus Xen. (K. Π. 5, 3, 4.) Μήποτέ σοι λήξειεν αὕτη ἡ μεταμέλεια. Nunquam tibi desinat et finem faciat hæc pœnitentia, i. e. Nunquam desinas ejus rei pœnitentiam agere, Nunquam non ejus rei te pœniteat. Interdum cum gen. construitur, Hesiod. Θ. (47.) Ζῆνα, θεῶν πατέρ', ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, Ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ, λήγουσί τ' ἀοιδῆς, Et in eo cauendi finem faciunt, Il. A. (319.) οὐδ' Ἀγαμέμνων Λήγ' ἔριδος, Xen. K. Π. 2, (4, 16.) Ἐπεὶ δ' ἔληξαν τῆς θήρας. Isocr. Λήγειν τῶν πόνων, Cessare a laboribus, Finem facere laborum: παύεσθαι. Et e Plat. Epist. Λήγω τῶν κακῶν, Desino in malis versari. Aliquando cum partic. Il. Φ. (224.) Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων Πρὶν ἕλσαι κατὰ ἄστυ, Non cessabo interficere, desinam obtruncare. Et ap. Plat. de LL. Λήγω ποιῶν. Sic ap. Eund. in Epist. Ἀναγκαῖον δ' εἶναι ταύτας τὰς πόλεις εἰς τυραννίδας τε καὶ ὀλιγαρχίας καὶ δημοκρατίας μεταβαλλούσας μηδέποτε λήγειν, Nunquam desinere mutari. Vox etiam aliqua ap. Gramm. dicitur λήγειν, ut Lat. Desinere, Finiri, Terminari. Item λήγοντα in regione aliqua dicuntur B fines et termini, s. limites quibus terminatur, Plut. (9, 452.) Κέλης ἐλαυνόμενος αὐτῷ συνέτυχε περὶ τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας. ‖ Λήγω transitive quoque capitur pro παύω, Desinere et cessare facio, Od. X. (63.) Οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίαν ἀποτῖσαι, Il. Φ. (305.) Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Χώετο Πηλείωνι, N. (424.) Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος: i. e. ἔπαυε. [" Thom. M. 895. Markl. Iph. p. 312. Wakef. Ion. 1051. Abresch. Æsch. 2, 52. Leon. Alex. 16. Villois. ad Long. 128. Heyn. Hom. 5, 586. 8, 172. Theocr. 1, 127. Ruhnk. ad H. in Cer. 409. Eur. Phœn. 1078. 1578. Valck. p. 575. Hipp. p. 237. Diod. S. 1, 325. De constr., Heyn. Hom. 6, 448. 646. Cum participio, infin., 5, 570. Brunck. Apoll. Rh. 169. (4, 882.) Λήγοντος τοῦ μηνὸς, ad Timæi Lex. 174.: Paus. 8, 52, 1. Ἐς ἀνδρῶν ἀγαθῶν φορὰν ἔληξεν ἡ Ἑλλάς, Desiit giguere viros." Schæf. Mss.]

Λῆξις, ἡ, Cessatio, παῦσις, Suid. Item Terminatio. C ‖ Λῆξις, ab inus. λήχω, pro quo λαγχάνω, Sortitio: plerumque de Sortitione causæ, i. e. Exordio, Bud.: Isæus (98.) Ἡ μὲν λ. τοῦ κλήρου διεγράφη, ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰσῆει, Sortitione hæreditatis circumducta falsi judicium constitutum est, Bud. 106. Idem, Ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν κλήρου λῆξιν οὗτοι, eo modo quo dicitur λαγχάνειν δίκην κλήρου, Dictare judicium, Litem intendere, Edere judicium et actionem, Sortiri dicam, et hæreditatem jure petere. Dem. (1096.) Ὁ μήπω ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Ἀρχιάδου ὢν ὅθ' ἡ λ. αὕτη τοῦ κλήρου ἐγένετο, Qui nondum erat in familia Archiadæ, cum sortitio petitionis hæreditatis facta est, Plato de LL. 8. Λήξεων δὲ περὶ δικῶν καὶ προσκλήσεων καὶ κλητόρων, De sortitionibus causarum, vocationibus in jus, de iis quos attestari oportet. Hæc e Bud. In hac signif. ab Harpocr. et Suida exp. ἔγκλημα. Et aliquando subauditur δίκης aut alius gen.: Dem. Οὐκ οὖν ἐν ταύταις ταῖς λ. ὡμολόγηκεν ἀπειληφέναι τὰ τοῦ πατρὸς γράμματα. Sic Isæus 46. Μαίνεσθαι αὐτὸν ἡγούμεθα τῇ λήξει, qui sc. ἡμφισ- D βήτει ἡμῖν ἅπαντος τοῦ κλήρου. ‖ Sors, Id ipsum quod sorte obtingit, Portio, Conditio, κλῆρος, μερὶς, Philo V. M. 3. Μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ πατρὸς, στέρησιν τῆς πατρῴας λήξεως ὑποτυπώσασαι, διὰ τὸ τὰς κληρουχίας ἄρρεσι δίδοσθαι, Post mortem patris veritæ ne assignatione paterna privarentur, s. portione agri quæ patri sorte assiguata fuerat: quam κληρουχίαν ibi appellat. Philo V. M. 1. Τὴν συμμαχίαν ἀπολιπόντες πρὸ καιροῦ τὰς λήξεις λαβεῖν ἐπειγόμεθα. Sic ap. Paus. 51. λήξεις τρεῖς dicuntur in partitione regnorum. Idem eod. l. Κοινωνὸν γὰρ ἀξιώσας ἀναφῆναι τῆς ἑαυτοῦ λήξεως, quem partis suæ consortio dignum censuerat. Theophyl. Ep. 29. Ῥίψαντες τοίνυν τὰ τῆς πενίας τῇ πενίᾳ, ἐφ' ἑτέραν μεταστησόμεθα λῆξιν. Synes. de Insomn. Ὑπόσχεσιν βελτίονος λήξεως, Melioris sortis et conditionis: Ep. 27. Ὁ παρ' ἡμῖν ποτε τυχὼν ἀμείνονος λήξεως, Qui ap. nos aliquando præstantiorem obtinuit conditionem. Et sors beatorum λῆξις dicitur a Dionys., quam idem et χριστοειδῆ λῆξιν et ἀποκλήρωσιν appellat. Λῆξις, s.

πατρῴα λῆξις, Hæreditas, κλῆρος, κληρονομία, Portio quæ e bonis paternis sorte obvenit, J. Poll. Ἡ δὲ πατρῴα οὐσία, καὶ λῆξις ἐκαλεῖτο. ["Timæi Lex. 174. 257. Toup. Opusc. 1, 384. Emendd. 1, 72. Jacobs. Exerc. 2, 40. Koen. ad Greg. Cor. 252. Lennep. ad Phal. 101. Abresch. Æsch. 2, 78. Cessatio, Wakef. Eum. 508. Heyn. Hom. 7, 190. Λ. ποιεῖσθαι, ad Mœr. 244." Schæf. Mss. "Sedes, Euseb. H. E. 9, 10." Mendham. Mss. "Ora, Greg. Naz. Or. 10. p. 164. Ἀλλ' ἑῴα τε ὁμοῦ λ. καὶ ἑσπέριος." Strong. Mss.] Ληξίαρχοι, Magistratus quidam Athenis, qui tum alios, tum eos, qui jam suæ tutelæ facti erant, et jam poterant ἄρχειν τῶν λήξεων, i. e. Hæreditatis paternæ, in album civitatis inscribebant, J. Poll. Ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, quod et γραμματεῖον simpliciter, et ληξιαρχικὸν, et λεύκωμα, Album, Liber in quem puerorum nomina referebantur qui jam tutelæ suæ facti erant: παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν, h. e. τῶν κλήρων τῶν ἰδίων: erant enim tum αὐτεξούσιοι, h. e. sui juris, et statuere de facultatibus suis poterant. Bud. 185. ex Isæo, Dem. et Æschine. Ejus autem ἐγγραφῆς tempus erat pubertas, ut e Lycurgi Oratoris verbis liquet, quæ ex Orat. κατὰ Λεωχάρους a Bud. ibid. citantur. Et εἰς τὸ λ. παρεγγραφῆναι, In tabulas tribus suæ obrepsisse, s. falso inscriptum esse. Lucian. vero per translationem et jocum dixit (2, 671.) Ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ τῶν δώδεκα ληξιαρχικὸν, i. e. λεύκωμα: cujus dictionis imitatione Album Latine dicitur. Bud. [Demosth. 1091. 1306. Æschin. 3, 28. 14, 31. Isæus 178.] Αᴛ Ληξιαρχεῖον, Hesychio γραμματεῖον εἰς ὃ τοὺς νόμους ἐνέγραφον: sicut in albo quoque leges prætoris et edicta quædam scribi solita fuisse Turn. supra in Λεύκωμα docuit.

"Ληκτὸς, Hesychio * καταληκτὸς, Suis finibus, "in quos desinit, terminatus: cui oppos. ἄληκτος, "Infinitus, Indesinens." Ἄληκτος, ὁ, ἡ, Indesinens, Epigr. Et ἄληκτον neutraliter et adverbialiter, Indesinenter, Jugiter, Il. B. (452.) Καρδίῃ ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ubi sunt et qui ἄλληκτον scribant cum λλ. [Manetho 3, 252. "Brunck. Apoll. Rh. 50. 56. 88. 102. Heyn. Hom. 4, 277. 689. 5, 676. 6, 53. 117. 551. Mitsch. H. in Cer. 139. 195. Ἀλήκτησι, Manetho 3, 103." Schæf. Mss.: Ἄλληκτα, adv., 206.] ‖Ἄληκτος ab inus. λήχω pro λαγχάνω, Qui nondum sorte obtigit, s. ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθὼν, ut Eust. exp. Idem alibi, Ξυνήϊα ἄδαστα Ὁμήρου εἰπόντος ὡς μήπω μερισθέντα, ἕτεροι δριμέως φράσαντες ἄληκτα εἶπον, ὡς μήπω λαχόντα. Ἀλήκτως, Indesinenter, ἀκαταπαύστως, s. ἄληκτον, ut Hom. loquitur. ["Ruhnk. Ep. Cr. 117. Mitsch. H. in Cer. 139. 195. ad Charit. 717." Schæf. Mss.] Αᴛ Ἀληκτὼ, οῦς, ἡ, Alecto, Una e Furiis, quod sc. indesinenter persequatur improbos. [*"Ἀληκτικὸς, Synes. de Insomn. 144. *Ἀληκτέον, Niceph. Greg. Schol. in Synes. 393." Kall. Mss. *Εὔληκτος, Lucian. Tragop. 323. Schneidero susp. *Ληκτικὸς, Greg. Cor. 347. "Bekk. Anecd. 816. bis." Boiss. Mss.]

"Ληκτηρία νῆσος, Lycophroni (966. 1391.) ἡ *εὐ-"κατάληκτος καὶ *εὐπεριόριστος, Suis terminis finita "et circumscripta, Eust."

[*Ἀντιλήγω, unde *Ἀντιληκτικὸς, Genus versus jambici, Schol. Aristoph. Σφ. 248.] Ἀπολήγω, Desino, Aristot. Εἰς ἓν ἀπολήγει, In unum desinit, terminatur, Il. Z. (149.) Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει, hic sine casu. At alibi cum gen., ut Il. Φ. (577.) Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει Ἀλκῆς: Ω. (475.) νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς Ἔσθων καὶ πίνων. Sic dicitur et ἀποπαύομαι pro παύομαι. Notandum est autem reperiri aliquoties ap. Hom. geminatum λ in hoc verbo, metri gratia: Il. O. (31.) ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων, Od. T. (166.) Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα. ["Probl. Arithm. 29. Heyn. Hom. 5, 214. 564. 7, 12. Harles. ad Theocr. 344. Valck. Phœn. p. 575. Toup. Opusc. 1, 333. εἰς, Demetr. §. 20." Schæf. Mss. *"Ἀπόληγμα, Aqu. Exod. 28, 33. accepisse videtur in notione Syriæ, Laciniæ s. Caudæ vestis." Schleusner. Lex. V. T. *Ἀπόληξις, Hippocr. 28. M. Anton. 7, 20. 9, 21. *Προαπολήγω, 3, 1. *Συναπολήγω, Philostr. Her. 670. Icon. 2, 841. Eust. ad Dionys. P. p. 104. *Διαλήγω, i. q. λήγω, Orac. Sibyll. 2. p. 274. ubi perperam extat διαλέξει.] Ἐκλήγω, Desisto s. Desino ab, Cesso ab, Soph. [El. 1312.] "Ἀνε-"πιλήκτως, VV. LL. afferunt pro Intrepide: sonat "tamen potius Indesinenter." Καταλήγω, Desino, Terminor, Extremus sum. Et τὰ καταλήγοντα, Fines, Confinia, ut λήγοντα paulo ante. ‖ Καταλήγω transitive quoque capitur, ut λήγω: unde καταλήξομεν ap. Hes. καταπαύσομεν: Idem tamen καταλέγει neutraliter etiam exp. παύεται. ["Demetr. Phal. 1. ad Diod. S. 1, 111. εἰς, 640. 709. 2, 407." Schæf. Mss.] Κατάληξις, Terminatio, Finis, Clausula. A Trapezuntio dicitur Pendula clausula, VV. LL. Hesychio παραχώρησις. [Schæf. ad Dionys. H. de Comp. VV. 235.] Αᴛ Κατάληγμα, τὸ, diversæ signif. est, si tamen mendosum non est, Hieron. in Jerem. c. 25, (30.) Cumque ille rugierit, instar calcantium in torcularibus celeuma cantabitur, et in effusione sanguinis mutui carmen lugubre concinetur: quod Symmachus κατάληγμα, Aquila ἰασμὸν vocat: cujus celeumatis et carminis sonitus usque ad terræ extrema perveniet. ["Semler. conjicit leg. καταλαλαγμός. Sed rectius scribitur κατάλεγμα, quod vide supra. Fortasse quoque non ad λήγω, Finio, sed ad ληκέω, Resono, referendum est." Schleusner. Lex. V. T. "Καταληκτικὸς, Schol. Aristoph. Πλ. 487. 598." Schæf. Mss.] Καταληκτικὸν μέτρον, Carmen cui ad perfectionem syllaba deest, Pendulum a Trapezuntio dicitur. ["Fischer. ad Anacr. p. 3." Schæf. Mss. *"Καταληκτικῶς, M. Anton. 7, 12. εὐφραίνει: 9, 39. ἔδωκας: priore l. καταληπτικῶς, male." Gataker. Mss.] Ἀκατάληκτος, ὁ, ἡ, Indesinens: ἀκατάληκτον, ἄπαυστον, Hes. ‖ At ἀκατάληκτον metrum dicitur, cui in fine nihil deest, opp. τῷ καταληκτικῷ. Ἀκαταλήκτως, Indesinenter, ἀδιαλείπτως. Suidæ est ἀκαταπαύστως. [*Ἀκαταληκτικὸς, ap. Gramm. Versus in cujus fine nulla syllaba redundat. *Ἀκαταληκτικῶς, Arrian. Epict. 2, 33. est falsa lectio pro καταλ.] Βραχυκατάληκτος, In brevem desinens, Qui in brevem terminatur. At βραχυκατάληκτα μέτρα dicuntur Quæ in fine velut decurtata sunt, Quorum fini pes integer deest, VV. LL. [Schol. Aristoph. Πλ. 1043. Σφ. 248. B. 319. Eust. Il. A. p. 54, 45. *"Βραχυκαταλήκτως, Suid. v. Παιδιὰ, Schol. Aristoph. Πλ. 1057." Boiss. Mss.] Βραχυκαταληκτέω, In brevem desino s. terminor; etiam, Uno pede brevior sum, Unus pes mihi ad perfectionem deest. ["Eust. 8, 42." Seager. Mss.] "Δικατάληκτος, Dupliciter desinens," ["Eust. 109, 5." Seager. Mss. "Herodian. Epimer. 170." Boiss. Mss. *Εὐκατάληκτος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 266. Eust. 1613, 33.] Ἰσοκατάληκτος, Similem terminationem habens, Qui simili terminatione clauditur, Æqualiter desinens: juxta mensuram sc. et numerum syllabarum eorum verborum quæ membra orationis claudunt: quod et ὁμοιοτέλευτος. [Eust. Od. Σ. p. 659, 16.] "Μακροκατάλη-"κτος, In longam vocalem desinens," [Eust. 1441, 21. Steph. B. 643. "Herodian. Epimer. 258. *Μακροκαταληκτέω, Grammaticus Hermanni 422." Boiss. Mss. Schol. Aristoph. B. 317. Eust. Il. A. p. 20, 25. *Ὁμοιοκατάληκτος, Schol. Il. A. 474. Eust. Il. A. p. 50. ult., Od. A. 40. Schol. Aristoph. N. 393. Ἱππ. 115. *Ὁμοιοκαταληκτέω, Eust. Il. A. 474. *Ὁμοιοκαταληξία, Eust. Od. A. p. 32, 11. 54, 3. E. p. 208. *"Ἀνομοιοκατάληκτος, Priscian. de 12 Vers. Æn." Elberling. Mss.] Ὑπερκατάληκτον metrum dicitur, Quod syllaba aut pede in fine versus abundat, cui opp. βραχυκατάληκτον. [*Προκαταλήγω, Polyb. 2, 14, 6. *Συγκαταλήγω, Dem. Phal. π. Ἑρμ. p. 16. Ed. Bas.] Μεταλήγω, Desino s. Desisto, Cesso, Il. I. (157.) Ταυτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο, i. e. λήξαντι, παυσαμένῳ, ubi sunt qui λ geminant, ut in Ἀπολλήξεις supra. Παραλήγω, Penultimus sum: unde ἡ παραλήγουσα, Penultima syllaba. ["Eust. 13, 2." Seager. Mss. "Reiz. de Acc. 116. Ruhnk. Ep. Cr. 230. ad Mœr. 192. Ammon. 124. Koen. ad Greg. Cor. 230. Thom. M. 153. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 205. 257. 271. 275. 287. 289. 294. 297. 306. 388. 2, 284. 382. *Παράληξις, 1, 114. 2, 323. 335. Bast Lettre 158." Schæf. Mss.] Βραχυπαράληκτα,

Quorum penultima brevis est, [* Βραχυπαραλήκτως, Greg. Cor. 121. Schol. Aristoph. Πλ. 253.] ET Βραχυπαραληκτεῖν dicuntur Quæ penultimam brevem habent, [Draco 22. * Μακροπαράληκτος, Phav. 133.] "Μακροπαραληκτεῖν, In penultimam longam "desinere." [* Προπαραλήγω, Schol. Aristoph. B. 1455. Eust. Il. A. p. 12, 25. Δ. 367, 18. 638, 32. 661, 6. * "Διχρονοπαραλήγομαι, Cod. Par. 2810. Lex. Prosod. Hermanni p. 426. vox nihili. Posset esse διχρονοπαραληκτέω, sed non—λήγομαι. Lectio Hermanni διχρόνῳ παραληγόμενα vera est. Sic dicitur διχρονοκατάληκτος. Cf. Lexica." Bast. ad calcem Scap. Oxon. * "Συλλήγω, Jacobs. Anth. 9, 409. 10, 387." Schæf. Mss. * "Ὑπολήγω, Jo. Climac. Scala 438." Boiss. Mss. Hippocr. 958. Ælian. H. A. 16, 18. * Ὑπόληξις, Athen. 491.]

ΛΗΘΩ, σω, Lateo, Il. Ω. (563.) Καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις, Ὅττι θεῶν τίς σ' ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Od. T. (91.) Πάντως θαρσαλέη κύον ἀδδεὲς, οὔτι με λήθεις Ἔρδουσα μέγα ἔργον, Nec me latet facinus quod admisisti, Nec me clam est, Nec me celare potes; nam λανθάνειν Plutarcho est Celare. Il. Ω. (477.) Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος, Clam illis ingressus est, Od. M. (17.) οὐδ' ἄρα Κίρκην Ἐξ Ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθομεν, Il. Ω. (13.) οὐδέ μιν ἠὼς Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα, Nec clam eo aurora apparuit. Pro Celare non incommode accipi potest Od. T. (151.) de Penelope, quæ retexendo telam procos eludebat, Ὧς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς, Celabam et clam habebam illos, sc. animi mei cogitata et voluntatem. Xen. Ἀγ. (6, 5.) Φθάνων δὲ ὅπου τάχους δέοι, λήθων δὲ ὅπου τοῦτο συμφέροι, Latens, vel etiam celans. Opp. ei et μέμνημαι, ubi si quis in priore signif. nolit, possit accipere pro Oblivisci facio, SICUT Ληθάνω usurpatur, sc. pro λαθέσθαι ποιῶ, Il. Ψ. (648.) Nestor ad Achillem, Ὥς μεν ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοὺς, pro δι' ἧς τιμῆς, Quo honore inter Achæos me affici deceat non te latet. || Λήθομαι, Obliviscor, Il. A. (495.) Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν Παιδὸς ἑοῦ, Non obliviscebatur mandatorum filii sui: E. (319.) Οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων: P. (759.) Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης: I. (259.) Nestor ad Achillem iratum, σὺ δὲ λήθεαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν Παῦε, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα: Δ. (127.) Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο· pro ἐλάθοντο. Et pass. signif. e Soph., (El. 1248.) Οὐδέποτε λησόμενον, pro λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον. "Λάθομαι, "Dor. pro λήθομαι. Ex Epigr. λάθεται, Immemor "est, Non meminit, Oblitus est, λέλησται." ["Λήθω, ad Diod. S. 1, 474. Jacobs. Anth. 6, 79. 235. 8, 228. 9, 345. Musgr. Heracl. 778. Wakef. Herc. F. 976. Heyn. Hom. 8, 483. ad Od. A. 101. Soph. Phil. 207. Λήσας an occurrat, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 3, 1. p. 2. Λήθομαι, Ruhnk. ad H. in Cer. p. 3. Hesiod. Θ. 236. Wolf. p. 75. Cum accus., Wakef. S. Cr. 3, 57. Λελασμένος, Heyn. Hom. 5, 606. 7, 267. 8, 368." Schæf. Mss. "Ἐν λεληθότι, Nicet. Eugen. 1, 181." Boiss. Mss. Λήθομαι et αὐδῶ opp. ap. Æsch. Ag. 39.] Λήσμων, Obliviosus, Immemor, Themist. περὶ Φιλίας, Οὕτω τῶν ψυχῶν αἱ μὲν ἄγανοι χαρίτων καὶ λήσμονες, καὶ πρὸς φιλίαν ἀχρεῖοι, Bud. Λησμοσύνη, Oblivio, Hesiod. Θ. 55. de filiabus Μνημοσύνης, i. e. Musis, Λησμοσύνην τε κακῶν ἄμπαυμά τε μερμηράων. [* Λησμονὴ, Gl. Oblivio. * Λῆσις, i. q. λῆστις, Athen. 433. var. lect., Maximi Καταρχ. 77. * "Λησίμβροτος, Fur, qui homines fallit, Ruhnk. Ep. Cr. 42. Ilgen. Hymn. 440. (2, 339.)" Schæf. Mss.] Λῆστις, i. q. λήθη, ut λῆστιν ἔχειν, Oblivisci, Oblivioni tradere, mandare, ἐπιλανθάνεσθαι, Soph. Œd. C. p. 290. τὰ δ' ἐν μέσῳ, Ἣ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιῇ, i. e. ἢ ἐπιλέλησαι ἢ οὐ φροντίζεις. ["Brunck. Trach. 1245. ad Charit. 747." Schæf. Mss.]

Ἄληστος, ὁ, ἡ, q. d. Inobliviscibilis, Qui oblivioni mandari minime potest, ut ἄ. ἀνάληψις, Philoni, Apprehensio quam nulla inobscurabit oblivio. Alia exempla habes in Ἀλάστωρ. Et εἰς τὸ ἄ., Ita ut oblivione obscurari nequeat. Philo V. M. 1. Φιλοσοφίας ἀνελίττων ἀεὶ δόγματα, καὶ τῇ ψυχῇ διαγινώσκων εὐστόχως, καὶ μνήμῃ παρακατατιθέμενος εἰς τὸ ἄληστον αὐτὰ, Et ap. memoriam fideliter citra ullam oblivionem deponens. || Ἀλήστων Hes. exp. ἀληθαργήτων. ["Jacobs. Anth. 8, 414. ad Charit. 278." Schæf. Mss.]

Ἄλαστος, ὁ, ἡ, i. q. ἄληστος, Cujus indelebilis est memoria, perpetua erit memoria: κακὰ, Mala quæ nunquam oblivioni tradentur, Mala, ut Horatiano gerundivo utar, non obliviscenda, et per consequens, gravissima. Sic πένθος ἄ., Luctus gravissimus, ap. (Il. Ω. 105.) Hesiod. (Θ. 467.) Itidem Ἄλαστον adverbialiter: ut ἄ. ὀδύρομαι, pro ἀλάστως, Mœreo gravissime. || Ἄλαστος, Qui mala ἄλαστα intulit, Il. X. (261.) Ἕκτορ ἄλαστε, Eust. || Dicitur autem Ἄλαστος Dorice pro ἄληστος: ut ἄ. ἀνάληψις, Philo: hoc autem est a λήθω formatum, præfixo α priv. || Sunt et aliæ hujus nominis ἄλαστος derivationes, quas vide ap. Gramm. ["Beck. ad Eurip. 192. Heringa Obs. 197. Toup. Opusc. 1, 112. 563. ad Callim. 1, 222. Ruhnk. Ep. Cr. 87. Wakef. Trach. 1235. Erf. p. 370. Porson. Med. p. 10. Heyn. Hom. 6, 302. 8, 294." Schæf. Mss. * Τρισάλαστος, Anal. 3, 206. Meleager 72.] Ἀλαστέω, Indignor, Mœrore afficior. Proprie vero Indignor ob mala ἄλαστα: quæ autem ea sint, modo dictum est. Il. M. (163.) καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα, ubi Eust. annotat ἀλαστεῖν esse δεινοπαθεῖν ὡς ἐπὶ ἀλάστοις πάθεσι. Suid. autem ἀλαστήσειεν exp. * ἀνεπιλήστως δεινοπαθήσειεν, ut sit ἀλαστεῖν non Ad tempus indignari, sed Ita ut nunquam obliviscamur mali, s. injuriæ nobis illatæ. Ita enim existimo Suid. intellexisse, aut eum e quo hanc explicationem descripsit. ["Heyn. Hom. 6, 302. 7, 9. 8, 294. ad Od. A. 252." Schæf. Mss.] "Ἀπαλαστήσασα, Hesychio σχετλιάσασα, ab ἀπαλαστέω, Indignor, et "ἄλαστα me pati clamo." Ἐπαλαστέω, Indignor super aliqua re, Graviter afficior aliquam ob rem, Od. A. (252.) Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήνδα Παλλὰς Ἀθήνη, ubi Schol. exp. ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς οὖσι, δεινοπαθήσασα: sicut Eust. quoque, δεινοπαθήσασα ὡς ἐπὶ ἀλάστοις καὶ ἀλαθήτοις κακοῖς. Ἀλασταίνω, i. q. ἀλαστέω, Hes. "Ἀλαιστάνομαι, ap. Etym. legitur, expositum ἀγανακτῶ καὶ "δυσπασθῶ, Moleste fero. Habetur idem et in Lex. "meo vet.; sed ita ut alia scriptura annotetur, sc. "ἀλασταίνομαι et ἀλαιστάνομαι, necnon ἀλαστάνομαι "et ἀλαισταίνομαι. Subjungiturque, ab ἀλαστῶ, "verbo huic synonymo, derivari illud ἀλασταίνω, ut "ἀλαίνω ex ἀλῶ, φαίνω e φῶ." Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, Qui ἄλαστα perpetravit, i. e. non obliviscenda, vel, quorum diu duratura est memoria: ἀλάστωρ enim dictus est ὁ ἄληστα καὶ πολὺν χρόνον μνημονευθησόμενα δεδρακὼς, ut in Ἑλλ. Κεφ. ait Plut. Idem de Def. Orac. Δαιμόνων οὓς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους ὀνομάζουσιν ὡς ἀλήστων τινῶν καὶ παλαιῶν μιασμάτων ποιναῖς ἐπεξιόντας, i. e., Dæmonum quos ἀλάστορας et παλαμναίους vocant, ut flagitiorum quorundam ἀλήστων et veterum pœnas persequentes. Gramm. in hoc consentiunt, ut ἀλάστωρ proprie dicatur Dæmon infestus, i. e. Genius, ut quidam volunt, mala inferens ἄλαστα, i. e. quorum duratura sit memoria, et per consequens gravissima. At Jupiter Ἀλάστωρ, ut vult Eust., Qui mala infert ἄλαστα, aut, Vindex iis qui ἄλαστα mala passi sunt, Quem latere nemo potest. Secundum quam ultimam expositionem, fuerit ἄλαστα a λήθω, pro λανθάνω, Lateo. Per catachresin autem, inquit, dicuntur etiam simpliciter, οἱ ἁπλῶς φαυλοι ἐχθροί. Ubi videtur eos secutus, qui in Soph. (Aj. 372.) ὃς χερσὶ μὲν Μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας exp. τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς ἀλιτηρίους. || Ἀλάστωρ, inquit Bud., aliquando signif. Furiam, Synes. Joanni, Αἰμυλίου γὰρ ἀλάστορας δέδιμεν, Furias necis ultrices Æmylii metuimus. Plut. Cicerone, Ὥστε καὶ παρελθεῖν εἰς τὴν Καίσαρος οἰκίαν διενοήθη κρύφα, καὶ σφάξας ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς ἑστίας, προσβαλεῖν ἀλάστορα, Impingere familiæ Cæsaris furiales intemperias, Paus. Arcad. (24, 4.) Καὶ αὐτὸν ἡ Πυθία διδάσκει τὸν Ἐριφύλης ἀλάστορα ἐς ταύτην οἱ χώραν οὐ συνακολουθήσειν. || Dicitur vero ἀλάστωρ etiam, sicut ἀλιτήριος, de ho-

mine, pro Pernicies, Internecio, et Pestis, Athen. (541.) Διονύσιος δὲ ὁ Διονυσίου, ἀπάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστωρ, Depopulator, Pestis et internecio totius Siciliæ, Dem. (324.) Ἄνθρωποι καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, de proditoribus patriæ loquens, Paus. Achaic. (11, 1.) Καλλικράτει δὲ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος ἀνδρὶ ἀλάστορι. Dicuntur autem ἀλάστορες Furiæ, διὰ τὸ τοὺς ἀλάστορας καὶ παλαμναίους κολάζειν: homines vero ἀλάστορες, παρὰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, ἐφ' οἷς ἐστὶν ἀλαστῆσαι καὶ στενάξαι. Bud. Comm. 211. 213. [" Musgr. Hel. 1351. Wakef. Trach. 1235. Eum. 75. 236. 607. Stanl. 177. 236. Abresch. Æsch. 2, 31. Jacobs. Anth. 9, 382. Philippus 53. Lobeck. Aj. p. 271. Heyn. ad Apollod. 1153. Casaub. ad Inscr. Her. 355. Creu., Eur. Hec. 682. Phœn. 1550. 1587. ubi v. Valck., Beck. ad Eur. p. 146. 161. 232. Steinbr. Mus. Tur. 1, 280. Toup. Opusc. 1, 111. Valck. Hipp. p. 252. Wyttenb. Select. 328. Brunck. Trach. 1237." Schæf. Mss.] Παναλάστωρ, Qui prorsus ἄλαστα perpetravit; Genius malus, Ultrix conscientia, VV. LL. Vide Ἀλάστωρ. [Anal. 2, 120.] " Ἀλα-
" στόροις ὀμμάτων κύκλοις, ap. Soph. Antig. (974.)
" Schol. exp. ἄλαστα πεπονθόσι, δυστυχέσι, Ærumno-
" sis et infelicibus." [Vide Buttm. A. Gr. 1, 222. et Brunck. ad h. l., ubi * Ἀλαστόρως ex antiquo Critico affertur.] " Ἀλαστορία, pro Ultrix conscientia,
" Diræ, Intemperiæ, affertur ex Josephi Antiq. Jud."
[17, 1. * Ἀλαστρέω, unde derivat Schn. Lex. ἠλαστρημένος, ap. Lycophr. 450. ἠλάστρεον, ap. Theogn. 600. est vox nihili, cum hæc tempora formanda sint ab ἐλαστρέω, quod vide.]

" Λασῖνος, Hesychio ἄφρων, ἐπιλήσμων, Demens,
" Obliviosus."

Ἐκλήθομαι, Obliviscor. [Vide Ἐκλανθάνω.] AT Ἐκληθάνω, Oblivisci facio, Facio ut memoria excidat, (Od. H. 220.) de ventre jubente semper strenue comedere et bibere, ἐκ δέ με πάντων Ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, i. e. ποιεῖ λανθάνεσθαι. Ἔκλησις, Oblivio, [Od. Ω. 484.] Ἐπιλήθω, Oblivisci facio, Oblivionem induco, Od. Υ. (85.) de somno, ὁ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντας Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ: sicut Plut. de Superst. Οἱ δοῦλοι τῶν δεσποτικῶν ἐπιλανθάνονται καθεύδοντες. Ead. SIGNIF. Ἐπίληθον, Quod oblivionem inducit, Od. Δ. (221.) εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων, ubi annotat Eust. Aristarchum προπαροξυτόνως scribere, quasi nomen neutrius generis, quod signif. τὸ ἐπιληστικόν: Ascalonitem vero προπερισπᾷν, veluti partic., ut sit τὸ ποιοῦν ἐπιλανθάνεσθαι: quam tamen ejus scripturam non probari dicit. [Clem. Alex. Cohort. ad Gent. init. citat, κακῶν ἐπίληθες ἁπάντων. * " Ἐπιλήθης, Jacobs. Anth. 12, 67." Schæf. Mss.] || At Ἐπιλήθομαι, Obliviscor, Od. E. (324.) de Ulysse, qui mergebatur, Ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ, Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς, Hesiod. Ἔργ. (1, 273.) Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν, Aristoph. N. (785.) Ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γε, Statim oblivisceris. In h. autem l. Il. (H. 452.) Τοῦ δ' ἐπιλήσονται ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρω Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, positum esse ἐπιλήσονται pro ἐπιλανθάνονται annotatur. Pass. autem signif. dicitur ἐπιλέλησμαι, Oblivioni traditus s. datus sum, Oblivione tectus et obrutus sum, In oblivionem veni, In oblivione jaceo. Sic et ἐπελήσθην. [" Ἐπιλήθομαι, Ilgen. Hymn. 668. Ruhnk. ad H. in Cer. p. 3. Porson. ad Hec. 283. Ἐπιλῆθον, Epigr. adesp. 336." Schæf. Mss. * " Ἐπίλησις, Schol. Pind. Π. 1, 87. 91." Boiss. Mss.] Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ, Obliviosus, Quem facile capit oblivio, Cui facile surrepit oblivio: interdum etiam Oblitus, Quem cepit oblivio, Immemor, cum sc. additur gen. Æschin. (85.) Ὅταν καταφεύγῃς ἐπὶ τοὺς τοιούτους λόγους, ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Synes. Ep. 57. Καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, ἐμαυτου τε ἐπιλήσμων εἰμὶ, καὶ τῶν πραγμάτων ζημίαν ποιῶ, Obrutus ab ipsis, non memini mei, s. dignitatis meæ. Sic Æsch. Τῆς ἑαυτοῦ διαθήκης οὐκ ἐ., Non oblitus, immemor. Et Xen. (Ἀπολ. 6.) Ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον, Eorum quæ didici minus memorem. Aristoph. autem DIXIT Ἐπιλησμότατος pro Ἐπιλησμονέστατος, quasi ab Ἐπίλησμος, N. (789.) οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ Ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον; Cic. de Senect. Stultus et obliviosus senex. Pro ἐπιλήσμων vero dici etiam ἐπιλησμονής annotatur in VV. LL.; sed sine exemplo, putoque errori occasionem dedisse comparativum ἐπιλησμονέστερος. [" Ἐπιλήσμων, Phryn. Ecl. 182. 208. Thom. M. 576. Herodian. 471. et n. De superl., Kuster. Aristoph. 59. Ἐπιλησμότατος, ἐπιλησμονέστατος, Pierson. ad Herodian. 463. Act. Traj. 1, 228." Schæf. Mss.] Ἐπιλησμοσύνη, ἡ, Oblivio, Suid. e Cratino, [" Phryn. Ecl. 209. Kuster. Aristoph. 60. Act. Traj. 1, 228." Schæf. Mss.] " Ἐπιλησμονή, Oblivio," [" Phryn. l. c. Traj. l. c." Schæf. Mss. Cf. Πλησμονή. * Ἐπιλησμονεία, Hesychio * ἐπιλαθεία.] Ἐπιλήσμη, pro eod. ex Alexide, apud eund. Suid. [" Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 2, 78. Kuster. Aristoph. 60. Act. Traj. 1, 228." Schæf. Mss.] At Ἐπιλησμονὴ in VV. LL. perperam ex Aristoph. Schol. pro Ἐπιλήσμονι. [* Ἐπίληστος, unde] Ἀνεπίληστος, ὁ, ἡ, Qui oblivioni tradi non potest, Oblivione indelebilis, ut ἄληστος supra, [" Heyn. Hom. 6, 302. 8, 294." Schæf. Mss. * " Ἀνεπιλήστως, Suid. v. Ἀλαστήσειεν." Kall. Mss.] " Εὐεπί-
" ληστος, Obliviosus, Facile obliviscens, opp. τῷ
" μνημονικὸς, Theophyl. (Ep. 7.) Κολάκων γὰρ φύσις
" καὶ μνημονικὸν πρὸς κακίαν, καὶ τῶν ἀγαθῶν εὐεπί-
" ληστον." [* Ἐπιληστικὸς, Eust. Od. Δ. p. 164, 14. * Καταλήθω, Il. X. 389.]

Λήθη, ἡ, Oblivio, Memoria abolita, Plut. (8, 579.) συμπτώματα τῆς μέθης enumerans, Τρόμοι μὲν ἄρθρων, ψελλισμοὶ δὲ γλώσσης, πλεονασμοὶ δὲ λαλιᾶς, οξύτητες δὲ ὀργῆς, λῆθαί τε καὶ παραφοραὶ διανοίας: Erot. Λήθη δὲ λόγων, λήθη δὲ πάτρας. Sicut vero ap. Lat. dicitur Oblivio aliquem capere, ita λήθη αἱρεῖν ap. Græcos: Il. B. (33.) μηδέ σε λήθη Αἱρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνίῃ. Cave te horum mandatorum oblivio capiat. Eod. sensu Dem. (320.) Ἡ τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἅπαντας ἔχειν ὥστ' οὐ μεμνῆσθαι τοὺς λόγους οὓς ἐδημηγόρεις. Item Tradere oblivioni et παραδιδόναι λήθῃ sibi respondent, Lucian. (3, 241.) Ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, Hanc totam partem oblivioni tradidisti. Item ἐμποιεῖν λήθην, quod Hom. dicit ἐπιλήθειν et ἐκληθάνειν, Isocr. ad Dem. 2. Ὥστε μηδὲ τὸν ἅπαντα χρόνον δύνασθαι λήθην ἐμποιῆσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Eo sensu Æschin. (83.) Ἑτέρων παρεμβολῇ πραγμάτων εἰς λήθην ἡμᾶς βούλεται τῆς κατηγορίας ἐμβαλεῖν: quod Oblivione obruere dicunt Lat. || Λήθη fingitur etiam Dea quædam oblivionis, quam Lat. quoque Lethen appellant, Plut. (8, 817.) Οὐκ ὀρθῶς οἱ παλαιοὶ παῖδα Λήθης τὸν Διόνυσον· ἔδει γὰρ πατέρα προσαγορεύειν: (238.) commemorat quendam τῆς λήθης τόπον, sicut Aristoph. quoque B. (186.) τὸ Λήθης πεδίον. Est et Λήθης Fluvius quidam, Plut. (7, 104.) e Cicerone de D. Bruto, Λυσιτάνειαν ἐπελθὼν, καὶ πρῶτος ἐπέκεινα στρατῷ διαβὰς τὸν τῆς Λήθης ποταμόν: [cf. Strabo 3. p. 410. Sieb.] Lucian. (1, 170.) Καθάπερ τὸ λήθης ὕδωρ ἐκπιών. De quo Lucan. 9. Quam juxta Lethes tacitus perlabitur amnis, Infernis, ut fama, trahens oblivia venis. Et Ovid. Non ego, si biberes securæ pocula Lethes, Excidere hæc credam pectore posse tuo. [" Toup. Opusc. 1, 254. Jacobs. Spec. 103. Τὸ τῆς λ. γῆρας, Toup. Emendd. 4, 458. Heind. ad Plat. Phædr. 346. Λ. ἔχειν τινὸς, Boiss. Philostr. 486. Λήθην ποιεῖσθαι, ad Herod. 206." Schæf. Mss.] Dorice autem DICITUR Λάθη pro Λήθη, Oblivio, Plut. (6, 420.) Ἅπαντες αἴδαν ἦλθον καὶ Λάθας δόμους. [* Ληθομέριμνος, Orph. H. in Noct. 6.]

Λήθαργος, ὁ, ἡ, Qui cito obliviscitur alicujus rei, ὁ τῇ λήθῃ ταχὺς, Eur. Schol. Similiter autem Hesychio est ὁ ἐπιλήσμων, et Suidæ. Sed et equorum οἱ ἀβλεμεῖς καὶ νωθροὶ dicuntur λήθαργοι, ut lid. tradunt: qui sc. natura sua ignavi et torpidi sunt, ac calcarium cito obliviscuntur. Sic e Zenodoto λήθαργοι affertur pro Torpidi ac segnes. Λήθαργος SIVE Ληθαργία, Frigida et humida cerebri intemperies a

pituita frigidiore et humidiore cerebrum madefaciente, febrem lentam, oblivionem, marcorem, inexpugnabilem pene dormiendi necessitatem inducens. Oportet autem humorem, a quo fit, frigidum esse et simul humidum: alioqui non jam λήθαργος, sed κατοχὴ s. κατάληψις excitatur, medius inter phrenitidem et lethargum affectus: quem tamen Alex. Trall. sub lethargo comprehendit, et non legitime Lethargum appellat. Consequitur autem febris lethargum, qua in re, præter alias differentias, a caro lethargus differt; febris enim τὸν κάρον solet præcedere, eaque vehementior: itaque sopores, qui per febrium circuitus συμπτωματικῶς ægrotos premunt, magis καρωτικοὶ sunt quam ληθαργικοί; est enim ὁ κάρος velut Symptoma quidam, λήθαργος per se consistit, et cerebri actiones labefactat. Hæc inter alia e Gorr., qui post duas lethargicorum differentias, addit, omnes esse obliviosos, stupidos, mente captos, crebro oscitare et hiare, ac sæpe hiante ore persistere, velut os claudere oblitos: urinæ, quam reddunt jumentorum lotio similem, sæpe in manus sumta matula, se tenere non meminisse. Celsus dicit phrenesi esse contrarium; esse enim in eo marcorem et inexpugnabilem pene dormiendi necessitatem, cum in illa sit difficilis somnus et promta ad omnem audaciam mens. Plin. modo Lethargum vocat, ut et Celsus et alii, modo Veternum. Horat. Grandi lethargo oppressus, Quintil. Gravi lethargo pressus. ["Phryn. Ecl. 183. 208. Thom. M. 575. Jacobs. Anth. 6, 71. 104. 181. 7, 258. Bentl. ad Callim. 313. Herodian. 471. et n., ad Charit. 322. Verh. ad Anton. Lib. 152. LB." Schæf. Mss.] Et Ληθαργικοί, Qui eo morbo laborant. Marc. Empir. Ad diutinos capitis dolores, etiam veternosos, quos Græci ληθαργικοὺς vocant, et phreneticos. Similiter et Plin. 20, 4. cum dixisset veternosis prodesse quam acerrimos rhaphanos mandere, paulo post addit, Hydropicis quoque ex aceto aut sinapi sumti, et lethargicis. Horat. quoque dicit Lethargicus. ["Phryn. Ecl. 183." Schæf. Mss. * Ληθαργώδης, Diosc. Ther. c. 15.] Ληθαργίζω, Lethargo laboro, Marcore et inexpugnabili pene dormiendi necessitate oppressus sum, s. Inexcitabili somno oppressus sum, ut Seneca loquitur. [Schol. Pind. N. 6, 30. * "Ληθαργέω, Oblivione obruo, Chrys. Hom. 141. T. 5. p. 888, 13. Τέθαπται ἡ Δαλιδὰ, λεθηγάργηται ἡ Ἰεζάβελ." Seager. Mss.] Εὐληθάργητος, Qui facile labitur in lethargum. Ceterum capitur et alia SIGNIF. Λήθαργος, a λήθω pro Lateo; nam Hesychio λήθαργος est ὁ ἐπίβουλος, καὶ κύων ὁ προσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων: quod posterius ap. Suid. quoque reperio: quamvis Eust. ea signif. non λήθαργος, sed λάθαργος et λαίθαργος scribi annotet, de quo paulo infra. [Cf. Philostr. Apoll. 7, 14. Ἐοίκασι δ' αἱ μὲν τοῖς θερμοῖς τε καὶ ἑτοίμοις τῶν θηρίων, αἱ δὲ τοῖς μαλακωτέροις τε καὶ ληθάργοις.]

Ληθαῖος, Lethæus, Oblivione obruens, Synes. de Insomn. (141.) Ὅτε μὲν ἂν ἐξελθούσαις γένοιτο πόμα ληθαῖον, ἄλλος εἰπάτω, Poculum lethæum, obliviosum, oblivionis. Virg. Amnem Lethæum dicit; Ovid. Aquas Lethæas; Lucan. Ripæ Lethææ oblivia. Et ληθαῖον ὕπνου πτερὸν, i. e. τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν, s. ἐπίληθον, ut Hom. loquitur. Callim. Hymno in Del. (233.) Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης, Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει. Sic Virg. G. 1. Urunt lethæo perfusa papavera somno. ‖ Ληθαία, λαθραία, Clandestina, Hes. ["Wakef. S. Cr. 4, 252. Jacobs. Anth. 9, 24. Brunck. ad Theogn. 1168." Schæf. Mss. * Ληθώδης, Thom. M. 575. Etym. M. Hes. v. Κῶμα.]

"Ληθημόνοισι, Hes. ληθάργοις."

[* Ληθικὸς, Schn. Lex. sine exemplo.]

Ληθεδὼν, ὄνος, ἡ, Oblivio, i. q. λήθη. Apud Suid. ex Epigr. Εἰς ταχινὴν ἔρρει τοιάδε ληθεδόνα: ut Lat. In oblivionem venire pro Oblivione obrui s. tegi. ["Tull. Laur. 3. Agathias 45. * Ληθηδὼν, Act. Traj. 1, 238." Schæf. Mss.] "Apud Hes. Λήθεδον, exp. "λύσις: sed suspectum." Ληθεδανὸς, i. q. ληθαῖος, Lucian. (2, 310.) Ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανὸν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. Hom. dicit ἐπίληθον, Oblivionem inducens.

Ληθότης, ἡ, Oblivio, ἡ ἐπιλησμοσύνη, Suid.

Ληθηκὲς, Hesychio εἰς λήθην ἄγον τὸ φάρμακον, ubi puto expungendum τὸ, ["ad Mœr. 79." Schæf. Mss.] At Λήθιος eid. Hes. est λαθραῖος, Theocr. 23, 24.]

[* Λήθος, Dor. λάθος, Theocr. 23, 24.]

Derivata ab aor. 2. ἔλαθον, s. ἐλαθόμην.

Λαθίνοστος, ὁ, ἡ, Redire oblitus, ὁ βραδύνων ἐπανελθεῖν, Hes. Λαθίποινος, Punire oblitus: λαθίποινον, οὐ τιμωρούμενον, Hes. At Λαθίπονος, Laborum et molestiarum oblitus, ἐπιλήσμων τῆς λύπης, Schol. Soph. Aj. [711. Trach. 1023.] Λαθήβης, Juventæ oblitus s. immemor: de grandævo, cui in extrema senecta juventæ nulla memoria superest; est enim ea ætas obliviosa: ut Aristoph. dicit ἐπιλησμότατον γερόντιον. Hes. λαθήβας simpliciter exp. γέροντας.

Λάθος, τὸ, Oblivio, i. q. λήθη: Negligentia, VV. LL. Λάθει ap. Hes. ἀκηδίᾳ, Incuria. Et Λαθοσύνη pro eod., quod potius Dor. est PRO Ληθοσύνη, ["Jacobs. Anim. 92. Markl. Iph. p. 392." Schæf. Mss.]

B Λαθικηδὴς, Curarum Oblivionem inducens, Curas oblivione tegens, Il. X. (83.) εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, i. e. λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦντα, ut Hes. exp., cui λαθικῆδες est etiam παυσίλυπον, *λυσίκακον. Item Synes. Ep. 146. Ἑλένη μὲν οὖν τὸ λαθικηδὲς φάρμακον Πολυδάμνα πόρε Θόωνος παράκοιτις: alludens ad Od. Δ. 220. φάρμακον—Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων. Plut. (8, 609.) de ebrietate, Ὑπνοφόρος καὶ λαθικηδής. Apud Hes. scribitur λαθικήδης. ["Ad Mœr. 79. Crinagor. 16. Porson. Med. p. 43. Heyn. Hom. 6, 382." Schæf. Mss. * Λαθιμηδὴς, Theophyl. 3, 655.] Λαθίφθογγος, Vocis oblivionem inducens, Faciens ut loqui obliviscamur, Hesiod. Ἀ. (131.) οἴστοὶ Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες. Λαθίφρων, Cujus mens obliviosa est, Obliviosus, ἐπιλήσμων, Hes. Mentis suæ oblitus, i. e. Stultus, Demens, ἄφρων, Eid. Λαθιφροσύνη, Oblivio, Dementia. Citatur ex Apoll. Rh. 4, (356.) sed non exp. [Λαθηφροσύνη in var. lectt.]

Λάθιος πηγὴ, Fons lethæus, Fons cujus aqua pota

C omnium rerum oblivionem menti inducit. In Lex. meo vet. Λάθιος κρήνη περὶ τὴν Οἴτην· ἥτις οὕτως ὠνόμασται διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα πιόντα ἐξ αὐτῆς, ἐπιλαθέσθαι τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν.

Λαθάδαν, Clam, Clanculum, Latenter, λάθρα, Hes.: ap. quem reperio ET Λαθασμῷ, quod exp. λήθῃ, λησμοσύνῃ a nom. Λαθασμὸς, Oblivio. ITEM Λάθαργος, Clandestinus, λαθραῖος, ut Ipse exp. Et λάθαργοι κύνες Eid. οἱ λαθραίως δάκνοντες: ut et supra λήθαργος, et mox λαίθαργος. Eid. λήθαργοι sunt etiam σκώληκες: vel τὰ ξυόμενα ἀπὸ τῆς βύρσης ὑπὸ τῶν ἀρβήλων. Nicandri vero Schol. λαθάργους exp. τοὺς ὑμένας et τὰ ξύσματα τῶν δερμάτων, in Θ. 422. Οἷον ὅτε πλαδόωντα περὶ σκύλα καὶ δέρη ἵππων Γναμπτόμενοι μυδόωσιν ὑπ' ἀρβήλοισι λάθαργοι: ita λάθαργοι erunt Ramenta, quæ e pellibus decidunt, dum σμιλαις raduntur. ["Phryn. Ecl. 209." Schæf. Mss.] Pro Λάθαργος in priori signif. dicitur ETIAM Λαίθαργος: unde λαιθάργῳ ποδὶ ap. Hes. λαθραίῳ, Clandestino s. Latenti pede. Et λαίθαργοι κύνες, Eid. οἱ κρύφα δάκνοντες, Qui clam et

D latenter mordent. Sic et in Lex. meo vet. λαίθαργος κύων, ὁ λαθραίως δάκνων. Soph. ap. Eust. Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κύων λαίθαργος εἶ. Hoc vero λαίθαργος metaph. signif. ἐπίβουλον ἄνθρωπον, κρύφα βλάπτοντα· καὶ ἔστιν ἐκεῖνος, ὡσπερεί φασι, λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Eust. ["Jacobs. Anth. 6, 104. Bentl. ad Callim. 313. Brunck. Soph. 3, 519. Phryn. Ecl. 219. ad Herodian. 471." Schæf. Mss.]

Λάθρα, Clam, Clanculum, Latenter, Plut. (7, 91.) derivans Calendæ a Celare s. Clam, Ὀνομάζουσι τὸν μὲν ἀφανισμὸν αὐτῆς καὶ τὴν κρύψιν, καλάνδας, ὅτι πᾶν τὸ κρύφα καὶ λαθρα, CLAM, καὶ CELARE, τὸ λανθάνειν. Apud Athen. 13. Κλίμακα αἰτησάμενον εἰσβλῆναι λαθρα. Item cum gen. ap. Eur. Andr. (310.) Λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς, Clam filia mea, Inscia filia mea. Et Λαθρη pro eod. Od. P. (43.) ᾤχεο νηὶ Πύλονδε Λάθρη ἐμεῦ ἀέκητι φίλου μετὰ πατρὸς ἀκουὴν, Clam, Me inscia. ‖ Λάθρα, Hes. exp. etiam ἠρέμα, ἡσύχως. ‖ Eleis λάθρα sunt αἱ δίκαι, ut Idem annotat; at tunc nomen plur. erit a Λάθρον. At Λαθρὸς idem videtur